

Josip Pečarić
SANJA I TERESA IVA DROBILICE

JOSIP PEČARIĆ

ž

**SANJA I TERESA IVA
DROBILICE**

ZAGREB, 2024.

© Josip Pečarić, 2024.

KAZALO

UVODNI TEKST	9
RAZGOVOR MLADENA PAVKOVIĆA S AKADEMIKOM JOSIPOM PEČARIĆEM	9
SANJA I TERESA IVA DROBILICE	14
ODGOVOR DAMIRU BOROVČAKU	14
PRILOZI: GOLDSTEIN VAM JE PORUČIO DA STE GLUPI	19
ISPRIKA DR. SC. SLAVKU GOLDSTEINU	22
IZLAGANJE DR. VLADIMIRA GEIGERA S PRESTAVLJANJA KNJIGE AKADEMIKA JOSIPA PEČARIĆA	27
ZATO IH SLUGE U RH NE VOLE!	34
MARCEL HOLJEVAC: ONI KOJI MRZE POZDRAV HOS-A, MRZE I HRVATSNU DRŽAVU!	34
PRELJEPNA HRVATSKA PRIČA	45
PRILOZI: VIJEĆE ZA ELEKTRONIČKE MEDIJE POSTUPIO KAO SERVIS PUPOVČEVIH ČETNIČKIH <i>NOVOSTI</i>	49
VRIJEME JE DA SE KAŽE:	63
PETICIJA ZDS	56
NOVA KNJIGA IVA DROBILICE	63
PRILOZI: IGOR VUKIĆ, SPOJ OLINJALOG UDBAŠA I VLATKE POKOS	66
JURČEVIĆ ZA DIREKTNO: GOLDSTEINA NE TREBA SMATRATI ZNANSTVENIKOM, TOLIKO SE PUTA BLAMIRAO, OD DROBILICE DO DRUGIH IRACIONALNIH STAJALIŠTA	69
DARAN BAŠIĆ, GOLDSTEIN – ‘DROBILICA’ O POVIJESTI	71
LAŽ KAO OSNOVNO PRAVIVO HISTORIJSKE METODOLOGIJE PO IVU DROBILICI, 2.	78
GOLDSTEINI I ‘GENOCIDNOST HRVATSKOG NARODA’	82
PRILOZI: JESU LI USTAŠE BILI KINEZI?	87
LAŽNI BROJ ŽRTAVA U LOGORU JASENOVAC TEMELJ JE U VELIKOSRPSKOM DOKAZIVANJU GENOCIDNOSTI HRVATSKOG NARODA	90
VELIKI HRVATSKI ‘POVJESNIČAR’ ANTE TOMIĆ JE I ‘EKSPERT U RAČUNARSTVU’	94

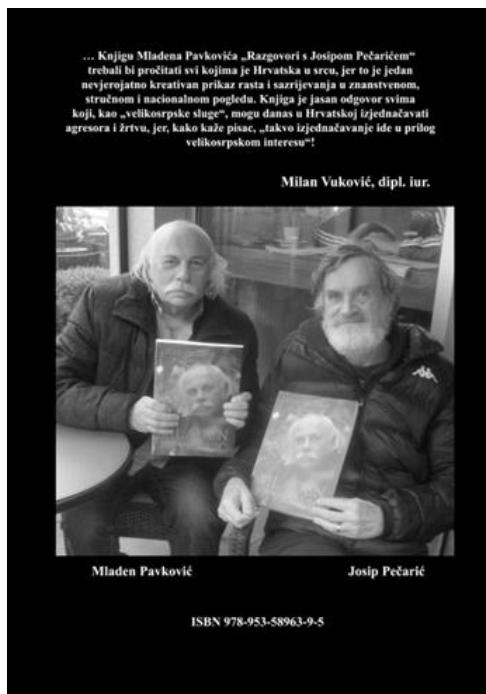
MILANOVIĆ SE ODREKAO GOLDSTEINA?	98
PRILOG: MILANOVIĆ SE ODREKAO GOLDSTEINA: JEDNA KAP PRELILA JE ČAŠU	104
 IVAN BEKAVAC O PREDSTAVLJAN JU KNJIGE	
'JASENOVAČKI POPIS - LAŽNE ŽRTVE'	108
PRILOZI: I. BEKAVAC, AGITPROP I HRVATSKI REVIZIONISTI	113
"PROMOCIJA REVIZIONISTIČKE KNJIGE U CRKVENOJ DVORANI"	123
 UZ OSNIVANJE UDRUGE HRVATSKI DOMOLJUBNI ZBOR	
"FRANJO TUĐMAN"	134
 'BUJICA' S PUNO IZNENAĐENJA 144	
'BUJICA' S PUNO IZNENAĐENJA, 2.	149
PRILOZI IZ KNJIGE: BRANI LI GOLDSTEIN NDH?:	152
VONTA JE POKAZAO ŠTO SU PRAVE NAMJERE «OBNOVE POSTUPKA STEPINCA»	152
DA UMREŠ OD SMIJEHA	157
TEKST POSLAN VJESNIKU ZA «STAJALIŠTA»	160
PISMO NOVOM LISTU	163
IZ KNJIGA MLADENA PAVKOVIĆA	167
 SANJA I TERESA IVA DROBILICE 2. (DROBILICA MATEMATIČAR) 182	
PRILOZI: BOLJŠEVICKO-FAŠISTOIDNI PAMFLETIĆ IVE GOLDSTEINA 188	
MILANOVIĆA ILI GOLDSTEINA ZA AKADEMIKA? (III.): PISMO IZRAELSKOG VELEPOSLANIKA	191
MONTIRANJE SLUČAJA MATICE HRVATSKE	196
ZVONIMIR HODAK, POVIJEST HRVATSKE LJEVICE JE POVIJEST PROMAŠAJA: TE GODINE UHIĆENA JE I MOJA SUPRUGA	199
 SANJA I TERESA IVA DROBILICE 3. 204	
PRILOG: ISTINA O JASENOVCU HEBRANG O GOLDSTEINOVIM IZJAVAMA: DILETANT JE U PODRUČJU POVIJESNIH ZNANOSTI, A OČITO I NA PODRUČJU BIOLOŠKIH; MANIPULIRA POSMRTNIM OSTACIMA	211
 IDEOLOGIJA GENOCIDA COHEN-PEČARIĆ 217	
PRILOZI: PLEMENITI KLASIĆ OD OGROMNE POSUDE	222
IGOR VUKIĆ: SJENU OD OBLAKA PROGLASILI MASOVNOM GROBNICOM	225
JESU LI GLUPI „HRVATSKI“ POVIJESNIČARI?	230
ČESTITKA I KNJIGA NA DAR AKADEMIKA JOSIPA PEČARIĆA	235
O BULAJIĆEVОJ "IDEOLOGIJI GENOCIDA COHEN-PEČARIĆ"	237
UVOD	237
MIRO GAVRAN – "OSOBA GODINE 2023."	239
PRILOZI: MONTIRANJE SLUČAJA MATICE HRVATSKE	242
TUĐMAN I HAZU	243

MIRO GAVRAN – “OSOBA GODINE 2023.” (ODGOVOR DON ANĐELKU KAĆUNKU)	247
PRILOG: MIRI GAVRANU URUČENO PRIZNANJE – OSOBA GODINE!	251
‘DROBILIČARI’	253
PRILOZI: NEKA PATE KAD IM SMETA, HRVATSKA JE PRVAK SVIJETA!	262
PREDSTAVLJANJE KNJIGE "CRVENI JE CRVENI"	266
PREDSTAVLJANJE KNJIGE SUBJEKT SLOBODE	271
TOMIĆ-GOLDSTEINOVA POVIJEST	275
PROF. DR. SC. SLOBODAN LANG: HRVATSKU TREBA BRANITI	281
PROF. DR. SC. SLOBODAN LANG: THOMPSON I WOODSTOCK	286
JE LI JURICA PAVIČIĆ DOISTA „JEDVA PISMENA BUDALETINA“?	289
THE JERUZALEM POST ODAO VELIKO PRIZNANJE THOMPSONU	295
„SVI HRVATI SU USTAŠE“	300
HAJKA NA THOMPSONA	314
PREDGOVOR	314
VRATIMO HRVATSKOJ PONOS	314
AKADEMICI I „AKADEMIK MAGLE“	318
POVIJEST PRETVORENA U IDEOLOŠKU MUSAKU	320
PREDSTAVLJANJE U PULI	325
AMERIKANCI O THOMPSONOVU „FAŠIZMU“	327
GUARDIAN VELIČA THOMPSONA	332
TKO SE SVE BOJI THOMPSONA?	336
„DOMOLJUBLJE PROZVALI FAŠIZAM, TAKO BRANE NJIHOV KOMUNIZAM“	336
NE ŠUTIM ZATO ŠTO JE HRVATSKA I DANAS IZLOŽENA AGRESIJI	339
EPILOG: HAJKA NA THOMPSONA	345
GOVOR POF. DR. SC. DRAGANA PRIMORCA NA DODJELI PRIZNANJA BRANKU ROGLIĆU	351
PRILOG UHBDR91.: PRIZNANJE POZNATOM GOSPODARSTVENIKU BRANKU ROGLIĆU!	355
AKADEMIK JOSIP PEČARIĆ – ŽIVOTOPIS	357

UVODNI TEKST

RAZGOVOR MLADENA PAVKOVIĆA S AKADEMIKOM JOSIPOM PEČARIĆEM

10.01.2024.

S hrvatskim akademikom Josipom Pečarićem uvijek ima tema za razgovor. Najčešće se javlja na određenim portalima, ili kako bi on rekao-koji ga žeze objaviti. Otvoren je, ali i britak kao sablja. Često ulazi u polemike, pa se za razliku od ostalih njegovih kolega s HAZU stječe dojam da na određeni način i „blati“ ovu instituciju, što nije i ne može biti točno. Prije bi bilo da za razliku od njega, jedan dio akademika (da se malo našalimo) „spava zimski san“ i da mnoge aktualne teme kraj njih prolaze kao voda ispod mosta. Uskoro će se birati novi članovi ove najvažnije hrvatske kulturne institucije, pa nas je prije svega zanimalo – koliko ga kao člana ove Akademije uistinu zanima ova tema? Rekao je: - Izbori su najvažniji dio našeg djelovanja iz jednostavnog razloga što u Akademiju trebaju ući najbolji znanstvenici i umjetnici, oni koji su na ponos svom narodu. Kad usporedim Akademiju pod današnjom upravom mnogo sam zadovoljniji nego pod onom koju smo imali prije nje. Dovoljno je pogledati samo podnaslov jedne moje knjige iz tog razdoblja:

J. Pečarić, *Pišem pisma odgovora nema! 2. / Je li Akademiji važna znanost*, Zagreb, 2017. str. 212.

S druge strane pogledate moju knjigu:

J. Pečarić, *Priznajte Hrvatsku Pravoslavnu Crkvu!*, dragovoljac.com, 2023:

<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/HPC1.pdf>

<https://hrvatskapravoslavnacrka.wordpress.com/>

Ona počinje mojom tvrdnjom koja tadašnjoj upravi sigurno nije bila draga:

„*Zapravo, priznanje Hrvatske pravoslavne crkve od RH važnije je za samu državu nego za Vašu Crkvu.*“

Akademik Pečarić arhiepiskopu Aleksandru na Dan sjećanja na žrtve totalitarnih režima 2015.

Danas u toj knjizi imate nešto što je na tragу toj izjavи:

„*U Hrvatskoj se mora izbjegavati djelovanje Srpske pravoslavne crkve koje se može okarakterizirati političkim djelovanjem.*“

HAZU: Prilozi za zaštitu hrvatskih nacionalnih interesa prilikom pregovora Republike Hrvatske s Bosnom i Hercegovinom, Crnom Gorom i Srbijom u pogledu njihova ulaska u Europsku Uniju

Možete li zamisliti da je tadašnji Predsjednik HAZU izrekao nešto slično današnjem predsjedniku na predstavljanju moje knjige:

J. Pečarić, *Akademik Kuzma Kovačić*, Zagreb, 2022. str. 342.

Naime u Knjižnici HAZU 9. studenoga 2022. na hrvatskim portalima možete naći i slijedeće:

Za akademika Pečarića akademik Neidhardt je kazao da je matematičar svjetskog glasa, jedan je od vodećih svjetskih stručnjaka u području teorije nejednakosti s više od 1000 znanstvenih radova iz područja matematike, u široj javnosti naročito poznat po svom publicističkom radu u sklopu kojeg je objavio više od 135 knjiga posvećenih uglavnom temama vezanim uz stvaranje i izgradnju hrvatske države.

„Rijedak je primjer da jedan akademik piše knjigu o drugom akademiku, pogotovo znanstvenik o umjetniku. Prvi predsjednik naše Akademije Franjo Rački na otvorenju Akademijine palače 1884. rekao je da se u ovom hramu rukuju znanost i umjetnost. I doista, u Hrvatskoj akademiji na djelu je sretna sinergija znanstvenika i umjetnika koja obogaćuje naš stvaralački duh i potiče našu kreativnost.

Upravo zahvaljujući toj sinergiji i komplementarnosti znanosti i umjetnosti Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti opravdava svoje ime i profilirala se kao institucija od najvišeg ugleda i povjerenja, koja radom svojih članova te znanstvenih i umjetničkih jedinica obogaćuje intelektualni i duhovni život Hrvatske, ali i Europe i svijeta. Da parafraziram Franju Račkog, ovom knjigom se znanstvenik Pečarić rukuje s umjetnikom Kuzmom Kovačićem“, rekao je akademik Neidhardt.

<https://narod.hr/kultura/kipar-kuzma-kovacic-zalosti-me-sto-je-oltar-domovine-izgubio-funkciju-i-sto-moje-kovanice-kuna-odlaze-u-povijest>

- Što mislite, je li postoji mogućnost da akademik postane i neki novi goldstein?

Ako Goldstein nije uspio dok je bila prethodna uprava doista mi izgleda nevjerojatno da bi danas to uspjelo nekome sličnom. Ne zaboravite da je tada Goldsteinov otac bo posebni savjetnik Predsjednika Vlade RH. S druge pak strane danas je Goldstein poznati i po svom čuvenom 'znanstvenom' otkriću pod imenom Ivo Drobilica. Također za mnoge njegove

kolege malo tko i vjeruje da su istinski znanstvenici. Istina priznaje im se da su 'istoričari'. Istina, kao i u vrijeme posebnog savjetnika Predsjednika vlade tate Goldsteina koji je bio neškolovani amater povjesničar, takvi još uvijek imaju potporu političara kojima nije interes hrvatskog naroda važan, već samo gledaju što je važno svjetskim moćnicima koji su bili i još uvijek su protivnici samostalne hrvatske države i pomagali su fašističku srpsku agresiju na Hrvatsku. Naravno i sudstvo ne zaostaje za njima. To sam vidio i na prvostupanjskom suđenju u Zagrebu kada me je Goldstein tužio zbog nanesenih patnji zbog mog pisanja. Svojevremeno je u intervjuu u *Slobodnoj Dalmaciji* od 13. srpnja 2002. predlagao i kazneno gonjenje:

"Ne znam radi li se o klasičnom antisemitizmu, ali već me duže vrijeme po tisku gadi i vrijeda izvjesni Josip Pečarić, matematičar koji je sebi umislio da zna nešto o povijesti".

Danas su mu svjedokinja supruga i kćerka:

Tako je svjedokinja Sanja Petrušić-Goldstein iskazala da se tužitelj uzrujao zbog knjige te se uvijek uzruja kada pročita što piše akademik Pečarić, a tada počinju i zdravstveni problemi tužitelja. Nakon takvih natpisa počinju prijetnje, ružni komentari, tj. takvi natpsi generiraju komentare na internetu, ljudi se grozno izražavaju i nasilni su. Onda dodu prijatelji i postavljaju pitanja o tome da je tužitelj iznio teze o genocidnosti hrvatskog naroda, pa se on jako uzruja jer mora objasnjavati da to nije tako te da on nije izdajnik hrvatskog naroda. U komentarima se piše da se iseli iz Hrvatske, da nisu Hrvati, da su izdajice i slično. Takve prijetnje traju već 20 godina, a tužitelj je aktivan kao javna osoba od 1991.

Svjedokinja Teresa Goldstein je iskazala da kada se dogodi ovako nešto onda je reakcija tužitelja užasno emotivna, ali i svih njih. Jedino što je sada bilo drugačije je njegova fizička reakcija, tužitelj je imao stezanje oko srca, to je bilo kao srčani udar, on je urlikao, a osvijestio se nakon nekog vremena. Nije prvi put da se događa ovako nešto, ali je prvi put da je bila takva fizička reakcija. Reakcija tužitelja je emotivna, on se jako uzruja, govori da se može vjerovati da se to događa, a onda to uzruja nju i majku. Čita komentare i dosta ljudi piše da ne žele tužitelja u Hrvatskoj, da se treba iseliti, da ga ne žele živog. Stvarno ima strah da se tužitelj nešto ne dogodi. Sve ovo direktno ili indirektno odražava se i na njezin osobni život i posao, jer na poslu od kolega doživljava komentare u vezi oca, negativne konotacije u smislu da je njezin otac mržitelj Hrvatske, da je on glupan i da je ona glupa.

Od specijalne vrste antisemitizma, do padanja u nesvijest. A znate li za koju me je knjigu tužio?

Vjerovali ili ne radi se o knjizi:

J. Pečarić, *Druker / Predsjednik o Puhovskom*, Portal dragovoljac.com, 2020.:
<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/druker.pdf>

I to je sutkinji logično. Kao što joj nije logično da ja iz njegovih tvrdnji o broju žrtava u Radnom logoru Jasenovac za koje postoji niz knjiga koji pokazuju da je popis u Jasenovcu u velikoj mjeri krivotvorina, ili izmišljanje nekakve drobilice kojoj dovoljno da netko zaključi da on to radi jer posredni želi dokazati tzv. genocidnost hrvatskog naroda. Pa svi znaju da je laž o Jasenovcu bila okosnica te 'dokaza' i prije, a i danas na njoj inzistiraju mnogi u RH.

- HAZU sigurno ima svoje mjesto u hrvatskoj kulturi, ali je li se, po Vama, ova institucija dovoljno cijeni, ili tko su „protivnici“ današnjih akademika?

Bio bih sretan kada bi bilo tako kako se može shvatiti iz Vašeg pitanja, jer to bi značilo da su akademici jedinstveni kada su u pitanju hrvatski nacionalni interesi. Već sam u usporedbi prethodne i sadašnje uprave pokazao da to nije tako. Ja sam jednostavno -nadam se duhoviti – davno rekao da Hrvate dijelim na Hrvate i one koji za sebe kažu da su Hrvati. Hrvati su svi oni kojima je u srcu Hrvatska, a onim drugima je Jugoslavija. A siguran sam da znate i onu moju pitalicu:

-Koja je razlika između četnika i Jugoslavena?

-Četnik je pošteni četnik, a Jugoslaven je pokvareni četnik.

Sadašnju Akademiju danas više cijene oni prvi, nego onu s prethodnom upravom, i obrnuto.

- Znanstveni časopisi koje ste osmislili i uređujete iznimno su cijenjeni, ili... se i tu nešto mijenja?

Zapravo su postigli nevjerojatan uspjeh. Ima ih četiri i sva četiri su na svjetskim listama. Najuspješniji su dva iz oblast za koju me neki i nazivaju „kraljem nejednakosti“. Naime najbolji svjetski časopisi su svrstani u kategorije Q1 i Q2. Iz RH su samo 2 časopisa u Q1 i isto toliko u Q2. Od dva u Q1 jedan je moj, a i od 2 u Q2 jedan je moj. I još je taj koji je u Q1 u top 5% svjetskih časopisa iz matematike. Točnije petnaesti. A mijenja se jer je izdavačka kuća koja ih tiska 'zaboravila' naše dogovore – koje naivan znanstvenik nije stavio na papir, pa su zaključili da je njihov ugled (čitaj novac) mnogo značajniji od moga (znanstvenog). Kad je tako zatražio sam da se moje ime više ne spominje ni kao glavni urednik, ni kao glavni urednik osnivač u tim mojim časopisima. Nadam se da će ovih dana o tome izaći i knjiga:

J. Pečarić, *Pomozi sirotu na svoju sramotu!, / Više to nisu moji časopisi.*

Kao i cijeli niz drugih mojih knjiga trebala bi biti objavljena na portalu dragovoljac.com. Međutim tu je najvažnije da je veći dio mojih doktora, koji su uglavnom dolazili kod mene kada nisu uspijevali doktorirati kod drugih i kada im je prijetio odlazak sa sveučilišta sada se priklonio drugoj strani. Od takvih sam stvorio možda najpoznatiju grupu iz nejednakosti u svijetu. Umjesto u srednje škole, postigli su jako puno na sveučilištima: najviša zvanja, dekanica, prodekan, predsjednica HMD-a.... Jednom riječju sve me to jako podsjeća na one riječi HRVATSKOG predsjednika. „Stvori sam Hrvatsku s ljudima s kojima ni kavu ne bih popio“. Ja s ovima više je popiti sigurno neću.

- Koliko ste dosad objavili knjiga?

Spomenuta knjiga će biti 180. publicistička, a s matematičkim to bi bila 223. knjiga.

- Malo se piše o toj Vašoj iznimno plodnoj nakladničkoj djelatnosti, a iako ste akademik baš Vas i ne viđamo u emisijama tzv. nacionalnih televizija...

Mislim da je i ovaj naš razgovor pokazao zašto je to tako.

- Pratite li hrvatsku političku scenu, recimo svakodnevna „prepucavanja“ između predsjednika Vlade i predsjednika Republike...

Pratim.

- Na čijoj ste Vi strani?

Već sam puno puta napisao da će te političare koji rade za svjetske moćnike, a ne za interese hrvatskog naroda prepoznati, jer podržavaju:

1. Laži o Stepincu;

2. Laži o Jasenovcu;

3. LAŽI o ZDS.

Vidite li Vi iolu bitnu razliku između njih kada su u pitanju ove laži?

- Kod nas, izgleda, nema šanse da još dugo prestanu podjele na lijeve i desne, na ustaše i partizane... Mislite li da ovakve teme zanimaju i mlade?

Vjerojatno ste u pravu. To će trajati sve dok hrvatski narod ne izabere vlast sastavljenu od Hrvata, a ne od onih koji za sebe kažu da su Hrvati.

- I na kraju: postoji li način da se zaustavi falsificiranje hrvatske povijesti, poglavito one vezane uz kontraverzne pobjede partizana nakon II. svjetskog rata, ali i današnje, suvremene povijesti?

Na ovo Vam mogu odgovorite kao i malo prije. Vlast sastavljena od Hrvata to će lako riješiti.

Razgovarao: MLADEN PAVKOVIĆ

Izvorni autor: Mladen Pavković/UHBDR91./Foto:M.P.

<https://portal.braniteljski-forum.com/blog/vijesti/razgovor-mladena-pavkovica-s-akademikom-josipom-pecaricem>

<https://bezczenzure.hr/vlad/razgovor-mladena-pavkovica-s-akademikom-josipom-pecaricem/>

<https://kamenjar.com/razgovor-mladena-pavkovica-s-akademikom-josipom-pecaricem/>

<https://www.dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/37986-razgovor-mladena-pavkovica-s-akademikom-josipom-pecaricem>

<https://viktimalogija.com.hr/wp/razgovor-mladena-pavkovica-s-akademikom-josipom-pecaricem/>

<https://infokiosk.net/razgovor-mladena-pavkovica-s-akademikom-josipom-pecaricem>

<https://www.tjedno.hr/cetnik-je-posteni-cetnik-a-jogoslaven-je-pokvareni-cetnik/>

<https://hfi.mobi/page-228.html>

*

Ovaj razgovor je objavljen kao posljednji tekst pod naslovom JEDAN RAZGOVOR ZA KRAJ u knjizi:

J. Pečarić, „Pomozi sirotu na svoju sramotu! / Više to nisu moji časopisi”

dragovoljac.com, 2024.:

<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/visetonisumojicasopisi.pdf>

Reagiranja na dio o supruzi i kćerki iz ovog razgovora dovela su do ove knjige, a ta reagiranja su dana u samoj knjizi.

SANJA I TERESA IVA DROBILICE

ODGOVOR DAMIRU BOROVČAKU

Dragi Damire,
Zahvaljujem Ti na Tvom komentaru:

Subject: RE: RAZGOVOR MLADENA PAVKOVIĆA S AKADEMIKOM JOSIPOM PEČARIĆEM

Date: Wed, 10 Jan 2024 15:37:26 +0100

From: Damir Borovčak

To: 'Josip Pečarić'

Hvala. Poseban razgovor. Izvrstan.

Drobilica je kao i uvijek sjajan dio... Ovaj puta sa suprugom i kćeri, doista dojmljivo.

Možda slijedeći naslov... Sanja i Teresa Iva Drobilice.

Pa vrijedilo bi upoznati te sjajne svjedokinje – Ivine drage drobilice... ☺ ☺ ☺

Očito su i drugi na sličan način doživjeli taj razgovor jer ga je objavilo više portala:

<https://portal.braniteljski-forum.com/blog/vjesti/razgovor-mladena-pavkovica-s-akademikom-josipom-pecaricem>

<https://bezczenzure.hr/vlad/razgovor-mladena-pavkovica-s-akademikom-josipom-pecaricem/>

<https://kamenjar.com/razgovor-mladena-pavkovica-s-akademikom-josipom-pecaricem/>

<https://www.dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/37986-razgovor-mladena-pavkovica-s-akademikom-josipom-pecaricem>

<https://viktimologija.com.hr/wp/razgovor-mladena-pavkovica-s-akademikom-josipom-pecaricem/>

<https://infokiosk.net/razgovor-mladena-pavkovica-s-akademikom-josipom-pecaricem/>

<https://www.tjedno.hr/cetnik-je-posteni-cetnik-a-jugoslaven-je-pokvaren-cetnik/>

<https://hfi.mobi/page-228.html>

Ovaj posljednji je portal Hrvatskog filmskog instituta iz Teksasa.

Inače i sam sam razmišljaо o knjizi u kojoj se bi bili tekstovi s ovim svjedočenjem supruge i kćeri Iva Drobilice. Naime, još je zanimljivije kako je sutkinja doživjela ova svjedočenja: *Iz iskaza te svjedokinja Sanje Petrušić-Goldstein i Terese Goldstein, a koje iskaze sud prihvaća jer su međusobno suglasni te ih ocjenjuje uvjerljivima i istinitima, proizlazi da je ovakva objava o tužitelju izazvala niz negativnih i mrzilačkih komentara.*

(...)

Iz iskaza svjedokinja i tužitelja proizlazi da je tužitelj vrlo emotivno doživio tuženikove tvrdnje, da ga je to uzrujalo i da mu je pozlilo. Tužitelj je javna osoba i time mora imati viši stupanj tolerancije na javnu kritiku nego prosječni građanin, ali u ovom slučaju se nije radilo o kritici u odnosu na njegovo djelovanje, već su se iznijele neistinite činjenične

tvrđnje, a to prelazi stupanj tolerancije koju bi inače tužitelj trebao pretrpjeti. Nije sporno da je tužitelj i ranije doživljavao neugodnosti i negativne komentare, ali to ne umanjuje štetnu radnju tuženika niti posljedice te radnje.

Ponavljam, tužen sam zbog knjige:

J. Pečarić, *Druker / Predsjednik o Puhovskom*, Portal dragovoljac.com, 2020.:

<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/druker.pdf>

U tekstu GOLDSTEINI I 'GENOCIDNOST HRVATSKOG NARODA'

<https://dragovoljac.com/index.php/razno/36789-goldsteini-i-genocidnost-hrvatskog-naroda>

Ovako sam komentirao iskaz Kćeri Ive Drobilice:

„Svjedokinja Teresa Goldstein je iskazala da kada se dogodi ovako nešto onda je reakcija tužitelja užasno emotivna, ali i svih njih. Jedino što je sada bilo drugačije je njegova fizička reakcija, tužitelj je imao stezanje oko srca, to je bilo kao srčani udar, on je urlikao, a osvijestio se nakon nekog vremena. (Doista je strašno vidjeti što je izazvala kod Drobilice knjiga o tvrdnji Predsjednika da je Puhovski druker. Meni bi bilo logičnije da čovjek tako reagira kada u vrijeme kada mu je tata povjesničar-AMATER bio POSEBNI SAVJETNIK PREDSJEDNIKA VLADE - pa je kao takav tada posjetio Predsjedništvo HAZU, dakle u vrijeme kada mu je sin predložen za redovitog člana HAZU - i Drobilica ne bude izabran. Da ja sam se tome usprotivio i nitko u povijesti akademije nije dobio manje glasova od Drobilice – dobio je manje od jedne trećine glasova. Drobilica je o jednom akademiku koji ga je navodno zaustavio pa u Prilozima dajem moje pismo akademicima o tome. Ono što mi je posebno zanimljivo jeste što u tom pismu spominjem kako su na HTV-u tatu povjesničara-AMATERA proglašili akademikom - Ja sam se ispričao jer nisam znao da je on doktor znanosti, pa i tu ispriku dajem u Prilozima.) Nije prvi put da se događa ovako nešto, ali je prvi put da je bila takva fizička reakcija. Reakcija tužitelja je emotivna, on se jako uzruja, govori da se može vjerovati da se to događa, a onda to uzruja nju i majku. Čita komentare i dosta ljudi piše da ne žele tužitelja u Hrvatskoj, da se treba iseliti, da ga ne žele živog. Stvarno ima strah da se tužitelj nešto ne dogodi. Sve ovo direktno ili indirektno odražava se i na njezin osobni život i posao, jer na poslu od kolega doživljava komentare u vezi oca, negativne konotacije u smislu da je njezin otac mrzitelj Hrvatske, da je on glupan i da je ona glupa.

Meni je kao publicisti i znanstveniku posebno zanimljiv stav suda da moji zaključci s nizom podataka zbog kojih zaključujem da Ivo Drobilica promiče tezu o 'genocidnosti hrvatskog naroda' ne predstavljaju zaključak, dakle nisu vrijednosni sud.“

Fascinantno je da imamo sutkinje koja tvrdi da je na primjer zaključak da kad netko izmišlja nekakve drobilice to je zato što u stvari želi 'dokazati' genocidnost hrvatskog naroda (po tome je 'znanstvenik' dobio i novo ime) nije zaključak.

Evo dodatnih komentara:

1. KAKO GOLDSTEINI LAŽU I ZA TO OPTUŽUJU DRUGE + GOLDSTEINI I GENOCIDNOST

U intervjuu u *Slobodnoj Dalmaciji* 13. listopada tvrdio sam: "Svi koji promiču tezu o genocidnosti hrvatskog naroda, po definiciji napadaju našeg blaženika (Stepinca, op. J.P.). Po tome ćete ih prepoznati. Naravno, **Goldsteini će izrijekom negirati genocidnost hrvatskog naroda, ali će sve raditi da to bude rezultat njihova djelovanja.** Slično dr. Milanu Bulajiću koji nikad neće reći da je u Jasenovcu bilo 700 000 žrtava, ali će sve učiniti

da to 'dokaže'. Zato ja Goldsteine i mnoge druge u Hrvatskoj i nazivam Bulajićevim učenicima."

Evo kako to interpretiraju Goldsteini (*Slobodna Dalmacija*, 20. listopada): "U intervjuuu pod naslovom 'Bulajićevi učenici kroje nam povijest' u Slobodnoj Dalmaciji od 13.10.2002. akademik Josip Pečarić tvrdi da Ivo i Slavko Goldstein 'promiču tezu o genocidnosti hrvatskog naroda'. Ovu bezočnu laž Pečarić varira na više mjesta u istom intervjuu tvrdeći da su 'Goldsteini... Bulajićevi učenici', jer 'slično dr. Milanu Bulajiću čine sve kako bi dokazali da je u Jasenovcu bilo 700 000 žrtava' (istakao J. P.), pa time 'dokazali i genocidnost hrvatskog naroda'." Usپoredbom ovih citata vidi se da je bezočna laž da sam rekao kako Goldsteini dokazuju da je u Jasenovcu bilo 700 000 žrtava". Oni kasnije ponavljaju tu svoju laž tvrdeći da sam ja rekao da oni promiču "mit o 700 000 jasenovačkih žrtava". Tako nam po tko zna koji put Goldsteini pokazuju da su upravo oni, a ne ja, ti koji u Hrvatskoj "totalno izokreću istinu, insinuiraju, lažno optužuju i kiptećim govorom mržnje zagađuju hrvatski zrak".

2. GOLDSTEIN I GENOCIDNOST – RUGALICA

Pismo-rugalica kada je Goldstein bio predložen za akademika – korišten je prijevod Mrkocija (snimak smo poslali sudu):

PISMO PREDSJEDNIKU I PREDSJEDNIŠTVU HAZU-A

Moram pohvaliti Hrvatsku akademiju znanosti i umjetnosti jer konačno u svoje redove prima najboljega hrvatskog povjesničara. Ako ništa drugo, već samom činjenicom da je prof. dr. sc. Ivo Goldstein egzaktno dokazao genocidnost hrvatskog naroda, dovoljno je da ga se izabere za redovitog člana HAZU-a.

A taj je dokaz zaista nešto izuzetno u povjesnoj znanosti, široj javnosti poznat zahvaljujući prof. Vladimиру Mrkociju koji u *Fokusu* 6. prosinca 2002. navodi tvrdnju Ive Goldsteina iz njegove knjige *Coatia: A History*, Hurst & Co. London 1999.:

Četnici se osvećuju Hrvatima i muslimanima za genocid u NDH, kao na primjer 15. IV. 1941., kada je četnička jedinica koja se povlačila pred ustašama u Mostaru i okolici ubila više tuceta hrvatskih civila i popalila veliki broj kuća.

Dakle, 10. IV. 1941. proglašena je NDH, a već u prvih 3 – 4 dana hrvatski narod je napravio genocid, pa se četnici 15. IV. 1941. osvećuju za taj genocid. Takva genocidnost jednog naroda doista nije zabilježena u povijesti pa se radi o izuzetnom otkriću kolege Goldsteina.

Pri tome treba uzeti u obzir da Pavelić još nije ni stigao u Zagreb, pa se za taj genocid očito treba okriviti cijeli narod.

Zahvaljujući kolegi Goldsteinu, ne mogu se Hrvati više izvlačiti na zločine ustaša.

Jednostavno rečeno – ovaj sjajan Goldsteinov dokaz pokazao je da se radi o genocidnosti cijelog naroda.

Pri tome ne treba smetnuti s uma da je niz sličnih iznimnih dostignuća prof. dr. sc. Ive Goldsteina opisano u sljedećim radovima:

- [1] M. Brandt, *Život sa suvremenicima*, Zagreb, 1966., str. 190-191.¹
- [2] Neven Budak, *O knjizi Ive Goldsteina „Hrvatski rani srednji vijek“*, Novi Liber, Zagreb, 1995, 511 str., Radovi, Zavod za Hrvatsku povijest, Zagreb 28 (1995.), 299-333.²
- [3] J. Pečarić, *Brani li Goldstein NDH?* Zagreb, 2002.
- [4] J. Pečarić, *Nepočudne knjige*, Zagreb, 2003.³
- [5] V. Geiger, Osvrt na knjigu *Hrvatska 1918 – 2008. Ive Goldsteina: Niz otvorenih pitanja*, Vrijenac, 397, 21. 5. 2009.⁴

Stoga je veličina HAZU-a iznimna jer tako velikog znanstvenika bira u svoje redove. Čestitam s oduševljenjem.

Vaš,
akademik Josip Pečarić

3. JA – REVIZIONIST

Knjiga J. Pečarić, *Brani li Goldstein NDH?* Zagreb, 2002. je odgovor na njihovu knjigu *Holokaust u Zagrebu* u kojoj je cijelo poglavlje posvećeno tzv. revizionistima. Glavni je dr. Franjo Tuđman, a po prostoru koji mi je posvećen ja sam odmah iza njega.

Zašto uopće spominjem ovu knjigu gdje je Goldstein u naslovu(-rugalici)?

On prvostupanjsku presudu spominje u novoj knjizi "Povijesni revizionizam i neoustašvo - Hrvatska 1989-2023." na str. 221.:

... Pečarićev u knjizi Brani li Goldstein NDH, čime je stavi la u istu ravan profesionalnu historiografiju i ispolitizirani (revizionističko-neoustaški) amaterizam (garniran uvreda i klevetama, što je 2022. dobilo i sudski pravorijek). Zaključila je i kako "profesionalni povjesničari moraju povući granicu do koje mjere holokaust nudi objektivan pogled na povijest NDH". I uistinu, jesu li ubijanje 30.000 Židova, nešto manje Roma, mnogostrukе više Srba i velikog broja Hrvata tek marginalna pojava u povijesti NDH ili bitan element koji određuje njezin zločinački karakter?

Tako sam Goldstein pokazuje kako me je sutkinja osudila za knjigu za koju nisam sam tužen. Naime, tužen sam, kao što sam više puta naglasiti za knjigu: *Druker / Predsjednik o Puhovskom*.

Inače posebno su mi drage Drobiličine tvrdnje kako sam:

4. PRIUČENI MATEMATIČAR I USTAŠOIDNI PAMFLETIĆI

U "Globusu" 2. kolovoza 2002. prof. dr. Ivo Goldstein iznosi svoje viđenje osnovnih faktora za obnovu Hrvatske. Smatram da je nužno reagirati na dio članka u kojem se kao argument

¹ Profesor Brandt (mentor Ive Goldsteina): *To mi je toga čovjeka razotkrilo do kraja kao pripravna na falsificiranje i znanstveno nepoštenje, i ja sam digao ruke od njegova daljega znanstvenog razvitka.*

² Prof. Budak: *Neupućenom se čitatelju tako može učiniti da je Goldsteinu uspjelo otvoriti čitav niz dosada neobrađenih tema, pa čak i riješiti niz problema, dok je pri tome, zapravo, riječ o znanstvenoj fantastici.*

³ Knjige [3] i [4] sam osigurao svakom članu Predsjedništva koji se doista želi upoznati s iznimnim dostignućima kolege Goldsteina.

⁴ Zanimljivi su podnaslovi u članku. Npr.: *Sumanute tvrdnje i Ideološki zaključci*. Dr. Sc. Vladimir Geiger kaže: *Predaleko bi nas odvelo nabranjanje svih činjeničnih pogrešaka i interpretacijskih improvizacija u ovoj Goldsteinovoj knjizi, koju su skloni mu mediji, bez zadrške, nazvali „kapitalnim djelom“.*

za diskvalifikaciju HAZU iznosi to da je za njezina člana izabran "izvjesni Josip Pečarić, priučeni matematičar, ali zato veliki Hrvat i vrlo produktivan pisac ustašoidnih pamfletića".

5. JA IZMIŠLJAM KAO I FRANJO TUĐMAN
u Globusu, 20. rujna 2002. kaže:
Po izmišljaju bi Tuđmanu u nekim aspektima eventualno mogao konkurirati njegov kolega, također član HAZU, velećijenjeni akademik Josip Pečarić.

Naravno, očito je da se cijela priča vrti oko (ne)izbora Iva Drobilice u HAZU o čemu govori moj prvi prilog. Zapravo i citati koje navodi u tužbi su u knjigu o Puhovskom prenijeti iz knjige o tom (ne)izboru:

Josip Pečarić, *ZABRANJENI AKADEMICK / Prijevarom u HAZU?!*, Zagreb, 2012.
Predstavio ju je povjesničar, znanstveni savjetnik dr. sc. Vladimir Geiger, pa njegov govor s tog predstavljanja dajem u Prilozima,

Tvoj,
Josip

<https://bezcenzure.hr/toptema/sanja-i-teresa-iva-drobilice-odgovor-damiru-borovcaku/>

PRILOZI

Pismo akademkinjama i akademicima:

GOLDSTEIN VAM JE PORUČIO DA STE GLUPI

Poštovane kolegice akademkinje,
Poštovane kolege akademici

Očekivao sam da će netko od vas reagirati na nedavni intervju nekadašnjeg kandidata za redovitog člana HAZU. Naime bivši veleposlanik je zapravo posredno poručio onim akademicima koji ga nisu izabrali 2012. godine u HAZU da su glupi.

Evo cijelog dijela tog intervjua koji se odnosi na HAZU:

Je li među njima i ulazak u HAZU? Na posljednjim izborima niste dobili dovoljan broj glasova.

- To je bila moja želja, koja me nije minula. U ovom trenutku postoje snažni otpori mojoj kandidaturi. Bila bi mi čast.

Bila bi vam čast, a otpori su dovoljni da vas odbace sa 35 glasova... ne razumijem, dovraga.

- Sama pozicija HAZU je da u nju ulaze najznačajniji znanstvenici, umjetnici... mislim da mi je prirodno mjesto u Akademiji.

Je, ali HAZU ima svoje mišljenje. Niste uspjeli.

- Ako nisam uspio, nisam uspio.

To je vaša greška ili njihova?

- Ne bih to nazivao greškom. Bilo je protiv mene harangi od jednog akademika s kojim ne želim polemizirati. A ono što mi je stavljaо na teret čiste su gluposti.

<http://www.jutarnji.hr/vijesti/hrvatska/poznati-hrvatski-povjesnicar-i-intelektualac-bivsi-hrvatski-veleposlanik-u-parizu-pedeset-i-nesto-godina-bio-sam-optimist-vise-nisam/6714501/>

Jasno je da Goldstein misli na mene. Ja sam taj koji je više od 2/3 akademika glupostima „harangom“ uvjerio da Goldstein „jedan od najznačajnijih znanstvenika“ ne uđe u HAZU. Drugim riječima te 2/3 vas akademika ste glupi kada vas netko „čistim glupostima“ može navesti da tako značajnog povjesničara ne izaberete u Akademiju. Istine radi očito se govori o izborima iz 2002. kao o „posljednjim izborima“, mada je Goldstein bezuspješno pokušao i 2004., a koliko mi je poznato na izborima iz 2006. ga nije bilo.

Podsjetit ću vas na dio moga pisma koje je tada pročitano na Izbornoj skupštini:

„Moram pohvaliti Hrvatsku Akademiju Znanosti i Umjetnosti jer konačno u svoje redove prima najboljeg hrvatskog povjesničara. Ako ništa drugo već samom činjenicom da je prof. dr. sc. Ivo Goldstein egzaktno dokazao genocidnost hrvatskog naroda dovoljno je da ga se izabere za redovitog člana HAZU.

A dokaz je zaista nešto izuzetno u povijesnoj znanosti, a široj javnosti je poznat zahvaljujući prof. Vladimиру Mrkociju koji u *Fokusu*, 6. prosinca 2002. navodi tvrdnju Ive Goldsteina iz njegove knjige *Croatia, A History*, Hurst & Co. London 1999.:

Četnici se osvećuju Hrvatima i muslimanima za genocid u NDH, kao na primjer 15. IV. 1941., kada je četnička jedinica koja se povlačila pred ustašama u Mostaru i okolicu ubila više tuceta hrvatskih civila i popalila veliki broj kuća.

Dakle, 10. IV. 1941. proglašena je NDH, a već u prvih 3-4 dana hrvatski narod je napravio genocid pa se četnici 15. IV. 1941. osvećuju za taj genocid. Takva genocidnost jednog naroda doista nije zabilježena u povijesti, pa se radi o izuzetnom otkriću kolege Goldsteina. Pri tome treba uzeti u obzir da Pavelić još nije ni stigao u Zagreb, pa se za taj genocid očito treba okriviti cijeli narod.

Zahvaljujući kolegi Goldsteinu ne mogu se Hrvati više izvlačiti na zločine ustaša.“

<http://www.hrvsijet.net/index.php/137-arhiva-stari-hrvsijet-net-1/21596-pismo-akademika-pearia-hazu-ivo-goldstein-egzaktno-dokazao-genocidnost-hrvatskog-naroda>

Cijelo pismo i niz drugih u kojima se nalaze moje „čiste gluposti“ koje nije razumjelo toliko mnogo akademika možete naći u knjizi:

J. Pečarić, *Zabranjeni akademik – Prijevarom u HAZU!?*, Zagreb, 2012.

Na samoj Izbornoj skupštini citirao sam ono što o povjesničaru Ivi Goldsteinu misle doista hrvatski povjesničari. Ti njihovi radovi dani su u spomenutoj knjizi na str 141.-439. kao: Prilozi: POVJESNIČARI O „ZNANSTVENOM“ RADU IVE GOLDSTEINA. Spomenimo ih: dr. sc. Jure Krišto, znanstveni savjetnik: dr. sc. Vladimir Geiger, znanstveni savjetnik; dr. sc. Mario Jareb, viši znanstveni suradnik; prof. Vladimir Mrkoci; dr. sc. Frano Glavina; Marinko Tomasević, povjesničar umjetnosti i arheolog; dr. sc. Stjepan Razum.

Da, dr. Goldsteinu je „prirodno mjesto u Akademiji“,

Nije samo ovaj intervju dr. Goldsteina pokazao kolika mu je „nepravda“ učinjena njegovim neizborom u Akademiju. To pokazuje i svojim drugim istupima.

Hrvatski književnik Javor Novak mu posvećuje cijelu kolumnu, pa kaže:

Naime, 9. studenog u večernjim satima, na jednoj trojezičnoj televiziji, gost je izrekao sljedeće tvrdnje, a što voditelj nije pokušao ni propitivati niti pobijati: „Tito je u temeljima hrvatske države“ i na pitanju Bleiburga (po sjećanju): Mnogi od tih ljudi bili bi suđeni i osuđeni na smrt, ali ne znamo koliko njih. Gore nije bilo žena i djece...

Kad se javno iznose ovakve sirove laži bilo bi logično da ih voditelj tv-emisije dodatnim pitanjima obradi i provjeri koliko su te tvrdnje dr. Ive Goldsteina potkrijepljene i koliko one stoje. Ne želim ovdje ulaziti u svojevremenu kandidaturu I. Goldsteina za ulazak u HAZU koja mu je sramno propala. Akademik J. Pečarić i drugi iznijeli su tada dokumente kojima su doveli u pitanje ne samo doktorat spomenute osobe već i njegovu ukupnu stručnost.

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/j-novak/27989-j-novak-pioniri-ideoloske-mrznje.html>

<https://kamenjar.com/pioniri-ideoloske-mrznje/>

Meni je posebno zanimljivo mišljenje „vrhunskog pravnika“ i „sudca“ dr. Goldsteina koji zna da bi od pobijenih stotine tisuća Hrvata: *Mnogi od tih ljudi bili bi suđeni i osuđeni na smrt.*

Zašto?

Pa svoj „izuzetni“ pogled na pravnu znanost pokazao je dr. Goldstein još 13. srpnja 2002. kada je on konstatirao da kada ga netko „gadi i vrijeda“ onda su takvi antisemiti i treba ih kaznenno goniti.

Zato ću i završiti ovo pismo citirajući samog Goldsteina:

Sama pozicija HAZU je da u nju ulaze najznačajniji znanstvenici, umjetnici... mislim da mi je prirodno mjesto u Akademiji.

S poštovanjem,
akademik Josip Pečarić
Zagreb, 16. 11. 2017.

<http://www.pokret-zajedno.hr/novosti/item/421-goldstein-vam-je-porucio-da-ste-glupi>

NAPOMENA. Nastup dr. Iva Goldsteina je i bit će zanimljiv mnogima. Vidjeli ste i iz gornjeg pisma da njegove tvrdnje obično nisu inteligentne.

Pogledate:

<https://kamenjar.com/marko-juric-ivo-goldstein-kronicni-manjak-cinjenica-i-argumenata-nadoknaduje-mastom/>

<https://kamenjar.com/sto-zapravo-smeta-goldsteinu/>

ISPRIKA DR. SC. SLAVKU GOLDSTEINU

Poštovani g. Goldstein,

Moram Vam se ispričati jer sam u tekstu *BIVŠI POSEBNI SAVJETNIK PREDSJEDNIKA VLADE RH ZA KULTURU SLAVKO GOLDSTEIN UPORNO LAŽE* (<http://kamenjar.com/bivsi-posebni-savjetnik-predsjednika-vlade-rh-za-kulturu-slavko-goldstein-uporno-laze/>)

napisao:

Pa što je onda klasična Goldsteinova laž u ovom tekstu. To je brojka od 2000 žrtava koje je kako on kaže ustanovila Komisija za istraživanje rata i porača, tzv. ‘Vukojevićeva’ komisija.

Naime radi se o **IZVJEŠĆU O RADU** Komisije za utvrđivanje ratnih i poratnih žrtava OD OSNUTKA (11. veljače 1992.) DO RUJNA 1999.

Vjerljivo će netko pomisliti da Slavko Goldstein s (ne)svršenom srednjom školom ne razumije značenje naslova Izvješća, ali on itekako dobro razumije i uporno ponavlja. S tom laži je, uz veliku medijsku potporu, uspio zaustaviti u Saboru da se Izvješće prihvati i evo do današnjeg dana „uporno laže“ (to je on sa sinom koristio za mene u tekstu s sličnim svojim lažima o kojima sam pisao u spomenutom tekstu). O toj laži ja doista uporno pišem više od 15 godina (vidjeti npr. i moju knjigu: „Brani li Goldstein NDH?“ iz 2002.).

Naime, očito je neistinita moja tvrdnja o Vama kao (ne)svršenom srednjoškolcu.

Jedan kolega iz Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac upozorio me da ste – doktor:

„I to ne bilo kakav, doktor Jojboli ili štajaznam doktor za rokenrol. Ne, nego pravi pravcati doktor znanosti (dr. sc.)

Pogledajte prilog iz današnjeg Jutarnjeg lista. Nije kompjutorska igra ili fotomontaža. Svatko tko kupi JL na kiosku može se uvjeriti na str. 38., da su ga (hi, hi, hi...), blesani proglašili doktorom znanosti!

E pa sad mu stvarno nitko ne može ništa, i može lijepo u ponedjeljak biti proglašen i akademikom.

Posebice nakon što je u petak opovrgnuo podvalu da se u Jasenovcu igrala Mala Floramye i autoritativno ustvrdio da je riječ bila o - Grofici Marici!“

I doista na str. 38. doista piše dr. sc. Slavko Goldstein, povjesničar i publicist.

Kako je Jutarnji list ozbiljna novina nemam razloga sumnjati u taj podatak. Ranije se on već pojavljivao

<http://arhiva.dalje.com/hr-hrvatska/puhovski--bozani-u-jasenovac-stize-prekasno/266085>
ali nisam povjeroval pa sam uporno ponavljao ovu strašnu neistinu.

Kako ne volim koristiti neistine (laži su po bivšem Predsjedniku Srbije najviše pomogle njegovom narodu u povijesti) na internetu sam uspio pronaći što je istina. Ustanovio sam da Vas je rektor Zagrebačkog sveučilišta također proglašio doktorom znanosti (vidjeti prilog):

<http://arhiva.dalje.com/hr-hrvatska/puhovski--bozani-u-jasenovac-stize-prekasno/266085>
ali i Ustavni sud RH što je objavljeno u Narodnim novinama još 2007. godine(vidjeti prilog):

http://narodne-novine.nn.hr/clanci/sluzbeni/2007_11_113_3341.html

Jasno mi je da možete s pravom biti ljuti na mene jer ja jesam doktor znanosti, ali usuđujem se osvrtati se na Vaše tekstove koje pišete kao doktor povjesnih znanosti.

Istina, malo mi je čudno kada Vas kao doktora znanosti Jutarnji list proglašava samo publicistom, ali oni ipak nisu znanstvenici kao Vi i ja, zar ne?

Nadam se da će te razumjeti moje ne znanje, ali doista do danas nisam vidio da o vašoj doktorskoj tituli pišu čak i Narodne novine.

Zbog toga primite moju ispriku i obećanje da će ubuduće uz Vaše ime obavezno pisati i Vašu titulu. Moramo vjerovati rektoru Zagrebačkog sveučilišta, Ustavnom sudu (u sastavu Petar Klarić, predsjednik Suda te suci Marijan Hranjski, Mario Kos, Davor Krapac, Ivan Matija, Ivan Mrkonjić, Jasna Omejec, Željko Potočnjak, Agata Račan, Emilija Rajić, Smiljko Sokol, Nevenka Šernhorst i Vice Vukojević), i Narodnim novinama, zar ne)

S poštovanjem
Akademik Josip Pečarić
10.04.2016.

113_5_11_2007 Odluka o imenovanju članova Etičkog povjerenstva.htm

USTAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE

3341

Na temelju članka 104. stavka 2. Zakona o izborima zastupnika u Hrvatski sabor (»Narodne novine«, br. 116/99, 109/00 – vjerodostojno tumačenje, 53/03, 69/03 – pročišćeni tekst, 44/06 i 19/07.) Ustavni sud Republike Hrvatske u sastavu Petar Klarić, predsjednik Suda te suci Marijan Hranjski, Mario Kos, Davor Krapac, Ivan Matija, Ivan Mrkonjić, Jasna Omejec, Željko Potočnjak, Agata Račan, Emilija Rajić, Smiljko Sokol, Nevenka Šernhorst i Vice Vukojević, na sjednici održanoj 2. studenoga 2007., donio je

ODLUKU

O IMENOVANJU ČLANOVA ETIČKOG POVJERENSTVA

I.

Na temelju odredbe članka 105. Zakona o izborima zastupnika u Hrvatski sabor predsjednik Etičkog povjerenstva po položaju je predsjednik Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti akademik MILAN MOGUŠ.

II.

Imenuju se članovi Etičkog povjerenstva:

Na prijedlog većinske koalicije političkih stranaka, Hrvatske demokratske zajednice, Hrvatske socijalno-liberalne stranke, Hrvatske stranke umirovljenika, Samostalne demokratske srpske stranke i Stranke demokratske akcije Hrvatske:

1. TOMISLAV PAŠKVALIN iz Zagreba

2. BERNARDICA JURETIĆ iz Splita

3. prof. dr. sc. HELENA JASNA MENCER iz Zagreba.

Na prijedlog oporbenih političkih stranaka, Socijaldemokratske partije Hrvatske, Hrvatske narodne stranke – liberalnih demokrata, Hrvatske seljačke stranke, Hrvatske stranke prava, Istarskog demokratskog sabora, Demokratskog centra, Primorsko-goranskog saveza, Međimurskog demokratskog saveza, Slavonско-baranjske hrvatske stranke i Hrvatskog demokratskog saveza Slavonije i Baranje:

4. dr. sc. SLAVKO GOLDSTEIN iz Zagreba

5. ZORISLAV ANTUN PETROVIĆ iz Zagreba

6. akademik VLATKO SILOBRČIĆ.

III.

Ova odluka stupa na snagu danom donošenja.

USTAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE

Broj: SuE-DSjA-1/2007

Zagreb, 2. studenoga 2007.

Predsjednik

prof. dr. sc. Petar Klarić, v. r.

U povodu dodjele počasnog doktorata Sveučilišta u Zagrebu,

rektor prof. dr. sc. Alekса Bjeliš poziva Vas na tribinu

JEDNO POSLIJEPODNE S BRANKOM LUSTIGOM

utorak, 16. lipnja 2009. u 17 sati

dvorana akademije dramske umjetnosti

trg maršala tita 5

Gosti:

dr. sc. Slavko Goldstein,

prof. dr. sc. Ivo Goldstein,

prof. Branko Ivanda,

književnik Miljenko Jergović

J. Pečarić, Milanović hvali Grlić-Radmana, dragovoljac.com, 2023:

<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/MilanoRadman.pdf>

<https://www.dragovoljac.com/index.php/razno/36789-goldsteini-i-genocidnost-hrvatskog-naroda>

Najava te knjige::

KNJIGA AKADEMIKA PEČARIĆA „MILANOVIĆ HVALI GRLIĆ-RADMANA“

Knjiga akademika Josipa Pečarića „Milanović hvali Grlić-Radmana“ dana je na našem portalu:

<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/MilanoRadman.pdf>

U Uvodu akademik Pečarić piše:

„Ova knjiga nastala je na neobičan način. Naime rezultat je jednog komentara koji mi je poslao veliki hrvatski književni dr. sc. Stjepo Mijović Kočan:

Dragi Joško,

Ne da mi se čitati to o Ivu Drobilici, peti puta čak!

Meni je o Ivu Goldsteinu svojevremeno sve rekao njegov profesor.

Uvalili su mu ga kao asistenta u Gradskom komitetu Saveza Komunista Zagreb. Profesor ga je morao prihvati. Kada mu je profesor pripomenuo da u Literaturi uza svoj „znanstveni rad“, navodi ime koje ne postoje i knjigu koja također ne postoji, „mrtav hladan“ je odgovorio, svjedoči prof. dr. Miroslav Brandt: „Pa i drugi tako rade. „Koći drugi i kako i kada, nije rekao, nije ni mogao!“

To ga otkriva kao lažova, podmetača, smutljivca, nemoralna tipa, bez skrupula. Ne vrijedi na takva, prema tim i drugim njegovim postupcima - hohšaplera - trošiti ni riječ

Njega i brata mu, kad su bili sirote židovska djeca, spasili su Hrvati, podigli ih, a oni su o tomu šutjeli punih četrdeset godine, napadajući narod koji im je darovao život. Fukare uistinu! Takvi sramote sve Židove, ne nas.

Pozdrav

Stjepo

Odgovorio sam mu, ali je istovremeno postalo poznato kako je Predsjednik RH predložio Iva Drobilicu za veleposlanika u Grčkoj.

To moje reagiranje daje ova knjiga.“

<https://www.dragovoljac.com/index.php/obavijesti/36570-nova-knjiga-akademika-pecarica-milanovic-hvali-grlic-radmana>

NAPOMENA:

U isto vrijeme je Mladen Pavković kada se knjiga pojavila na portal objavljen je i tekst čiji početak je:

MLADEN PAVKOVIĆ: JADNI SU ONI KOJIMA JE GOLDSTEIN ETIČKI I MORALNI AUTORITET!

12.09.2023. 18:25:00

Prof. dr. Ivo Goldstein objavio je novu knjigu, „Povijesni revizionizam i neoustaštvu u Hrvatskoj“, možda sto i pedeset po redu. I opet je pokazao i dokazao da hrvatska povijest ide šumom, a on drumom. To što piše i objavljuje ovaj žalosni diplomat, koji je u svojem uredu u Parizu s ponosom „izlagao“ i sliku Josipa Broza Tita gotovo nigdje ne prolazi, osim kod njegovih istomišljenika, ala istih onih kojima crvena zvijezda ne izlazi iz srca.

Stoga, knjige ovog povjesničara ili bolje rečeno „istoričara“ čitaju se više kao humorističko štivo nego nešto iznimno važno.

Međutim, veliko je pitanje, kako ovaj „znanstvenik“ i dalje predaje na fakultetu, kako može biti etički i moralni autoritet?

A tko je on, i o kakvom je „znanstveniku“ riječ više puta ga je najbolje u svojim komentarima „ocrtao“ akademik Josip Pečarić, pa zahvaljujući i njemu ovaj i dalje može poljubiti vrata HAZU, iako bi svim srcem želio biti član ove značajne hrvatske institucije, koja nažalost ipak ne prima one koji, kako je jednom napisao i prof. Brandt, uopće ne poznaju dubinski ono o čemu pišu, koji u svojim bilješkama navode pisce koje nije pročitao ili čak uopće ne postoje, koji na primjedbe odgovaraju „Tako to rade svi, pa zašto ne bih i ja!“.

Dakle, jednom riječju, „znanstvena“ djela jednog Goldsteina nisu ništa drugo nego – pričam ti priče!

S obzirom da se razni goldsteini najviše bave bivšom, propalom NDH, i na tome odlično zarađuju, (neprestano ponavljajući laži i poluistine) nije na odmet da se čuje i druga strana, pa će možda od svega na kraju ipak biti i neke koristi.

(...)

Mladen Pavković,

predsjednik Udruge hrvatskih branitelja Domovinskog rata 91. (UHBDR91.)

Izvorni autor: Mladen Pavković/PDN/Foto:upload.wikimedia.org

Mladen Pavković: Jadni su oni kojima je Goldstein etički i moralni autoritet! - Portal Dnevnih Novosti (braniteljski-forum.com)

<https://www.dragovoljac.com/index.php/razno/36558-mladen-pavkovic-jadni-su-oni-kojima-je-goldstein-eticki-i-moralni-autoritet>

<https://www.tjedno.hr/novo-goldsteinovo-humoristicko-stivo/>

IVO GOLDSTEIN ILI O TRIVIJALNOJ HISTORIOGRAFIJI U HRVATA**20. RUJNA 2012.****IZLAGANJE DR. VLADIMIRA GEIGERA S
PRESTAVLJANJA KNJIGE AKADEMIKA JOSIPA
PEČARIĆA**

Prof. dr. sc. Ivo Goldstein, Odsjek za povijest Filozofskog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu, godinama se uporno predstavlja, i samozadovoljno drži, stručnjakom za sva pitanja suvremene hrvatske povijesti. Točnije, povjesničar Ivo Goldstein rješenje svih pitanja suvremene hrvatske povijesti, posebice Drugoga svjetskog rata i porača, godinama samozatajno vidi i nudi u formulii: Ja i moj otac.

Goldstein se do sada predstavio rasponom tema, problema i obradom različitih razdoblja prošlog vremena, kao i količinom objavljenoga, svestranim i upornim istraživačem naše povijesti. Tako se barem čini onima koji ne čitaju ili, pak, ne razumiju ono što čitaju. Naime, Goldsteinovi uradci su kompendij svakovrsnog neznanja, nestručnosti i šlamperaja.

Kako je Ivo Goldstein visoko rangiran u hrvatskoj historiografiji, barem što se tiče visokoškolske diplome i znanstvenog zvanja, a i radnog mjesta, prešućivanje i toleriranje ovakvih "doprinos" historiografiji i znanosti više je nego pogubno i zabrinjavajuće.

Ne štedeći truda, vremena, prostora, riječi i papira, uz svesrdnu podršku razno-raznih, sklonih mu medija, Goldstein nas uporno, zaborakdiran posvemašnjim neznanjem, površnostima i neistinama, već neko vrijeme lobotomizira svojim "baš me briga" pristupom. Goldsteinu, naprosto nije jasno mnogo toga.

Ukratko, Goldsteinovi radovi školski su primjer kako se ne treba i ne smije pisati. Ogledni primjer je Goldsteinova "kapitalna" knjiga Hrvatska 1918 – 2008. (Zagreb, 2008.), koju je prema ideološkoj matrici koja mu je bliska sklepao poprilično površno i na brzinu. Primjeri Goldsteinovih umotvorina su mnogobrojni i iscrpljujući...

Goldsteinov način je zapravo izvanredna alegorija u kojoj je sve moguće.

„Autoritet“ za povijest Miljenko Jergović

U knjizi Hrvatska 1918 - 2008., prikazujući sprovod Stjepana Radića u Zagrebu, i pogrebnu povorku 12. kolovoza 1928., Goldstein se poziva na pisanje književnika Miljenka Jergovića o Radićevom sprovodu, u romanu Ruta Tannenbaum, koji ustvrđuje da se u "svakom koraku" mogao "čuti samo očaj, jed, mržnja i osveta". "Čini se da je bilo tako, kako priповijeda Jergović", skrupulozno ustvrđuje Goldstein.

Nije mi poznato da je Jergović sudionik i svjedok događaja, naime sprovoda Stjepana Radića, a nisam ni pretjerano uvjeren da je upravo Jergović autoritet za navedeno povjesno razdoblje i događaje te sudove nezaobilazno potrebne historiografiji i povjesničarima. No Goldstein podstire i zaključuje ono što se njemu "čini", što predosjeća. Možda i grijesim, ali čini mi se da bi u historiografiji navodi i zaključci trebali biti provjereni i argumentirani, a ne utemeljeni na hipotetičkim činjenicama i na onome što se nekome "čini". Jer, svjedoci smo, ljudima se svašta čini i pričinjava.

Goldstein se godinama upinje iskazati svoja renesansna znanja i sposobnosti. No Goldsteinov način je, rekao bi Lenjin, "korak napred, dva koraka nazad".

U udžbeniku povijesti za strukovne trogodišnje srednje škole (Zagreb, 2010.), u poglavljju Nezavisna Država Hrvatska, pišući o uspostavi NDH, Goldstein genijalno zaključuje: "Nova država nije bila ni hrvatska država – jer kakva je to Hrvatska bez Istre, dijela Gorskog kotara, Kvarnera i Dalmacije, bez Međimurja i Baranje?"

Kakva je to NDH bez Istre i Baranje, vjerojatno je jasno i rumunjskim Srbima, ali ne i Goldsteinu. No pitat će se mnogobrojni kakav je to sveučilišni profesor nacionalne hrvatske povijesti i autor udžbenika povijesti, koji ne zna dijelom koje države je Istra bila u vrijeme uspostave NDH u travnju 1941. i kada je Istra postala dijelom Hrvatske, a i u sastavu koje administrativne jedinice je Baranja bila u vrijeme uspostave NDH u travnju 1941. i kada je Baranje postala dijelom Hrvatske. Da nije tragično, bilo bi smiješno!

Ipak, svaka roba ima svoga kupca, i onoga čega nema kod drugih ima kod Goldsteina.

Goldsteinu ponekad, jednostavno, nije jasno tko je tko i što je što.

Prestolonasljednik Petar II.

I djeca u pučkim školama Kraljevine Jugoslavije, učila su od 1934. na dalje, naime nakon smrti kralja Aleksandra: "Kralj Jugoslavije je Njegovo Veličanstvo Kralj Petar II. Karađorđević. Do njegove punoljetnosti (6. IX. 1941.) vlada Kraljevsko namjesništvo." Uostalom, tako je Petar II. Karađorđević, od 1934. na dalje, nazivan i u javnosti i svima je tko je i što je Petar II. Karađorđević bilo jasno i nedvojbeno.

No Goldstein u udžbeniku Povijest 4 za četvrti razred gimnazije (Zagreb, 2010.), kralja Petra II. Karađorđevića, u vrijeme državnoga udara u ožujku 1941., ni manje - ni više, proglašava prestolonasljednikom: "No, već u noći 26./27. ožujka grupa probritanski orijentiranih oficira izvela je državni udar. Isto jutro izbile su u Beogradu i većim gradovima Srbije višednevne demonstracije. 18-godišnji prestolonasljednik Petar II. je proglašen punoljetnim."

Goldstein bi kao srednjevjekovac trebao znati da svaki prestolonasljednik ne postane kralj, a Petar II. Karađorđević je i u noći 26./27. ožujka 1941. bio ne "prestolonasljednik", nego "Njegovo Veličanstvo Kralj Petar II. Karađorđević".

Zlobnici bi rekli da su to pučkoškolska znanja. No Goldstein je, ipak, druga razina znanja i spoznaje, s amfetaminskim učinkom.

Goldsteinovi navodi i tvrdnje često daju iskrivljenu sliku prošle stvarnosti.

Goldsteinovo manirističko viđenje Drugoga svjetskog rata, i činjenično i interpretacijski, najčešće su pojednostavljena stajališta jugoslavenske socijalističke historiografije, ponekad i uz neuspjelo antifašističko "pohrvaćivanje".

Četnici branili Srbe od genocida

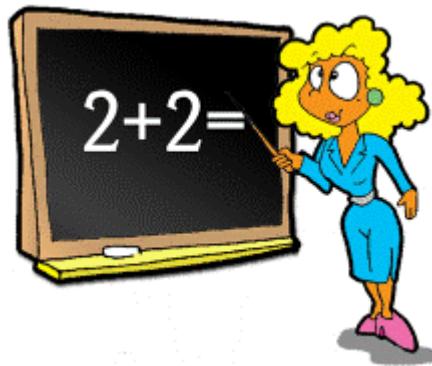

Takvu sveobuhvatnost znanja Goldstein iskazuje i o četničkom pokretu i Jugoslovenskoj vojsci u otadžbini, napose u "kapitalnom djelu", knjizi Hrvatska 1918 - 2008. te ustvrđuje: "Mihailovićev pokret zalagao se navodno za kontinuitet Jugoslavije, s prvenstvom Srbije." No "Mihailovićev pokret" nije se zalagao "navodno", nego stvarno "za kontinuitet Jugoslavije, s prvenstvom Srbije." Goldstein zatim navodi da su četnici branili "srpsko stanovništvo od ustaškog genocida u NDH, odnosno spašavali 'biološku supstanciju' srpskog naroda" i razglaba o četničkim osvetničkim akcijama u Bosni i Hercegovini prema katolicima i muslimanima, kao da četnika ne bi bilo da je NDH, kojim slučajem, bila i demokratska država. Naime, riječ je i o četničkoj borbi protiv bilo kakve hrvatske države, a i protiv bilo kakve druge državne tvorevine na području Kraljevine Jugoslavije, i za obnovu monarhističke Jugoslavije. Potvrđio je to i Svetosavski kongres u selu Ba u Srbiji, u siječnju 1944., koji je izrazio podršku jugoslavenskoj vladu u izbjeglištvu i Jugoslovenskoj vojsci u otadžbini, istaknuvši da se zalažu za federalno preuređenje Jugoslavije u ustavnu i parlamentarnu monarhiju.

Goldsteinovi navodi i opisi izraz su njegovog više nego li osebujnog (ne)znanja o povijesti Drugoga svjetskog rata i kod upućenih mogu izazvati samo podsmjeh.

Goldstein i osnove matematike i logike, najblaže rečeno, u zategnutim su odnosima.

Matematičar dr. Ivo

Naime, Goldstein u knjizi Hrvatska 1918 - 2008., više-manje proizvoljno, navodi da je tijekom Drugoga svjetskog rata na području NDH život izgubilo oko 330.000 Srba, od čega oko 82.000 kao partizanski borci, oko 23.000 kao kvislinzi i kolaboracionisti te oko 217.000 kao žrtve nacističko-kolaboracionističkog terora. Zbrojimo li ove Goldsteinove brojke: $82.000 + 23.000 + 217.000$ dobivamo 322.000, a ne navedenih 330.000. Goldstein, također više-manje proizvoljno, navodi da je tijekom Drugoga svjetskog rata na području NDH život izgubilo oko 178.000 Hrvata, od čega 46.000 kao partizanski borci, oko 65.000 kao žrtve nacističkog, četničkog i ustaškog terora te oko 70.000 kao kvislinzi i kolaboracionisti, odnosno kao žrtve komunističke osvete pred kraj rata i u neposredno nakon rata. Zbrojimo li ove Goldsteinove brojke: $46.000 + 65.000 + 70.000$ dobivamo 181.000, a ne navedenih 178.000. No što će povjesničarima matematika!

Goldsteinova je specijalnost pobrkatи sve što se pobrkatи može.

Goldstein često za navode i podatke koje iznosi ne donosi izvore i literaturu, bez obzira je li riječ o važnim ili manje važnim navodima i tvrdnjama. Izvori i(lí) literatura koje Goldstein donosi u bilješkama svojih uradaka, često ne potvrđuju ono što i kako navodi.

Nikako da shvatim Goldsteinovo razglabanje o "proustaškoj mitologiji" u vezi Bleiburga. No što i očekivati od osobe za koju je komemoracija na Bleiburgu "ustaški dernek", a onaj, pak, tko tvrdi, da je ustanač 27. srpnja 1941. u Lici četnička pobuna "ustašoidno bulazni", te da će oni koji ne misle kao on (i njemu slični) "morat (će) podnijeti svu odgovornost za takvu rabotu".

Slabo poznavanje literature

Znakovito je da Goldstein uglavnom ne mari za istraživanja Komisije Vlade Republike Slovenije za rješavanje pitanja prikrivenih grobišta, pa i ne koristi njezina izvješća, a i nezaobilazne radove slovenskog povjesničara prof. dr. Mitje Feranca, bez kojih je nepotpuno poznavanje likvidacija zarobljenika i masovnih grobnica 1945. na području Slovenije.

Goldstein od mnogobrojnih radova, ponajprije onih objavljenih u znanstvenim časopisima, ali i mnogobrojnih knjiga, važnih i nezaobilaznih za poznavanje i razumijevanje događaja potkraj Drugoga svjetskog rata i u neposrednom poraću, napose partizanske i komunističke represije i zločina ili kako to on radije naziva "obračunom s narodnim neprijateljem", navodi malo toga. Ne koristiti ili ne poznavati radove, barem one najznačajnije, objavljene u slovenskim i srpskim znanstvenim časopisima, ponajprije u Zgodovinskom časopisu, Prispevkima za novejšo zgodovino, Istoriji XX. veka i Tokovima istorije, nedopustivo je i zabrinjavajuće. Naime, ne poznavati i(li) ne koristiti se radovima slovenske i srpske historiografije krajnje je neozbiljno. Dugačak je popis knjiga, zbornika, časopisa i radova kojima se Goldstein u "skrupuloznom" pristupu nije koristio i konzultirao, nemamjerno ili, pak, namjerno, a ukratko rečeno trebao je jer su za razumijevanje pitanja kojima se bavio nezaobilazne. Uz to, predaleko bi nas odvelo nabranjanje svih Goldsteinovih činjeničnih pogrešaka i interpretacijskih improvizacija suvremene hrvatske povijesti.

Goldsteinova znanja i tumačenja suvremene hrvatske povijesti, napose Drugoga svjetskog rata i neposrednog poraća površna su, točnije neprolazna.

Goldsteinovi navodi i tvrdnje, najblaže rečeno, zahtijevaju usklađivanje s činjenicama.

Možda je najsažetije i najjasnije način i doprinose Ive Goldsteina opisala srpska wikipedija: "Ivo Goldštajn, [...] hrvatski istoričar i jevrejski verski službenik [...] Ivo Goldštajn je napravio obrt u naučnoj karijeri promenom matične naučne discipline. [...] Dao je nekoliko publicističkih sinteza celokupne istorije Hrvatske. Radovi o novijoj hrvatskoj istoriji opterećeni su često dnevnapoličkim kretanjima. [...]"

Kako bilo da bilo, u nestrpljivom sam očekivanju novih Goldsteinovih uradaka.

P.S.

Netko mudar nedavno je izrekao da su naši povjesničari u mnogo slučajeva veća sramota od naše povijesti.

No Goldstein nažalost nije usamljen, a ni najzaslužniji za tragikomična kretanja u hrvatskoj historiografiji ...

Dr. sc. Vladimir Geiger
Znanstveni savjetnik
Hrvatski institut za povijest, Zagreb

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/vai-prilozi/ostalo/prilozi-graana/12846-ivo-goldstein-ili-o-trivijalnoj-historiografiji-u-hrvata.html>

Tekst su objavili i portalni:

<https://www.dnevno.hr/vijesti/info/izlaganje-dr-vladimira-geigera-s-prestavljanja-knjige-akademika-josipa-pecarica-80514/>

<https://www.maxportal.hr/premium-sadrzaj/povjesnicar-posramio-ivu-goldsteina-o-atentatu-na-radica-1928-poziva-se-na-svjedocenje-miljenka-jergovica/>

ZATO IH SLUGE U RH NE VOLE!

MARCEL HOLJEVAC: ONI KOJI MRZE POZDRAV HOS-A, MRZE I HRVATSKU DRŽAVU!

Ili: NEMOJTE BITI PONOSNI NA HOS JER IH GAZDE NAŠIH POLITIČARA NE VOLE! Tako je ZDS postao glavni dokaz poslušnosti i odanosti hrvatskih sluga.)

JUNACI DOMOVINSKOG RATA – GENERAL GOTOVINA POZVAO IX. BOJNU
HOS-A U OBRANU ŠKABRNJE

24. siječnja 2024.

Foto: fah

Ovo je priča o junacima bitaka za Maslenicu 1993. godine – slavna IX. bojna HOS-a u junačkoj obrani oslobođene Škabrnje. Iz zahvalnosti Škabrnja je 2020. dala ime ulice po postrojbi HOS-a, uz prisutnost generala Ante Gotovine i zapovjednika Marka Skeje.

Otvorene ulice HOS-a u Škabrnji 2020. godine:

<https://youtu.be/a3h4vIYgu8U>

Bitka za Maslenicu trajala je gotovo dva mjeseca i nije završila osvajanjem Masleničkog ždrila koje je ponovno povezalo sjever i jug Hrvatske slabašnim pontonskim mostom. Teške borbe su se nastavile i u veljači 1993. godine. Najpoznatija je bitka za Kašić kada su pripadnici slavne 3. osječke brigade junačkim naporima obranili selo. I u ožujku 1993. je 7. brigada iz Varaždina, rame uz rame s 4. brigadom iz Splita s kojom je dvije godine kasnije oslobođila Knin, vodila teške borbe oko sela Drače.

Donedavno je bilo malo poznato da je slavna IX. bojna HOS-a iz Dalmacije čak 43 dana branila osvojenu Škabrnju u potpunom okruženju srpskih snaga.

Obrana Škabrnje

Nakon pada i pokolja u Škabrnji 1991. godine koje je napravila srpska vojska, s vojnicima velikim dijelom sastavljenim od lokalnih Srba iz Dalmacije koji su proglašili SAO Krajinu na okupiranom teritoriju, u okviru operacije Maslenica, oslobođeno je i selo Škabrnja. **Najveći problem bio je što je to hrvatsko selo bilo duboko u oslobođenom teritoriju i gotovo u potpunom okruženju srpskih snaga.**

Škabrnju je bilo vrlo teško ili gotovo nemoguće braniti.

Zbog toga je **general Ante Gotovina** pozvao s južnog bojišta IX. bojnu HOS-a, u sastavu 114. brigade, gdje je ta slavna postrojba Hrvatske vojske od početka sudjelovala u obrani opkoljenog Dubrovnika.

Važno je istaknuti da ono što danas mnogi želete osporiti: **HOS je čak i 1993. godine imao svoje znakovlje i svoj naziv na uniformama Hrvatske vojske.**

Zbog velikih zasluga i hrabrosti je 2020. godine Škabrnja dala ime ulice u mjestu po postrojbi HOS-a koja ju je junački branila, uz prisutnost generala Ante Gotovine i zapovjednika Marka Skeje.

Bitka za opkoljenu Škabrnju

Nakon strašnog srpskog poraza 1993. u bitkama za Maslenicu i zadarsko zaleđe, Škabrnja je postala ultimativni cilj svih srpskih vojničkih jedinica i planova. Prodor hrvatskih snaga iz Kašića, obranjenog krvlju Slavonaca iz 3. gardijske, u smjeru Zadra, završio je tako da je Škabrnja ostala u hrvatskim rukama. Držali su je u rukama legendarne „Zelene Beretke“ i pripadnici bojne za specijalne namjene „Zrinski“.

A onda je predana u ruke vojnika IX. bojne HOS-a pod zapovjedništvom Marinka Skeje, za koje se znalo da nigdje i nikada ne odstupaju. **Selo dugo čak 6 kilometara branila je skupina od samo 80 vojnika, od kojih je svaki imao vrijednost elitnog borca koji ne odstupa s prve crte.**

A neprijatelj i njegova sva sila koja se slila prema Škabrnji, to je dobro znao.

Sve najbolje što su Srbi imali poslali su na Škabrnju u ožujku 1993. godine jer trebalo je povratiti moral. Nakon izgubljenih bitaka za Kašić, Islam Grčki i Latinski, Novigrad, Maslenicu, Velebit. Najelitnije srpske vojničke jedinice došle su na Škabrnju, selo koje je ostalo u okruženju i do kojeg se moglo doći samo putovima kroz žbunje, kamen i kozje staze. Bili su tu na srpskoj strani „Alfe“ zloglasnog Kapetana Dragana, najbolja vojnička

jedinica bosanskih Srba. Zatim „Vukovi s Vučjaka“, po zlu poznati „Tigrovi“ ratnog zločinca Arkana i mnogi drugi.

Thomas Crowley „Irac“

Puno je hrabrih HOS-ovaca branilo Škabrnju, a u najveću legendu svojom hrabrošću i akcijama protiv Srba ušao je zasigurno spomenuti pokojni Thomas Crowley „Irac“. Irac je sa svojom skupinom uništavao borbeni moral Srba čestim akcijama u njihovom zaleđu, što je srpsku vojsku izluđivalo. Djelovanje HOS-a u takvima akcijama, u kojima se unosio strah i panika neprijateljima u zaleđu, bila je njihova specijalnost.

Situacija je bila tim paradoksalnija jer je 80 vojnika HOS-a u Škabrnji utjeralo strah u kosti najelitnijim srbijanskim vojnicima, kao i njihovojo logistici. Oni su poput vukova čekali da osvoje plijen na mjestu gdje su već jednom okrvavili svoje ruke. I to ne do lakta, nego do ramena: preko 80 Škabrnjana je ubijeno u studenom 1991. godine kada su četnici ušli u ovo pitomo hrvatsko selo i napravili pokolj njegovih stanovnika.

Tako su krajem ožujka pripadnici HOS-a izveli jednu diverzantsku akciju protiv srpskih postrojbi, kojima je zapovijedao četnik Dragan Vasiljković – Kapetan Dragan. Uništili su nekoliko minobacača, topova, i oklopnih transporterata oko sela. To je izazvalo takvu jezu i strah u redovima Srba da su izmišljali raznorazne priče da Škabrnju brani preko „1000 krvožednih i nadrogiranih ustaša“.

Radilo se zapravo o 80 junaka HOS-a od kojih danas znamo ime samo zapovjedniku Skeji i slavnom „Ircu“.

IX. bojna HOS-a ratovala je u Škabrnji pod zapovjedništvom 114. brigade Hrvatske vojske iz Kaštela, sa svojim slavnim znakovljem na ramenu.

<https://narod.hr/kultura/junaci-domovinskog-rata-general-gotovina-pozvao-ix-bojnu-hos-a-u-obranu-skabrnje>

VELIMIR BUJANEC

NOVO PONIŽAVANJE HOS-a:

Sramotan protokolarni propust tijekom obilježavanja 31. obljetnice VRO Maslenica!

SKANDAL U ZADRU: Tijekom mimohoda ratnih zastava nisu pozdravili HOS, koji je branio Škabrnju??!

Ponižavanje jedne od ponajboljih ratnih postrojbi, neustrašivog HOS-a, nastavljeno je jučer u Zadru, na obilježavanju 31. obljetnice Vojno-redarstvene akcije Maslenica... Tijekom svečanog mimohoda ratnih zastava gradskim ulicama, nije pozdravljena zastava legendarne splitske IX. bojne HOS-a, iako je ta postrojba također dala veliki obol u pobjedničkoj akciji Hrvatske vojske i redarstva!

Po izravnoj zapovijedi generala Ante Gotovine, IX. bojna HOS-a držala je položaje na prvoj crti obrane - u Škabrnji, puna 43 dana i ratovala protiv velikosrpskog agresora u čijim su redovima bile i Legijine Crvene beretke - o čemu je javno, s respektom svjedočio osuđeni ratni zločinac, tzv. Kapetan Dragan... Iako je u VRO Maslenica sudjelovalo 130 HOS-ovaca pod zapovjedništvom viteza Marka Skeje, na obilježavanje 31. obljetnice, kako doznajemo iz pouzdanih izvora – uopće nisu službeno pozvani?! Ipak, veterani HOS-a ponosno su se pojavili noseći svoje zastave na obilježavanju akcije u kojoj su i više nego hrabro sudjelovali, međutim, protokol ih je namjerno ignorirao i izostavio tijekom pozdravljanja zastava ratnih postrojbi.

Za razliku od Zadra, u Vukovaru – Gradu heroja koji su također neustrašivo branili, HOS-ovci su dobili veliko i potpuno zaslужeno priznanje – koračajući časno i odvažno na čelu Kolone sjećanja, a iza njih je jednako ponosno, hodalo više od 150 tisuća Hrvatica i Hrvata iz Domovine i svih krajeva svijeta.

Tko je odgovoran za sramotni protokolarni skandal u Zadru – saznat će se uskoro, a Bujica će to već sutra javno objaviti!

POGLEDAJTE VIDEO: Bujica/Z1

https://www.facebook.com/bujicavelimirbujanec/?locale=hr_HR

Lili Benčik (hrvatskepravice) poslala nam je svoj tekst *30-ta obljetnica osnivanja SMDP Vange Pula* uz pismo:

Kako je počelo obilježavanje akcije Maslenica i pulske Vange sudjelovale su u akciji Maslenica, kod Novigrada

Moj suprug bio je jedan od zapovjednika postrojbe na Južnom bojištu

Tekst završava antihrvatskom pričom o ZDS:

U ovo vrijeme hajke na pozdrav „Za dom spremni“ svih onih koji nisu bili spremni sudjelovati u obrani mlade hrvatske demokracije od srpske i JNA agresije, nego su se kukavički sakrivali po „mišjim rupama“ ili pobegli iz Hrvatske, ovi mladi ljudi su bez obzira na narodnost i vjeroispovijest krenuli braniti svoj dom i domovinu, bez kalkuliranja, bez raznih interesa, bili oni Hrvati ili Muslimani i ugradili svoje mlade živote u temelje hrvatske samostalnosti. Njihove obitelji izgubile su, majke sinove, djeca očeve, supruge muževe i hranitelje obitelji, da bi nakon rata njihova žrtva bila obezvrijedena, omalovažavana i poklič pod kojim su krenuli u obranu domovine sotoniziran.

Sve to upravo od onih koji slobodnu Hrvatsku nisu ni htjeli, ni željeli, od jugoslavena, jugofila, raznih pripadnika jugoslavenskih tajnih službi. njihovih nasljednika bez imalo morala i ljudskosti, „crnih, zelenih i žutih vragova“ koji danas uživaju plodove njihove hrabrosti i domoljublja.

Stoga im velika hvala i slava!

Tekst su objavili hrvatski portali:

<https://bezczencure.hr/branitelji/30-ta-obljetnica-osnivanja-smdp-vange-pula/>

<https://www.dragovoljac.com/index.php/nikad-zaboraviti/38107-lili-bencik-30-ta-obljetnica-osnivanja-smdp-vange-pula>

Neovisno od 'proslave' tj. obilježavanja 31. obljetnice VRO Maslenica (navodnici jer oni zapravo koriste to obilježavanje da svojim gazdama iznova dokažu svoju odanost napadajući HOS-ovce i ZDS)! To im zapravo poručuje i Mladen Pavković:

**MLADEN PAVKOVIĆ: PROGONE POZDRAV, ALI NE I KOMUNISTIČKE
ZLOČINCE!**

22 Siječanj 2024 07:10

Evo. krenule su zabrane.

Vijeće za elektroničke medije (VEM), navodno na prijedlog srpskih Novosti, koje financira hrvatska država, a koje neprestano pljuju i bljuju po hrvatskim braniteljima i hrvatskoj državi, donijelo je odluku o zabrani emitiranja programa Z1 i STV televizije na četiri sata zbog pozdrava „Za dom spremni“, od kojeg se u jednoj emisiji Bujice nije ogradio voditelj Velimir Bujanec.

Ovaj pozdrav bivši ekstremni komunisti i Jugoslaveni, a poglavito oni koji su vezani uz Pupovčevu udrugu Srpsko narodno vijeće (SNV) neprestano podmeću da je riječ o pozdravu iz vremena NDH, odnosno II. svjetskog rata, a u ovom slučaju riječ je o pozdravu HOS-ovaca s kojim su krvarili i ginuli tijekom hrvatskog obrambenog Domovinskog rata, odnosno velikosrpske agresije.

Pa, kad je već donijeta ova i ovakva odluka, onda se jasno i glasno trebalo obrazložiti- je li se mislilo na pozdrav „Za dom spremni“ iz NDH ili na onaj iz Domovinskog rata, jer su ga upotrebljavali jedni i drugi?

Činjenica je da razni pupovci, pusići, mesići, krausi, Josipovići, pušovski, goldsteini, habulini... i jedan dio zastupnika u Hrvatskom saboru odlično živi na račun, na velikoj i maloj nuždi, po svemu što hrvatski diše, i koji su iznimno nesretni što trebaju i moraju živjeti u slobodnoj, samostalnoj i demokratskoj hrvatskoj državi.

Inače, u Hrvatskoj već godinama i godinama nema ustaša. Jedino su nas tako nazivali agresori tijekom Domovinskog rata, dok za većinu građana Srbije i Republike Srpske mi smo Hrvati i danas-ustaše!

Takvu tezu iz broja u broj plasiraju i Pupovčeve Novosti, jer da ne pišu o ustašama „kojih je puna Hrvatska“ o čemu bi svaki tjedan tiskali svoje komentare kakvih se ne bi postidio ni Joseph Goebbels.

Nikome ne pada ni na pamet da donese zabranu da se zbog nacionalne i ine netrpeljivosti zabrani barem jedna stranica ovog četničkog lista, a kamoli cijele novine.

LepaBrenkoja je za vrijeme velikosrpske agresije podržavala Srbe, svako je malo na Hrvatskoj radioteleviziji (HRT) i može pričati što god hoće, čak i pola sata o svojim čarapama, a na koncertima obvezno izvoditi pjesme posvećene propaloj Jugoslaviji i

nikome ne pada na pamet da se i HRT-u uskrati koji sat programa, u kojem je na četiri (4) kanala tek jedva pet do deseto posto posvećeno suvremenoj hrvatskoj povijesti.

Partizani su (zar ne razni manolići) uz pozdrav „Smrt fašizmu-sloboda narodu“ hapsili, mučili i ubijali na tisuće hrvatskih domoljuba, pa što- nikome ništa.

Na početku stvaranja hrvatske države jugoslavensku zastavu i crvenu zvijezdu petokraku zamijenili smo hrvatskim obilježjima, ali – tko je dosad odgovarao što se na javnim skupovima i dalje maše komunističkim i imim zastavama?

Brojni komunisti su u vrijeme Jugoslave učinili strašne zločine nad nevinim Hrvatima, ali još ni jedan komunistički moćnik dosad nije odgovarao!

Djeca komunističkih zločinaca, koja još k tome nisu ni sudjelovala u stvaranju hrvatske države, danas se mogu susresti svugdje, od politike, pravosuđa, medija, policije, prosvjete, gospodarstva, pa do zaštitara u firmama i državnim institucijama.

Zanimljivo je kako su svih ovih godina, a poglavito nakon hrvatske pobjede u Domovinskom ratu, hrvatske izdajice, četnici i dezerteri, a poglavito bivši Udbaši, uspjeli preokrenuti „lončiće“, pa se cijelo vrijeme oni bave s nama, umjesto da se mi bavimo s njima.

Bivši partizani, kojih je svakim danom „sve više“, neprestano ističu „mi smo pobijedili u ratu“, odnosno „mi smo bili na pobjedičkoj strani“, pa stoga imaju pravo na osvetu.

A na kojoj strani su bili hrvatski branitelji u Domovinskom ratu?

Ili, još bolje, koliko je bivših partizana sudjelovalo u stvaranju hrvatske države?

U koprivničkom Domoljubu, sredinom 1990., organiziran je skup s bivšim oficirima JNA i partizanskih jedinica, (samo u Podravki ih je bilo zaposleno na stotine), u želji da ih se privuče u Hrvatsku vojsku. Došlo ih je oko 800, a u hrvatske ratne postrojbe ih se javilo svega pet ili šest, od kojih je vrlo brzo najmanje polovica- dezertirala.

Stoga, treba donijeti zakon da se pozdrav „Za dom spremni“ iz Domovinskog rata (a ne iz NDH) zakonom zaštiti, a da se zabrani partizanski pozdrav „Smrt fašizmu-sloboda narodu“, koji se upotrebljavao sve do 1989., jer se pod prvim pozdravom ginulo za Hrvatsku, a pod drugim ubijalo za – Jugoslaviju!

Mladen Pavković, predsjednik Udruge hrvatskih branitelja Domovinskog rata91. (UHBDR91.)

<https://bezczcure.hr/branitelji/progone-pozdrav-ali-ne-i-komunisticke-zlocince/>

<https://www.dragovoljac.com/index.php/razno/38097-mladen-pavkovic-progone-pozdrav-ali-ne-i-komunisticke-zlocince>

Sve to se odvija u skandaloznim odlukama vlasti u RH kojima oni iznova i iznova dokazuju da ne treba poštivati zakone koje je donijela vlast u RH ako se s tim zakonima ne slažu tj. nezadovoljne su gazde kojima služe:

MARCEL HOLJEVAC O ZABRANI BUJICE ZBOG ZDS: “NEMA PREDAJE, ONI KOJI MRZE POZDRAV HOS-A, MRZE I HRVATSKU DRŽAVU!”

21 Siječanj 2024

DAVORIN KARAČIĆ UŽIVO S PLAVE NOĆI U TRAVNOM: - Ne postoji zakon kojim bi 'ZDS' u demokratskoj Hrvatskoj bio kriminaliziran!“

MARKO JURIĆ: - Podrška Bujici, sljedeći petak, kada je emisija zabranjena, u znak solidarnosti pozivam Velimira Bujanca u goste na podcast Velebit!

BEZ CENZURE: Pogledajte reportažu s Općinskog kaznenog suda u Zagrebu, gdje je sutkinja Dubravka Čošić u postupku koji je vitez HOS-a Marko Skejo zbog uvrede i klevete

pokrenuo protiv 'Novosti'... IZBACILI ODVJETNIKA KARAČIĆA ZBOG GRBA S PRVIM POČETNIM BIJELIM POLJEM NA REVERU I OSLOBODILI PUPOVČEV ZLOGLASNI TJEDNIK!?

POTPORE BUJICI STIŽU SA SVIH STRANA! Urednik i voditelj emisije se i dalje odbija ograditi od pozdrava HOS-a i ne pristaje na bilo kakav kompromis!

<https://www.dragovoljac.com/index.php/razno/38085-marcel-holjevac-o-zabrani-bujice-zbog-zds-nema-predaje-oni-koji-mrze-pozdrav-hos-a-mrze-i-hrvatsku-drzavu>

Holjevcu tvrdnju iz naslova potvrđuje i izbacivanje odvjetnika Karačića zato što je nosio grb koji je bio i na prvoj službenoj zastavi RH.

Međutim obavezno pogledajte tu Bujicu i to posebno onaj dio kada Karačić čita odluku koju MORAJU poštivati svi sudovi u RH o pozdravu ZDS u Domovinskom ratu.

TO POKAZUJE da ni Sudstvo, kao ni vlast u RH, a ni veći dio oporbe u RH smatra da zakone u RH ne treba primjenjivati, ako nisu po volji svjetskih moćnika – čiji je danas u RH namjesnik Milorad Pupovac. I njegove Novosti su i pokrenule hajku na Bujanca koji smatra da su u RH zakoni RH svetinja, a ne želje svjetskih moćnika!

Evo još o tom slaganstvu i gazdama u RH:

NAJAVIO DALJNJE KORAKE

Bujanca miču iz etera jer se nije ogradio od jedne stvari: 'Neću odstupiti ni milimetru'

Voditelj Bujice na Z1 odbio se ogradići od pozdrava HOS-a pa je Vijeće za elektroničke medije kaznilo Z1 televiziju zabranom emitiranja programa puna tri sata u udarnom večernjem terminu u petak, izvjestio je Velimir Bujanec.

19.01.2024.

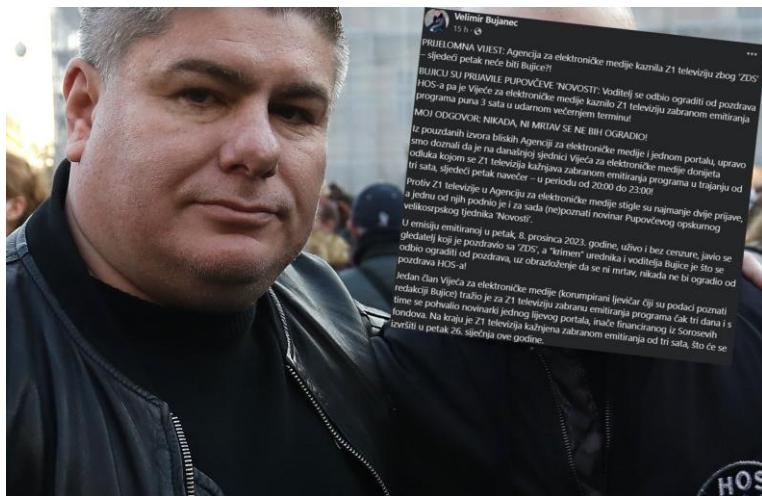

Foto: HINA/Lana Slivar Dominić/Facebook/Direktно

Kako je Bujanec napisao na društvenim mrežama, "iz pouzdanih izvora bliskih Agenciji za elektroničke medije i jednom portalu", doznaje se da je na sjednici VEM-a u četvrtak donesena odluka kojom se Z1 televizija kažnjava zabranom emitiranja programa

u trajanju od tri sata, sljedeći petak navečer u "prime timeu", odnosno u periodu od 20.00 do 23.00.

Protiv Z1 televizije u Agenciju za elektroničke medije stigle su najmanje dvije prijave, tvrdi voditelj Bujice, a jednu od njih je, kaže, podnio "za sada (ne)poznati novinar **Pupovčevog** opskurnog velikosrpskog tjednika 'Novosti'". "Moj odgovor - ni mrtav se ne bih ogradio", izričito navodi Bujanec na društvenoj mreži Facebook.

Sve zbog ZDS-a

Kako objašnjava Bujanec, u emisiju emitiranoj u petak, 8. prosinca 2023. godine, "uživo i bez cenzure, javio se gledatelj koji je pozdravio sa 'ZDS', a 'krimen' urednika i voditelja Bujice je što se odbio ograditi od pozdrava". "Jedan član Vijeća za elektroničke medije (korumpirani ljevičar čiji su podaci poznati redakciji Bujice) tražio je za Z1 televiziju zabranu emitiranja programa čak tri dana i s time se pohvalio novinarki jednog lijevog portala, inače financiranog iz **Soroševih** fondova", piše Bujanec.

"Na kraju je Z1 televizija kažnjena zabranom emitiranja od tri sata, što će se izvršiti u petak 26. siječnja ove godine. Od pozdrava pod kojim su ginuli moji prijatelji HOS-ovci neću se ograditi nikada, ni pod cijenu otkaza, ni pod cijenu života! To je najmanje što mogu učiniti za sve one bolje od nas, koji su upravo s tim pozdravom na usnama, ginuli dajući mlade živote za hrvatski dom i domovinu u kojoj se ovakve stvari ne bi smjele događati", reakcija je Bujanca na zabranu koju iz AEM-a još nisu službeno potvrdili.

"Postoje novinari koje možete kupiti, postoje političari čiji su ideali na prodaju, a postoje i ljudi kojima možete dati milijune, al' svetinje izdati neće - nikada! Sigurno nisam anđeo i u mojim emisijama postoje pogreške od kojih ne bježim, kojih sam absolutno svjestan i koje sam spremjan popraviti kako bi Bujica bila profesionalnija, kvalitetnija i još gledanija. Međutim, da me netko traži da se ogradim od samoga sebe i onoga čemu sam vjeran cijeli svoj život nikada!", odrješit je Bujanec.

Foto: HINA (ilustracija)

Bez etera četiri sata

Kaže da neće odstupiti ni milimetra te zaključuje objavu: "Drage gledateljice i poštovani gledatelji, o svim dalnjim akcijama bit ćete pravovremeno izvješteni... Vitez HOS-a

Marko Skejo zna reći: 'Nismo se još ni raspremili!'. "Sporna je činjenica da se voditelj emisije u dva navrata nije ogradio od pozdrava "za dom spremni" već je podržao izjave gledatelja i svojim komentarima poticao na nastavak spornog diskursa, odgovorili su Hini iz VEM-a u petak.

Zabranjuje se ZDS, četnička kokarda ostaje dopuštena, a komunističkim mesarima nazivat će ulice

Kako su naveli, to predstavlja kršenje članka 14. stavak 2. Zakona o elektroničkim medijima". Vijeće za elektroničke medije (VEM) zbog pozdrava "za dom spremni" u emisiji "Bujica" kaznilo je Z1 televiziju s četverosatnom zabranom emitiranja programa, a ne tri, kako je prvotno izvijestio Bujica. Zabrana emitiranja odnosi se na petak, 26. siječnja.

<https://direktno.hr/direkt/bujanca-micu-iz-etera-jer-se-nije-ogradio-od-jedne-stvari-necu-odstupiti-ni-milimetra-336336/>

PRIČA DOBILA NASTAVAK

Bujanec otkrio tko ga je prijavio zbog pozdrava ZDS: Jeste li iznenađeni

Vijeće za elektroničke medije (VEM) zbog pozdrava "za dom spremni" u emisiji Bujica kaznilo je Z1 i STV televiziju četverosatnom zabranom emitiranja programa. Podsjetimo, voditelj Bujice **Velimir Bujanec** svoje gledatelje o svemu je obavijestio preko Facebooka, a sada je objavio novu objavu u kojoj je "raskrinkao" prijavitelje AEM-u. Njegovu objavu prenosimo u cijelosti.

19.01.2024.

Foto: HINA/Mario Strmotić

"Plešu kako Pupi svira: Pupovčeve 'Novosti' upravo su javno priznale da stoje iza zabrane emitiranja Bujice zbog 'ZDS' i da su oni prijavili Z1 televiziju! Huškaju DORH na progon voditelja zato što se nije ogradio od pozdrava HOS-a? (D)novinar Pupovčevih 'Novosti' **H. Šimičević** upravo se javno pohvalio na portalu tok opskurnog juganskog smeća da medij u vlasništvu SNV-a stoji iza zabrane Bujice i prijava protiv Z1 televizije i STV-a, koje su zbog HOS-ova pozdrava 'ZDS' došle na adresu Agencije za elektroničke medije. Tu informaciju objavili smo još sinoć, temeljem tvrdnji iz pouzdanog izvora – a sada se, kako vidimo, pokazala točnom.

'Čekamo odgovor...'

'Navedene lokalne televizije sankcionirane su nakon što su 'Novosti' prije više od mjesec dana obavijestile VEM o navedenom sadržaju Bujice', priznao je Šimičević i huškački zaprijetio: 'Od iste institucije čekamo odgovor na pitanje hoće li Bujanca i dvije lokalne televizije prijaviti Državnom odvjetništvu...' Vijeće za elektroničke medije u svojoj odluci ne navodi da je postupak nadzora nad Z1 televizijom pokrenut temeljem zahtjeva 'Novosti', već 'po prijavama građana', kao i 'vlastitim opažanjem'... Također, VEM je o odluci obavijestio nadležna Državna odvjetništva, što upućuje na zaključak da plešu kako Pupi svira.

Bujanca miču iz etera jer se nije ogradio od jedne stvari: 'Neću odstupiti ni milimetra'

P.S. U sličnom postupku koji je protiv urednika i voditelja Bujice već vođen na sudu u Osijeku, Velimir Bujanec je pravomoćno oslobođen nakon kaznene prijave povodom Thompsonova koncerta na Dan pobjede u Kninu, koju je podnio (sada već bivši načelnik PU Šibensko-kninske) **Ivica Kostanić**", naveo je u objavi.

<https://direktno.hr/direkt/bujanec-otkrio-tko-ga-je-prijavio-zbog-pozdrava-zds-jeste-li-iznenadeni-336382/>

Velimir Bujanec je objavio i ovo:

Ali to možete naći i u današnjem „Hrvatskom tjedniku“, kao i sjajne tekstove Ivice Maričića o ovome o čemu pišem i ja.

Zapravo uz Maričićeve tekstove o sluganskim političarima u RH govori i tekst Tanje Belobrajdić, čije kolumnne možete čitati i na portalu direktno.hr:

Pupovac se razotkrio do kraja, ali zašto Hrvatska, dovraga, financira sve to
KAKO IZAĆI NA KRAJ S KRVOŽEDNIM SRPSKIM FAŠISTIMA U NOVOSTIMA

Pupovac i njegovi provokatori u slučaju nasilja u Vukovaru izmislili da su žrtve samo Srbi, kao što su njihovi 1991. izmislili da su Hrvati ubili 41 srpsko dijete.

Zapravo o rješenju ovih problema u EH rečeno je u *Fusnotama za fah idiote* o komentaru HT-a fah idiotu Pedi Grbinu:

HT: Ni Hrvati se ne će ogradičati od komunizma. Kad jednom definitivno dodu na vlast, osigurat će mehanizme za neutralizaciju ovakvih jugonostalgičnih mediokriteta.

Josip Pečarić

<https://bezcenzure.hr/branitelji/zato-ih-sluge-u-rh-ne-vole/>

PRELIJEPA HRVATSKA PRIČA (ZATO IH SLUGE U RH NE VOLE! 2.)

U momentu kada sam poslao tekst ZATO IH SLUGE U RH NE VOLE! (<https://bezcenzure.hr/branitelji/zato-ih-sluge-u-rh-ne-vole/>) počeo sam pisati ovaj nastavak. Bio je četvrtak i izišao je novi „Hrvatski tjednik“. Odmah sam se javio Ivici Marijačiću s molbom da mi pošalje dva svoja teksta koja izvrsno pojašnjavaju protuhrvatske ponašanje onih koji bi trebali brinuti za hrvatske nacionalne interese. I dok sam slao taj tekst Ivica Marijačić mi ih je poslao. Planirao sam da nadnaslov Marijačićevog teksta o antihrvatskom napadu na Bujanca i Z1 TV bude naslov ovog teksta:

Jedan od najsramnijih skandala u Hrvatskoj posljednjih godina

Zato nisam ni mislio da bi trebao odgovoriti dragim priateljima kao što je npr. Stjepo Mijović Kočan koji mi piše:

Dragi Joško,

Vrijeme je doista ograditi se od fašističkih načina demokratije Pupovca, Namjesnika i drugova im!

Dr.sc. Stjepo Mijović Kočan

Ali Marijačić je bio gost u emisiji:

PRESS KLUB TIHOMIRA DUJMOVIĆA - ANDRIJA HEBRANG, IVICA MARIJAČIĆ I IVICA ŠOLA (25.1.2024.)

<https://www.youtube.com/watch?v=15v8iPoa8yM>

Odgledao sam je i tek onda zahvalio Ivici na poslanim tekstovima uz komentar njegove rasprave sa imenjakom:

O NDH ja takvima dam za pravo jer je doista točno da je Trojni Pakt bio Savez Njemačke, Japana i NDH pa su Pavelić i tadašnja vlast mogle reći Hitleru NIŠTA OD RASNIH ZAKONA :))

Naravno moram se često narugati jer mnogi ne uzimaju u obzir situaciju u svijetu u vremenu o kome govore i kako se manje brojni narodi moraju ponašati u takvim okolnostima.

Pa današnje hrvatske vlasti se boje i spomenuti da je Domovinski rat bio fašistička agresija Srbije na RH, što je u emisiji i konstatirao prof. dr. sc. Andrija Hebrang, a o čemu govorи sam naslov moje knjige:

J. Pečarić, *Živjela nam antifašistička, tj braniteljska Hrvatska*, Zagreb, 2015

Komentara ima više od 200 i ogromna većina je oduševljena Marijačićevim stavovima.

Meni je tu posebno bilo zanimljivo jer ni Marijačić ni Šola nisu povjesničari, a rasprava je bila o povijesti. Šola jest znanstvenik, ali bi se iz rasprave moglo zaključiti da je znanstveni zapravo Marijačić jer su njegovi stavovi stavovi jednog normalnog hrvatskog povjesničara koji je svjestan da su jugokomunistički povjesničari u vrijeme JB-Titovog jednoumlja nametnuli lažnu povijest pa ne treba ništa od toga prihvatići i s dolaskom hrvatskih vlasti mora se iznova sve istinito napisati, a znanstvenik Šola se poziva na Stepinca, koji je velika hrvatska povjesna osoba, dapače hrvatski svetac, ali nije povjesničar.

Marijačićev stav je dobro poznat pa sam i ja na obilježavanju stote obljetnice Utjemeljitelja RH u Vukovaru u svom govoru TUĐMAN I HAZU upozorio na to:

Danas još uvijek u hrvatskoj historiografiji vlada jugo-komunistička paradigma, dakle oni koji predstavljaju po akademiku Dušanu Bilandžiću, u prijedlogu za Tuđmanov izbor u HAZU, svijet koji se "sa svojom ideologijom, poretkom i svim strukturama urušio i preko

noći postao mrtvi svijet". Bilandžić dalje konstatira: "U tom kontekstu s jedne strane su preko noći obezvrijedeni milijuni pseudoznanstvenih radova, koji su postali pravo smeće, a s druge strane je verificirana ona politička literatura koja je dijagnosticirala slom tog sada mrvog svijeta državnog socijalizma. U tu vrstu literature spadaju i djela Franje Tuđmana."

<https://bezczensure.hr/vlad/tudman-i-hazu/>

Zapravo akademika Bilandžića sam citirao u nizu svojih knjiga kao npr. u onima s akademikom Dubravkom Jelčićem:

D. Jelčić i J. Pečarić, *Tuđmanove tri sekunde*, Zagreb, 2004.

D. Jelčić i J. Pečarić, *Tuđmanove tri sekunde. Drugo prošireno izdanje*, Zagreb, 2007.

Prof. dr. sc. Ivan Biondić je Bilandžića citirao puno puta. Evo dva od više takvih njegovih tekstova koje možete naći na Internetu:

<https://www.hazud.hr/otvoreno-pismo-akademskoj-zajednici-planetarne-hrvatske/>

<http://www.hrvsijet.net/index.php/137-arhiva-stari-hrvsijet-net-1/27826-ivan-biondi-kako-hrvatska-postati-suverena-politika-nacija>

Međutim, nije jedino akademik Bilandžić govorio o tome. Na to nas upozorava prof. dr. sc. Miroslav Tuđman u časopisu Matice Hrvatske Kolo 3-4, 2010.:

Naslovnica, Tema broja: Dr. Franjo Tuđman - deset godina poslije

Miroslav Tuđman

Međunarodni poredak i mali narodi u djelu povjesničara i državnika Franje Tuđmana

U Tuđmanovom članku postojao dio gdje je Bilandžićeva formulacija koja se odnosi i na mnoge 'istoričare' u današnjoj RH:

Berlinski zid i znanstveno smeće

Nespremnost jugoslavenskih i hrvatskih komunističkih struktura da usklade svoju politiku (definicije zbilje) s realnošću, imalo je za posljedicu da su činjenice i realnost (p)ostali protivnici društvene prakse i društvenog poretku. Međutim, vanjske okolnosti su se promijenile i nikakav represivni aparat struktura nad pripadnicima društvenih mreža – od kontrole medija do Udbinih likvidacija – nije više mogao sprječiti učinke koje je pad komunizma i raspad Varšavskog pakta imao i na SFRJ. Neuporabljivost i fragmentarnost legitimnog znanja u novim je okolnostima to znanje učinilo 'pravim smećem' (13).

(13). Akademik Dušan Bilandžić izjavio je 1990-ih da »preko noći su obezvrijedeni milijuni pseudoznanstvenih radova koji su postali pravo smeće«; A. Stipčević je još precizniji: »Mnoge i premnoge knjige iz komunističke ere zaista su završile na smetlištu, ali velika je većina imala ipak nešto bolju sudbinu – samljevene su u tvornicama papira« (A. Stipčević, 2000., str. 355.).

Aleksandar Stipčević: »Sudbina knjige«. Lokve: Naklada Benja, 2000.

<https://www.matica.hr/kolo/316/meunarodni-poredak-i-mali-narodi-u-djelu-povjesnicara-i-drzavnika-franje-tumana-20741/>

Spomenut ću još samo prof. dr. Slavena Leticu koji je u svom tekstu dao i referencu o Bilandžićevoj tvrdnji:

4. Dušan Bilandžić (1990.), Saldo sc. komunizma – (J)HAZU (1990.): «...preko noći su obezvrijedeni milijuni pseudoznanstvenih radova, koji su postali pravo smeće».

<https://hu-benedikt.hr/2017/03/prof-dr-slaven-letica-njihova-i-nasa-jezicna-domovina/>

Spomenut će još i Šolovo ukazivanje na paralelu istovjetnih pozdrava ZDS i SLAVA UKRAJINI uz vrijedne dokumente o tome. Šteta što ih nisam uvrstio u svoju knjigu:
J. Pečarić *Za dom spremni i Slava Ukrajini*, dragovoljac.com, 2022.:
<https://www.dragovoljac.com/index.php/pecaric/30156-za-dom-spremni-i-slava-ukrajini>

U Prilozima vam dajem oba teksta Ivice Marijačića iz najnovijeg broja „Hrvatskog tjednika“. Mislim da je nepotrebno izdvajati nešto iz njih jer ih treba pročitati u cijelosti, jer se radi o nevjerojatnoj potvrdi sproveđenja velikosrpskog Memoranduma SANU 2 od strane vlasti u RH. Radi se o tekstovima (Hrvatski tjednik, 25. 1. 2024.):

**VIJEĆE ZA ELEKTRONIČKE MEDIJE POSTUPILO KAO SERVIS PUPOVČEVIH
ČETNIČKIH NOVOSTI**

I PRIVREMENO ZABRANILO EMITIRANJE BUJICE

i

VRIJEME JE DA SE KAŽE:

**SLOBODNO NAPUSTITE HRVATSKU AKO VAM SMETAJU GRB S PRVIM
BIJELIM POLJEM, HOS, ZDS...**

S nestrpljenjem sam očekivao nastup Velimira Bujanca kod Marka Jurića. Rečeno je da će biti u vrijeme kada se emitira Bujica. Nisam mogao naći i poslije polasatnih pokušaja zvao sam Velimira, koji mi je objasnio o čemu se radi i da će dobiti – kao i inače – obavijest i link kada bude na you tubeu. I dobio sam:

PODCAST VELEBIT - Bujanec: Nikad se neću odreći pozdrava 'Za dom spremni'

<https://www.youtube.com/watch?v=FMGCIgVJDjY>

U momentu dok ovo pišem je već blizu 32000 pregleda i preko 600 sjajnih komentara. Naravno posebno je zanimljiva činjenica da je kao što je već konstatirano u tekstu Tanje Belobrajdić na laži zasnovana priča o sukobu u Vukovaru, tako je i optužba protiv Bujanca i Z! TV također zasnovana na lažima,

To je i očekivano 'priča' jer kada su već svjetski moćnici odredili da vlasti u RH moraju biti srpske sluge, vlast i dobar dio oporbe se tako mora i ponašati. Zna se da je Srbima laž najviše pomogla u povijesti, a njihove sluge moraju tako i raditi, zar ne. Pa mnogima je već jasno da su gazde hrvatskih političara odlučile da je u RH najvažniji Milorad Pupovac i da svi koji su njihove sluge moraju slušati Pupovca i biti srpske sluge. Pri tome njihove gazde i pokazuju koliko im se gade sluga upravu s pozdravima tj. svojim odnosom prema pozdravima ZDS i Slava Ukrajini.

Puno puta sam o tome pisao i o ZDS i HOSu napisao puno knjiga, pa se možete upitati: Čemu onda naslov mog teksta: PRELIJEPА HRVATSКА PRIČА?

Zapravo kraj Bujančevog gostovanja pokazuje što sam mislio kada sam u nedavnom intervjuu, koji također dajem u Prilozima, na dva zadnja pitanja odgovori istom tvrdnjom koja otprilike govori o tome da ćemo doživljavati ovo što doživljavamo iz dana u dan *sve dok hrvatski narod ne izabere vlast sastavljenu od Hrvata, a ne od onih koji za sebe kažu da su Hrvati.*

Naime, i Marijačić u svom tekstu ima prilog koji govori o ogromnim gubitcima Z1 TV zato što je Bujanac kao čovjek koji voli svoju domovinu i poštuje zakone koje je ona donije odbija i samu pomisao da pljune na njih zato što sluge svjetskih moćnika tj. u danom momentu srpske sluge počinju i kažnjavati one kojima vole svoj narod i svoju državu i nisu im važniji svjetski moćnici odbio se ograditi od legalnog pozdrava glasovite postrojbe iz Domovinskog rata.

Svjestan tih gubitaka mislio je i počeo se pakirati vjerujući da će dobiti otkaz, I dok se pakirao došli su mu čelni ljudi Z1 TV i rekli da bi oni njemu dali otkaz da se je on ogradio od ZDS, od mnogih slavnih HOS-ovaca.

Da, takva bi bila RH da na vlasti imamo Hrvate, a ne one koji za sebe samo kažu da su Hrvati, zar ne?

Pa vidjelo se i nedavno u Vukovaru, Škabrnji,... što o tome misli hrvatski narod i kako nazivaju one koji kažnjavaju i Bujanca i Z1 TV:

J. Pečarić, Vukovar: Trijumf Tuđmanizma dragovoljac.com, 2023.:

<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/VukovarTrijumf.pdf>

Time je Z1 TV pokazala da je doista hrvatska televizija kojoj je važniji hrvatski nacionalni interes i dobrobit hrvatskog naroda od svog osobnog.

Zato moram revidirati moj stari stav koji je davno za izbore prenio – mislim baš u Bujici – Luka Podrug: Pred izbore isključite televizore i uključite mozak.

Sada znamo da imamo i hrvatsku televiziju pa treba koristiti pravilo:

PRED IZBORE UKLJUČITE MOZAK I GLEDAJTE SAMO HRVATSKU Z1 TV.

Josip Pečarić

PRILOZI

Jedan od najsramnijih skandala u Hrvatskoj posljednjih godina

VIJEĆE ZA ELEKTRONIČKE MEDIJE POSTUPILO KAO SERVIS PUPOVČEVIH ČETNIČKIH *NOVOSTI* i privremeno zabranilo emitiranje *Bujice*

Pod 1) Ovo je skandal u kojem jednom državno tijelo ustaje protiv odluke Visokoga prekršnjnoga suda, protiv medijske slobode, protiv hrvatskih legalnih oslobođilačkih postrojba i, napokon, protiv zakonitoga simbola ZDS. Ovo je dosad najsramnije stajanje jednoga državnog tijela na stranu agresora na Hrvatsku

Pod 2) Treba zapamtitи imena članova Vijeća za elektroničke medije

Josip Popovac, Robert Tomljenović, Mladen Čutura, Katja Kušec, Anita Malenica, Davor Marić i Željko Topić žrtvovali su vlastiti nacionalni i profesionalni dignitet, ako ga uopće i imaju, radi potreba jedne velikosrpske Pupovčeve hysterije. Nitko nije zaslužio takav bijedan život kukavica, poltrona i izdajnika

Piše: IVICA MARIJAČIĆ

Vijeće za elektroničke medije Agencije za elektroničke medije prošloga je tjedna jednoglasno odlučilo privremeno oduzeti koncesiju za pružanje medijskih usluga Z1 televiziji u trajanju od četiri (4) sata i to dana 26. siječnja od 19 do 23 sata. U tom intervalu, Z 1 televizija dužna je emitirati obavijest o zabrani. Zabranu je donijelo zato što smatra da je u emisiji *Bujica*, popularnoga voditelja **Velimira Bujanca**, emitiranoj dana 8. prosinca, u dva navrata došlo do kršenja članka 14 Zakona o elektroničkim medijima.

U obrazloženju odluke Vijeće za elektroničke medije ističe da je vlastitim zapažanjem i po prijavama građana utvrdilo kršenje člana 14 spomenutoga zakona i to u emisiji Bujica uživo kada su se javila dva gledatelja i uporabila pozdrav *Za dom spremni*, a voditelj Velimir Bujanec od tih se pozdrava nije ogradio, nego je u jednom slučaju rekao „ja se pridružujem pozdravima“, a u drugome 'ja vas ne ću prekidati'. Vijeće smatra da je time došlo do kršenja Zakona o elektroničkim medijima koji u članku 14, st. 2 propisuje 'zabranjuje se u audio i audiovizualnim medijskim uslugama poticati, pogodovati poticanju i širenju mržnje i diskriminacije na osnovu rasne etničke pripadnosti, boje kože, spola, jezika, vjere, političkog i drugog uvjerenja... ksenofobije, ideja fašističkih, nacističkih i komunističkih i drugih totalitarnih režima'.

Članovi Vijeća za elektroničke medije koji su donijeli ovu odluku su: **Josip Popovac** koji je i predsjednik toga tijela, zamjenik mu je **Robert Tomljenović**, a ostali članovi su **Mladen Čutura, Katja Kušec, Anita Malenica, Davor Marić i Željko Topić**.

Ovo tijelo pod izravnim je nadzorom ministricе kulture **Nine Obuljen Koržinek**. Odluka je, kao što smo naveli, bila jednoglasna. To što je jedan član Vijeća i prije objave izvijestio Velimira Bujanca o tome što se dogodilo, ne znači da je taj član bio i protiv, opravdavao se da njegovo protivljenje ionako ništa ne bi značilo. Kako smo doznali, nije bilo spora oko izricanja zabrane Z 1 televiziji, bilo je tek rasprave oko visine kazne. Zamjenik Vijeća za elektroničke medije Robert Tomljenović predlagao je da zabrana traje

tri dana, no tome su se suprotstavili navodno Anita Malenica i još neki pa su se suglasili da to bude četiri sata. Robert Tomljenović po istupima je najradikalniji protivnik Z1 televizije i emisije *Bujica*, on se inače smatra poduzetnikom u segmentu medijskih usluga, neki bivši čelni ljudi s HTV-a pamte ga po zlu, a doživljava ga se danas kao glas Šolakove, dakle srpske medijske grupacije. On je navodno bio kandidat Nine Obuljen za predsjednika Vijeća za elektroničke medije, ali je Plenković to spriječio.

Strašan politički autogol Plenkovićevo HDZ-a

Bilo sve to istina ili ne, zanimljivo je kako se nitko do ostalih članova nije sjetio oponirati predloženoj zabrani, ako ne zbog elementarne obrane nacionalne časti i pravednosti, onda barem zbog odavno donesenih sudskih presuda u pogledu pozdrava *Za dom spremni* koje *implicite* obvezuju svakoga kada odlučuje o ovakvim pitanjima. Naime, Visoki je prekršajni sud 2000. godine odlučio na plenarnoj sjednici svih svojih sudaca da u pozdravu *Za dom spremni* nema ničega spornoga kada se on koristi u kontekstu Domovinskoga rata i izvan totalitarnoga konteksta Drugog svjetskog rata. Ta odluka Visokoga prekršajnoga suda donesena je velikom većinom glasova, više od 90 posto sudaca VPS izjasnilo se za nju. Ona je smjernica nižim sudovima, ali i ovakvim upravnim tijelima u postupanju u situacijama u kojima se rabi taj simbol. Ostaje, naravno, pitanje zašto je Vijeće za elektroničke medije ignoriralo tu odluku. A još je važnije pitati kako to da nitko od članova Vijeća nije imao potrebu reći da su po tim pozdravom postrojbe HOS-a 90-ih branile Vukovar i ostale dijelove bojišnice pred najezdom jugoslavenske vojske i četničkih postrojba.

Na početku obrazloženja ove odluke o privremenome oduzimanju koncesije Z1 televiziji Vijeće navodi da je vlastitim opažanjem i prijavama građana utvrđilo kršenje Zakona. Nije imenovalo koji su to građani prijavili *Bujicu*, no s tom prijavom pohvalile su se istoga dana Pupovčeve *Novosti*. Dakle, Vijeće za elektroničke medije reagiralo je *de facto* na prijavu Pupovčevih pročetničkih *Novosti* koje već godinama vode kampanju protiv pozdrava *Za dom spremni*. Posredstvom Pupovca, zapravo Srbija pokušava slomiti kralježnicu Hrvatskoj jer ako se pozdrav *Za dom spremni* proglaši zločinačkim i zabranjenim, onda je i obranu Vukovara i ostatka Hrvatske moguće smatrati zločinačkom, a time bi se amnestirala uloga agresorske Srbije u tom ratu. Samo politički slijepci ne mogu shvatiti te namjere neprijatelja Hrvatske.

Je li obrana Domovine pod pozdravom ZDS krimen, onaj po kojem danas može svatko pljavati i progoniti ga na mig Pupovčeve komponentne koalicjske vlasti i jesu li Pupovac i njegovi četnici, te njegovi medijski jurišnici, iznad zakona i mjera svih stvari u ovoj državi?

Izbjegavajući, dakle, zauzeti ispravan i jedini mogući stav prema pozdravu *Za dom spremni* iz razdoblja Domovinskoga rata i izbjegavajući se zamjeriti hrvatsko-četničkoj koaliciji na vlasti, poglavito Pupovcu, njegovim *Novostima* i ministrici Nini Obuljen (od ranije poznatoj po histeričnom animozitetu prema svakom hrvatskom izričaju u slučaju pokojnoga generala Praljka i u slučaju knjige jugonacionalističke autorice Snježane Kordić), Vijeće za elektroničke medije postupilo je kao servis Pupovčevih četničkih *Novosti*. Ovo je zacijelo jedan od najvećih skandala u Hrvatskoj posljednjih godina, skandal u kojemu jednom državno tijelo ustaje protiv odluke Visokoga prekršajnoga suda, protiv medijske slobode, protiv hrvatskih legalnih oslobođilačkih postrojba i, napokon, protiv zakonitoga simbola ZDS. Ovo je dosad najsramnije stajanje jednoga državnog tijela na stranu agresora na Hrvatsku.

U političkome smislu, ovo je prevelika pljuska i autogol Plenkoviću i njegovu HDZ-u. Prilično je, dakle, jasno kako to režimsko tijelo postupa. Uдовoljava željama vlastodržaca, odnosno hrvatsko-četničke koalicije, u ovom slučaju Miloradu Pupovcu i njegovoj pročetničkoj politici. U interesu nezamjeranja, članovi Vijeća žrtvuju vlastiti nacionalni i profesionalni dignitet, ako ga uopće i imaju. Kakav bijedan život kukavica, poltrona i izdajnika!

.....

Okvir 1

N) Z1 ostaje bez financijske potpore

Naposljetku, veoma je važno podsjetiti na teške poslovne posljedice ove zabrane. S obzirom na to da Vijeće za elektroničke medije izriče mjeru zabrane Z1 televiziji treći put u zadnjih desetak godina, ova će medijska kuća ostati bez financijskih poticaja kakve imaju vi elektronički mediji s odobrenim koncesijama. Riječ je o iznosi od oko 300 tisuća eura. Izostanak sredstava podrazumijeva i vjerojatnost ozbiljnih teškoća u poslovanju i plaćanja tehničkoga osoblja, snimatelja, novinara i ostalih. Z1 televizija nema pravo na žalbu na odluku Vijeća za elektroničke medije. Ima pravo na upravni postupak što će vjerojatno i poduzeti, no to će trajati godinama. Na kraju, ako i dobije u tom sporu, imat će pravo na nadoknadu izgubljene dobiti, ali do tada će Pupovčeva agresorska frakcija srpske nacionalne manjine ostvariti sve svoje ciljeve koje postiže instrumentalizacijom državnih institucija. A ako i izgubi, ne će Pupovca boljeti glava zbog toga, kao ni članove VEM-a jer će njihovo bezakonje plaćati hrvatski građani, a ne oni osobno.

.....

Okvir 2

NN) U Hrvatskoj je dopušteno vrijeđanje samo Hrvata i svega hrvatskoga

N) Za VEM nema zabrana u slučajevima Lepe Brene na HTV-u, prijenosa iz Kumrovca i Srba, ili u slučaju Šprajcova srpskoga primitivluka prema biskupima

Pozivanje na članak 14 Zakona o elektroničkim medijima očito je refleks koji se aktivira samo na određene podražaje. Vijeće za elektroničke medije nije dosad posezalo za sankcijama u bezbrojnim drugim situacijama u kojima elektronički mediji predvode istinsku huškačku kampanju i protiv hrvatskih interesa i domoljubnih osjećaja.

Nedavno je srbijanska pjevaljka Lepa Brena, koja je pjevala četnicima, što svi znaju, u doba najstrašnijih zločina nad Bošnjacima i Hrvatima, u emisiji Hrvatske televizije, u razgovoru s urednicom i voditeljicom reklamira svoje čarape, ali još je bolnije da ona *implicite* promiće svoje jugosrpsko smeće na HTV-u. Unatoč ogorčenju cijele javnosti, VEM je kaznio HTV simboličnom novčanom kaznom, a ne zabranom emitiranja programa. Novčana kazna iznosi 13 270 eura.

Kada HTV emitira velike priloge iz Kumrovca sa skupova na kojima se veliča jugoslavenski diktator Josip Broz Tito, na kojemu je mnoštvo komunističkih simbola, tuđinskih zastava i jugosrpskih šovinističkih poruka i pokliča pod kojima su masovno likvidirani Hrvati, Vijeće ne osjeća potrebu ni vlastitim opažanjem ni po prijavama građana reagirati i izreći bilo kakvu zabranu. Kada emitira, primjerice, izvješće iz Srba, sa skupa na kojemu se otvoreno veliča četnički pokolj Hrvata, VEM također šuti, kada govornica sa skupa u Brezovici poručuje izravno u programu da su pobijeni Hrvati po slovenskim jamama i masovnim grobnicama bili šljam, nema također nikakvih reakcija.

Kada je ljevičarski voditelj Zoran Šprajc vrijedao hrvatske biskupe i to u ožujku poručujući im 'ako već morate, gospodo svećenici, biskupi i nadbiskupi, ženite se pa jebite svoje žene ili svoje kolege, svoje kolegice, jebite svoje župljanke, jebite sami sebe, međusobno se jebite, samo nam ne dirajte našu djecu...', zaključak VEM-a na prijavu udruge U ime obitelji bio je da nije bilo nikakvoga vrijedanja.

Prilično je, dakle, jasno kakav je standard uspostavila hrvatsko-srpska koalicija: dopušteno je vrijedati Hrvate i sve hrvatsko – to se ne kažnjava nego nagraduje. Rigorozno se kažnjava svako iskazivanja hrvatskoga domoljubnoga osjećaja i hrvatskih vrijednosti jer te vrijednosti vrijedaju agresorske Srbe, a oni su za vlast i za članove Vijeća za elektroničke medije moralni svjetionici i politički i znanstveni autoriteti kojima se treba klanjati.

Hrvatski tjednik, 25. 1. 2024.

VRIJEME JE DA SE KAŽE: SLOBODNO NAPUSTITE HRVATSKU AKO VAM SMETAJU GRB S PRVIM BIJELIM POLJEM, HOS, ZDS...

Pod) U Hrvatskoj je dvadesetak nacionalnih manjina i zanimljivo je da grbovi, zastave, murali, pozdravi, HOS i slične oznake baš nikomu ne smetaju osim velikosrpskoj frakciji srpske nacionalne manjine i zadrtim jugonostalgičarima koji najčešće svoje bolesne ideološke opsesije prikrivaju navodnim ponosom na Domovinski rat i na partizane u Drugom svjetskom ratu. To je spajanje nespojivoga. Branitelji su ponos, a partizani najveća sramota hrvatskoga naroda. Ne postoje vojska, pokret ili režim u hrvatskoj povijesti koji su iza sebe ostavili toliko krvi i zla kao oni

Piše: IVICA MARIJĀČIĆ

Jedan mural na pročelju neke stambene zgrade u Zadru vjerojatno ne bi bio ni zapažen da nije komesarskoga udbaškoga duha u pojedinaca koji valjda misle da Hrvatska i hrvatski narod nemaju budućnosti ako ih oni ne će spašavati propisivanjem svoga ideološkoga čistunstva. Mural koji prikazuje vojnika s kacigom na glavi na kojoj je hrvatski grb, iznad kojega piše „Naša Oluja još traje“, a ispod „Tornado“, što je naziv zadarske navijačke skupine, zasmetao je predsjedniku zadarskoga SDP-a i vijećniku u Gradskome vijeću Zadra Danijelu Radeti koji svoju potporu izglasavanju proračuna vladajućem HDZ-u uvjetuje uklanjanjem toga murala koji, što se njega tiče, predstavlja poraženoga vojnika, ustašu, fašista. Odakle on zna da je to ustaša i da je to poraženi, vojnik, fašist itd., nije objasnio. Ljevičari, baštinici jugokomunističke partije zapravo ni nemaju potrebu ništa objašnjavati, dovoljna je njihova intuicija za ideološku pravovjernost i to bi trebao biti zakon za sve. Relativno mladi SDP-ovac Radeta nije povjesničar ni humanistički izobražen čovjek da bi išta znao o tomu i tu smo onda na području solipsizma gdje više nije moguć zdravorazumski ni znanstveni dijalog: on je umislio da je to fašistički simbol i kraj priče. Mural je tu godinama, nikomu ne smeta, ni građanima ni svim drugim političarima, nitko ništa ne vidi sporno na njemu, ali jedino je važno što nadobudni SDP-ovac misli. Na identičan način mogao je umisliti i da je majmun, zahtijevati kavez i time uvjetovati svoju potporu proračunu u Gradskome vijeću Zadra. Nakon njegova zahtjeva, udruge HOS-a prošloga su se tjedna u Zadru okupile pored spomenutoga murala i dale do znanja da će ga braniti. Nakon toga nekolicina primitivaca u Zadru fizički je napala Radetu pa je sve završilo na policiji. A on je taj incident prenapuhao. Relevantni su povjesničari odavno objavili relevantne znanstvene članke o tomu kada se kroz povijest pojavljuju hrvatski grbovi s prvim bijelim poljem, a to je ono što Radeti na zadarskome muralu najviše smeta. Bezbroj je primjera grba s prvim bijelim poljem dugo prije pojave ustaškoga pokreta. Napokon, grbovi na zgradici u austrijskome Innsbrucku i na krovu crkve svetoga Marka u Zagrebu i na niz drugih mjesta to dokazuju. Umjesto da zadarski gradonačelnik dr. Branko Dukić činjenicama odgovori vijećniku Radeti, on se izmotava kvaziargumentacijom o nepotrebnome vraćanju u prošlost, što vijećnika Radetu samo dodatno motivira da provocira. Svoje neznanje SDP-ov vijećnik pokušava prikriti aporijom o navodno vlastitome jednakom ponosu na Domovinski rat i na partizane u Drugome svjetskom ratu jer su, smatra, jedni i drugi pobjednici. Da, jesu, doista, ali su partizani bili pobjednici za Jugoslaviju, a hrvatski pobjednici za Hrvatsku. Pobjednici iz 1945. postali su gubitnici

1995. Spajanjem nespojivoga, dakle hrvatskih branitelja i jugoslavenskih partizana, pokušava se zaboravom prekriti zločinački karakter Jugoslavije, njezine vojske i njezine Partije. Partizani jesu najveća sramota hrvatskoga naroda u cijeloj povijesti, o čemu dovoljno svjedoče polja smrti u Hudoj jami, Teznome, Jazovki... Ne postoji vojska, pokret ili režim u hrvatskoj povijesti koji su iza sebe ostavili toliko krvi i zla kao jugoslavenski okupatori. U Hrvatskoj je dvadesetak nacionalnih manjina i zanimljivo je da grbovi, zastave, murali, pozdravi, HOS i slične oznake baš nikomu ne smetaju osim agresorskoj komponenti srpske nacionale manjine i Jugoslavenima koji se ne mire s propašću voljene im Titove satrapije. Zar svi ostali, Hrvati i pripadnici svih nacionalnih manjina, a to je više od 99 posto građana, doista moraju biti taoci bolesnih ideoloških fiksacija tih ekstremnih Srba i Jugoslavena i zar nije vrijeme da na taj teror, koji se iz Jugoslavije već 34 godine održava i u samostalnoj Hrvatskoj, golema većina kaže već jednom takvima da slobodno napuste Hrvatske ako im ona ne svida.

Sada kada se vidi da je vrag odnio šalu i da geopolitička situacija u svijetu ne izgleda odveć optimistično, vladajući Plenkovićev HDZ prihvata ideju o vraćanju vojnoga roka u Hrvatsku koji, da je reda i da nije država iskliznula iz ruku domoljuba u ruke prevaranata i izdajnika, nikada ne bi ni bio ukinut. Prvo su se HDZ-ovci izrugivali s prijedlogom koji je iznio zamjenik predsjednika Domovinskoga pokreta Mario Radić, a onda, kada je Plenković mučnuo glavom i rekao naglas da *to nije za odbaciti*, svi su se uozbiljili i papagajski počeli ponavljati da treba o tomu razmisliti. Pobjednička je Hrvatska vojska bila najsvjetlijim simbol hrvatske države i hrvatske pobijede, ponos naš nacije. Pobjede iz 90-ih takve su da su jednostavno zadivile čitav svijet. Naravno da Hrvatska nije bila ekonomski toliko moćna izdržavati 200 tisuća ljudi koji su bili mobilizirani u Oluji, ali je mogla očuvati jezgru i njegovati kult hrvatskoga vojnika koji bi poticao mlade da biraju časnička zanimanja i da budu ponosni na svoje očeve i djedove. Sve su, na žalost, uništili Mesić, Račan, ministar obrane Radoš koji se rugao da ta vojska više nikoga ne bi mogla pobijediti i koji je dao tajne dokumente o prisluškivanju Miloševića jednome tjedniku, bez ikakvih posljedica. Proces uništenja Hrvatske vojske počeo je odmah nakon 2000. godine Mesićevom smjenom najuspješnijih ratnih zapovjednika, zatim masovnim čistkama u obavještajnom sektoru, huškačkim kampanjama protiv navodnih Tuđmanovih generala i forsiranjem navodnih Mesićevih i generala JNA. Diskreditacija pobjedničke vojske nastavljena je suđenjima zapovjednicima po zapovjednoj odgovornosti gdje su ih ponižavali dovodeći agresorske vojnike kao svjedoček protiv njih. Trećesiječanska vrhuška činila je to, naravno, namjerno, a ne samo zato što su bili nestručni, neznanice i previše glupi za takve funkcije. Tadašnji se predsjednik Mesić vulgarno na Dan pobjede, 5. kolovoza, izležavao na nekoj plaži i nije htio doći u Knin na obilježavanje toga najvažnijeg dana u hrvatskoj povijesti. Fotografiju na kojoj se izležava gol na plaži kao svinja, a nogu preko njega prebacio tada lojalni mu Ivan Zvonimir Čičak, poslao je u svijet. Hrvatska se kao zgražala, ali opet ga je nakon pet godina izabrala i na drugi predsjednički mandat.

One koji su učinili sve da unište Hrvatsku vojsku nije, naravno, briga jer u slučaju budućega rata ne će ionako ginuti njihova djeca. Niti je Hrvatska vojska postala *brand*, niti je itko nakon 2000. zaustavio proces njezine destrukcije. Sada se nabavom vojnih zrakoplova, tehnike i najavom vraćanja vojnoga roka pokušava spašavati stvar, a hoće li se u tomu uspjeti, vidjet će se. Ima i protivnika te ideje – neki to, naime, smatraju procesom nepotrebne militarizacije. To su oni koji prvi šmugnu čim se zapuca, a traže i očekuju od tuđih sinova da im čuvaju imovinu i roditelje koje ostavljaju u Hrvatskoj. Odnos prema Hrvatskoj vojsci bio je i ostao odraz odnosa prema hrvatskoj državi. Da su vlastodršci

nakon 2000. godine imali drukčiji odnos prema hrvatskoj državi, ne bi bila uništena Hrvatska vojska. Da hrvatski birači nisu takvima na izborima davali vlast, ne bi morali danas strahovati hoće li im djeca sutra opet ginuti.

Hrvatski tjednik, 25. 1. 2024.

**RAZGOVOR MLADENA PAVKOVIĆA S AKADEMIKOM
JOSIPOM PEČARIĆEM**

10.01.2024.

(...)

<https://bezczencure.hr/vlad/prelijepa-hrvatska-prica-zato-ih-sluge-u-rh-ne-vole-2/>

PETICIJA ZDS

(ZATO IH SLUGE U RH NE VOLE! 3.)

U „Bujici“ 29.01.2024. na početku emisije je Velimir Bujanec spomenuo Peticiju ZDS iz 2015. koju je potpisao, a koju je kako je rekao pokrenuo Branko Borković-I na Wikipediju možemo naći istu tvrdnje:

Krajem kolovoza 2015.g. Branko Borković, pokrenuo je internet peticiju, kojom se od predsjednice Kolinde Grabar-Kitarović i predsjednika HDZ-a Tomislava Karamarka tražilo da predlože izmjene zakona o hrvatskoj vojsci kojima bi pozdrav "Za dom spremni" postao službeni pozdrav. Predsjednica je inicijativu označila neozbiljnom, a inicijativu je odbio i HDZ

https://hr.wikipedia.org/wiki/Branko_Borkovi%C4%87

Tvrđnja nije točna, ali je zanimljivo kako vremenom i sami potpisnici prihvate ono što su mediji uspjeli nametnuti kao istinu.

Naime mladi Jastreb nije ni potpisnik te peticije, već je Peticija bila u obrani Marka Perkovića Thompsona i njegove „Bojne Čavoglave“, a u njoj su potpisnici pa i Bujanec podržali njegov prijedlog:

PISMO PREDSJEDNICI RH I PREDSJEDNIKU HDZ-A

Štovana Predsjednica RH gđo Kolinda Grabar Kitarović,

Štovani Predsjedniče HDZ-a g. Tomislave Karamarko,

Najavljen je kako će šibenska policija kazniti pjevača Marka Perkovića Thompsona zbog uzvikivanja pozdrava ZA DOM SPREMNI na velikom koncertu u Kninu.

Pozdrav je dio Thompsonove pjesme *BOJNA ČAVOGLAVE* koju on izvodi već 25 godina. SVATKO u bilo kojoj demokratskoj sredini smije pjevati i recitirati stihove te pjesme sve dok ona nije službeno ZABRANJENA.

Pjesma, nastala u vrijeme kada je Hrvatska bila razoružana, a UN joj je zabranio naoružavanje tj. prepustio je velikosrpskoj agresiji, dizala je moral naroda.

Može li i smije li netko kažnjavati, zabranjivati ili prekrajati riječi te pjesme koja je dio povijesti hrvatskog naroda?

Posljednji zapovjednik obrane Vukovara, Branko Borković, poznat i pod nadimkom Mladi Jastreb, na svom se Facebooku osvrnuo na polemike oko pozdrava ‘Za dom - spremni’. Borković smatra da bi se pozdrav trebao uvesti u službenu vojnu uporabu:

Koliko god se trudim proniknuti u problem starohrvatskog pozdrava "ZA DOM - SPREMNI" ne mogu dokučiti što je u njemu neprimjereno i nedolično. Osobno smatram da bi ga regularno trebalo uvesti u službenu uporabu u oružane snage. Otprilike bi se dogodilo isto što se dogodilo i s uvođenjem kune kao novca.

Raznorazni anti ovi ili oni bi vrištali par mjeseci, a nakon toga bi našli nešto drugo što ih evocira na dane kada su njihovi preci (a i oni) tamanili Hrvate. Braće i sestre: ZA DOM – SPREMNI!

Postoje i sudske presude da se radi o starom hrvatskom pozdravu (vidjeti npr.:

[http://www.hrvsijet.net/index.php/vijesti/132-hrvatska/19334-sud-utvrdio-pozdrav-za-dom-spremni-je-stari-hrvatski-pozdrav.'\).](http://www.hrvsijet.net/index.php/vijesti/132-hrvatska/19334-sud-utvrdio-pozdrav-za-dom-spremni-je-stari-hrvatski-pozdrav.)

Sjetimo se, tvrdili su kako je uvođenje kune dokaz da je RH istovjetna s NDH.

I doista je Borković u pravu kada nas je podsjetio na velikog hrvatskog predsjednika akademika Franju Tuđmana i način na koji je on riješio pitanje kune. Danas oni koji su se opirali uvođenju kune vrlo rado primaju mirovinu u kunama, pače, daju si je prebaciti na račune u Srbiji.

Pojam "Domu ili domovini odan/privržen/predan/spreman" postoji u sličnom obliku u svim zemljama i narodima, te budi nepodijeljeno pozitivna čuvstva. Uvođenjem takvog pozdrava u službenu uporabu njegovala bi se hrvatska kultura i tradicija. U protivnom protivnici ovog pozdrava mogli bi sutra doći na ideju da nam zabrane naš pleter, zagrebačku katedralu ili čak Sinjsku alklu.

Zato od vas štovana Predsjednice RH i štovani predsjedniče HDZ-a tražimo da usvojite sugestiju Mladog Jastreba i predložite izmjene zakona o hrvatskoj vojsci tj da se pozdrav ZA DOM - SPREMNI uvede u službenu vojnu uporabu.

akademik Josip Pečarić

prof. dr. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački

dr. sc. Vlado Košić, biskup sisacki

akademik Stanko Popović

dr. sc. Mirko Valentić, znanstvenik emeritus, bivši ravnatelj Hrvatskog instituta za povijest

dr. sc. Josip Stjepandić, Njemačka

Josip Šimunić

dr. sc. Henrik Heger Juričan, Sveučilište Pariz-Sorbona, dopisni član HAZU

akademik Borislav Arapović, inozemni član Ruske akademije znanosti

Krešimir Kraljević

Franislav Stanić

dr. sc. Zvonimir Šeparović, Predsjednik Hrvatskog nacionalnog etičkog sudišta

prof. dr. sc. Mislav Grgić

prof. dr. sc. Zlatko Vrljičak

dr. sc. Stjepan Razum

prof. dr. sc. Nikica Uglešić

prof. dr. sc. Ante Lauc

prof. dr. sc. Darko Žubrinić

prof. dr. sc. Ivo Rendić – Miočević

dr. sc. Zvonimir Marić, umirovljeni sveuč. prof., bivši diplomat

prof. dr. sc. Ivan Karlić, KBF Sveučilišta u Zagrebu

prof. dr. sc. Srećko Kovač

prof. dr. sc. Ivica Veža

dr. Milan Jelic, ekonomist, sveučilišni profesor hrvatskog jezika, odjel prevoditelji, na sveučilištu u Buenos Airesu

prof. dr. sc. Marin Čikeš

Tomislav Josić, SOHV

Zvonimir Hodak, odvjetnik, kolumnist

don Andelko Kaćunko

Velimir Bujanec, urednik i voditelj Tv Emisije ‘Bujica’

dr. sc. Milko Brković, umirovljeni znanstveni savjetnik i naslovni profesor u trajnim zvanjima

prof. dr. sc. Šime Vučkov, dr. med.

Nikola Štedul

Slobodan Markic, P. Eng. Toronto
dr. sc. Danijel Dugonjić, dr. med. vet., Imunološki Zavod, Zagreb
Stanko Šarić, dipl. ing., Najbolji Hrvatski Tamburaši (Ranije Zlatni Dukati)
Damir Borovčak, dipl. ing., Zagreb
Mr. Art. Eva Kirchmayer Bilic
dr. sc. Amira Delic
dr. sc. Ana Mršić
prof. dr. sc. Dino Mihaljević Tolj
prof. dr. sc Franjo Plavšić
dr.sc. Krunoslav Brčić-Kostić
Mirela Pavić, prof., kolumnistica u Hrvatskom tjedniku
mr. sc. Marko Grubišić, predsjednik Hrvatskog Društva Političkih Zatvorenika
Petar Mamić, glavni urednik Boka Cro Press-a, hrvatskog tjednika Iz Sydneya, Australija
prof. dr. fra Andrija Nikić, sa 1402 Napretkovca Iz Mostara i svim akademicima
dr. sc. Mato Artuković, znanstveni savjetnik
prof. dr. sc. Boris Širola
Zlatko Mustapić, direktor Festivala Melodije Hrvatskog Juga
Blazenko Juracic, mag. komp., docent
prof. dr. sc Serđo Dokoza
Mladen Ibler dr. med., bivši veleposlanik RH
Miljenko Stojić, franjevac, književnik i novinar
Mladen Pavković, novinar i publicist
dr. Ružica Ćavar, dr. stom. i dr. med.
doc. dr. sc. Srećko Botrić
doc. dr. sc. Ivan Poljaković
prof. emer. dr. sc. Marija Kaštelan-Macan
general Ljubo Česić Rojs
izv. prof. dr. sc. Mario Grčević
general Marinko Krešić
...
Potpisnika je blizu 4200.

Uzeto iz knjige: Josip Pečarić: *Dva pisma koja su skinula maske / Na hrvatsku šutnju nismo spremni!* Zagreb, 2015.

Peticiju je poslije dva biskupa i dva akademika potpisao blizak suradnik predsjednika Tuđmana dr. sc. Mirko Valentić, znanstvenik emeritus, bivši ravnatelj Hrvatskog instituta za povijest, a Predsjednici RH je Peticija bila *neozbiljna i na razini provokacije*. Njoj su vjerojatno bili bliži 'istoričari' s Filozofskog fakulteta koji su tražili da se povjesničari koji su slično Valentiću također potpisali Peticiju ZDS isključe iz strukovnih udruga. Zvonimir Hodak u svojoj kolumni nabraja te profesore na čelu s predstojnikom *Odsjeka za povijest dr. Tvrtkom Jakovinom i glavnim režiserom hajke Hrvojem Klasićem*. *Evo ljudi koji, zahvaljujući nikad provedenoj lustraciji, još žive u sferi javne i svake druge osude svih onih koji ne misle kao oni. Dr. Damir Agić, dr. Neven Budak, dr. Ivo Goldstein, dr. Ivica Prlender, dr. Borislav Grgin, dr. Iskra Iveljić, dr. Bruna Kuntić Makvić, dr. Mirjana Matijević-Sokol, dr. Nenad Moačanin, dr. Drago Roksandić, dr. Mario Strecha, dr. Božena Vranješ-Šoljan i da ih ne nabrajam baš sve;* piše Hodak:

<http://www.dnevno.hr/kolumnisti/zvonimir-hodak/i-hitler-nas-je-gledao-829552>

U spomenutoj knjizi samoj Peticiji su posvećeni tekstovi od str. 19. do 306.

U nedavnom tekstu *Zato ih sluge u RH ne vole!*

(*Marcel Holjevac: Oni koji mrze pozdrav HOS-a, mrze i Hrvatsku državu!*) sam samo posredno govorio o toj Peticiji:

Međutim obavezno pogledajte tu Bujicu i to posebno onaj dio kada Karačić čita odluku koju MORAJU poštivati svi sudovi u RH o pozdravu ZDS u Domovinskom ratu.

<https://bezcenzure.hr/branitelji/zato-ih-sluge-u-rh-ne-vole/>

Naime, Karačić je govorio o sudskom epilogu kazne za Thompsona koja je bila razlog za pokretanje te Peticije.

Naime taj slučaj pokazuje razlog zašto se u RH ne mora poštivati ono što u drugim državama mora.

Radi se o odluci **Visokog prekršajnog suda** donesenoj na općoj sjednici svih sudaca
<https://narod.hr/hrvatska/dvtrecinska-vecina-sudaca-konacno-potvrdila-thompsonovo-pjevanje-cavoglava-nije-preksaj>

Naime, čim je donesena odluka koju bi u drugim državama morali svi poštivati, u RH se oglasio Predsjednik Ustavnog suda s jednim priglupim priopćenjem na koje sam reagirao:

OTVORENO PISMO PREDSJEDNIKU USTAVNOG SUDA RH

Poštovani Predsjedniče Ustavnog suda RH,

S nevjericom sam pročitao Vaše Priopćenje od 5. lipnja 2020. u kome konstatirate: „U odnosu na pozdrav ‐Za dom spremni‐. Ustavni sud je u nekoliko svojih odluka izrazio jasno stajalište da je riječ o ustaškom pozdravu Nezavisne Države Hrvatske te da taj pozdrav nije u skladu s Ustavom Republike Hrvatske.“

Vidim da ste i doktor znanosti, pa prepostavljam da znate osnovne činjenice o tom pozdravu.

Tako poznati hrvatski povjesničar Ivo Rendić Miočević (Hrvsijet, 29. kolovoza 2017.) tvrdi:

...danас u Hrvatskoj inkriminirani (bez potrebitoga zakona) pozdrav „Za dom spremni“ kojim se Pavelić koristio u svezi s Ličkim ustankom 1932. antimonarhofsistički je poklik. Vi ste dr. znanosti! Tvrđite da se radi o ustaškom pozdravu iz NDH! Tvrđite li Vi da je NDH postojala te 1932. godine?

Naime vidim da znate pun naziv NDH, a ne pronalazim nigdje riječ koja je povezana s ustašama u tom nazivu.

Ali, kako ste doktor znanosti prepostavljam da ipak znate da u to vrijeme nije postojala NDH.

U knjizi dr. sc. Marija Jareba *Ustaško-domobranski pokret od nastanka do travnja 1941. godine*, Zagreb 2006. (drugo neizmijenjeno izdanje objavljeno je 2007. godine). U toj knjizi postoji prilično opširno poglavlje (stranice 344.-414.) o organizacijama Hrvatskoga domobrana, od nastanka te organizacije u Argentini 1931. godine do Drugoga svjetskog rata. Postoji, dakle, dovoljno podataka o Hrvatskome domobranu, no nešto treba i pročitati. Ta organizacija bila je dio Pavelićeva *Ustaško-domobranskog pokreta*. Pavelić je istodobno bio ustaški poglavnik i vrhovni starješina, odnosno njegov su pokret činili

Ustaša - hrvatska revolucionarna organizacija (UHRO) i organizacije *Hrvatskoga domobrana*. Ustaška organizacija bila je malobrojna i vojnički ustrojena organizacija, a domobranske organizacije bile su ustrojene kao masovne i legalne organizacije koje su okupljale hrvatske iseljenike (i radnike u nekim europskim zemljama).

U hrvatskoj javnosti je poznata i domobranska zastava na kojoj je pozdrav ZDS i datum 12. svibnja 1931., kao i dokumenti iz tog vremena u kojima se izrijekom tvrdi kako se radi o „domobranskom pozdravu“.

S obzirom da se tvrdi kako je Pavelić autor tog pozdrava, a bio je vođa i Ustaša i Domobrana, očito nije mu smetalo to što se tvrdilo da se radi o domobranskom pozdravu. Dapače, kada već izričito tvrdite da je ZDS ustaški pozdrav iz NDH, morali bi znati da je odnos ustaša i ostalih u toj državi bio sličan onom o kome piše dr. Jareb. I u NDH se ZDS koristio mnogo šire i imate ogroman broj dokumenata na kojima piše ZDS, a koji nisu izdale Ustaše.

Dapače, Ustaše su ga koristile samo godinu dana a onda su tom pozdravu dodali i Poglavnika. A ZDS je ostao u širokoj upotrebi.

To sam nedavno napisao i našim povjesničarima:

A što se tiče ZDS i naših povesničara smiješno mi je kada vidim da nikome nije palo na pamet da je samom Paveliću itekako to bio domobranski pozdrav jer mu je bilo draže da je prihvaćen mnogo šire u narodu, a to je i potvrđeno u NDH jer su ga Ustaše koristile samo godinu dana.

Kao znanstveniku itekako bi i Vama trebalo biti očito da je na isti način kao što je prije rata Paveliću odgovaralo to što je ZDS domobranski pozdrav, tako mu je odgovaralo da je u hrvatskoj državi pripadao svima, a ne samo Ustašama.

Kao znanstveniku itekako bi i Vama trebalo biti očito da je takvo izjednačavanje svih s Ustašama nešto što je danas dio Memoranduma SANU 2, a tijekom Domovinskog rata pa sve do danas to čine svi koji su protiv hrvatske države.

Meni kao akademiku iz znanosti koju smatraju vrhuncem logike nikad neće biti jasno kako u tome sudjeluju i suci VS RH. Pravnici bi itekako trebali znati što je logika!

Ili Vi doista mislite da je NDH postojala i tridesetih godina prošlog stoljeća? Istina, vidimo da i danas u Srbiji, a i njihove sluge u RH tvrde kako je i danas RH zapravo ustaška država.

Kao znanstveniku meni je itekako jasno zašto prof. dr. sc. Rendić-Miočević piše kako je ZDS *danas u Hrvatskoj inkriminirani (bez potrebitoga zakona)*.

S druge strane ono što mi nije jasno jesu napadi na od vlasti odobreni grb HOS-a, a da Vrhovni sud nije izdao ovakvo priopćenje u kojem bi nam objasnio mogu li hrvatski dužnosnici uklanjati i govoriti o uklanjanju znakovlja koje je odobrila hrvatska država.

Ili se oni samo ponašaju u skladu s vama sudcima VS RH, sudeći po tvrdnji prof. Rendić-Miočevića, a i mnogih drugih?

S poštovanjem,

Akademik Josip Pečarić

<http://dragovoljac.com/index.php/razno/21790-akademik-pecaric-otvoreno-pismo-predsjedniku-ustavnog-suda-rh>

<https://kamenjar.com/akademik-pecaric-otvoreno-pismo-predsjedniku-ustavnog-suda-rh/>

<https://narod.hr/hrvatska/akademik-pecaric-separovicu-pozdrav-zds-datira-otprije-ndh-tvrdite-li-da-je-postojala-jos-1932-godine>

<https://otporas.com/akademik-pecaric-otvoreno-pismo-predsjedniku-ustavnog-suda-rh/>

<https://hrvatskonebo.org/2020/06/06/akademik-josip-pecaric-otvoreno-pismo-predsjedniku-ustavnog-suda-rh/>

PRILOZI;
Domobraska zastava sa ZDS

Priopćenje VS RH.

USTAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE

Broj: SuP-O-12/2020

Zagreb, 5. lipnja 2020.

Povodom učestalih novinarskih upita i zamolbi za komentar odluke sjednice svih sudaca Visokog prekršajnog suda Republike Hrvatske od 3. lipnja 2020. Ustavni sud Republike Hrvatske izdaje sljedeće:

PRIOPĆENJE

Ustavni sud Republike Hrvatske ne komentira odluke i rješenja sudova izvan postupaka iz njegove Ustavom propisane nadležnosti.

Na temelju Ustava Republike Hrvatske sudbena vlast je samostalna i neovisna, a sudovi sude na temelju Ustava, zakona, međunarodnih ugovora i drugih važećih izvora prava te na temelju činjenica utvrđenih u svakom pojedinom konkretnom postupku.

Ustavni sud Republike Hrvatske jamči poštivanje i primjenu Ustava Republike Hrvatske i svoje djelovanje temelji na odredbama Ustava Republike Hrvatske i Ustavnog zakona o Ustavnom судu Republike Hrvatske.

Svoja pravna stajališta i ocjene Ustavni sud izražava i iznosi u odlukama, rješenjima i izvješćima koje donosi u Ustavom propisanim ustavosudskim postupcima.

U odnosu na pozdrav „Za dom, spremni“, Ustavni sud je u nekoliko svojih odluka izrazio jasno stajalište da je riječ o ustaškom pozdravu Nezavisne Države Hrvatske te da taj pozdrav nije u skladu s Ustavom Republike Hrvatske.

Zato ponavljam: Pažljivi saslušajte dijelove presude koji govore o ZDS u Domovinskom ratu na koje je upozorio Thompsonov odvjetnik Davorin Karačić:

BUJICA 19.01.2024. ZABRANA ZBOG 'ZDS' Gost: MARCEL HOLJEVAC Uživo:
KARAČIĆ I JURIĆ – NEMA PREDAJE!

<https://www.youtube.com/watch?v=55AQfNXIUx0>

Josip Pečarić

NOVA KNJIGA IVA DROBILICE

1.

Zabrinula me je pojava nove knjige Iva Drobilice. Naime u novom *Hrvatskom tjedniku* od 17. 8. 2023. pojavio se tekst Igora Vukića o njegovoj knjizi:

Nova knjiga Ive Goldsteina o 'revizionizmu i neoustaštvu' gotovo ista kao i Pupovčevi bilteni

SPOJ OLINJALOG UDBAŠA I VLATKE POKOS

Iz teksta koji dajem u Prilozima očito je i zašto. U tom tekstu se među revolucionistima ne spominje moje ime. Zabrinuo sam se jer me je nedavno Ivo Drobilica tužio sudu i u presudi se vide strašne patnje koje je on doživio zbog moga pisanja:

26. *Iz iskaza te svjedokinja Sanje Petrušić-Goldstein i Terese Goldstein, a koje iskaze sud prihvaća jer su međusobno suglasni te ih ocjenjuje uvjerljivima i istinitima, proizlazi da je ovakva objava o tužitelju izazvala niz negativnih i mrzilačkih komentara.*

27. *Tako je svjedokinja Sanja Petrušić-Goldstein iskazala da se tužitelj uzruja zbog knjige te se uvijek uzruja kada pročita što piše akademik Pečarić, a tada počinju i zdravstveni problemi tužitelja. Nakon takvih natpisa počinju prijetnje, ružni komentari, tj. takvi natpsi generiraju komentare na internetu, ljudi se grozno izražavaju i nasilni su. Onda dođu prijatelji i postavljaju pitanja o tome da je tužitelj iznio teze o genocidnosti hrvatskog naroda, pa se on jako uzruja jer mora objašnjavati da to nije tako te da on nije izdajnik hrvatskog naroda. U komentarima se piše da se iseli iz Hrvatske, da nisu Hrvati, da su izdajice i slično. Takve prijetnje traju već 20 godina, a tužitelj je aktivan kao javna osoba od 1991.*

28. *Svjedokinja Teresa Goldstein je iskazala da kada se dogodi ovako nešto onda je reakcija tužitelja užasno emotivna, ali i svih njih. Jedino što je sada bilo drugačije je njegova fizička reakcija, tužitelj je imao stezanje oko srca, to je bilo kao srčani udar, on je urlikao, a osvijestio se nakon nekog vremena. Nije prvi put da se događa ovako nešto, ali je prvi put da je bila takva fizička reakcija. Reakcija tužitelja je emotivna, on se jako uzruja, govori da se može vjerovati da se to događa, a onda to uzruja nju i majku. Čita komentare i dosta ljudi piše da ne žele tužitelja u Hrvatskoj, da se treba iseliti, da ga ne žele živog. Stvarno ima strah da se tužitelj nešto ne dogodi. Sve ovo direktno ili indirektno odražava se i na njezin osobni život i posao, jer na poslu od kolega doživljava komentare u vezi oca, negativne konotacije u smislu da je njezin otac mrzitelj Hrvatske, da je on glupan i da je ona glupa.*

29. *Iz iskaza svjedokinja i tužitelja proizlazi da je tužitelj vrlo emotivno doživio tuženikove tvrdnje, da ga je to uzrujalo i da mu je pozlilo. Tužitelj je javna osoba i time mora imati viši stupanj tolerancije na javnu kritiku nego prosječni građanin, ali u ovom slučaju se nije radilo o kritici u odnosu na njegovo djelovanje, već su se iznijele neistinite činjenične tvrdnje, a to prelazi stupanj tolerancije koju bi inače tužitelj trebao pretrpjeti. Nije sporno da je tužitelj i ranije doživljavao neugodnosti i negativne komentare, ali to ne umanjuje štetnu radnju tuženika niti posljedice te radnje.*

Pitao sam g. Vukića o tome jer sam ipak u knjizi oca i sina Goldstein u poglavlju o revizionistima poslije Franje Tuđmana dobio najveći prostor i dobio umirujući odgovor:
Spominje, spominje, pa gdje bi on to zaboravio.

Tako mi je malo lakše jer spomenute patnje Iva Drobilice nisu učinile da me nema u knjizi. Pa ipak sam se do sada mogao hvaliti što Drobilica u Globusu, 20. rujna 2002. kaže:

Po izmišljanju bi Tuđmanu u nekim aspektima eventualno mogao konkurirati njegov kolega, također član HAZU, velecijenjeni akademik Josip Pečarić.

Što se Tuđmana tiče ništa se nije promijenilo ni u novoj knjizi Iva Drobilice:

Na političkom planu najveći krivac za „revizionizam i neoustaštvu“ za Goldsteina je nesumnjivo dr. Franjo Tuđman. Spominje ga na najviše mesta u knjizi i gotovo da nema elementa Tuđmanova političko djelovanja koji Goldstein nije stavio u „revizionistički“ kontekst.

Srbima je Hrvatska iz Domovinskog rata Tuđmanova ustaška država, a eto Ivu Drobilici je Tuđman kriv za neoustaštvu.

Logično, na popisu najvećih zločinaca Milošević je 30., a Tuđmana tu nema, J.B. Tito je među deset najvećih zločinaca a Pavelića na tim listama nema. Ali je zato Drobilica imao sliku druga Tita u Parizu. Zato je i bio veleposlanik, zar ne?

Vidim i da je *najutjecajnjom revizionističkom knjigom 2000-ih Goldstein je proglašio „Bleiburg – jugoslavenski poratni zločini nad Hrvatima“ Josipa Jurčevića.* Drobilica je dobio zasluženo priznanje od samog hrvatskog povjesničara prof. dr. sc. Josipa Jurčevića:

**GOLDSTEINA NE TREBA SMATRATI ZNANSTVENIKOM, TOLIKO SE PUTA
BLAMIRAO, OD DROBILICE DO DRUGIH IRACIONALNIH STAJALIŠTA
direktno.hr**

<https://www.dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/31207-goldsteina-ne-treba-smatrati-znanstvenikom-toliko-se-puta-blamirao-od-drobilice-do-drugih-iracionalnih-stajalista>

S druge strane Goldstein ocjenjuje kako se *Vladimir Geiger svojim radovima „u dobroj mjeri prometnuo u jednog od predvodnika hrvatskog povjesnog revizionizma“.*

Istina nije mi lako vidjeti da su drugi na čelu revizionista, dakle odmah uz Tuđmana, ali to je tako kako je. U Prilogima dajem tekst GOLDSTEIN – ‘DROBILICA’ O POVIJESTI s portala kamenjar.com koji je napisan na osnovu detaljnog kritičnog osvrta dr. sc. Vladimira Geigera na Goldsteinovu knjigu „*Jasenovac*“ iz 2018. On spominje i genocid i robilicu i mnogo toga!

A Geiger je o Drobilici pisao dok još nije bio poznat kao Ivo Drobilica. Niz tekstova dano je u mojoj knjizi:

Izdvajam samo ovo:

A o Goldsteinovom dirljivom odnosu prema ljudima s HTV-a pisao je Miroslav Mikuljan (intervju na Portalu HKV-a) kada o svom razrješenju s mesta urednika Dokumentarnog programa HTV-a kaže:

Kao što točno kažete, 5. rujna 2002. godine sam dobio po prstima zbog emisije o tragičnoj sudbini sela Španovica, odnosno zbog emisije koja je govorila i o partizanskim zločinima i protjerivanju hrvatskog stanovništva s tog područja za vrijeme 2. svjetskog rata. U toj je emisiji iznesena i tvrdnja da je ustaški logor Jasenovac i nakon završetka 2. svjetskog rata nastavio funkcionirati kao logor sve do 1947. godine. Protiveći se toj tvrdnji član Vijeća HRT, dr. Ivo Goldstein je javno uvjetovao svoj ostanak u Vijeću ukoliko ja ostanem na mjestu urednika Dokumentarnog programa. Rekao je doslovce: – Ili ja ili on! To nije zvučalo ni

dobronamjerno ni intelektualno. Bio sam u šoku i nisam mogao vjerovati da će takav oblik diktata biti proveden i da će cijela upravna struktura HRT kapitulirati i kadrovske se prilagoditi ovom neobičnom profesoru povijesti kojega previše često ne zanimaju činjenice, ali ga čini se zanima moć kao činjenica.

- 6) I ne samo prema ljudima s HTV-a. O tom dirljivom odnosu pisao je i njegov kolega dr. sc. Vladimir Geiger kada je ovaj objavio članak *Osvrt na knjigu Hrvatska 1918 – 2008 Ive Goldsteina: Niz otvorenih pitanja*, Vrijenac, 397, 21. 05. 2009. (*Goldsteineov kompendij neznanja*, Hrvatsko slovo, 4. lipnja 2010.):

Nakon što sam napisao osvrt na njegovu knjigu Hrvatska 1918 - 2008. (Vrijenac, časopis za suvremenu povijest, Review of Croatian History), Goldstein mi je u lice izrekao pregršt izabranih gadosti i psovki, kako vjerojatno i nalaže njegov strukovni i društveni položaj, i ponajprije kućni odgoj. Koliko mi je poznato, nisam osamljen. Goldstein se nimalo ne libi pozivati na svoja mnogobrojna poznanstva i medijske i političke veze, a i hvaliti se svojom nezaobilaznošću i svekolikim „utjecajem“. Jednostavno rečeno, svi oni bezobraznici koji ne misle kao Goldstein ili, pak, iznose stajališta koja mu se ne sviđaju ili, još gore upozoravaju na njegove pogrješke i kritički se izjašnjavaju o njegovom radu – imat će problema. U svojoj uljuđenosti Goldstein ne bira riječi različitim, više nego li slikevitih, pogrda i prijetnji koje upućuje svima onima koji ne djeluju i misle kao on. Pitam se je li za navedeno nekoga kod nas uopće i briga?

- J. Pečarić, *Zabranjeni akademik – Prijevaram u HAZU!?*, Zagreb, 2012., str. 105-106.
Ipak ne smijem se ni ja požaliti. I mene spominje Ivo Drobilica u svojoj novoj knjizi četrdesetak puta. Zato je ovo tek prvi tekst o spoju olinjalog udbaša i Vlatke Pokos. Vratimo se patnjama druga Drobilice sa suda iz 2022.. On prvostupansku presudu spominje na str. 221. knjige:

... Pečarićev u knjizi Brani li Goldstein NDH, čime je stavi la u istu ravan profesionalnu historiografiju i ispolitizirani (revizionističko-neousnaški) amaterizam (garniran uvreda i klevetama, što je 2022. dobio i sudski pravorijek). Zaključila je i kako "profesionalni povjesničari moraju povući granicu do koje mjere holokaust nudi objektivan pogled na povijest NDH". I uistinu, jesu li ubijanje 30.000 Židova, nešto manje Roma, mnogostrukе više Srba i velikog broja Hrvata tek marginalna pojava u povijesti NDH ili bitan element koji određuje njezin zločinački karakter?

Tako sam Goldstein pokazuje kako me je sutkinja osudila za knjigu za koju nisam sam tužen. Naime, tužen sam za knjigu:

J. Pečarić, *Druker / Predsjednik o Puhovskom*, Portal dragovoljac.com, 2020.:
<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/druker.pdf>

Josip Pečarić

PRILOZI

Nova knjiga Ive Goldsteina o 'revizionizmu i neoustaštvu' gotovo ista kao i Pupovčevi bilteni

SPOJ OLINJALOG UDBAŠA I VLATKE POKOS

IGOR VUKIĆ

Druže sekretaru, jel' se i vama čini da su na onom zidu tamo nacrtana dva slova U?

Ali Stjepane, zar ne vidiš da je to neko dijete nacrtalo auto. Pa to su njegovi kotači dolje.

Ma vidim ja da je to auto, ali dajte da ja ipak to malo ispitam...

Autentični dijalog između sekretara SUP-a u Kutini i njegovog službenika za Državnu sigurnost odvijao se potkraj osamdesetih godina, a autoru ovoga teksta sekretar ga je osobno prepričao. Takav svjetonazor otrcanog udbaša iz doba kasnog socijalizma lijepo se odražava i u novoj knjizi Ive Goldsteina „Povijesni revizionizam i neoustaštvu – Hrvatska 1989–2022“, koja je nedavno izašla u izdanju Frakture. Udbaški pogled na svijet plus oštro oko Vlatke Pokos.

Uglavnom, svi koji imaju drukčije stavove od njega o novijoj hrvatskoj povijesti, osobito o vremenu Drugog svjetskog rata i neposrednog poraća proglašeni su revizionistima. A to su oni koji prema njegovim kriterijima „krše osnovna pravila historijske metodologije“. Goldstein objašnjava da „historičar kad se bavi određenom temom, ima gomilu podataka. Nijedan podatak ne prešućuje nego ih konfrontira i tako stvara cjelovitu sliku“. Nasuprot tome, kaže, revizionisti rade upravo suprotno: oni rade po metodi odvjetnika koji iz gomile podataka o nekom predmetu uzimaju ono što štićeniku ide u prilog, a ono što ne ide odbacuju i minimiziraju. I kao što često biva, ono što predbacuje drugima Goldstein sam upražnjava: izvlači dijelove iz konteksta, neprecizno citira i navodi bilješke, a tekstove ne procjenjuje po činjenicama koje donose, nego prema tome uklapaju li se u njegov, pomalo djetinjasti model „prave i krive strane povijesti“.

Najgore će u knjizi proći kritičari tog njegova pristupa, koji ga obilježava od početka do kraja njegove znanstvene karijere, o čemu su već pisali i njegovi profesori. Ako su se kritičari drznuli napisati, poput povjesničara Vladimira Geigera s Hrvatskog instituta za povijest, da Ivo Goldstein u ranijoj knjizi o logoru u Jasenovcu nije „pokazao ni 'dobre volje' ni 'zdrave pameti', naprotiv nas i dalje lobotomizira iskazujući sve osim spremnosti i sposobnosti znanstvenog pristupa“, e, sad će dobiti svoje. Goldstein mu ovdje uzvraća ocjenom da se Vladimir Geiger svojim radovima „u dobroj mjeri prometnuo u jednog od predvodnika hrvatskog povijesnog revizionizma“. I pri tome mu među ostalim smeta što je Geiger bio suurednikom četiriju knjiga dokumenata pod naslovom Partizanska i komunistička represija i zločini u Hrvatskoj 1944–1946. Naravno, Goldstein zna da su

urednici odabrali dokumente (koji sami sasvim jasno govore o tom tragičnom razdoblju) na – jednostran i tendenciozan način.

Uz Vladimira Geigera, Ivi Goldsteinu je na piku i cijeli Hrvatski institut za povijest. Naziva ga „centrom hrvatskog povjesnog revizionizma“. Ne valjaju mu ni ravnatelji ni urednici HIP-ovog Časopisa za suvremenu povijest, kao što je to u devedesetim godinama bio Jure Krišto. Njega pak naziva „jednim od perjanica među povjesničarima-revisionistima“. Naravno, nije Krišti oprostio negativne kritike njegovih radova, ali ne pušta na miru ni Krištine knjige o suvremenoj povijesti Katoličke crkve na hrvatskom području, napose u Dugom svjetskom ratu i poratnom razdoblju. U Hrvatskom institutu za povijest dakle svi su revisionisti – i Mario Jareb (da o njegovu rođaku povjesničaru Jeri Jarebu ni ne govorimo) i Nikica Barić i Stipe Kljajić, Davor Marijan...

Golsteinu se ne sviđa ni kako o Nezavisnoj Državi Hrvatskoj piše Tomislav Jonjić iako priznaje da su mu „teze argumentiranije“ od nekih drugih. Ma, ne sviđa mu se ništa što na bilo koji način odstupa od sheme nastale još prije 1990. godine. Najutjecajnijom revizionističkom knjigom 2000-ih Goldstein je proglašio „Bleiburg – jugoslavenski poratni zločini nad Hrvatima“ Josipa Jurčevića. A kad je o Jasenovcu riječ, revizionisti su svi od reda autori-članovi Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac.

Ipak, u svakoj knjizi ima nešto dobro. Kao i nekad za „Bijelu knjigu“ Stipe Šuvara, tako se i za ovu bijelu knjigu Ive Goldsteina može reći da je u stvari dobar vodič za knjige i članke koje vrijedi pročitati.

A da bi nekako postigao volumen knjige i dao joj makar tako na nekom značaju – tekst se proteguo na 572 stranice – Goldstein je popapirčio sa svih strana, uvrštavajući i razne rubne i efemerne pojave i likove poput astrologa Thea M. Ljubića, Mladena Schwartza, Mladena Šekulina iz zaboravljenog vinkovačkog lokalnog lista, sportskog novinara Zvonka Magdića i sličnih, prizivajući ponovo ocjene da se radi o „trivijalnoj historiografiji“.

Na političkom planu najveći krivac za „revizionizam i neoustaštvu“ za Goldsteina je nesumnjivo dr. Franjo Tuđman. Spominje ga na najviše mjesta u knjizi i gotovo da nema elementa Tuđmanova političko djelovanja koji Goldstein nije stavio u „revizionistički“ kontekst. Tek nešto rijede u knjizi spominje poglavnika Antu Pavelića. Slijedi Katolička crkva s njezinim predstavnicima, od Alojzija Stepinca do Josipa Bozanića. Packe dobivaju i bivši predsjednici Stjepan Mesić i Ivo Josipović. Mesić zbog proustaških izjava u Australiji i drugdje početkom devedesetih – iako Goldstein prihvata drugarsku Mesićevu ispriku zbog tih zastranjenja. Josipović je generalno pozitivan, ali je suspektan njegov odlazak 2010. na Bleiburg.

Kad o tome piše, Goldstein kao kontrapunkt Josipoviću citira predstavnici SAB-a „da tamo nemaju što tražiti jer tamo nema žrtava, pogotovo nevinih žrtava“. Ili Milorada Pupovca da je Bleiburg „mjesto obnavljanja ideologije i političkih vrijednosti koje ne mogu prihvatiti“. Kad smo već spomenuli Pupovca, može se dodati da Goldsteinova knjiga donekle sliči godišnjim izvještajima Srpskog narodnog vijeća gdje se pedantno bilježi svaki U na tarabi, a možda i na kotačima auta nacrtanog na zidu. Sliči i izvještajima nekadašnje pučke pravobraniteljice Lore Vidović koja se pored važnijeg posla također bavila „neoustaškim trivijalnostima“.

Sve u svemu, suvremenim Ilijom Čvorović u svojoj knjizi-pamfletu lijepi etiketu „revizionizma“ i „neoustaštva“ svima koji, kako kaže „žele ispričati alternativnu povijest Drugog svjetskog rata“, ali tu je on, eto, budan i spreman (ako se smije upotrijebiti ta riječ) da zdravim snagama ukaže na opasne pojave. Da „zdrave snage“ nisu prejaka sintagma

vidi se i iz Goldsteinova zaključka knjige gdje stoji da će „ozdravljenje jednog dana doći“, a on se nada da će „ova knjiga pomoći da se proces tog ozdravljenja ubrza“. Doktore, pomozite!

Ne valja mu ni Esther Gitman

Među „revizioniste“ je Ivo Goldstein uvrstio čak i Esther Gitman, povjesničarku židovskog podrijetla iz Sarajeva, Izraela i SAD-a, zato što je pozitivno pisala o nadbiskupu Alojziju Stepincu. „Posve nekritički je prezentirala ulogu nadbiskupa Stepinca i Crkve u spašavanju Židova i u odnosu prema vlastima NDH“, piše Goldstein. Pri tome taj vitez Legije časti i akademik Akademije nauda i umjestnosti Bosne i Hercegovine Esther Gitman posprdno naziva „hofjude“ ili „dvorskem Židovkom“.

Posve neprikladno, samo zbog njezina podrijetla, uspoređuje je s Gideonom Greifom, izraelskim povjesničarom kojeg je Srbija unajmila da zastupa sliku Jasenovca kakva je nekoć utvrdila jugoslavenska historiografija, sa 700 000 i više ubijenih u Jasenovcu i pripadajućim arsenalom horora. Ali, ako je ta ozbiljna historiografija prije 1990. – a Ivo Goldstein je u knjizi uglavnom takvom i smatra – utvrdila da je u Jasenovcu bilo 700 000 žrtava, nisu li onda i Ivo Goldstein i slični koji tvrde da je bilo od 80 do 100 tisuća žrtava također – revizionisti.

Hrvatski tjednik, 17. 8. 2023.

**SMATRA I DA JE ANALIZA MIRJANE KASAPOVIĆ TO DOKAZALA
JURČEVIĆ ZA DIREKTNO: GOLDSTEINA NE TREBA
SМАТРАТИ ЗНАНСТВЕНИКОМ, ТОЛИКО СЕ ПУТА
BLAMIRAO, OD DРОБИЛИЦЕ DO DRUGIH IRACIONALNIH
STAJALIŠTA**

Hana Krnić

Hrvatski povjesničar Josip Jurčević za Direktno je komentirao novu knjigu Iva Goldsteina "Antisemitizam u Hrvatskoj od srednjega vijeka do danas" kao i navode kako su zagrebački nadbiskup i kardinal Alojzije Stepinac i prvi hrvatski predsjednik doktor Franjo Tuđman bili antisemiti.

01.07.2022.

"Najprije treba naglasiti da je stručno, znanstvenu analizu njegove knjige dala profesorica s Fakulteta političkih znanosti u Zagrebu **Mirjana Kasapović**. Dakle, ona je to znanstvenom metodologijom napravila i to ni u kojem smislu nije znanstvena knjiga jer ne poštuje znanstvene kriterije, koncepciju ni metodologiju. Zbog toga, sve što je u toj knjizi navedeno može se smatrati njegovim privatnim stajalištima koja su motivirana različitim razlozima osobnim, političkim ili nekim drugaćijim razlozima", rekao je Jurčević.

Navodi kako Ivu Goldsteina ne treba uzimati ozbiljno te je podsjetio na to da je cijela njegova znanstvena karijera od početka obilježena "gafovima".

"To je u svojim memoarima napisao njegov mentor, pokojni profesor **Miroslav Brandt**, koji ga je primio kao svoga asistenta. Bio je šokiran kada ga je upozorio da je u jednom svojem, navodnom znanstvenom radu, naveo izvor koji uopće ne postoji. Profesor Brandt je očekivao racionalni odgovor od Goldsteina, ali ovaj je odgovorio kako to svi rade. Ostao je pri tome da navede i takav izvor. Prema tome, od njegovih znanstvenih početaka do danas radovi nemaju znanstvenu motivaciju pa tako ni vrijednost, a ni vjerodostojnost, već predstavljaju nekakva njegova osobna stajališta iz kojih stoje razni interesi, motivacije i tako dalje", kaže Jurčević.

Tvrdi kako njega ne treba uzimati u smislu toga da je znanstvenik, a da je to pokazala i recenzija Mirjane Kasapović.

"To nije ekskluzivno mišljenje, to je mišljenje i njegovog mentora. A sada je i doktorica Kasapović znanstvenom metodologijom analizirala njegovu knjigu koja nema nikakvu znanstvenu vrijednost", dodaje.

Ivo Goldstein u knjizi navodi kako je došao do otkrića o tome da su predsjednik Franjo Tuđman i kardinal Alojzije Stepinac imali antisemitske stavove.

"Ovo proglašavanje Stepinca, Tuđmana i drugih antisemita ili slično je iz tog repertoara i tome ne bi trebalo pridavati pozornost jer se toliko puta blamirao u svojim javnim nastupima, od drobilice u Jasenovcu do ostalih, rekao bih, iracionalnih stajališta koja nemaju nikakvih uporišta", kaže Jurčević.

Goldstein je u knjizi naveo kako su se u Jugoslaviji događali "antcionistički ispadi" te da je bila to "kontinuirana protuizraelska i protucionistička politika jugoslavenske države

kojom je dirigirao **Josip Broz Tito**", a od takvih stavova nije odustao ni u poglavlju o protusemitizmu u samostalnoj Hrvatskoj u kojem opet navodi protusemitske ispade u Sloveniji, Srbiji, Crnoj Gori i Bosni i Hercegovini.

"Socijalistička republika Hrvatska je bila pripadnica nesvrstanih zemalja i sukladno političkim interesima podupirala je cijeli niz zemalja u okruženju Izraela. Dakle, bila je protuizraelska država, ali pod politikom Josipa Broza Tita i jugoslavenske države dok s antisemitizmom nije imala veze, već s političkim i državnim interesima komunističke Jugoslavije", rekao je Jurčević.

<https://direktno.hr/direkt/jurcevic-za-direktno-goldsteina-ne-treba-smatrati-znanstvenikom-toliko-se-puta-blamirao-od-drobilice-do-drugih-iracionalnih-stajalista-278357/>

GOLDSTEIN – ‘DROBILICA’ O POVIJESTI

24/04/2021

DARAN BAŠIĆ

Propagandni rat koji se vodi protiv Hrvatske već dugo, a pojačano tijekom proteklih nekoliko mjeseci, pojačao se je do te mjere da nema dana u kojem nas glavnostrujski elektronički mediji ne obasiplju prilozima o prošlosti, pri čemu nas posebni odabranici truju i tezama o hrvatsko- katoličkoj kolektivnoj povijesnoj “krivnji” (*magnum crimen*). Držeći se perfidnoga propagandističkog načela *Tko vlada prošlošću, vlada i budućnošću*, ti i takvi mediji ne pozivaju nijednog povjesničara, vojnog povjesničara, terenskog istraživača, demografa, statističara, matematičara, fizičara, biologa, kemičara, informatičara ili svjedoka koji bi doveo u pitanje trostruki mit o Jasenovcu, mit o Jadovnu i druge mitove nevjerljatnih i fantastičnih brojki i razmjera nastale u prošlom stoljeću. Naprotiv, maksimalan mogući prostor daju strogo biranim povjesničarima, a ponajviše „sjajnom“ trolistu s Odsjeka za povijest Filozofskog fakulteta u Zagreb u sastavu Ivo Goldstein, Tvrto Jakovina i Hrvoje Klasić.

Iako nije moguće gledati sve emisije na televizijama ni slušati sve emisije svih radijskih stanica, ne treba nimalo sumnjati u to da su se ta trojica, uz poneko „pojačanje“, ovaj tjedan rastrčali „na sve strane“. I da su tako, ugošćeni u tko zna koliko informativnih emisija, razgovora i ostalih priloga, poučavali druge o onomu „kako je to tada stvarno bilo“. Doista, jedino pravo pitanje i jest „Kako je to tada stvarno bilo?“. No da bi o tomu znanstveno, stručno, objektivno i potkrijepljeno pouzdanim izvorima i sveobuhvatnim istraživanjima govorili, ljudi koji poučavaju druge moraju u normalnim kulturama ispunjavati i određene znanstvene i druge kriterije, kao što su raspolaganje dokazima, utemeljenost tvrdnji, istinoljubivost, čestitost, nepristranost, poznavanje historiografske metodologije, literature i svih relevantnih izvora.

Kakva međutim izgleda znanstvena “metodologija” i “utemeljenost” toga što suglasice, jedan drugoga pretječući, zastupa spomenuti trolist, najbolje pokazuje detaljan kritički osvrt uglednog hrvatskog povjesničara s Hrvatskog instituta za povijest dr. sc. Vladimira Geigera na knjigu njihova korifeja – na Goldsteinovu knjigu *Jasenovac* (Zaprešić; Jasenovac: Fraktura; Javna ustanova Spomen-područje Jasenovac, 2018). Osvrt je objavljen u *Časopisu za suvremenu povijest* sv. 51 (2019.), br. 1.

(https://hrcak.srce.hr/index.php?show=clanak&id_clanak_jezik=321788)

Knjiga čija je ambalaža načinjena po načelu *Usta moja, hvalite me!* označena je na poleđini korica kao „prva znanstvena monografija“ o logoru Jasenovac. Razumije se, glavnostrujski mediji odmah su ju proglašili „najvažnijim publicističkim naslovom izdanim ove godine (2018. op. ur.) u Hrvatskoj“. Drugi su pak ocijenili da je knjiga „kapitalno djelo hrvatske trivijalne historiografije“. Kakva je sadržajno ta knjiga – koja je, kako navodi Geiger, „pisana akribično“, što će reći (od grč. ἀκρίβεια, akribija) osobito brižljivo, pomnjivo, točno, savjesno, te „odgovorno, bez ideoloških predrasuda, zadnjih namjera i politikantskih motiva“ – svatko će moći dobro prosuditi kada pročita opširnije

izvatke iz Geigerove kritičke recenzije. Njih je uredništvo Hrvatskog neba probralo, podebljalo je osobito zanimljive dijelove, a među probrane citate unijelo svoje međunaslove:

O Antunu Miletiću

Svakome imalo upućenijem jasno je da u sustavnom širenju „jasenovačkoga mita” važno mjesto zauzimaju upravo radovi Antuna Miletića, inače pukovnika bivše Jugoslavenske narodne armije, upornoga i dugogodišnjega zastupnika teze da je u logoru Jasenovac život izgubilo najmanje nekoliko stotina tisuća, pa i 700.000 osoba. Za Goldsteina je pak Miletić „skrupulozni istraživač” (str. 211, 781), što će reći (lat. scrupulosus) pretjerano točan, krajnje oprezan i savjestan. Za Goldsteina je očito skrupulozan svatko tko potvrđuje njegov način.

Miljenko Jergović kao povijesni izvor

Sustavno i ozbiljno prikazati kako je u Jugoslaviji nastala brojka od 700.000 žrtava Jasenovca, kakav je u tom režimu općenito bio odnos prema žrtvama Drugoga svjetskog rata – nažalost, doista zahtijeva skrupuloznost, zahtijeva rad, zahtijeva trud. Goldstein, kojem je pukovnik Miletić „skrupulozan”, umjesto toga će citirati književnika Miljenka Jergovića, koji je nekom prilikom rekao da je Auschwitz bio „strašno i posljednje mjesto”, da bi na temelju toga Goldstein zaključio da se Jasenovac od Auschwitza „razlikovao u malo elemenata” (str. 23).

„Sugestivne metafore” kao “znanstvena” metoda

Na početku knjige Goldstein je spomenuo da su se za vrijeme komunističke Jugoslavije u vezi s Jasenovcem upotrebljavale „sugestivne metafore” o „povampirenim koljačima” i „sumanutim zločincima” (str. 28). ... A kakve su Goldsteinove metafore? On piše o „bezočnim prijevarama” (str. 48), „duboko nemoralnim zadacima” (str. 49), „dubini pakla” (str. 432), „dnu pakla” (str. 567) itd. Zapravo je činjenica da i Goldstein „skrupulozno” sugestivne metafore upotrebljava na vagone. Dobar je primjer poglavljje „Koljači na terenu” (str. 414–475), o ustašama počiniteljima zločina u Jasenovcu. Tako će Goldstein svjedocima, u izjavama koje su oni dali u komunizmu i u sjenci više od pola milijuna žrtava Jasenovca, prepustiti da „ocijene” koljače, a on će to samo „skrupulozno” citirati: „inteligentni sadisti” (str. 422), „pogani skot” (str. 423), „krvnik” (str. 426), „krvnik” (str. 427), „koljač” (str. 428), „zločinački pop” (str. 429), „ustaški zlikovac” (str. 430), „najopasniji koljač” (str. 432), „najveći zlikovac” (str. 434), „ljudi – zvijeri” (str. 434), „glavni krvolok” (str. 438), (...)

Od kontradiktornosti do groteske

Goldstein nam u knjizi opisuje Jasenovac (i Staru Gradišku) kao primjer „pakla 20. stoljeća”, kao „apokalipsu” itd. No, zapravo, neprestanom težnjom da nam dočara taj pakao na kraju isпадa kontradiktoran, a ponekad i groteskan. Nizanjem grozota Goldstein na kraju postiže dojam suprotan od namjeravanog. Isto tako Goldstein će se potruditi objasniti nam da su životni uvjeti logoraša u smislu prehrane, osobne higijene i svih drugih egzistencijalnih pitanja bili neljudski, ispod razine preživljavanja. A onda će Goldsteinu ipak izletjeti da su majke koje su u logoru bile s djecom tu djecu kupale svaki dan, prale im pelene i pripremale hranu (str. 299). Pa kako to kada hrane nije bilo, vode nije bilo, uvjeta za održavanje osobne higijene nije bilo?

Je li ustašama u Jasenovcu trebao razlog za ubijanje ili nije?

Oko ubijanja zatočenika Goldstein se pak koprca u proturječnostima. Kako nam objašnjava, ustaša u Jasenovcu mogao je premlatiti ili ubiti „bilo kojeg zatočenika i za to nije trebalo imati ni razlog ni povod”. No, samo nekoliko redova poslije Goldstein navodi da su neki ipak postavljali pitanja zašto je netko ubijen, pa je izgovor bio da se radilo o zatočeniku koji je pokušao pobjeći. Odnosno, čak i kada se ubijalo bez ikakva razloga, trebao je postojati neki, čak i „besmisleni razlog” (str. 322). Dakle, najprije ustašama ne treba ni razlog ni povod, a onda ipak treba postojati neki razlog, čak i „besmisleni”?

Goldstein kao priučeni psiholog (I.)

Goldstein će se posvetiti objašnjenjima kao da je priučeni psiholog ili psihijatar. Tako su motivi ustaške mržnje prema Srbima „mnogostruki i slojeviti”, pa se Goldstein poziva na Sigmunda Freuda i „narcizam malih razlika” (str. 52). Ubijanje maljem i nožem bilo je, zaključuje Goldstein, iskaz „individualne patologije” (str. 336). Nakon toga Goldstein ocjenjuje da je Miroslav Filipović Majstorović iskazivao „bipolarnost”, što je slučaj kod osoba s „teškim psihopatološkim problemima” (str. 409). A onda, nakon „narcizma malih razlika” i bipolarnih poremećaja, tu je i tipična goldsteinovska kovanica o „tipičnom sindromu samomržnje” kod Filipovića Majstorovića budući da mu je majka navodno bila Srpsinja (str. 401).

Goldstein kao priučeni psiholog (II.)

Nakon toga Goldstein nam pokušava dati dodatna objašnjenja zla u Jasenovcu jer su njegovi razmjeri „toliko stravični” da i „najdosljedniji zagovornik racionalnog pristupa” mora pomisliti da postoji „još neko objašnjenje”. Opet taj Pathologisierungsdiskurs! Ali, Goldstein se ne zaustavlja, pa na našu žalost nastavlja „objašnjavati”. Dakle, ustaše su bili neobrazovani, mladi i povodljivi, a sve to u društvu u kojem je kolektivno snažnije od individualnoga i u kojem postoji „psihologija stada”, mnogo više nego u „bogatijim, razvijenijim i naprednijim sredinama” (str. 482). Odlično, prof. Goldstein, zato su partizani bili drugačiji, obrazovani, zrelih godina i nepovodljivi, i zato su, na sreću, Njemačka i njemačko društvo, koji su bili mnogo bogatiji, u svakom pogledu razvijeniji i napredniji, i nedvojbeno civiliziraniji i kulturniji, uspjeli izbjegći Adolfa Hitlera, nacizam, rasne zakone i Auschwitz.

„Ustaški plan o trećinama”

Bio bih razočaran da Ivo Goldstein nije spomenuo „ustaški plan o trećinama”. Razvijanje te teorije bez oslonca na pouzdane izvore gotovo je tradicija u obitelji Goldstein. – Slavko Goldstein pisao je da je ustaša Vlado Singer u svibnju 1941. sreo komunista Šimu Balena, pa mu je rekao ustaški „plan o trećinama”. Zatim je napisao da se „čini” da je navedeno bila „često spominjana i popularna” formulacija u „nekim ustaškim krugovima”. No, mudro je zaključio Slavko Goldstein, ta „floskula” o „trećinama” nije izvorno ustaška, nego vodi podrijetlo od glavnoga savjetnika ruskoga cara, koji je početkom 1880-ih, komentirajući pogrome Židova, zaključio da trećina Židova iz Rusije treba emigrirati, trećina treba prijeći na pravoslavlje, a trećinu čeka smrt. Tako i Ivo Goldstein piše da je među ustašama „kružila maksima” da bi „srpsko pitanje” trebalo riješiti po načelu „trećinu pobiti, trećinu iseliti, trećinu pokrstiti”. Ona – piše dalje Goldstein – nije nikada zapisana u ustaškim programskim spisima niti je zabilježena u tisku ili zakonskim

odredbama NDH, ali – zaključuje Goldstein – nema nikakve dvojbe da je teror nad Srbima imao za cilj njezinu realizaciju.

NDH i genocid nad Srbima

Goldstein u knjizi govori o tome da je NDH nad srpskim narodom počinila „genocid”. Nigdje u knjizi Goldstein nije napravio neki teorijski osvrt na to što smatra genocidom, kako bi taj pojam trebalo objasniti te što o tome pišu neki drugi autori. Za njega je pojam genocid samozamisljiv. Temom masovnoga nasilja NDH nad srpskim, židovskim i romskim stanovništvom opširno se bavio spomenuti njemački povjesničar Korb. Nedavno je Korb za hrvatski tisak također izjavio da treba biti oprezan kada se nasilje NDH nad Srbima opisuje kao „genocid”.

„Priča o leševima koji plivaju Savom”

Goldstein nam objašnjava da je „priča o leševima koji plivaju Savom” postupno postala jedna od najspominjanijih u „lepezi jasenovačkih strahota”, ona se širila usmenom predajom, pa je nakon vremena i „izgubila povijesnu uvjerljivost”. Goldstein se zainatio „priči o leševima koji plivaju Savom” vratiti stari sjaj. O tome postoje „brojni dokumenti” (str. 364), educira nas Goldstein. Baš me zanima koji su to brojni dokumenti? Tako Goldstein piše da „22. lipnja 1942. Zapovjedništvo III. Domobranskog zbora sa sjedištem u Sarajevu izvještava kako ‘u posljednje vrijeme prima izvještaje od straža na mostovima da u zadnje vrijeme rijekom Savom plivaju leševi ljudi i životinja (...) ovi leševi zapinju za obalu i raspadaju se, okužujući okolinu’” (str. 364). No, Goldstein obmanjuje. Ovaj Goldsteinov navod odmah privlači pozornost, pri čemu nam posao olakšava njegovo slabašno poznavanje tematike i terminologije. Zapovjedništvo III. domobranskog zbora u Sarajevu uopće nije obuhvaćalo dio NDH kroz koji je tekla rijeka Sava, što nas odmah upozorava da se treba vratiti izvoru koji Goldstein navodi. A tu ćemo vidjeti koliko je on spremjan iz arhivskih izvora citirati samo ono što mu odgovara da bi potvrdio svoje tvrdnje. Zapravo je riječ o tome da je Zapovjedništvo III. domobranskog zbora podređenim zapovjedništvima proslijedilo okružnicu Glavnoga stožera Ministarstva hrvatskog domobranstva Obći br. 10615/taj. od 17. lipnja 1942., u kojoj je navedeno: „Zapovjedništvo II. domobranskog sbornog područja prima izvještaje od straža na mostovima, da u zadnje vrijeme plivaju riekom Savom lješevi ljudi i životinja, među kojima ima odjevenih i u domobranske odore. Ovi lješevi zapinju za obalu i raspadaju se, okužujući okolinu. Ovakav nečovječni i zlonamerni postupak većinom neprijatelja države, kojim se šire zaraze, valja onemogućiti, zabranom bacanja lješeva u rieku, nadzorom rieka i obala po upravnim i vojnim obhodnjama, te odredbom za hvatanje i zakapanjem lješeva na mjestu, gdje su opaženi. Dakle, kada se dokument pročita u cijelosti, postaje jasno koliko je Goldstein spremjan na manipulaciju. U dokumentu se nigdje ne spominje da je riječ o leševima zatočenika iz Jasenovca, iako se iz njega može iščitati da leševe ljudi u Savu bacaju i pripadnici postrojbi NDH, premda većinom ipak „neprijatelji države”. Također je navedeno da su neki od leševa možda i domobrani koje su ustanici pobili i bacili u Savu, što je Goldstein u potrebi da onemogući „ustašku propagandu” metodom škarica izostavio. Iz navedenoga je očito – Goldstein ili nije valjano savladao „zanat” povjesničara, znanstvenika, ili ne odolijeva patvorenju (falsificiranju, krivotvorenju) izvornika u namjeri obmane.

Goldsteinova sklonost trećerazrednim izvorima

Umjesto da su mu poznati i da koristi prvorazredne izvore, Goldstein će svoju knjigu garnirati trećerazrednim, perifernim izvorima, pa navodi da je jugoslavenska kraljevska vlada u izbjeglištvu 1943. raspolažala podacima da je Jasenovac „centralni logor kroz koji svaki mora da prođe a onda se upućuje u druge“ (str. 26). A u koje to druge logore? – Kada se Goldstein već poziva na jugoslavensku kraljevsku vladu, čudno je da se ne pita što znači navod da je Jasenovac „centralni logor kroz koji svaki mora proći“. Znači li to zapravo da se iz Jasenovca masovno izlazilo? Je li to na tragu tvrdnji kolege mu povjesničara Stjepana Razuma?

Je li Goldstein u stanju donositi valjane zaključke?

No, ako Goldstein baš ne poznaje izvore i faktografiju, a ni preciznost mu nije jača strana, možda je u stanju donijeti valjane zaključke? Pogledajmo neke primjere njegove analitike. Goldstein će se na nekoliko mjeseta (str. 67, 544) uhvatiti brzojava koji je general Glaise von Horstenau potkraj veljače 1942. uputio njemačkoj 718. pješačkoj diviziji, da se toj diviziji podređuju tri ustaške satnije koje su osiguravale logor u Jasenovcu. Na temelju toga Goldstein će se baciti u analizu je li to podređivanje jasenovačkih ustaša njemačkoj vojsci bio pokušaj Nijemaca da onemoguće teror ustaša iz Jasenovca nad obližnjim srpskim selima. Pri toj mudroj analizi zaboravio je spomenuti da se u istom brzojavu kaže da će zapovjedništvo nad tim ustašama preuzeti upravo – ustaški satnik Vjekoslav Luburić (kojega Glaise von Horstenau nije podnosio). U dubini analize koja se temelji na krhkim nožicama Goldstein je propustio vidjeti da su njemačkoj 718. pješačkoj diviziji spomenute ustaške snage možda bile potrebne za borbu protiv ustanika koje su u tom razdoblju vođene na području Prijedora.

Goldsteinovo nepoznavanje izvora, literature te kronologije i problematike

I moglo bi se tako nabrajati dalje, ali evo samo još jednoga primjera Goldsteinova nepoznavanja izvora, literature te kronologije i problematike teme o kojoj piše. Tako on na stranici 600 donosi sjajnu ocjenu: „Pod pritiskom Nijemaca Pavelić je donekle revidirao politiku prema Srbima: proglašio ih je 'Hrvatima pravoslavne vjere', obećao obustavu progona i osnovao Hrvatsku pravoslavnu crkvu za područje NDH. Srbima je priznat status 'pravoslavnih državljan', pozvani su da se uključe u ustaški pokret te su im slani i pozivi za vojsku. Umjesto huškačkih protusrpskih napisa najednom se pojavljuju pomirljiviji tonovi. Transporti Srba u Jasenovac su zamrli.“ U ovome što Goldstein piše ima, razumljivo, dosta nejasnih i slabo sročenih formulacija. Primjerice, gdje je to Pavelić konkretno „obećao obustavu progona“? U Dobro jutro, Hrvatska? Drugo, dobro jutro da je Hrvatsku pravoslavnu crkvu osnovao „za područje NDH“, pa nije ju valjda osnovao za područje Bugarske ili Grčke. Kakva je to kategorija „pravoslavnih državljan“? Ne postoji ta kategorija, nego postoji kategorija građanina NDH i pripadnika NDH. Dakle, kao da Goldstein ne može napisati ni retka da nešto ne pogriješi.

Partizanska „uspješna“ zaštita civila

Usto je Goldstein, s naknadnom pameću od cirka 70 i kusur godina, na leđa Narodnooslobodilačke vojske na čelu s drugom Titom navalio i jedan novi specijalni zadatuk – da onemogući NDH da deportira ljudе u Jasenovac. Kako nam objašnjava Goldstein, potkraj 1941. i početkom 1942. nije bilo „oružanog otpora“ koji bi zaustavio „zločince“ budući da će partizani ojačati i početi „uspješnije štititi civilno stanovništvo tek u narednim mjesecima“ (str. 505). Samo bi nam Goldstein još trebao konkretno

objasniti kako su to partizani „uspješnije” zaštitali civile. Nisu li mnoge deportacije Srba u logore uslijedile upravo kao odmazda za napade partizana? Gdje su onda bili partizani i drug Tito da zaštite te Srbe? No, Goldstein ne odustaje, pa navodi da su se partizani ustaškim deportacijama u logore „suprotstavljali koliko su mogli” (str. 552).

Rome u NDH nazivali su ‘Ciganima’. A u Jugoslaviji?

Usto, kao po pravilu, kada Goldstein mudruje, upada u zamku vlastitoga neznanja. Piše tako da su Rome u NDH nazivali „‘Ciganima’ što je bio pejorativan termin” [od franc. péjoratif, pogrdna riječ koja služi za ruganje i kojom se iskazuje prijezir itd.] (str. 49). A kako su ih drukčije mogli nazivati? Kako ih, sram ih bilo, nazivaju „narodne vlasti” poslijeratne Titove Jugoslavije? Svakako ne Romima, jer je taj naziv postao služben tek 1971., kao jedna od odluka Prvoga kongresa Roma u Londonu!

Ustaška ovisnost o „njemačkom gospodaru”. Ili ipak ne?

Ne odolijevam nавesti još neke primjere kako Goldstein u svojoj knjizi najprije tvrdi jedno, a onda nešto posve drugo, tako da ispada kontradiktoran i tragikomičan. Goldstein piše da je „potpuna ovisnost ustaša o njemačkom gospodaru evidentna” (str. 66), a onda su opet njemački predstavnici od NDH nešto „tražili”, ali su ustaše to tek „dijelom ispunile” (str. 67). Pa ako su ustaše potpuno ovisni o „njemačkom gospodaru”, što onda Nijemci imaju „tražiti”, a da im se želja odmah ne ispunii?

O broju žrtava logora Jadovno

Slavko Goldstein pisao je o „najmanje 24.000” žrtava logora Gospic – Jadovno – Pag. Ivo Goldstein sada pak piše da bi ukupni broj žrtava „mogao biti oko 25.000”. Naravno da navedeni izračun Slavka Goldsteina držim manipulacijom koja se ne temelji na konkretnim izvorima. Usto, nije mi jasno na temelju čega je Ivo Goldstein brojku od 24.000 povećao za tisuću i „zaokružio” na 25.000. Kako mi nisu poznata neka novija istraživanja o broju žrtava tzv. gospičke skupine logora, riječ je očito o metodi zvanoj „odoka”, koju Ivo Goldstein i u ovom slučaju primjenjuje, valjda vođen logikom: bolje više nego manje. Kako bilo da bilo – skrupulozno!

... i Jasenovca

Ivo Goldstein, prije uz, a sada na tragu oca Slavka, uporno i godinama promiče brojku od oko 100.000 žrtava logora Jasenovac (može i nešto manje, ali bolje više). Stoga je u hrvatskim antifašističkim krugovima brojka od 100.000 žrtava logora Jasenovac i prihvaćena iako je riječ o procjeni Vladimira Žerjavića, bez sustavnih istraživanja i bez potvrda u izvorima, koju je zatim korigirao i smanjio na 83.000.

Spašavanju djece s Kozare i uloga Diane Budisavljević

Kada je riječ o spašavanju djece s Kozare i ulozi Diane Budisavljević, Goldstein tu neće dopustiti da se dirne u lik i djelo spomenute gospode, pa na stranici 561 navodi: „Diana Budisavljević natjerala je preko Nijemaca, koji su opet izvršili pritisak, Didu Kvaterniku da uz mnogo oklijevanja i uz suglasnost samoga Pavelića odobri izvlačenje djece iz logora.” Razumljivo, ništa što se u ovo ne uklapa neće proći. Izvore koji se ne uklapaju Goldstein je prešutio, što će njemu „ustaška propaganda” kada on zna pravo stanje stvari. Nema tu spomena da je Ante Pavelić 10. srpnja 1942. rekao njemačkom poslaniku Siegfriedu Kascheu da će djecu s Kozare uzeti u planski odgoj, ni da Lorković (Mladen, a ne Blaž!, napominjem prof. Goldsteinu) piše Paveliću da bi se osim siročadi s Kozare

moglo privoljeti roditelje da se preuzme na odgoj i veliki dio ostale djece, čime bi se „pitanje evakuiranih bitno pojednostavilo” (a onda je na tom „privoljavanju” roditelja da predaju djecu radila gospođa Budislavljević). Ne spominje Goldstein ni dopis ministra udružbe Lovre Sušića koji je 1. kolovoza 1942. uputio Ministarstvu zdravstva NDH, ni smjernice ministra Sušića o postupku s tom djecom od 23. kolovoza iste godine. Što bi se on osvrtao na ono što mu se ne uklapa? Nego, kao i onaj nepotrebni navod o leševima u Savi u domobranskim odorama, Goldstein samo sjecne škaricama.

Uklanjanje “nepočudnih” žrtava s popisu žrtava logora Jasenovac

Dosta prostora posvetio je Goldstein u svojoj knjizi ustaškom prvaku Vladi Singeru (1908. – 1943.) i četničkom vojvodi Pavlu Đurišiću (1909. – 1945.), za koje navodi da su ubijeni u logoru Jasenovac (str. 176, 186–189, 199, 436, 442, 444, 446, 454, 729–731). Kada je već tako, nije jasno zašto se Goldstein nije zapitao kako to da Singera i Đurišića više nema na popisu žrtava logora Jasenovac (i Stara Gradiška) Javne ustanove Spomen-područje Jasenovac, ili su za JUSP Jasenovac žrtve logora Jasenovac (i Stara Gradiška) samo oni koji su „podobni”. Usto bi bilo važno saznati kada je i tko uklonio Singera i Đurišića s popisa jasenovačkih žrtava, po čijoj odluci i naredbi.

Jasenovačka drobilica kostiju

Nedugo prije objave njegove prve znanstvene i akribične knjige o Jasenovcu Goldstein je u tjedniku Globus od 5. svibnja 2018. iznio spasonosnu ideju kojom je objasnio što se dogodilo s mnogobrojnim leševima jasenovačkih logora: „Na samom kraju rata, početkom travnja 1945., vratilo se nekoliko najviđenijih jasenovačkih koljača nakon dvije – dvije i pol godine u Jasenovac, jer su znali točno pozicije masovnih grobnica. Zapovijed je glasila da se ‘tragovi grobova imaju uništiti po svaku cijenu’. U Gradini, na desnoj obali Save, tih je dana oko 500 logoraša ‘spaljivalo leševe i kamufliralo masovne grobnice’. Na željeznim traverzama (koje su neki nazivali ‘roštiljem’) leševi su spaljivani, pa je u grobnice vraćan pepeo. ‘Danima se crni dim zgarišta ljudskih ostataka dizao u nebo’, zapisali su svjedoci. Osim toga, iz [Njemačkog] Reicha su dovezeni strojevi koji su lomili kosti leševa.” Priču o navodnim posebnim strojevima iz Njemačkoga Reicha kojima su u Jasenovcu lomili kosti leševa, usitnjavali ih i tako prikrili zločin Goldstein je ponovio 17. lipnja 2018. na Hrvatskoj televiziji, u emisiji Nedjeljom u 2. Koliko je tih strojeva („drobilica kostiju”) bilo, i kada i kako im se izgubio svaki trag, Goldstein nije objasnio.

Zaključno

Kurz und klar – brojni su nedostaci najnovije Goldsteinove knjige Jasenovac, kompendija svakovrsnoga neznanja, nestručnosti i šlamperaja, i daleko, predaleko, odvelo bi nas nabranjanje svih činjeničnih grešaka i interpretacijskih improvizacija – svih netočnosti, neistina, poluitstina i besmislica. U ovom osvrtu [koji je ustvari samo eine kleine Einführung o Goldsteinovim znanstvenim doprinosima] naveo sam samo neke važnije i najslikovitije primjedbe.

Daran Darko Bašić/Hrvatsko nebo

<https://hrvatskonebo.org/2021/04/24/daran-darko-basic-goldsteinova-drobilica-kostiju-i-on-kao-drobilica-o-povijesti/>

<https://kamenjar.com/goldstein-drobilica-o-povijesti/>

LAŽ KAO OSNOVNO PRAVILO HISTORIJSKE METODOLOGIJE PO IVU DROBILICI, 2.

Prvi dio ovog teksta objavila su dva portala:

<https://bezcenzure.hr/vlad/laz-kao-osnovno-pravilo-historijske-metodologije-po-ivu-drobilici>
<https://www.dragovoljac.com/index.php/razno/36710-laz-kao-osnovno-pravilo-historijske-metodologije-po-ivu-drobilici>

Tekst je komentirao na svoj duhoviti način don Andelko Kaćunko:

Subject: Re: LAŽ KAO OSNOVNO PRAVILO HISTORIJSKE METODOLOGIJE PO IVU DROBILICI

Date: Sat, 23 Sep 2023 20:20:16 +0200

From: Andelko Kaćunko <crodonangelo@gmail.com>

To: Josip Pečarić <pecaric@element.hr>

Bravisimo fratelo! Opet brilljantan osvrt stvarnu LAŽ odnosno demonizam... - jer, po Bibliji, gdje je laž tu je sotona, đavao, o kojem Isus kaže da je LAŽAC i ČOVJEKOUBOJICA OD POČETKA!

Dakle, svi LAŽCI u znanosti zapravo su OKULTISTI demonske duhovnosti.

No ti si odavno hrvatska POZITIVNA DROBILICA, jer si doslovce znanstveno argumentirano zdrobio ter u prah i pepeo samljeo hrpe kamenja laži - Rolling Stones of Liar - 'DrIweStoričara'...

Čitam današnju kolumnu Zvonimira Hodana pa mi izgleda kao i da i on komentira moj tekst, ali i kao da je to pohvala komentaru don Kaćunka.

Zašto?

U tekstu sam dao e-mail jednog svog prijatelja povjesničara koji je komentirajući moju ulogu u neizboru Ive Drobilice u HAZU napisao:

Međutim, godinama u našim staleškim krugovima govori se: svaki fakultet i znanstveni institut ima svoga redikula, bar jednoga. Naš je bio i ostao Ivo Goldstein.

Ja sam komentirao:

Danas znamo da ima više redikula u RH, zar ne?

A Hodak često piše o redikulima na katedrama za povijest filozofskih fakulteta u RH, pa i u ovoj najnovijoj kolumni:

Stalno će se prodavati jeftine fore o tome da zločini u fašizmu i komunizmu nisu bili isti. U obranu toga iz dana u dan dežuraju Klasić, Goldstein, Jakovina, Markovina... Generacije ""istoričara"" s Filozofskog faksa u Zagrebu koji po narudžbi pišu romansirane biografije Mike Špiljka i Bude Lončara, a izdavačke kuće u niskom startu čekaju da se na prezentacijama zahvale svima koji su sudjelovali u ispisivanju tih prijesnih laži. Evo, tako je i ovih dana Tvrtko Jakovina napisao knjižurinu posvećenu "bardu" jugo-diplomacije Budimiru Lončaru pod naslovom "Od Preka pa do vrha svijeta". "Bard" je bivši šef OZN-e u Zadru u vrijeme mučne 1945. godine. Bio je gospodar života i smrti, kad se, kako

je napisao Krleža, "ubijalo en mas". Tvrđko je tvrdi jugović. To najbolje dokazuje činjenica da stvarno treba imati muda pa "znanstveno" ustvrditi kako je "jugoslavenska diplomacija imala velike zasluge za Hrvatsku...".

Javila se i lijeva sveučilišna profesorica Mirjana Kasapović. U svom osvrtu na knjigu nazvala ju je "glomaznom studijom", a jadnog Jakovinu "mentalnim pionirom". Danas i u mom zaseoku u Lici znaju tko je bio i što je učinio jugo-ministar "spoljnih" poslova u trenucima srpske agresije na Hrvatsku 1991. Tada smo bili ne samo bez prijatelja nego i bez oružja. Stoga se hitno počelo kupovati ono najpotrebnije. Umjesto pojasa za spašavanje UN je, uz podršku baš Bude Lončara, izglasao čuveni embargo na naoružavanje Hrvatske. Srbiju i JNA to nije nimalo pogodilo jer su se Beograd i generali tipa Kadijevića i Adžića hvalili kako je YU-ga "treća armija u Evropi". I Dok je Tuđman u Kranjčevićevoj ulici na stadionu N.K. Zagreb postrojio manekene i manekenke, naš "bard" Lončar je u Ujedinjenim narodima glasao za embargo iako je dobro znao tko je agresor i kako je naoružan, a tko je napadnut i bez oružja kako bi se obranio. Kasapović misli da se tu Jakovina pojavljuje kao pripovjedač koji "kolaborira" s osobom o kojoj piše. Sjajan izraz "kolaborant". Jakovina je stvarno bio i ostao kolaborant. Apologete i propangadisti bivše države "cariju" na katedrama povijesti dlijem Lijepu naše.

<https://kamenjar.com/hodak-zasto-stankovic-uporno-ignorira-dalica/>

Dobio sam i slijedeći komentar prvog dijela teksta:

Subject: Re: LAŽ KAO OSNOVNO PRAVILO HISTORIJSKE METODOLOGIJE PO IVU DROBILICI

Date: Sat, 23 Sep 2023 14:04:27 +0200

From: Velimir

To: Josip Pečarić <pecaric@element.hr>

Laž je u kineskoj filozofiji dio taklike i strategije, a to sto mi naivno nasjedamo je naše neznanje o alatima koje drugi koriste za svoje ciljeve. Uhvatimo se za to kao pijan plota i cijeli život dokazujemo kako nisu u pravu.

Zašto dragi akademice?

Ima, vjerujem, aktivnosti koje mogu NJIHOVOM stilu kontrirati!

Velimiru sam odgovorio samo na početni dio njegovog komentara:

Ovu vrstu laži bolje je objasnila Hannah Arendt u razgovoru s francuskim piscem Rogerom Errerom 1974. godine:

Laži

U trenutku kada više nemamo slobodnu štampu, sve se može desiti. Totalitarizam ili bilo koju vrstu diktature čini mogućim to da ljudi prestaju da budu informirani; kako možete imati mišljenje o nečemu ako niste informirani? Ako vam svako stalno laže, posljedica nije ta da vjerujete lažima, već da zapravo nitko više ne vjeruje ni u šta. Ovo je zato što laži po svojoj suštini moraju da se mijenjaju, i vlada koja laže mora stalno iznova da piše svoju historiju. Tako dobivate ne samo jednu laž – s kojom ćete živjeti do kraja života – već dobivate ogroman broj laži, u zavisnosti od toga kako politički vjetar puše. I narod koji ne može više ničemu vjerovati ne može da se odluči. Njemu nije uskraćen samo kapacitet za bilo kakvu akciju, već također i kapacitet da misli i sudi. I s takvim narodom onda možete da radite šta hoćete.

<https://pescanik.net/o-totalitarizmu-lazima/>

Odgovor na drugi dio je vrlo jednostavan. Kada hrvatski narod to bude želio na izborima će izabrati hrvatsku vlast. A takvoj vlasti ne će trebati redikuli već istinski povjesničari.

U situaciji kada imamo vlast kakvu imamo ostaje nam samo ruganje redikulima i njihovim nalogodavcima. A ruganje sigurno nije 'dokazivanje da nisu u pravu'.

Recimo Ivo Drobilica me tužio zbog patnji koje sam mu nanio knjigom:

J. Pečarić, *Druker / Predsjednik o Puhovskom*, Portal dragovoljac.com, 2020.:

<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/druker.pdf>

U tužbi se kao moje navode tvrdnje hrvatskog povjesničara Vladimira Mrkocija od prije dvadesetak godina, a tekstovi u knjizi o Puhovskom su objavljeni u mojim knjigama i od prije 20 i od prije 10 godina. To je samo potvrda kakav je znanstvenik Ivo Drobilica i kakva su pravila njegove historijske metodologije.

A još zabavnije je bilo kada je njegov komentar bio sličan onome koji je dao profesoru Brandtu kada ga je ovaj uhvatio u laži. Naime Ivo Drobilica je potvrdio ono što smo kopijama tekstova pokazali, dakle da su to Mrkocijevi citati, ali je dodao kako je to vjerojatno Mrkoci video od mene jer sam ja to tvrdio ranije. S obzirom da su o ljubavi prema istini prof. Ive Drobilice garantirali i prof. Brandt i mnogi drugi, a to je bio čvrst dokaz, zar ne?

Svjedoci za to su mu bile supruga i kćerka,

Evo iz prvostupanske presude o tim patnjama (napominjem podnaslov govori da je knjiga o Puhovskom):

26. *Iz iskaza te svjedokinja Sanje Petrušić-Goldstein i Terese Goldstein, a koje iskaze sud prihvaća jer su međusobno suglasni te ih ocjenjuje uvjerljivima i istinitima, proizlazi da je ovakva objava o tužitelju izazvala niz negativnih i mrzilačkih komentara.*

27. *Tako je svjedokinja Sanja Petrušić-Goldstein iskazala da se tužitelj uzrujao zbog knjige te se uvijek uzruja kada pročita što piše akademik Pečarić, a tada počinju i zdravstveni problemi tužitelja. Nakon takvih natpisa počinju prijetnje, ružni komentari, tj. takvi natpisi generiraju komentare na internetu, ljudi se grozno izražavaju i nasilni su. Onda dođu prijatelji i postavljaju pitanja o tome da je tužitelj iznio teze o genocidnosti hrvatskog naroda, pa se on jako uzruja jer mora objašnjavati da to nije tako te da on nije izdajnik hrvatskog naroda. U komentarima se piše da se iseli iz Hrvatske, da nisu Hrvati, da su izdajice i slično. Takve prijetnje traju već 20 godina, a tužitelj je aktivan kao javna osoba od 1991.*

28. *Svjedokinja Teresa Goldstein je iskazala da kada se dogodi ovako nešto onda je reakcija tužitelja užasno emotivna, ali i svih njih. Jedino što je sada bilo drugačije je njegova fizička reakcija, tužitelj je imao stezanje oko srca, to je bilo kao srčani udar, on je urlikao, a osvijestio se nakon nekog vremena. Nije prvi put da se događa ovako nešto, ali je prvi put da je bila takva fizička reakcija. Reakcija tužitelja je emotivna, on se jako uzruja, govori da se može vjerovati da se to događa, a onda to uzruja nju i majku. Čita komentare i dosta ljudi piše da ne žele tužitelja u Hrvatskoj, da se treba iseliti, da ga ne žele živog. Stvarno ima strah da se tužitelj nešto ne dogodi. Sve ovo direktno ili indirektno odražava se i na njezin osobni život i posao, jer na poslu od kolega doživljava komentare u vezi oca, negativne konotacije u smislu da je njezin otac mrzitelj Hrvatske, da je on glupan i da je ona glupa.*

29. *Iz iskaza svjedokinja i tužitelja proizlazi da je tužitelj vrlo emotivno doživio tuženikove tvrdnje, da ga je to uzrujalo i da mu je pozlilo. Tužitelj je javna osoba i time mora imati viši stupanj tolerancije na javnu kritiku nego prosječni građanin, ali u ovom slučaju se nije radilo o kritici u odnosu na njegovo djelovanje, već su se iznijele neistinite činjenične tvrdnje, a to prelazi stupanj tolerancije koju bi inače tužitelj trebao pretrpjeti. Nije sporno*

da je tužitelj i ranije doživljavao neugodnosti i negativne komentare, ali to ne umanjuje štetnu radnju tuženika niti posljedice te radnje.

Da, knjiga o Puhovskom, a ovolike patnje. Ili je li to njemu trebalo da svoju ženu i kćerku uvjeri da trebaju biti njegovi svjedoci. Teško je povjerovati da su čitale knjigu o Puhovskom, a njegovu tužbu gdje su Mrkocijevi citati predstavljeni kao moji vjerojatno i jesu. Tko to može znati. Bilo kako bilo meni ih je žao.

A doista vjerujem da mu nije bilo lako kada nije izabran u HAZU i još je dobio najmanje glasova na izbornoj skupštini u povijesti Akademije. Ali to nije bio predmet tužbe nego knjiga *Druker / Predsjednik o Puhovskom*.

Josip Pečarić

<https://bezczencure.hr/vlad/laz-kao-osnovno-pravilo-historijske-metodologije-po-ivu-drobilici-2/>

GOLDSTEINI I ‘GENOCIDNOST HRVATSKOG NARODA’

Općepoznato je da je tzv. genocidnost hrvatskog naroda bila glavna poluga u borbi protiv samostalne hrvatske države, a za očuvanje bivše države tamnice hrvatskog naroda. Iole inteligentnijem čovjeku dovoljno je vidjeti da takvi u RH veličaju Tita koji je na svjetskim listama najvećih zločinaca u prošlom stoljeću na desetom mjestu. Recimo Milošević je na tridesetom mjestu, a Pavelića opće nema na tim listama. A jedan od najpoznatijih ljubitelja JB Tita je Ivo Goldstein, koji se danas zbog svojih laži o Jasenovcu nazvan Drobilica.

Koliki je 'veliki' ugled Iva Drobilice svjedoče poznati posjetitelji na predstavljanju knjige "*Povjesni revizionizam i neoustaštvo*". Na Ono što Nobila doista kvalificirafotografijama s tog predstavljanja prepoznajemo Budimira Lončara što se vidi na fotografiji danu u mom tekstu LAŽ KAO OSNOVNO PRAVIVO HISTORIJSKE METODOLOGIJE PO IVU DROBILICI, 3. Etička optužba HNES-a za veleizdaju za Budimira Lončara tiskana je u knjizi HRVATSKE VELEIZDAJE II., a može se naći npr. i u mojoj knjizi:

J. Pečarić, Prof. dr, sc. Zvonimir Šeparović, Zagreb, 2020.,str. 336.

Kao član HNES-a jedan sam od potpisnika te osude.

Drugo meni poznato lice s tih fotografija je:

Ono što meni odvjetnika Anta Nobila povezuje s Ivom Drobilicom je njegova izmišljena priča o dvostrukoj liniji zapovijedanja u navodnoj agresiji RH na BiH. Istina Nobilo je tu svoju priču 'prodao' vlastima u RH, a ove su je kao svoje otkriće prodali Sudu u Haagu. Najveća žrtva te laži bio je Dario Kordić o kome sam napisao dvije knjige:

J. Pečarić, *Dario Kordić*, Zagreb, 2019. str. 343.

J. Pečarić, *Hrvatski velikan Dario Kordić*, dragovoljac.com, 2023.:

<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/kordic.pdf>

Što je to?

<https://narod.hr/hrvatska/na-predstavljanju-knjige-ive-goldsteina-ocrnjivali-tudmana-i-branili-komunizam>

Pogledajmo što piše Drobilica na str. 292. svoje nove knjige:

Od svega je najružnije kad Pečarić u slijepoj zaljubljenosti u NDH poistovjećuje ustašto s hrvatskim narodom, odnosno kad netko konstatira kako su ustaške vlasti bile genocidne, onda su to odmah „optužbe protiv hrvatskog naroda“, a njihov je autor „jugonostalgičar“ koji promiče tezu o genocidnosti Hrvata“. Ovu „logiku“ Pečarić varira barem na pedesetak mjesta u knjizi i, još naglašenije, u jednom intervjuu. Također „logikom“ upravo on, Pečarić, vrijeđa hrvatski narod, a ne ni autori koji Hrvate dosljedno odvajaju od ustaštva. Naposjetku teško je razumjeti kakav je to nakaradni moral iz kojeg izvire razumijevanje, opravdavanje, simpatija i direktna pohvala za državu mržnje koja svoj „nastanak“ i „opstanak“ duguje genocidnom zločinu što ga je „moralu učiniti nad hrvatskim Židovima“.

Da – kao nije genocidan narod koji je izabrao ustaške vlasti već su genocidne ustaše. Dokaz Goldsteinovik je valjda: nije svaki predstavnik nekog naroda ubijao u genocidu pa nije narod genocidan. To nitko ne uzima za ozbiljno, oni kao nisu tvrdili da je hrvatski narod genocidan, ali svima koji to koriste za očuvanje Jugoslavije dobro dođe, Zar ne? A glupa je bila i tvrdnja o dvostrukoj liniji odgovornosti, ali kako to djeluje pitajte Darija Kordića. Ili je Drobilica zaboravi da je to stara njihova priča i kako sam se narugao još tada tekstrom koji dajem u Prilozima:

JESU LI USTAŠE BILI KINEZI?

To je bio prvi od deset nastavaka feljtona koji je 2002. objavilo *Hrvatsko slovo*:

Akademik Josip Pečarić odgovara

Slavku Goldsteinu koji je napao njegovu knjigu "Brani li Goldstein NDH?".

Naravno, nije samo to 'dokaz' da Goldsteinovi na 'lukav' način (žive u Hrvatskoj pa je jasno da to izravno ne mogu reći) sudjeluju u 'dokazivanju' genocidnosti hrvatskog naroda. Poznato je da je najvažnija karika u takvoj raboti laži o Jasenovcu.

Zato u Prilozima dajem i svoj tekst objavljen 1998. u Vjesniku:

LAŽNI BROJ ŽRTAVA U LOGORU JASENOVAC TEMELJ JE U

VELIKOSRPSKOM DOKAZIVANJU GENOCIDNOSTI HRVATSKOG NARODA

Tekst treba pogledati i vidjeti na koliko mjesta u tekstu o VELIKOSRPSKOM DOKAZIVANJU GENOCIDNOSTI HRVATSKOG NARODA spominjem stvarnog mentora Iva Drobilica njegovog oca povjesničara-AMATERA Slavka Goldsteina.

Ali, posebno tu treba pogledati *PISMO PREDSJEDNIKU I PREDSJEDNIŠTVU HAZU-A* koje je dano u tekstu:

LAŽ KAO OSNOVNO PRAVIVO HISTORIJSKE METODOLOGIJE PO IVU DROBILICI, 4.

Jasno je da je Drobilici danas kada ga vlasti izbacuju iz hrvatske delegacije u Međunarodnom savezu sjećanja na holokaust (IHRA), kada mu se na predstavljanju pojavljuju od HNEŠA osuđeni za veleizdaju Budimir Lončar i čovjek zaslужan za dugogodišnju robiju hrvatskog velikana Darija Kordića teško vidjeti kako netko piše o njegovoj ulozi u dokazivanju 'genocidnosti hrvatskog naroda' zato u novoj knjizi koju je predstavio u nazročnosti Lončara i Nobila još na dva mesta govori o meni i toj izmišljenoj genocidnosti:

Na strani 239 i 240 Ivo Drobilica piše:

Pečarić je u svojoj prvoj kvazihistoriografskoj knjizi Srpski mit o Jasenovcu 1998. razložio "genezu srpskog mita o Jasenovcu", čime je pokušao parirati Milanu Bulajiću i drugim promotorima teze o genocidnosti Hrvata. Stoga prikazuje dva stoljeća srpskog antisemitizma, opisuje beogradske logore Sajmište i Banjicu i na taj način odgovara Bulajiću "istom mjerom".

Moram komentirati ovo *pokušao parirati Milanu Bulajiću i drugim promotorima teze o genocidnosti Hrvata* jer je toliko smiješno, da smješnije ne može biti. Naime poslije objave moje knjige koju spominje Ivo Drobilica na radiju *Slobodna Europa* je organizirano sučeljavanje Bulajića i mene. Naravno Ivo Drobilica i ne može razumjeti zašto sam ja u više knjigama objavio to sučeljavanje, pa i u dvije na engleskom:

J. Pečarić, *Serbian myth about Jasenovac*, Stih, Zagreb, 2001.

J. Pečarić, Stjepan Razum, *Jasenovac – A lie uncovered*, Lulu.com, 2021. pp. 506.

A na strani 240 Drobilica piše:

Jad Vašem je odbio prijedlog da se nadbiskup Stepinac proglaši Pravednikom među narodima, pa je Pečarić optužio tu izraelsku ustanovu da je pod utjecajem velikosrpske teorije "o genocidnosti hrvatskog naroda", da tu "velikosrpsku politiku provode i neki jugonostalgičari u Hrvatskoj", da ih ima "među Hrvatima", pa i "među hrvatskim Židovima". Na devet mjesta u knjizi Pečarić tvrdi da je Himmler "morao dolaziti osobno u Hrvatsku 1943., nezadovoljan 'rješenjem židovskog pitanja'" te da je tada "zatražio odvođenje svih Židova u logore". Međutim, Pečarić je opet teško promašio, jer je Himmler stigao u Zagreb 5. svibnja, a ustaške i nacističke službe su taj "posao" obavile 3. i 4. svibnja. Bila je to posljednja od mnogobrojnih deportacija hrvatskih Židova.

Stvarno je težak promašaj to što su u NDH obavili ono zbog čega je Himmler dolazio u dva dana uoči njegovog dolaska. Drobilica ne može shvatiti da je zapravo rekao da su u NDH radili ono što su tražili Nijemci, a i da su ipak bili inteligentni pa to urade prije njegovog dolaska tj. da su znali tko je tada bio gazda.

Očito Drobilica baš i nema sreće sa svojim 'dokazivanjima' pa je našao mnogo originalnije rješenje u tužbi zbog knjige:

J. Pečarić, *Druker / Predsjednik o Puhovskom*, Portal dragovoljac.com, 2020.:

<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/druker.pdf>

Tužba je zbog Drobilice i 'genocidnosti hrvatskog naroda' i daje citate iz moje knjige o Puhovskom za to. Naravno ništa neočekivano kada znamo što je njegov nesuđeni mentor profesor Brandt rekao za njega: kao moje navode se tvrdnje hrvatskog povjesničara Vladimira Mrkocija! Suočen s dokazima da se radi o Mrkocijevim zaključcima Drobiličina izjava je slična onoj kojom je objasnio svoje laži profesoru Brantu:

Nije točno da je tuženik tezu o genocidnosti Hrvata preuzeo od Vladimira Mrkocija koji je to objavio 2002. i početkom 2003., već je vjerojatnije da je tu tezu Mrkoci preuzeo od tuženika, jer je tuženik ovu tezu iznio još 2001.

Dakle mi dokazujemo da se on služi poluistinom (koja je često gora od laži) i ne navodi izvor tj. autora teksta koji citira već CITAT pripisuje meni i govori kao da je spor u nečemu za što me nije tužio. Pretpostavljam da nije toliko glup da opet koristi krivotvorina kakav je bila ona u *Slobodnoj Dalmaciji* kada sam pokazao da tata i sin Goldstein lažu pa mi nisu objavili odgovor. Ako doista nije glup vjerojatno je napravljeno namjerno da mi ne bi doveli niz povjesničara koji bi bili svjedoci i potvrdili kakvim se sve lažima služi Drobilica.

Ili mu je to sve trebalo da uvjeri svoje svjedokinje Sanju Petrušić-Goldstein i Teresu Goldstein da sudjeluju u tome.

Tako je svjedokinja Sanja Petrušić-Goldstein iskazala da se tužitelj uzruja zbog knjige (knjige o Puhovskom koga je Predsjednik Milanović nazvao drukerom, op. JP) te se uvijek uzruja kada pročita što piše akademik Pečarić, a tada počinju i zdravstveni problemi tužitelja. Nakon takvih natpisa počinju prijetnje, ružni komentari, tj. takvi natpsi generiraju komentare na internetu, ljudi se grozno izražavaju i nasilni su. Onda dođu prijatelji i postavljaju pitanja o tome da je tužitelj iznio teze o genocidnosti hrvatskog naroda, pa se on jako uzruja jer mora objašnjavati da to nije tako te da on nije izdajnik hrvatskog naroda. U komentarima se piše da se iseli iz Hrvatske, da nisu Hrvati, da su izdajice i slično. Takve prijetnje traju već 20 godina, a tužitelj je aktivna osoba od 1991.

Svjedokinja Teresa Goldstein je iskazala da kada se dogodi ovako nešto onda je reakcija tužitelja užasno emotivna, ali i svih njih. Jedino što je sada bilo drugačije je njegova fizička reakcija, tužitelj je imao stezanje oko srca, to je bilo kao srčani udar, on je urlikao, a osvijestio se nakon nekog vremena. (Doista je strašno vidjeti što je izazvala kod Drobilice knjiga o tvrdnji Predsjednika da je Puhovski druker. Meni bi bilo logičnije da čovjek tako reagira kada u vrijeme kada mu je tata povjesničar-AMATER bio POSEBNI SAVJETNIK PREDSJEDNIKA VLADE - pa je kao takav tada posjetio Predsjedništvo HAZU, dakle u vrijeme kada mu je sin predložen za redovitog člana HAZU - i Drobilica ne bude izabran. Da ja sam se tome usprotivio i nitko u povijesti akademije nije dobio manje glasova od Drobilice – dobio je manje od jedne trećine glasova. Drobilica je o jednom akademiku koji ga je navodno zaustavio pa u Prilozima dajem moje pismo akademicima o tome. Ono što mi je posebno zanimljivo jeste što u tom pismu spominjem kako su na HTV-u tatu povjesničara-AMATERA proglašili akademikom- Ja sam se ispričao jer nisam znao da je on doktor znanosti, pa i tu ispriku dajem u Prilozima.) *Nije prvi put da se događa ovako nešto, ali je prvi put da je bila takva fizička reakcija. Reakcija tužitelja je emotivna, on se jako uzruja, govori da se može vjerovati da se to događa, a onda to uzruja nju i majku. Čita komentare i dosta ljudi piše da ne žele tužitelja u Hrvatskoj, da se treba iseliti, da ga ne žele živog. Stvarno ima strah da se tužitelj nešto ne dogodi. Sve ovo direktno ili indirektno odražava se i na njezin osobni život i posao, jer na poslu od kolega doživljava komentare u vezi oca, negativne konotacije u smislu da je njezin otac mrzitelj Hrvatske, da je on glupan i da je ona glupa.*

Meni je kao publicisti i znanstveniku posebno zanimljiv stav suda da moji zaključci s nizom podataka zbog kojih zaključujem da Ivo Drobilica promiće tezu o 'genocidnosti hrvatskog naroda' ne predstavljaju zaključak, dakle nisu vrijednosni sud.

Zanimljivo je i to da on tvrdi kako tezu o genocidnosti ja iznosim 2001. godine, Vidjeli ste da sam u prvom komentaru dao 'povijest' Goldsteinovih 'istraživanja' pornografije u povijest. Dakle možete pogledati taj članak (CIONISTI ČETNIKUJU PO JASENOVCU, *Hrvatsko slovo*, 17. srpnja 1998.) i vidjeti da sam u odgovoru na njegove napade već tada pisao o 'genocidnosti hrvatskog naroda'.

Pitam se zašto? Možda zbog ovog dijela:

Na primjer, u ovoj knjizi ("Srpski mit o Jasenovcu", J.P) prvi put se objavljuje jedan dokument u kome 141 žitelj jednog hrvatskog sela moli da se jedan Židov, njihov sumještanin, pusti iz logora. Molbu je video i preporuča načelnik općine. A takvih molbi s mnogo potpisa za spašavanje Židova i Srba ima mnogo. I to jedino u Hrvatskoj! Jedino u Hrvatskoj u cijeloj porobljenoj Europi! Nije ih se smjelo objaviti jer bi otežali stvaranje srpskog mita o Jasenovcu. Jer bi bile besmislene tvrdnje o genocidnosti hrvatskog naroda! Jer bi otežali zadržavanje Hrvatske u Jugoslaviji, pa i genocidom ako treba!" Zaista je čista

pornografija kad ja spominjem dokumente koji se po prvi put tiskaju u Hrvatskoj. Dokumente jedinstvene u cijeloj Europi pod Njemačkom vlašću! - Zamislite, molim Vas. Taj Pečarić tiska dokument sa 141 potpisom da se pusti neki Židov iz logora. I još je molbu video i preporuča načelnik neke općine u NDH. Da takve dokumente ima, dr. Goldstein bi ih sigurno odavno već tiskao. Pa on je povjesničar! - Priznajem, ja sam zaista revizionist i pornograf, a ne dr. Goldstein.

Iz iste godine je tekst iz *Vjesnika* koji je dan u Prilozima.

PRILOZI

**Akademik Josip Pečarić odgovara
Slavku Goldsteinu koji je napao njegovu knjigu "Brani li
Goldstein NDH?"**

JESU LI USTAŠE BILI KINEZI?

Hrvatsko slovo, 20. prosinca 2002.

Slavko Goldstein u svom tekstu "Trgovanje genocidom" u *Feralu* 2. studenoga kaže "da je gotovo cijela Pečarićeva knjiga (*Brani li Goldstein NDH?*, op. J. P.) posvećena dokazivanju poznate revizionističke tvrdnje da 'ustaše nisu bili fašisti ni rasisti ni antisemiti', da su 'pod pritiskom Nijemaca doduše donijeli rasne zakone, ali ih nisu dosljedno provodili', da su 'nastojali spašavati Židove koliko su mogli'. Kao i većini sličnih apologija NDH, i ovoj su začeci već u bibliji hrvatskoga historiografskog revizionizma u 'Bespućima povjesne zbiljnosti' Franje Tuđmana (1988.) Razvili su je i do apsurda doveli sljedbenici poput diletanata Jakova Gumzeja, Ljubice Štefan, Željka Olujića, Ivana Biondića, nešto suzdržanije i indirektnije povjesničari poput Josipa Jurčevića, Jure Krište, Ante Birina i drugih."

A kako to prema Goldsteinu čimim ja vidi se iz sljedećeg navoda: "Od svega je najružnije kad Pečarić u slijepoj zaljubljenosti u NDH poistovjećuje ustaštvo s hrvatskim narodom. Naime, kad netko od hrvatskih povjesničara, publicista ili novinara optuži ustaške vlasti u NDH da su bile genocidne, onda su to odmah 'optužbe protiv hrvatskog naroda', a njihov je autor 'jugonostalgičar' koji 'promiče tezu o genocidnosti Hrvata'. Ovu 'logiku' Pečarić varira barem na pedesetak mjesta u svojoj knjizi i, još naglašenije, u intervjuu u *Slobodnoj Dalmaciji* od 20. 10. 2002. godine."

Naravno, Goldsteinu ustaše nisu Hrvati, pa onda oni mogu biti genocidni, a Hrvati ne!? Jasno je da on dobro zna da oni to jesu. On samo pokušava dokazati tezu da su svugdje u Europi za genocide nad Židovima krivi Nijemci osim u NDH gdje su mnogo krivlji Hrvati, tj. ustaška vlast. I onda još poziva akademika Jelčića da mi objasni da takvom logikom, dakle tvrdnjom da ustaše jesu Hrvati, vrijedam hrvatski narod, a "ne autori koji Hrvate dosljedno odvajaju od ustaštva". Doista molim akademika Jelčića da mi objasni kako se to mogu ustaše odvojiti od Hrvata. Jesu li oni možda Kinezi?

(Ne)svršeni gimnazijalac

I doista je ružno kada ja za njega i njemu slične kažem da su jugonostalgičari. Normalno je da oni u svojoj knjizi napišu cijelo poglavje o tzv. revizionistima. Normalno je da Slavko Goldstein, koji ima u najboljem slučaju završenu gimnaziju, kaže da su diletanti: odvjetnik Jakov Gumzej, pokojna hrvatska pravednica profesorica Ljubica Štefan (u knjizi pokazujem kako i zašto je Goldsteini prešućuju), odvjetnik Željko Olujić (on u mojoj knjizi na str. 313-314 piše: "Kad se Slavko Goldstein u Americi prikazivao kao profesor povijesti, što ondje znači 'profesor dr. znanosti', iako nije ni srednju školu svršio, onda je to bilo pozitivno, napredno, pače globalno."), sveučilišni profesor dr. sc. Ivan Biondić (koji je za

Ivu Goldsteina napisao da je *homo fraus* - čovjek obmanitelj). I u knjizi, a i u ovom tekstu daje svoj sud o povjesničarima poput Josipa Jurčevića (sveučilišni profesor koji je magistrirao i doktorirao na žrtvama rata i porača i član Komisije koja je ukinuta zahvaljujući Goldsteinovim neistinama), Jure Krište (znanstveni savjetnik Hrvatskog instituta za povijest poslije čije negativne kritike u *Glasu koncila* počinje prava hajka Goldsteinovih i drugih detuđmanizatora, tj. Bulajićevih učenika na njega i na *Glas koncila*), mr. sc. Ante Birina (on je javno objavio kako su Goldsteini krivotvorili jedan njegov tekst). Spomenimo da Goldsteini u svojoj knjizi prešućuju i mr. sc. Mladena Ivezića, pače Ivo Goldstein ga je tužio za antisemitizam zbog teksta u kome Ivezić ne spominje Židove, već o Goldsteinu piše kao o jugokomunistu!

Goldstein kaže: "Ustaški genocid nad Židovima endehaški apologeti, među njima i Pečarić, opravdavaju tvrdnjom da su to ustaše 'moralni učinici' zbog zavisnosti o 'politici onih koji su im omogućili nastanak kao države' te da NDH nije mogla 'biti izuzetak u rješavanju onoga što se u Njemačkoj nazivalo židovskim pitanjem. To je prilično točno..."

"To je prilično točno!" Upisuje li se to i Goldstein u endehaške apologete? Ili slično Bulajiću ne zna kako je isto to komentirao na prethodnoj stranici: "Ove proizvoljnosti Pečarić na istoj stranici dovodi doapsurda tvrdnjom da je kompletan ustaški zločin nad Židovima zapravo bio samo kamuflaža da bi se Židove moglo spašavati."

Borba za "ljudsko dostojanstvo"

Riječ je o Goldsteinima pa poučeni upozorenjima profesora Budaka i Brandta, kada je riječ o njihovim citatima – oprez. Navedimo zato cijeli citat sa str. 45-46 moje knjige, na koji se Goldstein poziva više puta:

"Dakle, Goldstein se ne zadovoljava samo naslovom: 'U partizanima: spašavanje života' već dodaje 'i borba za ljudsko dostojanstvo'. Pretpostavimo da Goldstein ne misli da su borba za ljudsko dostojanstvo ovi stravični partizanski zločini. Pretpostavimo da on ne misli da pripadnici jednog naroda mogu sudjelovati u tome da bi spasili svoje živote, a da drugi narod ne može sudjelovati u nečem sličnom, pa i gore, da bi obranio svoju državu i svoj opstanak kao naroda. Onda Goldstein već ovim naslovom želi poručiti da su ustaše - *zbog opstanka hrvatske države i hrvatskog naroda - moralni činiti i zločine koje su činili* (istakao J. P.). Zbog opstanka hrvatske države i hrvatskog naroda, u uvjetima kada su im jedni odbili pružiti pomoć, morali su prihvatići pomoć onih koji su im je nudili (vidjeli smo iz gornjeg citata kakva je to bila 'pomoć'). Morali su učinili i zločin nad hrvatskim Židovima jer je to bila politika onih koji su im omogućili nastanak kao države, dakle Nijemcima, a time i kakvu takvu garanciju opstanka hrvatskom narodu. Spašavali su Židove koliko su mogli - Goldstein nas čak upozorava da su to činili i najviši dužnosnici ustaških vlasti. *Da bi uspjeli spasiti što više Židova, morali su Nijemce uvjeriti da su uspješni u tome, pa otud sve ono o čemu piše Goldstein: progoni, javna haranga, ubojstva, pravna diskriminacija, obilježavanje židovskim znakom, otpust iz svih službi, stvaranje aparata za provedbu progona, kontribucija, pljačka imovine, izbacivanje iz kuća i stanova, rušenje sinagoge u Zagrebu, masovna hapšenja i sabirališta, koncentracioni logori i sabirališta, Jasenovac.* Ali Nijemci su ubrzo uvidjeli da ipak sve to nije dovoljno i da ustaške vlasti ipak mnogo više pomažu Židovima nego što bi Nijemci to htjeli, pa su sredinom 1942. godine oduzeli ustašama *"rješavanje židovskog pitanja"* u NDH (ovaj dio je Goldstein također citirao kao moju tvrdnju! op., J.P.). Ili Godstein misli, slično Bulajiću, da su partizanski zločini borba za ljudsko dostojanstvo zato što su to zločini nad Hrvatima, pa onda i nisu zločini?"

Iznenaduje li ikoga to što ono što ja tvrdim da nam Goldstein želi poručiti, kod Slavka Goldsteina postaje "Pečarić tvrdi"? Jesu li Neven Budak i Miroslav Brandt znali da je Ivo Goldstein imao dobrog učitelja?

Naravno, svakome tko nije zasljepljen svojom mržnjom očito je da su i u NDH, kao svugde u Europi, za genocid nad Židovima krivi Nijemci. Nedavno je Carl Gustaf Ströhm u *Hrvatskom slovu*, 8. studenoga 2002., spomenuo Tuđmanove riječi: "Znate li koliko je pravih, uvjerenih fašista bilo u Hrvatskoj 1941. godine? Najviše pedeset. Svima ostalima fašizam nije značio ništa - oni su samo željeli neovisnu i suverenu Hrvatsku. Budući da su im tadašnje fašističke sile nudile državu, oni su se preobukli u njihove odore. Da su im Amerikanci, Englezi, Francuzi ili čak Sovjeti nudili hrvatsku državu, oni bi išli s njima." Time je sve rečeno o pokušaju Goldsteinovih da sačuvaju komunističku historiografiju kako su ustaše bili i antisemiti i rasisti i fašisti.

A Franjo Tuđman je bio akademik. A (ne)svršeni gimnazijalac Slavko Goldstein smatra da je normalno da on polemizira s jednim akademikom - povjesničarem. Možda je zato nedavno na HTV-u Slavko Goldstein i proglašen akademikom. Valjda zato upozorava Akademiju "da bi nadležna tijela HAZU morala od Pečarića zahtijevati da ne obmanjuje hrvatsku javnost potpisom 'akademik' pod svoje historiografske krivotvorine." Da, doista! Zašto se ja potpisujem kao akademik, kad tako potpisuju (ne)svršenog gimnazijalca Slavka Goldsteina? Time se ne obmanjuje hrvatsku javnost nego to činim ja, koji na poledini knjige o kojoj piše Goldstein u *Feralu* tvrdim da sam akademik iz matematike.

LAŽNI BROJ ŽRTAVA U LOGORU JASENOVAC TEMELJ JE U VELIKOSRPSKOM DOKAZIVANJU GENOCIDNOSTI HRVATSKOG NARODA

Vjesnik, 14. lipnja 1998.⁵

Lažni broj žrtava u Drugome svjetskome ratu, a pogotovo u logoru Jasenovac, jest i osnova velikosrpske manipulacije u dokazivanju "genocidnosti hrvatskog naroda". Kako to izgleda, dovoljno je pogledati najnoviju knjigu direktora beogradskog Muzeja žrtava genocida, koja je trebala biti osnova za konferenciju o Jasenovcu u New Yorku, u koju je današnja Jugoslavija uložila značajna novčana sredstva, a koja je neslavno završila. Na primjer, naslov odjeljka u Bulajićevoj knjizi u kome se analizira sveukupan broj žrtava rata na području Jugoslavije jest, "Broj žrtava ustaškog genocida".

Dakle, po Bulajiću ukupan je broj žrtava u cijeloj Jugoslaviji poznata brojka od najmanje 1,7 milijun i svi su pobijeni od – ustaša. Vjerovali ili ne! Umnogostručavanjem žrtava u NDH počela je velikosrpska politika još tijekom rata. To su prihvatali i komunisti u drugoj Jugoslaviji. Samim tim oni su morali uveličavati i ukupan broj žrtava. Njihovi dodatni razlozi za to su bili preuvečavanje doprinosa Jugoslavije pobjedi saveznika, kao i ostvarenje što veće reparacije od Njemačke. Još je 1945. Tito u Ljubljani najavio brojku od 1,7 milijuna žrtava. Godine 1947. Vladeta Vučković, tada student druge godine matematike u Beogradu i zaposlen u Saveznom statističkom uredu Jugoslavije, izračunao je brojku od 1,700.000 demografskih gubitaka. Međutim, na konferenciji u Parizu Jugoslavija je izašla s tvrdnjom o 1,706.000 žrtava rata (E. Kardelj)! Kad je 1948. bio objavljen popis pučanstva, Dofne Vogelnik, direktor Saveznog ureda, morao je opravdati brojku koju je E. Kardelj iznio u Parizu, pa je u *Statističkoj reviji* 1./1952., objavio članak prema komu su demografski gubici u Jugoslaviji najvjerojatnije 3,250.000, a da donja granica ostaje 2,900.000. Na taj "znanstveni" članak reagirao je već u idućem broju *Statističke revije* 2./1952., Ivo Lah, koji je konstatirao da je prema računici dr. Vogelnika prosječni godišnji priraštaj od 1941. do 1948. iznosio 2,13, a sigurno 1,86 posto, što Jugoslavija nije nikad imala. Naime, u razdoblju od 1921. do 1931. priraštaj je bio 1,5 posto, a nakon 1931. Taj je postotak stalno u padu, te je 1939. bio samo 1,1 posto. Dvije godine kasnije su u američkom Birou za popis stanovništva izračunali da je broj žrtava u Jugoslaviji bio 1,067.000 (P. Mayers i A. C. Campbel). U tadašnjoj državi bilo je poslije toga jasno da se ne može od Njemačke zahtjevati ono što je izneseno na konferenciji u Parizu. Tako je već od 1963. godine jugoslavenska vlada revidirala svoj zahtjev njemačkoj vladu, smanjivši broj žrtava od prvotnih 1,706.000 na 950.000. Ovu izuzetno značajnu činjenicu ni danas ne spominju u literaturi tiskanoj u Hrvatskoj, izuzev u prijevodu knjige Ph. Cohen "Srpski tajni rat". Cohen kao literaturu za ovaj značajan podatak navodi pismo dr. Hansa Joćena Pretsća iz Auswärtiges Amt (Ministarstvo vanjskih poslova) Bonn, Njemačka, 8. srpnja 1992. godine. Naime, u tom pismu se kaže da je u lipnju 1963., jugoslavenska vlada objavila memorandum bez datuma u kojem se tvrdi da je u drugome svjetskome ratu ubijeno 950.000 Jugoslavena. Vlada Njemačke, međutim, nije prihvatile ni taj zahtjev, nego je zahtjevala varijabilne podatke te je 1964. objavljen popis žrtava rata koji je dao brojku od 597.323 žrtve rata. Primjetimo da je razlika između brojke od 950.000 na koju je

⁵ U Domu i Svijetu od 4. svibnja 1998. objavljen je tekst: "Jasenovac - velikosrpski ples brojkama"

Jugoslavija već do 1963. godine revidirala broj žrtava rata i brojke koja je dobivena popisom iz 1964. godine jednaka ukupnim žrtvama koje je Velika Britanija imala u Drugom svjetskom ratu (358.000)!

Nema dvojbe da je popis iz 1964. bio od izuzetnog značaja za tadašnju državu, pa je besmisleno i pomicati da on nije dobro napravljen. Dapače, kada se ustanovila tako velika razlika između proračunate brojke od 950.000 (logično je pretpostaviti da jugoslavenska vlada nije došla do te brojke slučajno, već je i to rezultat proračuna stručnjaka) i brojke dobivene popisom, popisi su vraćeni republičkim komisijama, a potom u općine. Došlo je do manjih korekcija, ali konačna brojka bila je 597.323. Brojka je izazvala paniku među stručnjacima koji su tada zaista svoje proračune izvršili krajnje profesionalno, što svjedoči i njihova brojka od 950.000 u usporedbi s brojkama Mayersa i Cambela, Kočovića i Žerjavića. (Više od 20 godina poslije popisa iz 1964., Bogoljub Kočović i Vladimir Žerjavić, neovisno jedan od drugoga, došli su do rezultata sličnih onima koje su američki stručnjaci imali 1954. godine, a koje je popis iz 1964. nije potvrdio! Srpski je demograf izračunao 1.014.000, a Hrvatski 1.027.000 žrtava. Oba istraživača su sami konstatirali kako su u svojim proračunima uzimali i veće brojke, pa ne čudi da su dobili veću brojku od one koju je Jugoslavija dostavila Njemačkoj do 1963. godine.) Smatralo se da je nedostatak nastao zbog migracije stanovništva i stradavanja čitavih obitelji iz zaselaka u brdskim krajevima. Ipak, da razlika bude jednaka sveukupnim gubicima Velike Britanije u Drugom svjetskom ratu je zaista nevjerojatna! Problem je zato "riješen" idućom formulacijom: "Popisom je stvarno obuhvaćeno 597 hiljada poginulih žrtava rata, što znači 56 – 59 posto od onih koje je trebala obuhvatiti popisom."

Lako je provjeriti kako broj 597.323 jest nešto ispod 59 posto od broja 950.000 koji je već bio dostavljen Njemačkoj! Podaci su skriveni od javnosti! Činjenica da je Arhiv Jugoslavije odbio, čak i uz novčanu naknadu, dostaviti taj popis Hrvatskom državnom arhivu (*Vjesnik*, 30. travnja i 1. svibnja 1998.) samo potvrđuje koliko oni ne žele da popis dođe u ruke hrvatskim istraživačima! Posrednu potvrdu vrijednosti popisa iz 1964. godine dao je Slavko Goldstein. Naime, on je u *Vjesniku* od 30. travnja i 1. svibnja 1998., ustvrdio brojku od 600.000 sveukupnih žrtava Drugoga svjetskoga rata na području bivše Jugoslavije, što u stvari predstavlja brojku s popisa iz 1964. S druge strane neobično je što Goldstein prihvata ovu brojku kada u članku u *Vjesniku* kaže: "Iznimka je romska populacija koja nije nikada bila temeljito popisana ni u popisima stanovništva na području stare Jugoslavije, no iako se romske obitelji nisu javljale da bi saznale nešto o svojim nestalima, poznato je da su čitave obitelji odvođene i pogubljivane". Goldstein, istina, ovo govori u kontekstu Jasenovca, ali ako su oni žrtve tog logora zar ne trebaju ući i u sveukupne žrtve rata? Primijetimo, s tim u svezi, da Cohen u svojoj knjizi, konstatira da je uobičajeno da se podaci za gubitke Židova i Roma za cijelu Jugoslaviju pripisuju jedino NDH. Također, poznato ej da popis iz 1964. nije obuhvatilo tzv. kolaborante. Konačno, kada se govori o ustanovljenoj razlici između izračunatih vrijednosti i popisa iz 1964. treba voditi računa da su svi proračuni uzimali kao osnovu popis pučanstva iz 1948. godine. U drugim zemljama takve računice su mogle dati dosta dobre procjene žrtava. Međutim, to ne vrijedi za ondašnju Jugoslaviju, jer su u njoj postojale i poslijeratne žrtve – postojao je Križni put hrvatskoga naroda!

Primijetimo, također, da je broj 1,7 milijun ušla u sve zapadne knjige i statistike, bez obzira na činjenicu da su bila poznata istraživanja američkih znanstvenika. To je smatrano izuzetno značajnim za očuvanje Jugoslavije i "discipliniranje" Hrvata. U takvoj strategiji ostavljen je prostor za nekih 700.000 žrtava logora Jasenovac! Tako je već Zemaljska

komisija NR Hrvatske za utvrđivanje zločina okupatora i njihovih pomagača još 1946. izišla s cifrom od 500 do 600 tisuća ubijenih logoraša, iako je popis iz iste godine, naravno brižljivo prikriven za teritorij Hrvatske, bez BiH, za Jasenovac dao 15.792 žrtve, uz 2927 onih iz logora Stara Gradiška. Popis iz 1964. dao je broj žrtava Jasenovca – 49.874! Hrvatski stručnjaci da ne bi pogriješili u osjetljivom pitanju žrtava rata, dopuštaju brojku od 85.000. Nije teško provjeriti da brojka dobivena popisom iz 1964. – 49.874, jest između famoznih 56 – 59 posto, od 85.000.

Goldstein, u spomenutom tekstu u *Vjesniku*, “čvrsto stoji kod konačne brojke od osamdesetak tisuća žrtava, uz otklon od pet posto”. To u biti i jeste ono što tvrde hrvatski znanstvenici. Međutim, nešto ne “štima” u Goldsteinovim brojkama. Naime, Goldstein zadržava brojku do koje se došlo popisom iz 1964. godine kada se radi o sveukupnim žrtvama rata, a brojku žrtava Jasenovca od 49.874 s tog popisa povećava na 80.000, što je povećanje za nešto više od 60 posto. Drugim riječima, dok hrvatski znanstvenici povećavaju na isti način i brojku sveukupnih žrtava i brojku žrtava Jasenovca, dotle Goldstein prihvata brojku sveukupnih žrtava rata s popisa iz 1964., a povećava brojku žrtava u Jasenovcu. Dakle, famozni postotak od 56 – 59 posto, koji je očito trebao jugoslavenskoj vladi da se pred njemačkom vladom “opere” za unaprijed iznesenu brojku sveukupnih žrtava rata od 950.000, zadržava samo kada se radi o Jasenovcu! Dobro je poznato kako u popisu iz 1964. nisu obuhvaćeni tzv. kolaboranti, pa je logičnije povećati brojku sveukupnih žrtava, nego onih u Jasenovcu. Osim, naravno, ako se ne ubroje i poslijeratne žrtve ovog logora, kao što žrtve s Križnog puta i jesu ušle u statističke proračune sveukupnih ratnih žrtava.

Velikosrpski mit od Jasenovcu govori o 700.000 pobijenih Srba, a ta brojka se penje na više od milijun, da bi u New Yorku Srbi izašli s popisom od 77.200 ubijenih u Jasenovcu. Goldstein spominje brojku od 60.000, ali očito je to u međuvremenu naraslo za 17.200, s tendencijom daljnog rasta. U spomenutom tekstu u *Vjesniku* konstatira se “U svezi s brojkom od 60-tak tisuća obrađenih žrtava moglo se kalkulirati jedino oko činjenice da li su poginuli baš u Jasenovcu, Staroj Gradiški, na putu do logora ili pak na licu mjesta”.

Naravno, iskustvo koji Hrvati imaju s velikosrpskom politikom “friziranja” dokumenata govori nam kako se itekako treba provjeriti svaka pojedina žrtva s tog popisa. Već je u New Yorku, na izložbi koja je tom prigodom bila organizirana, primijećeno kako su slike logoraša iz “Sajmišta” prikazivane kao logoraši iz Jasenovca. Dakle, Hrvatska ne bi trebala, prije takvih provjera, prihvati Goldsteinovu sugestiju da se brojka od 80.000 žrtava Jasenovca, iako se ona poklapa s onim što prihvataju i neki drugi hrvatski znanstvenici, kao ni brojku od 600.000 sveukupnih žrtava Drugoga svjetskoga rata, koje treba “podastrijeti široj i domaćoj i međunarodnoj javnosti”, kao “relevantne i znanstveno dokazane”.

Možda su Goldstein i drugi hrvatski istraživači u pravu kada govore o broju žrtava logora Jasenovac, međutim, ne može se nikako govoriti o znanstvenom dokazu dokle god hrvatski stručnjaci nisu bili u mogućnosti analizirati spomenuti popis! A činjenica da im srpski istraživači ni za novac ne žele dati taj popis previše je indikativna!

Također, uz brojku žrtava “Jasenovca”, Hrvatska uvijek treba podastrijeti i relevantne brojke žrtava beogradskih logora Sajmište i Banjica. Dva koncentracijska logora bila su u glavnom gradu Srbije, a jedan od njih – Sajmište, bio je jedini logor na svijetu isključivo za Židove – “judenlager”! Iz ovih logora niti jedan Židov nije izašao živ! A ulice Beograda bila su i gubilišta Židova sa Sajmišta! Evo što o tome piše Cohen: “Mjesec dana kasnije u Sajmištu je izvršeno konačno rješenje, dolaskom mobilnih plinskih komora iz Njemačke.

Između marta i maja 1942., svako jutro, osim nedjeljom i praznicima, vozilo bi bilo natovareno jevrejskim ženama i djecom, i starim osobama kojima bi se zato kazalo da se preseljavaju. U jednom činu, naizgled ljubaznom, djeci su čak davane bombone. Sa izduhnom cijevi koje je usmjeravala ispuhne gasove u hermetički zatvoren prostor vozila sa žrtvama, vozilo bi nastavljalo svoj put kroz Beograd, završavajući na groblju na Avali, sedam milja jugoistočno od grada. Po dolasku, svi bi bili mrtvi. Iako žrtve unutar Sajmišta nisu imale pojma o svojoj sudbini izvan logora, plinsko vozilo je jedva moglo biti tajna, bilo za srpsku policiju ili građane Beograda, pošto su lupanja po vratima vozila i prigušeni krici umirućih žrtava dolazili iz neobičnog vozila”.

Žrtve beogradskih konc-logora sahranjivane su na raznim mjestima u Beogradu. Najviše u Jajincima. O tom grobištu navodimo samo sljedeće svjedočenje prema “Saopštenjima”, br. 34-53, o zločinima okupatora i njihovih pomagača (Beograd, 1945., str. 536.): “Kako nam je bilo naređeno da brojimo leševe koji su spaljivani, to mi je poznato da je u Jajinicima spaljeno 68.000 a da je nespaljeno ostalo još 1.400 leševa i to u jednoj raci 1.200 i u dvema po 100 leševa”. Hoće li hrvatski znanstvenici u popisu od 72.200 žrtava Jasenovca pronaći i žrtve sa Sajmišta i Banjice?

VELIKI HRVATSKI ‘POVJESNIČAR’ ANTE TOMIĆ JE I ‘EKSPERT U RAČUNARSTVU’

U najnovijem *Hrvatskom tjedniku* imamo i novog fah idiota tjedna:

FAH IDIOT TJEDNA

Ante TOMIĆ, Jutarnji list, o promociji knjige Nikole Banića i Mladena Koića ‘Jasenovački popis, lažne žrtve’:

‘Usprkos izraelskoj zastavi na zgradi Ministarstva vanjskih poslova na Zrinjevcu i našoj bezuvjetnoj potpori židovskom narodu u pravednoj borbi protiv terorista, ustaški apologeti otvoreno nastupaju na javnom radiju i promoviraju se u državnim ustanovama,’

HT: Rijetko koji jugoslavenski šovinist dođe pameti s godinama. I ovaj je sve gluplji što je stariji, premda vjerojatno on sebe smatra genijalcem koji može dokazati da je netko tko je rođen 1969, zaklan od ustaša 1941. u Jasenovcu.

Zapravo, kako je Tomić komediograf možda se samo ruga židovskim žrtvama tj. židovskom holokaustu tvrdeći da je i među njima takvih koji su rođeni puno poslije Drugog svjetskog rata a nastradali u holokaustu tijekom tok rata.

To je još i vjerojatnije kada se zna da se – kao – ruga dvojici doktora znanosti iz računarstva koji su našli puno sličnih primjera kao vrhunski stručnjaci iz svoje oblasti i objavili knjigu o tome na skoro 800 stranica, a prethodne više od stotinu članaka.

Ne vjerujem da je Tomić dobio moj tekst od 7. studenoga 2023. PROMOCIJA KNJIGE ‘JASENOVAČKI POPIS – LAŽNE ŽRTVE’ U ZAGREBU, ali mogao je vidjeti tekst SDSS I HDZ - IDEOLOŠKI PRIJATELJI jer je objavljen

<https://bezcenzure.hr/branitelji/sdss-i-hdz-ideoloski-prijatelji-padne-li-hos-i-svi-ostali-ce-doci-na-red-10/>

<https://www.dragovoljac.com/index.php/razno/37384-sdss-i-hdz-ideoloski-prijatelji>

U njemu sam pisao i o predstavljanju knjige dvojice znanstvenika iz područja računarstva: *Goldstein je po jednom takvom ‘dokazu’ i nazvan Ivo Drobilica. Tako je prije nekoliko dana predstavljena knjiga dvojice doktora znanosti N. Banića i M. Koića JASENOVAČKI POPIS – LAŽNE ŽRTVE. Prepuna dvorana Doma specijalne policije a svi nazočni su se valjali od smijeha na spomen Iva i njegove drobilice po kojoj je dobio ime. Istinski eksperți u računarstvu su proučavali popis i uspoređivali ih s drugim popisima i objavili na stotine tekstova ukazujući koliko je lažnih imena na tom popisu. ‘Stručnjaci’ koje plaćaju ovakve vlasti shvatili su da trebaju ukloniti samo jedno ime na koje su im ukazali doktori znanosti Banić i Koić.*

Zašto?

Pa vlast ih plaća a dotičnoj žrtvi u logoru Jasenovac na sprovodu je bio Predsjednik Vlade. Ostalim sličnim ‘žrtvama’ Plenković nije bio na sprovodu pa su i dalje na tom popisu koji sam odavno nazvao: „velikosrpska brojka Goldsteinovih i Draže Mihailovića“!

U Prilozima dajem tekst o predstavljanju iz *Hrvatskog tjednika* iz kojeg možete vidjeti mnogo više o svemu tome i smijati se jadnom Anti Tomiću, ali i dva moja teksta o tom predstavljanju.

Zapravo vjerojatno je moje razmišljanje o Tomićevom ruganju holokaustu manje vjerojatno jer svi drugi koji su pisali o njemu skloniji uvjerenju da je on na razini podoficirske škole iako je kako mu piše na Wikipediji završio u Zadru fakultet.

A doista mu je tekst što se tiče stvarnih argumenata podoficirske razine. A to mu se ne može puno uzeti za grijeh jer već iz tih tekstova oko Predstavljanja vidljivo je da ima i profesora s Filozofskog fakulteta koji su na toj razini. Tomić i u ovom tekstu, slično njima, suočen s istinom koju nije čuo u školi za podoficira zna samo vikati: REVIZIONIZAM.

U Prilozima dajem tekstove o tome iz knjige:

J. PEČARIĆ: ZAŠTO MIROSLAV TUĐMAN NIJE BIO PROFESOR EMERITUS?

Misljam da će vam ti tekstovi biti zabavni. Dakle:

VJEROVALI ILI NE: TOMIĆ BRANI „LEGALISTE“

VJEROVALI ILI NE: TOMIĆ BRANI „LEGALISTE“ 2.

PRILOZI: AKADEMIK PEČARIĆ PISCU ANTI TOMIĆU
TOMIĆ-GOLDSTEINOVA POVJEST

Naime, ekspert za Teoriju znanja prof. dr. sc. Miroslav Tuđman je napisao tekst koji je također dan u toj knjizi:

PROF. DR. MIROSLAV TUĐMAN, ZNANSTVENI RAT "LEGALISTA" I
"REVIZIONISTA" PRLJAVE ZNANOSTI, *Glas Koncila*, 20. listopada 2002.

Zapravo radi se o Tuđmanovom govoru na predstavljanju moje knjige »Brani li Goldstein NDH?« Tekst je prof. Tuđman tiskao u svojoj knjizi *Prikazalište znanja*, Hrvatska sveučilišna naklada, Zagreb, 2003. koja je bila literatura za poslijediplomski studij na Filozofskom fakultetu.

Istinskim stručnjacima to bi bilo dovoljno da počnu govoriti nešto smisleno, a ne kao Goldstein, Klasić i njima ravan Tomić samo vikati REVIZIONIZAM i izmišljati tako smiješne priče kao 'dokaze' da te ljudi počnu prepoznavati kao npr. Iva Drobilicu, a naš pozнати povjesničar prof. dr. sc. Josip Jurčević za Goldsteina kaže kako ga se ne treba smatrati znanstvenikom

Ali kada Tomića doista usporedim s Ivom Drobilicom ipak je Tomić mnogo mnogo bolji. Zašto?

To se moglo vidjeti nedavno na sudu kada je tužio jednog amatera u povijesti zbog knjige – vjerovali ili ne – o Puhovskom. Svjedokinja su mu bile supruga i kćerka. Evo što su one svjedočile:

Tako je svjedokinja Sanja Petrušić-Goldstein iskazala da se tužitelj uzrujao zbog knjige te se uvijek uzruja kada pročita što piše (tuženik je amater povjesničar, op. J.P.), a tada počinju i zdravstveni problemi tužitelja. Nakon takvih natpisa počinju prijetnje, ružni komentari, tj. takvi natpisi generiraju komentare na internetu, ljudi se grozno izražavaju i nasilni su. Onda dođu prijatelji i postavljaju pitanja o tome da je tužitelj iznio teze o genocidnosti hrvatskog naroda, pa se on jako uzruja jer mora objašnjavati da to nije tako te da on nije izdajnik hrvatskog naroda. U komentarima se piše da se iseli iz Hrvatske, da

nisu Hrvati, da su izdajice i slično. Takve prijetnje traju već 20 godina, a tužitelj je aktivan kao javna osoba od 1991.

Svjedokinja Teresa Goldstein je iskazala da kada se dogodi ovako nešto onda je reakcija tužitelja užasno emotivna, ali i svih njih. Jedino što je sada bilo drugačije je njegova fizička reakcija, tužitelj je imao stezanje oko srca, to je bilo kao srčani udar, on je urlikao, a osvijestio se nakon nekog vremena. Nije prvi put da se događa ovako nešto, ali je prvi put da je bila takva fizička reakcija. Reakcija tužitelja je emotivna, on se jako uzruja, govori da se može vjerovati da se to događa, a onda to uzruja nju i majku. Čita komentare i dosta ljudi piše da ne žele tužitelja u Hrvatskoj, da se treba iseliti, da ga ne žele živog. Stvarno ima strah da se tužitelj nešto ne dogodi. Sve ovo direktno ili indirektno odražava se i na njezin osobni život i posao, jer na poslu od kolega doživljava komentare u vezi oca, negativne konotacije u smislu da je njezin otac mrzitelj Hrvatske, da je on glupan i da je ona glupa.

Doista je strašno kada vidimo da je zbog knjige o Puhovskom: *Jedino što je sada bilo drugačije je njegova fizička reakcija, tužitelj je imao stezanje oko srca, to je bilo kao srčani udar, on je urlikao, a osvijestio se nakon nekog vremena. Nije prvi put da se događa ovako nešto, ali je prvi put da je bila takva fizička reakcija.* To doista ni Tomić ne može nadmašiti, zar ne? Tekst je dan u tekstu MILANOVIĆ SE ODREKAO GOLDSTEINA?

od 9/11/2023. pa ga dajem na kraju Priloga sa svim njegovim prilozima.

A doista je zabavno, ako pročitate moje tekstove o Tomiću koje dajem u Prilozima vidjet ćete da sam se ja doista zabavljao pišući ih.

Pa da čovjek ne umre od smijeha kada pročita samo kraj ovog novog teksta gdje je on veći znanstvenik u računarstvu od dvojice doktora znanosti s FER-a. FER je toliko jak fakultet da ga netko može završiti, a ne može doktorirati na njemu pa ipak postane rektor Zagrebačkog sveučilišta kao npr. Damir Boras koji je uspio doktorirati na Filozofskom fakultetu u 48. godini života pošto je na tom fakultetu proveo 15 godina. Ali da jadničak Ante Tomić uči o znanosti ljude koji su doktorirali na FER-u doista je budalaština prvog reda.

Zato moram dati njegov završetak:

Kad se jednom počnu poricati znanstvene istine, to postane nezaustavljivo i sve bjesomučnije. U Domu specijalne policije jednom će se valjda predstaviti i knjige u kojima se opsežno osporava Valjanost Pitagorinog teorema i trećeg zakona termodinamike, pa čak i, zašto ne, zakona gravitacije? Ovaj je svijet očito odlijepio.

DA doista *kad se jednom počnu poricati znanstvene istine*, kao na primjer da je netko tko je rođen 1969, zaklan od ustaša 1941. u Jasenovcu i još napiše knjigu od skoro 800 strana s osporavanjem takvih istina *to postane nezaustavljivo i sve bjesomučnije. U Domu specijalne policije jednom će se valjda predstaviti i knjige u kojima se opsežno osporava Valjanost Pitagorinog teorema i trećeg zakona termodinamike, pa čak i, zašto ne, zakona gravitacije? Ovaj je svijet očito odlijepio.*

Zaista nam je zabavan ovaj naš veliki znanstvenik u računarstvu koji je još toliko drag da nije ni spomenuo da su autori doktori znanosti – dakle njegove kolege znanstvenici. Drag je naš Tomić, zar ne?

Vjerojatno je to zato što je on ekspert i znanstvenik u povijesti i računarstvu nego i u drugim znanostima. U Prilozima dajem i tekst iz najnovije moje knjige LISTE SA STANFORDA,

FAH IDIOTI I JOSIP ŠIMUNIĆ tj. 8. dio te serije tekstova uz koji ide i podnaslov. *Još o fah idiotima.*

Ipak je pohvalno da nema previše znanstvenika koji su voljni raditi od sebe fah idiote po želji onih koji su na vlasti. Naime ako vlastima trebaju Ivov tata poznat kao povjesničar AMATER bez škole ili 'znanstvenik' Ante Tomić, valjda to znači da je puno više onih koji to ne žele raditi.

Kao jedan od priloga tog 8. nastavka je Tomićeva 'polemika' s poznatim hrvatskim filozofom prof. dr. sc. Nevenom Sesardićem. Tomić nama je veliki znanstvenik, zar ne?

Josip Pečarić

<https://www.dragovoljac.com/index.php/razno/37438-veliki-hrvatski-povjesnicar-ante-tomic-je-i-ekspert-u-racunarstvu>

MILANOVIĆ SE ODREKAO GOLDSTEINA?

U Prilozima je tekst koji bi na prvi pogled značio da je Predsjednik RH ili netko od njegovih suradnika pročitao knjigu:

J. Pečarić, *Milanović hvali Grlić-Radmana*, dragovoljac.com, 2023:

<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/MilanoRadman.pdf>

Međutim iz teksta je očito da nije:

Ime od kojeg je Milanović nedavno digao ruke jest ono povjesničara Ive Goldsteina kojega je predlagao za veleposlanika u Grčkoj koji je s druge strane prihvatljiv premijeru Plenkoviću jer ga je uostalom i prema Milanovićevim riječima priveo u Vijeće za suočavanje s posljedicama vladavine nedemokratskih režima od Drugog svjetskog rata do proglašenja neovisnosti.

"Predsjednik je najavio korekcije na popisu kandidata za veleposlanička mjesta zbog ratnih zbivanja u Gazi i zato je sa svojeg popisa makao Goldsteina jer se predsjednik protivi vojnoj intervenciji Izraela u Gazi, ali Goldstein zbog toga ne bi trebao biti zabrinut jer on od starta nije niti bio sporan Plenkoviću i njegovom ministru Grliću Radmanu", navodi naš sugovornik.

Formulacija zadnje rečenice znači da Goldstein ni danas nije sporan. Dakle moja knjiga je potpuno promašena. Valjda sam ja umislio da je Predsjednik žestoko napadao ministra Grlić Radmana zbog neslaganja oko izbora veleposlanika i u Grčkoj. Naravno nije teško u mojoj knjizi provjeriti jesam li ja to doista izmislio.

Poznato je da stalno ponavljam da one koji služe svjetskim moćnicima možete prepoznati po lažima o:

1. Stepincu;
2. Jasenovcu;
3. ZDS.

Jasenovac je najvažniji u dokazivanju tzv. genocidnosti hrvatskog naroda. U tim lažima nema velikih razlika između Milanovića i Plenkovića. Tu je nebitan Grlić Radman. Međutim iz knjige se već iz naslova vidi tko je najveći problem Predsjedniku oko izbora veleposlanika. U knjizi je veliko poglavje o Davidu Goldmanu koji je u Jerusalem Postu objavio tekst „Ovo sramotno ruganje holokausta mora prestati“. U tekstu je napisano kako hrvatski povjesničar Ivo Goldstein izmišlja da su u Jasenovac iz Njemačke u travnju 1945. dovezene nekakve drobilice za kosti pa zato nije nađeno mnogo posmrtnih ostataka žrtava. Dakle piše o onome po čemu je danas u Hrvatskoj Goldstein poznat kao Ivo Drobilica. Branili su ga Srbi, ali i JUSP Jasenovac, dakle posredno i Vlada RH koja ih financira. Ministarstvo Grlić Radmana ga nije branilo. Dakle što se tiče laži o Jasenovcu sličan odnos imaju i predsjednici i države i vlade. Istina treba naglasiti da je uslijedilo i izbacivanje „istoričara“ Ive Goldsteina iz hrvatske delegacije u Međunarodnom savezu sjećanja na holokaust (IHRA), ali je zamijenjen sa sličnim 'istoričarima' pa se očito odnos Vlade nije promjenio. O tome vidjeti npr. moju knjigu:

Hrvatski 'luđak' i srpski znanstvenici, dragovoljac.com, 2023:

<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/jlphsz.pdf>

Siguran sam da ni jedan od dvojice predsjednika neće doći na današnje predstavljanje knjige „Jasenovački popis – Lažne žrtve“ autora dvojice doktora znanosti Nikole Banića i Mladena Koića koji dokazuju kako je lažan i Popis žrtava Jasenovca koje priznaju dva predsjednika. A taj popis sam odavno nazvao „velikosrpski popis Goldsteinovih i Draže Mihailovića“.

Naime, očito je bilo da je to popis koji se može iskoristiti za tzv. genocidnost, jer je onaj koji koriste u Beogradu toliko smiješan: treba biti doista glup pa vjerovati da je više ubijenih u Jasenovcu nego što je po popisima žrtava ustanovljeno za cijelu državu.

Isti 'priču' Ivo Drobilica ponavlja i u novoj knjizi

„Povijesni revizionizam i neoustaštvu – Hrvatska 1989-2022“ komentirajući u poglavlju HOFJUDE U HRVATSKO-SRPSKOJ VARIJANTI (str. 411—414) židovske povjesničare Esther Gitman i Gideon Greif. Naime, Gitman je došla u Hrvatsku gdje joj je mentor bio Goldstein. Ubrzo je shvatila koliki su dometi nekoga tko izmišlja drobilice i biološke zakone kojima se izruguje prof. dr. sc. Andrija Hebrang (HEBRANG: GOLDSTEIN JE DILETANT, ISTINA O JASENOVCU JE POD ZEMLJOM, I NIJE JU TEŠKO OTKOPATI I DOKAZATI

<https://direktno.hr/direkt/istina-o-jasenovcu-hebrang-o-goldsteinovim-izjavama-diletant-je-u-području-povijesnih-znanosti-a-ocito-i-na-području-bioloskih-manipulira-posmrtnim-241820/>

napušta mentora za koga povjesničar dr. sc. Josip Jurčević tvrdi da na ne treba smatrati znanstvenikom.

<https://direktno.hr/direkt/jurcevic-za-direktno-goldsteina-ne-treba-smatrati-znanstvenikom-toliko-se-puta-blamirao-od-drobilice-do-drugih-iracionalnih-stajalista-278357/>

Napušta Ivu Drobilicu i bazira svoja istraživanja o Stepincu na istini. Greif zastupa onu smiješnu brojku žrtava Jasenovca koja Srbima služi samo da osiguraju 'velikosrpsku brojku Goldsteinovih i Draže Mihailovića'. Naravno zna da i Milanoviću i Plenkoviću to odgovara jer su laži o Stepincu jedan od ključnih dokaza njihove poslušnosti. U Prilozima dajem i to poglavlje iz knjige Ive Drobilice. Naravno razumijem Iva Drobilicu. Kada ga je zbog laži 'otpilio' prof. Brandt pa je išao u Beograd s tatom koji je tada – zgodno – postao Predsjednik 'Jevrejskih opština' u Jugi, sada ima i povjesničarku Židovku koja ga je 'otpilila'. Zgodno mu za spas došla ideja da iskoristi ideju 'priče' o žrtvama u Jasenovcu s ovo dvoje židovskih povjesničara. Jest već viđeno, ali odgovarala obojici predsjednika kad su u pitanju laži o Stepincu. Ali problem je što je već itekako poznat kao Ivo Drobilica, pa on u RH samo izaziva podsmjeh i ruganje. Istina tada su mu i patnje veće pa je valjda i nagrada veća.

A da i jednom i drugom predsjedniku odgovaraju napadi na Stepinca vidljivo je i u odnosu prema SPC i HPC. Da je SPC politička organizacija moglo se isčitati iz pisma HAZU (Prilozi za zaštitu hrvatskih nacionalnih interesa prilikom pregovora Republike Hrvatske s Bosnom i Hercegovinom, Crnom Gorom i Srbijom u pogledu njihova ulaska u Europsku Uniju):

„U Hrvatskoj se mora izbjegavati djelovanje Srpske pravoslavne crkve koje se može okarakterizirati političkim djelovanjem.“

Poznato je da država daje ogromna sredstva za financiranje SPC koja ih zapravo koristi u srpskom programu nazvanom Srpski svet. Ta sredstva im je nelegalno omogućio Milanovićev predhodnik Ivica Račan o čemu u Saboru često govori general Prkačin, a prvi je na to upozorio Arhiepiskop HPC Aleksandar. U Prilozima dajem najnovije reagiranje Arheopiskopa Aleksandra iz koga izdvajam dio koji sve govori:

HPC je još 2015. objavila da podržava kanonizaciju katoličkog blaženika Alojzija Stepinca. SPC, koja je za vrijeme II sv. rata huškala na Židove u Srbiji, koja je huškala na Hrvatsku za vrijeme Domovinskog rata i koja je osuđena za genocid, protivi se kanonizaciji kardinala Stepinca.

Kad je Rusija napala Ukrajinu. SPC je podržala Rusku pravoslavnu crkvu, koja je huškala na Ukrajinu, čak je zbog toga ušla u shizmu s Carigradskom patrijarhijom i na ovaj način je sada SPC NEPRIZNATA crkva.

Ali zato vlasti u RH priznaju SPC, a ne priznaju HPC ni kada na sudu dokaže da je u pravu. Tako čitam tekst GOLDSTEINOVO NEPRIMJERENO SPOMINJANJE TAOCA U RATU POTVRDA JE NJEGOVE ISKONSKE MRŽNJE PREMA SVEMU ŠTO HRVATSKI DIŠE i sve veće i veće je moje čuđenje Milanovićevoj želji da takve osobe kakav je Ivo Drobilica predstavljaju RH bilo gdje u svijetu.

<https://www.dragovoljac.com/index.php/razno/37164-goldsteinovo-neprimjereno-spominjanje-taoca-u-ratu-potvrda-je-njegove-iskonske-mrznje-prema-svemu-sto-hrvatski-dise>

Naime nisam siguran da je ovo o odustajanju istina pa otud ovo ‘Još uvijek’. Naime u trenutcima kada je branio svoj izbor Drobilice za veleposlanika uvjeren sam da je gledao ‘diplomatski’ obračun njegovog kandidata u Novinarskom domu koji komentira gđa Lili Benčik ovako:

Prof. dr.sc. Ivo Goldstein svojim je primitivnim i prostačkim ponašanjem pokazao (psovao, urlao, tjerao, naguravao i vikao van, starijem gospodinu, članu Hrvatskog žrtvoslovnog društva) svu bijedu i teror komunističke ideologije: skučenost uma, totalitarno i jednoumno razmišljanje, diktaturu, netoleranciju, primitivizam i nekulturu. A taj i takav čovjek bio je profesor na Filozofском fakultetu, podučavao je i ocjenjivao mlade ljude!

<https://bezcenzure.hr/vlad/odgovor-prof-dr-sc-ivi-goldsteinu-na-njegov-tekst-bespuca-revizionisticke-zbiljnosti/>

<https://kamenjar.com/odgovor-prof-dr-sc-ivi-goldsteinu-na-njegov-tekst-bespuca-revizionisticke-zbiljnosti/>

Pogledajte snimak od 5.40min:

<https://youtu.be/c4cxflAJJnY?si=E0RTJNtcuW9Y78Im>

Misli li Predsjednik da je to ponašanje dostoјno jednog veleposlanika? Ili bi volio da netko u Grčkoj prikaže to na njihovoј televiziji i da tako podigne 'ugled' RH?

Poziva se Predsjednik na činjenicu da je Drobilica sveučilišni profesor iz povijesti na Zagrebačkom sveučilištu, a ne smeta mu što njegovu stručnost osporavaju njegove kolege povjesničari. Tako prof. dr. sc. Josip Jurčević smatra, kao što sam već rekao, da ga uopće ne treba smatrati znanstvenikom, a postoji cijeli niz tekstova drugih povjesničara koji o Ivu Drobolici govore slično Jurčeviću.

Predsjednikovo pozivanje na profesuru Iva Drobilice je upitno već i zbog ovakvih mišljenja. Međutim meni je mnogo gore kad Ivo Drobilica govorи o onima koji nisu završili povijest i osporava im prvo na istraživanja hrvatske povijesti jer su AMATERI iako je njegov suradnik bio njegov otac za koga i na Wikipediji kažu da je POVJESNIČAR AMATER i koji je za razliku od drugih amatera još i bez ikakvog fakulteta. Istina i njegov tata je izmišljaо 'hrvatsku' povijest, ali mnogo mnogo inteligentnije od sina.

Zašto je to tako vidjelo se nedavno na sudu kada je tužio jednog amatera u povijesti zbog knjige – vjerovali ili ne – o Puhovskom. Svjedokinja su mu bile supruga i kćerka. Evo što su one svjedočile:

Tako je svjedokinja Sanja Petrušić-Goldstein iskazala da se tužitelj uzruja zbog knjige te se uvijek uzruja kada pročita što piše (tuženik je amater povjesničar, op. J.P.), a tada počinju i zdravstveni problemi tužitelja. Nakon takvih natpisa počinju prijetnje, ružni komentari, tj. takvi natpisi generiraju komentare na internetu, ljudi se grozno izražavaju i nasilni su. Onda dođu prijatelji i postavljaju pitanja o tome da je tužitelj iznio teze o genocidnosti hrvatskog naroda, pa se on jako uzruja jer mora objašnjavati da to nije tako te da on nije izdajnik hrvatskog naroda. U komentarima se piše da se iseli iz Hrvatske, da nisu Hrvati, da su izdajice i slično. Takve prijetnje traju već 20 godina, a tužitelj je aktivran kao javna osoba od 1991.

Svjedokinja Teresa Goldstein je iskazala da kada se dogodi ovako nešto onda je reakcija tužitelja užasno emotivna, ali i svih njih. Jedino što je sada bilo drugačije je njegova fizička reakcija, tužitelj je imao stezanje oko srca, to je bilo kao srčani udar, on je urlikao, a osvijestio se nakon nekog vremena. Nije prvi put da se događa ovako nešto, ali je prvi put da je bila takva fizička reakcija. Reakcija tužitelja je emotivna, on se jako uzruja, govori da se može vjerovati da se to događa, a onda to uzruja nju i majku. Čita komentare i dosta ljudi piše da ne žele tužitelja u Hrvatskoj, da se treba iseliti, da ga ne žele živog. Stvarno ima strah da se tužitelj nešto ne dogodi. Sve ovo direktno ili indirektno odražava se i na njezin osobni život i posao, jer na poslu od kolega doživljava komentare u vezi oca, negativne konotacije u smislu da je njezin otac mrzitelj Hrvatske, da je on glupan i da je ona glupa.

Zar i Predsjednika nije sramota kada usporedi ovakvo reagiranje njegovog kandidata za veleposlanika na tekstove jednog AMATERA u povijesti s onim u Novinarskom Domu? Vratimo se tekstu o odustajanju Predsjednika od kandidature Iva Drobilice: *Predsjednik je najavio korekcije na popisu kandidata za veleposlanička mesta zbog ratnih zbivanja u Gazi i zato je sa svojeg popisa makao Goldsteina jer se predsjednik protivi vojnoj intervenciji Izraela u Gazi...*

Što se tiče stava Predsjednika ono je istovjetno s njegovim ideoškim prijateljima i već je zbog toga došlo do izlaska židovskih organizacija iz tzv. Antifašističke lige (tzv. zato što su jedini istinski antifašisti hrvatski branitelji koji su slomili fašističku srpsku agresiju na Hrvatsku). Predsjednik RH bi puno mogao naučiti o zbivanjima u Gazi iz teksta Marcela Holjevca:

<https://www.dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/37280-neugodan-izbor-penavina-je-poruka-izravna>

U *Hrvatskom tjedniku*, od 19. 10. 2023. su se narugali Drobilici:

Ivo GOLDSTEIN, povjesničar:

„Ako je u Gazi ubijeno 500 djece, za to je kriv Hamas, a ne Izrael!“

HT: Ako je u Jasenovcu ubijeno 500 soba, za to su krivi ustanici i pobunjenici protiv NDH, zar ne?

Ali u *Hrvatskom tjedniku* mu se rugaju zbog Drobiličinih različitih kriterija kada je u pitanju Izrael i Hrvatska.

Naime Goldstein je član *Izraelske zajednice Bet Israel* koja je napustila *Antifašističku ligu* i smješno kada njihove stavove brani netko tko je poznat kao Drobilica. Ali jasno je kada vidimo tko su sve članovi te Lige:

<https://narod.hr/hrvatska/sto-je-tko-su-joj-clanovi-i-za-sto-se-zalaze-antifasisticka-liga-koju-su-napustile-zidovske-organizacije>

Da nisu branili hrvatske interese vidljivo je čak i iz teksta:

GOLDSTEIN UMANJUJE ZLOČINE IZRAELA: SAUDIJSKI UDŽBENIK IMA ZADATAK – IDE 5 ŽIDOVA, UBIJETE 3, KOLIKO OSTAJE?
<https://najnovijevijesti.hr/vijesti/hrvatska/goldstein-umanjuje-zlocine-izraela-saudijski-udzbenik-ima-zadatak-ide-5-zidova-ubijete-3-koliko-ostaje/>

To je očito iz djela kada uspoređuje izraelsko prekomjerno granatiranjem Gaze s onim hrvatskim Knina iz Domovinskog rata:

Odgovarajući na paralelu s optužbama na račun hrvatske vojske da su prekomjerno granatirali Knin, Goldstein je rekao: "Kontekst je važan. Srpske civile je Beograd iskorištavao, ali ne tako brutalno da bude živi štit. Vojska se nije branila tako da je ostavila žene i djecu u Kninu, oni su išli s njima. Izrael se našao pred dilemom nakon 7. listopada." Njima je Knin s jednim poginulim civilom prekomjerno granatiran i dan danas, a Vukovar nije. Vjerovali ili ne. I Predsjedniku RH to je – valjda – obrana hrvatskih nacionalnih interesa. Ali da ta obrana nacionalnih interesa bude još i uvjerljivija današnjem predsjedniku države sam u vrijeme dok je bio predsjednik vlade poslao niz pisama s prijedlogom da generala Gotovinu predloži za Nobelovu nagradu za mir. Tako u Osmom pismu koje sam poslao njemu i potpisnicima i supotpisnicima Pisma VS-u UN-a postoji i slijedeći dio:

Američki general Walter Huffman, bivši ratnik koji ima iskustvo iz Vijetnama i Pustinjske oluje te najbolji vojni odvjetnik u SAD-u oštro je kritizirao Haag zbog nepravomoćne presude generalu Anti Gotovini koji je osuđen na 24 godine zatvora.

Prvostupanska presuda šokirala je general bojnika Hauffmana koji je detaljno napisao s čime se sve ne slaže i zbog čega smatra da nema utemeljenih razloga za prekomjerno granatiranje Knina. Svoje mišljenje iznio je na 52 stranice u članku za Military Law Review, poručivši Haagu da odbaci presudu u predmetu protiv hrvatskog generala, Hauffman drži da će moguće utvrđivanje dijela presude Gotovini otvoriti brojne probleme za oslobođilačke operacije u budućim ratovima, mirovnim misijama i sukobima u svijetu. Tvrdi da Gotovina nije zapovjedio ili učinio ništa izvan vojnih običaja ili konvencija te da bi osuda za prekomjerno granatiranje bila presedan u međunarodnom pravu.

Zaključuje da Haški sud ide dalje od dopuštene mu uloge međunarodnog suda. Sud, piše Hauffman, šalje poruku da se u svim budućim ratovima civile treba prebaciti bliže bojištu pa se neće smjeti koristiti topništvo, a takvim se kaže, odlukama još više ugrožavaju ljudi. – Ako pravna odredba o zaštiti civila bude nerealna, odnosno ako se ne bude mogla provesti, civili će jednostavno biti odbačeni ili upotrijebljeni kao štit i time stavljeni u veću opasnost – napisao je Hauffman u članku objavljenom u Military Law Review.

Naravno Hauffman nije štitio hrvatske nacionalne interese već istinu. Nešto što je nekima i dan danas strano, ali veoma pogodno da bi bili veleposlanici, zar ne?

Napominjem da su ta moja pisma Predsjedniku Vlade RH dovela i do filma o „Olui“ koji sam najavio u prilozima Četvrtog pisma Predsjedniku Vlade tekstom Miroslava Međimorca:

Američki Hrvat snima film o Olui

OLUJA JE SPASILA BIHAĆ.

Film je i snimljen i postoji knjiga o tome:

J. Pečarić, *Nobelova Nagrada za 'Olui'*, Portal dragovoljac.com, 2020.:

<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/NobelZaGotovinu.pdf>

Početak knjige je opet s pismom Vama:

UMJESTO PREDGOVORA

PISMO PREDSJEDNIKU DRŽAVE

Poštovani Predsjedniče RH,

Vjerojatno znate da je povodom 25. obljetnice slavne i velebne vojno-redarstvene operacije "Oluja", Hrvatski filmski Institut darovao hrvatskim braniteljima i hrvatskom narodu američko-hrvatski dokumentarni film "Operacija Oluja".

Engleska verzija filma dana je na linku:

<https://www.youtube.com/watch?v=nKoUo8vzRnc&feature=youtu.be>

A verzija s Hrvatskim titlovima:

<https://www.youtube.com/watch?v=yZcQAY48CJs&feature=youtu.be>

Na međunarodnom filmskom festivalu u SAD-u, WorldFest Houston, film je dobio dvije nagrade, Silver Remi Award. Za režiju, Nikola Knez, i za scenarij general dr.sc. Miroslav Medimorec i dr. Dorothy McClellan.

Od posebne važnosti za Vas bi trebao imati njihov komentar:

Ovaj film jasno i snažno dokumentira događaje te izvanredne vojne operacije, i dokazuje da Hrvatska, zajedno sa svojom vojskom i generalima, zасlužuje priznanje svjetske zajednice, a moguće i Nobelovu nagradu za mir.

<https://kamenjar.com/povodom-25-obljetnice-vojno-redarstvene-operacije-pogledajte-film-operacija-oluja/>

Naime, svojevremeno sam Vam kao Predsjedniku Vlade RH poslao 12 pisama s takvim prijedlogom, tj. s prijedlogom da predložite generala Gotovinu za Nobelovu nagradu za mir.

Niste mi odgovorili!

Pisma su dana u mojoj knjizi „Rasizam domaćih slugu“, Zagreb, 2013. i ta pisma imate u prvom dijelu ove knjige NOBELOVA NAGRADA ZA 'OLUJU'.

Drugi dio je o odnosu hrvatskih vlasti prema činjenici da je ovaj film nagrađen u SAD-u, tj. da je ta činjenica sakrivena od hrvatske javnosti. Taj dio je uzet iz moje knjige „General Janko Bobetko“ koja je objavljena na portalu dragovoljac.com:

<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/Bobetko2.pdf>

Meni je jasno da kao autor nisam omiljen među hrvatskim političarima je agresiju na Hrvatsku nazivam pravim imenom -. FAŠISTIČKOM AGRESIJOM.

Ali u filmu je takvom karakterizira i tadašnji američki veleposlanik Peter Galbraith.

Ono što danas možete učiniti jest da osigurate da film bude prikazan na HTV-u. Možda Vam u tome može pomoći i Predsjednik Vlade RH, ali nisam siguran s obzirom da njegovi suradnici ne misle o Domovinskom ratu kao američki veleposlanik.

S poštovanjem,

Akademik Josip Pečarić

<http://bezczencure.hr/vlad/pismo-predsjedniku-drzave/>

Činjenica da je Predsjedniku RH bliža 'istorija' njegovog kandidata puno govori, zar ne?

Da, je li moguće da se Predsjednik države odrekao Iva Drobilice?

Akademik Josip Pečarić

PRILOG

Foto: Damjan Tadic / CROPIX

NEOČEKIVANO+

MILANOVIĆ SE ODREKAO GOLDSTEINA: JEDNA KAP PRELILA JE ČAŠU

Iva Međugorac

05. studenoga 2023.

Već je neko vrijeme široj hrvatskoj javnosti dobro poznato da predsjednik Republike **Zoran Milanović i predsjednik Vlade Andrej Plenković** njeguju odnos koji je zbog razine sukoba u kojima se nalaze nadišao fazu tvrde kohabitacije. Sviest o tome odavno se proširila i u Plenkovićevom HDZ-u, ali i na Pantovčaku, no ono zbog čega se u vladajućoj stranci o odnosima između dvaju lidera intenzivnije polemizira jesu nadolazeći parlamentarni izbori i kampanja koja je za te iste izbore praktički već krenula.

Milanović neće podilaziti Plenkoviću u kampanji

Nije tajna da je Milanović više od godinu i pol dana na vrhu ljestvice najpopularnijih političara, dok Plenković odnedavno prednjači na drugom kraju te ljestvice pri čemu se prošlog mjeseca svrstao tik uz **Milorada Pupovca kao drugi najnepopularniji političar u zemlji**. Status je to s kojim se u Plenkovićem okruženju poprilično teško nose, a teško se nose i sa time što bi Milanović zahvaljujući svojoj popularnosti mogao imati snažan utjecaj i na samu kampanju za parlamentarne izbore, a pored toga ne treba zaboraviti niti to da je predsjednik onaj koji nakon raspuštanja Sabora određuje datum izbora.

Jasno je kao dan iz **odnosa premijera i predsjednika da Milanović neće podilaziti Plenkoviću u nadolazećoj kampanji, štoviše, iz dana u dan je više indicija koje**

ukazuju na to da će Milanović svojem kolegi iz Banskih dvora biti kamen spoticanja za osvajanje trećeg uzastopnog mandata.

Da se tenzije ne misle stišati mada su se ljetos preko posrednika uspjeli usuglasiti oko imenovanja ravnatelja VSOA-e i drugih čelnika unutar HV-a evidentno je i iz toga što se unatoč najavama **Milanović i Plenković još uvijek nisu uspjeli usuglasiti oko popunjavanja diplomatskih fotelja**, što je inače posebno važno Plenkoviću. U hrvatskoj diplomaciji širom svijeta skoro **70 posto mjesta ispraznjeno** je ili su pak mandati generalnim konzulima, konzulima i veleposlanicima okončali, no vladajući dvojac još uvijek nije ni pokušao sjesti na pregovore i pronaći kakav, takav kompromis.

Plenković se oglušio na Milanovićeve pozive

Prema tvrdnjama iz Milanovićeva tima, predsjednik je koncem ljeta pokušao pozvati premijera na nastavak konzultacija, ali se u Vladi još jednom po tko zna koji put nisu odazvali na te Milanovićeve pozive, i to stoga što Plenković vjeruje kako **Milanović po tom pitanju ima skrivene namjere pa je shodno tome odlučio ignorirati njegove pozive jer je kako kažu premijerovi suradnici oprezan**.

"Posljednji razgovor na ovu temu vođen je koncem kolovoza 2021-e godine, a tada su dogovor pokušali postići ministar vanjskih poslova **Gordan Grlić Radman i nekadašnji predsjednik savjetnik za vanjsku politiku Orsat Miljenić** koji više niti nije na toj poziciji. Više od dvije godine Plenković odbija razgovore na temu diplomacije, a Milanović mu ne želi popustiti- predsjednikov stav je od starta jasan- od kadroviranje želi provesti po principu pola-pola, tako da on predloži polovicu kandidata, a drugu polovicu Vlada odnosno Plenković", tvrdi naš sugovornik s Pantovčaka te napominje kako još od starta neka imena koja je Milanović predočio Plenkoviću premijeru nisu bila prihvatljiva.

Foto: Emica Elvedji / CROPIX

"Milanović je uvjeren da **Plenković želi osobno kadrovirati po diplomaciji**, a on to ne želi dopustiti i smatra da na to ima pravo", otkriva naš sugovornik blizak predsjedniku Republike dodajući da Milanoviću smeta i to što Plenković odbija izravno s njime komunicirati na ovu temu pa će stoga sve i da do nastavka pregovora dođe u njima opet u

Plenkovićevi imenovati Grlić Radman, a u **Milanovićevu novi savjetnik za vanjsku politiku Neven Pelicarić** koji je i sam na tu poziciju stigao s diplomatske službe u Vatikanu nakon što mu je ondje istekao mandat.

”Milanović je po pitanju jedinog imenovanja u diplomaciju bio susretljiv na samom početku mandata kada je na dužnost veleposlanika u Beograd na Plenkovićevu inzistiranje poslan Hidajet Biščević. Predsjednik nije bio oduševljen tim rješenjem, ali je prihvaćanjem Biščevića htio Plenkoviću dati do znanja da je otvoren za pregovore i kompromis, ali s druge strane nije dobio ništa zauzvrat”, smatra se u predsjednikovom timu. Međutim, u **Plenkovićevom krugu drže da model kojega Milanović zagovara nije prihvatljiv jer se ne radi o trgovini.**

Milanović odustao od Goldsteina

O čemu god da se radilo ne može se reći da i u HDZ-u nisu imali svojevrsne trgovinske namjere pa se u kontekstu budućih veleposlanika spominjalo njihova zastupnika **Davora Ivu Stiera koji je trebao preuzeti Vatikan te Miru Kovača koji je trebao otići na diplomatsku službu u Pariz.** S druge strane, na Pantovčaku se u protekle dvije godine popis navodno ipak korigirao pa Milanović više nije sklon tome da u Katar pošalje bivšeg ministra unutarnjih poslova **Ranka Ostojića.** No, ostao je pri tome da novinar **Dragan Đurić bude generalni konzul u Tuzli, ali i da Dušan Viro tu dužnost preuzme u Subotici.**

Ime od kojeg je Milanović nedavno digao ruke jest ono povjesničara **Ive Goldsteina kojega je predlagao za veleposlanika u Grčkoj** koji je s druge strane prihvatljiv premijeru Plenkoviću jer ga je uostalom i prema Milanovićevim riječima priveo u Vijeće za suočavanje s posljedicama vladavine nedemokratskih režima od Drugog svjetskog rata do proglašenja neovisnosti.

”Predsjednik je najavio korekcije na popisu kandidata za veleposlanička mjesta zbog ratnih zbivanja u Gazi i zato je sa svojeg popisa makao Goldsteina jer se **predsjednik protivi vojnoj intervenciji Izraela u Gazi**, ali Goldstein zbog toga ne bi trebao biti zabrinut jer on od starta nije niti bio sporan Plenkoviću i njegovom ministru Grliću Radmanu”, navodi naš sugovornik.

Konflikti oko rata na Bliskom istoku

Inače kada je o sukobima na Bliskom istoku riječ valja napomenuti da su oni narušili brojne odnose ovdje u Hrvatskoj pa je tako nedavno **Židovska vjerska zajednica Bet Israel napustila Anfitašističku ligu**, a to isto prije toga učinile su i **zagrebačka Židovska općina te Šoa Akademija.** Vijest o izlasku Bet Israela iz Antifašističke lige objavile su **Novosti- glasilo Srpskog narodnog vijeća** na čijem je čelu Plenkovićev koalicijski partner i predsjednik SDSS-a Milorad Pupovac.

Prema pisanju ovog medija Bet Israel je još 26.listopada poslao zahtjev o hitnom prestanku članstva, a motiv za ovakve poteze ne samo Bet Israela već i zagrebačke Židovske općine već i njene obrazovne ustanove Šoa akademije navodno leži u otvorenom neprijateljstvu istaknutih članova Lige prema Državi Izrael pri čemu se posebice akcentiraju istupi **Zorana Pusića.**

Odnosi između čelnika Židovske općine **Ognjena Krausa i Pusića navodno su poljuljani zbog Pusićeva teksta iz Novosti** u kojem on progovara o sukobu na Bliskom istoku pri čemu je izraelsku vlast optužio za fašizam, a analizu izraelskog ministra financija Bezalela Smotricha komparirao s tekstovima Mile Budaka.

Treba podsjetiti kako je **Antifašistička liga oformljena početkom proljeća 2015-te godine, a za njenog predsjednika imenovan je upravo Pusić dok je počasnim**

predsjednikom proglašen Juraj Hržnjek. Za zamjenicu predsjednika izabrana je **Vesna Teršelić.**

Odnosi su po svemu sudeći po izbijanju rata poljuljani na svim stranama, što možda za neke i jest novost, no kada su u pitanju Milanović i Plenković nastavak sukoba među njima dvojicom teško da ikoga više može iznenaditi.

<https://www.dnevno.hr/vijesti/milanovic-se-odrekao-goldsteina-jedna-kap-prelila-je-casu-2258047/>

<https://bezcenzure.hr/vlad/veliki-hrvatski-povjesnicar-ante-tomic-je-i-ekspert-u-racunarstvu/>

IVAN BEKAVAC O PREDSTAVLJANJU KNJIGE 'JASENOVAČKI POPIS - LAŽNE ŽRTVE'

Komentar Ivana Bekavca pod naslovom AGITPROP I HRVATSKI REVIZIONISTI je objavljen na portalu HKV-a, a prenio ga je i portal dragovoljac.com:

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/vai-prilozi/a-b/bekavac-ivan/42737-i-bekavac-agitprop-i-hrvatski-revisionisti.html>

<https://www.dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/37564-agitprop-i-hrvatski-revisionisti>

Tekst je dan u Prilozima, a za ovaj moj komentar je bitan dio:

U Hrvatskoj se, u sferama koje upravljaju medijima, pojavio i novi oblik upozoravanja javnosti na neprihvatljive knjige. Ovdje ćemo ukratko prikazati kako izgleda jedan aktualni 'obračun' s knjigom koja već svojim naslovom izaziva i bijes među nekim protagonistima javnoga života: 'Jasenovački popis - lažne žrtve'.

Jedne dnevne novine u Zagrebu, na vrlo su poseban način prikazale njezinu javnu promociju. U tom prikazu ne piše ništa o sadržaju knjige, osim onoga što u njezinu naslovu vidimo. Nije napisano kako su autori dokazivali postojanje lažnih jasenovačkih žrtava. O broju tih žrtava prijepor traje od davnih, prvih javnih objava. Govorilo se o milijunu, i više; nekoliko stotina tisuća; nekoliko desetaka tisuća, ali i znatno manje. Novinama, koje o tomu pišu nije problematičan 'oktroirani' broj, nego njegovo provjeravanje. U središtu je pozornosti prikaza knjige o kome govorimo prostor u kome je održana promocija. Korisnik toga prostora je Udruga Specijalne policije iz Domovinskog rata...

Već sam napisao svoj komentar tog predstavljanja:

VELIKI HRVATSKI 'POVJESNIČAR' ANTE TOMIĆ JE I 'EKSPERT U RAČUNARSTVU'

<https://www.dragovoljac.com/index.php/razno/37438-veliki-hrvatski-povjesnicar-ante-tomic-je-i-ekspert-u-racunarstvu>

Iako sam i sam već pisao o tom predstavljanju ipak me je tek tekst g. Bekavca podsjetio na moju knjigu

J. Pečarić, *Revizionisti u HAZU*, Zagreb, 2020, str. 348.

Jedno poglavlje te knjige je posvećeno knjizi koju smo napisali dr. sc. Stjepan Razum i ja: J. Pečarić, S. Razum, *Razotkrivena Jasenovačka laž*, Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac, Zagreb 2018.

U Prilozima dajem neke dijelove iz tog poglavlja o tadašnjoj hajci i na mjesto predstavljanja te knjige (pogledajte sam naziv prvog teksta iz tog poglavlja) i pozivanja na zabrane i predstavljanja i knjige.

To je kasnije dovelo i do objavljivanja knjige na engleskom jeziku:

J. Pečarić, S. Razum, *Jasenovac – A lie uncovered*, Lulu.com, 2021. pp. 506.

Zanimljivo je da sam tada sve to doživio kao njihovo obilježavanja 20. obljetnice pojave moje knjige:

J. Pečarić, *Srpski mit o Jasenovcu / Skrivanje istine o beogradskim konc-logorima*, Hrvatski povijesni institut, Zagreb, 1998.

Knjigu je kao što se vidi objavio Hrvatski povijesni institut, da bi dvije godine kasnije novo izdanje objavio „Element“, ali je tada tiskan i drugi dio knjige:

J. Pečarić, *Srpski mit o Jasenovcu I. / Skrivanje istine o beogradskim konc-logorima*, Drugo izdanje Element, Zagreb, 2000.

J. Pečarić, *Srpski mit o Jasenovcu II /: O Bulajićevoj ideologijigenocida hrvatskih autora*, Element, Zagreb, 2000.

Zahvaljujući Hrvatima iz Australije tiskane su obje knjige, kao jedna, na engleskom:

J. Pečarić, *Serbian myth about Jasenovac*, Stih, Zagreb, 2001.

Na sličan način je na jednoj beogradskoj televiziji obilježena i 30. obljetnica moje knjige iz 1998. o čemu sam napisao i knjigu:

J. Pečarić, *Hrvatski 'luđak' i srpski znanstvenici*, dragovoljac.com, 2023:

<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/jlphsz.pdf>

Zapravo oni su bili u strahu da su hrvatske vlasti odlučile djelovati u interesu hrvatskog a ne srpskog naroda i potajno financirali moju knjigu i samo Društvo koje piše o istini o logoru Jasenovac:

J. Pečarić, *Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac*, Zagreb, 2023., str. 472.

Internet izdanje:

<https://drustvojasenovac.files.wordpress.com/2023/06/trostrukijasenovac-za-cip.pdf>

Na Prvoj srpskoj televiziji u emisiji JUTRO NA PRVOJ su zato sudjelovali ministar Vlade Republike Srbije Đorđe Miličevićem, predsjednik Srpske lige Aleksandar Đurđev i Predrag Marković, 'istoričar', ravnatelj Srpskog instituta za modernu povijest i član upravnog vijeća RTS-a.

Kako sam ja to povezao s 30. obljetnicom moje prve knjige možete vidjeti na linku jer je moja knjiga dana na Internetu.

Dat ću i završetak teksta g. Bekavca jer sam slični komentar i sam dao već u samom naslovu svog komentara o predstavljanju:

Što, dakle, o knjizi autora Nikole Banića i Mladena Koića pod naslovom „Jasenovački popis - lažne žrtve“, komentator Jutarnjega lista nije htio reći u svom osvrtu na jednu njezinu promociju? Nije htio reći argumentiraju li tvrdnje o lažnim žrtvama. Nije objasnio zašto bi prikazivanje lažnih žrtava stvarnim žrtvama bilo prihvatljivo, a pobijanje neistinitih navoda neprihvatljivo; nije htio reći u odnosu na koju istinu su oni revisionisti, koju Istina Banić i Koić revidiraju; nije rekao da su autori i obrazovanjem doista kompetentni (doktori znanosti) istraživati podatke iz jasenovačkoga popisa i o rezultatima pisati.

A postoji još jedna sličnost knjige dvojice doktora znanosti Banića i Koića i moje s dr. Razumom. Uz autore je i jednu i drugu knjigu predstavio najveći stručnjak za istraživanje logora Jasenovac Igor Vukić.

Evo dijela njegovog govora s predstavljanja naše knjige:

Igor Vukić:

POZDRAVNI GOVOR NA PREDSTAVLJANJU KNJIGE RAZOTKRIVENA JASENOVAČKA LAŽ

(...)

Knjiga koja je pred nama izazvala je svjetski odjek i pozornost i prije no što je ovdje prvi put predstavljena. Bila je dovoljna samo najava da se jave dežurni osporavatelji koji bi željeli da povjesna slika logora o Jasenovcu ostane onakva kakvu su oni projektirali. I da im služi za njihove interese pokoravanja i discipliniranja hrvatskog naroda, svih hrvatskih građana, a i naroda u susjednim državama.

Ali najave ovog događaja, objavljene na elektroničkim stranicama novina kao što su New York Times, Washington Post, slovački Teraz ili beogradski Telegraf, izazvale su kontraefekt.

Umjesto zabrana knjige, koja po hrvatskim zakonima gotovo i da nije moguća, ove su prijeteće najave samo pojačale zanimanje za knjigu i općenito za naš rad.

O tome se u ovoj knjizi i radi. Ona je poziv na javnu raspravu i ujedno jedan iscrpljeni izvještaj o tome kako se situacija u pogledu rastjerivanja propagandne magle mijenjala u posljednjih 20 godina.

Toliko je prošlo od objave knjige „Srpski mit o Jasenovcu“ koju je 1998. napisao naš akademik Pečarić. Bio je to njegov pokušaj da u tada još monolitni blok jasenovačkih laži zabije bar jedno dlijeto i napravi bar malu pukotinu.

U knjizi su obavijesti i o drugim njegovim radovima s ovom temom, a osobito o lobističkom pothvatu kojim je 2012. godine uspio spriječiti da historičar Ivo Goldstein postane član Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti. Uživat ćete čitajući akademikove komentare i intervjuje koje je davao tim povodom.

Uzgred, prije koji tjedan Ivo Goldstein uspio je postići da ga imenuju inozemnim članom Akademije nauka Bosne i Hercegovine. Dakle postao je ipak akademik. I pored svih javnih upozorenja na nedostatke Goldsteinova znanstvenog i stručnog rada. Ne želimo ništa loše reći o Akademiji nauka BiH, ali nam je ipak žao što se u Sarajevu nije našao neki Pečarić pa da i bosansku akademiju sačuva od tako drastičnog snižavanja kriterija.

Sve zajedno podsjeća na slučaj iz jednog slavonskog gradića u kojem je prije godinu-dvije gradonačelnik odlučio za vrijeme svojega mandata napokon diplomirati na fakultetu. I kad je to postigao, u lokalnom tjedniku, koji je naravno, pun gradonačelnikovih slika, izašla je vijest o tome. Novinar je u članku još i točno napisao da je gradonačelnik postao „akademski građanin“. Urednik je na taj članak stavio naslov: Gradonačelnik postao akademik! (...)

Cijeli govor kao i niz drugih tekstova dan je u spomenutom poglavlju knjige o dvojici revizionista iz HAZU (akademici Franjo Tuđman i Josip Pečarić).

A Igor Vukić je zapravo vizionarski najavio već tada ovo predstavljanje o kome je pisao i dr. Bekavac. Naime kao što vidite on se narugao još tada izboru Iva Goldsteina za dopisnog člana ANU BiH, a na predstavljanju je sam spomen ovog člana te akademije izazvalo salvu smijeha prepune dvorane jer je danas u RH, a i šire, taj njihov akademik poznat po svom epohalnom otkriću u svezi s logorom u Jasenovcu pa je tako dobio i ime IVO DROBILICA. Inače na početku knjige o revizionistima u HAZU dan je i tekst:

TOMISLAV VUKOVIĆ O SUDSKIM TUŽBAMA DR. GOLDSTEINA: UHODANI OBRAZAC ZA PRETRPLJENE ‘BOLI’

<https://narod.hr/hrvatska/tomislav-vukovic-o-sudskim-tuzbama-dr-goldsteina-uhodani-obrazac-za-pretrpljene-boli>

I sam sam doživio isto, ali je moj slučaj mnogo zanimljiviji. Svjedoci su mu bili supruga i kćer one su svjedočile o njegovim pretrpljenim bolima:

Tako je svjedokinja Sanja Petrušić-Goldstein iskazala da se tužitelj uzruja zbog knjige te se uvijek uzruja kada pročita što piše (tuženik je amater povjesničar, op. J.P.), a tada počinju i zdravstveni problemi tužitelja. Nakon takvih natpisa počinju prijetnje, ružni komentari, tj. takvi natpisi generiraju komentare na internetu, ljudi se grozno izražavaju i nasilni su. Onda dođu prijatelji i postavljaju pitanja o tome da je tužitelj iznio teze o genocidnosti hrvatskog naroda, pa se on jako uzruja jer mora objašnjavati da to nije tako te da on nije izdajnik hrvatskog naroda. U komentarima se piše da se iseli iz Hrvatske, da nisu Hrvati, da su izdajice i slično. Takve prijetnje traju već 20 godina, a tužitelj je aktivran kao javna osoba od 1991.

Svjedokinja Teresa Goldstein je iskazala da kada se dogodi ovako nešto onda je reakcija tužitelja užasno emotivna, ali i svih njih. Jedino što je sada bilo drugačije je njegova fizička reakcija, tužitelj je imao stezanje oko srca, to je bilo kao srčani udar, on je urlikao, a osvijestio se nakon nekog vremena. Nije prvi put da se događa ovako nešto, ali je prvi put da je bila takva fizička reakcija. Reakcija tužitelja je emotivna, on se jako uzruja, govori da se može vjerovati da se to događa, a onda to uzruja nju i majku. Čita komentare i dosta ljudi piše da ne žele tužitelja u Hrvatskoj, da se treba iseliti, da ga ne žele živog. Stvarno ima strah da se tužitelj nešto ne dogodi. Sve ovo direktno ili indirektno odražava se i na njezin osobni život i posao, jer na poslu od kolega doživljava komentare u vezi oca, negativne konotacije u smislu da je njezin otac mrzitelj Hrvatske, da je on glupan i da je ona glupa.

To sam već naveo i u mom komentaru s predstavljanja.

Ali zašto je ovaj prilog poseban u obrascu koji koristi Ivo Drobilica?

Pa zato što me je on tužio zbog moje knjige o Puhovskom:

J. Pečarić, *Druker / Predsjednik o Puhovskom*, Portal dragovoljac.com, 2020.:

<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/druker.pdf>

Zato ponavljam komentar koji sam već tada napisao:

Doista je strašno kada vidimo da je zbog knjige o Puhovskom: Jedino što je sada bilo drugačije je njegova fizička reakcija, tužitelj je imao stezanje oko srca, to je bilo kao srčani udar, on je urlikao, a osvijestio se nakon nekog vremena. Nije prvi put da se događa ovako nešto, ali je prvi put da je bila takva fizička reakcija.

Mogu se samo upitati, sto sam propustio učiniti u svom komentaru:

Kome su se one narugale: mužu, ocu, sutkinji, hrvatskom sudstvu, hrvatskim političarima....?

Kada sam ga zaustavio u izboru u HAZU nje doživio tako nešto nego zbog knjige o Puhovskom. Nije valjda zato što je Predsjednik RH Puhovskog nazva DRUKER?

Osim u hrvatskom sudstvu može li se naći još netko tko će povjerovati u tako nešto?

Morat ću ovo ponavljati jer nisam toliko inteligentan da sam razumijem ovako nešto.

Valjda ću dobiti neko suvislo objašnjenje.

Meni bi bilo logičnije da je tako nešto Ivo Drobilica doživio kod neizbora u HAZU kada je – u vrijeme kada mi je tata poznati povjesničar AMATER i Ivin suradnik kao posebni savjetnik tadašnjeg predsjednika vlade i posjetio Predsjedništvo HAZU-a. Vjerojatno je ispravnije reći da je Ivo Drobilica suradnik svog tate -povjesničara AMATERA – jer mu je tata bio posebni savjetnik Zoranu Milanoviću koji je eto sada kao Predsjednik RH Puhovskog nazvao DRUKERom. Znamo da je Ivo dobio na Izbornoj skupština manje od 1/3 glasova što je najmanje u povijesti HAZU, a to ga nije tako pogodilo kao knjiga o Puhovskom.

Je li možda pomislio da je Predsjednik države pod tim DRUKER mislio i na njega. Valjda mu je sada lakše kada je vidio da ga je Predsjednik i dalje želio za veleposlanika (poslije neizbora u HAZU dobio je utješnu nagradu: postao je veleposlanik u Parizu gdje se proslavio fotografijom jednog od najvećih zločinaca u svjetskoj povijesti onom JB Tita).

O tome pogledajte knjigu:

J. Pečarić, Milanović hvali Grlić-Radmana, dragovoljac.com, 2023:

<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/MilanoRadman.pdf>

Josip Pečarić

PRILOZI

I. BEKAVAC: AGITPROP I HRVATSKI REVIZIONISTI

26. studenoga 2023.

Suvremenici medijski agitprop

Knjige mogu svojim autorima donijeti veliku slavu i novac, ali i neprilike. Nisu prošla ni vremena njihova prešućivanja, skrivanja, zabranjivanja, spaljivanja i sklanjanja od čitateljstva na različite načine, zbog iznošenja sadržaja koji moći ne odobravaju. Objavljene knjige, neovisno o sadržaju, na sličan način kreću prema čitateljstvu kroz različite medije javnoga komuniciranja, ali i na tribinama, promocijama, izravnim razgovorima promotora sa zainteresiranim publikom. Neke se knjige i prešućuju u javnom prostoru. U Hrvatskoj se, u sferama koje upravljaju medijima, pojavio i novi oblik upozoravanja javnosti na neprihvatljive knjige. Ovdje ćemo ukratko prikazati kako izgleda jedan aktualni 'obračun' s knjigom koja već svojim naslovom izaziva i bijes među nekim protagonistima javnoga života: 'Jasenovački popis - lažne žrtve'.

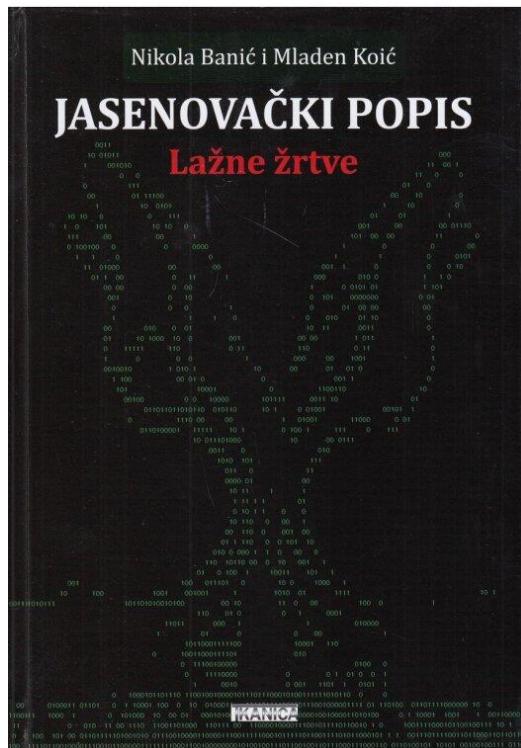
Jedne dnevne novine u Zagrebu, na vrlo su poseban način prikazale njezinu javnu promociju. U tom prikazu ne piše ništa o sadržaju knjige, osim onoga što u njezinu naslovu vidimo. Nije napisano kako su autori dokazivali postojanje lažnih jasenovačkih žrtava. O broju tih žrtava prijepor traje od davnih, prvih javnih objava. Govorilo se o milijunu, i više; nekoliko stotina tisuća; nekoliko desetaka tisuća, ali i znatno manje. Novinama, koje o tomu pišu nije problematičan 'oktroirani' broj, nego njegovo provjeravanje. U središtu je pozornosti prikaza knjige o kome govorimo prostor u kome je održana promocija. Korisnik toga prostora je Udruga Specijalne policije iz Domovinskog rata koja promiče temeljne vrijednosti Domovinskog rata i ulogu Specijalne policije MUP-a RH u Domovinskom ratu. Pisac osvrta uzima samo dvije riječi iz toga naziva: 'specijalna policija'.

Odvažni ustanak

To što se u prostoru za povremena okupljanja te Udruge predstavlja knjiga o žrtvama logora u Jasenovcu, komentator Jutarnjega lista će u svom tekstu ovako prikazati: "U izrazito

nesklonim okolnostima specijalni policajci i njihovi prijatelji odvažno su ustali s teorijom kako neprijatelji hrvatskog naroda maliciozno napuhuju ustaške zločine." (Jl, 11.11.2023.). 'Izrazito nesklone okolnosti' ovdje treba razumjeti kao ozbiljno neraspoloženje prema znanstvenom revizionizmu. Ali komentator to pokazuje na dosta primitivan način. Dakle, to što se knjiga predstavlja u prostoru njihove Udruge, komentator razumije kako su 'specijalni policajci i njihovi prijatelji odvažno /su/ ustali' s nekom teorijom. Odmah komentira i fizički izgled prostora. Izložene slike po zidovima te prostorije znakom su mu da je to 'kao nekakva galerija'. Nisu, dakle, potpisani autori knjige tvorci 'teorije', nego su 'specijalni policajci i njihovi prijatelji', među kojima možda mogu biti i autori knjige, odvažno ustali s jednom 'teorijom'. Komentator polazi od pretpostavke da se 'teorija' gradi na uvjerenju da 'neprijatelji hrvatskog naroda maliciozno napuhuju ustaške zločine'.

Zlonamjernom uvećavanju broja žrtava, kako mu se čini, suprotstavili su se specijalni policajci, koje spominje i kao slikare koji 'uljenim bojama maljaju autoportrete, mrtve prirode i krajolike' i slike izlažu na zidovima svoga Doma specijalne policije. Tvrdi, dakle, da Udruga nije samo ustupila prostor kojim se koristi, nego su njezini članovi 'odvažno ustali' s jednom 'teorijom'. Komentator je posve zaokupljen pokušajem trivijaliziranja javnoga predstavljanja knjige o Jasenovcu. Tvrđnja da su 'specijalni policajci i njihovi prijatelji odvažno /su/ ustali' s nekom teorijom pokušava skrenuti pozornost s činjenice da postoje ljudi s imenom i prezimenom, dr. Nikola Banić i dr. Nikola Koić, koji su prikupili i obradili građu važnu za razobličavanje 'maliciozno napuhanih ustaških zločina'.

'Nijekanje holokausta'

Autori spomenute knjige iznose provjerljive argumente, a ne 'teorije'. Znanstvenici su, a ne specijalni policajci, koji su im za predstavljanje ustupili prostor svoje udruge, odlučili ponuditi utvrđene i provjerljive činjenice, a ne 'teorije'.

Takav pristup usmjeruje pozornost na pitanje o motivima koji vode komentatora Jutarnjega na iskazivanje takva nepoštovanja i autora i ljudi koje optužuje da su s prijateljima složili jednu 'teoriju'. Koju teoriju? Odgovor je jednostavan: nema nikakve teorije, nego se u knjizi argumentirano osporavaju lažni prikazi 'jasenovačkih žrtava', koji se ponavljaju već osamdesetak godina. Spomenimo i naslov komentatorova teksta: "Povijesni revisionisti došli su, evo, i do centra grada. Istina, nijekanje holokausta bilježi se i na takozvanom naprednom Zapadu, ali tiho i skrovito i na rubovima društva. Tek nešto vidljivije od pedofilije."

Pod tim je naslovom knjiga 'Jasenovački popis - lažne žrtve', autora Nikole Banića i Mladena Koića, predstavljena kao djelo 'povijesnih revisionista', a Udruga specijalne policije, kao, navodni, suautor je stala uz tu revizionističku 'teoriju'. Ni u osnovnim crtama nije, dakle, prikazano kojim se znanstvenim aparatom služi, nudi li kakve dokaze o 'lažnim podatcima', ili samo 'poriče' žrtve'? Pisac teksta u Jutarnjem pokušava poniziti i uvrijediti specijalne policajce navodeći da ti ljudi 'čak i čitaju': "Nikad ne biste pomislili da se u krupnim, mišićavim muškarcima kriju takve nježne umjetničke dušice, ali oni, čudima nikad kraja, čak i čitaju. Oni su ljubitelji lijepo riječi."

Čudimo se tom primitivnom pokušaju vrijedanja ljudi koji su u njegovoj svijesti krivi već zbog toga što su omogućili promociju knjige, koja se sadržajem naslova njemu čini odbojnom, 'revizionističkom'. Kakve veze ima prostor u kome je javno promovirana jedna knjiga s njezinim sadržajem. Kakve veze imaju korisnici tog prostora s onim što je u knjizi napisano? Piscu osvrta na spomenutu promociju dovoljan je razlog za sve to već u naslovu knjige: "Jasenovački popis - lažne žrtve". Dočekuju je, kako piše, 'izrazito neskone okolnosti'.

Spominjanje, nijekanje i osporavanje

Navodi da se u Domu specijalne policije događalo nešto strašno: "ozbiljno se tvrdilo kako su žrtve fašizma srbokomunistička i judeomasonska prevara". Iz te tvrdnje, nije razvidno radi li se o poricanju žrtava, ili dvojbama povezanim s brojem tih žrtava u odnosu na rezultate istraživanja i dostupne činjenice. Nije razvidno je li i autoru komentara nedopustivo umanjivanje broja žrtava kao i njihovo uvećavanje, neovisno o dostupnim, provjerljivim podatcima? A udar na 'specijalce' i njihovu udrugu nedvosmislena je poruka budućim promotorima knjiga koje ne pišu komentatorovi istomišljenici. To su, naravno, i poruke nakladnicima, s naznakom koje se knjige, s obzirom na temu i sadržaj, smiju objavljivati s naklonošću dominantnih medija, a koje će doživjeti sudbinu poput 'Lažnih žrtava'.

Sama je najava rasprave o lažnim žrtvama komentatoru dovoljnim znakom da treba upotrijebiti 'najubožitije' oružje. Spominjanje 'lažnih žrtava', u njegovoj je svijesti znakom 'nijekanja holokausta': "Nijekanje holokausta nije nepoznat fenomen, bilježi se i na takozvanom naprednom Zapadu, ali tiho i skrovito i na rubovima društva." Ne čini mu se važnim objasniti zbog čega bi se smjelo uspoređivati 'nijekanje' s osporavanjem nekih podataka i dokazivanje da su drugi podaci točni. Dokazivanje uz predočavanje argumenata nije 'nijekanje holokausta' ili zlodjela u Jasenovcu?

Je li osporavanje, primjerice, onoga što tvrdi G. Greif 'nijekanje zlodjela'? Jovan Ćulibrk, episkop pakračko-slavonski naziva (2023.) revizionizmom "podršku lažnoj priči s profesorom Gideonom Greifom, koji se pojavio u Srbiji. Svi povjesničari znaju tko je on, da je cirkusant, jer Greif govori o 1,4 milijuna žrtava Jasenovca. Znači, ne više o 700.000, nego o milijun i 400 tisuća, a struka šuti." Iz te episkopove tvrdnje o G. Greifu, nije jasno bi li tvrdnja o 700.000 žrtava logora Jasenovac bila nerevizionistička tvrdnja.

Pitagorin poučak i 'istine' o Jasenovcu

"U Domu specijalne policije jednom će se valjda predstaviti i knjige u kojima se opsežno osporava valjanost Pitagorinog teorema ili trećeg zakona termodinamike, pa čak i, zašto ne, zakon gravitacije." (A.T., Jutarnji list). Pisac te rečenice polazi od vlastitoga uvjerenja da su 'istine' o Jasenovcu, napisane u Jugoslaviji, ili u Javnoj ustanovi spomen-područja Jasenovac, u rangu s istinom poput one koju iskazuje Pitagorin poučak. Koja se 'znanstvena istina' poricala u Domu specijalne policije u Zagrebu na predstavljanju knjige 'Jasenovački popis - lažne žrtve'?

Je li istinita tvrdnja o milijun i četiristo tisuća žrtava logora Jasenovac, koju iznosi G. Greif, ili je istinita 'nepobitna' brojka o 700.000 koja je prihvaćena u srpskoj javnosti? Javna ustanova spomen-područje Jasenovac objavljuje brojku od 83.145 žrtava. Ima ljudi koji pitaju: kako se broj od 59.188 koji je objavljen 1964. za vrijeme komunističke vlast povećao na 83.145 (2007.)? Koja je od tih 'istina' na razini istine Pitagorina poučka?

U nekom drugom tekstu je objavljena i bilješka da ni u jednom trenutku autori popisa Javne ustanove spomen-područja nisu rekli da je taj popis konačan, nego upravo suprotno - da nije konačan, ni potpun, da se postojeći uneseni podaci neprestano dopunjaju, a eventualne pogreške ispravljaju. Ali A. Tomić piše da se Istina zna i da se prema njoj treba odnositi kako se odnosi prema Pitagorinu poučku. Škola u kojoj je to naučio nije dopuštala nikakve dvojbe, ni tada ni bilo kada. Koja Istina obvezuje komentatora Jutarnjega lista? Koliko je bilo žrtava u logoru Jasenovac? "Oni najobjektivniji istraživači smatraju da je njihov broj prešao milijun", ustvrdio je patrijarh Irinej u Donjoj Gradini, 2019. Uz to je rekao "da se vapaj djece čuo do samog neba, ali ne do Zagreba i crkvenih predstavnika Katoličke Crkve i to ne što nisu mogli čuti, već nisu željeli." Znači, broj koji je prešao milijun žrtava logora u Jasenovcu ne uzima istinitim samo G. Greif, nego i ljudi patrijarha Irineja. Hoće li i njih J. Ćulibrk nazvati cirkusantima? Ovdje AT-a ne ćemo spominjati.

Novi Agitprop

Ne znamo koje su znanstvene metode primijenili 'najobjektivniji istraživači' tih žrtava, ali znamo da je bilo dosta istraživača koji su osporavali takve 'procjene', uzimajući ih samo izrazom bijesa i mržnje prema Hrvatima, koji su proglašavani krivcima za ta zlodjela. Jezik i intencije komentara AT-a, jezik je 'Agitpropa' nakon 1945. koji je prenosio poruku o Istini, uz prijetnje i sankcije za neprijateljsku propagandu. Istinito je ono što tvrdi 'Partija', a sve što se tomu protivi je obična fašistička propaganda. Enormno uvećani broj jasenovačkih žrtava, uključujući i 'najobjektivnije istraživače', nakon prikaza žrtava Drugoga svjetskog rata upotrebljavan je u političkim obračunima. Popis žrtava u Jasenovcu se krivotvorio sve do danas. Ni u znanstvenoj zajednici o tomu nema konsenzusa.

Titova se država pokušavala sagraditi, oslonjena na savezničku ratnu pobjedu nad nacifašizmom, prema staljinskom modelu totalitarne vlasti, bez ikakva demokratskoga legitimite. 'Kohezivna' formula, nazvana 'bratstvo i jedinstvo', postala je kriptom za prikrivanje politike osvetničkoga srpstva. Tomu je najviše pridonosio mit o Jasenovcu kao simboličkom mjestu stradanja Srba. Taj je mit trebao prikriti i strašna zlodjela koja su četnici počinili izvan Srbije, u Hrvatskoj i BiH. U tomu su i uspjeli. Mit o stotinama tisuća i više umorenih u Jasenovcu trebao je zatamniti sve četničke zločine.

Srbi kao 'žrtve' prigrabili su prava na dominaciju i osvetu. Važna komponenta nove stvarnosti bila je abolicija četnika 1944. koji su mogli, ako su htjeli, pristupiti Titovim partizanima. Mnogi su to i htjeli, jer su i na samom početku 'ustanka', prema svjedočenju Titovih generala, na kapama nosili petokrake, oznake Staljinovih ljudi. Čekali su Ruse. Sad je petokraka, na četničkim glavama, značila - vlast. Nakon 1944. i formalno su komunisti i četnici bili pod istim kapama. To je Titu znatno pomoglo i pri eliminaciji suparničke, izbjegličke vlade. Međutim, te je 'dugove' kasnije trebalo i vraćati.

Početni izračuni

Jedan student matematike dobio je 1946. zadatak izračunati broj poginulih osoba na području Jugoslavije kako bi ti podatci bili predani na mirovnoj konferenciji radi dobivanja ratne odštete. Izračunao je 1,706.000 demografskih gubitaka. Visoki državni dužnosnik je na mirovnoj konferenciji u Parizu 1947. govorio da je to broj poginulih u Jugoslaviji. Od tada se taj navod uzima jednim službenim brojem poginulih u Drugom svjetskom ratu tijekom postojanja Jugoslavije. Student koji ga je izračunao (V. Vučković) napisao je 1985. u srpskom časopisu 'Naša reč' u Londonu da je broj od 1,706.000 zapravo demografski gubitak, a ne stvarni broj žrtava koji je procjenjivao na oko 1,000.000. Kako su SAD još 1954. izjavile da je Jugoslavija imala "samo" milijun poginulih, Njemačka je odbila isplatiti ratnu odštetu za njih 1,706.000. Konačni je popis žrtava dovršen 1964. Spominje se oko

milijun poginulih (zajedno s poginulim pripadnicima kvislinških postrojbi). Taj je popis odmah po dovršetku proglašen državnom tajnom. Prvi put će izaći u javnost 1989. (J. Tomasevich).

Na okrutna postupanja u ratu, među kojima je bilo i proganjanje samo zbog etničkoga podrijetla, naslanjala se i poslijeratna ekstremna demonizacija, progon i uništenje poraženih, prema politici komunističke vlasti. I povećavanje broja žrtava logora u Jasenovcu stavljano je u korpus hrvatske krivnje, a ne počinitelja zlodjela. U pismu biskupa HBK patrijarhu SPC Irineju (18. 11. 2018.) zapisani su i ovi redci: "Za zločine, kako u hrvatskom tako i u srpskom te u drugim narodima, krivi su pojedinci s imenom i prezimenom pa je na njima odgovornost za ono što su počinili."

Dokažite svoju nedužnost

Vladika bački Irinej odgovara HBK-u: "Uostalom, neka ista gospoda izvole dokazati i pokazati da nema ustaški nastrojenih biskupa u Hrvatskoj biskupskoj konferenciji. Sudeći prema njihovim izjavama u hrvatskoj javnosti, lako se može zaključiti da oni nisu manjina u okviru svoje crkve u Hrvatskoj." (Večernje novosti, 9. 2. 2019.). Vladika bački koristi se formulom koja u pokušajima demonizacije Hrvata dobro funkcionira već blizu jednoga stoljeća: dokažite svoju nedužnost, svi vi kao narod, a ne samo kao pojedinci optuženi za zlodjela. Protiv kolektivne krivnje nastupa i jedan hrvatski 'antifašist' koji je rekao? 'Mi nikada nismo izjednačavali hrvatski narod s NDH, ali ne ćemo nikada prihvatići da su žrtve Jasenovca i Bleiburškog polja isto.' Ipak, ima dosta ljudi koji su uvjereni da su nedužne žrtve - uvijek nedužne žrtve. Često se citira navod iz 'Lažnih žrtava' da je samo u "jednoj jedinoj grobnici u Teznom nađeno /je/ tridesetak puta više ubijenih nego u svim dosadašnjim iskapanjima u logoru Jasenovac i u Donjoj Gradini (str. 644)."

Usmjerit ćemo nešto više pozornosti 'osporavanju prava na osporavanje' enormnoga uvećavanja broja žrtava. Zanima nas koji moral i koja logika navodi danas javne medije u Hrvatskoj na stav o tomu kako postoje 'konačne istine' o kojima se ne raspravlja. Prepostavljamo da bi bilo korisno kad bi se u istraživanjima povjesničarima priključili najbolji znaci iz drugih struka, koji za istraživanje imaju korisnih znanja, a ako bi to koristilo i inozemni, uz domaće, koji bi mogli pridonijeti kvalitetnijim analizama i

preciznijim zaključcima. Možda je ipak došlo vrijeme da se konačno ulože ozbiljniji napor. Više je znakova da i digitalno doba može ponuditi korisnih alata za raščišćavanje mnogih dvojbi, od kojih neke dolaze isključivo iz propagandno-političke, a ne znanstvene sfere.

'Najobjektivniji istraživači'

Prvi korak je razdvojiti političku motivaciju, kojoj nije cilj istina, jer je sve unaprijed zadano, od povjesne istine utvrđene znanstvenim istraživanjima. Što više istraživanja uz pomoć znanstvenih metoda, a što manje dodira s 'najobjektivnijim istraživačima' koji su Jasenovac koristili za druge svrhe, za utvrđivanje 'istine', poput one koju je (1990) nakon 'preciznog izračuna' o 1.110, 929 žrtava u Jasenovcu, 'pretežito Srba', otkrio srpski istraživač R. Bulatović. Nikakvi zaključci ne će zaustaviti srpske političke spletke i neistine, koje su dovele do stotina tisuća i više od milijuna žrtava logora Jasenovac. Svejedno, na Hrvatskoj je privesti kraju ta lutanja i zaustaviti se na znanstveno utemeljenim i provjerljivim činjenicama. Konačnu i potpunu istinu, po svemu sudeći, u ovom slučaju neće biti moguće otkriti.

Na komemoraciji u Memorijalnom centru Gradina, 2012. predstavnik Židovske općine Banja Luka Jakob Danon sažeo je svoja znanja i izvore: "sve međunarodne komisije svjetskog glasa su doslovno rekле da je u najvećem kompleksu logora smrti Jasenovac, pogibjeno preko 700.000 ljudi, žena i djece, mahom Srba, Židova, Roma i neistomišljenika." Otkud ta brojka? Kako bi se prikazao što veći broj ustaških žrtava, krivo su prikazivali vrijeme, mjesta i okolnosti njihove smrti. Među žrtve logora Jasenovac upisuju se i osobe umrle na prisilnom radu u logorima Njemačkoga Reicha, primjerice u Norveškoj, poginule u savezničkim bombardiranjima, umrle u zbjegu u El Shattu i u zbjegovima u južnoj Italiji, zatim osobe koje je ubila njemačka i talijanska vojska, žrtve četničkih pokolja, i partizane poginule u bitkama na Neretvi i Sutjesci, pa i one koji su poginuli kao domobrani i ustaše. (V. Geiger).

'Prepostavljeni' broj žrtava

Što se o žrtvama logora u Jasenovcu uči u Srbiji? "Znam da se u Srbiji stalno provlači brojka od 700.000 žrtava Jasenovca? Danas se zna da je žrtava 80 i nešto tisuća, poimence se zna tko je stradao. Strahota je da se uopće govori o broju žrtava, broj nije bitan. Važno je zašto se nešto dogodilo". (O. Kraus, 2018.). Opet nam je pred očima različito razumijevanje pojma 'znanje'. Lako je provjeriti učestalost spominjanja brojke o '700.000 žrtava', ali je dvojbena uporaba pojma 'znanje' i uz navod o '80 i nešto tisuća' žrtava, jer se, vrlo vjerojatno, ipak radi samo o prepostavci. Uz tu prepostavku koristi se pojam 'znanja', ali se na iznošenje argumenata za drukčije 'znanje' odgovara onako kako je Partija (komunista) odgovarala na sve što se nije poklapalo s njezinom 'istinom', neprijepornom i konačnom.

"Ivo Goldstein uporno u javnosti iznosi mišljenje da se o logoru Jasenovac 'istina manje-više zna, uključujući i približan broj žrtava'. Goldstein štoviše ustvrđuje da se 'u krugovima skrupuloznih istraživača računa da je poimenični popis uglavnom dogotovljen u trenutku kada je na njemu zabilježeno 90 do 95 % pretpostavljenih žrtava. Danas smo praktički došli do tog stadija u istraživanju ili ćemo do njega doći u sljedećih nekoliko godina. Tako bi se konačno mogla zaključiti mučna diskusija o broju jasenovačkih žrtava'. A Ivo Goldstein trebao bi, naravno, biti taj tko će određivati koliki je „pretpostavljeni“ broj jasenovačkih žrtava i što je „istina“ o Jasenovcu, a što nije." (V. Geiger). Spomenuli smo samo neke od prijepora koji predugo traju.

Pretjerivanja 'bradatih fanatika'

Tekst o kome pišemo, doista je usporediv s tekstovima komunističkih agitpropovaca (Agitprop, komunistička služba za agitaciju i propagandu), odmah nakon Drugoga svjetskog rata, još dok su Staljinovi ljudi bili tu i poučavali kako se vodi prava revolucija. "Tvrdnje da se s brojem fašističkih žrtava mnogostruko pretjeruje pripada nekakvim bradatim ludama bez moći i utjecaja, fanaticima iz opskurnih izvanparlamentarnih strančica koje na izborima ne prelaze jedan posto ..." (A. Tomić, Jutarnji list). Početni je komentatorov stav da se uopće ne pretjeruje s 'brojem fašističkih žrtava'.

'Bradate lude' i 'fanatici', prema komentatorovu sudu, tvrde da se pretjeruje s brojem žrtava i nastoje to potkrijepiti adekvatnim argumentima. Tako i dolaze do 'lažnih žrtava'. Komentator nije ni 'bradan' ni 'fanatik' pa se izruguje s pokušajima istraživanja i utvrđivanja činjenica. On ne vidi zašto se ljudi iz 'opskurnoga svijeta' suprotstavljaju, brojkama koje iznose, primjerice, G. Greif i R. Bulatović. Istinitost ili neistinitost ne ovisi o tomu je li njegov autor 'bradan', ili je 'fanatik', nego o slaganju ili neslaganju iskaza i činjenica.

Ratne i poratne okolnosti

U ovakvim prijeporima, neistinitim nazivamo ono što nije utemeljeno na provjerljivim činjenicama, neovisno o tomu iznose li ih komunisti ili antikomunisti. Htjeli smo vjerovati da je prošlo vrijeme kad je nešto postajalo 'istinitim' samo zbog toga što je to 'Partija' tvrdila. Gore citirani tekst pokazuje da smo bili na krivom putu. 'Partija' se danas drukčije zove i služi se drukčijim metodama utjerivanja 'istine' u glave ljudi na transhumanističkom

putu. Posumnjati u tu 'istinu' ili je opovrgnuti provjerljivim podatcima, u 'ono' je vrijeme značilo izložiti se progonu. Danas se to drukčije radi. O prvoj razini otpora 'revizionizmu' brinut će suvremeni medijski agitpropovci.

Nisu manipulacije takva ranga započele dolaskom komunističkoga totalitarizma na vlast, niti su druga dva totalitarizma, nacistički i fašistički postupala drukčije, nego su drukčiji današnji tragovi osamdesetogodišnjega (80) komunističkoga oblikovanja 'istine' u hrvatskom iskustvu i četverogodišnjega (4) ustaškoga totalitarizma. Komunistički je totalitarizam i vremenski dvadeset (20) puta dulje vladao od ustaškoga. Na jednoj su strani rane Lepoglave, Stare Gradiške, Gologa Otoka, a na drugoj Jasenovca i drugih logora u NDH. Ni posljedice nisu iste, ni okolnosti nisu bile iste, ratne i neratne. Ako tvrdimo da su neka pretjerivanja posljedicom političke propagande, ni u kom slučaju ne poričemo da je počinjeno, ili opravdano, zlodjelo koje se dogodilo na bilo kojoj strani. Strašnih je zlodjela i kolektivnih stradavanja bilo u ratnim vremenima, ali i poratnih osveta i oblikovanja političkih 'istina' koje su odgovarale komunističkoj strani.

Stigmatiziranje Hrvata

Krivnja za žrtve Jasenovca nije pripisivana ratnim politikama, vojskama i pojedincima koji su zlodjela počinili, nego je pripisivana narodu Hrvata. Jasenovac je, u protuhrvatskoj retorici, označavan mjestom stradanja više od milijun ljudi, uglavnom Srba. Kasnije se ta brojka počela smanjivati, do nedavnih izjava dr. Veljka Đurića Mišina, direktora Muzeja žrtava genocida u Srbiji da nije voljan govoriti o brojevima "jer ima daleko važnijih činjenica", ali te činjenice "još uvijek nisu raščišćene u povjesnoj znanosti". A. Tomić misli drukčije.

Netko je već napisao da su svi rezultati objavljeni u knjizi ponovljivi i provjerljivi bilo kojem zainteresiranom čitatelju, budući da se temelje na javno dostupnim izvorima podataka kao što su digitalne baze javnih ustanova (Yad Vashem, Američki muzej holokausta, arhiv Arolsen), popisi žrtava njemačkih, talijanskih i srpskih logora, jugokomunistički i srpski popisi žrtava, osmrtnice, povjesne knjige s popisima žrtava

različitih događaja Drugog svjetskog rata, biografski leksikoni, enciklopedije, novinski zapisi, videozapisi s mrežnih usluga...

Što, dakle, o knjizi autora Nikole Banića i Mladena Koića pod naslovom „Jasenovački popis - lažne žrtve“, komentator Jutarnjega lista nije htio reći u svom osvrtu na jednu njezinu promociju? Nije htio reći argumentiraju li tvrdnje o lažnim žrtvama. Nije objasnio zašto bi prikazivanje lažnih žrtava stvarnim žrtvama bilo prihvatljivo, a pobijanje neistinitih navoda neprihvatljivo; nije htio reći u odnosu na koju istinu su oni revizionisti, koju Istinu Banić i Koić revidiraju; nije rekao da su autori i obrazovanjem doista kompetentni (doktori znanosti) istraživati podatke iz jasenovačkoga popisa i o rezultatima pisati.

Ivan Bekavac

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/vai-prilozi/a-b/bekavac-ivan/42737-i-bekavac-agitprop-i-hrvatski-revizionisti.html>

<https://www.dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/37564-agitprop-i-hrvatski-revizionisti>

KNJIGA RAZOTKRIVENA JASENOVAČKA LAŽ

“PROMOCIJA REVIZIONISTIČKE KNJIGE U CRKVENOJ DVORANI”

Naslov: Predstavljanje knjige + Bujica

Datum: Tue, 8 Jan 2019 18:30:38 +0100

Šalje: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

20 godina od moje knjige "Srpski mit o Jasenovcu"

Evo 20 godina je prošlo od tiskanje moje knjige "Srpski mit o Jasenovcu / Skrivanje istine o Beogradskim konc-logorima".

Knjiga koju smo napisali dr. Razum i ja je na neki način i obilježavanje te okrugle obljetnice.

U vrijeme kada je tiskana organizirao je radio "Slobodna Europa" moj dvoboj s dr. Milanom Bulajićem iz Beograda.

U ovoj knjizi je ponovno tiskan cijeli taj razgovor koji je svojevremeno oduševio australske Hrvate tako da su organizirali tiskanje te knjige i nastavka iz 2000. na engleski-Zanimljivo je da se u tu proslavu uključio i bilten "Novosti".

Čini mi se da su oni jedini do sada najavili to predstavljanje:)))

<https://www.portalnovosti.com/promocija-revizionisticko-knjige-u-crkvenoj-dvorani>

PROMOCIJA REVIZIONISTIČKE KNJIGE U CRKVENOJ DVORANI

U dvorani isusovačke crkve, u kojoj se održavaju mise za poglavnika Antu Pavelića, organizira se promocija knjige Josipa Pečarića i Stjepana Razuma

Ni nova 2019. godina neće proći bez promocije povjesnog revizionizma i to na njenom samom početku. Pobrinulo se za to Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac koje sljedećeg četvrtka – 17. siječnja 2019. godine u dvorani crkve Presvetog Srca Isusova u Zagrebu organizira predstavljanje nove knjige ‘Razotkrivena jasenovačka laž’, akademika Josipa Pečarića i dr. Stjepana Razuma. Promocija će se održati u dvorani isusovačke crkve u Palmotićevoj ulici u kojoj se redovito održavaju mise zadušnice za ustaškog poglavnika Antu Pavelića.

Izdavač knjige Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac je, kako smo u nekoliko navrata pisali, udruga čiji se članovi otvoreno zalažu da se iz preambule Ustava izbaci ZAVNOH i uvrsti NDH. Osim ove, izdali su i knjigu ‘Jasenovački logori – istraživanja’ autora Vladimira Horvata, Igora Vukića, Stipe Pilića i Blanke Matković. U njoj se, među ostalim, navodi: ‘Zatočenici u logor nisu dovođeni da bi bili ubijani. Uzroci smrti bili su bolest, odmazde i kazne na pojedine prijestupe te partizanski i saveznički napadi... Nitko u logor nije dospio, niti bio ubijen, samo zato što je Srbin ili pravoslavac... Desetljeća u kojima se o Jasenovcu nije moglo normalno istraživati i razgovarati stvorila su od tog logora propagandni mit protiv kojeg se teško boriti’. Članovi Društva, osim genocida počinjenog nad Srbima otvoreno negiraju i holokaust.

I autore nove knjige u izdanju ove udruge, javnost poznaje po aktivističkom revizionističkom djelovanju.

Pečarić je ugledni matematičar koji se u slobodno vrijeme bavi revizijom povijesti, a široj javnosti je poznat jer je 2015. godine dao podršku protuhrvatskoj inicijativi da ustaški poklič ‘Za dom spremni’ postane službeni pozdrav koji bi se koristio u Hrvatskoj vojsci. Drugi autor, Razum, katolički je svećenik zaposlen u Hrvatskom državnom arhivu, koji se bavi crkvenom poviješću. Razum je na svom Facebook-profilu tijekom 2017. godine, kako smo već pisali, u nekoliko navrata objavio video-uratke u kojima se rehabilitira politika Adolfa Hitlera i negira postojanje plinskih komora u Auschwitzu. Jedan od njih upotpunio je i statusom: ‘Ne radi se o podmetanju samo Hrvatima u Jasenovcu, već se to isto radi i Nijemicima s Auschwitzom’.

Upitan za komentar o tim postupcima, Razum je tada odgovorio: ‘Bogu sam zahvalan što živim u Republici Hrvatskoj, koja je slobodna i demokratska država, a blagodati toga su da slobodno mislimo, slobodno govorimo, slobodno se koristimo Facebookom, slobodno komentiramo, slobodno istražujemo, slobodno se bavimo znanstvenim radom, slobodno propitujemo, slobodno se čudimo, slobodno čestitamo... Nadam se da nisam neko vrijeme ‘prospavao’, u kojem bi neka od ovih sloboda bila ukinuta. Ako bi to bilo točno, molim Vas, upozorite me na to, kako bih se mogao prilagoditi novim zakonskim okolnostima.’

BUJICA

<https://www.youtube.com/watch?v=ECO3MkP7aU8>

U jučerašnjoj Bujici je dan i razgovor s Stjepanom Tuđmanom.

Nedavno smo zajedno bili nazočni kod otkrivanja spomenika hrvatskom predsjedniku Franji Tuđmanu.

O tome sam pisao i svojim kolegama akademicima još 15.12.:

"3.Predsjednik je naveo imena akademika koji su bili na otkrivanju spomenika predsjedniku Tuđmanu.

Mene nije spomenuo!

Valjda zato što su oni pozvani zato što su akademici, a ja sam pozvan zato što sam Josip Pečarić.

Prijatelj i autora i obitelji Tuđman. Da je malo bolje pogledao video bi da Stjepan Tuđman sa kćerkama nije sjedio u prvom redu gdje su mu rekli već u sedmom do mene!

Neobično mi je što nije primijetio da sam se zajedno sa hrvatskim generalima i članovima obitelji Tuđman slikali s kardinalom Bozanićem, koji me je veoma srdačno pozdravio. Vjerojatno je i znao da ja tamo nisam zato što sam akademik.

Zato se moram zahvaliti Predsjedniku, koji vjerojatno i ne zna da sam neizravno i spomenut u govorima jer je Bandićeva zamjenica u svom govoru citirala pismo Henryja Kissingera predsjedniku Tuđmanu koje sam ja dao u Proslovu knjige „Za hrvatsku Hrvatsku“ iz 2001. g. Na predstavljanju je bila nazočna i gđa Tuđman koja je poslje toga i pronašla to pismo. Na misi za Predsjednika bio sam, kao i ranije, s hrvatskim generalima. Misu je predvodio biskup Vlado Košić, koji je blagoslovio i konferenciju MIA 2018. i govorio o mom domoljubnom radu. Sve to imate u knjizi koja nije spomenuta u izvješću Predsjednika. Priznajem, ni ja nisam primijetio spomenute akademike (osim akademika Reinera) na misi za Predsjednika!"

U jučerašnjoj Bujici kao da su znali dali su sliku s tog događaja kao potvrdu onog o čemu sam pisao: VIDJETI PRILOG!

Pozz

Josip

Naslov: I Srbi i Židovi vas pozivaju na predstavljanje knjige „Razotkrivena Jasenovačka laž“!

Datum: Thu, 10 Jan 2019 08:54:25 +0100

Šalje: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

Za tjedan dana je predstavljanje knjige „Razotkrivena Jasenovačka laž“!

I Srbi i Židovi pozivaju na predstavljanje knjige:

<http://hr.n1info.com/Vijesti/a361184/Centar-Simon-Wiesenthal-Hrvatskoj-Zabranite-negiranje-ustaskih-zlocina.html>

<https://www.telegraf.rs/vesti/jugosfera/3022355-centar-simon-vizental-trazi-od-hrvatske-da-zabrani-knjigu-koja-negira-ustaske-zlocine-u-ndh-ne-mogu-se-izbeci-masovna-ubistva-u-jasenovcu>

https://www.b92.net/info/vesti/index.php?yyyy=2019&mm=01&dd=09&nav_category=167&nav_id=1490991

<https://net.hr/danas/hrvatska/lovac-na-naciste-opet-napao-vladu-16-siječnja-u-crkvi-u-zagrebu-promocija-djela-koje-bi-moralno-bitи-zabranjeno-zaustavite-to/>

<https://www.srbijadanas.com/vesti/region/centar-posvecen-pronalazenju-nacista-zabraniti-negiranje-ustaskih-zlocina-2019-01-09>

http://standard.rs/2019/01/09/centar-simon-vizental-hrvatskoj-zabranite-negiranje-ustaskih-zlocina/?ns_abc=latin

<http://www.rts.rs/page/stories/sr/story/11/region/3381958/zurof-trazi-da-se-zabrane-delakojima-se-negiraju-ustaski-zlocini.html>

<https://www.teraz.sk/najnovsie/chorvatsko-csw-ziada-zakazat-knihu/371357-clanok.html>

<https://informer.rs/vesti/politika/415535/hrvati-stop-dalje-mozete-vredjate-srbe-centar-simon-vizental-zabraniti-negiranje-ustaskih-zlocina>

<http://www.balkaninsight.com/en/article/od-hrvatske-zatra%C5%BEeno-da-zabraniti-negiranje-usta%C5%A1kih-zlo%C4%8Dina-01-09-2019>

<https://time.rs/c/696764173c/>

Zato vam ponovno šaljem prikaz knjige iz Hrvatskog tjednika:

Iz tiska upravo izašla NOVA KNJIGA akademika Josipa Pečarića i dr. Stjepana Razuma

RAZOTKRIVENA JASENOVAČKA LAŽ

Dr. Razum je prije šest godina raskrinkao i srušio komunističke dogme o logoru Jasenovac, a što danas svojim radom potvrđuju i drugi istraživači

Piše: A. ČERNIVEC

Razotkrivena jasenovačka laž naziv je nove knjige akademika Josipa Pečarića i dr. Stjepana Razuma koja je iz tiska izašla prije nekoliko dana. Riječ je o je zbirci objavljenih i neobjavljenih tekstova akademika Pečarića i dr. Razuma, koje su o jasenovačkoj zbilji i mitu pisali od 2012. do 2018. Niz članaka započinje razgovorom objavljenim u Hrvatskom listu, budućem Hrvatskom tjedniku, davne 2012. Predgovor i pogovor za ovu knjigu napisala su dvojica istaknutih hrvatskih povjesničara dr. sc. Jure Krišto i dr. sc. Mato Artuković.

Dr. sc. Stjepan Razum predsjednik je Društva za istraživanje trostrukoga logora Jasenovac, pročelnik je odjela Nadbiskupijskoga arhiva u Zagrebu Hrvatskoga državnog arhiva, koji je izazvao pravu paniku u 'antifaističkim' i velikosrpskim redovima kada je dao intervju pod nazivom 'Vrijeme je da srušimo velikosrpski mit o Jasenovcu' u Hrvatskom listu 9. kolovoza 2012. Taj intervju nalazi se i u knjizi 'Zabranjeni akademik', iz 2012. gdje je dano cijelo poglavlje na kraju knjige 'Dr. sc. Stjepan Razum, povjesničar i arhivist'. Pored intervjua, u knjizi se nalazi i tekst glavnoga urednika Hrvatskoga tjednika Ivice Marijačića pod nazivom 'Ne može se komunističkim dogmama protiv razuma i Razuma' (Hrvatski list, 30. 8. 2012.) koji predstavlja komentar na napade na dr. Razuma. Da se doista radilo o pravoj panici, pokazala je činjenica što su protiv dr. Razuma ustale takve povijesne 'veličine' kao što su bili veleposlanik Republike Srbije u RH, kao i tadašnji Predsjednik RH Ivo Josipović. Možemo reći da je u tom intervjuu dr. Razum dao načela na kojima se zasniva udruga Društvo za istraživanje trostrukoga logora Jasenovac čiji je on predsjednik, a svi ti napadi koji su nakon toga uslijedili na dr. Razuma samo su pokazali kolika je bila potreba za osnivanjem jednoga takvog društva. Sve ono što je uslijedilo nakon toga, sva ona otkrića oko logora Jasenovac samo su potvrdila sve ono što je još prije šest godina govorio dr. Razum.

U predgovoru koji potpisuje dr. sc. Jure Krišto, znanstvenik emeritus, zanimljivo je kako se on nije osvrnuo na sadržaj knjige već je želio odgovoriti na pitanje je li danas dopušteno istraživati povijest logora Jasenovac. Dr. Krišto piše kako 'danas postoji stanovit broj znanstvenika koji tvrde da su pronašli nove dokumente i na temelju toga zaključili kako ocjena Jasenovca kao logora za likvidacije nije posve vjerodostojna. Piše kako jedni tvrde

da nema niti može biti bilo kakvih dokumenata na temelju kojih se o Jasenovcu mogu donijeti drukčiji zaključci od poznatoga: da je bio logor za sustavno uništenje velikoga broja ljudi, dok drugi tvrdi da oni koji na temelju nekih novih dokumenata zaključuju suprotno nisu sposobni stručno tumačiti te dokumente i donositi takve zaključke. Takve vrste neslaganja postoje oduvijek i ne bi trebale biti problem u znanstvenoj zajednici, ali postoji jaka struja među znanstvenicima i laicima koja zabranjuje istraživanje o logoru Jasenovac i pogotovo da plodove svojih istraživanja objavljuje i na druge načine širi. Zato je nametanje 'ispravnoga mišljenja' i zabrana drukčijih znanstvenih zaključaka odioznine od bilo čega drugoga, zaključuje među ostalim dr. Krišto.

Nadalje ističe kako 'oni koji znaju što je ispravno mišljenje, posežu za argumentom da istraživanje o Jasenovcu predstavlja revidiranje povijesti i popravljanje slike o Nezavisnoj Državi Hrvatskoj, nijeći njezin 'zločinački karakter'. Naravno da će nova saznanja o Jasenovcu utjecati i na razumijevanje ND Hrvatske', ali drži kako to ne smije biti razlog za zabranu istraživanja logora Jasenovac i propagiranja eventualnih novih saznanja. 'Uostalom, zar se upravo o logoru Jasenovac i o Nezavisnoj Državi Hrvatskoj nije izreklo i napisalo bezbroj paušalnih ocjena i najobičnijih laži! Zar ne bi bila odgovornost svih znanstvenika u svijetu da se takve laži razobliče ako i kad za to postoje čvrsti dokazi! Tu pokazujemo staru boljku lakoga zaboravljanja i nedavnih događaja.... stoji među ostalim u predgovoru dr. Krište.

Knjiga Razotkrivena jasenovačka laž akademika Pečarića i dr. Razuma može se naručiti putem e adrese:

drustvo.jasenovac@gmail.com.

Hrvatski tjednik, 27. prosinca 2018., str. 34

OTVORENO PISMO PROF. MATKA MARUŠIĆA

Dobio sam izvrsno reagiranje na moj tekst s nizom linkova o tekstu srpskih Novosti i upletanja notornog, u Srbiji odlikovanog, Efraima Zuroffa:

„Zuroff su obavijestili da se oglasi: poznata špranca. Možemo li očekivati sljedeći četvrtak policiju u Palmotićevoj i zabranu promocije?

A.

<https://www.msn.com/en-xl/europe/top-stories/jewish-rights-group-urges-croatia-to-ban-pro-nazi-book/ar-BBS0YaM?li=BBKxJ6T&ocid=UP97DHP>“

Zamolio sam Predsjednicu da mi sugerira odgovor na ovaj upit. Poslao sam joj i niz linkova iz svijeta koji prenose Zuroffov poziv na zabranu knjige (Hitler je nepočudne knjige palio, zar ne?):

<https://www.apnews.com/11edaa150f63423989db3540cbbdbd69>

<https://www.nytimes.com/aponline/2019/01/09/world/europe/ap-eu-croatia-book.html>

https://www.washingtonpost.com/entertainment/jewish-rights-group-urges-croatia-to-ban-pro-nazi-book/2019/01/09/7f6266d4-141b-11e9-ab79-30cd4f7926f2_story.html?noredirect=on&utm_term=.8170c02d9497

<https://www.timesofisrael.com/jewish-rights-group-urges-croatia-to-ban-pro-nazi-book/>

<https://www.msn.com/en-xl/europe/top-stories/jewish-rights-group-urges-croatia-to-ban-pro-nazi-book/ar-BBS0YaM>

<https://www.660citynews.com/2019/01/09/jewish-rights-group-urges-croatia-to-ban-pronazi-book/>

<https://www.klfy.com/news/world-news/jewish-rights-group-urges-croatia-to-ban-pronazi-book/1693493836>

https://www.whig.com/article/20190109/AP/301099870?template=art_print#

<http://www.tribtown.com/2019/01/09/eu-croatia-anti-semitism/>

A netko tko je u Srbiji nagrađivan sigurno impresionira hrvatske političare. Oni daju i silne novce srpskim Novostima, pa će biti zanimljivo njihovo reagiranje na poziv Novosti-Zuroff. Zapravo je zabavno vidjeti kako hrvatske političare impresionira ovakvo reagiranje u svijetu na Zuroffovo poziv na „paljenje“ knjige.

A ono što mi mislimo napisao je don Kaćunko:

„Pošteni i pametni Židovi se stide organizacije "Simon Vizental" (kako Srbi pišu), jer ih samo sramote svuda po svijetu, mlateći lovnu na račun "holokausta" - zato treba pročitati knjigu INDUSTRIJA HOLOKAUSTA, autora židovskog povjesničara Normana G. Finkelsteina! Naime, ako Zuroff&com prihvate ISTINU o Jasenovcu, oni automatski bankrotiraju, ostaju bez love kao pijavice bez krvi i ugibaju... Zato se oni 'krvavo' bore protiv "negiranja ustaških zločina" i "revizije povijesti". A zapravo, oni ustraju u širenju LAŽI, čime pokazuju da su u službi Onih koji služe Sotoni - "ocu laži" i "čovjeku ubojici od početka" (kako ga je definirao Isus Krist, kome slava u vijeće vjekova, amen!)..,

A kako bi hrvatski političari trebali reagirati uči ih – a tko bi drugi -

profesor emeritus dr. sc. Matko Marušić svojim otvorenim pismom Zuroffu:

<https://kamenjar.com/matko-marusic-otvoreno-pismo-gospodinu-efraimu-zuroffu/>

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/vai-prilozi/ostalo/prilozi-graana/31025-m-marusic-otvoreno-pismo-gospodinu-efraimu-zuroffu.html>

<http://hrvatskonebo.com/hrvatskonebo/2019/01/10/matko-marusic-profesor-emeritus-otvoreno-pismo-gospodinu-efraimu-zuroffu/>

<https://www.braniteljski-portal.com/prof-matko-marusic-otvoreno-pismo-gospodinu-efraimu-zuroffu-centar-simon-wiesenthal>

Ali jesu li hrvatski političari i njihovi savjetnici dovoljno inteligentni da bi shvatili kako trebaju učiti od prof. Marušića?

Vaš,

Josip Pečarić

PRILOG:

Matko Marušić:

OTVORENO PISMO GOSPODINU EFRAIMU ZUROFFU

(...)

Naslov: MARUSICEVO PISMO ZUROFU

Datum: Sat, 12 Jan 2019 16:45:38 +0100

Šalje: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

Dragi svi,

Pismo profesora Marušića objavili su i:

<https://narod.hr/hrvatska/prof-dr-sc-marusic-odgovorio-zuroffu-manipulacije-brojkama-o-jasenovcu-kako-bi-se-ocrnio-hrvatski-narod>

<http://dragovoljac.com/index.php/razno/14444-otvoreno-pismo-prof-emeritusa-matka-marusica-efraimu-zuroffu>

Slično don Angelu reagirao je i dr. Burić:

Naslov: MARUSICEVO PISMO ZUROFU

Datum: Fri, 11 Jan 2019 11:16:44 +0100

Šalje: Jure Burić

Prima: pecaric@element.hr

MARUSICEVO PISMO ZUROFU

Ovako: kratko i jasno!

Gospodine (ako to uopće jeste) Zurof!

Ja neću biti uglađeni ali stvarni gospodin- kao prof. Matko Marušić.

Ja ću biti izravan : Vi ste jedno nesretno "zborilo" i piskaralo koje Hrvatskom narodu neprekidno čini veliko zlo. Vaša mržnja prema mom narodu vrijeda, boli, umara i provokira. Ona zabrinjava, jer je uvijek ista i računati na Vašu savjest i ljudski moment je iluzija.

Zapamnite - u mojoj domovini nećete Vi i Vaši istomišljenici stvarati zakone i donositi zabrane, pogotovo ne one po kojima bi trebalo spaliti ili zabraniti javno objavljivanje napisanih knjiga ma kakav sadržaj u njima bio- poglavito ne onih koji koriste snagu dokumenta- dakle argumenta u svojim sadržajima.

Ako nemate potrebu demantirati napisanu laž koju sam i ja kao učenik morao poput papagaja ponavljati kako je u Jasenovcu pobijeno 700.000 ljudi, ponajviše Srba, onda nemam ni ja potrebu prema Vama gajiti nikakvo ljudsko poštovanje.

Vi ste za mene obična kukavelj, koja sije zlo.

I polagat ćete račune za svoja nedjela, ako ne na ovome svijetu, a onda zasigurno na onom gdje će Vaš ZEMLJAK suditi, pa i za one presude koje Vaši preci izrekoše.

Mislite malo na ovo i na vrijeme se popravite.

Dr Jure Burić

Naravno naši političari daju puno novaca Novostima. Oni im to i vraćaju. Evo najnovije naslovnice:

Zapravo nije ni čudno što napadaju knjigu RAZOTKRIVENA JASENOVAČKA LAŽ.

Zapravo ona je na neki način i tiskana kao spomen na moju knjigu SRPSKI MIT O JASENOVCU,

koja je bila odgovor na knjigu dr. Bulajića TUĐMANOV JASENOVAČKI MIT.

I optužba za REVIZIONIZAM je doista zgodna.

U knjizi Goldsteinovih HOLOKAUST U ZAGREBU imate cijelo poglavlje o najpoznatijim našim revizionistima.

Znate tko je uvjerljivo najveći revizionist?

FRANJO TUĐMAN!

Uvijek sam bio ponosan što su meni dali najveći prostor poslije Tuđmana.
Poslije toga moja akademija je htjela tatinog sina u akademike!
A današnja vlast podržava sve koji pričaju o revizionizmu. A vodi ih Tuđmanova stranka.
Vjerovali ili ne!
I tako se prikriva istinski revizionizam: REVIZIJA POVIJESTI DOMOVINSKOG RATA!
Da nije tako svi bi došli na predstavljanje knjige RAZOTKRIVENA JASENOVAČKA LAŽ.

Pozz
Josip Pečarić
(...)

PISMO OBITELJI TUĐMAN

Naslov: Pismo obitelji Tuđman

Datum: Mon, 14 Jan 2019 05:11:02 +0100

Šalje: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

Prima: miroslav tudjman, st.tugjman, Ivan Tolj, predsjednica@predsjednica.hr,
predsjednica@predsjednica.hr, Ured Predsjednica ured@predsjednica.hr,
predsjednik@sabor.hr predsjednik@sabor.hr, predsjednik@vlada.hr
predsjednik@vlada.hr, hina@hina.hr hina@hina.hr, Hrvatski generalski
zbor hgz@hrvatskigeneralskizbor.hr, Kabinet Predsjednika
kabpred@hazu.hr

Poštovani članovi obitelji Tuđman,

Pozivam vas na predstavljanje knjige "**Razotkrivena jasenovačka laž**", čiji smo autori dr. Stjepan Razum i ja. Predstavljanje će se održati u četvrtak, 17. siječnja 2019., u 20 sati, u dvorani crkve Presvetog Srca Isusova u Palmotićevoj 31., u Zagrebu. O knjizi će govoriti novinar i publicist Igor Vukić i mi autori.

U Prilogu vam dostavljam i tekst o napadima na knjigu iz Slobodne Dalmacije koji završava sa sekcijom „Josip Pečarić: I Tuđmana su prozivali za revizionizam“.

U knjizi, koja evo izlazi dvadeset godina poslije moje knjige „Srpski mit o Jasenovcu“ – polemične knjige s knjigom „Tuđmanov Jasenovački mit“, a u njoj je ponovno dan i moj „dvoboj“ s autorom te knjige dr. Milanom Bulajićem.

Svojevremeno je general Ivan Tolj – oduševljen tim razgovorom – ustvrdio da je u njemu sve rečeno. Toga smo se prisjetili i poslije otkrivanja spomenika našem predsjedniku (šaljem vam i zajedničku sliku s kardinalom Bozanićem).

U knjizi „Holokaust u Zagrebu“ oca i sina Goldstein, s kojom sam također polemizirao, a i niz takvih tekstova je ponovno tiskano u ovoj knjizi, postoji poglavje o revizionistima u Hrvatskoj povijesti. I Prvi i najveći revizionist im je dr. Franjo Tuđman. Kao sramota HAZU ostat će činjenica da je kasnije prof. dr. Ivo Goldstein predložen za redovitog člana. Poznato je da sam se i tada tome (srećom uspješno) suprotstavio.

Svjedoci ste i činjenice da danas revizionizma u Hrvatskoj doista ima tj. postoji revizionizam povijest Domovinskog rata. Na stalnom udaru su i Domovinski rat i Predsjednik Tuđman.

Zato bi prirodno bilo da prozvane vlasti jednostavno odgovore zahtjevima za zabranu svojom nazočnošću na ovom predstavljanju. Zato će ovaj poziv proslijediti i njima.

S poštovanjem,
Akademik Josip Pečarić

PRILOG

LOVAC NA NACISTE Zuroff pisao Plenkoviću: zabranite knjigu akademika Josipa Pečarića i dr. Stjepana Razuma

Nakon zastupnika SDSS-a Milorada Pupovca i Borisa Miloševića koji su poručili kako najavljenja promocija knjige „Razotkrivena jasenovačka laž“ akademika Josipa Pečarića i dr. Stjepana Razuma kod njih „izaziva zebnju“, u srijedu je zabranu knjige zatražio i Centar "Simon Wiesenthal".

Sporna knjiga izdana je nešto prije Božića, izdavač je Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac, a promocija je planirana za 17. siječnja u dvorani crkve Presvetog Srca Isusova u Palmotićevoj ulici u Zagrebu.

U knjizi se na petstotinjak strana ponavljaju već prije objavljene teze dvojice autora poznatih po aktivističkom revizionističkom djelovanju i tvrdnjama da je broj jasenovačkih žrtava preuveličan. U odnosu na njihove prethodne knjige sad su dodana i poglavila s reakcijama na knjigu Igora Vukića „Radni logor Jasenovac“ koja iznosi iste teze.

Istraživanja povjesničara

Poznati lovac na naciste Efraim Zuroff jučer je od hrvatskih vlasti zatražio zabranu ove knjige, kao i ostalih djela koja negiraju povijesne činjenice i ustaške zločine počinjene za vrijeme NDH. Iz Centra "Simon Wiesenthal" navode kako se u knjizi negiraju masovna ubojstva Srba, Židova, Roma i hrvatskih antifašista u Jasenovcu.

- Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac, koje sponzorira ovaj događaj, osnovano je radi skrivanja strašnih zločina koje su na Balkanu počinili ustaše. Ove zločine potvrđuju povijesni dokumenti, svjedočanstva preživjelih i brojna istraživanja uglednih povjesničara.

Djela poput "Razotkrivene jasenovačke laži" u Njemačkoj ili Austriji odmah bi bila zabranjena – navodi Efraim Zuroff. Također podsjeća da je Hrvatska članica Međunarodnog saveza za sjećanje na holokaust te da bi sukladno tome trebala poduzeti sve korake kako bi sprječila negiranje holokausta i povijesnih činjenica.

Ogorčen je i Franjo Habulin, predsjednik Saveza antifašističkih boraca i antifašista, koji podsjeća kako je još prošlu jesen zajedno s manjinskim saborskim zastupnicima Miloradom Pupovcem i Veljkom Kajtazijem, te Ognjenom Krausom, predsjednikom Koordinacije židovskih općina, uputio predsjednici Republike, predsjedniku Sabora, predsjedniku Vlade i državnom odvjetniku dopis u kojem upozoravaju na alarmantno širenje, dopuštanje i podršku revizionizmu i negacionizmu u Hrvatskoj.

U dopisu su tražili da se odlučno osudi i suzbije širenje mržnje prema pripadnicima naroda žrtava i antifašista, kao i širenje neistina o zločinačkoj NDH sazdanoj na rasnim zakonima.

- Tražili smo da se prema tim pojavama i naša država odnosi kao Njemačka i Austrija. No, do dana današnjeg nismo dobili ni od jedne institucije odgovor na taj naš dopis. Jasno je da se ni nakon 28 godina otvorenog revizionizma iz pozicija vlasti i školskog sustava u kojem se djecu ne uči dovoljno o antifašizmu društvo nije spremno suprotstaviti tome - žali se Habulin.

Vlaho Bogišić, leksikograf i književnik, koji se kao član Programskog vijeća HRT-a već susretao s ovakvim kritikama, pogotovo nakon gostovanja Igora Vukića na HRT-u, kaže kako on ne misli da se u suvremenom društvu knjige trebaju cenzurirati i zabranjivati.

Ja sam krležijanac

- Kao krležijanac mislim da knjigama nije mjesto u sudnici, ni u cenzorskom uredu. Evo pogledajte primjer Šešeljevih knjiga, on je napisao pedeset protuhrvatskih, skandaloznih i strašnih knjiga. One nisu zabranjene u Hrvatskoj. Mogu se slobodno prodavati i reklamirati.

Moje je mišljenje da ni jedna javna institucija kao što je, recimo, HRT nipošto ne smije takve knjige reklamirati, međutim, to ne znači da se one trebaju spaljivati – kaže Bogišić i zaključuje kako sve što nije protivno zakonu može izlaziti, pa i najgore budalaštine.

Josip Pečarić: I Tuđmana su prozivali za revizionizam

Jedan od autora sporne knjige akademik Josip Pečarić odgovara kako su oni koji prozivaju njega, Stjepana Razuma i Igora Vukića na isti način prozivali i Franju Tuđmana za revizionizam.

- Točno je 20 godina prošlo od tiskanje moje knjige 'Srpski mit o Jasenovcu'. Ova nova knjiga koju smo napisali dr. Razum i ja na neki je način i obilježavanje te okrugle obljetnice - kaže Pečarić.

Piše Anita Belak-Krile

<https://www.slobodnadalmacija.hr/novosti/hrvatska/clanak/id/584018/zuroff-pisao-plenkovicu-zabranite-knjigu-akademika-josipa-pecarica-i-dr-stjepana-razuma>

SUTRA PREDSTAVLJANJE KNJIGE

Naslov:SUTRA PREDSTAVLJANJE KNJIGE

Datum:Wed, 16 Jan 2019 10:04:29 +0100

Šalje: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

Poštovani,

Pozivamo Vas na predstavljanje nove knjige

"Razotkrivena jasenovačka laž",

akademika **Josipa Pečarića** i dr. **Stjepana Razuma**

Predstavljanje će se održati u **četvrtak, 17. siječnja 2019., u 20 sati u dvorani crkve**

Presvetog Srca Isusova u Palmotićevoj 31.

O knjizi će govoriti

novinar i publicist Igor Vukić
te autori, akademik Josip Pečarić i dr. Stjepan Razum
Veselimo se vašem dolasku!
Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac

Pozive sam uputio i hrvatskim vlastima. Nisam dobio odgovor.
Neobično mi je vidjeti da vlastima ne smeta to što nas revizionistima proglašavaju oni
kojima je najveći revizionist HRVATSKI predsjednik Franjo Tuđman.
Nisam primijetio ni da su portalni objavili gornji poziv. A tolika reklama i u uglednim
svjetskim novinama.
Smetnuo sam s uma da je Zroff nagrađen i u Hrvatskoj:
<https://narodne-novine.nn.hr/search.aspx>

Odluka o odlikovanju Efraima Zuroffa Redom kneza Trpimira s
ogrlicom i Danicom

PREDsjEDNIK REPUBLIKE HRVATSKE

Na temelju članka 97. Ustava Republike Hrvatske i članka 2. stavka 1. Zakona o
odlikovanjima i priznanjima Republike Hrvatske (»Narodne novine« broj 20/95, 57/06 i
141/06), donosim

ODLUKU

kojom se odlikuje

Efraim Zuroff

REDOM KNEZA TRPIMIRA S OGRLICOM I DANICOM

za osobit doprinos borbi protiv povijesnog revizionizma i reafirmiranju antifašističkih
temelja suvremene Republike Hrvatske i uspostavljanju dobrih odnosa između Republike
Hrvatske i Države Izrael.

Klasa: 060-04/10-05/01
Urbroj: 71-05-04/1-10-01
Zagreb, 15. siječnja 2010.

Predsjednik
Republike Hrvatske
Stjepan Mesić, v. r.

<https://bezcenzure.hr/toptema/ivan-bekavac-o-predstavljanju-knjige-jasenovacki-popis-lazne-zrtve/>

UZ OSNIVANJE UDRUGE HRVATSKI DOMOLJUBNI ZBOR “FRANJO TUĐMAN”

Više portala objavilo je jučerašnju vijest o polaganjem vijenca i paljenjem svijeća na grobu HRVATSKOG predsjednika članova udruge Hrvatski domoljubni zbor “Franjo Tuđman” pa tako i portal dnevno.hr:

<https://www.dnevno.hr/vijesti/hebrang-i-hodak-odali-podcast-prvom-hrvatskom-predsjedniku-cuvati-cemo-bastinu-ovog-velikana-2285761/>

Međutim ovaj portal je objavio i drugu obavijest o tom događaju:

ZANIMLJIVA IMENA

Gubi li HDZ primat na Tuđmana? Impozantna ekipa zajednički odala počast prvom hrvatskom predsjedniku

<https://www.dnevno.hr/vijesti/gubi-li-hdz-primat-na-tudmana-impozantna-ekipa-zajednicki-odala-podcast-prvom-hrvatskom-predsjedniku-2285803/>

Izdvajamo drugi dio tog teksta:

Poznata su to imena uglavnom prekaljenih bivših političara, novinara, intelektualaca i mnogih drugih koji su se uvijek kretali u domoljubnim i konzervativnim krugovima (Andrija Hebrang, Ljerka Mintas Hodak, Zvonimir Hodak, Ivan Kujundžić, akademik Josip Pečarić, Antun Mateš, Hrvoje Hitrec, Jakov Sedlar, Željko Olujić, Josip Jurčević, Stjepan Tuđman i brojni drugi članovi udruge. Op JP)

S druge strane, počast su odali i članovi HDZ-a čiji je osnivač i prvi predsjednik Tuđman ostavio najdublji trag u toj stranci. No, nakon brojnih lutanja i mijenjanja smjera političkog djelovanja, danas unutar stranke postoje brojni nezadovoljnici koji smatraju kako je HDZ pod palicom Andreja Plenkovića potpuno promijenio paradigmu i odmaknuo se od Tuđmanove doktrine.

Shodno tomu, današnje osnivanje ove udruge mogla bi biti povrat baštine Franje Tuđmana, no ovog puta bez HDZ-a.

Buja nezadovoljstvo

Naš sugovornik blizak osnivačima rekao nam je kako nije cilj otimanje prava na baštinjenje Tuđmana HDZ-u, ali se ta stranka davno odrekla prvog hrvatskog predsjednika.

“Ne moramo mi nikome ništa oduzimati. Jasno je da je HDZ danas jedan potpuno drugi HDZ. Nema to puno veze s Tuđmanom. Pogledajte samo politiku prema hrvatskoj vojsci, proizvodnji, kulturi... Plenković je tu stranu smjestio tamo gdje bi je eventualno nekada stavio Račan, a mi smo odlučili vratiti Tuđmana narodu”, rekao nam je izvor jako dobro upoznat s ciljevima udruge.

Bilo kako bilo, nije prvi puta da se govori o tome kako je pod Plenkovićem HDZ izgubio početni domoljubni zamah i, kako nam kaže izvor iz samog HDZ-a, napustio politiku suverenizma.

“Vidio sam osnivače te udruge, to su sve cijenjena imena. Dosta ih je i bilo oko HDZ-a. No, razumijem potrebu da se bolje poštuje Franju Tuđmanu. Mi ga jesmo pomalo zaboravili, nije tajna da je dosta ljudi u stranci nezadovoljno što premijer i uže vodstvo ne zastupa suverenističke stavove, već smo se potpuno podredili politici Bruxellesa i Ursule von der Leyen”, rekao nam je sugovornik iz stranke.

Podsjećamo, dr. Franjo Tuđman bio je prvi hrvatski predsjednik kojemu malo tko osporava da je bio kvalitetan vojni predsjednik jer je pod njegovim vodstvom Hrvatska pobijedila u Domovinskom ratu i obranila se od velikosrpske agresije i tada europskog vojnog giganta JNA.

Ljevica i kritičari mu zamjeraju da je nakon rata nastavio vladati autokratski i uz gušenje ljudskih prava, a Haag ga je želio na optuženičkoj klupi.

No, nitko mu ne može osporiti i zauvijek će ostati upisan u povijesnim hrvatskim knjigama kao predsjednik koji je imao cilj slobodnu i neovisnu Hrvatsku te je to uz suradnike i branitelje ostvario.

Što o novoj udrizi kaže jedan od osnivača prof. dr. sc. Andrija Hebrang dano je u tekstu:

**HEBRANG O SURADNJI S HODAKOM: 'IZIGRANI SMO I PREVARENİ,
TUĐMANU SDSS NIKAD NE BI PAO NA PAMET'**

(...)

Misija udruge

Danas je Tuđmanova politika, smatra Hebrang, u potpunosti napuštena, osobito u pogledu očuvanja suvereniteta Republike Hrvatske. "U mnogim Tuđmanovim knjigama stoji: 'Europska unija može opstati samo kao zajednica suverenih naroda'. U tom smo pogledu posve izigrani i prevareni, pa danas nemamo ni financijski niti monetarni suverenitet niti čuvamo vlastite nacionalne granice".

Kao sljedeću ključnu točku, Hebrang ističe privatizaciju kapitalnih dobara jer, smatra, za Tuđmanovo vrijeme niti jedna važnija tvrtka nije prešla u većinsko vlasništvo stranaca,

dok je danas situacija upravo suprotna. Pored navedenog, Hebrang je naglasio da je nedopustiva "koalicija sa strankom koja je nastala na zločinu protiv Hrvata, a to je SDSS". "Tuđmanu nije palo na pamet postaviti nacionalnu manjinu u takav odnos u kojem je ona odlučujući faktor za donošenje najvažnijih zakona", dodao je. Udruga je još u fazi prikupljanja članstva za kategoriju utemeljitelja, nakon čega slijedi definiranje statuta i daljnjih aktivnosti, kako nalaže zakon. Svi zainteresirani mogu se javiti bilo kome od članova inicijativnoga odbora, a tko god se prijavi - dobro je došao, poručio je naš sugovornik.

Politička djelatnost

S obzirom na jaka imena od kojih su neka i sami političari, zanimalo nas je hoće li udruga i djelovati politički ususret izborima. Hebrang je takvo što opovrgnuo. "Mi ne mislimo voditi politiku, ali mislimo osvježiti ono što je u njoj bilo najvažnije i što je dovelo do stvaranja i obrane Republike Hrvatske", istaknuo je Hebrang za portal Direktно.

Hebrang je naglasio i kako su članovi inicijativnoga odbora bivši političari pa se ne planiraju aktivno uključiti u politiku, ali svoje iskustvo žele prenijeti javnosti i postojećim te potencijalnim budućim politički aktivnim pojedincima. Pozivaju se svi koji to žele da podrže osnivanje udruge te da se priključe njezinu budućem djelovanju", zaključio je Andrija Hebrang.

<https://direktno.hr/direkt/hebrang-o-suradnji-s-hodakom-izigrani-smo-i-prevareni-tudmanu-sdss-nikad-ne-bi-pao-na-pamet-333382/>

Jučer sam na Mirogoju čuo kako s nazivaju današnji HDZ: HRVATSKA DETUĐMANIZIRANA ZAJEDNICA .

Blago rečeno. Plenkovićev HDZ je od domoljubne strane napravio njenu suprotnost koja se s MOŽEMO takmiči koja je najglobalističkija stranka u RH.

Utemeljitelj Republike Hrvatske akademik Franjo Tuđman im treba samo pred izbore, a svaki drugi korak im je usmjeren na rušenje Tuđmanove ostavštine.

S druge strane Lili Benčik mi šalje svoj prošlogodišnji tekst koji je objavio niz hrvatskih portala a sada ponovo i dragovoljac.com

<https://www.dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/37694-lili-bencik-dr-franjo-tudman-23-godine-poslige>

<https://bezczenzure.hr/vlad/dr-franjo-tudman-24-godine-poslige/>

Prošle godine ja sam i upozorio na njega u tekstu u kome sam dao svoj govor na komemoraciji u Adelaideu dan poslije Tuđmanove smrti:

<https://bezczenzure.hr/vlad/godisnjica-smrti-utemeljitelja-republike-hrvatske/>

U tekstu Lili Benčik dane su izjave o Tuđmanu:

„ Kada danas pogledamo kontekst u kojima se mnogi narodi i dalje bore da uspostave svoju nacionalnu državu ili da očuvaju svoj teritorijalni integritet tek sad postajemo svjesni kolika je bila uloga Franje Tuđmana u uspostavi hrvatske moderne države“

Domagoj Knežević, Hrvatski institut za povijest.

„Najvažnije je za Franju Tuđmana to da je bio sistematičan, temeljit, uporan marljiv i da nije odustajao ni u jednom trenutku od te svoje zamisli da Hrvatska može postati samostalna država,“

Zorislav Lukić, Matica hrvatska.

Lik i djelo dr. Franje Tuđmana kroz izjave o njemu:

Strani diplomati i dužnosnici:

„Gospodine predsjedniče, Vi ste zadužili svoj narod, jer ste mu u povijesnim trenucima bili na čelu i omogućili stvaranje države. Ali kao i svi veliki ljudi, niti Vi nećete dočekati izraze zahvalnosti za to. Učinit će to tek dolazeće generacije. Ali vjerujte, učinit će. Vi ćete biti veliki čovjek hrvatske povijesti, ali ne za života, već kada ocjene budu donesene hladnom glavom.“

Henry Kissinger Dr. Franjo Tuđman - vizije i postignuća - UHIP, 2002., str. 141

„Ostaje neprijeporno: Amerika duguje vječnu zahvalnost Washingtonu i Lincolnu, a Francuska De Gaulleu. Ništa manje, ako ne i više, Hrvatska duguje Tuđmanu. I što nas vrijeme više udaljuje od njega, sve jasnija bit će nam istina: da je najsavjetlijie razdoblje hrvatske povijesti zauvijek obilježeno njegovim imenom.“

Thomas Patrick Melady (Veleposlanik SAD-a pod tri predsjednika) - Dubravko Jelčić: Tuđman i budućnost Hrvatske, Zagreb 2003., 183.

„Dolazim kako bih zahvalio predsjedniku Tuđmanu i hrvatskom narodu što potpomažu mirovni proces u Bosni. Došao sam izraziti podršku ne samo mirovnom procesu, nego i federaciji u Bosni između Muslimana i Hrvata, mirnom dogовору o povratku Hrvatskoj zemlje u istočnoj Slavoniji i konačno partnerstvu Hrvatske ne samo sa SAD, nego i s drugim zapadnim zemljama koje vjeruju u slobodu, ljudska prava i demokraciju, u mir i napredak, i koje sve na tome rade zajedno.“

- **Predsjednik Bill Clinton**, veljače 1996. (Thomas Patrick Melady: Tuđman i budućnost Hrvatske, Zagreb 2003., 127.)

„Franjo Tuđman bio je hrvatski domoljub. Njegovo djelo započeto je davno prije zbivanja iz proteklih nekoliko godina... Podupirući mandat Ujedinjenih Naroda i mirnu reintegraciju uz izbjegavanje novih sukoba, on je spasio tisuće života – ne samo hrvatskih, nego i ljudi cijele regije. I što je još važnije, njegova mudra politika omogućila je normalizaciju odnosa sa SR Jugoslavijom... Znam da je strastveno vjerovao u europsku Hrvatsku...“

General Jacques Klein (upravitelj prijelazne uprave Vijeća sigurnosti UN-a za Hrvatsko Podunavlje)

„Danas mislim da smo trebali više surađivati s Tuđmanom iako su nam prigovarali da smo potpuno povezani s Pantovčakom, a to nije bila istina. Dobio sam naredbu iz Washingtona da zaustavim prodor hrvatske vojske prema Banja Luci, i Tuđman je bio kooperativan, ali možda bi bilo drukčije da smo ih pustili da odrade taj vojni dio zadatka.“

- **Richard Holbrooke** (američki diplomat, posrednik u Daytonskim pregovorima), Večernji list, 14.11.2005.,

„Više puta smo se sastajali u Zagrebu, nekoliko puta u SAD, Bruxellesu. Pamtim ga kao vrlo sposobnog i čvrstog pregovarača koji nije lako odstupao. Mislim da je u Daytonu dobio puno što je planirao. Po mom mišljenju, Tuđman se mora smatrati ocem nove samostalne hrvatske države.“

- **Willy Claes**, bivši belgijski premijer, generalni tajnik NATO-a 1994.-1995., Globus,

„Smatram da je bivši predsjednik Tuđman bio veliki državnik i da mu dugujemo mnogo za neovisnost Hrvatske.“

- **Dr. Otto von Habsburg**, Globus, 31. ožujka 2000.

„Tuđman je bio mudar, poznavao je povijest i, otvoreno govoreći, uz njegovo vodstvo Hrvati su preko Oluje i drugih vojnih akcija spasili Bosnu i Hercegovinu.“

- **Herbert S. Okun**, američki veleposlanik: Večernji list, 15. travnja 2006.

„Predsjednik Tuđman je neobično strpljivo i mirno saslušao sva izlaganja nazočnih i ne sjećam se da je ikoga prekidal, da je upadao u riječ ili na bilo koji način utjecao na izlaganja. Govorili su o njemu kao posebno autoritativnoj osobi, kao diktatoru, a ja sam ga doživljavao kao politički vrlo pristojnog čovjeka koji je govorio nakon svih i koji je svima dopuštao da kažu svoje mišljenje.“

- **Julije Derossi**, (*O Tuđmanu s osobnim pogledom, Zagreb 2002., HDZ, 179.*)

„Predajući predsjedniku Tuđmanu visoko međunarodno priznanje za mir "Caterina de' Medici", prof. Pier Lorenzo Eletti je rekao: Dr. Tuđman "jedan je od lidera i graditelja nove Europe, predani borac za demokraciju, samostalnost Republike Hrvatske i mir u svijetu", uvevši ga time u društvo dobitnika tog uglednog priznanja, među kojima su i ličnosti poput Willijsa Brandta, Francaisa Mitteranda, Mihaila Gorbačova.“

- **Prof. Pier Lorenzo Eletti**, *Vjesnik*, 26. studenoga 1990., 1.

„Smatram da je bivši predsjednik Tuđman bio veliki državnik i da mu dugujemo mnogo za neovisnost Hrvatske“

- **Dr. Otto von Habsburg**, *Globus*, 31. ožujka 2000.

„Primio sam Tuđmana u Quirinalu. Poznavao sam i prije njegovu povijest. Danas ga mnogi kritiziraju i kažu da je imao čvrstu ruku. Pitam se bi li bilo moguće načiniti čudo, koje je on načinio davanjem neovisnosti Hrvatskoj, da nije ponekad upotrijebio i čvrstu ruku prema vani i unutra. Svojom politikom uspio je vratiti krajine koje su bile okupirane“

- **Francesco Cossiga**, bivši predsjednik Republike Italije, *Večernji list*, 17.11.2001.

Hrvatski dužnosnici, pisci i novinari:

„Hrvatsku je Tuđman ostavio u relativno dobrom stanju. Dug je inozemstvu bio oko devet milijardi dolara, od čega je polovica bio naslijeden dug bivše države, strancima je bilo prodano mnogo manje banaka i velikih profitabilnih, strateški državnih firmi, uvoz se još nije bio razmahao kao što će se dogoditi poslije, a sve do danas stanje se (ne)zaposlenosti nije bitno poboljšalo. Umjesto da se čuva to nasljeđe na kojem se mogla stvarati nacionalna ekonomija, postupilo se obratno...“

- **Milan Ivkošić**, *Večernji list* str. 11, Subota, 29. kolovoza 2009.

„Nisam susreo čovjeka koji bi više od njega vjerovao u narod i njegovo jedinstvo.“

- **Akademik Ivan Aralica**: *Ambra*, Zagreb, 2001., 380.

„Neka im Bog oprosti sve laži o Tuđmanu ... Na kraju dajem vam i osnovnu ocjenu dr. Tuđmana kao čovjeka. Volio je vlastiti narod, ali nije imao predrasuda ni prema komu. Otkad sam mu postao savjetnik pa do smrti nikada ga nisam čuo da negativno govorio o drugim narodima i vjerama. Bio je svjestan politike granica u današnjoj Europi i nije tražio promjene za Hrvatsku. Ukaživao je na povijesne nepravde i ljudska prava Hrvata u Bosni i Hercegovini, Crnoj Gori, Srbiji i na Kosovu...“

- **Prof. dr. Slobodan Lang** (bivši savjetnik Predsjednika RH, *Veleposlanik, zastupnik u Saboru*), *Hrvatski List*, br. 220, 11. prosinac 2008

„Predsjednik Tuđman dobro poznaje hrvatski kulturni milje, što ne treba čuditi, jer se u njemu kretao i jer iz njega potječe. Pogotovo, jer mu je poznавanje tog okoliša, u vrijeme kad je kulturni nacionalizam bila jedina živa nacionalna snaga, bilo potrebno u ostvarivanju državotvornih nakana. Ne čudi me ni što poznaje sve važnije književnike i njihove političke orientacije, to također spada u krug interesa rasnog političara, ali me čudi što tako dobro poznaje samu književnost, osobito proznu, da je uza sve što je činio, i za to našao vremena...“

- **Akademik Ivan Aralica**: *I tu je kraj*, Zagreb 1999., 28/9.

„Koliko ja znam, Tuđman je mnogo toga (lošega) znao o ljudima, nisu mu bile skrivene njihove zakulisne i prljave igre i djela, ali je sve to tolerirao, podnosio i tek u rijetkim trenucima očajavao i ponavljao: "S mnogima od njih pod drugim okolnostima ni kavu ne bih popio".

- **Nenad Ivanković:** *Predsjedniče, što je ostalo?* Varaždin 2000., 16.

„Mnogi nisu znali kako krenuti. Tuđman je znao. Bila je iznimna sreća što se toliko toga skupilo u jednoj osobi: povjesnik koji je bio svjestan svih razdora i nejedinstva u prošlosti, čitač učinjenih pogrešaka koje se ne smiju ponoviti, svjedok novije povijesti i poznavatelj tadanje vlasti, poznavatelj osoba i odnosa komunističkih moćnika, čovjek obavišešten o pravom stanju stvari u jugo-armiji, dakle svega što je moglo biti – i bilo je – uporabljivo u ključnom trenutku...“

- **Hrvoje Hitrec,** *O Tuđmanu s osobnim pogledom*, Zagreb 2002., HDZ, 68/9.

„U bivšem sistemu dr. Franjo Tuđman imao je položaj i mogućnost da udobno živi s privilegijama i ugledom, ali uz cijenu da bude neosjetljiv za sudbinu svoga naroda. Znanjem i iskustvom uvidio je nepravde i svojom savješću je izabrao težak put nenasilne borbe za slobodu i povijesna prava i istinu o svom narodu. Otkrio je prave probleme, pošao je svjesno putem koji će ga voditi u progone, sve do tamnice. Nailazio je ne samo na nerazumijevanje velikih nego i na protivljenje. Dostojanstvo se velikih se upravo tako očituje da budu zaštita slabih i malih, da jamče slobodu i ostvarenje neotuđivih ljudskih i nacionalnih prava potlačenih.“

- **Kardinal Franjo Kuharić:** *Ne malakšimo, Kana, 30/1999., br. 12, str. 12.*

Jedan od oblika negiranja Tuđmanovog djela jeste izdašno financiranje onih koji najvulgarnije govore o HRVATSKOM predsjedniku. Kao oni slave Tuđmana, a koaliraju s Pupovcem i daju silne novce njegovim Novostima.

Zašto?

Pa pogledajte u tom tekstu gđe Benčik iz prošle godine što piše o jednom njihovom novinaru. Naime u tekstu postoje i dio:

I na kraju što o Dr. Tuđmanu pišu „titovi pioniri“

„Tuđman je bio govor i neostvareni diktator.“

Viktor Ivančić- Viktor Ivančić 26.3.2012. u 09:37

Dobio je nagradu "Duško Kondor", koju dodjeljuje sarajevska nevladina organizacije "Gariwo" za afirmaciju građanske hrabrosti. Radi se o jednoj u nizu međunarodnih nagrada koje je dobio za novinarski rad u proteklih tridesetak godina.

Da nije jadno i bjedno bilo bi smješno. Dobitnik „međunarodnih nagrada“ iz bivše Jugoslavije., koje si međusobno dijele kao međunarodne nagrade, od onih koji su još uvek na titovom putu, koji se čvrsto drže "druže Tito mi ti se kunemo, da sa tvoga puta ne skrećemo" I od tuda neviđena mržnja prema dr. Tuđmanu, jer je „skrenuo“ sa titova puta i pobijedio titovu Jugoslaviju.

„Zasad se u Novostima osjećam vrlo komotno. Novosti su svakako, bez obzira na „manjinski“ predznak u zaglavju, danas najrelevantniji politički tjednik u Hrvatskoj. Ne osjećam se ni ugroženim ni zakinutim po pitanju izbora, makar je točno da me neki „mainstream“ mediji ne bi rado objavljivali, niti bih ja za njih pisao“

Ahaha, moram se i nasmijati, pa naravno niti jedan drugi medij ne bi plaćao za primitivne, huškačke i licemjerne tekstove, ali Novosti se obilno financiraju iz Proračuna RH, po Ustavnom zakonu o pravima nacionalnih manjina i tu se doista lijepo osjeća komotno kada ga svi mi plaćamo.

Životno (ne) djelo Viktora Ivančića je ogromna mržnja prema dr. Tuđmanu i Republici Hrvatskoj, a koliko ta mržnja još uvijek 23 godine nakon Tuđmanove smrti vlada njime pokazao je tekstom o njegovo grobnici u kojoj mu se pridružila nedavno preminula supruga Ankica.

„Za one što će požuriti s optužbom da sam bešćutni gad lišen minimuma pjeteta moram dodati kako je zajednički boravak dvaju supružnika u grobnim odajama jedini uistinu ljudski element ove priče. Ne radi se o tome da Ankici Tuđman nije mjesto uz pokojnoga muža, nego da Franji Tuđmanu nije mjesto uz Krista Kralja, a ako je ipak završio uz Krista Kralja, onda je to zoran prikaz groteskne naravi njegova državotvornog projekta, pobjednički bofl nacionalne megalomanije koju je sâm svesrdno poticao i kojoj se združno odavala njegova familija. Pa je tako, u doigravanju, i zaslужna udovica završila uz Krista Kralja, kako onoga s unutrašnje, tako i onoga s vanjske strane ploče.“

<https://www.portalnovosti.com/grobnica-na-kraju-grada>

Pa doista i je gad, gad ispunjen mržnjom prema dr. Tuđmanu i državi Hrvatskoj! Gad koji svojim tekstovima samo raspiruje i potiče mržnju. I ne samo on, on je samo primjer; pored njega su Boris Dežulović, Marjan Vogrinec, Miljenko Jergović, Gordan Duhaček, Armando Černjul i još nekoliko istaknutih titovih pionira, tito-jugenda i titovih balila...

Kažeš za osnivača HDZ-a da je govnar, a onda su novine i preko njih i sam Ti debelo nagrađen od stranke na vlasti koji su sretni da netko drugi kažu a ne oni tako nešto, zar ne? Zapravo gđa Benčik je naslov dala po Ivi Drobilici, pa je prvo citirala njegovu izjavu uz komentar i sliku:

Ivo Goldstein je među gorljivim detuđmanizatorima. Kao veleposlanik Republike Hrvatske u Parizu držao je titovu sliku na kaminu.

Stranka koju je osnovao Franjo Tuđman ne može reći da je njihov predsjednik JB Tito, pa je lijepo podržavati takvog veleposlanika. Naravno ne tako očito kao što to može Predsjednik države, zar ne?

Sjetimo se da ga je poslje neizbora u HAZU poslan na to mjesto odakle je slika na kaminu. A Plenković ga je izabrao za člana one svoje komisije kojoj je zvijezda petokraka kojom je rušen Vukovar dobra, a ZDS kojim je branjen Vukovar loša. A onda im je loš i HOS...

Naravno znanstvene reference Iva Drobilice su sjajne.

1. Mentor prof. Brandt ga je uhvatio u lažima koje je objavljivao kao istinu (izmišljaо i povjesna vrela i autore) pa nije mogao doktorirati u Zagrebu
2. Tata mu je postao Predsjednik Jevrejskih opština u Beogradu, pa je sinek doktorirao u Beogradu (objavi doktorat kao knjigu pa je i ona osporena)
3. Kada je tata postao posebni savjetnik Predsjednika Vlade RH postao je kandirat za redovitog člana HAZU i na Izbornoj Skupštini dobio najmanje glasova u povijesti Akademije.

Zato sam zamolio gđu Lili da mi pošalje link za članak

IVO GOLDSTEIN ZA GLOBUS

POVIJEST IZMEĐU ISTINE I KULTA: ZAŠTO FRANJO TUĐMAN IPAK NIJE HRVATSKI NACIONALNI VELIKAN

Bio je ključna osoba u stvaranju hrvatske države, ali izabralo je nacionalizam, razvijao je kult države i prinosio je govor mržnje...

Globus - Povijest između istine i kulta: Zašto Franjo Tuđman ipak nije hrvatski nacionalni velikan (jutarnji.hr)

Naravno poslije tekstova o Ivu Goldsteinu dvojice od osnivača Hrvatskog domoljubnog zbor "Franjo Tuđman" prof. dr. sc. Andruje Hebranga:

HEBRANG: GOLDSTEIN JE DILETANT, ISTINA O JASENOVCU JE POD ZEMLJOM, I NIJE JU TEŠKO OTKOPATI I DOKAZATI

<https://kamenjar.com/hebrang-o-goldsteinovim-izjavama-jedina-drobilica-je-on-je-drobitakve-gluposti-da-je-to-neprobavljivo/>

i prof. dr. sc. Josipa Jurčevića:

JURČEVIĆ ZA DIREKTNO: GOLDSTEINA NE TREBA SMATRATI ZNANSTVENIKOM, TOLIKO SE PUTA BLAMIRAO, OD DROBILICE DO DRUGIH IRACIONALNIH STAJALIŠTA

<https://direktno.hr/direkt/jurcevic-za-direktno-goldsteina-ne-treba-smatrati-znanstvenikom-toliko-se-puta-blamirao-od-drobilice-do-drugih-iracionalnih-stajalista-278357/>

s dr. Goldsteinom se čovjek može samo šaliti. Uostalom po svom čuvenom pronalasku dobio je i ime IVO DROBLILICA.

Zato se meni iz tog veleumovanja Iva Drobilice posebno dopao dio kad on 'kritizira' HRVATSKOG predsjednika:

Umjesto da potiče prosvjećenost dopuštao je primitivizam („kila mozga dvije marke“). Umjesto otvorenosti propagirao je malograđansku uskogrudnost. Umjesto slobode govora prinosio je govor mržnje.

Nije rijetko da ljudi govoreći o drugima, zapravo govore o sebi samima. Tako ove dvije rečenice sjajno opisuju upravo Iva Drobilicu.

PRIMITIVIZAM

Ivo Drobilica je pokazao kako izgleda kad nisi primitivac:

O Goldsteinovom ponašanju koje je suprotno ponašanju primitivaca pisao je i njegov kolega dr. sc. Vladimir Geiger kada je ovaj objavio članak *Osvrt na knjigu Hrvatska 1918 – 2008 Ive Goldsteina: Niz otvorenih pitanja*, Vjenac, 397, 21. 05. 2009. (*Goldsteineov kompendij neznanja*, Hrvatsko slovo, 4. lipnja 2010.):

Nakon što sam napisao osvrt na njegovu knjigu Hrvatska 1918 - 2008. (Vjenac, časopis za suvremenu povijest, Review of Croatian History), Goldstein mi je u lice

izrekao pregršt izabranih gadosti i psovki, kako vjerojatno i nalaže njegov strukovni i društveni položaj, i ponajprije kućni odgoj. Koliko mi je poznato, nisam osamljen. Goldstein se nimalo ne libi pozivati na svoja mnogobrojna poznanstva i medijske i političke veze, a i hvaliti se svojom nezaobilaznošću i svekolikim „utjecajem“. Jednostavno rečeno, svi oni bezobraznici koji ne misle kao Goldstein ili, pak, iznose stajališta koja mu se ne sviđaju ili, još gore upozoravaju na njegove pogreške i kritički se izjašnjavaju o njegovom radu – imat će problema. U svojoj uljuđenosti Goldstein ne bira riječi različitih, više nego li slikovitih, pogrda i prijetnji koje upućuje svima onima koji ne djeluju i misle kao on. Pitam se je li za navedeno nekoga kod nas uopće i briga?

Misle, misle. Nedugo poslije toga postao je Goldstein veleposlanik, a vidimo da i danas žele takvog veleposlanika.

Pogotovo što je on to kako izgleda ne biti primitivac pokazao nedavno:

Ivo Goldstein, hrvatski povjesničar židovskog podrijetla, sveučilišni profesor i autor više knjiga izgubio je živce zbog izjava starijeg gospodina sa štapom. A kako je to izgledalo kada su krenuli u raspravu o Srbima i četnicima zabilježila je kamera Z1 televizije za Bujicu.

<https://cronika.hr/2021/06/skandal-u-novinarskom-domu-goldsteinu-popustili-zivci/>

Povjesničarka DR. VLATKA VUKELIĆ to je komentirala: “To je čin agresije bez opravdanja, tako se ne ponaša jedan sveučilišni profesor!”

Možda, ali veleposlanik RH – DA.

UMJESTO SLOBODE GOVORA - GOVOR MRŽNJE

Dr. Geiger je kao što smo vidjeli govori o uljuđenom odnosu Goldsteina prema onima koji koriste govor mržnje tj. *iznose stajališta koja mu se ne sviđaju ili, još gore upozoravaju na njegove pogreške i kritički se izjašnjavaju o njegovom radu*. Metoda obrane slobode govora prema takvima su tužbe za duševne boli. Od spomenutih članova udruge Hrvatski domoljubni zbor “Franjo Tuđman“ koliko je meni poznato do sada je tužio Željka Olujića i mene.

Svjedoci u tužbi protiv mene bile su mu supruga i kćerka. Evo njihovog svjedočenja:

Tako je svjedokinja Sanja Petrušić-Goldstein iskazala da se tužitelj uzruja zbog knjige te se uvijek uzruja kada pročita što piše akademik Pečarić, a tada počinju i zdravstveni problemi tužitelja. Nakon takvih natpisa počinju prijetnje, ružni komentari, tj. takvi natpisi generiraju komentare na internetu, ljudi se grozno izražavaju i nasilni su. Onda dođu prijatelji i postavljaju pitanja o tome da je tužitelj iznio teze o genocidnosti hrvatskog naroda, pa se on jako uzruja jer mora objašnjavati da to nije tako te da on nije izdajnik hrvatskog naroda. U komentarima se piše da se iseli iz Hrvatske, da nisu Hrvati, da su izdajice i slično. Takve prijetnje traju već 20 godina, a tužitelj je aktivan kao javna osoba od 1991.

Svjedokinja Teresa Goldstein je iskazala da kada se dogodi ovako nešto onda je reakcija tužitelja užasno emotivna, ali i svih njih. Jedino što je sada bilo drugačije je njegova fizička reakcija, tužitelj je imao stezanje oko srca, to je bilo kao srčani udar, on je urlikao, a osvijestio se nakon nekog vremena. Nije prvi put da se događa ovako nešto, ali je prvi put da je bila takva fizička reakcija. Reakcija tužitelja je emotivna, on se jako uzruja, govori da se može vjerovati da se to događa, a onda to uzruja nju i majku. Čita komentare i dosta ljudi piše da ne žele tužitelja u Hrvatskoj, da se treba iseliti, da ga ne žele živog. Stvarno ima strah da se tužitelj nešto ne dogodi. Sve ovo direktno ili indirektno odražava se i na

njezin osobni život i posao, jer na poslu od kolega doživljava komentare u vezi oca, negativne konotacije u smislu da je njezin otac mrzitelj Hrvatske, da je on glupan i da je ona glupa.

Iz iskaza svjedokinja i tužitelja proizlazi da je tužitelj vrlo emotivno doživio tuženikove tvrdnje, da ga je to uzrujalo i da mu je pozlilo. Tužitelj je javna osoba i time mora imati viši stupanj tolerancije na javnu kritiku nego prosječni građanin, ali u ovom slučaju se nije radilo o kritici u odnosu na njegovo djelovanje, već su se iznijele neistinite činjenične tvrdnje, a to prelazi stupanj tolerancije koju bi inače tužitelj trebao pretrpjeti. Nije sporno da je tužitelj i ranije doživljavao neugodnosti i negativne komentare, ali to ne umanjuje štetnu radnju tuženika niti posljedice te radnje.

Vjerovali ili ne tužio me je zbog moje knjige:

J. Pečarić, *Druker / Predsjednik o Puhovskom*, Portal dragovoljac.com, 2020.:

<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/druker.pdf>

Drugim riječima, nije imao takvih boli kada sam pisao knjige o njegovim glupostima, kada ga nisu izabrali u HAZU, ali jest zbog knjige o Puhovskom.

Zato treba ponoviti:

Svjedokinja Teresa Goldstein je iskazala da kada se dogodi ovako nešto onda je reakcija tužitelja užasno emotivna, ali i svih njih. Jedino što je sada bilo drugačije je njegova fizička reakcija, tužitelj je imao stezanje oko srca, to je bilo kao srčani udar, on je urlikao, a osvijestio se nakon nekog vremena. Nije prvi put da se događa ovako nešto, ali je prvi put da je bila takva fizička reakcija.

Kako se radi o prvostupanjskoj presudi treba čekati kraj procesa, ali sigurno ta priča zaslužuje posebnu knjigu, zar ne?

Josip Pečarić

<https://bezczencure.hr/vlad/uz-osnivanje-udruge-hrvatski-domoljubni-zbor-franjo-tudman/>

'BUJICA' S PUNO IZNENAĐENJA

Doista je bilo puno iznenađenja za mene u prošli petak u emisiji Velimira Bujanca. Već iz naslova se vidi da je u njoj bilo riječi i o najnovijim napadima na Thompsona a poznato je koliko sam knjiga i tekstova posvetio velikom domoljubu i njegovim domoljubnim pjesmama:

POSEBNO IZDANJE BUJICE O POVRATKU BOYSA IZ GRČKE I NAPADIMA NA THOMPSONOVE PJESME U ZAGREBU I ZENICI

17 Prosinac 2023

BEZ CENZURE: Javljanje iz Azzura, popularnog kafića Velikog Hasana u zagrebačkom Travnom!

DAVORIN KARAČIĆ KOMENTIRAO NOVE POKUŠAJE ZABRANA ODLASKA NA TEKME!

UŽIVO IZ STUDIJA Z1: PORUKA ŽELJKA OLUJIĆA PROGONITELJIMA HRVATA U BOSNI I HERCEGOVINI!

SKANDALOZNO: Bujica je jedina televizijska emisija u Hrvatskoj koja je objavila sramotni dokument s potpisom direktora i glavnog generalnog inspektora policije BiH – Darka Ćuluma (bivšeg direktora policije tzv. Republike Srpske) koji je od uprave Kaznenog zavoda u Zenici zatražio sankcioniranje i disciplinski progon čuvara hrvatske nacionalnosti, koji su na eventu Vrhbosanske nadbiskupije u Bobovcu pjevali Thompsonov hit 'Lijepa li si'.

ADVENT U ZAGREBU DRUGA TTejca: Pogledajte što je odyjetnik Marka Perkovića Thompsona, Davorin Karačić, u Bujici poručio Tomislavu Tomaševiću i lijevoj kamarili koja vlada Zagrebom i kojoj smeta božićni tramvaj s 'Bojnom Čavoglave' u 'Jingle Bells' varijanti!

(...)

<https://www.dragovoljac.com/index.php/razno/37764-posebno-izdanje-bujice-o-povratku-boysa-iz-grcke-i-napadima-na-thompsonove-pjesme-u-zagrebu-i-zenici>

I na predstavljanju knjige „Biskup dr. sc. Mile Bogović“ u Gospicu govorio sam o tim napadima:

„Dvije godine kasnije Biskup je potpisnik i dva pisma u povodu napada na Marka Perkovića Thompsona: PISMO THOMPSONU 20. lipnja 2008. i JAVNOSTI O ZABRANI KONCERTA MARKA PERKOVIĆA THOMPSONA 20. lipnja 2008.

I ti napadi traju doslovno do današnjeg dana:

BUJICA 15.12.2023. KARAČIĆ: Povratak BBB! OLUJIĆ: U Zenici žele zabraniti Thompsonovu LIJEPA LI SI?!

<https://www.youtube.com/watch?v=EKpmPW69bQ>

Naravno u toj Bujici se spominje i slučaj iz Zagreba o kojem u svojoj kolumni DANAS, dakle 18.12.2023. piše Zvonimir Hodak:

Poltron, poltroni - to je u praksi naziv za one (Hrvate) koji su poslušnici, dupelisci, potrčkala i sl. Izraz se upotrebljava i u množini i u jednini. Barem kod nas. Bolje da ne filozofiram nego evo odmah primjera.

Četnički pjesmuljci u Areni - mogu, Čavoglave u praznom tramvaju - ne mogu. Dupelisci odmah dignuše dreku, križaju se i kolutaju očima u nevjerici. Nitko ne pita kad i gdje je pjesma Čavoglave zabranjena, kojim to zakonom? Naravno, takvog zakona nema. Na scenu stupa poltronski kolektiv ZET-a, poznat kao Zagrebački električni tramvaj, koji je pjevanjem Čavoglava u praznom tramvaju koji ide na Remizu, u najmanju ruku neugodno iznenaden. Zašto?

Dobar dio svoje kolumnе Hodak je posvetio ovom slučaju:

<https://direktno.hr/kolumnne/tudman-je-bio-oprezan-oko-jedne-teme-po-supruzi-mi-je-porucio-da-je-nije-spreman-otvarati-333887/>

Čini mi se da već rečenica Četnički pjesmuljci u Areni - mogu, Čavoglave u praznom tramvaju - ne mogu sve govori o vlasti i većini oporbe u RH.

Ponovit ću i ovdje da oni koji doista služe hrvatskom narodu nikada neće podržavati:

1. LAŽI O STEPINCU;
2. LAŽI O JASENOVCU;
3. LAŽI O POZDRAVU ZA DOM SPREMNI.

Mnogima je jasno da je napad na ZDS izravni napad na Domovinski rat i RH. Već sama tvrdnja da ga se povezuje s NDH znači da im je važna Jugoslavija koja je tada nastala, a ne Hrvatska koja je stvorena u Domovinskom ratu.

<https://www.dragovoljac.com/index.php/razno/37795-predstavljanje-knjige-biskup-dr-sc-mile-bogovic-u-gospicu>

Prvi gost u toj 'Bujici' bio je Davorin Karačić koji je dobio sve sporove kao Thompsonov branitelj. Koliko je to velika stvar u današnjem sudstvu u RH shvatio sam sada kada je mene tužio Ivo Drobilica zbog pretrpljenih duševnih boli o kojima su na sudu svjedočile njegova supruga i kćer:

Tako je svjedokinja Sanja Petrušić-Goldstein iskazala da se tužitelj uzruja zbog knjige te se uvijek uzruja kada pročita što piše (tuženik je amater povjesničar, op. J.P.), a tada počinju i zdravstveni problemi tužitelja. Nakon takvih natpisa počinju prijetnje, ružni komentari, tj. takvi natpisi generiraju komentare na internetu, ljudi se grozno izražavaju i nasilni su. Onda dođu prijatelji i postavljaju pitanja o tome da je tužitelj iznio teze o genocidnosti hrvatskog naroda, pa se on jako uzruja jer mora objašnjavati da to nije tako te da on nije izdajnik hrvatskog naroda. U komentarima se piše da se iseli iz Hrvatske, da nisu Hrvati, da su izdajice i slično. Takve prijetnje traju već 20 godina, a tužitelj je aktivan kao javna osoba od 1991.

Svjedokinja Teresa Goldstein je iskazala da kada se dogodi ovako nešto onda je reakcija tužitelja užasno emotivna, ali i svih njih. Jedino što je sada bilo drugačije je njegova fizička reakcija, tužitelj je imao stezanje oko srca, to je bilo kao srčani udar, on je urlikao, a osvijestio se nakon nekog vremena. Nije prvi put da se događa ovako nešto, ali je prvi put da je bila takva fizička reakcija. Reakcija tužitelja je emotivna, on se jako uzruja, govori da se može vjerovati da se to događa, a onda to uzruja nju i majku. Čita komentare i dosta ljudi piše da ne žele tužitelja u Hrvatskoj, da se treba iseliti, da ga ne žele živog. Stvarno ima strah da se tužitelj nešto ne dogodi. Sve ovo direktno ili indirektno odražava se i na njezin osobni život i posao, jer na poslu od kolega doživljava komentare u vezi oca,

negativne konotacije u smislu da je njezin otac mrzitelj Hrvatske, da je on glupan i da je ona glupa.

Vjerovali ili ne on me je tužio zbog moje knjige:

J. Pečarić, *Druker / Predsjednik o Puhovskom*, Portal dragovoljac.com, 2020.:
<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/druker.pdf>

Zato ponavljam komentar koji sam već tada napisao koji je sutkinji bio normalan, a meni je toliko smiješan da će na kraju priče doista morati napisati knjigu o tome:

Doista je strašno kada vidimo da je zbog knjige o Puhovskom: Jedino što je sada bilo drugačije je njegova fizička reakcija, tužitelj je imao stezanje oko srca, to je bilo kao srčani udar, on je urlikao, a osvijestio se nakon nekog vremena. Nije prvi put da se događa ovako nešto, ali je prvi put da je bila takva fizička reakcija.

Da u takvom sudstvu Karačić je dobio sporove oko napada na Thompsona i njegovu legendarnu 'Bojnu Čavoglave'!

A moj odvjetnik u tom sporu je DAVORIN KARAČIĆ.

A Karačić je u emisiji govorio o povratku BBB. Hajdukovac sam ali doista je prelijepa priča moje drage prijateljice Slavice Barešić udovica hrvatskog velikana Mire Barešića koja je zajedno s kćerkom Andreom Jelenom Barešić dobila plavu ružu za velikog Dinamovca njenog sina Ivana Viktora. Slavica je tada spomenula kako joj je znao pjevati:

Volim te majko, ali ne više od Dinama!

Svi su Barišić poput Mire, zar ne.

Od moje Ankice sam se odvojio samo dva puta ove godine. Prvi put kada smo bez Ankice otišli u Kotor jer mi je umrla sestra. Tada je Ankica još mogla biti i sama, ali drugi put je Ivana bila s njom, a Đilda i ja smo otišli na nekoliko dana u Tisno tako da su i ove godine održana LITA U TISNOM koji organizira don Lazar Čibarić. Naravno nismo propustili posjetiti Slavicu i grob Mira Barešića:

Sa Slavicom i Andreom Jelenom sreо sam se i na obilježavanju 1000-og broja *Hrvatskog tjednika*. Pisao sam o tom obilježavanju i nisam spomenuo mnoge drage prijatelje koje sam tamo sreо. Recimo i Ankićin omiljeni ravnatelj Ante Beljo bo je tamo i pričali smo o Ankici. Govorio je vrlo lijepo o Ankici kao povjesničarki i tako još više ukazao na njenu žrtvu zbog svih nas. Kada vidimo knjigu o njoj vidi se koliko je radila i za Hrvatsku, a zahvalu je dobila tako da nije poslije prevrata 2000. godine bila bez posla i na kraju i bez mirovine. Mnogi su tek kada su u knjizi MOJA ANKICA vidjeli naše zajedničke rade, a dao sam samo one koji su dani u drugim mojim knjigama, ili zajedničkoj knjizi, shvatili koliko je to bio obiman rad u teškim vremenima. Mi smo u obitelji znali da joj sve to teško pada, a tek sada mi je izv. prof. dr. sc. Julije Jakšetić napisao da je jednom to i on video:

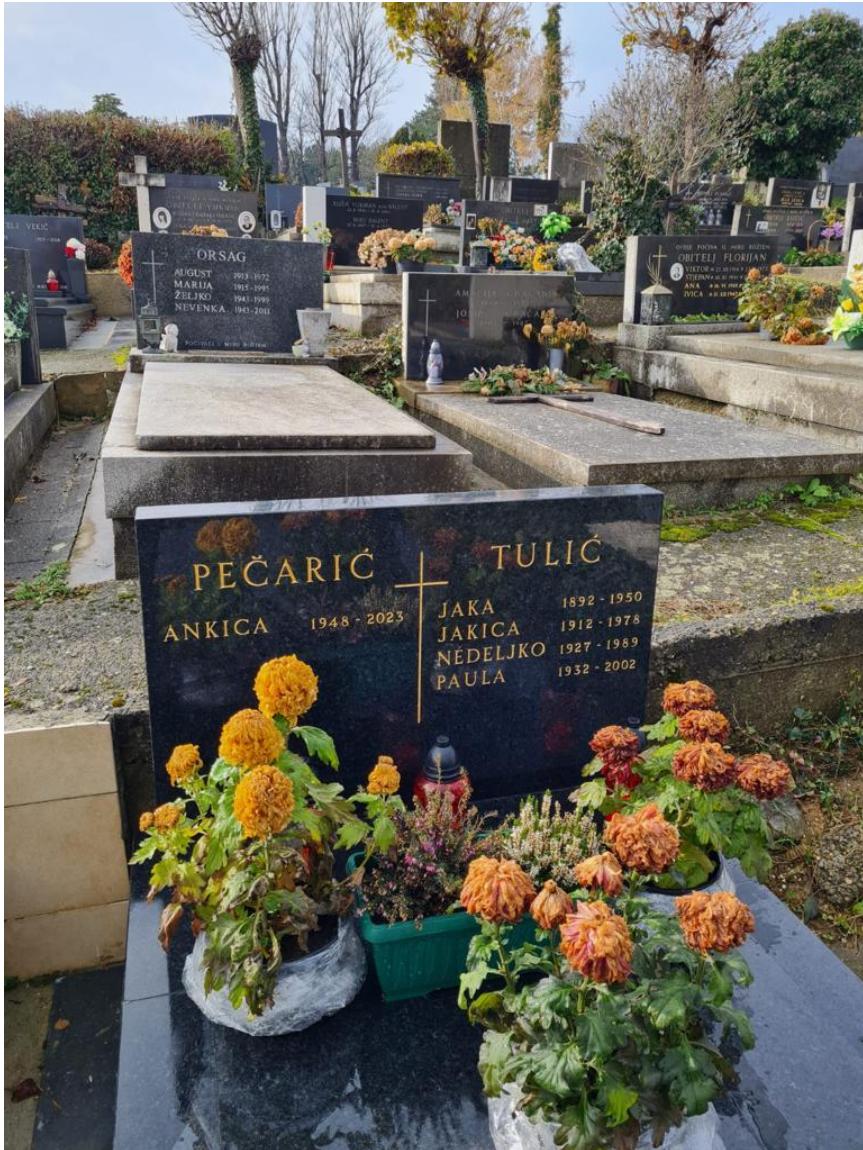
Samо jednom sam ju video tužnu, neka sjeta ju je uhvatila, da je mogla i ona nešto više napraviti da je radila u povjesnoj struci. Ali to je bilo samo jednom, kako sam ja primijetio, ostalo je bilo davanje za Joška, cure i unuke a to je bilo davanje i za sve nas koji smo radili pod Vašom paskom jer ste onda imali slobodne ruke.

Drugi gost bio je odyjetnik Željko Olujić kao glasnogovornik inicijativnog kruga udruge u osnivanju HDZ „Franjo Tuđman“. Položili smo vijenac na grobu HRVATSKOG predsjednika i u 'Bujici' je dan prilog o tome. Sa mnom je gledao moj mlađi unuk i upozorio me je: *Dida pa to Ti govoriš*. I doista je prilog počeo tako i malo poslije se vidio i govornik.

Sa mnom su i završili taj prilog, ali prije mene na kraju je dana i izjava Ankičinog omiljenog ravnatelja Ante Belja.

Kao da se Bog pobrinuo da mi i taj događaj do kraja bude u znaku moje Ankice, jer sam prije dolaska na grob HRVATSKOG PREDSJEDNIKA bio na Ankičin grob. Bio sam sam pa je i slika takva:

Zanimljivost za mene je i te 'Bujice' i to što je Željko Olujić bio moj branitelj kada me je tužio Zvonko Ivanković Vonta.

Vonta me tužio zbog Goldsteina, danas me Goldstein tuži zbog Drukera, kako je Puhovskog nazva Milanović.

Zabavno zar ne. Morat ću dati i nastavak ovog teksta sa tom pričom.

Josip Pečarić

'BUJICA' S PUNO IZNENAĐENJA, 2.

Dobio sam komentar don Kaćunka (bolje je da ne dam kakav je bio komentar predrage Mirele Pavić):

Subject: Re: 'BUJICA' S PUNO IZNENAĐENJA

Date: Wed, 20 Dec 2023 12:10:16 +0100

From: Andelko Kaćunko

To: Josip Pečarić

Zbilja burno, fratelo, i turbulentno...

Ali hvala Bogu da izdržavaš :)

Pozdrav i blagoslov & do skorog viđenja!

*NB: 'Skandinavka' Dinamovih navijača (koja je nažalost **izravno protiv 4. Božje zapovijedi!**) točno glasi:*

Volim te MAMA, al' ne više od Dinama!

Dakle, u stihu je rima (a nju riječ majko dokida)!

Nisam svećenik, ali ne mislim da je ovaj put don Kaćunko u pravu, tj. mislim da se 4. Božja zapovijed ne bi trebala odnositi na ovakvo 'pjesničko' korištenje Božjih zapovijedi. To ih samo afirmira, pogotovu kad ih kaže majka koja će ružu plave boje poslje odnijeti na grob sina, a dobila ih jer je njen sin pripadao BBB koji su dugo bili u zatvoru zbog nebrige vlasti u RH. A nebriga je zbog toga što su i BBB i Torcida i druge navijačke skupine DOMOLJUBNE dakle krive po definiciji. Zbog toga su dugo bili odvojeni od Mira i prerano su nas napustili Slavičini i Miro i Ivan Viktor.

Moj naglasak u tekstu je bio na činjenicu da je Slavica na taj način govorila o svom pokojnom sinu i njegovoj ljubavi prema klubu za koji su oboje navijali, iako to nije moj Hajduk. Mislim da korištenje na taj način 4. Božje zapovijedi nju samo afirmira pa je ne bi trebalo smatrati da je izravno protiv nje.

A što se pjesme tiče i tu baš i nisam ekspert. Tu je moj vrhunac bio kada sam na pjesnički način 'preveo' riječi blž. Stepinca, i ponosan sam što mnogi vjeruju da je ton naš svetac doista tako i rekao:

U Boki Kotorskoj svaki kamen govori Hrvatski.

A dragoj Slavici i njenoj Andrei Jeleni još jednom se zahvaljujem na sućuti povodom smrti moje Ankice. To sam mislio napisati u prethodnom tekstu pa sam zahvaljujući komentaru don Andelka to mogao učiniti sada.

A ovaj tekst je trebao početi s FAH IDIOTOM TJEDNA iz *Hrvatskog tjednika* od 14. 12. 2023.:

Anto NOBILO, odvjetnik o Goldsteinovoj knjizi 'Povijesni revizionizam i neoustaštvo...':

'Iz knjige se vidi da su dvije najznačajnije institucije u Hrvatskoj predvodnice revizionizma i neofašizma. To su dijelovi hrvatske države i Katolička crkva!'

HT: Gotovo savršena psihopolitička dijagnoza za zloglasnoga jugokomunističkoga tužitelja i obiteljskog zlostavljača: pogrešno je samo ono s dijelovima hrvatske države. Naime uz Katoličku crkvu, njemu smeta cijelokupna hrvatska država, a ne samo njezini dijelovi.

Meni je jako drag ovaj Nobilov komentar je je on – a ne ja – tvrdio da se iz ove knjige Ive Drobilice vidi kako je cijela Crkva u Hrvata PREDVODNICA REVIZIONIZMA I NEOFAŠIZMA. Današnjoj Hrvatskoj to je preporuka za mjesto veleposlanika, zar ne?

A u spomenutoj Drobiličinoj knjizi spomenuta je jedna moja knjiga na str. 221:

Kisić Kolanović smatra da povijest HDH zaslužuje promatranje kroz više dimenzija. Što se tiče "modela nostalgičara-apologeta", o njemu sve govori ime koje mu je autorica nadjemula. Ključne tekstove takva karaktera do 1990. objavljivala je Nikolićeva Hrvatska revija. Uključivši se u diskusiju o knjizi Holokaust u Zagrebu, koju, čini se, nije ni pročitala, konstatirala je kako je pristup u toj knjizi "reduktionistički", baš kao što je i Pečarićev u knjizi Brani li Goldstein NDH, čime je stavila u istu ravan profesionalnu historiografiju i ispolitizirani (revizionističko-neoustaški) amaterizam (garniran uvreda i klevetama, što je 2022. dobilo i sudske pravorije). Zaključila je i kako "profesionalni povjesničari moraju povući granicu do koje mjere holokaust nudi objektivan pogled na povijest NDH". I uistinu, jesu li ubijanje 30.000 Židova, nešto manje Roma, mnogostrukе više Srba i velikog broja Hrvata tek marginalna pojava u povijesti NDH ili bitan element koji određuje njezin zločinački karakter?

Čini mi se da se Ivo Drobilica vraća onoj tvrdnji prof. Branta da u svojim djelima izmišlja i djela i autore. Nije teško provjeriti da me je Ivo Drobilica tužio zbog knjige o Puhovskom. Valjda misli da će u Hrvatskoj biti normalno i u 'hrvatskoj istoriji'

Će moći kao povjesno vrelo njegova knjiga biti dokaz kako je dobio nepravomoćno spor o knjizi *Brani li Goldstein NDH?*, a ne knjiga *Druker / Predsjednik o Puhovskom*.

Ali kada mi već hvali knjigu pogledajte kakav joj je bio početak:

«Veliki broj metodičkih grešaka ponovo pokazuje da autor znanstvenom radu pristupa površno i neoprezno. Po znanost je najopasnija njegova navika da tamo gdje nema izvora izmišlja, a onda na temelju takvih fikcija izvodi daljne zaključke. Neupućenom se čitatelju tako može učiniti da je Goldsteinu uspjelo otvoriti čitav niz dosada neobrađenih tema, pa čak i riješiti niz problema, dok je pri tome, zapravo, riječ o znanstvenoj fantastici.»

Prof. dr. sc. Neven Budak

«Pokazalo se da [Ivo Goldstein] temu dubinski uopće ne razumije, ali se veoma mnogo trudio da u časopisima objavljuje sitne priloge, da bi imao (kako bi sam govorio) što više publiciranih naslova. Neke od njih pokazivao mi je unaprijed, a kod jednog od njih ustanovio sam da u bilješkama navodi ne samo pisce i djela koje nije pročitao, nego i pisce koji uopće ne postoje niti su ikad postojali. Na moj prigovor odgovorio je: Tako to rade svi, pa zašto ne bi i ja! To mi je toga čovjeka razotkrilo do kraja kao pripravna na falcificiranje i znanstveno nepoštenje, i ja sam digao ruke od njegova daljega znanstvenog razvitka.»

Prof. dr. sc. Miroslav Brandt

NAPOMENA

Ova knjiga donosi moje članke i polemike tiskane u hrvatskim dnevnicima i tjednicima počev od 7. prosinca 2001. godine, a odnose se na knjigu *Holokaust u Zagrebu*, koju je napisao dr. Ivo Goldstein u suradnji sa Slavkom Goldsteinom. Malo ozbiljnija raščlamba knjige *Holokaust u Zagrebu* pokazuje da iz mnogih njenih dijelova izvire šovinizam prema hrvatskom narodu i to onaj svojstven ljudima jugokomunističkog

svjetonazora. Da ironija bude veća, knjigu je u Zagrebu predstavio predsjednik Republike Hrvatske Stjepan Mesić. Slučajno?

J.P.

A u toj knjizi iz 2002. godine u prilozima dajem tekstove o tome kako me je Vonta tužio sudu zbog Goldteinovih.

PRILOZI IZ KNJIGE: BRANI LI GOLDSTEIN NDH?

VONTA JE POKAZAO ŠTO SU PRAVE NAMJERE «OBNOVE POSTUPKA STEPINCA»

Novi list, 12. ožujka 2002.

Goldsteinov (i Vontin) napad na Stepinca treba samo opravdati one koji su pokazali silnu nezahvalnost prema čovjeku koji je učinio toliko dobra Židovima, i ne samo njima

Kao da se «Vjesnik» htio narugati Zvonku Ivankoviću Vonti kada je 1. ožujka objavio moj tekst: «Svecima medalje ne trebaju: katolicima je najvažnije Stepinčevo proglašenje blaženikom». Naime, 2. ožujka je u «Novom listu» objavljen njegov tekst «Stepinac je u krivičnopravnom smislu bio nevin, iako u moralnom pogledu nije bio čist» u kojim Vonta «otkriva» što je «pravi smisao kampanje Glasa koncila, akademika Josipa Pečarića, dr. Jure Krište i još nekih protiv stajališta Goldsteinovih o Stepincu u nedavno izašloj knjizi 'Holokaust u Zagrebu'».

Evo nekih naslova iz spomenute kampanje, prema Vonti: «Inkvizicija drugi put stigla u Hrvatsku», «Mi se vraćamo u srednji vijek», «Zasad još izostaje samo spaljivanje», «Zagovornici terorizma, mržnje i ubijanja», «Križarski rat Glasa Koncila», «Ružna javna kleveta», «Skandalozna recenzija», «Bozanić bi se trebao zabrinuti zbog protukršćanskog teksta Glasa Koncila», «Kvazihistoriografija», «Inkvizicija se obnavlja u trenutno najborbenijoj crkvenoj zajednici u Europi», «Antisemitski naboј u Krištinom napisu», «Izbaciti dr. Adalberta Rebića iz Židovskog kulturnog društva 'Miroslav Šalom Freiberger'», «Katolička obrana antisemitskog pamfleta», «Katolički fundamentalisti», «Niski motivi kaptolskih novina», «Pavelićevi sljedbenici», «Barbarizam Bozanićevog glasnogovornika», «Huškačka optužba». Pardon, kampanja nisu ti članci. Kampanja je, prema Vonti, kada se usudiš odgovoriti na njih. Pa i sam Slavko Goldstein se hvali kako je on 41 godinu po završetku Drugog svjetskog rata i šest godina nakon Titove smrti priznao da je Katolička crkva spašavala Židove. Divna vremena u kojima za takvo nešto nije bilo hrabrosti, zar ne?

Veličanstveno otkriće

Moram se zahvaliti «Vjesniku» što je taj tekst čekao na objavljuvanje više od tri tjedna. Da su ga tiskali prije, možda ne bi smo doznali za veličanstveno Vontino otkriće: mi smo čak i ljuti što naš «favorit Stepinac nije dobio izraelsko priznanje 'Pravednik među narodima'». Evo dijela tog teksta koji pokazuje da su i Vantine, kao i Goldsteinove priče o tome kako Stepinčev život nije bio ugrožen, smiješne:

«Mnogo je važnija tvrdnja da Stepinac nije bio ugrožen, što je opet na drukčiji način izrečena tvrdnja o kolaboracionizmu s ustašama i nacistima. I zbog toga on (Goldstein, op. J.P.) ne spominje knjigu Ljubice Štefan („Stepinac i Židovi“, Zagreb, 1998..., op. J.P.). Navedimo samo slijedeći njezin tekst sa str. 61.:

Dr. Frano Glavina podnio je Yad Vasheemu dokaze iz arhivskih dokumenata da je na Stepinca čak bio planiran atentat. Nijemcima je naročito smetao, prije svega Kascheu i

Helmu. Od Pape je zahtijevamo da ga se povuče u Vatikan. Francuski konzul u Zagrebu pisao je svojoj vladi u Vichyu o hrabrosti mladog nadbiskupa.

Ivan Meštrović u svojoj knjizi navodi da je pri odlasku iz Zagreba 1942. posjetio nadbiskupa i na njegovom stolu video neko kamenje i snop pisama. Stepinac mu je rekao da je to kamenje kojim je bio napadnut tijekom vožnje u kolima, a pisma na hrvatskom i njemačkom jeziku prijeteća su zbog njegove djelatnosti. Isusovački general u Rimu upozorio ga je 1943. da mu prijeti smrtna opasnost od nacista.““

Nevjerojatno je da gospodin Ivanković uopće pomisli da oni koji su predložili Stepinca za to priznanje ne znaju pravila pa o tome nisu vodili računa (dr. Amiel Shomrony, dr. Igor Primorac, HAZU, Hrvatski institut za povijest, Hrvatsko žrtvoslovno društvo, grupa Hrvata-Pravednika). Međutim, da je Vonta pročitao knjigu hrvatske Pravednice Ljubice Štefan „Stepinac i Židovi“ znao bi i za Pravednike kojima život nije bio ugrožen (npr. Giorgio Perlesca, Oskar Schindler, Georg Duckwitz, Max Schmeling, str. 135-136.).

Uloga Menachema Shelacha

Vonta piše: „Nekorektno je Rebićevi širenje nepovjerenja u zakonitost rada nadležne izraelske komisije, poznato je da su u njoj vrhunski stručnjaci na čelu sa sucem Vrhovnog suda Izraela, koji sigurno neće zbog nekakvog ‚srpskog lobbya‘ kršiti zakone vlastite države!“. Treba li spomenuti da Vonta sigurno zna da je o utjecaju srpskog lobbya mnogo prije Adalberta Rebića govorio dr. Shomrony. Evo što o tome piše u spomenutoj knjizi hrvatske pravednice (str. 97-100).:

„Dana 26. ožujka 1994. dr. Shomrony piše Rubenu Dafniju (zamjeniku glavnog direktora Yad Vashema, op. J.P.): „Znam da u Izraelu postoji prosrpski lobby koji pokušava predstaviti Stepinca kao kolaboratora nacista i ustaša. Oni koji iznose takve klevetničke optužbe samo ponavljaju klevete sa sudskog procesa Stepinca, jer je odbio da Katoličku crkvu stavi u službu komunističkog režima. (...) Molim da mi se omogući pred povjerenstvom usmeno izložiti ulogu Stepinca u spašavanju Židova i suočiti se sa svakim tko sumnja u činjenice koje ja znam. Svjedok sam kao osobni tajnik pokojnog nadbiskupa i veza između ŽOZ i kardinala Stepinca tijekom rata“.

Nije mu omogućeno!! (...)

Shomrony i Primorac upućuju 26. svibnja 1995. dugački dopis naslovlijen na tri čelnika Yad Vashema (...) U toj žalbi navode pismo dr. Paldiela (predstojnika Odjela za Pravednike, op. J.P.) upućeno dr. Shomronyu 13. srpnja 1994. On je konzultirao poznatog povjesničara u vezi sa Stepinčevom aktivnošću tijekom nacističke okupacije. Podnositelji zahtjeva dodaju: „Naše slutnje da je taj ‚poznati povjesničar‘ dr. Menachem Shelach iz Haife, potvrđio je g. Dafni. To je teško razumjeti i nemoguće prihvati. Dr. Shelach je već godinama jedan od najaktivnijih prosrpskih promicatelja u Izraelu. Njegovi pokušaji da prikaže ‚srpsku istinu‘ naišli su u ovoj zemlji na privatne i javne proteste. U telefonskom razgovoru s dr. Shomronjem, dr. Paldiel je iznio razloge odbijanja: ‚a) mi smo židovska država i zato ne možemo dati odličje kardinalu Katoličke crkve; b) Stepinac je spašavao Židove, ali nije izlagao opasnosti svoj život. To se vidi iz činjenice da je preživio rat.‘ (Treba li ovo uopće komentirati? J.P.)

Prosrpski protagandist

(...) U prilogu tog dopisa oni kažu: Od raspada Jugoslavije Shelach je čelnik prosrpske propagande, jedini profesor sveučilišta član srpskog lobbya. On je 4. svibnja 1992. u Yad Vashemu održao predavanje ‚50 godina od stradanja Jevreja u Jugoslaviji‘ (rukopis u

posjedu dr. Primorca). To je čisto prosrpska promidžba i pokušaj prikrivanja srpskog fašizma i uništavanja Židova u Srbiji. (Trebam li napomenuti da je podnaslov moje knjige koju Goldstein napada: Skrivanje istine o beogradskim konc-logorima, op. J.P.) U svojim prosrpskim i antihrvatskim radovima on iznosi krivotvorine i čiste izmišljotine. Zbog toga je Sveučilište u Haifi, gdje on predaje, objavilo pismo s potpisom tajnika Sveučilišta, navodeći da se pravila profesionalne etike ne mogu primijeniti na sve što Shelach objavljuje kao predavač povijesti na tom sveučilištu (kopija priložena). To je vjerojatno jedinstveni slučaj te vrste u povijesti izraelskih sveučilišta do danas'. Shomrony i Primorac dodaju: „U interviewu tjedniku ‚Hotam‘ (30. prosinca 1994.) (Shelach jedan od osnivača op.a.) pored niza poluistina i krivotvorina dr. Shelach izjavljuje da ‚smrtno mrzi‘ (sin ‚at mavet; hebrejski, op.a.) Hrvate – ne hrvatske fašiste, nego Hrvate kao takve, sve Hrvate, cijeli narod.“

Naravno, Menachem Shelach je „priatelj i suradnik“ dr. Milana Bulajića. Dakle, kao da je Yad Vashemu za Stepinca „stručnjak“ iz povijesti bio sam Bulajić. Ne govori samo Shomrony o srpskom lobbyu. Dr. Primorac govori o Udruženju useljenika iz Jugoslavije (Hitahdut olej Jugoslavija; str. 113): „Uspjeli su, zahvaljujući svojim ljudima, stvoriti trajno uporište u istočno-europskom odjelu izraelskog ministarstva vanjskih poslova, koje dirigira s kojom će zemljom država Izrael izmijeniti diplomate, a s kojom neće.“

A kako smo vidjeli, g. Ivanković sve to bolje zna od njih. Vjerovali ili ne. A tako je i s drugim njegovim tvrdnjama. Recimo, Vonta spominje Breiera, ali ne kaže da njegovu izjavu o Stepincu kao najvećem branitelju Židova u okupiranoj Europi Goldstein uopće ne spominje, nego je pripisuje Krišti.

Ustaše nisu bili fašisti

Izjava Živka Kustića da ustaše nisu bili fašisti može biti kontraproduktivna, ali je točna. I ne samo to. Pokušali su spasiti sve Židove državljane NDH. To svi Goldsteini, Vonte i drugi „antifašisti“ kriju svih ovih godina. Zato oni ne spominju svjedočenje Ulricha von Hassella (12.11.1881.- 8.9.1944.). Hassell je bio profesionalni diplomat... 1930.-1932. poslanik u Beogradu, 1932.-1938. veleposlanik u Rimu. Pripadao urotnicima protiv nacizma, uhićen 29.7.1944. i strijeljan 8.9.1944. (povodom atentata na Hitlera 20.7.1944.). Na stranici 250 (dnevnik od **5.5.1941.**; Die Hassell-Tagebücher 1938.-1944.: Aufzeichnungen vom Andern Deutschland, **Zweite Auflage 1989.**) spominje Edmunda Glaise von Horstenaua, Austrijanca, kojega je Hitler 12. travnja 1941. imenovao opunomoćenim generalom u Zagrebu/Hrvatskoj. Hassell u svom dnevniku Hitlera naziva zakrabuljeno "Schickert" i kaže:

«Glaise-Horstenau je iznio (ispričao) mnoštvo karakterističnih Schickertovih (Hitlerovih, J.P.) izjavu, na primjer o židovskom pitanju u Hrvatskoj: Tamo su novi gospodari htjeli poduzeti mjere samo protiv novoseljenih Židova, ali im je on rekao, da moraju postupiti radikalno, jer da novac imaju upravo starosjedioci!»

Vonta spominje Dragutina Jesiha, ali ne i slijedeće podatke koje navodi gđa Štefan (str. 51): “Na preporuku nadbiskupa Stepinca župnik u Ščitarjevu Dragutin Jesih (Goldstein u knjizi samo konstatira da je Jesih postao Pravednik, J.P.) primio je u zgradu župnog ureda nekoliko zagrebačkih židovskih obitelji. O tome za naše novine kaže čak Dan Baram (Goldstein ga uopće ne spominje! J.P.) iz Izraela: „Poznajem nekoliko obitelji koje je Stepinac osobno spasio, a među spašenima je i moja obitelj.“ Današnji Dan Baram, bivši Zagrepčanin, novo je ime nekadašnjeg Milivoja Fuchsa. Cijela obitelj, po kazivanju navedenog, Stepinčevom pomoću promjenila je prezime u Radičević. Koliko je Židova

bilo u Ščitarjevu nepoznato je. Živjeli su slobodno, izlazili na ulicu, išli u polje, seljaci su znali tko su, sjećaju ih se i danas. Kada je koncem 1944. župnik Jesih ubijen, seljaci su ih prebacili u Sv. Klaru industrijsalcu Franji i supruzi Leli Sopianac. Svi su preživjeli rat, ima ih još u Izraelu i Švicarskoj. No, nitko od navedenih nije Yad Vashemu pisao o svom spasitelju Stepincu.“

Stepinac, Pio XII. i Tito

Pa, ako je župnik Jesih ubijen jer je štitio Židove na preporuku Stepinca, pripada li onda i on „nesretnom Stepinčevom lobiju“? Vonta bi o „Rebićevoj izmišljotini“ mogao pročitati i u Goldsteinovoj knjizi gdje se na str. 523-527. opisuje stradanja Židova od partizana. Još je smješnije kada piše da klevećem antifašističku borbu kao „četničku pobunu“. Ja spominjem i jednu i drugu. Ili Vonta tvrdi da je to jedno te isto, ili nas na posredan način želi upozoriti na tvrdnju mr. Milivoja Kujundžića („Vjesnik“, 26. kolovoza 1999.) da 27. srpnja 1941. srpski partizani nisu ispalili protiv talijanskih okupatora niti jedan jedini metak. Dapače, s tim je fašistima u prvoj polovici kolovoza 1941., uz brojne četničke zapovjednike, potpisao sporazum o nenapadanju i suradnji partizanski, pardon antifašistički zapovjednik i komunist Đoko Jovanić.

Doista je čudno kako je Stepincu bio bliži Papa Pio XII. od Tita. Pa Tito je učinio sve da se približi Stepinцу. Tijekom rata i porača dao je ubiti 623 crkvene osobe i nekoliko stotina tisuća vjernika (misli li Vonta da „nesretni Stepinčev lobby“ ignorira ove ljude?). Očito ni Shomrony nije posve točno pisao Rubenu Dafniju. Stepinac nije osuđen zato što je odbio da Katoličku crkvu stavi u službu komunističkog režima, nego zbog toga što nije pomogao Titu oko Istre. Kad je pored tolikog dobra što mu je učinio Tito Stepincu bio draži Papa, onda ga je s pravom Tito dao osudititi, i trovati, zar ne?

Druga polovina Vontinog teksta je pokušaj neizravnog odgovora na moja pitanja iz teksta u Novom listu: „Jesu li bugarski komunisti digli oružje na bugarsku državu u trenutku napada Njemačke na SSSR tako da bi u svoju državu dovukli što više njemačkih snaga, i tako pomogle SSSR-u? Koliko je njemačkih postrojbi bilo zbog toga u Bugarskoj?“ Pa za vrijeme komunističke Jugoslavije učili su nas u školi upravo da je velika zasluga komunista što su, da bi pomogli SSSR-u, digli oružje na državu hrvatskog naroda, i tako osigurali da u njoj bude što više njemačkih vojnika. Bolje da ginu Hrvati nego pripadnici velikog SSSR-a, zar ne? Bolje je bilo da poslije rata ostane Jugoslavija nego nekakva Hrvatska. Goldstein nesvesno pokazuje kako je Pavelić svjestan da će hrvatski komunisti to učiniti jer im je važniji SSSR od vlastita naroda kad kaže: „Veliki val masovnih lipanjskih hapšenja tempiran je u specifičnoj psihozi neposredno nakon 22. lipnja, dana napada Njemačke i njezinih saveznika na SSSR.“

Netočne tvrdnje

A treba li uopće komentirati ono o „privilegiranom kažnjenuku“ čija je privilegija bila sustavno trovanje? Objašnjavati Vonti da je Stepinac svetac i da je njegova poruka Titu samo jedna od Deset zapovijedi Božjih, očito je besmisленo. U mom tekstu iz „Novog lista“ pokazano je kako je Goldstein u svojoj knjizi komentirao Stepinčev govor povodom rušenja sinagoge (str. 386): „Kuća Božja bilo koje vjere je sveta stvar i tko u to dira, taj će životom platiti. I na ovom i na onom svijetu bit će proganjan.“ Stepinac je još pridodao da su to počinili ‘ustaše i njihovi vođe’.“

Stepinac je tu, po Goldsteinu, bio samo «nešto kritičniji» i to zato što je to samo «dio vjerskog učenja». Čovjek koji i dalje brani autore koji u ovom svjetlu komentiraju hrvatskog blaženika, govori najviše o sebi samome.

Zato se zahvaljujem gospodinu Vonti što je napisao ovaj tekst i time pokazao što su prave namjere “obnove postupka Stepinca”. U cijelom svom tekstu nije ničim dokazao tvrdnju iz naslova kako Stepinac u moralnom pogledu nije bio čist. A još manje ono što mu je bila namjera: nije dokazao (i ne može) da je Stepinac bio suradnik i blisko povezan s fašističkim režimom. To što se u tome poziva na rad nadležne izraelske komisije, doista je smiješno. Pa upravo je problem te komisije što je Stepinac postao blaženik, a to ne bi mogao netko tko je bio suradnik i blisko povezan s fašističkim režimom. Goldsteinov (i Vontin) napad na Stepinca treba samo opravdati one koji su pokazali silnu nezahvalnost prema čovjeku koji je učinio toliko dobra Židovima, i ne samo njima.

A “dokazivati moralnu čistoću” onih koji su zbog drugih digli oružje na svoju državu i svoj narod i koji su nakon rata pobili na stotine tisuća svojih sunarodnjaka, može gospodin Vonta koliko god hoće.

DA UMREŠ OD SMIJEHA

Novi list, 3. travnja 2002.

Zahvaljujem se gospodinu Vonti što kaže da sam se predstavio tvrdnjom da «ustaše nisu bili fašisti». Ja doista volim govoriti istinu, a ne ono od čega ēu imati koristi.

Zvonko Ivanković Vonta u Novom listu 21. ožujka 2002. piše: «Na ekshibicije akademika Josipa Pečarića ... jedva se ima što reći, jer se autor uopće ne bavi mojim tekstom ... – pobjegao je od mojih argumenata u nimalo dostoјno spletkarenje.» Tako nas Vonta pokušava uvjeriti da nije razumio moje komentare njegova teksta. Nije on taj koji je pisao o besmislenosti tvrdnje o utjecaju prosrpskog lobbya, o širenju nepovjerenja u rad nadležne izraelske komisije i sl. Kao, zaboravio Vonta da je o tome pisao, pa mu ja odgovaram na nešto o čemu on nije pisao. Sve je to moje «spletkarenje». Tako nam pokazuje kako «razumije» što znači riječ – spletkarenje. To vam je, prema njemu, nešto što se radi otvoreno preko novina.

Naravno, on ne pokušava pobiti moje navode jer bi bilo nemoguće osporiti tvrdnje dr. Amiela Shomronya i dr. Igora Primorca, nego je „problem“ u tome što je to dano u knjizi nedavno preminule hrvatske pravednice Ljubice Štefan. Kao, ona nije vjerodostojna jer Vonta zna da ona nije Bog, tj. može i pogriješiti. Ili hoće reći kako je besmisleno uopće govoriti o knjizi Iva Goldsteina „Holokaust u Zagrebu“ jer je sam Goldstein na televiziji priznao da u knjizi među ubijenima u NDH ima i čovjek koji je umro nekoliko desetljeća kasnije. Kamo sreće da je to jedini problem s Goldsteinovom knjigom.

Prema toj logici Vonta bi trebao biti nevjerodostojan sugovornik jer je pripadao vlastima Druge Jugoslavije koja je u miru dala pobiti na stotine tisuća Hrvata, odnosno bio je u vladajućim komunističkim strukturama, a poznato je da su komunisti u prošlom stoljeću odgovorni za mnogo više zločina neko i fašisti i nacisti zajedno.

Dapače, prema knjizi Jere Jareba, „Zlato i novac Nezavisne Države Hrvatske izneseni u inozemstvo 1944. i 1945.“, Zagreb, 1997. Vonta je bio istražitelj UDB-e!!! Jasno je zašto on onda želi obnovu procesa Stepincu. Hrvatski Državni Sabor je 1992. godine poništio presude staljinističkih procesa u kojima je Vonta sudjelovao. U tom grmu leži zec. Ako se obnove procesi, onda se ovim Vontinim, staljinističkim, daje legitimitet. To bi Vonti bio zakoniti put. Sabor je jednom odlukom poništio negovo najznačajnije životno djelo – djelo isljednika UDB-e?

Sličnost Vonte i Goldsteina

Vjerojatno Vonta misli da ja moram kriti to što sam akademik, na isti način na koji on krije da je bio istražitelj UDB-e u staljinističkim procesima! Možda ga netko nauči da to nije isto. Ako nije kasno.

Zar nije smiješno da se istražitelj UDB-e poslije toliko godina sjeti da treba razdvojiti Stepinca od Ljuba Miloša i „fratra“ Filipovića? Kako mu to nije palo na pamet dok je to mogao učiniti kao istražitelj UDB-e? I ovdje uočavamo sličnost Vonte i Goldsteina. Naime, i Goldstein za Miroslava Filipovića-Majstorovića na str. 565 svoje knjige kaže da je isključen iz franjevačkog reda u srpnju 1942., a kasnije na str. 594 titulom «fra» sugerira se da je on ipak franjevac.

Pa onda on meni još daje svoj primjer kako treba raditi. Ne pada mu na pamet da možda imam više suradnika Židova iz svijeta nego što ih on pozna. Ili pak da su mi oni pisali da je na izraelskom radiju nedavno bila priča o najnovijim antisemitskim ispadima u Srbiji. Ili da su oni distribuirali moju knjigu "Serbian myth about Jasenovac" u Izraelu. Doista, misli li gospodin Vonta, da je on taj koji treba mene učiti što mi je raditi?

Ali, vratimo se njegovu tekstu. Ja mu tako bez ikakvih dokaza optužujem Tita za «trovanje» Stepinca. Ma nije Stepinac bio otrovan. Otrov koji je pronađen je došao u njegove ostatke po duhu svetome.

Ne čudi me što se Vonta poziva na Kočovićeve i Žerjavićeve brojke. One su trebale poslužiti za očuvanje Jugoslavije. Kočović to sam i kaže, a Žerjavićevu knjigu je tiskao Slavko Goldstein. Žerjavić je tvrdio da je on povećavao brojke iz pijeteta prema žrtvama, ali mu Ivo Goldstein spočitava da su one za Židove - premale. Primijetimo da su i Goldstein i Žerjavić bili protiv rada Komisije za žrtve rata i poraća upravo zato što su rezultati rada na poimeničnom popisivanju žrtava pokazivale da je broj žrtava tijekom rata manji od popisanog, a broj onih pobijenih poslije rata mnogo veći. Misli li Vonta da će komunisti biti zauvijek na vlasti u Hrvatskoj, pa se taj popis neće moći završiti?

Srpske sluge

Brine se Vonta i za Hrvate u BiH. Da je bio među njihovom «neprijateljskom emigracijom» video bi koliko su oni istjerali Hrvata iz BiH tijekom njihove prve vladavine. A nisam ni sumnjao da je za najnoviji egzodus Hrvata iz BiH za Vontu kriv Tuđman, a ne Milošević. Kako bi bilo Vonti lijepo da je tu gazda Sloba i da on i njegovi mogu opet biti srpski sluge?!

Ne čudi me ni to što Vonta «nekoliko stotina tisuća» ubijenih Hrvata poistovjećuje s onim (mahom) iseljenim. Važno je bilo da Hrvata nema, pa nećemo praviti razliku jesu li ubijeni ili su se samo iselili, zar ne?

Vonta mi dalje spočitava što spominjem Židove «državljanje NDH», premda je iz daljeg teksta jasno da je podjela dana na novodeoseljene Židove i starosjedioce. Pri tome mu je valjda pohvalno to što on i njegovi, evo već 57 godina, kriju činjenicu da su ustaše doista pokušale spasiti Židove starosjedioce, tj. kriju svjedočenje Ulricha von Hassella koji kaže: «Glaise-Horstenau je iznio (ispričao) mnoštvo karakterističnih Schickertovih (Hitlerovih, J.P.) izjava, na primjer o židovskom pitanju u Hrvatskoj. Tamo su novi gospodari htjeli poduzeti mjere samo protiv novodoseljenih Židova, ali im je on rekao, da moraju postupiti radikalno, jer da novac imaju upravo starosjedioci!»

A za rasne zakone i holokaust sam čuo. Ali, za razliku od Vonte, znam da je to bila Hitlerova politika, što on "ne zna", kao ni za spomenuto Hasselovo svjedočenje. Doista, za srpsku nacionalnost znam, a za velikosrpsku ne znam. Zahvaljujem se gospodinu Vonti što kaže da sam se predstavio tvrdnjom da "ustaše nisu bili fašisti". Ja doista volim govoriti istinu, a ne ono od čega ću imati koristi. Ili ih je on kad je bio istražitelj UDB-e, tretirao kao faštiste pa sad to moram i ja, bez obzira što je to netočno? Valjda su prošla vremena kad moramo raditi ono što UDB-a kaže?

«Promašeni lobi»

A koliko Vonta ne može polemizirati s mojim tekstrom pokazuje dio u kome on polemizira s HONOS-ovim "Zahtjevom 150 hrvatskih uglednika Vladi RH u slučaju Gotovina". Iako se poziva na to što sam ja jedan od potpisnika, tj. jedan iz tog "najtvrdjeg klerikalno-hadezeovskog" odnosno "promašenog lobija" (već smo vidjeli

da jugokomuniste najvišebole potpisi muftije Šefka ef. Omerbašića i predsjednika HAZU-a akademika Iva Padovana), on posredno spominje i roman "Ratnik". Dakle, očito je da on tu polemizira s predsjednikom HONOS-a, mr. Nenadom Ivankovićem. S obzirom na to da je to toliko smiješno samo po sebi – nema potrebe to uopće komentirati.

Iako Vonta više ne ponavlja svoju tvrdnju kako Stepinac u moralnom pogledu nije bio čist, ipak je njegova "ljubav" prema nadbiskupu vidljiva iz priče o Stepinčevim lobistima. Lijepo je biti u takvom lobbyju, ali svećima lobbyji ne trebaju. Zato je dirljiva Vontina briga, tj. briga bivšeg istražitelja UDB-e, o "zakonitom ukidanju Stepinčeve presude iz 1946.". Vontinu "brigu" o nadbiskupu Stepincu nadišao je Zvonimir Berković koji u Vjesniku od 21. ožujka 2002. "plače" što Stepinac u listopadu 1943. poslije propovijedi "nije stao na čelo čitavog ovog naroda i krenuo s Kaptola na obližnji Gradec. Miroljubivo i rodoljubno." Doista je Berković u pravu. Poslije toga ne bi bilo Bleiburga i Križnih putova. Sve bi bilo gotovo već u listopadu te 1943. godine. Nijemci bi obavili posao umjesto komunista kojima više ne bi bili potrebni poslijeratni zločini. Ili možda i bi - za ono malo Hrvata koliko bi ih preostalo? Stepinac je Vonti kriv zbog toga što nije Titu pomagao iz zatvora poslije rata (on bi "lako" uvjerio Papu da Istra treba biti u Hrvatskoj, a ne u Italiji - i onda bi sve bilo riješeno), a Berkoviću što mu nije pomogao 1943. Kao, nije mu jasno kako su komunisti bili za Jugoslaviju i tada, a još su i dan danas - i to poslije velikosrpskog genocida u Domovinskom ratu. Da umreš od smijeha.

TEKST POSLAN VJESNIKU ZA «STAJALIŠTA»

U «Hrvatskom slovu» 7. prosinca 2001. pisao sam o mom razgovoru s jednim američkim istraživačem holokausta. Američki stručnjak je primijetio kako je glavni problem u tome što u Hrvatskoj među sobom ne razgovaraju oni koji imaju suprotna stajališta, na što sam mu odgovorio: "Za razgovor treba dvoje. Kako može biti razgovora kada vas proglose revizionistima, kao Goldstein u svojoj knjizi."

Nedugo nakon tog razgovora mogao se uvjeriti o čemu sam govorio. Kada je znanstveni savjetnik Hrvatskog instituta za povijest dr. Jure Krišto u "Glasu koncila" dao prikaz Goldsteinova prikaza odnosa nadbiskupa Stepinca prema problemu Židova u NDH, Goldsteini nisu pokušali odgovoriti na primjedbe koje je dao Krišto nego su pokrenuli pravu harangu protiv njega. Pogledajmo samo neke naslove te harange u ime Goldsteinovih: «Inkvizicija drugi put stigla u Hrvatsku», «Mi se vraćamo u srednji vijek», «Zasad još izostaje samo spaljivanje», "Zagovornici terorizma, mržnje i ubijanja», «Križarski rat Glasa Koncila», «Ružna javna kleveta», «Skandalozna recenzija», «Bozanić bi se trebao zabrinuti zbog protukršćanskog teksta Glasa Koncila», «Kvazihistoriografija», «Inkvizicija se obnavlja u trenutno najborbenijoj crkvenoj zajednici u Europi», «Antisemitski naboј u Krištinom napisu», «Izbaciti dr. Adalberta Rebića iz Židovskog kulturnog društva 'Miroslav Šalom Freiberger'», «Katolička obrana antisemitskog pamfleta», «Katolički fundamentalisti», «Niski motivi kaptolskih novina», «Pavelićevi sljedbenici», «Barbarizam Bozanićevog glasnogovornika», «Huškačka optužba». Kada je odgovoreno ovim napadima, dr. Ivo Goldstein je te odgovore nazvao u "Globusu" 22. veljače: inkvizitorskim postupkom. Drugim riječima, potvrđio je moje riječi američkom stručnjaku za holokaust. Istina, Goldstein samo koristi riječi dr. Snješke Knežević ("Vjesnik", 16. veljače) koja je prije njega pokazala da joj gornji naslovi nisu dio inkvizitorskog postupka, nego su to odgovori na njih: "Zato se inkvizitorski ponaša prema drugima koji se ne moli toj ikoni (nadbiskupu Stepinu, op. J.P.) i sličnim ikonama ili možda, umjesto njih, želete nešto drugo."

Vjerojatno će se mnogi pitati zašto se Ivo Goldstein ("Golobus", 22. veljače) obrušio i na Vicu Vukova, zbog teksta "Znanje slobodnih ljudi" ("Vjesnik", "Panorama", 16. veljače) pa mu je on "kolumnist kojega je do sada smatrao ozbiljnim". Da, zašto? Dr. Frano Glavina je natjerao dr. Ivu Goldsteina da prizna ono o čemu i piše Vukov, iako to Vukov eksplicitno ne konstatira: "'oboruzavamo' se mnoštvom činjenica, a sve samo zato da bismo pronašli dokaze za svoju unaprijed formuliranu, omiljenu tezu..." A to je tako očito kroz cijelu Goldsteinovu knjigu, ali on to zamjera drugima (napr. na str. 612.: "Vjerojatno da bi dokazao 'demokratičnost' ustaškog režima, ...").

Posebno mjesto u svemu tome zauzima najnoviji tekst Slobodana Prosperova Novaka "Akademici i ostali i tipično hrvatsko mrčenje po tuđoj privatnosti, tipična hrvatska ljubaznost" ("Vjesnik", "Stajališta", 25. veljače). Već sam naslov je kod onih koji su pratili našu polemiku nametnuo pitanje "Tko je tu lud?". Pa upravo sam svojim prethodnim tekstrom u "Vjesniku" ("Stajališta", 9. veljače) ismijao Prosperova zato što na moj tekst odgovara svojim istraživanjima moje biografije. Očito je kako Prosperov baš nije sve dobro razumio kada može napisati: "U nas već stoljećima nitko nikoga ne sluša nego svatko gleda svoje najuže osobne interese ili se bjesomučno bori za interes svoga ceha čak i kad je protiv svih logika (molimo se za Prosperova dragome Bogu, jer ako Goldstein primijeti sličnost ovih stavova s onima Vice Vukova – i Prosperov će postati za Goldsteina

neozbiljan autor, op. J.P.). Svatko tko u Hrvatskoj pokušava voditi normalan dijalog u opasnosti je da mu oni akademici, sveučilišni profesori, antikvari, gradonačelnici, leksikografi, inozemni dopisnici kopaju po biografiji, da mu vade jetru, kopaju po moždanima, brutalno i strvinarski. U redu, biografije su javna činjenica, ali svi ti akademici, sveučilišni profesori, gradonačelnici, antikvari, leksikografi, inozemni dopisnici itd. s moje liste nisu uopće pokušavali s javnošću niti sa mnom raspraviti o temama koje sam otvorio.”

Ispričavam se g. Novaku, ali moram mu se rugati kad on poslije ovakvih riječi u istom tekstu kaže: “Kad sam gospodina akademika upozorio da nije njegova vlastita biografija i njegov dugogodišnji beogradski život ni tek nedavno otkriven hrvatski identitet ...” Istina je da sam ga ja oslovljavao s “gospodine predavaču” što i jest istinit podatak iz njegove biografije, a za koji sam doznao jer tako piše na kraju njegovog članka. Ali zar bi netko pomislio da veće zvanje treba imati netko tko optužuje druge za nešto, a poslije nekoliko rečenica pokaže da je upravo on taj na koga se odnose njegove riječi? Ili misli Prosperov da jedino on ima pravo “kopati po biografijama, vaditi drugima jetru, kopati po moždanima, brutalno i strvinarski”, a njemu se ne smije odgovoriti? Ili je možda problem što sam ismijao njegova istraživanja moje biografije? Zar on smije o povjesničarima iz hrvatskih instituta za povijest govoriti kao o nadrihistoričarima, a uvrede su kada se njemu odgovori na to? Ili je dozvoljeno da on govorи o nečijoj “grobarskoj ljubavi za fašizam”, a kada ga ismiješ onda to znači da si “sasuo na njega uvreda koliko ih inače nisi sasuo ni na autore knjige o ‘Holokaustu u Zagrebu’”. Zar je doista uvreda to što Novak istražuje čime se ja bavim u matematici i time pokaže kako voli pisati i o onome u što se uopće ne razumije?

A o Novakovoj biografiji ja nisam pisao jer o njemu i ne znam baš mnogo. Iz knjige “Tko je tko u Hrvatskoj” (str. 522.) doznao sam da je rođeni Beograđanin, ali to je bilo zgodno jer pokazuje zašto je Novaku bilo interesantno koristiti Beograd kao argument protiv mene. Jedino što još znam o njemu jest da su mu prijatelji upravo oni Bokelji koji su tek nedavno otkrili svoj nacionalni identitet. Tako o jednome od njegovih bokeljskih prijatelja piše dr. Josip Čorić (“Glas Koncila”, 25. rujna 1994.): “neka mi bude dopušteno javno mu postaviti pitanje, kao čovjeku koji je puno putovao svjetskim meridijanima i paralelama – kako se predstavljao u službenim i neslužbenim trenucima s obzirom na nacionalnost do 1990.? Da se izbjegnu sve zablude – nije meni nacija fetiš, ali – u ovoj fazi opstanka mog naroda – ne priznajem poštjenje onima koji su se stidjeli ili prikrivali svoju naciju plaštem jugoslavenstva.” Na Novaka nisam čak ni primijenio pravilo «s kim si takav si!».

Kao što sam više puta najavio u svom tekstu, od Prosperova Novaka nismo doznali za neku drugu polemiku oko knjige “Holokaust u Zagrebu”, osim za onu o nadbiskupu Stepincu. On potvrđuje i u ovom tekstu da to ne može uraditi govoreći kako je on konstatirao “da je vrijeme da se u Hrvatskoj razgovor o krvnicima pretvori u razgovor o žrtvama, u javni pijetet prema njima”, ali “javio se jedan akademik da objasni kako sam ja sve to prikriveno govorio da uvrijedim uspomenu na Alojzija Stepinca i kako ja valjda mislim da je taj svetac nekomu bio krvnik”. Tako nam Prosperov ponovo potvrđuje da nije svjestan značenja činjenice da on u polemici oko Stepinca one koji brane nadbiskupa nazove nadrihistoričarima, a potom govorи ovo što i sam kaže da je rekao o krvnicima.

A zapravo, vrijeme je da u Hrvatskoj pokušamo doći do istine, pa makar se to i ne sviđalo svjetskim moćnicima ili bilo kome. A do istine se ne može doći prikrivanjem podataka, ili smiješnim i priglupim interpretacijama kako to čini Goldstein. Zašto se u

Hrvatskoj o Novakovim "krvnicima" ne bi moglo govoriti onako kako je nedavno u Zagrebu o izraelskim zločinima nad civilima u palestinskim logorima Sabra i Shatila govorio Alain Finkielkraut? Na primjer, zašto Goldstein prikriva svjedočenje Ulricha von Hassella (12.11.1881.- 8.9.1944.) koji je bio profesionalni diplomat (1930.-1932. poslanik u Beogradu, 1932.-1938. veleposlanik u Rimu)? Pripadao je urotnicima protiv nacizma, uhićen 29.7.1944. i strijeljan 8.9.1944. (povodom atentata na Hitlera 20.7.1944.). Na stranici 250 (dnevnik od **5.5.1941.**; Die Hassell-Tagebücher 1938-1944 : Aufzeichnungen vom Andern Deutschland, **Zweite Auflage 1989.**) spominje Edmunda Glaisea von Horstenaua, Austrijanca, kojega je Hitler 12.travnja 1941. imenovan opunomoćenim generalom u Zagrebu/Hrvatskoj. Hassell u svom dnevniku Hitlera naziva zakrabuljeno "Schickert" i kaže:

[Glaise-Horstenau] je iznio (ispričao) mnoštvo karakterističnih Schickertovih (Hitlerovih, J.P.) izjava, na primjer o židovskom pitanju u Hrvatskoj. Tamo su novi gospodari htjeli poduzeti mjere samo protiv novodošljenih Židova, ali im je on rekao da moraju postupiti radikalno, jer da novac imaju upravo starosjedioci!

Zašto Novak misli da je uvreda autora knjige "Holokaust u Zagrebu" kada konstatiraš ovakvo nešto, a nije njihova uvreda svih nas kada ovakve podatke prikrivaju?

PISMO NOVOM LISTU

Tvrdi Zvonko Ivanka Vonta (Novi list, 9. travnja) da se ja izrugavam čitateljima. Ono što on radi tvrdi za mene. U velikosrpskoj politici poznato je pravilo: optuži druge za ono što ti radiš. A Vonta je pripadao vlastima Druge Jugoslavije, bolje reći najveće moguće Srbije, kako je definirala Tanja Torbarina. Ja sam doista u prošlom tekstu govorio o njemu kao istražitelju UDB-e, ali nisam ja taj koji je to otkrio, kako tvrdi Vonta, već sam uredno naveo izvor u kome se to tvrdi. To što je po Vonti to falsifikat „kruga Jere Jareb – Josip Kolanović, ravnatelj HDA“. Mirko Valentić (Institut za povijest)“ i što je on to dao MUP-u, pa čak ni do dana današnjeg ni omiljeni mu Lučin nije uspio dokazati ono što želi Vonta, iako je po Vontinoj želji policija privodila ravnatelja jedne državne ustanove, meni je samo dokaz da je Vontina tvrdnja na klimavim nogama. A sigurno više vjerujem hrvatskim znanstvenicima nego osobi koja je bila u vladajućim komunističkim strukturama, a poznato je da su komunisti u prošlom stoljeću odgovorni za mnogo više zločina neko i fašisti i nacisti zajedno. A ovi hrvatski su dali pobiti u miru na stotine tisuća Hrvata. O ovome posljednjem zgodno je pročitati knjigu mr. sc. Mladena Ivezića „Genocid nad Hrvatima zapovijeda Tito“. A mene su učili u školi da je Tito bio Hrvat.

I Pavelić je bio Hrvat. Ali, kao što sam već pokazao on je pokušao spasiti bar domaće Židove. Iole poštenijem čovjeku je jasno da u uvjetima u kojima je on stvarao državu više to nije mogao postići protiv Hitlerove volje, pa su, što ne negira čak ni Goldstein, skoro svi ministri spasili po nekog Židova, i tako bar umanjili ono što bi se dogodilo da je „rješavanje židovskog pitanja“ bilo svo vrijeme u rukama nacista. A što rade Tito i njegovi komunisti? U miru s pripadnicima vlastita naroda. Dali su pobiti na stotine tisuća Hrvata. O ovome posljednjem zgodno je pročitati knjigu mr. Sc. Mladena Ivezića „Genocid nad Hrvatima zapovijeda Tito“.

A čitatelji dobro znaju da je upravo Vonta neprilično govorio o pokojnoj hrvatskoj Pravednici Ljubici Štefan, i to kada mu ona više nije mogla odgovoriti. On govorio o Deset zapovijedi Božjih, Evandelju itd., a tako piše o njoj u trenutcima kada je oplakuju svi kojima je do hrvatske države. Ili Vonta misli da Novi list nema čitatelja među ljudima kojima nije stalo do hrvatske države pa im tako nešto ne može smetati? Ja zato nisam Vonti uzvratio istom mjerom navodeći ono što o njemu, kao istražitelju UDB-e, tvrde hrvatski povjesničari iz jednostavnog razloga što je on živ, pa može odgovoriti, a on je neprilično pisao o osobi koja to ne može. A to mu je još bila obrana od njegove tvrdnje da Stepinac u moralnom pogledu nije bio čist, u kojoj mu je glavni argument bio „nepogrešivost“ izraelske Komisije i tvrdnja da srpski lobby nema utjecaja na nju. Upravo se pokojna hrvatska Pravednica pobrinula da pokaže kakvi su ljudi oni koji tako nešto tvrde. Hvala joj!

Kaže Vonta da sam ja pobjegao od onih koji su u Crkvi u Hrvata bili na suprotnoj strani od Hrvata, koji su pošto bi pali u nemilost pisali loše o onima u čiju su nemilost pali, o Pribičeviću i sl. Pa ne moram mu se za svaku glupost rugati, zar ne? Piše da je nakon mog prvog odgovora njemu i sam kritizirao Goldsteine. Nisam to pročitao jer o njemu mi je dovoljna samo njegova tvrdnja kako je HDZ kriv za položaj Hrvata u BiH, a HDZ je na posljednjim izborima u toj državi dobio nekih 90-95 posto glasova. Dakle, Vonta tvrdi da su ti ljudi priglupi pa ne vide ono što on tvrdi. Ili je možda tu netko drugi priglup?

Pokazat će kako još Vonta želi prevariti čitatelje Novog lista praveći se da ne zna što ja govorim o Stepinčevu uhićenju. Navest će samo neke podatke iz „Kronologije“ dane u

knjizi Jura Krište „Katolička crkva i Nezavisna Država Hrvatska 1941.-1945.“ iz 1945. godine:

20. I. Stepinac molio pukovnika Josu Rukavinu za puštanje mnogih zatvorenika
7. II. Partizani ubijaju više od 20 franjevaca profesora i fratara na Širokom Brijegu.
7. III. „Hrvatski narod objavio“ popis više od 150 katoličkih svećenika nastradalih u vrijeme ratnih operacija od četnika i partizana.
18. III. Na svršetku uskrsnih duhovnih konferencija hrvatskih sveučilištaraca Stepinac kritizira komuniste.
30. III. Stepinac se kod generala Adolfa Sabljaka zauzeo za komuniste osuđene na smrt.
2. IV. Stepinac se kod Pavelića zauzeo za komuniste osuđene na smrt.
8. V. Partizani ušli u opustjeli Zagreb. Susret dvojice komesara s nadbiskupom Stepincem i predstavnicima Sv. Stolice u Hrvatskoj.
15. V. Iz Zagreba poslan prijedlog u Beograd za uhićenje Stepinca.
15. V. – 4. VI. Poslije ubijanja velikog broja vojnika i civila koje su Britanci vratili partizanima, s ostatkom započinju marševi smrти („križni put“).
17. V. Vrhovni štab iz Beograda poručio da Stepinca treba držati u zatvoru, saslušavati i prikupiti materijal o njegovoj „neprijateljskoj djelatnosti“. U 12.30 sati „jedan dopukovnik i dvije osobe u građanskom odijelu“ došle uhititi nadbiskupa.
18. V. Iz Zagreba prvo izvješće Beogradu o Stepinčevu saslušanju.
28. V. Sastanak predstavnika sv. Stolice s V. Bakarićem. U 21 sat Radio Zagreb govori protiv hrvatskih katoličkih biskupa i Sv. Stolice.
3. VI. Sastanak J. Broza Tita s katoličkim svećenstvom, predvođenim biskupom F. Salis-Seewisom, u Zagrebu. Stepinac vraćen u biskupski dvor.
4. VI. Sastanak Tita i V. Bakarića sa Stepincem u Zagrebu.
1. XI. Prije pontifikalne mise nadbiskupa Stepinca u sakristiji posjetili dopukovnik koji ga je uhitio i jedan komesar, opomenuvši ga da ne govori ništa protiv komunističkih vlasti. Nadbiskup je na kraju propovijedi o tome izvjestio vjernike.
4. XI. Pokušaj atentata na nadbiskupa Stepinca
7. XII. Osam članova tajne policije prate I. Šalića u pretraživanje nadbiskupskog arhiva.

A Vonta se svega toga ne sjeća već samo zna da je 18. IX. 1946. nadbiskup uhićen po nalogu javnog tužitelja Jakova Blaževića. Naravno, nisam mislio doslovno da je Tito otiašao na razgovor Stepincu u zatvor. Sastanak je bio 4. VI. 1945., a Tito ga je dan ranije pustio Stepinca iz zatvora. Vonti tu ima neke razlike. Meni ne!

Vonta tvrdi da sam ja „obnevidio u svojoj mržnji“. Smiješno jer ja njega ne mogu mrziti. Koliko god on mrzio državotvorne Hrvate, ipak je puno napravio za ovu državu. Jer ima sina. Vonta ne može tolika zla učiniti, koliko je njegov sin učinio dobra.

Također, rodio sam se poslije Drugog svjetskog rata pa nisam ni mogao biti odgajan na mržnji kao on tijekom rata. O tome je napisao mr.sc. Mladen Ivezić knjigu čiji naslov sve govori o Vontinom „vaspitanju“: „Titova umjetnost mržnje“! A glavnu pjesmu u tom „vaspitanju“ pripisuju Ivanu Goranu Kovačiću u „Gradi za kulturno-umjetnički rad“, 1943 g. str. 13.) Evo te pjesme koja pokazuje što je Vonti i njegovima bio „kulturno-umjetnički rad“:

Mrzimo vas!

Mrzimo vas, hulje,
Mrzimo, krvnici,

Vi, pljačkaške rulje!
 U majčinoj kluci
 Kunu vašu djecu
 utrobe svih žena.

Naše ljute guje
 Kroz kost će vam gmizat,
 Pobješnjele kuje
 Crijeva će vam lizat
 Muhe zukavice i smrdljivi crvi
 Osvetu će množit
 u crnoj vam krvci.

Srcem bismo jeli
 Pogano vam meso,
 na lešine sjeli
 I kliktali bijesno,
 Smrdežima vašim punili bi pluća
 Za pobjede nove, nova nadahnuća.

Rezultat ovog „kulturno-umjetničkog vaspitanja“ smo vidjeli: na stotine tisuća ubijenih Hrvata poslije rata, u miru, bez suđenja, ili poslije „korektnih i stručnih“ staljinističkih procesa. Priča nam Vonta o pravnoj državi, a odmah zatim „HDZ-ovi su suci osudili...“. Valjda misli na Disciplinsku komisiju u HDZ-u? Goldstein pošteniji od Vonte, kad govori o poslijeratnim suđenjima, jer on na str. 593. kaže: „Neki su sve priznavali, vjerojatno pod pritiscima i torturama policijsko-istražnih organa ...“ Istina, Vonta se tu pokazuje pametnijim od Goldsteina, jer zna da se pod mukama priznavalo sve što su istražitelji željeli, pa o tome ne govori. Goldstein uzima ta priznanja kao relevantne dokaze! I onda ga još unaprijede na Filozofskom fakultetu. Smijati se ili plakati?

I na kraju, obećavam čitateljima da više neću odgovarati na Vontine tekstove. Za njega sam čak i „navodno matematičar“. Valjda hoće reći da nisam autor nekih 540 znanstvenih matematičkih radova, 13 matematičkih knjiga (četiri tiskane u inozemstvu), glavni i odgovorni urednik i osnivač jednog međunarodnog časopisa u čijem je uredništvu preko šezdeset najpoznatijih imena u svijetu iz te problematike, a u uredništvu još osam međunarodnih časopisa, da imam preko sto suradnika diljem svijeta (SAD, Kanada, Izrael, Engleska, Švedska, Njemačka, Austrija, Italija, Grčka, Rumunjska, Bugarska, Kina, Japan, Australija, Singapur itd.), itd. itd. Misli li on da time vrijeda mene a ne sve te ljude pa i onih osamdesetak vrhunskih znanstvenika iz mnogih država svijeta koji su dali podršku mom izboru u HAZU? Izgleda da Vonta i tu želi pomoći dr. Ivu Goldsteinu. Naime, Goldstein je u „Globusu“, 22. veljače napisao da je za nadati se da sam ipak bolji matematičar, u što mnogi sumnjaju. U odgovoru, koji „Globus“ nije htio objaviti, konstatirao sam: „Time samo pokazuje koliko je neinteligentan. Naime, u mene kao matematičara može sumnjati tko god hoće, ali on zna što o njemu kao povjesničaru pišu profesori Filozofskog fakulteta u Zagrebu.“ Dao sam i mišljenja dr. Miroslava Brandta („Pokazalo se da temu dubinski uopće ne razumije, ali se veoma mnogo trudio da u časopisima objavljuje sitne priloge, da bi imao (kako bi sam govorio) što više publiciranih

naslova. Neke od njih pokazivao mi je unaprijed, a kod jednog od njih ustanovio sam da u bilješkama navodi ne samo pisce i djela koje nije pročitao, nego i pisce koji uopće ne postoje niti su ikad postojali. Na moj prigovor odgovorio je: *Tako to rade svi, pa zašto ne bi i ja!* To mi je toga čovjeka razotkrilo do kraja kao pripravna na falcificiranje i znanstveno nepoštenje, i ja sam digao ruke od njegova daljega *znanstvenog razvjeta.*") i dr. Nevena Budaka («Veliki broj metodičkih grešaka ponovo pokazuje da autor znanstvenom radu pristupa površno i neoprezno. Po znanost je najopasnija njegova navika da tamo gdje nema izvora izmišlja, a onda na temelju takvih fikcija izvodi daljnje zaključke. Neupućenom se čitatelju tako može učiniti da je Goldsteinu uspjelo otvoriti čitav niz dosada neobrađenih tema, pa čak i riješiti niz problema, dok je pri tome, zapravo, riječ o znanstvenoj fantastici.»). Naravno, Goldstein zna što o njemu misle i drugi hrvatski povjesničari. Evo, i nedavno, u časopisu „Povijesni prilozi, 21, 2001., piše dr. Ante Škegro: „za razliku od prethodnih autora, od Ive Goldsteina kao profesionalnog bizantologa bilo je za očekivati da će o tanajskim natpisima progovoriti na meritoran način. Međutim, Goldstein u svojoj sintezi hrvatske povijesti o ovim vrelima sudi više nego proizvoljno. Prema Goldsteinu „Imena ‚Horoathos‘ i ‚Horovathos‘, ispisana (su) na dyjema nedgrobnim pločama iz 2. i 3. stoljeća koje su pronađene u nekadašnjem Tanaisu (danas Azov)“. Goldstein bi svakako morao znati ne samo da u pitanju nisu nadgrobni nego javni natpisi te da se na njima spominju trojica muškaraca s imenima koja su vrlo bliska hrvatskom narodnom imenu.“

Ali to i nije bitno. Čitatelji „Novog lista“ su vidjeli sve argumente i s jedne i druge strane, a sudjelovanje u „Titovoj umjetnosti mržnje“ me ne interesira.

IZ KNJIGA MLADENA PAVKOVIĆA:**Razgovori s Josipom Pečarićem, Koprivnica, 2006. Str. 223.****I****Razgovori s Josipom Pečarićem, Drugo prošireno izdanje,
Koprivnica, 2021. str. 287.**

(...)

Jesu li i vas tužili? Jeste li Vi koga tužili?

Ja nisam tužio nikoga. Doista mislim da na pisanu riječ mogu odgovoriti na isti način. Često kažem:

- Možeš mi reći što god hoćeš, ako možeš strpjeti to što će ti ja odgovoriti!

Kod nas je nezgodno što su mediji jednoumno jugokomunistički, pa ti naši "ljevičari" mogu reći i slagati što god hoće, a ne daju ti da im odgovoriš u istim medijima unatoč zakona o medijima po kojima je to njihova obveza.

Mene je tužio zbog polemike u "Novom listu" Zvonko Ivanković Vonta. Evo te tužbe:

OPĆINSKOM SUDU U ZAGREBU

Priv. tužitelj: Zvonko Ivanković Vonta

Zagreb, Srebrnjak 38/I

Okrivljenik: Josip Pečarić,

Zagreb, ul. Grada Vukovara 224.

P R I V A T N A T U Ž B A

Okrivljenik je u tiražnom Novom listu od 3. travnja 2002. godine na štetu priv. tužitelja iznio sljedeće neistinite tvrdnje:

da je " bio istražitelj UDB-e u staljinističkim procesima!"

"Kako bi bilo Vonti lijepo da je tu gazda Sloba (Milošević) i da on i njegovi mogu opet biti srpske služe."

"Misli li Vonta da će komunisti biti zauvijek na vlasti u Hrvatskoj" i "već smo vidjeli da jugokomuniste najvišebole potpisi muftije..."

Dokaz: Novi list od 3. travnja 02. – pismo okrivljenika pod naslovom "Da umreš od smijeha" na str. 32. (Prilog I.)

Okrivljenik je nadalje u Novom listu od 16. travnja 2002. godine na štetu priv. tužitelja iznio nove neistinite tvrdnja:

d) "Ono što on (priv. tužitelj) radi tvrdi za mene. U velikosrpskoj politici poznato je pravilo: optuži druge za ono što ti radiš."

e) Priv. tužitelj je "osoba koja je bila u vladajućim komunističkim strukturama... a ovi hrvatski (komunisti) su dali pobiti u miru na stotine tisuća Hrvata."

f) "Koliko god on mrzio državotvorne Hrvate, ipak je puno napravio za ovu državu. Jer ima sina. Vonta ne može toliko zla učiniti, koliko je njegov sin učinio dobra."

g) "Evo te pjesme koja pokazuje što je Vonti i njegovima bio "kulturno-umjetnički rad": Mrzimo vas, hulje, Mrzimo, krvnici, Vi, pljačkaške rulje... Za pobjede nove, nova nadahnuća."

h) "Vonta se tu pokazao pametnijim od Goldsteina, jer zna da se pod mukama priznavalo sve što su istražitelji željeli, pa o tome ne govori."

Dokaz: Novi list od 16. travnja 2002. godine – pismo okrivljenika pod naslovom "Vonta ne može toliko zla napraviti koliko je njegov sin učinio dobra" na str. 21. (Prilog II)

Motiv okrivljenika jest činjenica da je u polemici s priv. tužiteljem u istom Novom listu ostao bez argumenata, pa je polemiku "a drem", zamijenio ovom "ad hominem"". Sve navedene tvrdnje grube su izmišljotine, za što postoje brojni dokumenti, ovdje će samo spomenuti veliki sukob i moje zatvaranje 1984. godine zbog razobličavanja velikosrpskih falsifikata u slučaju "Hebrang", kao i priznati status hrvatskog političkog zatvorenika.

Dokaz: Saslušanje stranaka i predočenje dokumenata.

Iz navedenog, po mišljenju priv. tužitelja, proizlazi – da djelo okrivljenog pod 1. i 2. ima sva obilježja javne klevete iz čl. 200. st. 2. KZRH.

Predlaže se stoga:

da se održi glavna rasprava pred tim sudom kao stvarno i mjesno nadležnim u smislu čl.

443. st. 4 ZKP-a (jer pomirba ne dolazi u obzir) te da se na raspravu pozovu obje stranke;

da se na glavnoj raspravi pročitaju inkriminirani napis "Da umreš od smijeha" i "Vonta ne može toliko zla napraviti koliko je njegov sin učinio dobra" – Prilog I i II;

e) da se okrivljenik proglaši krivim i kazni po zakonu;

da okrivljenik naknadi p. t. trošak ovog postupka;

da se o trošku okrivljenika u "Novom listu" objavi pravomoćna sudska odluka.

Da se o trošku okrivljenika u "Novom listu" objavi pravomoćna sudska odluka.

U Zagrebu, 18. 04. 2002.

Priv. tužitelj

Z. Ivanković Vonta

Sud je presudio u moju korist. Županijski su je vratio slučaj ponovo na općinski sud. Evo što sam odgovorio na tom drugom sušenju, a što je ušlo u sudske spise:

Županijski sud u Zagrebu je ukinuo prvostupanjsku presudu ovog Suda i traži da se u ponovljenom postupku ponovo izvedu svi dokazi i da se, nakon toga što su svi izvedeni dokazi ocijene pojedinačno i međusobno povezano, doneće nova, pravilna i zakonita odluka.

Razlog ovakve odluke je bio u tome što u prvostupanjskoj presudi nije navedeno "zbog čega nalazi da iz načina izražavanja i iz drugih okolnosti proizilazi da okrivljenik, izričući pojedine uvredljive sudove o privatnom tužitelju, nije namjeravao naškoditi njegovoj časti ili ugledu". Zato mi dopustite da na početku konstatiram da je prvostupanjska rasprava prije pokazala da je privatni tužitelj namjeravao naškoditi časti ili ugledu okrivljenika, a ne obratno.

Za razumijevanje i pravednu odluku u ovom slučaju značajno je uvidjeti kolika je sklonost privatnog tužitelja za vrijedanje i njegova želja da naškoditi časti ili ugledu svih onih s kojima ima rasprave.

To je, prije svega, vidljivo iz činjenice kako on zna vrijeđati i sam sud koji ne postupa onako kako on želi. Tako u svojoj Žalbi (u daljem tekstu – Ž) u točki (20) konstatira kako je "ovaj slučaj frapantno sličan" njegovu iskustvu na jednom drugom slučaju i kaže: "Tada je plan a) bio osloboditi okrivljenika, a plan b) dovesti stvar do zastare i tako mu pomoći, kao istomišljeniku (istaknuo J.P.)!" Da misli na prvostupanjski sud u ovom slučaju vidljivo je iz točke (21) (Ž, str. 11) kada kaže: "postoje opravdani razlozi da se predmet ne vrati

prvostupanjskom sudu na ponovnu glavnu raspravu." Zar ovo nije uvreda suda i u tom, kao i u ovome slučaju?

Slično je i s cijelom ovom polemikom u kojoj p.t. smatra da može vrijeđati okrivljenika, a da mu ovaj ne smije odgovoriti. To je vidljivo već iz činjenice da je p.t. započeo polemiku tekstom "Stepinac je u krivičnopravnom smislu bio nevin, iako u moralnom pogledu nije bio čist", "Novi list" (u daljem tekstu: NL) od 2. ožujka 2002. godine, u kome je čitav niz uvreda na moj račun i kojim jasno stavlja do znanja da namjerava naškoditi mojoj časti i ugledu.

Tu je prije svega njegovo izjednačavanje okrivljenika s Pavelićem kroz sintagmu "Pečarićeva NDH". Njegovo opravdanje u kome navodi moje stavove koje kao publicista iznosim i argumentiram u svojim tekstovima su doista smiješni. Na osnovu mojih stavova on može samo govoriti o mom odnosu prema NDH, ali ne tvrditi da je to Pečarićeva NDH i time mene izjednačiti s Pavelićem!

Pri tome p.t. se stalno koristi neistinama. Tako u Žalbi pravdujući se za ovo izjednačavanje Pečarića i Pavelića tvrdi "U slijedećem NL od 12. ožujka 2002. g. ističe – da 'ustaše nisu bili fašisti', pri čemu je očita želja za obmanom jer ne kaže da se u našoj polemici tu govori o izjavi don Živka Kustića, s kojom se ja slažem! Dakle radi se o nečem o čemu i danas postoje prijepori, pa uostalom poznata je i Tuđmanova tvrdnja (v. Hrvatsko slovo, 8. studenoga 2002.): "Znate li koliko je pravih, uvjerenih fašista bilo u Hrvatskoj 1941. godine? Najviše pedeset. Svima ostalima fašizam nije značio ništa - oni su samo željeli neovisnu i suverenu Hrvatsku. Budući da su im tadašnje fašističke sile nudile državu, oni su se preobukli u njihove odore. Da su im Amerikanci, Englezi, Francuzi ili čak Sovjeti nudili hrvatsku državu, oni bi išli s njima."

Inače p.t. taj svoj tekst počinje lažnom tvrdnjom o "kampanji" "Glasa Koncila", akademika Josipa Pečarića, dr. Jure Krište i još nekih. U tekstu koji smo priložili tijekom rasprave, kao i u mom odgovoru "Vonta je pokazao što su prave namjere «obnove postupka Stepinca», NL od 12. ožujka 2002., jasno sam pokazao da je činjenično stanje suprotno, tj. da je bila u tijeku kampanja protiv nas.

Također u svom prvom tekstu p.t. govorи o tzv. "nesretnom Stepinčevom lobiju" što je uvredljivo za 90 posto katolika u ovoj zemlji. Za nas kao i za cijelu Katoličku crkvu Stepinac je svetac, pa ga je i pokojni Papa Ivan Pavao II. proglašio blaženikom. Nismo mi nesretni već sretni što je u našem narodu postojao tako sveti čovjek! Napomenut ću da sam o uvredama koje je iznosio na račun onih koje sam tom prigodom citirao pisao u mom prilogu priloženom raspravi na prethodnom suđenju.

Ima toga još u ovom njegovom prvom tekstu, ali na to ću se osvrnuti kasnije.

Molim sud da konstatira jesu li navedene uvrede dane u prvom tekstu p.t.-a u NL od 2. ožujka 2002.

Odgovorio sam mu tekstrom "Vonta je pokazao što su prave namjere «obnove postupka Stepinca», NL od 12. ožujka 2002.

Molim da Sud konstatira da me p.t. ne tuži zbog ovog teksta.

Dakle očita je moja želja da ne odgovaram na njegove uvrede već samo na njegove "argumente".

U svom drugom tekstu p.t. je nastavio s uvredama što je vidljivo iz samog naslova: "Akademik Pečarić pobjegao je od argumenata u spletkarenje" (NL, 21. ožujka 2002.). Dakle već u naslovu govori o mom "spletkarenju", a u tekstu vrijeđa i one na čije se radeve ja pozivam: "bespotrebno troši papir na svoga 'svjedoka' Ljubicu Štefan (radi se o hrvatskoj pravednici među narodima! – op. J.P.) i njenu knjigu, upozorit će na njenu 'vjerodostojnost' kao i na još jednog Stepinčeva lobista – svećenika Jurja Batelju (radi se o voditelju Postulature za proglašenje svetim bl. Alojzija Stepinca, o čovjeku koji je sav svoj život posvetio istraživanju života tog hrvatskog blaženika)." O drugim klevetama na moj račun u ovom članku p.t.-a bit će riječi kasnije.

*Smatrao sam i danas smatram da imam pravo odgovoriti klevetniku **na istom mjestu** na način koji je primjeren, samo zbog toga što je klevetao takve ljude kao što je hrvatska pravednica među narodima i voditelj Postulature za proglašenje svetim bl. Alojziju Stepincu.*

*Naime, vidljivo je čak da je upravo on – dakle čovjek ondašnje Udbe – **prvi i pokrenuo pitanje nečije vjerodostojnosti!** Naime u tom tekstu iz N.L- 21. ožujka 2002. p.t. govoreći o tome što se ja pozivam na hrvatsku pravednicu gđu Štefan koja u tom trenutku više nije bila živa i dr. Batelju kaže (ponovit će jer to je ključ razumijevanja cijele ove polemike):*

*"Budući da bespotrebno troši papir na svoga 'svjedoka' Ljubicu Štefan i njenu knjigu, **upozorit će na njenu vjerodostojnost**, kao i na još jednog Stepinčeva lobista – svećenika Jurja Batelju (ist. opt.)."*

*Jedan od šefova Udbe iz vremena njenih najstrašnijih zločina – govori o vjerodostojnosti jedne pravednice među narodima i voditelja Postulature za proglašenje svetim blž. Stepinca. Nisam mu odgovarao na uvrede izrečene na moj račun, ali na ovaku drskost moralo se odgovoriti upravo postavljanjem pitanja vjerodostojnosti p.t.-a, što je jasno i rečeno u mom tekstu "Da umreš od smijeha" N.L. 3, travnja 2002 prije dijela koji p.t. navodi u svojoj tužbi. **Dakle, sve što sam kasnije govorio o p.t. – što će i pokazati – odnosilo se na pitanje njegove vjerodostojnosti!***

Istini za volju bilo je teško odgovoriti na njegove klevete u tom vremenu. Naime, polemika koju je započeo p.t. je bilo njegovo uključenje u moju raspravu koju sam vodio s Goldsteinima o njihovoj knjizi "Holokaust u Zagrebu", a u više navrata meni je onemogućeno da odgovorim na njihove klevete iako sam se pozivao na Zakon o medijima. Iako su me nazivali antisemitom ili tvrdili da lažem, nije mi padalo na pamet da ih zbog toga tužim sudu, pa nisam ni p.t.-a. To što p.t. smatra da sam to trebao učiniti je iz onoga istoga razloga zašto urednicima novina koji nisu objavljivali moje odgovore ne odgovara da javnost dozna što mislim o njihovim klevetama i kakvi su moji odgovori na njih.

Dakle, lako je pokazati kako me p.t. tuži zato što sam na mnogo primjereniji način govorio o njemu, nego što je on klevetao mene. Ali idemo redom, kako je tražio Županijski sud tako da bi se moglo ustanoviti činjenično stanje koje će lako pokazati kako p.t. koristi neistine i obmanjuje sud.

Iako je točka 1. a) skinuta s rasprave po traženju p.t.-a spomenut će kako je točno da sam rekao da je "bio istražitelj UDB-e u staljinističkim procesima!" Ali pri tome sam se pozvao na knjigu dr. Jere Jareba, a "tužitelj" je odustao od ove točke optužnice u trenutku kada je moja odyjetnica tražila uvid u njegovu tužbu protiv autora i izdavača knjige koju ja spominjem. Međutim, ova točka je izuzetno važna za ovaj slučaj jer je iz mog teksta vidljivo da govorim o komunističkim zločinima i vjerodostojnosti čovjeka koji je u tim vremenima bio visoko pozicionirani komunist (NL, 3. travnja 2002.).:

"Po toj logici Vonta bi trebao biti **nevjerodostojan** (istakao opt.) sugovornik jer je pripadao vlastima Druge Jugoslavije koja je u miru dala pobiti na stotine tisuća Hrvata, odnosno bio je u vladajućim komunističkim strukturama, a poznato je da su komunisti u prošlom stoljeću odgovorni za mnogo više zločina neko i fašisti i nacisti zajedno.

Dapače, prema knjizi Jere Jareba, „Zlato i novac Nezavisne Države Hrvatske izneseni u inozemstvo 1944. i 1945.“, Zagreb, 1997. Vonta je bio istražitelj UDB-e!!!"

Molim Sud da ustanovi da u mom tekstu prije navoda p.t. postoji ova rečenica koja pokazuje da ja govorim o vjerodostojnosti p.t.-a. Dakle, očito je da ustanovljavanje vjerodostojnosti nije nikakav pokušaj odnosno namjera da se naškoditi časti ili ugledu p.t.-a. Dapače, sam Vonta je podnio Sudu, a i u samoj Žalbi naveo činjenice koje pokazuju da on doista nije vjerodostojan svjedok. Naime, on je kako sam kaže, a dano je i u njegovoj Žalbi (u daljem tekstu: Ž) str. 6, vodio u Udbi "njemački odjel". Također kaže (Ž. str. 5) da su operativni odjeli: "ustaše", "kler", "zapadne agencije", "njem. fašističke službe" i spec. "istražni odjel", a neoperativni "mat-fin", "tehnički" i sl., pa konstatira:

"Samo su operativni odjeli vodili istrage i to isključivo u svom djelokrugu, već i zbog stroge konspiracije. Nisu svi 'jednaki', niti je paušalu mjesto kod bilo kakve odgovornosti!"

Dakle, po p.t.-u, netočna je tvrdnja da je on bio istražitelj Udbe. On je vodio odjel koji nije vodio istrage u slučaju da njegov "njemački odjel" nije istovjetan s odjelom "njem. fašističke službe", odnosno da Nijemce možemo tretirati kao materijale, financije, tehniku ili nešto slično tomu. Ili mu je "njemački odjel" širi pojam od odjela "njem. fašističke službe". Bilo kako bilo očito je p.t. bio nadređeni "istražiteljima UDB-e". Naravno da ne može biti ni riječi o izjednačavanju krivnje običnog istražitelja i onoga koji im je bio voditelj! Odgovornost voditelja – kao prepostavljenoga – je sigurno mnogo veća od onih kojima su oni nadređeni!

A osim toga, sigurno je mnogo veće zasluge trebalo imati da se postane voditelj, zar ne?

Međutim, zahtjev p.t.-a da se treba ustanoviti kakva je bili organizacija Udbe nije bez osnova jer se tim razjašnjavanjem sigurno može točnije definirati njegova odgovornost u zločinima nad Nijemcima, kada sam priznaje da je vodio "njemački" odjel (Ž. str. 6). Treba ustanoviti jesu li svi ti odjeli koji su vodili istrage bili zločinački, tj. treba ustanoviti je li i koliko je p.t. sudjelovao u zločinima. Naime, to što je p.t. vodio "njemački" odjel a ne neki drugi ne garantira da taj odjel nije sudjelovao u zločinima,

kao i drugi odjeli. Dapače, s obzirom da se radi o Nijemcima, jasno je da itekako o tome treba voditi računa.

Naime, poznati su mnogi zločini koji su nad Nijemcima izvršeni pri kraju i nakon rata. Jeziva je priča kada je Koča Popović dao zakopati do pola njemačke časnike i naredio da se ide tenkovima preko njih.

Osobno sam prošlog ljeta, kada sam, kao i ove godine, bio uzvanik na Sinjskoj alci, upoznao jednu Njemicu iz Srijema koja mi je pričala o svojim tadašnjim stradanjima, a posebno u logoru za Nijemce u Mitrovici. Pričala mi je kako su svake večeri odvodili njene sunarodnjake do Save i ubijali ih. Dakle nešto slično onome što smo gledali nedavno u TV-seriji "Duga mračna noć". Je li u tim zlodjelima nad Nijemcima logora u Mitrovici sudjelovao i "njemački odjel" Udbe koji je vodio p.t. ne znam, ali bi svakako trebalo ustanoviti.

A što reći o činjenici da je nakon rata na stotine tisuća domaćih Nijemaca strpano u logore i protjerano. O tome kako im je bilo pričao mi je moj suradnik George P.H. Styan, danas profesor na sveučilištu McGill u Montrealu (Kanada), koji je sve to prošao kao dijete. Kolika je uloga "njemačkog odjela" UDBE u ovom genocidnom egzodusu?

Zato smo predložili da o ovim zlodjelima govori čovjek koji se kao znanstvenik bavi stradanjima Nijemaca. To je dr. **Vladimir Geiger** iz **Hrvatskog instituta za povijest**. Povjesničari doista mogu govoriti o zločinima Udbe iz tog vremena općenito, kao i o onima izvršenim nad Nijemcima, a pogotovo o njihovom egzodusu. Tako možemo ustanoviti je li doista bilo takvih zločina i jesam li s pravom ukazao da p.t. ne može imati vjerodostojnost u polemici sa mnom (rođio sam se 1948. godine i niti jedan član moje obitelji nije bio u ustašama)! Naime, za ustanavljanje vjerodostojnosti p.t. ovđe je dovoljno ustanoviti samo je li on pripadao organizaciji koja je odgovorna za mnogobrojne zločine, a pitanje njegove osobne odgovornosti je pitanje koje će vjerojatno biti razmatrano u budućnosti. Vjerujem, da će i ova njegova tužba tome doprinijeti. Uostalom danas je već poznat zahtjev Vijeća EU o tome.

Zato je za mene vjerojatnije da je to što sam se pozvao na knjigu dr. Jere Jareba samo mogla pomoći časti i ugledu p.t.-a jer nisam siguran da istraživanja uloge Udbinih operativnih odjela, ili pak "njemačkog odjela", neće pokazati nešto mnogo gore.

Primijetit ću također da je iz mog citata razvidno da sam ja već tu, dakle u tekstu od 3. travnja 2002., spomenuo kako je p.t. bio u vladajućim komunističkim strukturama, pa nije jasno zašto me on tuži zbog istoga izrečenog tek u sljedećem mom tekstu od 16. travnja 2002. (vidjeti točku 2. e Tužbe). Istina ima logično objašnjenje i za to. Tada bi Sudu bilo očito da je sve rečeno u pitanju vjerodostojnosti koje p.t. želi izbjegći i tako obmanuti Sud. Zato je on i bio protiv toga da se cijela polemika predoči Sudu!

Također treba uočiti kako on "dokazuje" kako sintagme da je "bio istražitelj UDB-e u staljinističkim procesima" nema u knjizi Jere Jareba i da se ja na nju "bleferski" pozivam. Iz gornjeg mojeg teksta je razvidno da u prvom spominjanju knjige Jere Jareba ja ne spominjem dodatak "u staljinističkim procesima", pa je očito da p.t. ponovo obmanjuje Sud. Jasno je da kada je spominjem u kasnijem tekstu – to može biti samo moja tvrdnja.

1. b) Točno je da sam rekao "Kako bi bilo Vonti lijepo da je tu gazda Slobodan Milošević i da on i njegovi mogu opet biti srpske sluge."

Ali već jednostavnim uvidom u ono što piše p.t. u Žalbi sudsima je moralo biti jasno da on lažno interpretira ono što sam ja rekao. Naime, on piše:

"Dakle 'Vonta i njegovi' (?) uvijek su bili 'srpske sluge'." (Ž. str. 3)

*Očito je da ako je netko **uvijek srpski sluga** ne može biti to **opet**. Molim Sud da konstatira kako p.t. moju riječ "opet", što je navedeno u Tužbi, lažno interpretira u Žalbi s "uvijek". Naime, ova obmana Suda p.t.-u je trebala da bi se mogao pozivati na razdoblje svoga života kada je bio i u zatvoru, a to je razdoblje između onoga kada je bio voditelj odjela Udbe, a na koje se odnosi polemika, i vremena Domovinskog rata, kada on optužuje HDZ za egzodus Hrvata iz BiH. I ne samo to. Vidjeli smo i prigodom ovog suđenja s koliko mržnje p.t. govori i o akademik Franji Tuđmanu i o generalu Bobetku. A znamo koliko su oni zaslужni što imamo neovisnu hrvatsku državu!*

Jasno je da se misli da su sudjelovanjem u zločinima u vremenu o kome se raspravlja komunisti ostvarivali, po mišljenju okrivljenika velikosrpske interese, a u Domovinskom ratu su Hrvatsku napali i "petokraka" i "kokarda" zajedno, a po najnovijoj odluci srbjanskog parlamenta je i usvojeno da su i četnici i partizani jednakо bili antifašisti!

Međutim, ovo je bilo izrečeno u vezi s tvrdnjom p.t.-a o "krivnji HDZ-a za nestajanje Hrvata u BiH, što konstatira i p.t. u nastavku (Ž. str. 3): "To je – tvrdi okr. bio – 'odgovor na tvrdnju p.t. koju je on iznio govoreći o poslijeratnim zbivanjima te trendu kretanja Hrvata u BiH (rekavši) kako je u BiH krivnjom HDZ-a i Tuđmana manje Hrvata, nego u Titovo vrijeme, pa kako je p.t. kao glavne krivce naveo upravo HDZ i Tuđmana, a pritom nije spomenuo Miloševića, ja sam ... (mu se) narugao (i) ... napisao sporan navod. **Takva izjava p.t. ne postoji, nikakvog dokaza u spisu nema** (istakao opt.)."

Ovo je doista neobična tvrdnja p.t.-a. U njegovu tekstu u N.L. od 21. ožujka 2002. stoji:

"Ugledni demografi i statističari dr. Bogoljub Kočović i ing. Vladimir Žerjavić rekli su jasno da su 'brojke' koje navodi Pečarić – obična izmišljotina. Ovdje ću dodati: samo u Titovo vrijeme 1948. – 1981. broj Hrvata povećan je u BiH sa (zaokruženo) 640.000 na 758.000 ili za 23 posto, dok ih je dana – bitnom zaslugom HDZ-a – ostalo jedva polovina, ..."

Ovdje ne treba ni komentirati kako se i u ovom citatu pokazuje očita sklonost nekadašnjeg šefa jednog od operativnih odjela UDBE za lažnim konstrukcijama, jer ne postoji niti jedan tekst ing. Vladimira Žerjavića, a vjerojatno ni dr. Bogoljuba Kočovića u kome su oni jasno rekli da su 'brojke' koje navodi Pečarić obična izmišljotina. Dapače, lako je ustanoviti da sam se "na mnogobrojnim korisnim sugestijama" zahvalio ing. Vladimиру Žerjaviću u Uvodu moje knjige "Srpski mit o Jasenovcu – Skrivanje istine o beogradskim konc-logorima". Dapače, Žerjavić je u HAZU želio dobiti moju potporu za svoje brojke žrtava Jasenovca, koju nije dobio zato što nije želio uključiti u raspravu i one koji ne misle kao i on, pa čak i znanstvenike koji su magistrirali ili doktorirali na tim pitanjima!

Lako je, također, ustanoviti da moj tekst postoji u spisu i da glasi (NL. 3. travnja 2002.):

"Brine se Vonta i za Hrvate u BiH. Da je bio među njihovom 'neprijateljskom emigracijom' video bi koliko su oni istjerali Hrvata iz BiH tijekom njihove prve vladavine. A nisam ni sumnjaо da je za najnoviji egzodus Hrvata iz BiH za Vontu kriv

Tuđman, a ne Milošević. Kako bi bilo Vonti lijepo da je tu gazda Sloba i da on i njegovi mogu opet biti srpski sluge?!"

Dakle, sve ovo postoji u spisu tako da je p.t. tvrdnjom o nepostojanju takve izjave ponovo pokušao obmanuti Sud.

Naime, p.t. u svom tekstu tvrdi kako je "bitnom zaslugom HDZ-a –ostalo jedva polovina" Hrvata u BiH, a ja u svom tekstu simbolički HDZ zamjenjujem s Tuđmanom, što bi trebalo biti jasno svakome iole pismenijem čitatelju. P.t. se u Žalbi pokušava opravdati time da ne znači da "nespominjanje nekoga, kad bi se zaista radilo o tekstu p.t., automatski znači – biti njegov 'sluga'! Kako u ovom izmišljenom tekstu ..." (Ž. str. 4)

Meni je očito, a vjerujem i Sudu, da su HDZ i Tuđman tu "bitno" mogli biti krivi jedino zato što su se suprotstavili velikosrpskoj agresiji pa je to dovelo i do egzodusa Hrvata iz BiH. Pa tko može koristiti takvu nakaradnu logiku osim svjetskih moćnika koji su podržavali velikosrpsku agresiju, samih Srba i njihovih slugu? P.t. nije ni svjetski moćnik, a nije ni Srbin. Što onda ostaje?

S druge strane, poznato je moje mišljenje o predsjedniku Tuđmanu i to da sam ga nazvao "Ocem hrvatske države" kada sam mu posvetio knjigu "Za hrvatsku Hrvatsku", a autor sam i knjiga "Trijumf tuđmanizma", Zagreb, 2003., "Nepočudne knjige / Trijumf tuđmanizma 2", Zagreb, 2003. i "Tuđmanove tri sekunde", Zagreb, 2004. (koautor s akademikom D. Jelčićem).

Poznato je, također, da su Hrvati BiH i sa 90 postotnom većinom u više navrata glasovali za HDZ.

Dakle očita je bila namjera p.t. da kada u polemici o Stepincu govori o "bitnim zaslugama HDZ-a" zato što se smanjio broj Hrvata u BiH uvrijedi i mene i sve one Hrvate u BiH koji su s takvom podrškom glasovali za HDZ.

Očito je da p.t. zna da je smisao moje poruge: interes velikosrpske politike je bio nestanak Hrvata u BiH, pa su za mene oni kojima je za to kriv Tuđman u stvari sluge takve politike. Samo velikosrpske sluge u Hrvatskoj mogu danas izjednačavati agresora i žrtvu, a to p.t. radi u svojoj Žalbi. Naime, on se pokušava "opravdati" tako da pokušava izjednačiti krivnju i Tuđmana i Izetbegovića s Miloševićem kada kaže "Notorna je pak činjenica da se Haag interesirao za svu trojicu navedenih" (Ž. str. 4). Koji je interes p.t.-a u pozivanju na Sud u Haagu? Očito mu je Haag potvrda njegovog izjednačava žrtve velikosrpske agresije s agresorom. Spomenut ću da su Rezolucijom Vijeća sigurnosti UN-a uvedene sankcije Jugoslaviji i Srbiji upravo radi agresije na Hrvatsku i BiH, i to u vrijeme kada su i Hrvatska i BiH bile članice UN-a. Dakle, ta rezolucija definira Jugoslaviju i Srbiju kao agresora, a Hrvatsku i BiH kao žrtve. Nema dvojbe da je takvo izjednačavanje u velikosrpskom interesu!

Zašto p.t. pokušava obmanuti ovaj Sud (a izgleda to je uspio s Županijskim sudom) vidljivo je iz načina na koji p.t. kasnije, dakle dok još nije riješena njegova Žalba, "istu" priču "prodaje" "Novom listu". On u svom otvorenom pismu sinu (NL, 9. kolovoz 2004.) kaže: "Zašto si šutio na klevete tvoga bliskog suradnika akademika Josipa Pečarića, koji sve hrvatske partizane naziva 'četnicima' (dakle ne samo tvoje roditelje, nego i Tuđmana i Bobetka s njihovim familijama) kad je na moj račun u Novom listu napisao: 'Kako bi bilo Vonti lijepo da je tu gazda Sloba i da on i njegovi opet mogu biti srpski sluge'."

Dakle tu je sam kontekst optužbe potpuno drugačiji od onoga u Tužbi.

Iz njegove Tužbe razvidno je da on zna da je ta moja rečenica tiskana u NL od 3. travnja 2002. a on već u svom prvom tekstu, dakle onom od 2. ožujka 2002. tvrdi da ja "klevećem antifašističku pobunu kao 'četničku pobunu'", ne dajući nikakav citat koji to potvrđuje!

Isto ponavlja u Žalbi gdje tvrdi da ja hrvatske partizane nazivam "četnicima" ali se sada poziva na moj tekst objavljen u NL od 29. siječnja 2002. (Ž. str. 6): "Je li bugarska država, tek stvorena kao NDH ... imala odmah nešto slično četničkoj pobuni, kao što je imala NDH...?"

Svakom pismenom čovjeku jasno da ovdje nitko ne spominje partizane, već četnike o čijoj pobuni piše i akademik Dubravko Jelčić u svojoj knjizi "Sto krvavih godina" Zagreb, 2004. (str. 119): "Represije vlasti prema Srbima u prvih nekoliko mjeseci NDH bile su izazvane ne toliko srpskim zločinima prema Hrvatima u kraljevskoj Jugoslaviji od 1918. do 1941. – premda ni taj motiv ne smijemo podcijeniti! – koliko njihovim pokoljima Hrvata u Hercegovini od prvoga dana proglašenja hrvatske države, koji su prerasli u sustavne oružane akcije i prije nego što je Komunistička partija proglašila ustank na napada na SSSR 22. lipnja 1941."

Primijetit ću da jugokomunistička povijesnica – koja danas dominira u Hrvatskoj – pokušava prikriti tu četničku pobunu. To je vidljivo i iz tekstova Goldsteinovih s kojima ja stalno polemiziram. Kako se p.t. uključio u te polemike, sigurno zna za to, pa je jasno zašto on pokušava na ovaj način obmanuti javnost. U stvari ovim prikrivanjem oni izjednačavaju tu četničku pobunu s partizanskim ustankom, a time prisvajaju i četničke zločine!

Zbog toga smo predložili Sudu da pozove za svjedoka dr. Zdravka Dizdara iz Hrvatskog instituta za povijest, čovjeka koji je doktorirao na temu četničkih zločina. On je kao stručnjak mogao potvrditi je li bilo ili nije četničke pobune. Time ćemo doznati što nam želi reći p.t. ovom svojom konstrukcijom. Želi li on rehabilitirati četnike od zločina koje su napravili? Uostalom, u Srbiji su to već i učinili!

Dr. Dizdar je i koautor knjige o Drugom svjetskom ratu u kojoj je jasno naznačeno da hrvatski partizani, kakav je bio p.t., nisu bili za neovisnu hrvatsku državu. Tako je upravo znanstvenik mogao odgovoriti na pozivanja p.t.-a na nekakvog novinara i nekaku klasifikaciju tog novinara koju je p.t. dao sudu kao nekakav dokument.

U svezi s ovom točkom bitno je napomenuti kako p.t. u Žalbi str. 9. spominje hrvatske Srbe, "koje okr. toliko mrzi!" (Ž. str. 9). To vam je jedna tipična tvrdnja bivšeg šefa odjela UDBE! Njega ne interesira imam li ja hrvatske Srbe u obitelji ili među prijateljima. Ne interesira ga što je npr. moja supruga. Po njemu ja ih mrzim. Valjda i suprugu i one u obitelji i kolege i prijatelje kao što je na primjer moj suradnik i prijatelj prof. dr. sc. Nikola Sarapa. Tko zna koliko je ljudi izgubilo živote na osnovu ovakvih optužbi u vrijeme kada je bio svemoćni šef odjela te organizacije koja je kriva za nebrojene nevine žrtve!

1. c) "Misli li Vonta da će komunisti biti zauvijek na vlasti u Hrvatskoj" i "već smo vidjeli da jugokomuniste najviše bole potpisi muftije..."

Ova dva navoda su izrečena, ali u potpuno drugaćijem kontekstu. P.t. zato i ne daje cijele rečenice.

Prva je: "Misli li Vonta da će komunisti biti zauvijek na vlasti u Hrvatskoj, pa se taj popis neće moći napraviti". Izrečen u kontekstu želje današnjih sljedbenika poslijeratnih vlasti da se ne može govoriti o poslijeratnim zločinima. O tome je u posljednje vrijeme bila rasprava u Saboru, nekoliko tv-emisija i čitav niz tekstova.

Sličnu tvrdnju ovoj mojog možemo naći recimo u "Hrvatskom slovu" od 22. travnja 2005. gdje Zoran Vukman u tekstu "Komunisti ne mogu biti antifašisti" govori o onima "koji su u ime Ozne, Udbe (ist. J.P.) i Partije proganjali i ubijali", pa kaže: "Nitko se za njihove zločine nije ispričao, i nitko se među njima ne kaje. Štoviše, ideološki baštinici takvog represivnog totalitarnog duha pokušavaju i danas svoje neistomišljenike ušutkati istim optužbama i istom ideološkom retorikom, kao što su to činili negdašnji komesari i inženjeri duša."

*Kao da g. Vukman govori o p.t.-u i ovim njegovim optužbama, zar ne? Naime, iz ovog suđenja vidljivo je da se jedan voditelj jednog od odjela Udbe ne samo **ne kaje već još uvijek optužuje!***

Pri tome se p.t. smatra odyjetnikom vlasti iz vremena kada je naša polemika vođena pa me umjesto njih tuži za izrečenu tvrdnju (Ž, točka (12)). Drugim riječima, nije problem što mnogi zločinci iz tog vremena još i danas nisu odgovarali za svoje zločine, što njihovi sljedbenici onemogućavaju čak i da se načine popisi tih žrtava, već sam kriv ja zato što takve nazivam komunistima odnosno jugokomunistima, kao npr. beogradske šefove raznoraznih odjela Udbe!

Drugi navod je također dan u nepotpunom obliku i glasi: "(već smo vidjeli da jugokomuniste najvišebole potpisi muftije Šefka ef. Omerbašića i predsjednika HAZU-a akademika Iva Padovana)", a radi se o potpisnicima HONOS-ovog "Zahtjeva 150 hrvatskih uglednika Vladi RH u slučaju Gotovina". Naime, potpisnike p.t. kleveće u svom tekstu iz NL od 21. ožujka nazivajući ih "najtvrdim klerikalno-hadezeovskim lobijem"! Dakle, za svoje vrijedanje muftije Šefka ef. Omerbašića i tadašnjeg predsjednika HAZU-a akademika Iva Padovana - optužuje mene! Zar takvo ponašanje ne ukazuje na svemoćnog šefa odjela Udbe koji smatra da može vrijedati i jednog muftiju i jednog predsjednika HAZU, a da se njemu ne smije reći da je jugokomunista, iako sam dokazuje Sudu da je bio voditelj odjela Udbe u – Beogradu? Uostalom, zar u svojoj Žalbi nije vrijedao i ovaj Sud?

*Pri tome je znakovito istaći da u mom tekstu od 3. travnja 2002. jasno stoji da se radi o HONOS-ovom Zahtjevu, a da p.t. uporno **neistinito tvrdi da se radi o mom tekstu.***

Tako i u Žalbi na str. 6 kaže: "Protiv EU okr. jasno demonstrira i sa svojim 'tekstom podrške A. Gotovini'. P.t. u nastavku teksta optužuje i ovaj Sud: "- što po tom Sudu 'nije političko opredjeljenje'!" Da ironija bude veća, nedavno je njegov sin i moj prijatelj Nenad Ivanković nastupao u TV-emisiji "Nedjeljom u 2". Pitanje je bilo "Jeste li za Gotovinu ili EU". Od 35.000 glasova 92 posto je bilo za ono što je zastupao njegov sin: ZA GOTOVINU! Nadam se da u daljem postupku p.t. neće opet mene optužiti i za ovo! Jer predsjednik HONOS-a je njegov sin, pa i najvjerojatniji autor teksta koji p.t. pripisuje meni!"

Nevjerojatno je da p.t. optužuje Sud što je dopustio da se ustanovi neistinitost njegovih navoda (Ž, str. 5): "Uz navedeni diskriminatorski odnos ide i činjenica, da je Sud stvorio klimu kao da se sudi p.t., što potvrđuju pitanja -... zna li tko je pisao 'tekst podrške za generala Gotovinu' i sl. ... Po mišljenju p.t. Sud to nije smio dopustiti. Uputnije je bilo pitati okr. što mu u aktualnim pitanjima trebaju stvari od prije pola stoljeća..."

Jasno je zašto p.t. smatra da Sud nije smio dopustiti ovakva pitanja. Zato što je jasno da je HONOS-ov tekst mogao napisati predsjednik HONOS-a Nenad Ivanković, a ne opt. kao jedan od potpisnika koji nije ni član HONOS-a – kako lažno tvrdi p.t.!

Dapače Nenad Ivanković je i potpisnik ovog teksta pa je očito kako p.t. smatra i svog sina pripadnikom "najtvrdjeg klerikalno-hadezeovskog lobija". Dakle očito je da je p.t. napao i svoga sina i da ja upravo branim njegova sina od napada p.t.-a, kao što sam i odlučio govoriti o vjerodostojnosti p.t.-a upravo zato što je napao jednu hrvatsku pravednicu, koja je u tom momentu bila mrtva, i jednog svećenika.

Zato smo predložili da Sud pozove za svjedokinju tajnicu HONOS-a gđu Biserku Cetinić koja je mogla posvjedočiti je li upravo Nenad Ivanković pisao tekst podrške generalu Gotovine.

Dapače treba napomenuti kako je p.t. na taj način u polemiku o Stepincu uvukao generala Gotovinu upravo zato što je njegov sin napisao knjigu o generalu Gotovinu „Ratnik“ koja je bila prva na svim listama čitanosti. Dakle, p.t. je i na taj način napao svog sina, a ja sam njegova sina u toj polemici branio.

Pri tome ponovno napominjem da je p.t. u našoj polemici o Stepincu potpuno neprilično "za potpunu sliku Pečarićeve ekshibicije" pisao o generalu Gotovini. Dakle, u polemici koja se odnosi na stvari od prije pola stoljeća p.t. – a ne okr. - uvodi aktualne stvari.

2. d) Već prethodna rečenica pokazuje kako sam bio u pravu kada sam tvrdio "Ono što on (priv. tužitelj) radi tvrdi za mene. U velikosrpskoj politici poznato je pravilo: optuži druge za ono što ti radiš." Iz samog tog teksta razvidno je da se moja prva rečenica odnosi na njegovu uvredljivu tvrdnju danu i u naslovu njegova prethodnog teksta "Pečarić se izrugava čitateljima". Dakle, ponovo sam kriv zato što sam rekao za p.t. ono što je on prethodno tvrdio za mene. Zar i to ne pokazuje da se radi o voditelju jednog od odjela Udbe?

Slijedeća rečenica se odnosila i na česte lažne tvrdnje p.t. da sam ja autor za neke tvrdnje, za koje je lako pokazati da to nije istina, kao npr. da ja "smišljam da je Stepinac 'otrovan'" i sl. Zar i to ne govorи o mentalitetu voditelja jednog Udbinog odjela?

2. e) P.t. tvrdi da su neistinite i moje tvrdnje da je "osoba koja je bila u vladajućim komunističkim strukturama... a ovi hrvatski (komunisti) su dali pobiti u miru na stotine tisuća Hrvata."

U spomenutoj seriji "Duga mračna noć" koja je snimljena po istinitim događajima vidljivo je kako je Ozna bila i iznad političkih vlasti. Dakle, poslije priznanja p.t. da je voditelj "njemačkog" odjela Udbe, a pozicija Udbe nije bila drugačija od one koju je imala Ozna, jasno je da je takva optužba p.t. doista smiješna. Pri tome nije od velike važnosti koliko je dugo bio p.t. na poziciji voditelja operativnoga odjela, jer je sigurno itekako morao zaslužiti tako veliku poziciju u Udbi!

Dakle, razmatranje takve optužbe povlači za sobom pitanje – kako sam već napomenuo - koliki je udio p.t.-a u zločinima nad Nijemcima, odnosno kakve su njegove "zasluge" u vrijeme kada su se zločini i nad Nijemcima i nad drugima odigrali? Naime, poslijeratni zločini su se odigravali u vrijeme od završetka rata pa i do godine kada je p.t. i postao šef jednog operativnog odjela Udbe. A zločin je zločin bez obzira učinjen nad Hrvatima ili Nijemcima! Nadam se da će i ova tužba p.t.-a pomoći da se u budućnosti više proučavaju i poslijeratni zločini nad Nijemcima, a u

sklopu toga doznat će se i uloga p.t.-a, tj. kako je on zaslužio tako visoku poziciju u Udbi. Kao što sam rekao na to nas obvezuju i najnovija rezolucija Vijeća EU-a.

2. f) Nevjerojatna je i optužba za moje riječi: "Koliko god on mrzio državotvorne Hrvate, ipak je puno napravio za ovu državu. Jer ima sina. Vonta ne može toliko zla učiniti, koliko je njegov sin učinio dobra."

Prvo, p.t. u prilogu Žalbe daje svoj završni govor u kome tvrdi da sam ja "po ustaškoj formuli izmislio i 'državotvorne Hrvate'" što je očita neistina jer je sigurno poznato da taj termin koriste mnogi u današnjoj Hrvatskoj, a p.t. ničim ne može dokazati da sam ga ja prvi koristio. Dapače, u samoj Žalbi str. 9. tvrdi: "'Državotvorne Hrvate' izmislili su ustaše za sebe i svoje sljedbenike. Ustav RH im ne priznaje (kao ni NDH), po njemu u nas postoje samo ravnopravni – politički Hrvati, uključujući i hrvatske Srbe, koje okr. toliko mrzi!"

Dakle, po p.t.-u termin "državotvorni Hrvati" izmislio je Pečarić, odnosno ustaše! Očito je kako p.t. na taj način tvrdi da sam ja USTAŠA, iako mu je poznato da sam rođen 1948. godine! To je pravi "voditelj operativnog odjela Udbe". Mogu zamisliti koliko je Hrvata, Nijemaca i dr. ubijeno u tim poslijeratnim vremenima na osnovu ovakvih konstrukcija koje nam ovdje demonstrira ovaj bivši voditelj operativnog odjela Udbe.

I ne samo da sam po p.t.-u **jednak Paveliću, da sam ustaša već i mrzim Srbe.** Vjerljivo bi takva optužba u vrijeme dok je p.t. bio voditelj operativnog odjela Udbe bila dovoljna da me likvidira ili osudi na dugogodišnju robiju iz koje bih možda i izašao živ. Naravno, ne smije mu se odgovoriti da je to vjerojatno zato što smo zahvaljujući Tuđmanu i hrvatskim braniteljima pobijedili te njegove ljubljene Srbe koji su i po rezoluciji Vijeća sigurnosti UN-a agresori na RH. Mogu samo zamisliti kako je tek vodio svoj operativni odjel u Udbi i kako je do tog položaja stigao.

Smatra li Sud doista da je moja tvrdnja kako je p.t. "srpski sluga" gora od njegove o tome da ja mrzim bilo koji narod pa uključujući i onaj koji je izvršio agresiju na moju zemlju i moj narod? Da mrzim neke meni veoma bliske ljudi!? Za mene je upravo "biti srpski sluga" i definicija za one koji mogu raspravljati u negativnom kontekstu mrzi li netko agresore na tvoju zemlju. Zar nije njihov sluga onaj koji misli da bi ih trebalo voljeti ili čak biti ravnodušan na agresore na svoju zemlju i svoj narod?

Već sam konstatirao i u ovom tekstu ono isto što smo pokazali i na Sudu, a to je da p.t. zna da je pisac teksta o Gotovini sin p.t.-a, i da je p.t. napao tekst, koji je napisao njegov sin, u članku iz NL od 21. ožujka (**molim Sud da ustanovi postoje li u točki 5. tog članka p.t.-a njegovi komentari. (1-3) koji se odnose na taj tekst**). Međutim, p.t. lažno i uporno ponavlja: "Ne birajući sredstva u svojoj mržnji, okr. u svoj tip 'ad hominem' uvlači i članove obitelji p.t. što je nisko i nimalo akademski!" (Ž, str. 9)

Dakle, p.t. - u polemici sa mnjom o Stepincu - napadne tekst koji je o Gotovini najvjerojatnije napisao njegov sin, a koji sam ja samo supotpisao sa još 550-tak hrvatskih uglednika, a kada ja dalje spominjem njegova sina – onda sam ga ja "nisko i nimalo akademski" – uvukao u polemiku. A ne on! A potpisnike teksta – dakle i svog sina – naziva najtvrdim klerikalno-hadezeovskim lobijem.

Spomenut ću, s tim u svezi, još i činjenicu da je u vrijeme kada se p.t. uključio u moju polemiku s Goldsteinima bila u tijeku tužba jednog od Goldsteina protiv sina p.t.-a g. Nenada Ivankovića! Dakle, čak i da nije napao tekst koji je vjerojatno napisao njegov sin, da ga nije proglašio, zajedno sa svim supotpisnicima, "najtvrdim

klerikalno-hadezeovskim lobijem" i time ga izravno i nisko uvukao u ovu polemiku, njegov sin bi bio posredno uvučen u nju, jer doista je otužno da se otac svrstava – ničim izazvan – na stranu onih koji mu optužuju sina.

Pri tome nam p.t. 4-5 puta čita pismo koje mu je napisao sin 1990. Pri tome svjesno obmanjuje ovaj sud jer ne govori ono što Vama ne mora biti poznato, ali jest mnogima u Hrvatskoj. Znamo da je poluistina mnogo gora od laži i njome se služi p.t. kad govori o svom odnosu sa sinom. O tome piše „Globus“ od 15. 10. 2004. u Tekstu „Sin protiv tate“ koji je dio većeg teksta „20 najvećih hrvatskih svađa“. Evo tog teksta:

„Do javnog sukoba oca Vonte i sina Nenada došlo je početkom devedesetih, kad je mlađi Ivanković počeo vatreno podupirati politiku Franje Tuđmana, a stariji Ivanković bio jedan od njegovih najžešćih javnih protivnika. I dok je Nenad Ivanković zagovarao i branio svaki potez Franje Tuđmana, Vonta Ivanković žestoko ga je napadao i osporavao. Vrhunac sukoba dogodio se nakon jednog intervjeta Nenada Ivankovića u kojem je ustvrdio da je njegov otac počinio nad njim kulturocid jer ga nije krstio u crkvi. To je toliko ražestilo Vontu da je sina javno napao zbog političke prevrtljivosti, a optužio ga je da je na stranu Franje Tuđmana prešao iz karijerističkih pobuda izdavši ono za što su se Vonta i njegova obitelj borili cijeli život. Od tada svako toliko Zvonko Ivanković Vonta napada sina Nenada zbog njegovih političkih stajališta (istakao J.P.).“

Otužno je i to što u Žalbi koju je Općinski sud primio 3. kolovoza 2004. govori o sinovom pismu iz 1990. godine, a u isto vrijeme piše sinu otvoreno pismo - dakle 9. kolovoza 2004. – u kome mu zamjera što mu se nije pridružio u njegovim lažnim optužbama protiv mene!

Sudu smo priložili i odgovor Nenada Ivankovića na to otvoreno pismo p.t.-a, a posebno bih upozorio na dio kada g. Nenad Ivanković kaže da je „u ranoj mladosti jedno vrijeme živio s majkom (nakon što su mi se roditelji rastali), te jedva deset godina s ocem, i to ne u kontinuitetu. Od osamdesete godine sam se uzdržavam i školujem, živim posve odvojeno od oca“.

2. g) U ovoj točki je po p.t.-u neistinita tvrdnja što sam citirao pjesmu Ivana Gorana Kovačića: "Evo te pjesme koja pokazuje što je Vonti i njegovima bio "kulturno-umjetnički rad": Mrzimo vas, hulje, Mrzimo, krvnici, Vi, pljačkaške rulje... Za pobjede nove, nova nadahnuća."

Naime, on, kao što je pokazano da to radi i u Žalbi, u prethodnom tekstu (NL, 9. travnja) tvrdi da je moje ponašanje **inkvizitorsko**, kao da sam ja bio voditelj jednog od operativnih odjela Udbe – a ne on, pa sam mu ja „**obnevidio u svojoj mržnji**“. On je valjda voditelj operativnog odjela UDBE postao iz ljubavi. On smije klevetati, ali mu se ne smije uzvratiti tvrdnjom da on "mrzi državotvorne Hrvate"!

U Žalbi p.t. tvrdi, opet obmanjujući Sud,: "Svojom tipičnom metodom okrivljenik je iz cjeline Goranove ratne poeme 'Jama' izvukao stihove, koji su se odnosili isključivo na fašističke koljače onoga vremena ("Mrzimo vas, hulje, Mrzimo, krvnici, Za pobjede nove, nova nadahnuća...") – da bi ih 'aktualizirao' na obrazu tužitelja: 'mržnja je Vonti i njegovima bila kulturno-umjetnički rad!' I takvi su falsifikati – po tom Sudu – 'pravo na slobodno mišljenje'!"

Lako je provjeriti da ja navodim riječi pjesme "Mrzimo vas!" koja je tiskana u "Građi za kulturno-umjetnički rad", 1943 g. str. 13. (vidjeti NL od 16. travnja 2002.). Akademik Dubravko Jelčić u Povijesti hrvatske književnosti, Zagreb, 2004. konstatira za Gorana: "Pisac visokih ambicija i pomiješanih, izvornih ali i knjiških poticaja,

napisao je 1943. nekoliko propagandističkih pjesama najniže razine, kojima je otkrio svoje dotad nepoznato naličje i grubo iznevjerio sve estetske i humane kriterije, po kojima je do tada bio poznat. Ne služe mu na čast pjesme poput one pod naslovom Mržimo vas! ili oda Komunističkoj partiji, u kojoj se slavi i Staljin. Znak, da ni on nije odolio ideološkom nasilju, koje se već tada očitovalo u redovima komunističkih partizana."

Očito je da se falsifikatima služi p.t. - a ne opt. - jer ja nigdje nisam spomenuo poemu "Jama" u svom tekstu, već sam jasno dao referencu gdje je pjesma tiskana. Dao sam i naslov pjesme, a svako iole pismeniji zna da je pjesma koja je dana sa svojim naslovom jedna cijelina. Zašto je p.t.-u trebala neistina da je to dio Goranove „Jame“?

A moj odgovor nije bio pisanje o Goranu, jer bih vjerojatno i ja – kao što je to učinio akademik Jelčić - spomenuo i veličanje krvnika Staljina. Pisao sam o onima kojima su – izgleda – na stotine tisuća poslije rata ubijenih Hrvata "fašistički koljači onoga vremena". Jer znamo da nisu ubijani samo neprijatelji na bojnom polju već i žene, starci ... Pa valjda moj suradnik profesor Styan nije kao dijete bio fašistički krvnik, ako je kao Nijemac potpadao pod nekakav komunistički "njemački odjel" i protjeran iz svoje kuće.

Dakle, iz moga teksta je razvidno da mislim na učinak koje su mogle Goranove rječi učiniti na one koji su učinili te stravične zločine i tijekom rata i poslije njega. P.t.-u je jasno da govorim o mogućem utjecaju ovih stihova na one koji su potom zaslužili da vode operativne odjele Udbe, Ozne i sl. A onda ti govore kako je netko drugi "obnevidio u svojoj mržnji" – a ne oni!

Jasno možemo sebi predočiti ulogu voditelja jednog operativnog odjela Udbe, i kakvi su ljudi radili u toj organizaciji kada p.t. za mene (T, str. 7) piše da "sustavno širim mržnju prema Srbima". Uzgred u mojoj familiji ima dosta Srba, jer kod nas u Boki mješovite obitelji su pravilo! Ali to ne znači da nisam i neću i dalje optuživati sve one koji provode velikosrpsku politiku. A sve one koji napadaju one koji se bore protiv velikosrpske politike tvrdeći da "sustavno šire mržnju prema Srbima" i dalje će nazivati srpskim slugama, jer to doista i jesu.

Razglabanja p.t. o tome da njega ne možemo optuživati za sve zločine komunista su smiješna, jer mi u polemici govorimo o njegovoj vjerodostojnosti kada se govorи o razdoblju u kojem je p.t. napredovao do voditelja jednog operativnog odjela Udbe, a njegov razlaz sa SKH, o kome on govorи (Ž. str. 7), dogodio se mnogo kasnije. Naime, teško p.t. može ikoga lako uvjeriti da on kao voditelj jednog od operativnih odjela Udbe nije imao ništa s zločinima koji su se izvršili nad Njemcima u vrijeme kada je on napredovao u službi doguravši do šefa takvog operativnog odjela Udbe. Ali u polemici nije ni bilo pitanje utvrđivanja njegove odgovornosti već njegove vjerodostojnosti!

2. h) *Što se tiče moje rečenice "Vonta se tu pokazao pametnijim od Goldsteina, jer zna da se pod mukama priznavalo sve što su istražitelji željeli, pa o tome ne govorи." predlažem da se na Sudu „pogledaju“ (u navodnicima jer vjerujem da ste ih vidjeli) scene tadašnjih mučenja koje su dane u seriji "Duga mračna noć" s napomenom da su u literaturi opisana mnoga još stravičnija mučenja u tim zatvorima.*

Dakle, iz izloženog je jasno da se na p.t. mogu primijeniti njegove riječi: "kipuća ideološka mržnja" prema svemu što je nacionalno i vjersko ne sprječava ga da sustavno koristi neistine i "čudovišne konstrukcije" na štetu okrivljenika, upravo zato što je okrivljenik u svojim publicističkim radovima i knjigama raskrinkavao i još uvijek to radi s onima koji pokušavaju prikriti zločine nad Hrvatima tijekom i nakon Drugog

svjetskog rata. To postaje jasno kada se zna da sam ja to radio u nizu tekstova i u knjigama:

- 1) *Srpski mit o Jasenovcu / Skrivanje istine o beogradskim konc-logorima, Hrvatski povijesni institut, Zagreb, 1998. Drugo izdanje: Srpski mit o Jasenovcu I: Skrivanje istine o beogradskim konc-logorima, Element, Zagreb, 2000.*
- 2) *Borba za Boku kotorsku / U Boki kotorskoj svaki kamen govori – Hrvatski, Element, Zagreb, 1999.*
- 3) *Srpski mit o Jasenovcu II /: O Bulajićevoj ideologiji genocida hrvatskih autora, Element, Zagreb, 2000.*
- 4) *Serbian myth about Jasenovac, Stih, Zagreb, 2001.*
- 5) *Brani li Goldstein NDH? Zagreb, 2002.*
- 6) *Nepočudne knjige, Zagreb, 2003.*

S obzirom da je p.t. u tom razdoblju – po vlastitom priznanju Sudu – bio voditelj jednoga od operativnih odjela zloglasne Udbe, očito je kako je osobno zainteresiran da se na sve moguće načine istražuju navodni zločini drugih, pa tako i blž. Stepinca, samo da ne bi na red došli oni koje je provodila organizacija u kojoj je obavljaо veoma visoku funkciju. Otud i ova tužba i niz neistina u njoj! Zato se p.t. ne ustručava ni od klevetanja samog Suda! Ali, ako ništa drugo rezolucija Vijeća EU o zločinima komunizma učinit će da i to dođe na red.

Za ovaj Sud, međutim značajno je ustanoviti je li upravo p.t. postavio pitanje vjerodostojnosti određenih ljudi, i je li opt. tek tada u polemici počeo govoriti o njegovoј vjerodostojnosti. Kada to Sud ustanovi postat će očito da je upravo p.t. želio naškoditi ugledu i časti optuženika, a ne obrnuto!"

Sud je opet presudio u moju korist, a Zvonko Ivanković Vonta je napao i sutkinju tvrdeći da je to politički sud. Valjda je to bilo po prvi put u povijesti da je neki tužitelj tvrdio da je sud gdje on tuži – politički. Ali od Vonte se doista može svašta očekivati, zar ne?

SANJA I TERESA IVA DROBILICE 2. (DROBILICA MATEMATIČAR)

Dragi Damire,

Prvi dio ovog teksta objavljen je na portalu bez.cenzure.hr:

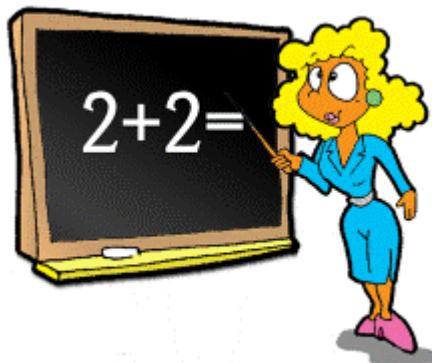
<https://bezcenzure.hr/toptema/sanja-i-teresa-iva-drobilice-odgovor-damiru-borovcaku/>

Uz taj tekst ide i prilog:

Izlaganje dr. Vladimira Geigera s predstavljanja knjige akademika Josipa Pečarića.

Tekst je iz 2012. godine, a u njemu postoji i dio:

Matematičar dr. Ivo

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/vai-prilozi/ostalo/prilozi-graana/12846-ivo-goldstein-ili-o-trivijalnoj-historiografiji-u-hrvata.html>

Međutim, znaš li kako je Ivo Drobilica poznat i kao vrhunski matematičar? Nadam se da si dobio moj tekst od 23. 8. 2023.:

DROBILICA MATEMATIČAR

U Prilogu prvog dijela ovog teksta vidjeli smo kako je poznati hrvatski povjesničar dr. sc. Vladimir Geiger govor o Goldsteinu kao priučenom psihologom. Vidjeli smo i kako je Ivo drobilica vrstan pravnik stručnjak za Kazneno pravo. A kao što sam napisao u prethodnom nastavku pokazat ćeu kako je on isto tako izvrstan matematičar. Ma što izvrstan – vrhunski! Ivo Drobilica je pokazao svoju ambiciju da postane hrvatski akademik još kod mog izbora za redovitog člana HAZU. Spomenut ćeu kako nedavno tiskanu knjigu Matice Hrvatske PRIJELOMNA VREMENA / Hrvatske zemlje nakon 1918. u kojoj je dio o znanosti napisala dr. sc. Zdravka Jelaska Marijan s Hrvatskog instituta za povijest. Tako na str. 413. ona piše:

Djelovali u inozemstvu ili u Hrvatskoj, neki od hrvatskih znanstvenika su tijekom 20. stoljeća dali važan doprinos svjetskoj znanosti, prvenstveno nobelovci Lavoslav Ružička i Vladimir Prelog (kemija). Značajan ugled stekli su i fizičar Ivan Supek (električna vodljivost materijala na niskim temperaturama), matematičari Vilim (William) Feller (teorija vjerojatnosti) i Josip Pečarić (teorija nejednakosti), molekularni biolozi Miroslav

Radman i Ivan Đikić, fizičari Davor Pavuna (supraprovodljivost i nano-inženjering) i Marin Soljačić (bežični prijenos energije i nano-fotonika) i mnogi drugi.“

Naravno uvijek ima nepravde pa je Ivo Drobilica reagirao velikodušno ne spominjući sebe kao boljeg kandidata. Dakle Ivo Drobilica-matematičar je kao svjetski priznati ekspert u matematici osporio moj izbor u HAZU u Razredu za Matematiku, fiziku i kemiju i 'izgrdio' HAZU što nije izabrala povjesničarku Mirjanu Gross. Vjerojatno je kao ekspert u matematici pokušao objasniti nestručnjacima u HAZU kako je matematika i povijest jedno te isto. Ili je možda matematika dio povijesnih znanosti ili obrnuto. Priznajem nisam ja na njegovoj razini da bih znao točno što je mislio.

Tada je reagirao akademik Paar:

"Globus", 16. kolovoza 2002.

Vladimir Paar – Uredništvo

Tko je "izvjesni Josip Pečarić, priučeni matematičar" i akademik HAZU?

U "Globusu" 2. kolovoza 2002. prof. dr. Ivo Goldstein iznosi svoje viđenje osnovnih faktora za obnovu Hrvatske. Smatram da je nužno reagirati na dio članka u kojem se kao argument za diskvalifikaciju HAZU iznosi to da je za njezina člana izabran "izvjesni Josip Pečarić, priučeni matematičar, ali zato veliki Hrvat i vrlo produktivan pisac ustašoidnih pamfletića".

Uz malo truda svatko će utvrditi da je u bazi Ministarstva znanosti, za razdoblje od 1996. do danas, prema svjetskim kriterijima najproduktivniji znanstveni projekt iz matematike u Hrvatskoj- projekt koji vodi izvjesni Josip Pečarić.

U dostupnim američkim bazama podataka o svjetski priznatoj znanstvenoj produktivnosti hrvatskih matematičara u zadnjih desetak godina, opet nalazimo da je u tom razdoblju najproduktivniji hrvatski matematičar - izvjesni Josip Pečarić.

U Ljetopisu HAZU (dostupan javnosti u biblioteci HAZU) u kojemu je obrazložena kandidatura Josipa Pečarića za akademika, uz ostalo se navodi: Bitan dio Pečarićeva znanstvenog opusa čini 35 'tvrdih' znanstvenih publikacija (opseg između 10 do 30 stranica) te 142 kraća članka objavljena u vrhunskim svjetskim znanstvenim časopisima. U tim radovima ističe se nekoliko značajnih znanstvenih otkrića, a posebno 'Mond-Pečarić inequalities', 'Mond-Pečarić method', 'Čebišev-Pečarić inequalities' (koja u svjetskoj znanstvenoj literaturi nose ime po Pečariću)...

U opsežnom Pečarićevu radu na pisanju znanstvenih monografija posebno je važna svjetski poznata knjiga autora Pečarića, Prochana i Tonga (izdavač Academic Press, New York). Također je važna Pečarićeva uloga kao pokretača i glavnog urednika svjetski uglednoga međunarodnoga znanstvenog časopisa "Mathematical Inequalities and Applications", koji je ušao u "Science Citation Index Expanded".

Pečarić je objavio i znanstvene radove na području fizike i tehničke. Posebno je važno da je publicirao u vrhunskom svjetskom znanstvenom časopisu iz fizike "Physical Review" i u vrhunskom svjetskom znanstvenom časopisu iz astrofizike "Astrophysics and Space Science".

Važan argument pri izboru Pečarića za akademika HAZU bilo je i to da je u HAZU stiglo 57 preporuka istaknutih svjetskih matematičara iz 20 država.

Toliko o tome tko je "izvjesni Josip Pečarić - priučeni matematičar" i koji su kriteriji primjenjivani pri njegovu izboru za akademika HAZU.

U HAZU je bilo onih koji su svjesni te nepravde pa je nešto kasnije Ivo Drobilica, ali kao povjesničar (tako se nisu trebale objašnjavati te dvojbe oko povijesti i matematike), predložen za Člana suradnika HAZU. To je prokomentirao biskup Valentin Pozaić u propovijedi u Katedrali, na Veliki petak, 2008:

Kod Posljednje večere govorio je Isus svojima: „Ako su progonili mene, i vas će progoniti“ (Iv 15,20).

U 20. stoljeću, također ne manje u 21., to se proročanstvo i suviše očito ispunjava: bilo na brutalne načine krvavog progona i ubojstva, bilo na suptilne načine:

- kad se nepravedno isključuju pojedinci sa mjestâ na kojima se donose odluke o društvenom, političkom, ekonomskom, kulturnom napretku ili urušavanju nacije;*

- kad se umjesto kulture života propagira kultura smrti;*

- kad nam se javno poručuje: Sve nas je manje i sve smo stariji – očekujući dan i obavijest: više nas nema;*

- kad se u navodnoj Hrvatskoj akademiji znanosti i umjetnosti promovira razred akademik-šarlatan;*

- kad o znanosti - lekcije dijele ignoranti*

- kad se mladima, željnima leta u visine ljepote života, spaljuju krila.*

Ali Ivo Drobilica ni tada nije izabran.

(J. Pečarić, Biskup prof. dr. sc. Valentin Pozaić, Portal dragovoljac.com, 2020.:

<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/pozaic.pdf>

J. Pečarić, Biskup prof. dr. sc. Valentin Pozaić – Druga knjiga, dragovoljac.com, 2023.:

<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/pozaic2.pdf>

Poslije toga je slijedio prijedlog Ive Drobilice za redovitog člana na koji sam reagirao pismom:

PISMO PREDSJEDNIKU I PREDSJEDNIŠTVU HAZU-A

(Pismo sam Ti dao u prvom dijelu mog odgovora)

Rezultat je poznat: više od 2/3 nazočnih na Izbornoj skupštini više je vjerovalo piscu ustašoidnih pamfletića ne Razredu koji je predložilo prof. dr. sc. Ivu Goldsteina, a o tome je i knjiga:

J. Pečarić, Zabranjeni akademik – Prijevarom u HAZU!?, Zagreb, 2012.

Predložen je Drobilica još jednom u HAZU, ali tada nije prošao ni Razred. Napokon je izabran je 2018. u status inostranog člana ANUBiH javnim glasovanjem. Zanimljivo je da ta akademija ima i dopisne članove kao i druge akademije koji se biraju tajnim glasovanjem.

<https://historiografija.hr/?p=13099>

Bilo kako bilo vidjeli smo već u dosadašnjim nastavcima izuzetna ostvarena Iva Drobilice u raznim oblastima, a o tome će biti još riječi-

Prvo je, kako sam spomenuo, dr. sc. Vladimir Geiger govorio o Goldsteinu kao priučenom psihologu. Vjerojatno bi prof. Drobilicu prije trebao promatrati neki pravi psiholog, jer i ova knjiga pokazuje da je njegov pravi kompleks SLAVKO GOLDSTEIN. Dakle: njegov tata koji je AMATER POVJESNIČAR. Tako izvrsna mlada hrvatska povjesničarka dr. sc. Vlatka Vukelić konstatira:

“Goldstein je objavio dvije monografije o NOB-u, međutim, one su publicističkog karaktera... Nisu sve knjige koje povjesničari objave ujedno i znanstvene, pogotovo, ukoliko su u nekakvom suautorstvu, gdje se profesor naročito istaknuo suradnjom s pokojnim ocem, koji čak nije ni imao diplomu iz povijesti,”

U ovoj knjizi tako Ivo Drobilica posvećuje dva poglavlja amaterima u povijesti (Amateri u kolu povjesnog revizionizma i neoustašva i Amateri nastavljaju djelovati (i u tome imaju jaku podršku s raznih strana)), ali uopće ne spominje (svoj kompleks) Slavka Goldsteina što zapravo pokazuje koliki je taj njegov kompleks. To i ne čudi jer za Slavka Goldsteina mnogi misle da je suprotnost svom sinu: inteligentan je ali neškolovan. Zato Drobilica i ne razumije zašto mu se svi rugaju kada on govori o amaterima u povijesti, a glavni suradnik mu je bio tata Slavko, koji najvjerojatnije nije imao nikakvu fakultetsku diplomu.

Vidjeli smo što pravi povjesničari Jurčević i Geiger govore o Ivu Goldsteinu kao povjesničaru. U mojoj knjizi koju sam već spomenuo (Zabranjeni akademik – Prijevaram u HAZU!?, Zagreb, 2012.) dao sam niz tekstova povjesničara koji dokazuju da je Goldstein s pravom dobio podrugljivo ime Drobilica tj. da nije uopće znanstvenik kojemu se može vjerovati. Zato je smiješno kada on u poglavlju Amateri u kolu povjesnog revizionizma i neoustašva na str. 234. kaže:

Josip Pečarić, Milan Vrkljan, Matko Marušić i Mihovil Biočić i ali su i imaju, navodno, respektabilnu karijeru u užoj struci. Valja pre postaviti da su svjesni koliko su energije morali uložiti da bi to postigli. Teško je povjerovati da nisu shvaćali kako je i za bavljenje znanosti o povijesti potrebno mnogo učiti i naučiti. Kako su mogli i pomisliti da mogu bolje poznavati povijest od profesionalnih historičara? No zasljepljenost koju sa sobom nosi radikalizam (u ovom slučaju nacionalistički) i inače racionalne osobe gura u iracionalizam. Neki od njih (primjerice, Krtalić, Pečarić) bili su integrirani u politički i društveni život, u znanstvenu zajednicu, Ivezić, Schwartz i neki drugi postojali su ili postoje na rubovima političkog života i s onu stranu političke pristojnosti.

(J. Pečarić, Mr. sc. Mladen Ivezić, Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac, 2021.:

[https://drustvojasenovac.files.wordpress.com/2021/12/ivezic3.pdf\)](https://drustvojasenovac.files.wordpress.com/2021/12/ivezic3.pdf)

Da Drobilica nije to što jest on bi shvatio da ja samo čitam njegove knjige i pokazujem koje sve gluposti se mogu naći u njima. Pokazujem koliko on nije povjesničar u pravom smislu te riječi. Recimo na predstavljanju moje knjige „Brani li Goldstein NDH“ o kojoj je već bilo riječi akademik Dubravko Jelčić:

Što će matematičar u povijesti, u povijesnoj znanosti, odnosno u znanosti o povijesti? Pitanje, koje se kolegi Pečariću već nekoliko puta postavljalo u javnosti, bez sumnje je intrigantno pitanje, ali i sasvim neumjesno i promašeno; jer ono, to pitanje, podrazumijeva tvrdnju, da je povijest kao znanstvena disciplina rezervirana samo za školovane povjesničare, povjesničare ex offo, a to je doista daleko od pameti.

(...)

S obzirom na opseg Goldsteinove knjige, a i opseg ove Pečarićeve, pomislili bismo da se kolega Pečarić dobrano uznojio dok je skupio toliko primjera nelogičnog razmišljanja i zaključivanja u Goldsteinovoj knjizi; ali mi se čini, da je taj posao za nj bio puno lakši nego što mislimo. Nelogičnosti se u Goldsteinovoj knjizi naprosto nude i nameću same od sebe, njih nije ni potrebno posebno tražiti. To je knjiga gotovo udžbenik logike, s kojom sveučilišni profesor Goldstein očito nije u velikom prijateljstvu.

Slično je govorio npr. hrvatski povjesničar dr. sc. Zlatko Matijević na predstavljanju jedne moje knjige.

Drobilica u skladu sa svojim novim imenom jednostavno rješi svoj problem pa sve one koji su hrvatski povjesničari nazove neoustašama, i onda su njegove gluposti postale nova-inteligencija.

Da Goldstein nije Drobilica shvatio bi da je glupo misliti da je nešto dokazao tražeći neku moju grješku iz povijesti jer ja samo navodim što drugi govore. Tako stupidno tvrdi da su Gumzejevi podatci Gumzej-Pečarićevi jer ih ja navodim govoreći o konc-logorima u Beogradu. Zato vam u Dodatku dajem tekst: MILANOVIĆA ILI GOLDSTEINA ZA AKADEMIKA? (III.): PISMO IZRAELSKOG VELEPOSLANIKA.

Problem je kada grijše povjesničari koji misle da su znanstvenici kakav je on. A Drobilica i ne razumije što je govorio akademik Jelčić da radim ja. A Drobilica, kao što je napisao akademik Jelčić, daje mnogima pregršt primjera da se mogu rugati njegovoj 'istoriji'.

(J. Pečarić, Akademik Dubravko Jelčić. Portal dragovoljac.com, 2020.:

http://www.dragovoljac.com/images/minifp/jelcic3_Part1.pdf

J. Pečarić, Jelčić u našim knjigama, dragovoljac.com, 2022.:

<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/jelcic2.pdf>

Mali primjer iz ove nove knjige o 'istoričaru' Drobilici i istini:

Bilo bi smiješno kada bi jedan povjesničar pisao naprimjer kao on na str. 238-239:

Matematičar Josip Pečarić (1948.) je član HAZU. U brojnim istupima koji nemaju nikakve veze s njegovom osnovnom strukom redovito ističe da je "akademik". Rođeni Bokelj, diplomirao je i doktorirao u Beogradu, u tom je gradu postao univerzitetski profesor. S obitelji 1987 preseljava se u Zagreb. Ostao je u kontaktu s Beogradom te 1991. godine, u danima kad s beogradskih ulica kreću tenkovi na Vukovar u tom istom gradu objavljuje knjigu o "jednačinama" - u hrvatskom prijevodu "jednadžbe" - (Cikličke nejednakosti i ciklične funkcionalne jednačine, Naucna knjiga, Beograd, 1991., suautor D. S. Mitrinović). Od početka devedesetih počeo je iskazivati politička stajališta i nekoć samozatajni profesor prometnuo se u ultradesničara. Počeo se i amaterski baviti poviješću, pri čemu su mu postulat i historiografske metode bili više smetnja negoli sredstvo.

Da, ozbiljni znanstvenik ne bi tvrdio da je to što sam u Beogradu bio asistent iz fizike jer sam magistar elektrotehnike, a kao doktor matematičkih znanosti nisam mogao dobiti u matematici iako sam na matematičkom projektu za RS imao uvjerljivo najviše objavljenih radova.

Naravno ja nisam na tako visokom nivou poput Drobilice pa da pokušam tvrditi da je Elektrotehnika i Matematika jedno te isto kao što je on tvrdio da u Razredu za Matematiku, Fiziku i Kemiju treba biti izabrana povjesničarka. Stvarno ispada komično kada čitamo ostatak njegovog gornjeg teksta. Dolaskom u Zagreb preskočio sam zvanje docenta i odmah izabran za izvanrednog profesora da bi ubrzo postao redoviti profesor i s uvođenjem i novo zvanja i redoviti profesor u trajnom zvanju. Teško je očekivati da bi Ivo Drobilica bilo što drugo zaključio iz ovih podataka, osim onoga što je napisao u gore navedenom tekstu, zar ne? Pri tome je očito da njemu nije jasno da ja imam suradnju s nizom znanstvenika iz cijelo svijeta pa i iz Srbije. Meni su veći problem srpske sluge iz RH. Ovi u Srbiji znaju što ja pišem, ali poznato je da moja dva časopisa iz teorije nejednakosti čine 50 posto svih hrvatskih znanstvenih časopisa koji su danas Q1 ili Q2 časopisi. Takav je i treći iz te oblasti Journal of Inequalities and Applications. Do nedavni glavni urednik srpski akademik Gradimir Milovanović kad je odlazio iz časopisa predlagao da umjesto njega ja budem glavni urednik i u tom časopisu u kojem i jesam u Editorial Bordu. Ili da spomenem e-mail koji mi je poslao moj mentor za magisterski rad u povodu Međunarodne konferencije u povodu mog 70. rođendana. Naime, prof. dr. sc. Dobrilo Tošić iz Beograda javio mi se 11.7.2018.:

Dragi Pečariću,

Živ sam. Trenutno sam najstariji živi član Katedre za Matematiku ETF-a.

Pratim sve tvoje uspehe u nauci i njima se radujem.

Nadam se da ćeš mi kratko odgovoriti. Pročitao sam tvoju priču o školovanju, dolasku u Beograd, studiranju Elektrotehnike, zaposlenju, doktoratu, itd.

Sve sto si tu napisao je potpuno tačno!!! (...)

uvek tvoj prof. Dobrilo Tošić

A vjerojatno oni znaju i onu priču o meni kao ustaši jer ne volim biti sluga! Zato mi je drago i kad vidim iz Tvoje knjige tko je sve neoustaša dragi moj Ivo Drobilice. Lijepo je biti skupa s njima i zato sam već pisao o svom oduševljenju što si me toliko puta u knjizi spomenuo. Čini se da si konačno razumio tu moju priču o ustašama i Srpskim slugama pa evo imamo i knjigu o tome.

Istina to s Gumzejevim brojkama možemo shvatiti i kao dokazivanje Ive Drobilice da je izvrsni matematičar što je on pokazivao još kod mog izbora za akademika.

Zato sam prikupio nekoliko tekstova o našem sjajnom matematičaru Ivu Drobilici koje dajem u Dodatku pod naslovom:

IVO DROBILICA O PRIUČENOM MATEMATIČARU I PISCU USTAŠOIDNIH PAMFLETIĆA

Zanimljivo je da sam ja zanimaо matematičara Ivu Drobilicu, a nisu dva doktora znanosti N. Banić i M. Koić i njihova knjiga: JASENOVACLI POPIS LAŽNE ŽRTVE, koja je rezultat višegodišnjih istraživanja podataka iz Poimeničnog popisa žrtava KL Jasenovac s mrežne stranice JUSP Jasenovac. I on u toj knjizi na oko 800 stranica kako piše u reklami u „Hrvatskom tjedniku“ ruše dugogodišnji KOMUNISTIČKI mit. Ja sam pisao o SRPSKOM mitu. Sjetimo se samo Tanje Torbarine koja je govorila da je najveća VELIKA SRBIJA bila JUGOSLAVIJA. Dakle i komunistička Jugoslavija je bila VELIKA SRBIJA, pa je meni ipak ispravniji naziv SRPSKI MIT. A u Hrvatskoj je sluga uvijek bilo!

Čitajući što danas u novoj knjizi Ivo Drobilica piše o meni vidi se da on nije bez razloga doživio tolike patnje jer je doista pročitao niz mojih knjiga, a za razliku od njega ja sam pročitao samo njegovu knjigu „Holokaust u Zagrebu“ i to samo zato jer mi je Mladen Schwartz javio da ima dio posvećen meni.

(...)

Kao što vidiš i tada sam u tom tekstu govorio o velikim patnjama Iva Drobilce koje su tako dojmljivo opisale Sanja i Teresa pa i gubitkom svijesti kod čitanja moje knjige o Puhovskom.

Uz taj tekst poslao sam više zanimljivih priloga pa Ti ih šaljem u Prilozima.

Kako je jedan od tih tekstova o Filipu Lukasu (MONTIRANJE SLUČAJA MATICE HRVATSKE), a zbog uloge Ive Drobilice u svemu što se događa danas o i oko Lukasa (vidjeti moju knjigu: J. Pečarić, Filip Lukas, dragovoljac.com, 2023.:

<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/Lukas.pdf> čini mi se prirodnim da tu dodam i današnji tekst Zvonimira Hodaka.

Puno pozdrava,

Joško

PRILOZI

BOLJŠEVIČKO-FAŠISTOIDNI PAMFLETIĆ IVE GOLDSTEINA

Hrvatsko slovo, 16. kolovoza 2002.

U *Globusu* od 2. kolovoza Ivo Goldstein je objavio tekst «10 zapovijedi za obnovu Hrvatske» u kome zapovijeda Ivici Račanu što mu je raditi kako bi spriječio povratak državotvornih Hrvata na vlast u Hrvatskoj. Akademik Dubravko Jelčić u povodu moje knjige «Brani li Goldstein NDH?» u *Hrvatskom slovu* od 19. srpnja pokazao je inferiornost toga profesora povijesti na području povijesti, a on se dao u razglabanje svega i svačega. Tako piše da je «javna tajna da se do pojedinih 'elitnih' liječničkih specijalizacija dobrim dijelom dolazi vezama, a ne iskazanim sposobnostima», piše o dinastijama na filmu i u kazalištu, tvrdi da je bivša vlast «bila bitno obilježena nepoštenjem autoritarnošću i ideologizacijom svega i svačega», a nova nam je vlast «donijela poštenje» itd.

A upravo je Ivo Goldstein vjerojatno posljednja osoba u Hrvatskoj koja bi smjela pisati o poštenju i nepoštenju, vezama i sličnom. Naime, profesor Miroslav Brandt u svojoj knjizi *Život sa suvremenicima*, str. 190-191. pisao je o Goldsteinovim vezama pomoću kojih se zaposlio: «Tek dvije godine prije moga odlaska u mirovinu (1984.) otvoreno je novo asistentsko mjesto na mojoj katedri. Nekoliko kandidata (po narodnosti i uvjerenju Hrvata) odbijeno je. Napokon su i SK i njegovi eksponenti na odsjeku nametnuli jednoga tek završenoga studenta [I. Goldstein] veoma marljivog, ali i krajnje ambicioznog, a također štićenika glavne suradnice i miljenice prof. Šidaka, M.[irjana] G.[ross]. Uza sve to, ne imajući drugog izlaza, a moj se odlazak u mirovinu približavao, prihvatio sam i toga asistenta.” Brand piše i o njegovim iskazanim sposobnostima: “Uskoro sam mu pomogao da dobije francuski stipendij na *École pratique des hautes études en sciences sociales* u Parizu i osobno zamolio profesora Jacquesa le Goffa, jednog od korifeja svjetske povijesne znanosti, da mu na tom studiju bude savjetodavcem. Također, zadao sam mu temu za doktorsku raspravu i prije njegova odlaska na put mnoga puta sam mu objašnjavao probleme vezane za tu buduću raspravu. Nakon njegova povratka doznao sam od prof. Le Gofa da je on u radu Škole sudjelovao tek formalno, a da se uglavnom prepuštao razonodi. Nije se, poslije godinu dana, vratio u Zagreb s dogotovljenom radnjom, pa sam mu izobilno pomagao u prerađivanju njegova preliminarnog teksta. Pokazalo se da temu dubinski uopće ne razumije, ali se veoma mnogo trudio da u časopisima objavljuje sitne priloge, da bi imao (kako bi sam govorio) *što više publiciranih naslova.*” Konačno Brand piše i o Goldsteinovom “poštenju”: “Neke od njih pokazivao mi je unaprijed, a kod jednog od njih ustanovio sam da u bilješkama navodi ne samo pisce i djela koje nije pročitao, nego i pisce koji uopće ne postoje niti su ikad postojali. Na moj prigorov odgovorio je: *Tako to rade svi, pa zašto ne bi i ja!* To mi je toga čovjeka razotkrilo do kraja kao pripravna na falsificiranje i znanstveno nepoštenje, i ja sam digao ruke od njegova daljega *znanstvenog razvitka.*”

O nepoštenju Iva Goldsteina piše i današnji dekan Filozofskog fakulteta prof. Neven Budak («O knjizi Ive Goldsteina 'Hrvatski rani srednji vijek', 'Novi Liber', Zagreb 1995, 511 str.» Radovi, Zavod za hrvatsku povijest, Zagreb 28 (1995.), 299-333; vidjeti str. 316.):

«Veliki broj metodičkih grešaka ponovo pokazuje da autor znanstvenom radu pristupa površno i neoprezno. Po znanost je najopasnija njegova navika da tamo gdje nema izvora izmišlja, a onda na temelju takvih fikcija izvodi daljnje zaključke. Neupućenom se čitatelju tako može učiniti da je Goldstein uspjelo otvoriti čitav niz dosada neobrađenih tema, pa čak i riješiti niz problema, dok je pri tome, zapravo, riječ o znanstvenoj fantastici.»

A ne treba zaboraviti da je to rekao Račanov kandidat za ministra znanosti pa i Goldstein piše da je korak natrag što je «Račan odlučio u ime mira u kući ne inzistirati na nekim svojim kandidatima». Naravno Goldstein ne piše to zbog poštenja već zato što je Budak, iako zna – dapače napisao je - kakav je znanstvenik Ivo Goldstein, promovirao njegovu knjigu «Holokaust u Zagrebu». Ponovo nas uče kako je povijest kao sluškinja politike?

Akademik Jelčić u spomenutom tekstu piše: «Takva manipulacija činjenicama ne samo što nije znanost, nego je naprotiv najopasniji oblik antiznanosti: ona iznosi neutemeljene, pa i lažne tvrdnje, često i bitno suprotne istini. Naravno takvu neznanstvenu, kvaziznanstvenu metodu karakterizira i sklonost takvih 'znanstvenika' manipulatora da činjenice selektiraju po vlastitoj volji, izostavljajući, dakako, one koji evidentno pobijaju njihove apriorne zaključke. Pečarić je konkretnim primjerima dokazao da se sveučilišni profesor Ivo Goldstein služio dobrano i takvom 'znanstvenom' metodom'.»

Ne čudi onda što je Goldsteinu, osim Društva hrvatskih književnika i Matice hrvatske, nepočudan i HAZU: «Koja je funkcija HAZU, koja bi trebala promicati znanstvenu istinu i umjetničke vrijednosti, kad, primjerice, njezinim članovima nisu postala tri najznačajnija hrvatska historičara druge polovice 20. stoljeća – Mirjana Gross, Nada Klaić i Jaroslav Šidak – a jest izvjesni Josip Pećarić (?), priučeni matematičar, ali odnedavna 'veliki' Hrvat i vrlo produktivan pisac ustašoidnih pamfletića, koji se objavljuju i po najopskurnijim desničarskim glasilima?»

Već u ovom malom tekstu vidljivo je zašto su o Goldsteinu ovako pisali i Brandt i Budak i Jelčić. Prvo, njemu je rad HAZU na promicanju znanstvene istine i umjetničke vrijednosti vezan s izborima akademika. Radi se o sveučilišnom profesoru pa ne znaš trebaš li se smijati ili plakati. Smiješno je i njegovo razmišljanje tipa: zašto je netko izabran u ovom razredu Akademije, a nije netko u nekom drugom. Istinski sveučilišni profesor bi trebao bar malo znati kako se biraju akademici i da je ovakva usporedba priglupa.

Tvrnjom o «priučenom» matematičaru pokazuje kako je Goldstein svjestan činjenice da je njegov stvarni domet - biti srednjoškolski profesor. Naime, očito aludira na činjenicu da ja nisam završio matematiku, kao što je recimo nisu završili ni akademik Vladimir Devide, pokojni akademik Danilo Blanuša, dopisni član HAZU dojučerašnji ministar znanosti i dugogodišnji dekan Matematičkog odjela PMF-a prof. Hrvoje Kraljević ili pak ovogodišnji dobitnik akademijine nagrade za matematiku i predsjednik državnog matičnog povjerenstva za matematiku prof. Mirko Primc. Istinski znanstvenik bi znao da je za tako nešto najznačajniji - znanstveni rad. Recimo važne su neke «sitnice» kakva je ova koja se spominje u sljedećoj elektronskoj pošti:

Pismo akademkinjama i akademicima:

GOLDSTEIN VAM JE PORUČIO DA STE GLUPI

(dano ranije)

<http://www.pokret-zajedno.hr/novosti/item/421-goldstein-vam-je-porucio-da-ste-glupi>

NAPOMENA. Nastup dr. Iva Goldsteina je i bit će zanimljiv mnogima. Vidjeli ste i iz gornjeg pisma da njegove tvrdnje obično nisu inteligentne.

Pogledate:

<https://kamenjar.com/marko-juric-ivo-goldstein-kronicni-manjak-cinjenica-i-argumenata-nadoknaduje-mastom/>

<https://kamenjar.com/sto-zapravo-smeta-goldsteinu/>

MILANOVIĆA ILI GOLDSTEINA ZA AKADEMIKA? (III.): PISMO IZRAELSKOG VELEPOSLANIKA

Kao što smo pokazali u drugom dijelu ovog teksta, oni koji ne priznaju genocidnost hrvatskog naroda pokušavaju zlonamjernim interpretacijama umanjiti ili obezvrijediti veliko Milanovićevo otkriće i povezanost ustaških zločina s tom genocidnošću. Vjerojatno je bilo i dobromanjernih koji su samo pokazali nerazumijevanje, što je čest slučaj kada se radi o epohalnom otkriću. Pojedinci su očekivali da će nekakvo reagiranje stići i iz Poljskog veleposlanstva. Nije! Ali jest od izraelskog veleposlanika.

U reagiranju Đure Vidmarovića (*Ili premijer Milanović vrlo loše poznaje povijest ili je intrašovinist?*, Portal HKV-a), 30. 1. 2014. spominje i to veleposlanikovo pismo:

Na upit o tome novinara Jutarnjeg lista da se referira na govore hrvatskih čelnika, iz veleposlanstva države Izrael stigla je poruka u kojoj se de facto, doduše indirektno, baca sjena antisemitizma, čini se na većinu Hrvata. Citiram ovu neobičnu diplomatsku obavijest prema tekstu u spomenutim novinama od 29. siječnja 2014.:

"Ne, veleposlanik Yosef Amrani ne referira se ni na jedan od spomenutih govora, već na percepciju o holokaustu koja prevladava u hrvatskoj javnosti, a koju veleposlanik primjećuje već neko vrijeme".

Moram kao književnik koji je svojim radom doprinio upoznavanju hrvatske javnosti sa židovskom poezijom, te poviješću cionizma i poviješću povratka Židova u staru domovinu, ali i kao bivši veleposlanik, utješiti uvaženoga kolegu da u hrvatskoj javnosti nema spora oko percepcije Holokausta. U Hrvatskoj nema antisemitizma. Oni koji su skrivili zločine nad Židovima u Hrvatskoj, davno su ubijeni. I ne samo krivci, ubijene su desetine tisuća drugih građana, zajedno s ženama i djecom, samo zbog sumnje da su podržavali NDH.

Ubijani su i njihovi unuci zbog grijeha djedova. Neka netko hrabar kaže javno koliko bi to danas trebalo istrijebiti hrvatske populacije pa da se skine oblak zločina koji su učinili naši djedovi? Tek je malen broj dužnosnika NDH preživio dobivši azil u Argentini i SAD-u. Zanimljivost naše današnje situacije leži u činjenici da postoje pojedinci, raspoloženi protuhrvatski, koji bi željeli da u Hrvatskoj ima antisemitizma, jer im normalna situacija ne odgovara.

S druge strane G. Borić već naslovom pokazuje što misli o Milanovićevu epohalnom otkriću: Antisemitski ispad premijera Zorana Milanovića / PRVO MASOVNO UBIJANJE ŽIDOVA POČINILI SU NACISTI 3. RUJNA 1939., pa se postavlja pitanje je li se Veleposlanik javio baš u ovom trenutku zbog tog (navodnog) antisemitizma u govoru Predsjednika Vlade RH

Pogledajmo dvije Borićeve rečenice koje su posebno izdvojene:

Hrvatska javnost svačega se načula od toga neznalice i prznice kojega će se jednoga dana njegova Partija stidjeti.

Koristiti se Međunarodnim danom sjećanja na holokaust za izvrstanje istine, mogu samo oni kojima je mržnja pomutila pamet.

Posebno je zanimljiv Borićev opis zasluga druga Tita i njegove Jugoslavije, koji dodatno pojašnjava zašto bi izraelski veleposlanik pomislio da je Milanović, kao čelnik SDP-a koja je sljedbenik Titove partije, nastupio s antisemitskih pozicija:

Uskoro su u Jugoslaviju počeli stizati ne samo palestinski ranjenici i studenti nego i gerilci koji su u blizini Beograda uvježbavani u svojim zločinačkim "vještinama". Tko zna koliko je izraelskih Židova stradalo od njihovih atentata. U međunarodnoj politici Titova Jugoslavia stavila se na stranu protivnika Izraela pa je u Ujedinjenim narodima glasovala za rezoluciju u kojoj se cionizam izjednačava s rasizmom. Titova vlast nikad nije pokušala popraviti odnose s Izraelom iako je Jeruzalem dugo pružao ruku pomirnicu. (...)

U svemu ovome najviše začuđuje da savjetnik za kulturna pitanja premijera Milanovića i istaknuti član židovske zajednice u Zagrebu Slavko Goldstein nije upozorio svoga štićenika Milanovića kako nijekanje nacističke likvidacije na tisuće Židova prije 10. travnja 1941. znači omalovažavanje žrtava holokausta i stanovitu rehabilitaciju krivaca za najveći zločin u novijoj povijesti čovječanstva. Mržnja Milanovića i Goldsteina protiv ustaša ne bi smjela biti toliko velika da Pavelićev režim proglaše gorim od Hitlera, da hrvatske 'šegrte' u zločinima stave iznad njihovih njemačkih 'majstora'. Bilo je obratno. Američki tužitelji u procesu protiv njemačkih generala s bojišnice u jugoistočnoj Europi od 1941. do 1945. došli su do ovoga važnoga zaključka: 'Mišljenja smo da je Hrvatska cijelo vrijeme o kojem je riječ bila zaposjednuta zemlja i da su za sva djela koja je počinila hrvatska vlada bile odgovorne okupacijske sile'. (Holm Sundhausen; 'Geschichte Jugoslawiens', Stuttgart, 1982.) Pametnome dosta.

Zapravo i ne iznenađuje ponašanje Slavka Goldsteina. Da ima nekakvu školu, vjerojatno bi on, a ne Milanović ili njegov sin bio kandidat za HAZU. Znamo da njegov sin nije uspio u prošlom pokušaju u HAZU samo zato što akademici, na žalost, nisu razumjeli – bolje reći nisu bili u stanju razumjeti – to ja je u PET – ŠEST dana smješten i sam genocid i osveta! Pa zar nije u *Oluji* napravljen genocid stvaranja zečeva od ljudi u isto tako kratkom razdoblju? Ali sada Milanović proširuje vrijeme genocida do napada na SSSR i ne spominje osvetu, pa sam uvjeren da će biti mnogo uspješniji s tim starim akademicima.

Zbog ovakvih tvrdnjki, kakve su ove Borićeve, koje imaju za cilj negirati veličanstveno otkriće predsjednika Vlade dobro je pogledati u cijelosti izjavu izraelskog veleposlanika danu HINI:

Ljudi krivo poimaju povijest: Holokaust je počeo prije 'konačnog rješenja'

'Europa je šutjela, svijet je šutio. Kristalna noć, koja se dogodila u studenome 1938. bila je izravni napad na nevine ljudе, oduzimanje njemačkoga državljanstva Židovima samo zbog njihovog židovskog porijekla, nije bila dovoljna Europi i svijetu da se probude'

Cilj Međunarodnog dana sjećanja na holokaust 27. siječnja podsjećanje je na to da su zločini protiv židovskog naroda počeli puno prije odluke njemačkih vlasti o "konačnom rješenju" u siječnju 1942. godine i ljudi od autoriteta toga bi dana u svojim govorima trebali podsjetiti i na zverstva nacističkog režima, ali i na ravnodušnost međunarodne zajednice, priopćio je izraelski veleposlanik u Hrvatskoj Yosef Amrani.

"Holokaust je povijesna činjenica i neshvatljiv povijesni događaj i ne može biti vezan uz datum održavanja konferencije na Wannseeu 20. siječnja 1942. godine i odluku njemačkih

vlasti da unište židovski narod u procesu s nazivom 'konačno rješenje'... Nažalost, taj proces, usuglašeni napor da se židovski narod učini krivcem za sve društvene i gospodarske nedržave u Europi započeo je i prije i proizlazi izravno iz nacističke ideologije i antisemitizma", priopćio je Yosef Amrani.

"Govori i komentari ljudi od autoriteta toga važnoga dana trebaju podsjetiti na zvjerstva, na okrutnost nacističkoga režima i apatiju međunarodne zajednice", dodaje Amrani u priopćenju.

Po njegovim riječima, Međunarodni dan sjećanja na žrtve holokausta, trebao bi nas podsjetiti na "povijest, slijed događaja" i biti "pouka budućim generacijama".

No, primjećuje Amrani, "opće poimanje mnogih ljudi jest da je holokaust započeo sa sistematskim istrebljenjem židovskog naroda u koncentracijskim logorima i plinskim komorama". To međutim, dodaje, ne može biti vezano uz spomenuti datum od 20. siječnja 1942. i odluku o 'konačnom rješenju' i podsjeća da nirlberški zakoni iz 1935. nisu bili dovoljni da probude Europu i svijet.

"Europa je šutjela, svijet je šutio. Kristalna noć, koja se dogodila u studenome 1938. bila je izravni napad na nevine ljude, oduzimanje njemačkoga državljanstva Židovima samo zbog njihovog židovskog porijekla, nije bila dovoljna Europi i svijetu da se probude", stoji u priopćenju izraelskog veleposlanika.

Amrani u obraćanju javnosti ističe da su ljudi slani u koncentracijske logore i prije 1941. "Bili su Židovi, bili su komunisti, bili su homoseksualci", dodaje Amrani i poručuje da "treba upamtiti da su koncentracijski logori bili političko oruđe režima te su ljudi slani u logore iz jezivih razloga".

"Holokaust je stajao života, među mnogim drugima, i 6 milijuna Židova, samo zato što su bili Židovi i svi oni nikada ne smiju biti zaboravljeni. Uništenje židovskoga života, kulture i zajednica u tridesetim i četrdesetim godinama 20. stoljeća je vječna povjesna tragedija", kaže Amrani u priopćenju.

"Dok su sjećanja i pouke živi u našoj svijesti, kao ljudska bića trebamo učiti i podučavati povijest kakva se stvarno dogodila", zaključuje izraelski veleposlanik.

S obzirom na značenje znanstvenog otkrića predsjednika Vlade, što su pokazala i brojna reagiranja, kao i spomenuta negiranja (recimo samo kako jedan podnaslov Borićeva teksta ima naslov: *PROGON ŽIDOVA U NDH NIJE BIO ONAKAV KAKVIM GA PRIKAZUJU (POST)KOMUNISTI*) uputio sam veleposlaniku Izraela sljedeći e-mail:

Subject: Za veleposlanika g. Yosef Amrania –
:Wansee

Date: Sat, 08 Feb 2014 19:25:19 +0000

From: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

To: info@zagreb.mfa.gov.il

Velepoštovana ekselencijo g. veleposlaniče,
Velepoštovani g. Yosef Amrani,

bilo mi je drago pročitati Vaše nedavno pismo. Kako sam upravo dobio tri slike iz muzeja u Wanseeu, posebno me je zaintrigirala karta konclogora (jedna od slika). Naime, na području bivše Jugoslavije vidljiv je samo jedan logor, onaj na Sajmištu u Beogradu. Kako pišem za jedan hrvatski tjednik, molio bih Vas za Vaš komentar u svezi s time.

S poštovanjem,
akademik Josip Pečarić

(SLIKA 1.)

(SLIKA 2.)

5.5

Serbia in 1941-42: Persecution of Jews and Terror under the Occupation

Directly after the occupation of Serbia in April 1941, the German military administration began to strip the Jewish population of their rights. The German occupation regime violently quashed any resistance and had no qualms about carrying out mass murders of civilians in the process. Jewish men were the prime targets of such "atonement measures" after attempts to deport the Serbian Jews had failed in summer 1941. At least 4,000 male Jews and Roma fell victim to "hostage shootings" during the suppression of the Serbian uprising in autumn 1941. Approximately 7,000 Jewish women and children were murdered at the Sajmiste camp near Belgrade in spring 1942 using a "gas van" (a mobile gas chamber).

(SLIKA 3.)

Naime, to što se u muzeju u Wanseeu ne spominje Jasenovac, a spominje Sajmište (Mladen Schwartz u knjizi *Hrvatska poslije Tuđmana* (2000.) upozorava na to i kaže kako je muzej u Wanseeu postavio Svjetski židovski kongres) dodatno pojašnjava svu genijalnost Milanovićeva otkrića, jer on samu genocidnost ne dokazuje Jasenovcem i logorima, nego zločinima prije napada na SSSR, a u osnovi mu je genocidnost hrvatskog naroda! Dakle, očito je da odgovor veleposlanika, koji nisam očekivao niti sam ga dobio, ne može utjecati na značenje samog Milanovićeva otkrića. Vjerojatno sam veleposlanik i ne može komentirati tu genocidnost. Ipak je on veleposlanik u RH. A s druge strane, zašto i ne? On bi time samo pokazao svoju solidarnost s hrvatskim vlastima, zar ne?

Dnevno.hr, 09. 03. 2014.

7Dnevno, 14. 03. 2014.

MONTIRANJE SLUČAJA MATICE HRVATSKE

Hrvatsko slovo, 14. veljače 2003.

Josip Pečarić

Mržnja Goldsteinovih prema hrvatskom narodu možda je najočitija iz njihove hajke na Maticu hrvatsku. Počeo ju je Ivo Goldstein još prije pojave knjige "Holokaust u Zagrebu", nastavljena je u samoj knjizi i tako - sve do danas. Pogledajmo kako to izgleda u interpretaciji Slavka Goldsteina u "Nacionalu" 21. siječnja 2003. (Željka Godeč: "Matica hrvatska ne želi osuditi antižidovstvo svog čelnika u NDH"), gdje je dano njegovo pismo bivšem predsjedniku Matice Josipu Bratuliću i sadašnjem Igoru Zidiću, u kojemu, među ostalim piše: "Zar je moguće da se dosadašnje i sadašnje vodstvo MH ne žele distancirati od postupaka Filipa Lukasa koji je u ljeto 1941. godine besramno zahtijevao pljačku imovine svojih sugrađana Židova u ime Matice hrvatske kojoj je tada bio predsjednik? U knjizi Ive Goldsteina 'Ho-lokaust u Zagrebu', kojoj sam urednik i suautor, objavili smo na str. 193-194 pismo Matice hrvatske. U njemu se konstatira da 'sada postoji mogućnost da se pribave prikladne zgrade na mjestu, koje odgovara Matici hrvatskoj', a to je mjesto u središtu Zagreba, na Jelačićevom trgu br. 15, kojemu pripada dvokatnica prema trgu sa dvorišnim zgradama, vlasništvo Židova Sternberga', pa iako 'ove nekretnine još nisu vlasništvo Nezavisne Države Hrvatske' potpisnici pisma mole Državno ravnateljstvo da 'izvoli držati na umu prikazane potrebe Matice Hrvatske, kad spomenute nekretnine prijeđu u vlasništvo Nezavisne Države Hrvatske'."

U redu je kad on otima, ali ako to rade drugi...

Odmah pada u oči kako konstatacija "sada postoji mogućnost" kod Slavka Goldsteina postaje "besramno zahtijevanje pljačke imovine svojih sugrađana Židova u ime Matice Hrvatske". Da bi se ta lažna i zlonamjerna interpretacija pisma pojačala, Goldstein iz rečenice "Kako nam je saopćeno, ove nekretnine još nisu vlasništvo Nezavisne Države Hrvatske", izbacuje prvi dio jer bi bilo očito da im je saopćeno, vjerojatno i ukazano na mogućnost da mogu računati na tu zgradu, jer je i prirodno da Matica hrvatska u hrvatskoj državi dobije i bolje uvjete rada od onih koje je imala u Jugoslaviji. Mržnju prema hrvatskom narodu Goldstein pokazuje upravo ovom mržnjom prema Matici, i to je očito iz dijela pisma kada tvrdi da je Lukas "besramno zahtijevao pljačku imovine svojih sugrađana Židova" iako u pismu spominju nekretnine koje će, kako im je priopćeno, prijeći u vlasništvo NDH.

Naravno, možemo i razumjeti da neki ljubitelj Jugoslavija zagovara da Matica ne bi smjela primiti neku zgradu jer joj tu zgradu daje država koja nije po volji tom čovjeku. Razlog koji navodi Goldstein, jer je to postalo vlasništvo otuđivanjem nečije imovine, očito nije i ne može biti stvarni razlog. Zašto? Pa upravo je Slavko Goldstein bio pripadnikom komunističko-partizanskih vlasti koji su oduzeli gotovo sve privatno vlasništvo ljudima u državi koju su osnovali! Ili Slavko Goldstein doista misli da je u redu kada on otima, a nije kada netko drugi to radi?

A da to će sve biti još besramnije pokazuje Goldstein u nastavku pisma kada, taj pripadnik vojske koja je izbacivala ljude iz stanova, znajući ih i ubijati, pokazuje zabrinutost nad stanařima te zgrade: "Iz pisma se ne vidi je li se ijedan od potpisnika barem zapitao što će biti sa 'Židovom Sternbergom' i njegovom obitelji čija bi imovina 'savršeno odgovarala našim (tj. Matičinim) potrebama' i kakva će biti sudbina još desetak obitelji koje su u to vrijeme bile stanari u traženim zgradama, pa ih treba izbaciti iz njihovih stanova, jer Maticu 'u novo doba čekaju nove, veće i mnogobrojnije zadaće'."

Mržnja prema Matici (kao simbolu hrvatskog naroda, naravno) koja izbjiga iz ove rečenice vidljiva je jer konstataciju zašto im trebaju prostorije Goldstein povezuje s onim što su radili on i njegovi sudrugovi: izbacivali stanare. Mržnju prema hrvatskom narodu, koju su oni pokazivali kroz cijeli svoj rad (naročito 1945.), on pripisuje vlas-tima NDH prema svojim građanima. Nije mu palo na pamet da se tim stanařima moglo (zašto ne i oni sami) naći možda još bolji uvjete stanovanja. Kao da vlasnici stanova i inače ne raspolažu svojim vlasništvom na način kako oni smatraju da trebaju, a u skladu sa zakonom.

Pismo MH pisano je 8. kolovoza 1941. Vidimo kako se Goldsteini pitaju jesu li se potpisnici matičina pisma barem zapitali za sudbinu Sternbergovih i odmah zatim spominje izbacivanje iz stanova. Pa jesu li doista Sternbergovi izbačeni iz svoje kuće? Odgovor potražimo kod tih istih Goldsteina koji čitateljima "Nacionala" sugeriraju ovako nešto. Na str. 190."Holokausta u Zagrebu" piše: "Industrijalac Manfred Sternberg (1892) prvih je dana travnja 1941. sa suprugom i dvoje djece napustio Zagreb. Putovali su preko Mađarske i Austrije i, u dramatičnim okolnostima, 5. travnja poslijepodne u posljedni čas prešli u Švicarsku. Već sljedećeg jutra, kao putnici s jugoslavenskim pasošima, vjerojatno bi bili zadržani u Austriji, jer je 6. travnja Treći Reich zaratio s Jugoslavijom. Nakon spasonosnog bijega, cijela je obitelj vrlo brzo prešla u SAD." Jesu li stigli u SAD prije ili nakon uspostave NDH nije jasno, ali očito ih ustaške vlasti i Matica hrvatska, prema Goldsteinima, žele izbaciti iz njihove kuće 8. kolovoza 1941. godine! Ako je i od Goldsteina, mnogo je.

Što je drugom sramotno, Goldsteinu je normalno

Inače, pozivanje na knjigu "Holokaust u Zagrebu" doista je smiješno, kada je poznato da se radi o običnom antihrvatskom pamfletu. Pokazivati hrvatskoj javnosti o kakvom je pamfletu riječ i kroz ovo Goldsteinovo pismo doista je dostoјno autora te knjige. A još i zahtijevati da Predsjedništvo Matice podrži Goldsteina u njihovoj antihrvatskoj hysteriji, tj. zahtijevati da se distanciraju od sasvim normalnih postupaka MH iz 1941. i da se ti postupci proglose bezdušnim, doista je izvan svake pameti. Razumljivo je da tako nešto mogu učiniti pojedini članovi Matice, koji su u ovom režimu postali i ravnatelji, kao recimo Vlaho Bogišić koji "tvrdi da je svaki njegov pokušaj da se u MH kritički raspravi o kontroverznim razdobljima MH, prije svega 30-im godinama, završio neuspjehom: 'Nema modernoga društva, pa ni MH, koje se nije u stanju osvrnuti na svoju prošlost. U MH ne postoji ni približan konensus o tim spornim pitanjima i zato se o njima ne govori već 12 godina. Vlado Gotovac i Josip Bratulić afirmativno su govorili o Lukasu. Ni između predsjednika i potpredsjednika, a kamoli između tijela i članstva ne postoji konsenzus. MH nema snage da se s tim suoči'". Vjerojatno se Bogišiću ne sviđa pro-hrvatsko djelovanje MH, kao

uostalom ni Goldsteinima, ali za očekivati je da takva bude sama institucija ili da njezini predsjednici prihvate prigluge "argumente" Goldstenovih, zaista nema nikakva smisla.

Iako sam u svojoj knjizi, koju Goldstein napada, već konstatirao da iz knjige Goldsteinovih izvire njihova želja da je u NDH stradalio još više Židova, jer bi tako lakše bilo očuvati Jugoslaviju, ipak sam se sledio kada sam ponovo pročitao potvrdu tih mojih tvrdnji i u "Nacionalu": "Zidić je Goldsteinu objasnio da je to za njega mučna stvar koju mora istražiti, a čuo je da je Lukas spasio jednu židovsku djevojčicu. Goldstein je uzvratio opaskom da je i Hitler spasio pet Židova kad se Furchtwenger, znameniti dirigent Berlinske filharmonije, požalio da bez njih ne može dobro svirati."

Hrvata Lukasa, koji je navodno želio kuću jednog Židova, Goldstein izjednačava s Hitlerom. Kolika je ta njegova mržnja prema hrvatskom narodu kad čini takve usporedbe? Kako tako nešto može i pomisliti, a kamoli napisati!

Strašno mi je povjerovati da postoje ljudi kojima je jedna zgrada važnija od života jedne djevojčice. Užas! To jugokomunist Goldstein i želi izazvati kod nas. Očekuje da tu našu odvratnost prema takvim ljudima adresiramo na Židove. Svjesno izaziva antisemitizam. Misli li, zaista, da ćemo nasjesti? Pa ljudi u Hrvatskoj dobro znaju da se oni u obrani takva svoga opredjeljenja samo koriste židovstvom. Zar on misli da mi ne znamo kako su Židovi prošli svoju kalvariju, kao što su Hrvati prošli svoju?

Kao da mi ne znamo kakvi su stvarni Židovi. Pa samo ja sam napisao stotinjak znanstvenih radova i par knjiga sa Židovima (objavljeni su u mnogim zemljama svijeta). Židovi iz Izraela distribuirali su englesku verziju mojih knjiga o Jasenovcu (ta je ista knjiga - obračun s velikosrpskim "genocidologom" dr. Milanom Bulajićem bila prema Goldsteinima revizionistička - u za njih negativnom značenju). I u uredništvu časopisa koji sam osnovao i čiji sam glavni urednik ima više Židova nego Hrvata. Siguran sam da nikome od njih nije važnija kuća od djevojčice. Pače, sramotno je takvu mogućnost i spomenuti, a kod Goldsteina je tako nešto potpuno normalno.

U ovom slučaju očito se i ne radi o zahtjevu MH za oduzimanjem spomenute kuće, pa je još sramotnije da čovjek koji je spasio židovsku djevojčicu, umjesto da postane pravednik među narodima, dobije etikete koje mu lijepe Goldsteini.

Što žele Goldsteini postići? Naravno ono od čega nas tobože žele zaštititi: "Iz dugogodišnjeg iskustva, koje mi se potvrdilo i u susretima na nedavnom putovanju u Austriju, Njemačku i Izrael (simpozij u organizacij dr. Milana Bulajića, op. J. P.), dobro znam da u demokratskom svijetu za odnos prema Hrvatskoj nema ničeg dugoročno pogubnijeg od povremeno podgrijavanih sumnji da se današnja Hrvatska nije sposobna oslobođiti nekih recidiva zločinačke NDH." Kao da nama nije jasno da to Goldsteini i rade. Pa najbolji je primjer "podgrijavanih sumnji" ovaj montirani slučaj s Maticom hrvatskom.

LIJEVOM NAŠOM

POVIJEST HRVATSKE LJEVICE JE POVIJEST PROMAŠAJA: TE GODINE UHIĆENA JE I MOJA SUPRUGA

ZVONIMIR HODAK

Vremeplov: Dana 11. siječnja 1972. godine lišeni su slobode ugledni članovi Matice Hrvatske Marko Veselica, Franjo Tuđman, Šime Đodan, Vlado Gotovac, Hrvoje Šošić, Jozo Ivičević-Bakulić, Zvonimir Komarica, Ante Glibota, Ante Bačić I Vlatko Pavletić... Nešto kasnije kao jedna od studentica uhićena je bila i moja supruga, brucošica Pravnog faksa u Zagrebu. Zanimljiva godišnjica koja je bila upravo ovih dana.

15.01.2024.

Te tragične godine dogodio se i "Munich olympics massacre" na Olimpijskim igrama u Münchenu kad su arapski ekstremisti pobili dvije trećine Izraelske olimpijske momčadi. Usprkos zgražanju jugoslavenske "demokratske" javnosti, židovske tajne službe su par godina kasnije likvidirale skoro sve one koji su planirali i proveli masakr na Olimpijskim igrama.

One koji su 11. siječnja proveli silna uhićenja diljem Hrvatske nije snašla "ruka pravde". Odmah nakon sloma Hrvatskog proljeća zavladao je teror tako da su svi nastojali samo nekako preživjeti. Međutim, kasnije, kad je **Tito** umro i kad je malo popustila čvrsta komunistička ruka, Hrvateki nisu poduzeli ništa kako bi priveli pravdi zlotvore koji su ugušili Proljećare. Je, kaj da vam velim! Hrvateki su tolerantni, ne bi se šteli zameriti; bu vre nekak' kak' bu.... Nakon sloma Hrvatskog proljeća oko 150.000 ljudi ostalo je bez posla, a mnogi su rigidnim kaznama otjerani u Gradišku Staru.

Zloglasni **Miloš Žanko**, **Stipe Švar**, **Jure Bilić**, **Anka Beus**, **Milka Planinc** i ostala družba mirno su živjeli i dočekali svoj svršetak, a da nikada nisu odgovarali za zlodjela koja su počinili. Što više, **Račan** je došao na čelo hrvatske Vlade nakon smrti Tuđmana. Ne da se nikada ništa nije dogodilo svim tim komunjarama nego su nakon 5. kolovoza 1995. godine i Oluje njihovi sljedbenici postupno počeli ulaziti u sve strukture vlasti jer su Hrvateki ubrzano zaboravili da su se prije toga protivili raskidu s Beogradom.

Ideološka panika u Jugoslaviji: Ovim riječima je Tito reagirao na proljećare

Prema tome, ostaje samo godišnjica masakra na Olimpijskim igrama i žestokog odgovora jedne suverene nacionalne države. Možda bi mi izgubili bi ovaj naš legendarni osjećaj poltronstva da smo pet stoljeća živjeli pod turskom čizmom. Tuđmanu je to uspjelo u doba stvaranja Hrvatske i u vrijeme Domovinskog rata, a sad ga ponovno obnavljamo u zagrebačkim arenama.

*Oni koji sve znaju predlažu jesti što više jabuka. Naime, jabuke donose vitamine. Vitamini snagu. Snaga slavu. Slava novac. Novac žene. Žene seks. Seks spolne bolesti. Spolne bolesti smrt. Pa ti sad jedi jabuke, je*em ti jabuke da ti je*em.... Umrli od jabuka ili ne, ostajemo ponosni poltroni.*

Kakav šok!

U Labirintu politike **Roby Bajruši** je zagrizao kiselu jabuku. Mudar kakav je inače, u trenu je raskrinkao "restauraciju ustaštva" u Republici Hrvatskoj. Svijet odlazi u tri PM, a Robyja jedino brine invazija ustašluka kod nas. On je valjda, kao dežurni čata, dobio zadatak od svojih relativno novih vlasnika da izvidi što se krije iz vijesti koja ga je strefila u sredinu njegove samoupravne glave.

Vijest govori da će predstavnici Sabora, Vlade i Predsjedničkog ureda sudjelovati na proslavi Badnjaka i Božića koji je organizirala udruga Hrvatski pravoslavni centar. On jadan, kakav je, prvo je pomislio da su došli u neku uglednu instituciju. Kad ono šok!

Nema **Pupovca**, nema ni Niškog specijalca **Jovana**, ali ni drugih dragih likova koji se skupljaju oko SPC u Hrvatskoj. Ekipa koju su zatekli razmišlja o Hrvatskoj pravoslavnoj crkvi. Daboga crkli, i to odmah! Pa jesu li oni normalni! Tu crkvu, podučava nas mudri znalač Roby, dekretom je osnovao još Pavelić. Da ju je osnovao Tito ili **Ranković**, e onda bi bilo - ajde de, ali kud baš **Pavelić**...

Roby je, od užasa koji ga je strefio, čisto zaboravio da je Pavelić dekretom bio uveo i kunu i platni promet NDH. Sad kad je kuna ipak napokon kihnula, ustaše žele uskrsnuti Hrvatsku pravoslavnu crkvu (HPC) i s njom valjda obnoviti NDH. Novi vlasnici su očito odmah skužili kapacitete koje posjeduje naš Roby.

Dok sam bio na odsluženju vojnog roka u JNA u Bitolju (na jugu Makedonije), ležeći u prašini za vrijeme vojne vježbe, zapamlio sam jednu pjesmu. Zapamlio sam riječi, ali nisam skužio smisao: "Mala moja, bit ćeš mi gospoja; jest ćeš proju, je**la majku svoju..." što je nepoznati pjesnik iz JNA htio reći ovim šovinističkim pjesmuljkom, ne znam. Siguran sam jedino da ju nije sklepao Roby iz Jutarnjeg. Fala Bogu!

FOTO: HINA/Daniel Kasap

Što reći o poznatom splitskom i dalmatinskom svećeniku **Anti Žderiću** koji piše kolumnе za – pazite - Autograf. Taj Autograf, portal našeg o. Ante, zanimljiv je jer je poznat po širenju Titove mudrosti da je vjera "opijum za narod". Naš nas Ante u tom radikalno lijevom glasilu podučava što su radikalne ideologije.

To su ideologije koje su "opijum za promašene". Naš "pop" u Autografu komentira i polemike o tome koliki je broj ubijenih u Jasenovcu. Naravno, na liniji "istoričara" iz SANU-a, podučava: "A i jedan ubijeni je previše... nijekanje o postojanju logora je sudjelovanje u zločinu".

M. Carleone je mudro zaključio: *"Izdaja je posebna po tome što nikada ne dolazi od neprijatelja"*.

Na tom popisu nema Hrvatske

Na dan 13. siječnja 1992. godine Vatikan je priznao Republiku Hrvatsku. Tog dana **Ivan Pavao II.** dao je znak milijardi i tri stotine milijuna katolika u svijetu da je rođena još jedna katolička država na kugli zemaljskoj. E, sad jedno hipotetsko pitanje: bi li se to dogodilo i da je tada Papa bio naš dobri papa **Franjo**?

Nekako se bojim da bi on prvo "konzultirao" **Porfirija** i SPC. Možda bi se nešto upitalo i našeg Antu Žderića iz Autografa. 264. poglavac Katoličke crkve **Karol Jozef Wojtyla** ili Ivan Pavao II nije dvojio niti se od Hrvata ikada odvojio. Inače, vojska katolika diljem svijeta iskreno poštuje papu Franju i želi mu dobro zdravlje te sretan i dugi život - u mirovini.

Kratka statistička poruka svim liberalnim svećenicima koji pod svaku cijenu žele Crkvu i katoličku vjeru laicizirati. Dakle, devet država Europske unije potpisalo je zajedničku izjavu u kojoj stoji kako za njih 8. svibnja 1945. godine nije bio "dan oslobođenja" nego zamjena jednog totalitarizma s drugim.

Te države su Bugarska, Češka, Estonija, Mađarska, Latvija, Litva, Poljska, Rumunjska i Slovačka. Od bivših komunističkih država nema potpisa samo Hrvatske i Slovenije. Nama je očito i dan danas još komunizam mio i drag. Zaključite sami vladaju li u Lijepoj našoj i dalje nasljednici komunizma...

Oglas na vratima slastičarne na Braču: Tražimo radnika. Uvjet: da je šećeraš! **Darko Mari** na fejsu konstatira: "Kad vidiš bezbroj nostalgičarskih fejs stranica, klubova obožavatelja od Vardara do Triglava, prostore koji u medijima dobivaju historičari opće prakse, komunisti koji su bivši suradnici službe i cinkarosi svih boja... Dijagnoza naroda!"

Jugoslavija je bila najneuspješnija europska država XX stoljeća. Nema države u Europi koja je u sedamdesetak godina postojanja od prosinca 1918. godine do siječnja 1992. godine dva puta nastala i dva puta se raspala u moru krvi svojih građana". Na to sam bez komentara. Ipak mislim kako ne bi bilo loše o tome organizirati jedan seminar za pripadnike 6. ličke, Večernjeg, Jutarnjeg, Slobodne i ostale lijeve medijske falange. Možda shvate...

Sneška iz Vukovara

Fascinantna je činjenica da se o zločinima iz daleke 1945.godine i dalje "čkom". **Doko Jovanić** još nema ulicu u Zagrebu mada je kao pravi četnik temeljito očistio grad od Hrvata. **Vlado Ranogajec** naravno već ima ulicu na Jarunu. To je bio trudbenik ispred svog vremena - vizionar. Vladek je, naime, "bandu" pohapsio pa kad bi, nakon batina priznali, odmah bi ih poslao pred streljački vod. Naš Vlado bi naknadno dizao optužnice protiv već pokopanih narodnih "neprijatelja" – tek zbog forme.

Od svih vukovarskih branitelja čin generala ima samo pokojni heroj **Blago Zadro**. Da je danas živ, Blago bi bio član "Generalskog zbora" zajedno s **Lukom Džankom**. Da Vukovar ima samo jednog generala iz Domovinskog rata pitanje je za psihijatre, a ne za vojsku. Možda bi ministar **Radovan Fuchs** mogao predložiti Ministru obrane za

vukovarsku heroinu legendarnu učiteljicu **Snešku Šević** koja Hrvatsku zastavu smatra "simbolom srama i užasa". Sneška je, naime, isto iz Vukovara.

Gledam na fejsu sliku gradonačelnika New Yorka u hrvatskom kockastom dresu. Zlobni **Marko Radoš** cinično primjećuje: "Ne znam zašto mi je nekako prirodnije, normalnije i više očekivano vidjeti u hrvatskom dresu gradonačelnika New Yorka nego gradonačelnika Zagreba..." **Antonio Tajani** nam daje do znanja što misle Talijani.

Lik je inače ministar vanjskih poslova Italije: "Ako želimo biti čuvari mira u svijetu treba nam europska vojska... U svijetu s moćnim igračima poput SAD-a, Kine, Indije, Rusije... talijanske, njemačke ili slovenske građane može zaštiti samo Europska unija". "Si vis pacem, para bellum" ili "ako želiš mir, pripremi se za rat". Tako razmišljaju normalne države.

Našim jugo-ljevičarima se na pomisao izgradnje i jačanja oružanih snaga diže ono malo kose na glavi. Od 150.000 ljudi koji su prošli Domovinski rat, Bljesak i Oluju ostali smo na nekih osam tisuća. Kao da provociramo komšije koji se naoružavaju k'o ludi dok usput pričaju o miru. Kad se jednog dana, a možda i prije, "srpski svet" pojavi na našim granicama ostaje nam jedino NATO i to u sadašnjoj lošoj verziji. Ofucano ljevičarsko lažno mirotvorstvo neće nas tada zaštiti.

Hrvatska ljevica još nije pogodila. Tako su se 1918. godine odgegali kao guske u maglu, od 1941.-45. godine ginuli su po Sutjeskoj i Neretvi za Jugoslaviju, a 1971. godine aplauzom su pozdravili progona proljećara, dočim su 1991. godine napustili Sabor kad se izjašnjavalio o prekidu svih sveza s Beogradom. Povijest hrvatske ljevice je povijest hrvatskih promašaja. Ti su promašaji ravni izdaji kojih nema kraja. Uz punu podršku lijevih medija.

U Vukovaru su se potukli navijači. Nigdje se inače u svijetu navijači ne sukobljavaju, osim u Vukovaru. Već danima sve TV-stanice i pisani dnevničari i tjednici se ciriraju taj događaj. Punoljetni huligani napali maloljetnike. Međutim, kao zmija noge sakrivaju o kojim se navijačima radilo. Jesu li to bili navijači Zvezde, Partizana ili Dinama i Hajduka.

Drugovi su se pobunili zbog glavnog kandidata za državnog odvjetnika: Ne mogu mu oprostiti jedno

Neki su navodno bili i u grčkim zatvorima što bi trebalo valjda sugerirati kako se radilo o navijačima Dinama koji su napali nevinu djecu. Uglavnom provodi se prava medijska haranga. Desničari protiv progresivnih maloljetnika. Sad su čak uslijedili i "masovni" protesti roditelja. Grad ima oko 30.000 stanovnika i "masovnih" oko 100-tinjak protestanata. Je li to probno zapišavanje prostora?

Zapišavanje zagrebačke Arene je uspješno završeno. Međutim, nisu računali da će se ovih dana organizirati u toj istoj Areni koncert domoljubnih pjesama na kojem je bilo više desetaka tisuća ljudi s hrvatskim zastavama. To je samo početak odgovora onima koji svojataju ovu našu lijepu zemlju.

Već sam više puta pisao kako je 2024. godine blizanac 1989. godini. Bojim se da nam dolaze ružna vremena. Vučićeva država i "srpski svet" su tu, pred vratima. Arena se puni njihovima, ali i našima. Problemi obično nastanu kad mislite da problema više nema. Političke lutke samo čekaju početak predstave.

Na prigodnoj svečanosti u kazalištu dobitnik nagrade u kategoriji lutkarskih predstava skromno je zjavio: "Nisam ja toliko zaslužan, zaslužne su moje lutke".

Afere s diplomama potresaju Hrvatsku. Ako se dozna kako se kod nas diplome kupuju, nitko ih u svijetu neće priznavati ni krasti.

U Kninu je jako zahladilo. Neki stanovnici Knina odlučili su pozvati srpske političare da im dignu temperaturu...

<https://direktно.hr/kolumnе/povijest-hrvatske-ljevice-je-povijest-promasaja-te-godine-uhicena-je-i-moja-supruga-335941/>

SANJA I TERESA IVA DROBILICE 3.

U Razgovoru Mladena Pavkovića s akademikom Josipom Pečarićem spomenuo sam i smješnu optužbu – doista dostoju nekoga koga danas zovu Ivo Drobilica – o meni kao antisemitu:

"Svojevremeno je (Ivo Goldstein, JP) u intervjuu u Slobodnoj Dalmaciji od 13. srpnja 2002. predlagao i kazneno gonjenje:

"Ne znam radi li se o klasičnom antisemitizmu, ali već me duže vrijeme po tisku gadi i vrijeda izvjesni Josip Pečarić, matematičar koji je sebi umislio da zna nešto o povijesti".

Danas su mu svjedokinje supruga i kćerka:

Tako je svjedokinja Sanja Petrušić-Goldstein iskazala da se tužitelj uzruja zbog knjige te se uvijek uzruja kada pročita što piše akademik Pečarić, a tada počinju i zdravstveni problemi tužitelja. Nakon takvih natpisa počinju prijetnje, ružni komentari, tj. takvi natpisi generiraju komentare na internetu, ljudi se grozno izražavaju i nasilni su. Onda dođu prijatelji i postavljaju pitanja o tome da je tužitelj iznio teze o genocidnosti hrvatskog naroda, pa se on jako uzruja jer mora objašnjavati da to nije tako te da on nije izdajnik hrvatskog naroda. U komentarima se piše da se iseli iz Hrvatske, da nisu Hrvati, da su izdajice i slično. Takve prijetnje traju već 20 godina, a tužitelj je aktivan kao javna osoba od 1991.

Svjedokinja Teresa Goldstein je iskazala da kada se dogodi ovako nešto onda je reakcija tužitelja užasno emotivna, ali i svih njih. Jedino što je sada bilo drugačije je njegova fizička reakcija, tužitelj je imao stezanje oko srca, to je bilo kao srčani udar, on je urlikao, a osvijestio se nakon nekog vremena. Nije prvi put da se događa ovako nešto, ali je prvi put da je bila takva fizička reakcija. Reakcija tužitelja je emotivna, on se jako uzruja, govori da se može vjerovati da se to događa, a onda to uzruja nju i majku. Čita komentare i dosta ljudi piše da ne žele tužitelja u Hrvatskoj, da se treba iseliti, da ga ne žele živog. Stvarno ima strah da se tužitelj nešto ne dogodi. Sve ovo direktno ili indirektno odražava se i na njezin osobni život i posao, jer na poslu od kolega doživljava komentare u vezi oca, negativne konotacije u smislu da je njezin otac mrzitelj Hrvatske, da je on glupan i da je ona glupa.

Od specijalne vrste antisemitizma, do padanja u nesvijest. A znate li za koju me je knjigu tužio?

Vjerovali ili ne radi se o knjizi:

J. Pečarić, Druker / Predsjednik o Puhovskom, Portal dragovoljac.com, 2020.:

<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/druker.pdf>

Ovih dana sam pronašao na Internetu i tekst hrvatskog književnika Siniše Posarića koji spominje da sam radio na knjizi IVO DROBILICA I ANTISEMITIZAM i da sam je planirao objaviti.

(Za one koji ne znaju tko je Siniša Posarić o njemu mogu naći na Wikipediji:

https://hr.wikipedia.org/wiki/Sini%C5%A1a_Posari%C4%87

Dakle, književnik Posarić je na originalan način prokomentirao našu prepisku, pa vam taj tekst u nastavku dajem bez komentara:

SINIŠA POSARIĆ

JE LI DR. IVO GOLDSTEIN NAJVEĆI NEPRIJATELJ ŽIDOVA?

22 KOL. 2023

POSTED BY SINIŠA POSARIĆ IN POLITIKA, UNCATEGORIZED

Nakon silne i prilično zanimljive prepiske s akademikom Josipom Pečarićem, eto, štijem u nastavcima njegovu knjigu u nastajanju pod radnim naslovom *IVO DROBILICA I ANTISEMITIZAM*. Podsećam da je taj Ivo Drob... Goldstein svojedobno bio odbijen za prijam u HAZU s obrazloženjem da mu znanstveni radovi nisu dovoljno kvalitetni i da je tijekom studija bio prilično površan, lijencina. No, koju godinu nakon te HAZU-odbijenice – dakle, postao je neakademik – odlazi u Pariz kao veleposlanik iz Hrvatske na prijedlog Steve Mesića, Iva Pudlice (Josipovića, op.), tadašnjega premijera Klauna Zoke i „slučajne vlade“, paradajzerske, naravno. Imao sam tada prigodu štititi jedan francuski portal u kojemu su ga nakon njegova razgovora s novinarom francuski studenti ismijavali i proglašili budalom bez presedana.

JNDKX-HR naslovnica vijesti sport magazin oglasi

Goldstein o napadu u Jerusalem Postu: Autor tog teksta je 99.9% izmišljen

Vidjeti detalje
Pređi na stranicu

MAX portal glasbeno je lijepe

Ovako je plagirao dr. Ivo Goldstein, ali o njegovim prevarama nitko ne govori

Vidjeti detalje
Pređi na stranicu

"Pokazalo se da (I. Goldstein) temu dubinski uopće ne razumije, ali se veoma mnogo trudio da u časopisima objavljuje sitne priloge, da bi imao (kako je sam govorio) 'što više publiciranih naslova'. Neke od njih pokazivao mi je unaprijed, a kod jednog od njih ustanovio sam da u bilješkama navodi ne samo pisce i djela koja nije pročitao, nego i pisce koji uopće ne postoje niti su ikad postojali. Na moj prigorov odgovorio je: 'Tako to rade svi, pa zašto ne bih i ja!' To mi je toga čovjeka razotkrilo do kraja kao pripravna na falsificiranje i znanstveno nepoštenje, i ja sam digao ruke od njegova daljega 'znanstvenog' razvitka." (Brandt 1996:190-191)

Naravno, taj Ivo Drobilica držao je u svome pariškom urednu sliku razbojnika Tita; valjda nije znao ili prešutio da je taj njegov idol zapravo bio najveći antisemitist, a najuvjerljiviji dokaz je njegova arapsko-muslimanska i teroristička družba „Pokret nesvrstanih“ u koju je ugurao SFRJ, a istom pokazao neprijateljstvo spram države Izrael. Uostalom, koliko znademo, razbojnik nikada za života nije posjetio Jasenovac(?), a koliko vidimo, suvremenici razbojnikovi idolopoklonici, među kojima je i Ivo Drobilica, najradije bi svaki dan dolazili pod Bogdanovićev "betonski cvijet" pored Jasenovca koji više nalikuje ispaljenoj atomskoj bombi bačenoj na Hirošimu ili Nagasaki!

PEČARIĆ: Koliko god se slažem sa sjajnim hrvatskim znanstvenikom prof. dr. sc. Josipom Jurčevićem čiji tekst sam dao kao prilog u prvom nastavku koji je kazao kako prof. dr. sc. Iva Goldsteina NE TREBA SMATRATI ZNANSTVENIKOM. ipak me Ivo Drobilica uspije iznenaditi pa i u ovoj novoj knjizi. Naime na str. 241. on piše: „Pečarić je, usput, veličao Milu Budaku (to mu postaje omiljena tema) otvoreno promovirao ustaštvo, pisao antisemitske tekstove (“Cionisti četnikuju po Jasenovcu”) i recenzirao jedan kvazihistoriografsko-rezisionistički pokušaj (Mrkoci – Horvat, Ogoljena laž logora Jasenovac).“

*Ovdje svakako treba naglasiti koga je sve Ivo Drobilica, neakademik, proglašio antisemitistom, npr. mostarski učitelj i književnik s početka 20. st. **Ivan Zovko** i trgovac i veleposjednik **Marko Perić** iz Dervente, nadbiskup i blaženik **Alojzije Stepinac**, zatim spominje **Stjepana Radića**, **Ante Starčevića**, **Josipa Jurja Strossmayera**, **Frana Supila**, **Augusta Šenou**, **Ante Kovačića**, **Antuna Gustava Matoša**, **Ksaveru Šandoru Gjalskoga**, **Milana Marjanovića** i drugih istaknutih figura hrvatske političke i kulturne povijesti. Nije ostao pošteden ni **Miroslav Krleža**. Još su tu znamenite osobe od sv. **Augustinu** do **Luthera**, od **Kanta** do **Voltairea**, od **Balzaca** do **T. S. Eliota**. Ali to nije sve, jer Ivo*

Drobilica ističe imena nekojih naših suvremenika koji su doslovno rođeni „antisemiti“: *Petra Vučića, Hloverku Novak Srzić, Antu Kostelića, Antu Bakovića, Vicu Vukojevića, Šemsu Tankovića, Milana Ivkošića, Branku Šeparović, zamislite, čak i Vedranu Rudan(?)!* Ima toga još, npr. ugarsko-hrvatski kralj *Andrija II* (13. st.)...

Ponukan porukom akademika Pečarića posredstvom elektroničke pošte, napisao sam svoje viđenje te veleraspovrte o Ivi Drobilici koji vjerojatno u svima nama vidi „antisemite“ pod onim geslom „od viška glava ne boli“, možda i one koje se nisu još rodili!

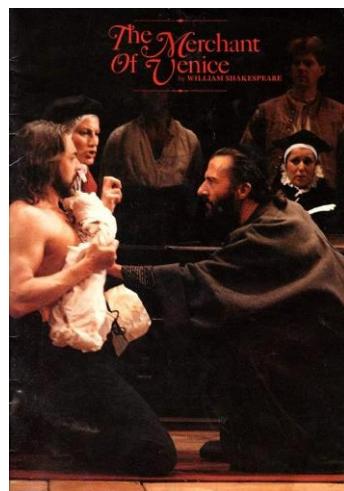
PEČARIĆ: Pitanje je: *Koja je najgluplja optužba za antisemitizam? Možda je općenito to ona o kojoj mi piše hrvatski književnik Siniša Posarić.*

William Shakespeare
SHAKESPEARE

POSARIĆ: Zanimljivo koliko ima „antisemita“ među hrvatskim i svjetskim književnicima i znanstvenicima, ha? No, zaboravljen je i William Shakespeare s obzirom na njegovu komediju „Mletački trgovac“ (1596); Židov Shylock posuđuje novac Antoniju, ukoliko mu ovaj ne vrati dug u roku od tri mjeseca, *odrezat će mu funtu mesa sa tijela(?)!* Zanimljivo zvuči Shylockova rečenica (parafraziram stihove, op.): „Ljudsko meso nije na cijeni kao u drugih životinja pa i nije neka šteta izgubiti funtu mesa“!!! Slučajno sam saznao da je Siniša Smiljanić, student Filozofskog fakulteta u Rijeci, 2012. pripremio seminarski rad pod nazivom *ŽIDOVSKO PITANJE U „MLETAČKOM TRGOVCU“*. Zanimljiv tekst iz kojega saznajem da su se mnogi znanstvenici širom svijeta bavili upravo tim Shakespeareovim djelom te iščitavali piščev navodni antisemitizam i rasizam što smatram običnom bedastoćom. Ne znam je li se Ivo Drobilica pozabavio i Shakespeareovim tzv. „antisemitizmom“?

PEČARIĆ: Valjda je dokaz da Shakespeare nije dolazio u Hrvatsku to što i ovo nije uvršteno u knjigu Iva Drobilice *„Antisemitizam u Hrvatskoj od srednjega vijeka do danas“*.

Zaboravih pripomenuti da je američki glumac židovskog podrijetla **Dustin Hoffman**, nakon što je dobio dva stvarno zaslужena Oscara za uloge u igranim slikopisima „Kramer protiv Krama“ (1979) i „Kišni čovjek“ (1988), odmah nakon potonjeg slikopisa prihvatio ulogu Shylocka u predstavi „Mletački trgovac“ W. Shakespearea u Londonu za milijunsku placu (u funtama!), no loše je prošao kod kritičara s obzirom da je zloga i pokvarenog Shylocka prikazao kao dobričinu okruženu opakim katolicima(?)! No, to nikad nije promijenilo moj odnos prema D. Hofmanu kao velikom umjetniku.

Na posljetku objasnjava pitanja iz naslova. Naime, kad netko proziva za „antisemitizam“ tako mnogo imenovanih osoba, onda se s pravom trebamo upitati krije li nešto taj neakademik i pisar Ivo Drobilica, odnosno, nije li on najveći neprijatelj Židova i štetočina koji više štete nanosi Židovima nego nama Hrvatima? Koliko znademo Hrvatska ima dobre odnose s Izraelem, a to nije pomutio niti onaj budalaš Ivo Pudlica koji je u svojstvu predsjednika iz Hrvatske nešto lupetao u Knessetu za posjeta Izraelu o „buđenju ustaške zmije“(?) i tako pljunuo na svoj narod i državu koja mu je dala predsjedničku placu! Da se razumijemo, nitko ne smije uzkratiti pravo bilo kome da se bavi hrvatskom poviješću, pače i poviješću Židova u Hrvatskoj, sve je to dio naše kulturne, društvene i političke povijesti, no, kada se u ta povjesna promišljanja „ubacuju“ gadosti i prozivanja bez ikakva pokrića kao što je radi Ivo Drobilica uza podršku njegovih darovatelja novčanih sredstava, onda je to i naša sramota.

Pa kad sam u ovome tekstu posvećenom Ivi Drobilici, spomenuo Iva Pudlicu, Stevu Mesića i Klauna Zoku, a nije bilo mesta za onoga Krausa Ognjena (na ovoj fotografiji u svom elementu poput jelena lopatara!) pače i etnobiznismena Pupovca, onda s pravom smijem ustanoviti da mi Hrvati nemamo više neprijatelja izvan Hrvatske, nego ih imamo baš u Hrvatskoj!

<https://posaricsinisa.wordpress.com/2023/08/22/je-li-dr-ivo-goldstein-najveci-neprijatelj-zidova/>

Drugim riječima Ivo danas poznat kao DROBILICA se može promatrati na razne načine, a spominje ga se i kad on nije izravna tema tekstova pojedinih autora, Tako ga spominju i u najnovijem „Hrvatskom tjedniku“ spominju u *Fusnotama za fah idiote*, gdje je često bio spominjan kao *fah idiot*:

Božo SKOKO i Zvonimir Frka PETEŠIĆ u knjizi „Hrvatska u 30 priča“:

„Tijekom Drugoga svjetskog rata na tlu Hrvatske je, pod patronatom nacističke Njemačke i fašističke Italije, stvorena kvislinška Nezavisna Država Hrvatska!“

HT: Dok imamo ovakve „hrvatske povjesničare“ kao što su Skoko i Petešić, ne trebaju nam Goldstein, Klasić i Jakovina! (Zvonimir DOŠEN, Kanada)

Zapravo Došen je kolumnist portala dragovoljac.com gdje je on objavio tekst u kome se Goldsten i bratija spominju u naslovu:

https://www.dragovoljac.com/index.php/zvonimir-r-dosen/38052-zvonimir-r-dosen-dok-imamo-ovakvih-hrvatskih-povjesnicara-ne-trebaju-nam-goldstein-klasic-i-jakovina#disqus_thread

Pa čak i ako se Ivu Drobilicu ne spominje, mnogi ga i tada znaju prepoznati. Na primjer, završetak današnje kolumnе Zvonimira Hodaka je o Stepincu:

Da bi kardinal Alojzije Stepinac bio proglašen svecem mora mu se dokazati da je napravio barem neka čuda. Jedno bi sigurno bilo da mu se, recimo, Srbi i Židovi, kojima je pomagao za vrijeme Drugog svjetskog rata, zahvale... No, takva čuda se rijetko događaju...

Ako niste primijetili, pogledajte tekst Siniše Posarića uz pitanje:

Je li i Stepinac po Drobilici antisemit?

Možda se nekome neće dopasti činjenica što koristim za Goldsteina ime Drobilica, kada je on osim po tom svom 'pronalasku', poznat i po pronalasku novog zakona u biologiji. Tekst

o tom velikom otkriću Iva Drobilice pisao je prof. dr. sc. Andrija Hebrang pa ga dajem u prilogu u kome i Hebrang konstatira:

"Jedina drobilica je sam Goldstein jer drobi takve gluposti da je to više neprobavljivo"

**ISTINA O JASENOVCU HEBRANG O GOLDSTEINOVIM IZJAVAMA: DILETANT
JE U PODRUČJU POVIJESNIH ZNANOSTI, A OČITO I NA PODRUČJU
BIOLOŠKIH; MANIPULIRA POSMRTNIM OSTACIMA**

<https://direktno.hr/direkt/istina-o-jasenovcu-hebrang-o-goldsteinovim-izjavama-diletant-je-u-podrucju-povijesnih-znanosti-a-ocito-i-na-podrucju-bioloskih-manipulira-posmrtnim-241820/>

Međutim, meni nije poznato da da mu je po tom 'pronalasku' promijenjeno ime Drobilica, a bio sam nazočan kada se prepuna dvorana na predstavljanju knjige dvojice doktora znanosti Banića i Koića (Jasenovački popis – Lažne žrtve) doslovno valjala od smijeha na spomen Goldsteina i Drobilice.

S druge strane Činjenica da je Goldstein postao Drobilica nije najpovoljnija ni za mene.
Kako to?

Pa dok je bio samo Ivo Goldstein nije nikome palo na pamet da za njega poput našeg poznatog povjesničara prof. dr. sc. Josipa Jurčevića tvrdi da Goldstein nije znanstvenik, pa je meni išlo u prilog kada me je on uspoređivao s akademikom Franjom Tuđmanom kao u Globusu, 20. rujna 2002.:

Po izmišljanju bi Tuđmanu u nekim aspektima eventualno mogao konkurirati njegov kolega, također član HAZU, velečijenjeni akademik Josip Pečarić.

Ili što bi danas značilo zaustaviti nekoga koga zovu Ivo Drobilica u izboru za redovitog člana HAZU pa bio mu tata posebni savjetnik Predsjednika Vlade RH.

Tko bi uopće i predlagao takvoga za akademika. Toga je vjerojatno svjesna i njegova Teresa kada tvrdi da je Drobilica padao u nesvijest zbog moje knjige o Puškovskom, a nije kada sam Iva Goldsteina zaustavljanju na putu za redovitog člana HAZU.

Ipak iz poštovanja prema novom jasenovačkom 'otkriću' Iva Drobilice, koji je nadmašio i otkriće drobilice, dajem u Prilogu tekst prof. Hebranga.

Josip Pečarić

PRILOG

'JEDINA DROBILICA JE ON JER DROBI TAKVE GLUPOSTI DA JE TO NEPROBAVLJIVO'

ISTINA O JASENOVCU HEBRANG O GOLDSTEINOVIM IZJAVAMA: DILETANT JE U PODRUČJU POVIJESNIH ZNANOSTI, A OČITO I NA PODRUČJU BIOLOŠKIH; MANIPULIRA POSMRTNIM OSTACIMA

Lorena Šipek

"Kao što je **Ivo Goldstein** diletant u području povijesnih znanosti, tako je očito i diletant na području bioloških znanosti", rekao je za portal *Direktno Andrija Hebrang*, ratni ministar zdravstva, načelnik Ratnoga saniteta, kasnije i ministar obrane te nekadašnji potpredsjednik HDZ-a, komentirajući izjavu povjesničara *Ive Goldsteina* da se "iskopavanjem leševa u Jasenovcu ništa neće postići jer su istraživači već 1964., otkapajući neke grobnice, ustanovili kako su mnogi leševi već 'istrulili i raspali se' ili kako se 'ljudsko tkivo pretvorilo u sapunastu masu žućkastonarančaste boje'".

21.08.2021.

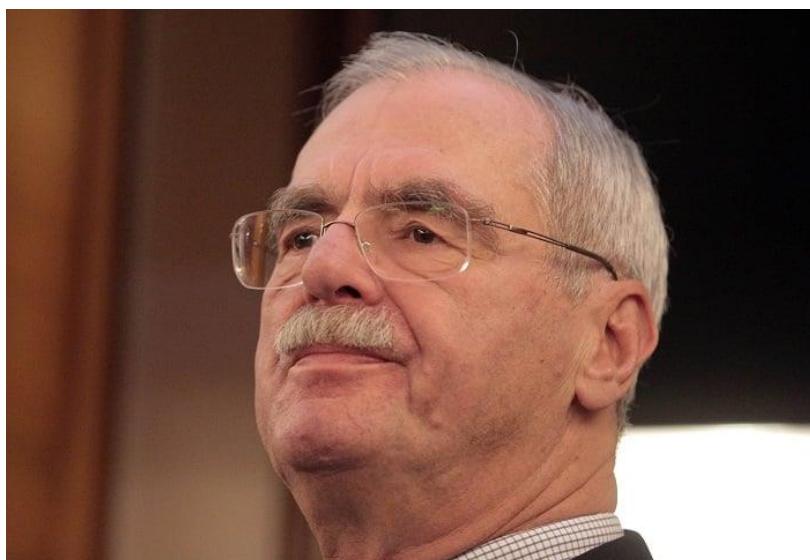

Foto: FaH

Ivo Goldstein je protiv ekshumacija u Jasenovcu. "Iskopavanjem leševa se ništa neće postići, jer su istraživači već 1964., otkapajući neke grobnice, ustanovili kako su mnogi leševi već 'istrulili i raspali se', ili kako se 'ljudsko tkivo pretvorilo u sapunastu masu žućkasto-narančaste boje'. Rezultat je to i uzastopnih poplava nedalekih Save i Une svih ovih godina. Danas, gotovo 80 godina nakon tih ubojstava, našlo bi se još bitno manje", tvrdio je Goldstein u nedavnom intervjuu.

Komentirajući tu Goldsteinovu izjavu, Hebrang je rekao: "Kao što je Goldstein diletant u području povijesnih znanosti, tako je očito i diletant na području bioloških znanosti".

Organska materija, pojašnjava, ostaje dokaziva bez obzira na to kakve prirodne okolnosti bile. "Dakle, činjenica je da je brže raspadanje u vlažnom terenu nego li na suhome terenu, ali mi smo imali forenzička istraživanja posmrtnih ostataka u puno vlažnijim terenima od onoga oko Jasenovca", govori nam Hebrang dodajući kako se porijeklo ljudskih stanica uvijek može dokazati.

"Danas imamo čitav niz znanstvenih metoda koje to dokazuju - samo da podsjetim na DNK analizu po kojoj možete točno doznati kome pripada molekula koja je pronađena - tako da apsolutno ne стоји ono što je Goldstein rekao i on s time samo zavarava javnost", kaže.

Nastavlja da ostaje samo drugo pitanje - govori li on to iz čistog neznanja, što je manje vjerojatno jer postoje podaci o svemu, ili to radi zato da politički manipulira s hrvatima i hrvatskom državom što je njegov "osnovni životni cilj".

Iskopavanja bi mogla pokazati dvije bitne stvari, ističe. "Jedna je - otprilike procjena koliko je ukupno žrtava. Tu želim napomenuti da je ubojstvo ijednog čovjeka, koji je nevin, nije suđen, najveći zločin koji čovjek može počiniti. Još veći zločin je manipulirati tim jadnim posmrtnim ostacima, a to čini 'drug Goldstein' i njegovi istomišljenici. Drugo, moglo bi se otkriti koliko je tamo pokopanih i ubijenih nakon 1945. godine, odnosno nakon završetka Drugog svjetskog rata", govori.

Potom je pojasnio zašto su ti podaci važni. "Podatak približnog broja ubijenih konačno bi stavio točku na višedesetljetne laži koje šire Goldstein i njihovi istomišljenici, a u službi velikosrpske politike. Oni desetljećima uvećavajući žrtve Jasenovca drže Hrvate pod pritiskom, nameću im osjećaj krivnje, unose u njih - ne samo nemir - nego bih rekao i jednu veliku dozu pesimizma što ukupno utječe na razvoj društva. Objektivno utvrđivanje brojki, koje su - kao što se zna - išle od 700 tisuća u početku jugokomunističke zavjere pa sve do sada nekakvih 80 tisuća, dakle deset puta manje, bi se objektivizirale", kaže pa nastavlja: "Zato Goldstein, kao glasnogovornik velikosrpske politike, ne želi iskopavanja jer ne želi istinu".

Naš sugovornik Hebrang podsjetio je kako je bivša predsjednica **Kolinda Grabar Kitarović** samo jednom spomenula da bi trebala, radi utvrđivanja objektivne istine, organizirati iskopavanja pod međunarodnim nadzorom u Jasenovcu. Kaže da je nakon toga "počela njezina politička nizbrdica".

Oni se, nastavlja, toliko boje te istine jer istina potpuno uklanja njihov glavni argument pritisaka na Hrvatsku da sada idu s takvim lažima da se s iskopavanjima ništa ne bi postiglo. "Čemu onda arheolozi iskopavaju različita nalazišta stara više stotina i tisuća godina", rekao je.

Drugi razlog, da se dokaže da su posmrtni ostaci i nakon '45-te pokazao bi, smatra, da je komunistički zločin jednak, ako ne i veći od nacističkog. Taj bi dokaz za njih definitivno bio pokapanje njihovog mehanizma držanja Hrvata i Hrvatske pod pritiskom, dakle kontrolom, tvrdi Hebrang.

Zato to Goldstein ne da. "Samo još da dodam - 1964. godine provedena su iskopavanja, a vodila su ih tri stručne osobe (**Vida Brodar**, **Anton Pogačnik** i dr. **Srboljub Živanović**, op.a) i tada su pronašli posmrtnе ostatke i apsolutno su približno utvrdili koliko ih ima na tome lokalitetu. Oni su rekli da postoje neka mjesta gdje se teže utvrđuju, ali su i tu utvrdili da su posmrtni ostaci. Dakle, može se nešto teže utvrđivati, ali može se utvrditi. Njihov zaključak je kasnije desetljećima čuvan u tajnosti jer su ta iskopavanja naglo prekinuta kada su vidjeli da su brojke daleko ispod onih za koje optužuju Hrvate. Oni su otkopali sedam masovnih grobnica i u njima pronašli 280 posmrtnih ostataka. U procjeni su rekli da ima još oko 200 takvih masovnih grobnica što znači da bi ukupan broj pobijenih bio negdje oko 7000. Naravno, to ne opravdava ubojice, ali ni ne opravdava niti one koji manipuliraju s tim podacima", pojašnjava.

Famozna drobilica

"Ivo Goldstein tvrdi da je **Adolf Hitler** - dok je Berlin bio pretvaran u prah i pepeo ruskim kačušama - stigao razmišljati kako na nekakav Balkan poslati spravu za mljevenje kostiju! Za koju inače nitko nikada ondje nije čuo", komentirao je **David Goldman**, australski pisac, nezavisni novinar te voditelj stranice specijalizirane za istraživanje nacističkih zločinaca i njihovih podupiratelja u Australiji i cijelom svijetu koji je svome sunarodnjaku i hrvatskom Židovu Goldsteinu javno poručio neka odmah prestane sramotno ismijavati holokaust u Hrvatskoj.

Komentirajući tu izjavu Hebrang je rekao: "Jedina drobilica je sam Goldstein jer drobi takve gluposti da je to više neprobavlјivo".

Da ja netko išao, nastavlja, u trenutku poraza nacizma naručivati drobilicu kostiju - dok se bombardira Berlin, dok Hitlerove trupe bježe glavom bez obzira - sada bi netko išao prevoziti drobilicu kostiju. "To je toliko stupidno da zapravo niti ne treba obrazloženje", naglašava.

No da su i u ne znam kakvoj drobilici kosti zdrobljene, njihovo porijeklo, navodi, uvijek se može dokazati i uvijek se može približno procijeniti koliki je volumen tih kostiju. "Ne mislim da bi ta istraživanja trebale tražiti uske političko interesne grupacije. Ta iskopavanja morala bi biti pod međunarodnom kontrolom, tu bi morali biti uključeni doista vrhunski stručnjaci - ne samo arheolozi - nego i povjesničari pa i biolozi i kemičari i svi oni koji bi mogli pridonijeti otkapanju istine", pojašnjava.

Nije tragično, kaže, što Goldstein ne da da se otkopava jer on time štiti interes svojih predaka, ali je tragično da u 30 godina hrvatske države nitko nije donio odluku da se konačno otkopa istina Jasenovca.

Hebranga smo potom upitali tko bi trebao povući pitanje iskopavanja. Kaže da je to zapravo vrlo jasno, da to može Vlada Republike Hrvatske dodajući kako je i sam više puta pokretao to pitanje kada je bio član Vlade, međutim "nikada, ali nikada nije uspio pridobiti onu glavnu političku većinu koja odlučuje"

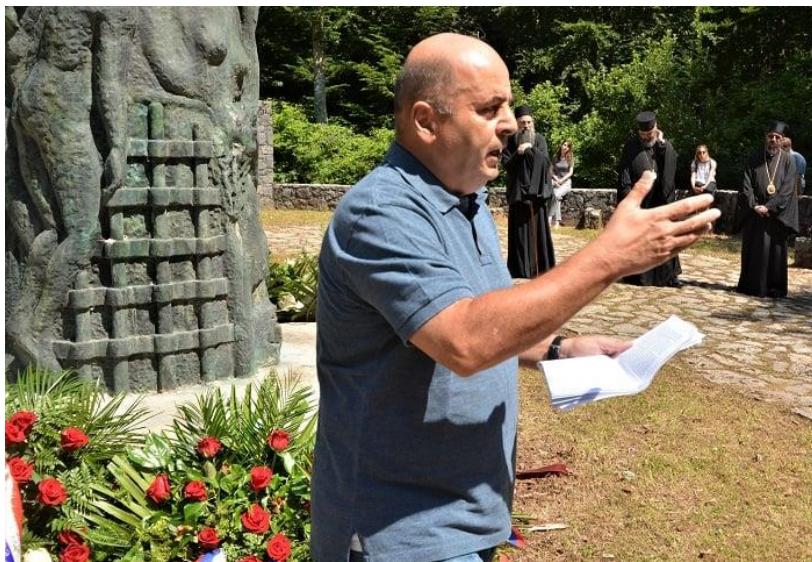

Foto: FaH

"Današnja Hrvatska koja taji takve podatke, koja ne želi otkopati kosti Jasenovca, koja ne želi otkopati Macelj i ostala komunistička stratišta - namjerno nas drži u magli i namjerno ne dozvoljava Hrvatskoj da ide naprijed. Naime, to izaziva tako duboku podjelu u narodu da mi danas 90 posto energije trošimo na međusobna razračunavanja, optuživanja ili obrane, umjesto da se brinemo s glavnim problemom hrvatske države, a to je da smo posljednji na ljestvici Europske unije po kupovnoj moći, a prvi po iseljavanju", kaže pa dodatno pojašnjava:

"Oni koji namjerno dijele hrvatski narod i hrvatskom društvu nameću prioritetne povijesne teme, to su oni koji rade da Hrvatska ne bi išla naprijed. A kako to da oni danas vladaju Hrvatskom? Pa vladaju oni Hrvatskom već 30 godina jer Hrvatska je jedina zemlja, postkomunistička, koja nije doživjela prve prave demokratske izbore. Naime, u svibnju 1990. godine, kada smo pobijedili, trebala je biti okrenuta nova stranica hrvatske povijesti. Međutim, poraženi - koji su jučer glasali za SKH/SDP - drugo jutro prešli su među pobjednike u HDZ. Tako da - ta lijeva polovina hrvatske UDBA-e, ponovno je došla na

položaje. Naravno, iskusnija, povezanija od onih koji su tek startali u politici i premrežila je sve društvene razine".

Tako, kaže, imamo to i sada. "Kada gledate hrvatski birači, ali i hrvatski 'spavači', koji ne izlaze na izbore, su sada na vodeće funkcije birali samo bivše komuniste i njihove potomke, a nikada branitelje", kaže.

'U Hrvatskoj su istine pod zemljom i nije ih teško otkopati i dokazati'

Smatra da je to ta razdjelница koja se može održavati jedino s takvim krupnim lažima protiv Hrvata i svega što je Hrvatska učinila. Oni su, tvrdi, nakon hrvatske pobjede u Domovinskom ratu produžili svoju ruku i na Domovinski rat tako da onu podjelu koju imamo do stvaranja hrvatske države, sada imamo i u odnosu na sam Domovinski rat i zbog toga, kao posljedicu, imamo veliki broj samoubojstava branitelja.

"Za posljedicu toga imate da 13 branitelja dnevno umre. Posljedica je i da gotovo nikada niti jedan branitelj nije izabran na neku odgovornu državnu dužnost... Goldstein i istomišljenicima je silno stalo da se istina o Jasenovcu nikada ne otkrije jer to je temelj na kojem oni počivaju sa svojim vladanjem nad hrvatskim narodom".

Iskapanja u Njemačkoj i Sloveniji

U Njemačkoj i dalje ima neotkrivenih grobnica iz Drugog svjetskog rata, no dobrovoljci rade na njihovom pronalaženju i iskopavanju posmrtnih ostataka kako bi im, ako ništa drugo, barem omogućili dostojanstven pogreb.

Hebrang kaže da je to u Hrvatskoj glavni politički cilj dosadašnjih vladajućih struktura. "Bio sam član Udruge Macelj '45. i drugih koje su inzistirale na otkopavanju svih komunističkih žrtava, nikada nismo uspjeli. Niti danas se u tome ne uspijeva. U Sloveniji postoji državna komisija koja sustavno otkopava", govori nam.

Slovenci su, dodaje, otkopali više hrvatskih žrtava komunističkog zločina nego sami Hrvati. "I danas su zaustavljena otkopavanja, na gori Macelj gdje ima 15 tisuća posmrtnih ostataka, a da ne govorim o ostalih 900 masovnih grobnica koje postoje u Hrvatskoj. Do dana današnjeg nije otkopan niti jedan posto. Ne otkopava se, već se samo fiktivno - da se zamagli slika - tu i tamo otkopa neka manja grobniča", rekao je.

Hebrang smatra da takva Hrvatska ne može ići naprijed. "Ne znam niti jedno društvo koje je išlo naprijed ako nije temeljilo svoj razvoj na istini, a u Hrvatskoj su istine pod zemljom i nije ih teško otkopati i dokazati", zaključio je Andrija Hebrang u razgovoru za portal Direktno.

<https://direktno.hr/direkt/istina-o-jasenovcu-hebrang-o-goldsteinovim-izjavama-diletant-je-u-području-povijesnih-znanosti-a-ocito-i-na-području-bioloskih-manipulira-posmrtnim-241820/>

Komentar: O tekstovima Davida Goldmana pogledajte knjigu:

J. Pečarić, Milanović hvali Grlić-Radmana, dragovoljac.com, 2023:

<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/MilanoRadman.pdf>

tj. poglavlje te knjige:

GOLDMAN O GOLDSTEINU (PISMA PREDSJEDNICIMA) ...

168

PISMO PREDSJEDNICIMA 1.168

PISMO PREDSJEDNICIMA 2.174

PISMO PREDSJEDNICIMA 3.179

PRILOG: IVICA GRANIĆ: JASENOVAC VIŠE NIKADA NEĆE BITI ONAKAV KAKVIM SU GA ZAMIŠLJALI GOLDSTEIN I KRAUS, PAD LAŽNOG MITA STVARANOG PEDESETAK GODINA	182
PISMO PREDSJEDNICIMA 4.	191
PRILOG: SLUČAJ ČLANKA DAVIDA GOLDMANA U JERUSALEM POSTU: BITNO JE DA JE ISTINA SVE ŠTO JE GOLDMAN REKAO	198
PISMO PREDSJED NICIMA 5.	207
PRILOG: DEJAN RISTIĆ, VODITELJ MUZEJA ŽRTAVA GENOCIDA' U BEOGRADU NEGIRA GENOCID U SREBRENICI, A IZMIŠLJA GENOCID U JASENOVCU	210
PISMO PREDSJEDNICIMA 6.	214
PISMO PREDSJEDNICIMA 7.	221
PRILOG: HEBRANG: GOLDSTEIN JE DILETANT, ISTINA O JASENOVCU JE POD ZEMLJOM, I NIJE JU TEŠKO OTKOPATI I DOKAZATI.	229
PISMO PREDSJEDNICIMA 8.	235
PRILOG: OTVORENO PISMO PREDSJEDNIKU USTAVNOG SUDA RH	240
PISMO PREDSJEDNICIMA 9.	245
KNJIGA „BRANILI SMO STEPINCA“	248
PISMO PREDSJEDNICIMA 11.	251
PISMO PREDSJEDNICIMA 12.	254
PISMO PREDSJEDNICIMA 13.	260
PRILOG: PISMO HAZU	268
PISMO PREDSJEDNICIMA 14.	272
PRILOG: IGOR VUKIĆ, ŠTO TO <i>DROBI</i> IVO GOLDSTEIN	275
PISMO PREDSJEDNICIMA 15.	289
PRILOG: HAZUDD UREDNIŠTVU JERUSALEM POSTA!	291
PRILOG IGORA VUKIĆA UZ POSLJEDNJE PISMO PREDSJEDNICIMA DAVID GOLDMAN ODGOVORIO YAD VASHEMU: ČINI SE DA ĆE SE POLEMIKA OKO JASENOVCA NASTAVITI	314
MOGU LI NAM BL. ALOJZIJE STEPINAC I DR. FRANJO TUĐMAN BITI IDEJNI VOĐE?	319

IDEOLOGIJA GENOCIDA COHEN-PEČARIĆ (SANJA I TERESA IVA DROBILICE 4.)

Uz tekst *Sanja i Teresa Iva Drobilice 3.* dao sam i tekst *Istina o Jasenovcu Hebrang o Goldsteinovim izjavama: Diletant je u području povijesnih znanosti, a očito i na području bioloških; manipulira posmrtnim ostacima u kome i prof. Hebrang komentira famoznu drobilicu po kojoj je Goldstein i dobio ime Ivo Drobilica. Zanimljivo je bilo i to što je na suđenju na kome smo od Terese doznali da je Ivo padao u nesvijest čitajući moju knjigu o Puhovskom (mislim) gdje Sanja kao svjedokinja o neugodnostima koje doživljava njen Ivo govorila i o drobilici. Ispada da sam ja kriv jer je njen Ivo izmislio drobilicu zbog koje mu se ruga cijeli svijet. Sutkinja to nije htjela staviti u zapisnik, ali je na inzistiranje mog odvjetnika Davorina Karačića to ipak učinila.*

Doista bi bilo smiješno kada bi netko samo zbog Goldsteinovog izmišljanja 'famozne' drobilice zaključio da Goldstein, iako izrijekom ne tvrdi, zapravo promiče tezu o genocidnosti hrvatskog naroda, a onda ga neki sud optuži da to nije vrijednosni sud.

A ja sam napisao jako puno knjiga i članaka u kojima sam naveo niz takvih primjera pa i sličnih neistina iz arsenala Iva Drobilice. Malo je i komično kada nekoga tko je matematičar i koji ima najviše znanstvenih radova od svih hrvatskih znanstvenika koji su na listama najutjecajnijih znanstvenika u svijetu Sveučilišta u Stanfordu, neki sud tvrdi da ne zna što je to zaključivanje, zar ne?

Što se tiče komentara prof. Hebranga i Drobiličinom otkriću novih zakona u biologiji, kao znanstvenik moram primijetiti da se tu mora znanstveno ustanoviti pitanje prioriteta. Naime za taj 'vrijedni' doprinos biološkoj znakost konkurira je Drobiličin kolega Hrvoje Klasić. O tome vidjeti moj tekst koji je dan u Prilozima:

PLEMENITI KLASIĆ OD OGROMNE POSUDE

<http://dragovoljac.com/index.php/razno/26040-plemeniti-klasic-od-ogromne-posude>

<https://bezczenzure.hr/vlad/plemeniti-klasic-od-ogromne-posude/>

Moram priznati da nisam puno pratio 'znanstveni' rad Iva Drobilice. Danas kada sam video kakve traume doživljava čitajući moje tekstove po svjedočenju njegove supruge Sanje i kćerke Terese pa čak i gubi svijest kod čitanja moje knjige o Puhovskom, ipak sam pronašao na internetu da nije samo on već zajedno s Goranom Hutinecom i poslije knjige Goldsteinovih „Holokaust u Zagrebu“ 'znanstveno' promatrao moje knjige:

1. J. Pečarić, *Srpski mit o Jasenovcu / Skrivanje istine o beogradskim konc-logorima*, Hrvatski povijesni institut, Zagreb, 1998.
2. J. Pečarić, *Srpski mit o Jasenovcu I. / Skrivanje istine o beogradskim konc-logorima*, Drugo izdanje Element, Zagreb, 2000.
3. J. Pečarić, *Srpski mit o Jasenovcu II /: O Bulajićevoj ideologiji genocida hrvatskih autora*, Element, Zagreb, 2000.

Naime, pronašao sam na Internetu knjigu:

REVIZIJA prošlosti na prostorima bivše Jugoslavije : zbornik radova. - Sarajevo : Institut za istoriju, 2007. - 337 str. ;

(Posebna izdanja / Institut za istoriju Sarajevo ; knj. 4)

https://kupdf.net/download/revizija-pro-scaron-losti-na-prostorima-biv-scaron-e-jugoslavije-zbornik-radova-2007_5904cef9dc0d603856959e8f.pdf

Drobilica i autor čuvenog otkrića o logoru Jasenovac Hutinec koji je sjenu oblaka proglašio grobištem u Jasenovcu (vidjeti Prilog) objavili su svoj 'znanstveni' rad:

I. Goldstein i G. Hutinec, *neki aspekti revizionizma u hrvatskoj historiografiji devedesetih godina XX. stoljeća – motivi, metode i odjeci.*

Doista je zabavno danas čitati autore veličanstvenih otkrića o drobilici i sjeni oblaka kao grobištu kada kažu:

Revizionizam se 1989-90. godine u Hrvatskoj pojavio kao historiografska retardacija i društveno-politička anomalija.

Nisu to njihovi pronalasci – ne daj Bože. Lijepo je dobiti novo ime Drobilica, zar ne?

Ali moram se pohvaliti. Odmah poslije velikog dijela teksta posvećenom HRVATSKOM predsjedniku (*U hrvatskom historiografskom revizionizmu ključna je osoba Franjo Tuđman.*) na red sam došao ja i moje spomenute knjige. Iz teksta se vidi da autori ne razumiju zašto knjige imaju podnaslove i da su to polemike s Bulajićevim knjigama. Naime, i Bulajiću je kao i njima glavni problem Franjo Tuđman, a moja prva knjiga je odgovor na Bulajićevu knjigu „Tuđmanov Jasenovački mit“ točnije na drugo izdanje te knjige. Ali pogledajmo njihov tekst:

U takvom je ozračju objavljeno nekoliko knjiga koje s ozbiljnom historiografijom nemaju nikakve veze, i u kojima se promoviraju revizionističke teze koje je zapravo vrlo lako pobiti dokazima. Tako npr. Josip Pečarić u knjizi Srpski mit o Jasenovcu pokušava parirati Milanu Bulajiću i njegovim sljedbenicima koji razrađuju mit o genocidnosti hrvatskog naroda, no pritom se zapravo koristi istim metodama, pa su mu i rezultati jednako netočni i neutemeljeni.

Drugim riječima i Bulajićeva knjiga je polemika. Valjda je on znao da će ja odgovoriti na njegovu knjigu pa je svoju 'polemiku' napisao prije mog odgovora. Za pronalazače drobilice i grobišta-sjene oblaka i nije nelogično. Zar ne?

Na neizravne Bulajićeve optužbe da su Hrvati "genocidan" narod, Pečarić prikazuje dva stoljeća srpskog antisemitizma, opisuje beogradske logore Sajmište i Banjicu i na taj način odgovara Bulajiću "istom mjerom".

Podsjetit će vas da sam u Prilozima na prethodni nastavak dao i moje pismo Veleposlaniku Izraela:

Velepoštovana ekselencijo g. veleposlaniče,

Velepoštovani g. Yosef Amrani,

bilo mi je drago pročitati Vaše nedavno pismo. Kako sam upravo dobio tri slike iz muzeja u Wanseeu, posebno me je zaintrigirala karta konclogora (jedna od slika). Naime, na području bivše Jugoslavije vidljiv je samo jedan logor, onaj na Sajmištu u Beogradu. Kako pišem za jedan hrvatski tjednik, molio bih Vas za Vaš komentar u svezi s time.

S poštovanjem,

akademik Josip Pečarić

Uz te tri slike, dao sam i pojašnjenje:

Naime, to što se u muzeju u Wanseeu ne spominje Jasenovac, a spominje Sajmište (Mladen Schwartz u knjizi Hrvatska poslije Tuđmana (2000.) upozorava na to i kaže kako je muzej u Wanseeu postavio Svjetski židovski kongres) ...

Koliko možeš biti neintelligentan i u polemici pa uopće komentirati što je netko u polemici sa srpskim autorom ukazao na ovaj logor?

Naravno oni koji posredno žele također dokazati genocidnost hrvatskog naroda nikada ne će ukazati na ovu činjenicu na koju je upozorio Mladen Schwartz, zar ne?

Na Bulajićeve optužbe o ustaškom kolaboracionizmu, Pečarić tvrdi da je "s Nijemcima kolaborirao najveći dio srpskoga naroda" i općenito ulaze mnogo truda kako bi dokazao kolaboraciju i zločine za vrijeme Drugoga svjetskog rata u Srbiji i time relativizirao ili minimalizirao kolaboraciju i zločine u NDH.

Zapravo sam najčešće citirao čuvenu knjigu američkog Židova Philipa Cohena *Srpski tajni rat!* Logično je pretpostaviti da tako nešto ne primijete oni kojima to nije u interesu, a kada je Jasenovac u pitanju radi se o onima koji žele 'dokazati' genocidnost hrvatskog naroda, a to ne smiju izravno reći. Pa ni sam Bulajić to izravno ne kaže, zar ne?

Pečarić u svom tekstu nekritički prihvata, kao posve točne, teze koje su se tijekom devedesetih u hrvatskoj javnosti nebrojeno puta ponavljale, a nisu točne i lako ih je pobiti. Naprimjer, tvrdi da za razliku od držanja srpskoga naroda i Srpske pravoslavne crkve, "ponašanje visokih crkvenih krugova Katoličke crkve u Hrvatskoj bilo je potpuno drukčije, pa je nadbiskup Stepinac dizao glas protiv nacističke i rasističke politike, pomogao i spašavao Židove i Srbe, i bio poznat kao židovski prijatelj", iako je stvarnost bila mnogo složenija.

To sam već komentirao i pokazao kako zajedno i tata i sin Goldstein lažu:

U intervjuu u *Slobodnoj Dalmaciji* 13. listopada tvrdio sam: "Svi koji promiču tezu o genocidnosti hrvatskog naroda, po definiciji napadaju našeg blaženika (Stepinca, op. J.P.). Po tome ćete ih prepoznati. Naravno, **Goldsteini će izrijekom negirati genocidnost hrvatskog naroda, ali će sve raditi da to bude rezultat njihova djelovanja.** Slično dr. Milanu Bulajiću koji nikad neće reći da je u Jasenovcu bilo 700 000 žrtava, ali će sve učiniti da to 'dokaže'. Zato ja Goldsteine i mnoge druge u Hrvatskoj i nazivam Bulajićevim učenicima."

Evo kako to interpretiraju Goldsteini (*Slobodna Dalmacija*, 20. listopada): "U intervjuu pod naslovom 'Bulajićevi učenici kroje nam povijest' u Slobodnoj Dalmaciji od 13.10.2002. akademik Josip Pečarić tvrdi da Ivo i Slavko Goldstein 'promiču tezu o genocidnosti hrvatskog naroda'. Ovu bezočnu laž Pečarić varira na više mjesta u istom intervjuu tvrdeći da su 'Goldsteini... Bulajićevi učenici', jer 'slično dr. Milanu Bulajiću čine sve kako bi dokazali da je u Jasenovcu bilo 700 000 žrtava' (istakao J. P.), pa time 'dokazali i genocidnost hrvatskog naroda'." Usposredbom ovih citata vidi se da je bezočna laž da sam rekao kako Goldsteini dokazuju da je u Jasenovcu bilo 700 000 žrtava". Oni kasnije ponavljaju tu svoju laž tvrdeći da sam ja rekao da oni promiču "mit o 700 000 jasenovačkih žrtava". Tako nam po tko zna koji put Goldsteini pokazuju da su upravo oni, a ne ja, ti koji u Hrvatskoj "totalno izokreću istinu, insinuiraju, lažno optužuju i kiptećim govorom mržnje zagađuju hrvatski zrak".

Osim toga, Pečarić manipulira brojkama stradalih u logorima na teritoriju NDH i okupirane Srbije, kako bi potkrijepio svoje unaprijed zadane političke predrasude i krivnju za stradanje Židova s NDH prebacio na srpski narod. Pečarić je, uz Tuđmana i Josipa Jurčevića, koji Tuđmana citira, također pokušao proširiti

mit o Jasenovcu kao jednoj od postaja poslijeratnog obračuna s "narodnim neprijateljima", nazvavši jedno od svojih poglavlja Jasenovac kao postaja križnog puta. U čitavom tom poglavlju, koje je dugačko 5 stranica, temom iz naslova bavi samo u posljednja dva pasusa. U prvom pasusu citira Antuna Miletića, koji tvrdi da je "raščišćavanje" Jasenovca trajalo do 1951. No, Miletića ne citira iz originalne knjige, nego iz teksta Ljubice Štefan. U drugom pasusu navodi tvrdnju ing. Ante Biluša da je njegov otac Marinko boravio u Jasenovcu od kraja svibnja do sredine prosinca 1945. Taj podatak uopće nije sporan – na raščišćavanju demoliranih logorskih zgrada radilo se dosta dugo poslije rata, sudjelovali su i zatočenici iz zatvora u Staroj Gradišci, ali to još nije nikakav dokaz da je Jasenovac poslije rata bio "postaja križnog puta" ili obnovljeni logor.

Kako smiješno izgleda ovaj dio 'znanstvenog' rada dvojice nastavnika s Filozofskog fakulteta kada se zna za stotine radova dvojice doktora računarskih znanosti Nikole Banića i Mladena Koića, a nedavno su objavili i knjigu: 'Jasenovački popis, lažne žrtve'

<https://bezcenzure.hr/toptema/cestitka-i-knjiga-na-dar-akademika-josipa-pecarica/>

Ante Tomić je komentirao predstavljanje njihove knjige onako kako to obično rade ovi 'istoričari' s Filozofskog fakulteta pa sam u povodu toga objavio i knjigu:

ANTE TOMIĆ: ZNANSTVENIK ILI PODOFICIR?

<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/Tomic.pdf>

(vidjeti Priloge).

Najsmješnije u toj priči je to što taj rad Banića i Koića samo potvrđuje jedan moj stari logični zaključak. Naime u više navrata sam pisao kako je broj žrtava Jasenovca koju su Goldsteini nametnuli hrvatskim vlastima od 80 do 100 tisuća u stvari «rezervni» velikosrpski broj pa je nazivam «velikosrpski broj Goldsteinovih i Draže Mihailovića». Zašto? Dr. Vjekoslav Perica ("Sloboda Dalmacija", 27. srpnja 2002.) pronašao je u Chicagu knjigu koju su 1943. izdali Eparhija Pravoslavne crkve iz Chicaga i Ravnogorski četnički pokret Draže Mihailovića u kojoj se govori o 40 tisuća ubijenih Srba u Jasenovcu. Dakle, za pola rata polovica od spomenutog broja! I ona kao i ona od 700 000 treba osigurati tezu o genocidnosti hrvatskog naroda.

Zapravo dovoljno je pogledati najnoviji članak Koića i Banića u „Hrvatskom tjedniku“ (1.2.2023.) koji sve kaže već u naslovu_

Možete misliti kakva je to istina

Čak 96 posto knjiga na kojima se temelji jasenovački popis žrtava velikosrpska su memorandumska literatura, ostalih četiri posto u funkciji su smokvina lista

To sve pokazuje da Pečarić ne pozna dovoljno materiju o temi kojom se bavi, da ne pozna "zanat historičara" te da ga u objektivnijem spoznavanju prošlosti sputavaju njegovi politički stavovi. Stoga su njegove knjige tek za nijansu kvalitetnije i vrednije od Bulajićevih, na koje se obrašava s toliko strasti i energije.

Koliko neintelligentan treba biti i davati ovakve komentare kada se zna da je glavni suradnik – bolje reći pravi mentor – Ivu Drobilici bio njegov tata koji je vjerojatno završio srednju školu pa i u Wikipediji za njega pišu da je amater.

Izvrsna hrvatska povjesničarka kojoj je 'Partijska organizacija KPJ Zagreb' zaustavila izbor za dekanicu Fakulteta Hrvatskih studija kaže:

“Goldstein je objavio dvije monografije o NOB-u, međutim, one su publicističkog karaktera... Nisu sve knjige koje povjesničari objave ujedno i znanstvene, pogotovo,

ukoliko su u nekakvom suautorstvu, gdje se profesor naročito istaknuo suradnjom s pokojnim ocem, koji čak nije ni imao diplomu iz povijesti.”

Naravno 'istoričari' u RH ne razumiju da Banić i Kojić zapravo pokazuju kako se njihova struka itekako može koristiti za istraživanje 'istorijskih' dometa pronalazača drobilica, bioloških i kemijskih zakona ili novih grobišta, kao što ne mogu razumjeti zašto je za polemičku knjigu s direktorom Muzeja genocida u Beogradu prof. em. Dr. sc. Mirko Valentić izabrao nekoga kome je logika osnova u njegovoj struci.

Ili im samo to nije u interesu. Ipak 'genocidnost' lakše braniti kada se u njihovu 'znanost' ne miješaju ljudi kojima je logika osnova u njihovom poslu, zar ne?

Meni je zabavna i činjenica da Drobilica ne spominje moj naziv za broj žrtava Jasenovca ali ni Cohena, Valjda zato što je dr. Bulajić moju knjigu „Srpski mit o Jasenovcu“ i knjigu «Srpski tajni rat» Philipa Cohena nazvao najantisrpskim knjigama napisanim u povijesti. A još mi je draža činjenica što su tata i sin Goldstein napali tu moju prvu knjigu, a Bulajić je po Cohenovoj i mojoj knjizi napisao knjigu u kojoj posebno razmatra IDEOLOGIJU GENOCIDA COHEN-PEČARIĆ.

Odgovor je bila moja druga knjiga pa u Prilozima dajem i

PRILOZI**PLEMENITI KLASIĆ OD OGROMNE POSUDE**

Već sam vam proslijedio tekst s portala hrvatsko nebo:

ZAPOSLENIKE HRT-A PREDSTAVLJA MENTALNI STALJINIST STIPE ALFIER
Sada je objavljen i na dragovoljac.com:

<http://dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/26013-zaposlenike-hrt-a-predstavlja-mentalni-staljinist-stipe-alfier>

Alfier se ponosi intervjouom sa srbijanskim patrijarhom Porfirijem, kočničarem kanonizacije bl. Alojzija Stepinca i „patrijarhom Srba, Hrvata i Slovenaca“, pa mu ništa ne znači pismo o tome koje je potpisalo oko 3,000 naših ljudi. On se pita kada će napokon na HRT-u biti prikazana serija o NDH-u povjesničara Hrvoje Klasića.

Zapravo, taj tekst sam vam poslao u tekstu HRT POTVRDILA SVOJ NAZIV **PORFIRIJEVA DALEKOVIDNICA**.

Odmah se javio don Kaćunko i predložio da umjesto HRT koristimo PDF.

Što bi sad to bilo?

Jednostavno: **PORFIRIJEVA DALEKO VIDNICA!**

A na takvoj televiziji sigurno je da se Alfier s pravom to pita o seriji 'istoričara' Klasića. To nam je pokazao najnoviji broj Hrvatskog tjednika (29. travnja 2021.):

FAH IDIOT TJEDNA

HRVOJE KLASIĆ, povjesničar na Filozofskom fakultetu u Zagrebu, o zadnjim danima logora Jasenovac:

Maks Luburić dolazi u Jasenovac i daje naredbu da se napušta Jasenovac i da se obračuna s preostalim zatvorenicima. U tjednima, mjesecima prije krenulo je spaljivanje i uništavanje dokaza, prije svega tijela ljudi koji su ubijani. Tijela se otkapaju i najvećim dijelom se spaljuju na otvorenim lomačama, rade se ogromne posude na koje se tijela stavljavaju, naftom polijevaju i tako uništavaju, ali kreće i ubijanje ostalih i bacanje u Savu HT: Heureka! Goli Arhimed je nakon kupanja trčao kroz Sirakuzu vičući da je otkrio zakon, kasnije nazvan po njemu, a ovaj sa svojim Heureka možda dobije Nobelovu nagradu za kemiju jer se dosad vjerovalo da kosti jednog tijela ne mogu izgorjeti ni na 1000 stupnjeva u krematoriju za tri sata, pa se dodatno melju kako bi sve postalo pepeo u urni. Goldstein je malo manje glup pa je smislio drobilicu kostiju, ali je onda odustao od nje, a Jakovina još manje pa se bar čuva ekstremnih nebuloza.'

Da, profesori na Filozofskom fakultetu se natječu u disciplini tko će dati gluplji komentar. Tako smo poslije IVA DROBILICE dobili i PLEMENITOGL KLASIĆA OD OGROMNE POSUDE.

Slično kao što se danas u Četničkoj koaliciji koja vlada u RH predsjednici Vlade i Države natječu napadajući znamenje HOS-a za poziciju prvog sluge najvažnijeg u toj koaliciji Milorada Pupovca. (Danas je već jasnije i zašto ju je tako Plenković nazvao u Hrvatskom saboru kada znamo da su hrvatsko-srpska i trgovačka koalicija antisemitski nazivi kako mu je to objasnio Pupovac:

KARAMARKO: DEGUTANTNO JE KAKO PUPOVAC U ZLONAMJERNU

TIPIZACIJU ŽIDOVSKIH LJUDI POKUŠAVA UBACITI I SRBE

<http://dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/26021-karamarko-degutantno-je-kako-pupovac-u-zlonomjernu-tipizaciju-zidovskih-ljudi-pokusava-ubaciti-i-srbe>)

Zato i ne čudi kad Ivica Marijačić u istom broju Hrvatskog tjednika piše:

Tragično je što su i predsjednik države Zoran Milanović i predsjednik Vlade prihvatali i u svoju retoriku uključili zastrašujuću sintagmu „narodi žrtava“ koju je prije nekoliko godina podvalio velikosrpski šovinist Milorad Pupovac. Hrvatska bježi od jasenovačke istine i svih ostalih istina u vlastitoj povijesti.

Ili je jednostavno na djelu modificiranje jedne moje stare pitalice u:

Kad gazda bira glavnog slugu uvijek izabere boljeg slugu.

A kada već spominjemo Radni logor Jasenovac spomenimo i tekst:

MJESTO I ULOGA JASENOVCA U ANTIHRVATSKOJ POLITICI I PROPAGANDI

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/vai-prilozi/c-h/dogan-zeljko/36644-z-dogan-mjesto-i-uloga-jasenovca-u-antihrvatskoj-politici-i-propagandi.html>

<http://dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/26009-mjesto-i-uloga-jasenovca-u-antihrvatskoj-politici-i-propagandi>

Propovijed patera Dominika Gerbica i Peticiju PDF-u, tj. HRT-u spominje i hrvatski književnik Javor Novak u tekstu TUGALJIVE AKTUALIJE:

Svjetlo okrepljuje

No ne bu Hrvatska propala dok je blistava i rodoljubna uma. Tako nas je poveslio velečasni Stipe Ljubas iz Trilja, dekan Cetinskog dekanata, a pogotovo pater Dominik Gerbic, župnik župe Svetog Augustina Kažotića u Zagrebu na Peščenici. Misa je održana u Prozoru kraj Dugog sela. Ne znam gdje to piše da župnici ne bi smjeli imati svoje političko mišljenje? Gdje piše da ne smiju biti cijelovito hrvatsko biće? Da župnici ne smiju biti rodoljubi. Gdje to piše da ne bi trebali skrbiti o ukupnosti hrvatskoga života a izbori su važan segment istoga. Kako brinuti o duhu pastve a odbacivati tako krupnu sastavnicu kao što je političko određenje ljudi? Dok ljevičarski manijaci idu tako daleko da ama baš svaki dan besramno recikliraju privilegiranog Tomaševića, neki čak idu tako daleko da se zalažu (kao tobože najnormalnije) da ni kolumnisti ne smiju izražavati stajališta za koga će glasovati. Kolumnisti ne smiju utjecati, ali svi drugi, kvazi neovisni mediji, trebaju i smiju! Iz dana u dan. A Tomašević je već izabran, što će nam uopće izbore?

Osion i jednouman HRT

HRT se naravno sramotno ogradio, ništa protiv Tomaševića, nismo ni očekivali drugačije. HRT se liže s Porfirijem, prema tome, ovo svehrvatsko, smrdi. A dominikanac, pater Dominik zbori: "Tu je puno segmenata krize. Svjesni ste toga: od tužilaštva, od toga da mlađi odlaze, od ekonomije, od obezvrijedivanja ili odbacivanja i branitelja i Domovinskoga rata... Toliko je zločinaca još uvijek među nama, a nisu procesuirani. I onda u jednom trenutku nađu se još i neki tamo bradati, nazovimo ih sveštenicima, opasnih namjera govoriti nama tko su naši sveci, tko su naše svetinje, tko su velikani. (...) Svako naše 'DA'...reći će to... i za HDZ, i SDP, i za Možemo i svim lijevima, je 'NE' za Hrvatsku!" - ustvrdio je pater Dominik. "I tu se mora jednom podvući crta. Mi moramo izaći iz tog simulakruma..." naveo je Gerbic te istakao blaženog, a svetog, Alojzija Stepinca "koji je dao svoju krv i položio svoj život štiteći svoje stado od komunističke nemani". Ponovio je i ove njegove riječi: "Pravi muževi ne sagiblju koljena pred lažnim duhom vremena". Žao mi je što je HRT-ov novinar, voditelj prijenosa, ostao brižljivo anoniman a koji se tako sluganski požurio (u suglasju sa šefićima kuće) ograditi se od ovih prosvjetljujućih riječi patera Gerbica. Tako ne znamo tko je konkretno od urednika, da li Baran, Dagelić, Dukarić – Stubičar ili Jančić izgovorio tu sramotu. Jer, HRT se nikada nije ogradio od optužaba notornoga Porfirija i to unatoč tome što je više od dvije tisuće ljudi potpisalo zahtjev za smjenom tih i takvih koji na HRT-u konstantno provode protuhrvatsku, anarodnu

politiku. Hrvatska radiotelevizija, tako nije hrvatska već je hrvatsko-srbska, skrojena prema Izbaviteljevu i Pupovčevu šinjelu.

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/j-novak/36645-j-novak-tugaljive-aktualije.html>

<http://dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/26008-j-novak-tugaljive-aktualije>

Da, jeste li potpisali Peticiju?

PHB – POTICAJNA SKUPINA: PROTIV POLITIČKO-IDEOLOŠKOG I MEDIJSKOG SRPSKO-HRVATSKOG JEDNOUMLJA!

<https://hrvatskonebo.org/2021/04/26/phb-poticajna-skupina-protiv-politicco-ideoloskog-i-medijskog-srpsko-hrvatskog-jednoumlja/>

A puno se pitanja iz dana u dan upućuje Crkvi u Hrvata. Poslije hrvatskog književnika Zdravka Gavrana imamo i nove:

LILI BENČIK: OTVORENO PISMO HRVATSKIM BISKUPIMA PUTEM HRVATSKE BISKUPSKE KONFERENCIJE O ODNOSU KATOLIČKE CRKVE PREMA HRVATSKOM NARODU

<http://dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/26015-lili-bencik-otvoreno-pismo-hrvatskim-biskupima-putem-hrvatske-biskupske-konferencije-o-odnosu-katolicke-crkve-prema-hrvatskom-narodu>

<https://bezcenzure.hr/toptema/otvoreno-pismo-hrvatskim-biskupima-putem-hrvatske-biskupske-konferencije-o-odnosu-katolicke-crkve-prema-hrvatskom-narodu/>

LILI BENČIK: LIJEPO JE BITI HRVAT, LJUBITI BOGA, BLIŽNJEGA SVOGA! TU ŽIVJETI, TU I UMRIJETI!

<http://dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/26000-lili-bencik-lijepo-je-bitihrvatljubiti-boga-bliznjega-svoga-tuzivjetitu-i-umrijeti>

<https://bezcenzure.hr/toptema/lijepo-je-bitihrvatljubiti-boga-bliznjega-svoga-tuzivjetitu-i-umrijeti/>

LILI BENČIK: KATOLIČKA CRKVA U HRVATSKOJ NAPUSTILA HRVATSKI narod

<http://dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/25754-lili-bencik-katolicka-crkva-u-hrvatskoj-napustila-hrvatski-narod>

BUDITE „SVEĆENICI IZ NARODA, A NE DRŽAVNI KLERICI“!

<https://hrvatskonebo.org/2021/04/29/budite-svecenici-iz-naroda-a-ne-drzavni-klerici/>

Hoće li odgovoriti, ili će uskoro i povijest Crkve u Hrvata pisati drobilice i plemeniti od ogromne posude?

Josip Pečarić

<http://dragovoljac.com/index.php/razno/26040-plemeniti-klasic-od-ogromne-posude>

<https://bezcenzure.hr/vlad/plemeniti-klasic-od-ogromne-posude/>

IGOR VUKIĆ: SJENU OD OBLAKA PROGLASILI MASOVNOM GROBNICOM...

Ljudi mogu vjerovati u svašta. Crte na prozoru nastale smrzavanjem kišnih kapi mogu podsjećati na lik nekog sveca. I onda se ljudi okupe i vjeruju. U prazno. Tako i Goran Hutinec, docent s Filozofskog fakulteta, vjeruje da je sivkasta mrlja koju se vidi na fotografiji Jasenovca, snimljenoj iz zrakoplova 20. siječnja 1945., mjesto na kojem se nalazi „masovna grobnica“.

Snimku je pronašao u arhivu fotografija u škotskom Edinburghu (National Collection of Aerial Photography, ncap.org.uk), a prošli ju je tjedan objavio Nacional, sa senzacionalističkim naslovom „Otkriven ključni zračni dokaz masovnog zločina u Jasenovcu“.

Kao i obično u lošijim tabloidima, sadržaj priloga nema mnogo veze s naslovom. Svatko razuman mora se začuditi kad vidi fotografiju. Zar stvarno ta mrlja predstavlja „masovnu grobnicu“? Po čemu se to može zaključiti? Na toj fotografiji ima više takvih mrlja. Kad se samo malo pažljivije pogleda, vidi se da je riječ o sjenama koje su na snježnom tlu napravili – oblaci.

Na drugoj su stranici dio te fotografije uvećali pa su na prođuru bosanskog sela Gradine crvenom bojom sugestivno zaokružili nekoliko mjesta. I opet, ništa. Mogli su odabrat i neka druga mjesta na slici pa zaokružiti. Na slici se ispod snježnog pokrivača jasno naziru jedino obrisi polja koja su u vrijeme poljoprivredne sezone obradivali jasenovački zatočenici. Ondje su sijali pšenica, kukuruz, konoplja, skupljali sijeno, držali volove, konje i druge životinje. Ujutro bi se skelom prebacili na bosansku stranu, a uvečer bi se vraćali u logor.

Baš na mjestu gdje Hutinec upire prstom na fotografiju nalazili su se inače, tzv. autoklavi, posebni uređaji s kojima se pomoću vruće pare steriliziralo i sušilo voće, npr. šljive. Od tih autoklava vodila je prugica do obale Save kojom su vagonetima prevoženi proizvodi te male tvornice.

Poslije rata od tih kotlova-autoklava iskonstruirana je priča o proizvodnji sapuna od tijela logoraša. Kotlovi su nedavno obnovljeni, stoje тамо i – vjerovali ili ne – služe lokalnim pripovjedačima da turistima ponavljaju priču o ljudskoj tvornici sapuna.

Neodrživa teza o spaljivanju leševa

Prema dostupnim originalnim dokumentima, ponekad je na drugu stranu bio prevezен i lijes s pokojnikom iz logora. Dakle, na bosanskoj strani postoje pojedina grobna mjesta pa i nekoliko skupnih grobnica. Ali nema masovnih grobnica koje bi izdaleka odgovarale broju od 83.000 i više navodnih žrtava jasenovačkog logora, što se želi sugerirati Nacionalovom objavom.

Čudno je da je Berislav Jelinić, glavni urednik Nacionala koji je i pisao prateći tekst, nasjeo na te neuvjerljive fotografije. Morao je biti pažljiviji već i zbog svog stručnog obrazovanja diplomiranog kriminalista. Još je gore što ponavlja tezu da su iz te navodne grobnice, potkraj rata iskopani leševi pa na brzinu spaljeni. A njihov „pepeo“ potom bačen u Savu.

Zar zbilja jedan kriminalist vjeruje da je moguće u dva-tri tjedna u travnju 1945. (kako tvrdi Hutinec), iskopati desetke tisuća leševa, potom ih spaljivati na metalnim rešetkama nakon što su poliveni benzinom (kako misli Ivo Goldstein)?

O tome sam već javno polemizirao s Goranom Hutingcem pa će ponoviti glavne naglaske:

Prvo, grobnice za tako veliki broj leševa morale bi površinom jako velike (znatno veće od zaokruženih na Nacionalovoј slici). Duboke grobnice tamo se ne mogu kopati zbog podzemnih voda.

Dруго, a još važnije: u zagrebačkom krematoriju leševi pokojnika spaljuju se oko 90 minuta u pećima s plinskim plamenicima, na 700 do 1000 Celzijevih stupnjeva (vidi reportažu iz tjednika Globus, 3. travnja 2015.). I nakon takvog tretmana, od sat i pol, kosti pokojnika ostaju gotovo sačuvane. Stoga se ostaci, nakon što se ohlade, drobe u posebnom stroju za usitnjavanje pomoću tri kamene kugle i nekoliko šipki.

Kosti se, dakle, ne raspadaju ni u prah ni u pepeo, niti poslije 90 minuta na visokoj temperaturi u zatvorenoj peći. Ono što na kraju ostane nakon „drobilice“ nije obični pepeo već smjesa tekture gustog pijeska.

Da je logorska uprava u travnju krenula u neko takvo spaljivanje, partizane bi početkom svibnja dočekale velike hrpe nagorjelih, pougljenjenih tijela i nagorenih kostiju, koje bi mogli fotografirati i pokazivati od Pariza 1947. do Zagreba 2019.

A to nisu našli.

Treće, na području Gradine, na desnoj obali Save, rađeno je 1964., sondiranje terena i ekshumiranje posmrtnih ostataka. Voditelji su bili liječnici iz ljubljane dr. Alojz Šercelj i dr. Vida Brodar. Prema njihovim zapisnicima, na gradinskoj strani pronađeni su ostaci 282 osobe. Upravo je teren na tom području bio najviše istraživan. Koristili su specijalnu sondu Dachnowsky te ručnu spiralnu bušilicu jer je zemlja u travnju, kad su istraživali, bila još vrlo tvrda. Ukupno je napravljena 191 bušotina, a u 23 su pronađeni neki ostaci povezani s ljudima – ponegdje samo kožna cipela, emajlirana zdjela i slično. U ostalim bušotinama pronađen je uglavnom „pseudogley“. A to je, objasnio je dr. Šercelj, „zemlja koja se stvarala milenijiima u oksiredukcionom procesu na jednom mjestu. To ujedno znači da na mjestu bušotine, gdje smo naišli na pseudogley, nema i ne može biti grobnica“.

Prema sadašnjoj tehnologiji, lokacije posmrtnih ostataka pod zemljom u Jasenovcu i Gradini mogu se potražiti neinvazivnim metodama pomoću tzv. georadara (GPR, Ground Penetrating Radar). Zatim se može pristupiti i ekshumacijama.

Oprez pri analizi fotografija

A pri istraživanju valja biti krajnje oprezan s fotografijama. Ne može se na temelju jedne proglašiti „ključni dokaz“. To je kao da za ključni dokaz uzmeš ispis SMS-ova iz nečijeg telefona (pa čak i da nisu izmišljeni kao što smo vidjeli u nekim aktualnim slučajevima). I mi smo u knjizi „Radni logor Jasenovac“ (Naklada Pavičić, Zagreb 2018.) na str. 291, objavili fotografiju zatočenika logora Stara Gradiška kako igraju nogomet na njihovu igralištu (jasno se vidi teren, gol, igrači, publika). Pa nismo tvrdili da je to „ključni dokaz“ za bilo što zatočenici iz Stare Gradiške kao i oni iz Jasenovca. Zatim opisuju ga i posjetitelji logora (u ovom slučaju Julius Schmidlin, izaslanik Međunarodnog odbora Crvenog križa

koji je logore posjetio u srpnju 1944.) Potvrdili su to i svjedoci optužbe, bivši zatočenici, na suđenju Dinku Šakiću.

Uzgred, nogomet se igrao i u logoru Terezino/Theresienstadt, i između zatočenika i njemačke straže, o čemu postoje i filmski snimci. Jasenovac i Terezino imaju dosta sličnosti – oba su bila i radna i tranzitna, a u njima nije bilo masovnih, serijskih ubojstava. Slični Jasenovcu bili su i slovački logori za Židove Novaky, Vyhne i Sered, odakle su Židovi deportirani u logore smrti u Treći Reich. Do deportacija život u logoru, osim same činjenice da su bili zatočeni, nije bio nepodnošljiv.

Nogomet se igrao i u Auschwitzu, ali po svemu sudeći, u njegovu radnom dijelu. Britanski vojnik, ratni zarobljenik Denis Avey bio je u radnom dijelu Auschwitza (logorski dijelovi nalazili su se pored ogromnog industrijskog kompleksa kompanije IG Farben, Monowitz-Buna Werke, tri kilometra istočno od mjesta Oswiecim/Auschwitz). U knjizi „The Man Who Broke Into Auschwitz“ Avey donosi fotografiju njegove nogometne momčadi iz logora E715, udaljenog nekoliko stotina metara od logora (pretežno) za Židove, Auschwitza III.

U radnom dijelu Auschwitza, odnosno, u tvornicama IG Farbena, bili su zaposleni i radnici iz Nezavisne Države Hrvatske, među njima i pravoslavci koji su tamo otpremljeni nakon bitke na Kozari (zarobljeni partizani i civili).

Svakome razumnom jasno je da igranje nogometa i odbojke u Jasenovcu, njegova bolnica, orkestar i kazališne predstave, ne znače da je to bio sportsko-rekreativni centar kako to neduhovito znaju reći neki naši kritičari. Orkestar i danas postoji u zatvoru u Lepoglavi pa valjda nitko neće reći da je to zabavni centar.

Nije bilo logor smrti, nego radni kažnjenički logor

Stara Gradiška, Jasenovac pa i Lepoglava bili su zatvori u doba Drugog svjetskog rata. U njima je najviše bilo zatočenika koji su utvrđeni kao aktivni protivnici države te uz njih skupina Židova izuzeta od deportacija kojima je bila izložena židovska zajednica u području Hrvatske pod utjecajem njemačkih nacista.

Jasenovac nije bio mjesto masovnih, serijskih ubojstava i zatočenici u njega nisu bili dovođeni s predumišljajem da bi tu bili ubijeni. Nije bio „logor smrti“, nego radni, kažnjenički logor. O radnom karakteru Jasenovca sami za sebe govore dokumenti, pridružuju se brojna svjedočenja bivših zatočenika. U korist takvog karaktera Jasenovca govori zapravo i fotografija objavljena u Nacionalu.

Skaka žrtva zaslužuje poštovanje. Preuveličavanje broja navodno stradalih u Jasenovcu, zbog političkih i drugih razloga, uvreda je za žrtve. A popisi s desetaka tisuća imena žrtava navodno ubijenih u Jasenovcu vrlo su velike uvrede za žrtve. Snimka koju je pokazao Nacional zapravo je element koji pokazuje koliko je važno provesti dodatna, sveobuhvatna istraživanja logora u Jasenovcu kako bismo se približili njegovoj realnoj slici.

Fotografija jedino pokazuje kako je Jasenovac bio mali logor

Fotografija objavljena u Nacionalu vrijedna jer pokazuje kako je to bio jedan mali logor, i površinom i brojem objekata. Već i ona govori protiv velikih brojeva navodnih žrtava.

Vidi se da je širina logora tek nešto veća od širine rijeke Save koja protječe pored njega. Sava je ovdje široka oko 200 metara, a fotografija pokazuje da su se logorski objekti smjestili na prostoru širokom od 250 do 370 metara. Otprikljike 350 do 400 metara iznosi i duljina logorskog radno-stambenog dijela. Taj je dio bio opasan žicom, a izvan njega nalazio se veliki prazan dio, obična livada, do zida od cigle sa stražarnicama. Zid je na sjevernom dijelu parcele bio izgrađen blizu željezničke pruge, odnosno, usporedno s prugom, trasom kojom danas prolazi cesta kojom se dolazi iz Novske u Jasenovac.

Fotografija može pomoći da se još točnije utvrdi tlocrt logorskih nastambi. No možemo se pohvaliti da smo u knjizi „Radni logor Jasenovac“ već objavili prilično precizan tlocrt logora u Jasenovcu, sa stanjem u početku 1945. koji se sasvim malo razlikuje od fotografije. U izradi su nam pomogli stručnjaci iz tvrtke Plan B iz Zagreba, specijalizirane za projekte u građevinarstvu. Na temelju fotografija snimljenih sa zemlje i povišenih objekata, satelitskih snimki, Googleovih karata, Geoportal Državne geodetske uprave i drugih izvora i računalnih alata koje posjeduje Plan B, rekonstruirali smo raspored logorskih objekata s velikom točnošću.

Neumjesna usporedba s Auschwitzom

Nacional je iz nekih svojih razloga objavio i zračni snimak dijela logora u Auschwitzu. Snimka Jasenovca proteže se preko cijelih stranica, dok Auschwitza zauzima samo oko trećine jedne stranice. Ipak, pažljivi promatrač uočit će da je u logoru u Jasenovcu bilo šest baraka za smještaj zatočenika (svaka s oko 200 mesta za spavanje), dok se na djelomičnoj slici Auschwitza može izbrojati 91 baraka. Kad se na Google karti pogleda cijela površina tog kompleksa, a radi se o logoru Auschwitz II – Birkenau, vidi se da je u njemu bilo barem 280 baraka.

Dakle, uspoređuje se Jasenovac koji je imao šest (6) baraka i jedan dio Auschwitza (Birkenau ili Brzezinka) koji je imao 90 odnosno ukupno 280 baraka.

Kad se tome doda da je Auschwitz III imao 75 stambenih baraka, a zarobljenički logor E715 još 24 baraka plus najmanje 150 baraka koje su bile sa zapadne strane tvornica IG Farben (prema tlocrtu iz knjige Denisa Aveya), proizlazi da je u logorskom kompleksu Auschwitza bilo čak oko 530 baraka.

A u jasenovačkom logoru – šest.

To ni malo ne smeta autorima poput izraelskog Gideona Greifa, koji uživa veliku podršku u Srbiji i gdje mu vlast financira knjigu „Jasenovac – Aušvic Balkana“. U njoj, nije teško pogoditi, tumači da je Jasenovac bio gori (vjerojatno iveći) od Auschwitza. Pridružuje mu se Emir Kusturica koji će na tom temelju snimati iigrani film, obilato potpomognut državnim novcem. Ide li tim putem i hrvatski Nacional?

Nema spomena zračnog bombardiranja jasenovačkog logora

Nigdje u tekstovima u Nacionalu, ni u razgovoru s pronalazačem fotografije Hutincem, nema spomena da su američki zrakoplovi bombardirali logor u više navrata. Najteži napad bio je 30. ožujka 1945., na Veliki petak, kada je srušen najveći dio logora pa i dio naselja u Jasenovcu. Fotografije tog bombardiranja sigurno postoje, jer su zrakoplovci snimali sve napade, ali za sada još nisu pronađene. Bit će zanimljivo vidjeti kako je logor izgledao tijekom tog napada i bit će onda i jasnije zašto je izgledao onako kako su ga snimili partizani

početkom svibnja. Na jednoj takvoj fotografiji objavljenoj u Nacionalu može se vidjeti kako zidovi logorskih zgrada stoe, a krovovi su im razneseni pogocima iz zraka. Upravo tako izgledaju zgrade bombardirane iz visine, za razliku od kuća srušenih odozdo postavljanjem eksploziva, o čemu smo mogli svjedočiti i za vrijeme našeg rata 1991. do 1995.

Bit će zanimljivo i otkriti zašto je baš logor u Jasenovcu bio izravan cilj iako se znalo da su njemu rade zatočenici. Slabo informirana novinarka Nacionala pita Hutinca jesu li zapadne sile tada (1945.) znale za logor u Jasenovcu, a on veli „nisam siguran da su znali za logor“.

Nevjerojatno za jednog profesora novije povijesti s Filozofskog fakulteta u Zagrebu!

Jer, poznato je da je Tito još 1942. Kominterni pisao o postojanju zatočeničkog logora u Jasenovcu, da je AVNOJ te godine izdao brošuru o logoru s iskazima zatočenika koji su pobegli iz njega. Osim toga iz logora je do 1945. pušteno samo u amnestijama, prije isteka roka kazne, više od 1000 zatočenika. Može Hutinec misliti što hoće o čitateljima Nacionala ili novinarima koji s njim razgovaraju, ali zapadni saveznici su ipak bili malo bolje informirani.

Igor Vukić / Hrvatski tjednik

<http://www.sinovioluje.com/igor-vukic-sjenu-od-oblaka-proglasili-masovnom-grobnicom/>

<https://www.dragovoljac.com/index.php/nikad-zaboraviti/36758-jasenovac-sjenu-od-oblaka-proglasili-masovnom-grobnicom>

<https://bezcenzure.hr/vlad/laz-kao-osnovno-pravilo-historijske-metodologije-po-ivu-drobilici-3/>

JESU LI GLUPI „HRVATSKI“ POVJESNIČARI?

Zvonimir Hodak (Dnevno.hr, 28. 07. 2014.) ponovno upozorava kako na katedrama za povijest na hrvatskim sveučilištima ne stanuje logika:

U nedjelju je bio 27. srpnja ljeta Gospodnjeg 2014. U Jugi je to bio praznik: Dan antifašističkog ustanka naroda RH. Zato je Anita Belak Krile u Slobodnoj demokratski dala prostor dvojici povjesničara za ocjenu tog kontroverznog dogodaja. Tri četvrtine teksta dobio je dr. Goran Hutinec sa Zavoda za povijest zagrebačkog Filozofskog fakulteta, a jednu četvrtinu dobio je prof. dr. Josip Jurčević sa Instituta za društvene znanosti "Ivo Pilar". Dr. Hutinec je vrijedni izdanak progresivno karijerističke struje naših novijih povjesničara. Kao da slušam Tvrtka Jakovinu, Hrvoja Klasića, Dragana Markovinu i Vjekoslava Pericu. Svi su oni vjerni sljedbenici Mladena Zvonarevića, jugounitarista iz 1971.g., poznatog po svojim rigidnim stavovima. Činjenica je da je NDH nastala 10. travnja 1941.g. Naš dr. Hutinec je siguran da su ustaše u tih tri mjeseca poubijale tisuće i tisuće Srba, Židova, komunista, Cigana i napredne omladine. On, kao da ispunjava športsku prognozu, ležerno barata tisućama i tisućama civila koje su ustaše u ta tri mjeseca tamanile k'o u partizanskim filmovima. Po njemu se narod ustao "spontano" i, zajedno s Talijanima i četnicima, digao ustank.

Sve u stilu "oj, narode Like i Korduna, došlo vrijeme da se diže buna!" A zločini nad Hrvatima, po Goranu su bili, kao po staroj jugošpranci, samo osveta za sve зло koje su počinile ustaše. Tako sve do 1950.g.! Goran odbija heretičku ideju da bi i bez ustaškog nasilja došlo do ustanka jer su Srbi bili protiv svake ideje o stvaranju hrvatske države. On se pouzdaje u pouzdano izvješće "Oružništva NDH" koje krivnju za srpsko-četnički ustank prebacuje na ustaše. Mora da je taj izvještaj pisao neki napredni omladinac tipa Rade Žigića. Ne znam samo zašto je Anita Krile oduzimala vrijeme mladom i ambicioznom dr. Hutinecu, mogla je jednostavno nazvati Stipu Mesića, Ivu Josipovića ili Milorada Pupovca. Mogla je čak nazvati i našu poletarku Jadranku Kosor i čula bi sve iste šprance i povijesne floskule, koje je uostalom i htjela čuti kad je zvala dr. Hutineca. Prof. Jurčević samo ponavlja ono što je već odavno utvrđeno u ozbiljnim povjesničarskim krugovima. 27. srpnja je dan četničkog ustanka u Lici, potpomognutog od strane Talijana koji su, nakon 1943.g., zajedno s četnicima preko noći postali antifašisti. Osim prof. Jurčevića, nitko od progresivnih povjesničara ne spominje svećenika Juraja Gospodnetića koji je voljom progresivnog i napačenog naroda ispečen na ražnju. Između ostalog, i to nabijanje svećenika na ražanj, bio je jedan od razloga da komunistička Juga taj zloglasni dan proglaši jednim od najznačajnijih državnih praznika u RH. Tako je obilježila i početak svoje vlasti kao zločinačke. Na kraju, sjetite se 1991.g. kolike tisuće nevinih Srba su pobili tuđmanovci dok se oni nisu sjetili da u ljeto 1990.g., postave balvane. Nakon pušione u kolovozu 1995.g., smisljavaju se novi scenariji. Najnoviji je ljubazni poziv Hrvatima u Vojvodini da se isele u svoju Tuđmaniju.

Charles Baudelarie je napisao: "mala je korist od očiju ako je um slijep!"

Doista je priglupa „znanstvena“ raščlamba dr. povijesnih znanosti Hudineca koji je „siguran da su ustaše u tih tri mjeseca od nastanka NDH poubijale tisuće i tisuće Srba, Židova, komunista, Cigana i ...“ Zapravo to možemo smatrati kao napredak u „logičkom“ promišljanju „hrvatskih“ povjesničara koji zastupaju jugo-komunističku paradigmu u povijesnoj znanosti u RH.

Zašto bi nešto tako glupo moglo biti napredak? Jednostavno, hrvatski povjesničari tog tipa uvijek mogu izjaviti i nešto što je još gluplje. Podsjetit će vas na moje pismo koje sam svojevremeno uputio predsjedniku i Predsjedništvu HAZU na vijest da je I. Razred HAZU predložio Izbornoj skupštini HAZU prof. dr. sc. Slavka, pardon Iva Goldsteina za redovitog člana HAZU (vidjeti npr. Dnevno.hr, 15. 05. 2012.):

Predsjedniku HAZU,

Predsjedništvu HAZU

Moram pohvaliti Hrvatsku Akademiju Znanosti i Umjetnosti jer konačno u svoje redove prima najboljeg hrvatskog povjesničara. Ako ništa drugo već samom činjenicom da je prof. dr. sc. Ivo Goldstein egzaktno dokazao genocidnost hrvatskog naroda dovoljno je da ga se izabere za redovitog člana HAZU.

A dokaz je zaista nešto izuzetno u povijesnoj znanosti, a široj javnosti je poznat zahvaljujući prof. Vladimиру Mrkociju koji u Fokusu, 6. prosinca 2002. navodi tvrdnju Ive Goldsteina iz njegove knjige Croatia: A History, Hurst & Co. London 1999.:

- Četnici se osvećuju Hrvatima i muslimanima za genocid u NDH, kao na primjer 15. IV. 1941., kada je četnička jedinica koja se povlačila pred ustašama u Mostaru i okolicu ubila više tuceta hrvatskih civila i popalila veliki broj kuća.

Dakle, 10. IV. 1941. je proglašena je NDH, a već u prvih 3-4 dana hrvatski narod je napravio genocid pa se četnici 15. IV. 1941. osvećuju za taj genocid. Takva genocidnost jednog naroda doista nije zabilježena u povijesti, pa se radi o izuzetnom otkriću kolege Goldsteina.

Pri tome treba uzeti u obzir da Pavelić još nije ni stigao u Zagreb, pa se za taj genocid očito treba okriviti cijeli narod.

Zahvaljujući kolegi Goldsteinu ne mogu se Hrvati više izvlačiti na zločine ustaša. Jednostavno rečeno – ovaj sjajan Goldsteinov dokaz pokazao je da se radi o genocidnosti cijelog naroda.

Pri tome ne treba smetnuti s uma da je niz sličnih izuzetnih dostignuća prof. dr. sc. Iva Goldsteina opisano npr. u:

[1] M. Brandt, Život sa suvremenicima, Zagreb, 1966., str. 190-191 Profesor Brandt (mentor Iva Goldsteina): *To mi je toga čovjeka razotkrilo do kraja kao pripravna na falsificiranje i znanstveno nepoštenje, i ja sam digao ruke od njegova daljega znanstvenog razvijatka.*

[2] Neven Budak, O knjizi Iva Goldsteina "Hrvatski rani srednji vijek", Novi Liber, Zagreb, 1995, 511 str., Radovi, Zavod za Hrvatsku povijest, Zagreb 28 (1995.), 299-333. Prof. Budak: *Neupućenom se čitatelju tako može učiniti da je Goldsteinu uspjelo otvoriti čitav niz dosada neobrađenih tema, pa čak i riješiti niz problema, dok je pri tome, zapravo, riječ o znanstvenoj fantastici.*

[3] J. Pečarić, Brani li Goldstein NDH? Zagreb, 2002.

[4] J. Pečarić, Nepoćudne knjige, Zagreb, 2003. Knjige [3] i [4] sam osigurao svakom članu Predsjedništva koji se doista želi upoznati s izuzetnim dostignućima kolege Goldsteina.

[5] V. Geiger, Osvrt na knjigu Hrvatska 1918 – 2008 Ive Goldsteina: Niz otvorenih pitanja, Vjenac, 397, 21. 05. 2009. Zanimljivi su podnaslovi u članku. Npr.: **Sumanute tvrdnje i Ideološki zaključci.** Dr. Sc. Vladimir Geiger kaže: *Predaleko bi nas odvelo nabranjanje svih činjeničnih pogrešaka i interpretacijskih improvizacija u ovoj Goldsteinovoj knjizi, koju su skloni mu mediji, bez zadrške, nazvali »kapitalnim djelom«.*

*Stoga je veličina HAZU izuzetna, jer tako velikog znanstvenika bira u svoje redove.
Čestitam s oduševljenjem.*

*Vaš,
akademik Josip Pečarić*

Dakle po Goldsteinu su Hrvati uspjeli napraviti genocid još dok Pavelić nije ni stigao u Zagreb, dakle u nekoliko dana, pa doista tri mjeseca dr. sc. Hutineca zvuče kao manja glupost, zar ne? Znamo kako je Goldstein prošao na Skupštini – dobio je najmanje glasova u povijesti Akademije! Ali je zato postao veleposlanik u Francuskoj, jer to zbog čega nije izabran u HAZU vole čuti političari u RH koji služe tuđim interesima. Zato je u pravu Hodak i kada se pita zašto je Anita Krile oduzimala vrijeme mladom i ambicioznom dr. Hutinecu, kada je mogla jednostavno nazvati Stipu Mesića, Ivu Josipovića ili Milorada Pupovca. Mogla je čak nazvati i našu poletarku Jadranku Kosor i čula bi sve iste šprance i povijesne floskule, koje je uostalom i htjela čuti kad je zvala dr. Hutineca.

Doista, jesu li i tvrdnje dr. Hutineca prigluge, ili i on ima političkih ambicija? Ili jednostavno, ako govoriš ono što se vlastima svida – ne može ti biti loše, zar ne?

Ako je i to po srijedi, meni je ogavno kada netko „prodaje“ svoju znanost da bi od toga imao osobne koristi. To kažem i kada pišem i o Josipoviću, pa zašto ne bih i sada?

A druge strane, možda je bolje što je tekst Anite Belak Krile objavljen. Ljudi nisu glupi pa je najvažniji podatak koji su čitatelji mogli u njemu naći bio onaj prof. dr. sc. Josipa Jurčevića kako je tada svećenik Juraj Gospodnetić ispečen na ražnju. Time se „antifašisti“ i u Srbu sami sebe definiraju fašistima jer godinama slave jedan tako stravičan čin!

Istina, po Josipoviću bi tako nešto bilo „lijepo lice Hrvatske“ (Josipović opet zaboravio da je Vukovar spaljen pod petokrakom – gledajući partizanske borce vidio 'lijepo lice Hrvatske', Hrvsijet, 27. 07. 2014.). Zapravo i Josipoviću i ostalim političarima koje spominje Hodak nije lako, jer stalno moraju prikrivati istinite podatke. Za razliku od onih kojima služe provodeći velikosrpski Memorandum SANU 2., oni ne mogu otvoreno lagati i smatrati da će narod kojima kao služe razumjeti te neistine.

Kako je potpuno drugačije kod Srba pokazuje nam ponajbolje jedna činjenica koja je postala poznata i hrvatskoj javnosti zahvaljujući knjizi mr. Sc. Mladena Ivezića „Titov Jasenovac“. U svom prikazu knjige dr. sc. Stjepan Razum kaže (Portal Dragovoljaca Domovinskog rata, 17. 05. 2014.):

U radnom i sabirnom logoru Jasenovac, uključujući i logor u Staroj Gradiški, umrle su tijekom četiri ratnih godina (1941.-1945.) sveukupno 403 osobe (u Jasenovcu 262, a u Staroj Gradiški 141 osoba). To je podatak koji je tadašnjoj jugoslavenskoj javnosti otkrio Brozov general Jefto Šašić, ali tek nakon Brozove smrti, 1986. godine, i to 20 godina nakon njegove spoznaje. Naime, Savezni zavod za statistiku u Beogradu, na temelju Brozove naredbe, došao je do tog podatka 1966. godine, ali zbog tadašnjega pada Aleksandra Rankovića nije bilo uputno izlaziti s njime u javnost, jer bi se uz nemirili "aveti" velikosrbske politike, što bi ugrozilo Brozovu političku moć. No, nakon Brozove smrti, a na početku političkoga uspona Slobodana Miloševića, general Šašić izlazi u javnost s tim podatkom, ali ne radi istine, već kako bi njime dokazao kako su se i Broz i Savezni zavod za statistiku urotili u Jugoslaviji protiv Srba.

Drugim riječima, ne samo da je „Srbima laž najviše pomogla u povijesti“, već je zločin ako netko ukaže na njihovu laž. A to su hrvatski komunisti i Jugoslaveni dobro znali i onda i danas, zar ne? I dok Srbi, kao general Šašić to mogu otvoreno reći, ovi jadni hrvatski komunisti i Jugoslaveni moraju prikrivati istinu. I onda i danas!

Baš mi ih je žao!

Ali pustimo g. Vicka Golužu da im objasni (CRKVA NA KAMENU, Br.7|, Srpanj 2014. stranica 29):

LJUBAV

Ako voliš
Hrvatsku svoju,
Njezino ime
I njezin rod,
Sve što joj činiš
Bit će dobro,
Jer ljubav ima
Božanski kod.

+++

Ako voliš
Hrvatsku svoju,
Sve što možeš
Za njućeš dati,
Jer kada zemlju
Srcem ljubiš
Čistu ljubav
I tijelo prati.

+++

Ako ti ime
Hrvatsko smeta
I twoje srce
Jugu voli,
U svojoj zemlji
Ti si stranac
Kojeg i njezina
Državnost boli.

+++

Ako ne voliš
Hrvatsku svoju
I ako si blizu,
Negdje pri vlasti,
U srcu svome
Gajit ćeš mržnju
Sprdat se njome
I samo krasti.

+++

Onaj tko Hrvatsku
Srcem ljubi,
Zlo joj činiti
Nije u stanju,
Jer će slijediti

Vlastito srce,
I ako treba,
- POGINUT ZA NJU !

Vicko Goluža, CRKVA NA KAMENU, Br.7, Srpanj 2014. stranica 29.

Glas Brotnja, 28. 07. 2014.

Dragovoljac.com, 29. 07. 2014.

Iz knjige: J. Pečarić: AKO VOLIŠ HRVATSKU SVOJU', ZAGREB, 2014.

ČESTITKA I KNJIGA NA DAR AKADEMIKA JOSIPA PEČARIĆA

22 prosinca, 2023

By Josip Pečarić

Poštovani,

Sretan Božić i blagoslovljenu novu 2024. godinu uz knjigu na dar želi vam Josip Pečarić. Knjiga ANTE TOMIĆ: ZNANSTVENIK ILI PODOFICIR? je dana na portalu dragovoljac.com:

<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/Tomic.pdf>

Zapravo ovaj dar je pomalo neobičan jer je dar i nastavnicima sa FER-a. Naime, do mene je došla priča kako su se neki bivši studenti FER-a iznenadili kada su na pogrebu moje supruge vidjeli puno svojih profesora.

Vjerojatno ne znaju na primjer da su tri moja doktoranda svojevremeno istog dana izabrana na FER-u za redovite profesore matematike, a na ovim slikama su i njihovi profesori koji nisu matematičari. Jedan je bivši rektor Zagrebačkog sveučilišta, a drugi bivši dekan FER-a. Zato mi se čini da je i ovaj knjiga zgodan i prigodan dar jer je i ona napisana kao odgovor na napad na njihove kolege s Fakulteta.

Tako u Uvodu knjige mogu pročitati:

Naslov knjige je dan po prvom dijelu u kome je dano reagiranje na smiješni napad Anta Tomića na knjigu dvojice doktora znanosti sa FER-a dr. sc. Nikole Banića i dr. sc. Mladena Koića 'Jasenovački popis, lažne žrtve'. Danas postoji na Internetu puno toga, pa i razni popisi žrtava rata. Za dva izvrsna stručnjaka iz računarstva bilo je doista lako da proučavaju popis JUSP Jasenovac i uspoređuju ga s drugim popisima. Napisali su preko 100 (STO) članaka o rezultatima tog rada. Bez ikakvog utjecaja na JUSP Jasenovac. Uklonili su samo jedno ime jer su im je navodnoj žrtvi na sprovodu bio Predsjednik Vlade RH. Ostale nisu jer veći broj žrtava odgovara i Vladi i mnogima iz oporbe u RH.

A knjiga Banića i Koića ima skoro 800 stranica. Toliko stranica je dovoljno da se razumije kolika je laž o logoru Jasenovac.

Evo i u svojoj kolumni od 20. 11. 2013. veliki hrvatski kolumnist i odvjetnik Zvonimir Hodak piše:

Moj prijatelj Dikan šalje mi putem fejsa popis žrtava u Jasenovcu iz 1946. g. Popis je napravila Zemaljska komisija Hrvatske iste godine. Taj popis je nedavno u Beogradu u Vojnom arhivu otkrio slovenski publicist Roman Leljak. Dakle, do 1946. g. je u Jasenovcu bilo ubijeno 576 žrtava. A onda su brojke krenule rasti i bujati... Nisu stale sve do 700 tisuća. Jakovina, Markovina, Klasić, Goldstein i slični još glasno šute... Šutnja je za njih stvarno zlato.

<https://direktno.hr/kolumnne/tko-bi-trebao-donijeti-odluku-o-vukovarug-oni-koji-su-s-razaraca-split-gadali-splitg-331659/>

Međutim ima kod nas novinara koji misle da znaju mnogo više ud drugih pa i ako su ti doktorirali u tim oblastima. Jedan od takvih je Ante Tomić koji se javio i u povodu predstavljanje ove knjige.

Laž o logoru u Jasenovcu je toliko velika da su cijeli prvi dio moje knjige, tj. tekst o ovom 'stručnjaku iz računarstva' objavili kao jedan tekst na portalu bezcenzure.hr:

<https://bezczenzure.hr/vlad/veliki-hrvatski-povjesnicar-ante-tomic-je-i-ekspert-u-racunarstvu/>

I moj tekst i niz priloga o sličnim bedastoćama Anta Tomića. Sam moj tekst je objavio portal dragovoljac.com uz sliku:

Slika je zapravo prigodna komentaru:

Marcus8 hours ago

Ha ha!

Ali, ako je Ante grof od Kante još i antifašist, a jest, onda je on zapravo "neprikosnoven", neprobojan i nedodirljiv?!

<https://www.dragovoljac.com/index.php/razno/37438-veliki-hrvatski-povjesnicar-ante-tomic-je-i-ekspert-u-racunarstvu>

Naime, u tom prvom dijelu nije bilo uopće govora o događaju u Splitu po kojem je Ante Tomić poznat i kao 'grog od Kante'.

Zapravo ta slika bi više odgovara nekom od tekstova u drugom dijelu knjige u kojima su dani članci iz mojih knjiga u kojima se spominje Ante Tomić.

Zanimljivo je da je autor velikog broja tih tekstova Zvonimir Hodak.

Zapravo i nije neko iznenadjenje jer su Hodakovi tekstovi takvi. Sjajno se ruga autorima koji pišu bedastoće pa mu Ante valjda dođe kao stalni 'gost' njegovih kolumni. Uostalom slični su i moji tekstovi kada komentiram tekstove Anta Tomića.

Akademik Josip Pečarić

O BULAJIĆEVOJ “IDEOLOGIJI GENOCIDA COHEN-PEČARIĆ”

UVOD

Bilo je za očekivati da će dr. Milan Bulajić pokušati odgovoriti na moju knjigu “Srpski mit o Jasenovcu - Skrivanje istine o beogradskim konc-logorima”, i to u maniri njegovih dosadašnjih tekstova - znači dosta plitko. Doista, lako se može ponovno pokazati kako on često sam sebe pobija. Izgleda da su ga i moja knjiga, a i naš razgovor na radiju Slobodna Europa, toliko dotukli pa je zato njegov odgovor na tako niskoj razini. Bulajića sam u tom izravnom razgovoru, a i u drugim objavljenim tekstovima argumentirano optužio kao odgovornog za mnogobrojne zločine u Hrvatskoj, BiH i u Kosovu u srpskim agresijama od 1991. do 1999. godine, jer je sudjelovanjem u Srpskom mitu o Jasenovcu, o navodnim 700.000 žrtava Jasenovca, o “najvećem srpskom gradu pod zemljom” izravno sudjelovao u pripremanju srpskog pučanstva u genocidima koji su napravljeni na ovim prostorima. U Hrvatskoj taj ‘učinak’ je bio: 22.000 poginulih, 55.000 ranjenih, 3000 nestalih. Samo u Vukovaru ubijeno je 1700 ljudi, većinom civila. Hrvatska je do sada registrirala preko 120 masovnih grobnica u kojima je do sada nađeno oko 3000 posmrtnih ostataka. Razrušeno je ili uništeno 1821 kulturnih spomenika. Čak 550 gradova i sela pretrpjelo je štete, a 35 ih je sravnjeno sa zemljom - da, sravnjeno sa zemljom. Uništeno je 171.000 stambenih jedinica, razrušeno 450 katoličkih crkava. Izravna je ratna šteta 236,4 milijardi kuna ili 65,3 milijardi maraka ili 37,1 milijardi dolara, a neizravna i tri, četiri puta veća. U ratu je izgubljen jedan i pol do dva bruto domaća proizvoda. Učinak velikosrpske politike u BiH je još gori, a spomenimo samo da se za Kosovo spominje oko 400 masovnih grobnica s desecima tisuća umorenih. “Odgovor” dr. Bulajića dan je u još jednoj njegovoj knjizi o Jasenovcu: “Jasenovac - Ustaški logori smrti ● Srpski mit? ● - Hrvatski ustaški logori - Genocid nad Srbima, Jevrejima i Ciganima”⁶, i to u poglavlju čiji naslov sve kaže: **“Srpski mit o Jasenovcu” profesora Josipa Pečarića i “Skrivanje istine o Beogradskim konc-logorima” - Ideologija genocida Cohen-Pečarić (Hrvatski informativni centar i Hrvatski institut za povijest, 1998)”**. Da, doista, dr. Bulajić, poslije moje izravne argumentirane optužbe za ratni zločin na radiju Slobodna Europa, kada nije mogao naći zadovoljavajuću obranu svoje uloge i svog doprinosa u genocidima na ovim prostorima, poput malog djeteta ‘pronalazi’ spas: optužit će Cohen i Pečarića kao ideologe genocida i onda smo na istom. Da, on misli da je time prekrižio svoj doprinos tim genocidima, a ustvari samo ga je potvrdio jer je time sam pokazao da je ideologija genocida itekako važna za ostvarivanje samih genocida. A kako je na ovim prostorima u periodu od 1991. do 1999. godine bilo samo genocida koji su pravili Srbi, vođeni dobrim dijelom i Srpskim mitom o Jasenovcu, očito je da dr. Bulajić optužuje samog sebe. Osim, naravno, ako ne misli na još veću ludost: Ideologija genocida Cohen-Pečarić je stoga što se poslije objavljivanja Pečarićeve knjige desio genocid u Kosovu. Naravno, po Bulajiću to nije srpski genocid, jer je njegov predsjednik nepravedno optužen za njega kao ratni zločinac, već je taj genocid prouzročila ‘genocidna ideologija Cohen-Pečarić’. Ako se nekome i učini ovakvo razmišljanje previše nategnuto, neka pročita pjesmu *“Jasenovac 1941-1945.”* Milke Babić

⁶ Dr. Milan Bulajić, “Jasenovac - Ustaški logori smrti ● Srpski mit? ● - Hrvatski ustaški logori - Genocid nad Srbima, Jevrejima i Ciganima”, Muzej žrtava genocida, Beograd, 1999.

kojom dr. Bulajić završava svoju najnoviju knjigu.⁷ U toj pjesmi je Jasenovac tijekom domovinskog rata bio ponovo logor za Srbe (“*Jasenovac opet logor posta*”⁸), istovjetan onom u Drugom svjetskom ratu. Ako se zna da je kroz skoro sve vrijeme Domovinskog rata Jasenovac bio u srpskim rukama, čovjek se mora zapitati - što su sve Srbi izmislili za Drugi svjetski rat, kada dr. Bulajić s time završava svoju najnoviju knjigu.

Ovdje ćemo dati analizu tog Bulajićevog ‘odgovora’, uz napomenu da njegove naredne tekstove ne treba sustavno analizirati. Naime, već sam tijekom samog razgovora s dr. Bulajićem na radiju Slobodna Europa konstatirao da na njegove tekstove ne trebaju odgovarati hrvatski povjesničari, jer oni nisu nikakvo povjesno štivo već obični pamfleti. Inače, u ovoj knjizi, dr. Bulajić se trudio da izbaci neke od najvećih gluposti za koje sam ja već pokazao koliko su absurdne. Najočitija je promjena u samom naslovu. Tu više nema “Tuđmanovog jasenovačkog mita”. Sada dr. Bulajić pokušava dokazati kako Srpski mit o Jasenovcu u stvari nije srpski mit. Očito svjestan je uloge ovog mita u pripremanju Srba za genocide u ratovima od 1991. do 1999. godine. Izgleda da ja pisanjem ovakvih odgovora pomažem dr. Bulajiću, jer on tako u novim izdanjima svoje knjige izostavlja svoje bedastoće, a time doista zakidam čitatelje koje njegovo spisateljstvo interesira upravo zbog mogućnosti da sami nalaze takve gluposti.

Međutim, iako pokušava opravdati i sebe i velikosrpsku politiku, to mu nikako ne uspijeva. Tako će se ovom knjigom, u stvari, još više osuditi, kako zbog svoje uloge u korištenju srpskog mita o Jasenovcu za pripremanje agresije i počinjenih genocida tako i izravno.

⁷ Isto, str. 862-863.

⁸ Isto, str. 863.

MIRO GAVRAN – “OSOBA GODINE 2023.”

Doista neuobičajen 'zadatak' za mene. Trebam govoriti u povodu dodjele priznanja Miru Gavranu koga su branitelji proglašili Osobom godine 2923.“.

Zašto neobično?

Do sada sam pisao o dvojici predsjednika Matice hrvatske, ali zbog napada, bolje reći hajki na njih. To su bili Igor Zidić i Filip Lukas. O ovome drugome je i nedavno bio žrtva onih koji ne vole ništa što je doista hrvatsko, pa sam o njemu i napisao knjigu:

J. Pečarić, Filip Lukas, dragovoljac.com, 2023.:

<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/Lukas.pdf>

U Prilozima dajem i prvi moj tekst tekst o napadu i na Zidića i Lukasa iz 2003. godine:
MONTIRANJE SLUČAJA MATICE HRVATSKE.

Ali nisam o tome govorio danas-

Evo što jesam:

GOVOR NA DODJELI PRIZNANJA MIRU GAVRANU

Dopustite da na početku pozdravim sve nazočne.

Velika mi je čast i zadovoljstvo što mogu kazati par riječi, a prije svega čestitati dragom kolegi Članu suradniku HAZU Miri Gavranu na ovom priznanju. Hvala g. Mladenu Pavkoviću što je mene odredio da sudjelujem u ovoj svečanosti.

Branitelji su odabrali baš Mira Gavrana prvenstveno zato što, kako i konstatiraju, od njegovog dolaska na čelo Matice hrvatske 2022. ta stožerna hrvatska kulturna institucija kao da je „procvjetala“. A kako je našim braniteljima uvijek najvažniji doprinos hrvatskim nacionalnim interesima naglasak je na sam Gavranov doprinos usvajanju Zakona o hrvatskom jeziku, pa kažu da se zahvaljujući i njegovoj aktivnosti sačuvano svjetlo našeg jezika, ali i identiteta i ideje nacionalne samobitnosti.

Gavran je član Razreda za književnost Akademije još od 2014., pa me posebno raduje što je u ime Predsjednika akademika Velimira Neidhardta ovdje tajnica Gavranovog Razreda akademkinja Dubravka Oraić Tolić.

Ja ču ovdje izdvojiti ponešto iz Gavranove biografije, mada bi kolegica Oraić Tolić to sigurno mnogo bolje učinila:

Miro Gavran, hrvatski suvremeni romanopisac, pripovjedač, dramatičar i pisac za mlade. Jedan je od najplodnijih i – u međunarodnim razmjerima – najzapaženijih hrvatskih pisaca zadnjeg desetljeća.

U jesen 2002. godine utemeljio je vlastitu kazališnu kuću Teatar GAVRAN.

Dobitnik je velikog broj književnih i znanstvenih nagrada u zemlji i inozemstvu, a njegova djela su prevedena na četrdesetak jezika.

Pokretač je i časopisa "Plima" u kojem je od 1993. do 1996. godine radio kao glavni urednik i voditelj radionica kreativnog pisanja.

Miro Gavran je jedini živući pisac na području Europe koji ima kazališni festival posvećen njemu. Festival pod nazivom "Gavranfest" osnovan je 2003. godine u slovačkoj Trnavi. Začetnici festivala su ravnatelj kazališta "Jana Palarika" iz Trnave, Emil Nedielka i kazališni redatelj iz Bratislave Michal Babiak. Na festivalu igraju predstave koje su nastale isključivo prema Gavranovim tekstovima.

Od 2013. održava se u Krakovu u Poljskoj, a od 2016. se održava u Pragu u Češkoj.

14. Gavranfest u Pragu i 20. obljetnica festivala bili su prošle godine, dakle u godini za koju mu hrvatski branitelji dodjeljuju ovo priznanje

Na njegovim stranicama u Akademiji možete vidjeti kako je dobitnik velikog broja nagrada i priznanja i u zemlji i van nje.

Kada pogledate što je sve radio i kako je zaokružio svoj rad ne čudi što to mnogi znaju prepoznati pa čak ima i kravatu sa svojim potpisom.

Ta sveobuhvatnost njegovog stvaralaštva je izuzetna. Ne samo da je izuzetno plodan kao dramaturg, nego osniva i vlastito kazalište, časopis, radionice. I onda još ima – kako sam već i naglasio - kao jedini živući pisac na području Europe kazališni festival posvećen njemu.

Razmišljao sam s kim uopće mogu usporediti Mira Gavrana? Znanstvenik sam pa je prirodno da takav život usporedim s životom nekog znanstvenika.

Sveučilište u Stanfordu svake godine objavljuje liste 2% najutjecajnijih znanstvenika na svijetu. Na tim listama od hrvatskih znanstvenika ja imam uvjerljivo najviše radova. Ali to nije nešto što je dobro za takvu usporedbu jer se promatra nečiji utjecaj uglavnom u oblasti kojom se taj odnosno ta bavi. A utjecaj može biti znatno širi. Zato se meni nametnulo ime Utemeljitelja RH znanstvenika akademika Franje Tuđmana.

Upravo sam o tome govorio prije dvije godine na obilježavanju 100. obljetnice njegovog rođena u Vukovaru kada sam rekao i ovo:

Dr. sc. Franjo Tuđman i ja postali smo članovi HAZU iste 1992. godine. On redoviti član, a ja član suradnik.

Znali su mi neke kolege sa Sveučilišta kojima nije bio drag Predsjednik komentirati njegov izbor u HAZU govoreći o njegovom školovanju, napadajući sam njegov doktorat i sl. spominjući veliki broj mojih radova i sl. Prvo je bilo smiješno jer ni ja nisam diplomirao matematiku, pa su i mene proglašavali amaterom, a u svezi s njegovim znanstvenim radom znao sam ih šokirati tvrdnjom da smatram Tuđmana najvećim hrvatskim znanstvenikom jer je on svoja znanstvena istraživanja ostvario sam i u praksi stvarajući hrvatsku državu.

Ako Tuđmanovo ostvarenje nije ponajeći mogući doprinos njegovog znanstvenog rada, ja doista ne znam što bi to moglo biti.

Naravno to sigurno ne 'razumiju' oni koji nisu željeli hrvatsku državu, a kojima sam posvetio dio tog govora TUĐMAN I HAZU dan je u prilozima, a može se naći i na Internetu:

<https://bezcenzure.hr/vlad/tudman-i-hazu/>

Takvih ima i u HAZU pa im prije 12 godina nije prošao kandidat koji je napadao taj Tuđmanov znanstveni rad, a danas mu se svi rugaju nazivajući ga DROBILICA po njegovom 'znanstvenom pronalasku', a kolege koji zastupaju hrvatsku, a ne kao on jugo-komunističku paradigmu u povijesti, tvrde da ga se uopće ne treba smatrati znanstvenikom. Drobilica je tada u HAZU na izbornoj skupštini dobio najmanji broj glasova u povijesti – manje od trećine potrebnih glasova. A i danas se mnogi rugaju Akademiji što je uopće i dobio toliko.

A povijest se ponavlja, pa se u Akademiji ponovo predlaže kandidat sličan Drobilici.

Dugo mi je trebalo da se sjetim o kome se radi. I doista sam jednom čuo za njega. Naime, napadao je akademika Tuđmana i rugao se Akademiji što takve bira za akademike. Potom sam ga uspio povezati i s događajem u njegovoj ustanovi, na kojem sam i sam bio nazočan: Otkrivanje biste Utemeljitelju RH akademiku Franju Tuđmanu.

Kada je postao novi ravnatelj, danas novi kandidat za akademika, uklonio je Tuđmanovu bistu!

Zaslužan čovjek, zar ne?

Da, jasno vam je, takav 'znanstvenik' zaslužuje biti član Akademije kojoj se rugao, a s indeksom NULA danas ga predlažu za akademika. Valjda misle da je Akademija takva da i zaslužuje takve akademike. Misli li isto većina akademika doznaće kada budemo vidjeli tko su joj novi članovi.

A Miro Gavran je samo Član suradnik HAZU!

Vjerovali ili ne!

I zato je od izuzetne važnosti što danas baš branitelji odaju ovo priznanje Miru Gavranu pa čestitke idu i njima, a naravno i doista IZUZETNOM HRVATSKOM VELIKANU MIRU GAVRANU.

Akademik Josip Pečarić

PRILOZI**MONTIRANJE SLUČAJA MATICE HRVATSKE**

(Dano je ranije)

Napomena: Tekst je ponovno objavio portal dragovoljac.com uz sliku:

<https://www.dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/38375-montiranje-slucaja-matrice-hrvatske>

TUĐMAN I HAZU

16 svibnja, 2022

Dr. Franjo Tuđman je jedinstvena pojava u svjetskoj povijesti. Stvoriti državu jednog malobrojnog naroda unatoč protivljenju svjetskih moćnika je nešto doista posebno. Cijeli život HRVATSKOG PREDSJEDNIKA (neki vole reći prvog hrvatskog predsjednika što meni nije jasno jer se odmah zapitam: A tko je bio drugi?) je bio takav da je to omogućio. Borba na strani pobjednika u Drugom svjetskom ratu, najmlađi general u JNA koji se isticao proučavanjem općenarodne obrane, izuzetan znanstveni rad u povijesti, direktorovanje u povjesnom institutu, zatvor, povezivanje s tzv. hrvatskom neprijateljskom emigracijom, stvaranje HDZ-a, stvaranje države, pobeda u Domovinskom ratu to je jedno jedinstveno djelo u kome je svaka karika bila nužna u ostvarenju cilja: neovisne države hrvatskog naroda!

Zato ne iznenaduje što se napada i dr. Tuđman kao povjesničar. Napada se sve što Tuđman jest. Ali napad na njega kao znanstvenika je i zato što on i predvodi hrvatsku paradigmu u povjesnoj znanosti.

Tuđmanovo ime povezano je s Akademijom od 1965. godine. Tada su Miroslav Krleža i Vaso Bogdanov kandidirali Tuđmana za člana na Jugoslavenskoj akademiji znanosti i umjetnosti (JAZU). Glasovanjem je odobrena kandidatura, međutim naknadno je odluka poništena od strane Grge Novaka, koji je bio predsjednik JAZU-a. U pozadini odbijenice stoje Vladimir Bakarić ili Aleksandar Ranković. Tuđman je tada izgubio podršku lokalnih partijskih vođa. Unatoč tome ostaje ustrajno negirati tumačenja povijesti koja je smatrao štetnim za Hrvatsku i sve Hrvate, posebice se dotakao pitanja iz Drugog svjetskog rata i pitanje umrlih u logoru Jasenovac.

Danas još uvijek u hrvatskoj historiografiji vlada jugo-komunistička paradigma, dakle oni koji predstavljaju po akademiku Dušanu Bilandžiću, u prijedlogu za Tuđmanov izbor u HAZU, svijet koji se "sa svojom ideologijom, poretkom i svim strukturama urušio i preko noći postao mrtvi svijet". Bilandžić dalje konstatira: "U tom kontekstu s jedne strane su preko noći obezvrijedeni milijuni pseudoznanstvenih radova, koji su postali pravo smeće, a s druge strane je verificirana ona politička literatura koja je dijagnosticirala slom tog sada mrtvog svijeta državnog socijalizma. U tu vrstu literature spadaju i djela Franje Tuđmana."! Dr. sc. Franjo Tuđman i ja postali smo članovi HAZU iste 1992. godine. On redoviti član, a ja član suradnik.

Znali su mi neke kolege sa Sveučilišta kojima nije bio drag Predsjednik komentirati njegov izbor u HAZU govoreći o njegovom školovanju, napadajući sam njegov doktorat i sl. spominjući veliki broj mojih radova i sl. Prvo je bilo smiješno jer ni ja nisam diplomirao matematiku, pa su i mene proglašavali amaterom, a u svezi s njegovim znanstvenim radom znao sam ih šokirati tvrdnjom da smatram Tuđmana najvećim hrvatskim znanstvenikom jer je on svoja znanstvena istraživanja ostvario sam i u praksi stvarajući hrvatsku državu. Pothvat za koji se vjerovalo da je nemoguć, pa je J.B. Tito tvrdio kako će prije Sava poteći uzvodno nego će Hrvati imati svoju državu. a Franjo Tuđman je svojim znanstvenim radom osporavao tu tvrdnju da bi na kraju i politički i u ratu to i dokazao. Danas imamo Hrvatsku koja je posljedica i Tuđmanovog znanstvenog rada.

Pri kraju Tuđmanovog života povećao se utjecaj nositelja jugokomunističke paradigme u hrvatskoj povijesti. Tako u državnom saboru nije prošlo ni izvješće Komisije za žrtve rata

i porača za razdoblje od osnivanja do te 1999. godine pod lažnom tvrdnjom da se radi o konačnom izvješću. Godinu dana ranije ja sam – iako nisam povjesničar – odgovorio knjigom Srpski mit o Jasenovcu / Skrivanje istine o Beogradskim konc-logorima na knjigu dr. Milana Bulajića Tuđmanov Jasenovački mit. Knjigu sam napisao na poticaj dr. sc. Mirka Valentića tadašnjeg ravnatelja Hrvatskog instituta za povijest koji se o tome konzultirao s Predsjednikom. Ta knjiga je doveo do mog sučeljavanja na radu Slobodna Europa s dr. Bulajićem koji je završio katastrofalno po njega. On se branio novom knjigom tvrdeći da je moja knjiga uz Cohenovu Srpski tajni rat najantisrpskija knjiga u povijesti i pisao je u njoj o nekakvoj ideologiji genocida Chohen-Pečarić

Krajem 1999. napušta nas jedini hrvatski predsjednik i na pogrebu svjetski moćnici iskazuju svoj bijes prema njemu zato što je postigao ono što oni nisu željeli – stvorio je Hrvatsku. Nisu mu došli na sprovod, a sjetimo se kako su masovno hodočastili kada je umro jedan od 10 najvećih masovnih svjetskih ubojica JB Tito.

Moja nova knjiga o Jasenovcu, odgovor dr. Bulajiću, tiskana je 2000. godine i na predstavljanju sam najavio da će Bulajićevu ulogu preuzeti njegovi hrvatski učenici.

Zahvaljujući australskim Hrvatima tiskana je engleska verzija obje moje knjige. Tom prigodom pozvao me je stručnjak za pitanja genocida iz Veleposlanstva SAD-a. I on je znao za Srpska pretjerivanja s brojkama žrtava Jasenovca i pitao zašto ne prihvatimo deset puta manje brojke koje zastupaju Goldsteini. Rekao sam mu da mi nikada nećemo prihvati neistinite brojke. I u HAZU je organiziran sastanak Žerjavića, Bilandžića i mene. Na moje inzistiranje dogovorili smo rad u širem sastavu u kome će biti predstavnici svih strana. Do toga nikada nije došlo jer je Žerjavić samo zanimalo da se njegove tvrdnje potvrde u HAZU.

Smrt HRVATSKOG predsjednika donijela nam je detuđmanizaciju u RH, pa i u HAZU. Jednog od glavnih detuđmanizatora novog Predsjednika RH Mesića HAZU poziva na inicijativu Prvog Razreda, dakle razreda u kome su povjesničari, da cijeloj Akademiji održi predavanje – vjerovali ili ne – iz povijesti. Jedan od tih povjesničara mi je poslije sa zgražanjem rekao kako je Mesić u predavanju imao 17 faktografskih pogrešaka. Vjerovali ili ne u pozivanju Mesića je glavni bio akademik Bilandžić koji je kao pseudoznanstvene radova, koji su postali pravo smeće, označio ono što se radilo prije Tuđmanovih radova.

Otac i sin Goldstein su u knjizi „Holokaust u Zagrebu“ iz 2001. jedno poglavlje posvetili revizionistima u Hrvatskoj povijesti. Naravno glavni revizionist bio im je dr. Franjo Tuđman. Poslije HRVATSKOG predsjednika najviše prostora posvetili su meni zbog mojih knjiga o Jasenovcu. Odgovorio sam knjigom „Brani li Goldstein NDH?“. Mladi Goldstein je dok je moja knjiga bila u tisku u intervjuu Slobodnoj Dalmaciji pozvao na moje krivično gonjenje zbog specijalnog antisemitizma, a to vam je bilo to da njega – „gadim“.

Da, antisemitizam je ako napadate Iva Goldsteina.

Nisu tiskali moj odgovor, ali su napravili intervju sa mnom kada je moja knjiga tiskana. Odgovorili su Goldsteinovi tekstrom „Akademik Pečarić uporno laže“. Pokazao sam da je veći dio njihova odgovora osnovana na njihovoj laži. Slažu da sam ja nešto napisao, pa tu „moju“ laž komentiraju. Uz prijetnju da će me onemogućiti u dalnjem laganju. Vjerovali ili ne? U Slobodnoj Dalmaciji – nisu htjeli (ili smjeli) tiskati moj odgovor. Prijetnja o mom „laganju“ odmah se počela ostvarivati!

I dok sve vlasti poslije prevrata 2000. godine sprovode detuđmanizaciju, državotvorni Hrvati pa i mi u HAZU se okrećemo glavnom udaru – kojim se svjetski moćnici svete HRVATSKOM predsjedniku – Sramotnom sudu u Haagu (kako je i naslovljena moja knjiga iz 2001.). Taj sud obavlja prljave poslove svjetskih moćnika pa je njemački parlamentarac

Klaus-Peter Willsch u tekstu Mrtvačka sinoda u Haagu napisao da je suđenje hrvatskim generalima u Haagu zapravo suđenje mrtvom Tuđmanu. Naše Pismo VS UN-a potpisalo je skoro tridesetak akademika i biskupa, a supotpisalo još 2000 Hrvata, spomenut ču samo nekoliko stotina sveučilišnih nastavnika. Osporavanje prava Hrvatima na samoobranu konstanta je u djelovanju tog suda i završila je ispijanjem otrova hrvatskog velikana generala Slobodana Praljka uz njegove riječi: „Suci, Slobodan Praljak nije ratni zločinac. S prijezirom odbacujem vašu presudu“

Što se tiče detuđmanizacije kroz osiguranje jugo-komunističke paradigme u povijesti to je rađeno na sve moguće načine. Tako su u HAZU htjeli 2012 Iva Goldsteina za akademika. Vjerovali ili ne! A zapravo je svim vlastima poslije 2000. itekako važno imati u HAZU ‘istoričara’ koji bi glasno zastupao jugo-komunističku paradigmu u povijesti. Ali koju korist imaju akademici koji su Tuđmana izabrali za akademika? S obzirom da je i Tuđman bio akademik, kao što sam i ja, vjerojatno se kolegama koji su ga predlagali bila draga Goldstenova konstatacija iz Globusa, 20. rujna 2002...:

Po izmišljanju bi Tuđmanu u nekim aspektima eventualno mogao konkurirati njegov kolega, također član HAZU, velećijenjeni akademik Josip Pečarić.

Goldsteina i predлагаče, a zapravo vlast, smo zaustavili u tome. Ali kao rezultat detuđmanizacije imamo katedre za povijest na sveučilištima u RH na kojima dominiraju ‘istoričari’. Tako i ovog tjedna u svojoj kolumni veliki hrvatski kolumnist Zvonimir Hodak podrugljivo spominje ‘čuveni povijesni trio Klasić, Jakovina i Markovina’, a drugi su dobili nova imena kao npr. zbog glupave laži o logoru u Jasenovcu Ivo Drobilica. Naravno sve to zahvaljujući mnogim državotvornim Hrvatima školovanim i neškolovanim povjesničarima koji su objavili toliko radova o hrvatskoj povijesti tako da se ‘istoričarima’ danas mnogi rugaju iako ih vlast bezrezervno podržava. Spomenut ču npr. prijedlog akademika i povjesničara HRVATSKI INSTITUT ZA POVIJEST TREBA NOSITI IME AKADEMIKA FRANJE TUĐMANA, koji nije urođio plodom. Na vlasti je stranka koju je osnovao Tuđman, a podržava ‘istoričare’ kojima je i danas Tuđman RODONĀČELNIK POVIJESNOG REVIZIONIZMA. A vlast i danas želi revizioniste i kazneno proganjati. Žele proganjati ISTINU.

Kao član inicijalnog odbora ‘Tuđman 100’ želio sam prijateljima darivati jednu knjigu objavljajući je na portalu dragovoljac.com. Moja prva knjiga iz 1998. je bila odgovor na napad na PREDSJEDNIKA. Imam i 5 knjiga koje u naslovu, podnaslovu imaju predsjednikovo ime ili su mu posvećene. Kako sam već objavio niz knjiga i o drugim izuzetnim hrvatskim domoljubima bilo mi je logično da sada to bude knjiga o nekom akademiku.

Imao sam sreću da sam bio prijatelj hrvatskom znanstveniku i hrvatskom domoljubu čiji su znanstveni pronalazak uspoređivali s jednim isto tako velikim povijesnim događajem u povijesti kao što je Tuđmanovo ostvarenje kojim je ‘Sava potekla uzvodno’. Radi se o prof. dr. sc. Zvonimиру Janku, profesoru na čuvenom sveučilištu u Heidelbergu koji je nedavno preminuo u 90. godini života. Naime i Nijemci su vjerovali da neće nikada doći do spajanja dvije Njemačke. Ali Berlinski zid je pao, a poznati njemački matematičar Betram Huppert je u prigodi proslave 65. obljetnice života prof. Janka rekao kako ga je malo toga iznenadilo u životu, ali su ga doista iznenadila dva događaja – otkriće prve Jankove grupe i pad Berlinskog zida. A prof. Janko je malo poznat u Hrvatskoj jer je mnogima u Hrvatskoj kao veliki domoljub odmah hrvatski nacionalist. A voljeti Hrvatsku i hrvatski narod u RH nije dobrodošlo.

Zato sam bio uvjeren da je za taj dar najpogodnija knjiga o prof. Janku.

Knjiga PROF. DR. SC. ZVONIMIR JANKO, DOPISNI ČLAN HAZU dana je na portalu dragovoljac.com. A zapravo i ja poput njemačkog parlamentarca mogu reći da o UTEMELJITELJU REPUBLIKE HRVATSKE govore sve moje publicističke knjige, a ima ih 135. Iz jednostavnog razloga – NE BI IH BILO DA ON NIJE NAPRAVIO ĆUDO DA SAVA POTEKNE UZVODNO!

HVALA

Josip Pečarić

<https://bezcenzure.hr/vlad/tudman-i-hazu/>

MIRO GAVRAN – “OSOBA GODINE 2023.” (ODGOVOR DON ANĐELKU KAĆUNKU)

Dragi don Anđelko,

Zahvalujem Ti na novom, po običaju duhovitom, komentaru mog govora:

Subject: Re: MIRO GAVRAN – “OSOBA GODINE 2023.”

Date: Tue, 13 Feb 2024 17:07:29 +0100

From: Anđelko Kaćunko <crodonangelo@gmail.com>

To: Josip Pečarić <pecaric@element.hr>

Sjajan si, fratele - nenadmašan!

Tako možeš samo ti... - sjajan govor, za sjajnoga hrvatskog čovjeka kakav je Gavran (zanimljivo, prezime mu završava na -AN, kao i Tuđmanu :))!

Posebno je važno što si spomenuo s razlogom nesuđenog akademika Drobilicu.

Međutim, ne znam je li javnosti poznato - kao što ti i ja dobro znademo - da on, kao povjesničar i kao "istoričar", ima čak DVA doktorata:

prvo DR. ide mu ispred imena - dr. Ivo, a drugo DR. mu je ispred prezimena, ali bez točke i stapa se s prezimenom (HAZU će utvrditi po kojem je to pravopisu!) - DRobilica.

Jasno, dodatak koji dotočnik najčešće koristi zapravo mu je nadimak - Goldstein!

O tome smo nas dvojica već izmjenjivali misli u e-dopisivanju pa mi je zato ovo palo na pamet... :D

Živ mi bio!

Moj govor s prilozima objavio je portal bezcenzute.hr:

<https://bezcenzure.hr/toptema/miro-gavran-osoba-godine-2023/>

O samom predstavljanju je objavljen (na više portala) i tekst koji dajem u Prilogu:

MIRI GAVRANU URUČENO PRIZNANJE – OSOBA GODINE!

<https://kamenjar.com/miri-gavranu-uruceno-priznanje-osoba-godine/>

<https://infokiosk.net/miri-gavranu-uruceno-priznanje-osoba-godine/>

<https://fenix-magazin.de/osoba-godine-miri-gavranu-uruceno-priznanje-pred-punom-dvoranom-specijalne-policije-iz-domovinskog-rata-rh-u-zagrebu/>

<https://www.tjedno.hr/miro-gavran-osoba-godine-2/>

<https://www.croexpress.eu/udruga-hrvatskih-branitelja-domovinskog-rata-91-proglasila-je-miru-gavrana-predsjednika-matrice-hrvatske-osobom-2023-godine/>

<https://infokiosk.net/miri-gavranu-uruceno-priznanje-osoba-godine/>

<https://bezcenzure.hr/toptema/miri-gavranu-uruceno-priznanje-osoba-godine/>

Komentirajući na 'Tvoj' način to je bilo doista prava dodjela braniteljskog priznanja: Pavković, Filipi i ja:

J. Pečarić, *Mladen Pavković*, Zagreb, 2020., str.321.

J. Pečarić, Mario Filipi, Portal dragovoljac.com, 2021.:

<https://www.dragovoljac.com/index.php/pecaric/28535-mario-filipi>

Ja?

Pa u jednom razgovoru na TV Jadran u Splitu nazvali su me „*branitelj branitelja*“, što je meni izuzetno draga 'titula'.

Kako je drugi predstavljač Mario Filipi imao sjajan govor nadam se da će ga i objaviti. Još dva prijatelja su sudjelovali u ovoj svečanosti- Naime, moj imenjak Joško Ševo pročitao pjesmu Ivana Tolja – „Duša Hrvata“:

J. Pečarić, *General Ivan Tolj*, dragovoljac.com, 2022.:

<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/GeneralTolj.pdf>

Ta knjiga i počinje pjesmom ANIMA CREATORM (DUŠA HRVATA)!

Mladen je u jednom trenutku primijetio da je nazočan Matičin književni tajnik Božidar Petrač. Nezahvalno je pisati tko je sve bio nazočan i od književnika i od matičara. Neka mi bude dopušteno da spomenem još dva imena prof. dr. sc. Vanda Babić Galić i dr. sc. Stjepo Mijović Kočan:

J. Pečarić, *Stjepo Mijović Kočan*, Zagreb, 2020, str. 362.

J. Pečarić, *Vanda Babić Galić o Boki i Bokeljima*, dragovoljac.com, 2023.:

<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/vanda.pdf>

Vanda je na fotografiji prva s lijeva ona je moja Bokeljka i savjetnica ministra Grlić-Radmana koji je također i član Matice hrvatske i koji je u svom govoru lijepo govorio o izlaganje Marija Filipija.

Ministar je govorio o tome kako Austrijska pokrajina Štajerska od akademске godine 2024./25. uvodi hrvatski jezik kao samostalan predmet nastave materinskoga jezika u svoj redovni školski sustav. O tome možete čitati na nizu portala, kao npr.:

<https://narod.hr/eu/austrijska-pokrajina-uvodi-hrvatski-jezik-kao-predmet-u-skolama>

Završetak mog govora tj. pitanje zašto Gavran nije redoviti član HAZU komentirala je i tajnica akademijinog Razreda za književnost akademkinja Dubravka Oraić Tolić, pa se možemo nadati da će doista – kako Ti kažeš – sjajni hrvatski ljudi postajati i akademici, a za Gavrana je tako očita nepravda što to već nije. Inače suprug kolegica Oraić Tolić je bio moj veliki prijatelj Benjamin Tolić:

J. Pečarić, *Benjamin Tolić*, dragovoljac.com, 2022.:

<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/BenjaminTolic.pdf>

Tu knjigu sam uspio objaviti prije nego nas je napustio. A kolegica Dubravka je i potpredsjednica Matice hrvatske.

A potpredsjednik Matice hrvatske koji je također bio nazočan je povjesničar dr. sc. Mario Jareb. S njim sam imao žestoku polemiku oko interpretacija onoga što je on pronašao o ZDS. Zašto bi se u svemu slagali, ali činjenica da su meni itekako bili dragocjena ta njegova istraživanja. Zapravo kada sam kontaktirao dr. sc. Mata Artukovića koji je kao ravnatelj HIP-a Slavonski Brod i postavio Tuđmanovu bistu, koju je odmak kada je umjesto njega postao ravnatelj uklonio sadašnji kandidat za akademika, on se zapitao zašto u Akademiji ne predlažu povjesničare koji to doista zaslužuju, pa je spomenuo i dr. Jareba. Čini se da je HAZU nepravedna ne samo prema predsjedniku već i kada je u pitanju potpredsjednik Matice,

S druge strane nepravda je bila što recimo i sam Artuković nije bio kandidat za hrvatskog akademika.

A odgovor je vjerojatno dan u mojoj knjizi:

J. Pečarić, *Dr. sc. Mato Artuković*, Zagreb, 2020., str.224.

Naime kada se za akademika predlažu nositelji jugo-komunističke paradigme u povijesti zar može uopće biti predložen netko o kome ima u toj knjizi i poglavljje:

DR. MATO ARTUKOVIĆ O HRVATSKO- ŽIDOVSKIM ODNOSIMA KROZ POVJEST	168
POVJESNIČAR MATO ARTUKOVIĆ: KULT ‘UGROŽENOG SRBINA’ TRAJE VEĆ 130 GODINA ZAHVALJUJUĆI HRVATSKIM JUGOSLAVENIMA ...	177
M. ARTUKOVIĆ: JUGOSLAVIJA JEST NESTALA, ALI JUGOSLAVENSTVO JE NAJŽIVLJE U HRVATSKOJ	190
NISU PROBLEM VUČIĆ, VULINILI DAČIĆ, NEGO ONI U HRVATSKOJ KOJI IM DAJU OPRAVDANJE SVOJIM SULUDIM OPTUŽBAMA RH ZA FAŠIZACIJU I USTAŠTVO!.....	202
DAVOR DIJANOVIĆ, IZA KULTA 'UGROŽENOG SRBINA', KOJI PROPOVIJEDA MILORAD PUPOVAC SUZNI, SKRIVA SE ZLOČINAČKA IDEJA	213

Kada Tvoji pronalasci dovedu do novog imena pa Ti prethodno prezime postane nadimak, kako Ti don Anđelko konstatiraš, onda si podoban za Akademiju. Ako napadaš Utemeljitelja RH ili uklanjaš njegovu bistu onda si podoban, ali nemaš ako još prethodnoj državi objavljuješ znanstvene članke o kultu „Ugroženog Srbina“.

Posebno mi je važno što si otklonio moj strah da sam previše govorio o dr. sc. Ivu DRobilici: *Posebno je važno što si spomenuo s razlogom nesuđenog akademika Drobilicu.* A nazočnost Ministra Grlić-Radmana mogla me je odvesti na to da više govorim o DRobilici nego o našem slavljeniku.

Zašto kada znamo da Vlada u kojoj on jeste podržava laži o Jasenovcu?

Još kada sam s prof. dr. sc. Matkom Marušićem (J. Pečarić, *Prof. emeritus dr. sc. Matko Marušić*, Zagreb, 2021. str. 444.: i prof. Marušić i ja smo na listama 2% najutjecajnijih znanstvenika Sveučilišta u Stanfordu) pisao pisma vlastima o objavljenim znanstvenom radu i metodi koja pokazuje kako je današnji popis žrtava u Jasenovcu lažan – jedini POZITIVAN odgovor dobio sam od ministra Grlić-Radmana!

Također, prema žestini kojom se Predsjednik Milanović obrušio na Ministra Grlić-Radmana da se zaključiti da je Ministar na tom tragu odigrao ključnu ulog u zaustavljanju novog imenovanja za veleposlanika dr. sc. Iva DRobilice. O tome sam napisao knjigu:

J. Pečarić, Milanović hvali Grlić-Radmana, dragovoljac.com, 2023:

<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/MilanoRadman.pdf>

U toj knjizi ima veliko poglavlje GOLDMAN O GOLDSTEINU (PISMA PREDSJEDNICIMA) str. 168.-323. o drobilici dr. sc. Iva DRobilice.

Petnaestak pisama koje je s prilozima dobio koja pokazuju da je dr. sc. Ivo DRobilica svojim 'pronalaskom' postao poznat i rugaju mu se i u svijetu nije bilo dovoljno Predsjedniku da shvati da takvi ne doprinose ugledu RH. (Valjda ga nije upravo zato i predložio.)

Kad bih se tu zaustavi vjerojatno bi već bilo previše DRobilice u tom govoru.

Ali kako se zaustaviti kada mi je DRobilica tzzio zbog knjige u kojoj pozitivno pišem o Predsjedniku:

J. Pečarić, Druker / Predsjednik o Puhovskom, Portal dragovoljac.com, 2020.:

<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/druker.pdf>

Kako da ne spomenem DRobiličine svjedokinje Sanju i Teresu.

Kako ne spomenuti Teresino svjedočenje:

Svjedokinja Teresa Goldstein je iskazala da kada se dogodi ovako nešto onda je reakcija tužitelja užasno emotivna, ali i svih njih. Jedino što je sada bilo drugačije je njegova fizička

reakcija, tužitelj je imao stezanje oko srca, to je bilo kao srčani udar, on je urlikao, a osvijestio se nakon nekog vremena. Nije prvi put da se događa ovako nešto, ali je prvi put da je bila takva fizička reakcija. Reakcija tužitelja je emotivna, on se jako uzruja, govori da se može vjerovati da se to događa, a onda to uzruja nju i majku. Čita komentare i dosta ljudi piše da ne žele tužitelja u Hrvatskoj, da se treba iseliti, da ga ne žele živog. Stvarno ima strah da se tužitelj nešto ne dogodi. Sve ovo direktno ili indirektno odražava se i na njezin osobni život i posao, jer na poslu od kolega doživljava komentare u vezi oca, negativne konotacije u smislu da je njezin otac mrzitelj Hrvatske, da je on glupan i da je ona glupa.

A najsmješnije je što je na kraju sam DRobilica ili netko kome on vjeruje shvatio koliko je glupo tužiti me za knjigu o Puhovskom i da samo doliva ulje na vatru onima koji za njegovu kćerku kažu da je glupa pa tu presudu spominje u najnovijoj knjizi „Povjesni revisionizam i neoustaštv - Hrvatska 1989-2023.“ na str. 221.:

... Pečarićev u knjizi Brani li Goldstein NDH (J. Pečarić, Brani li Goldstein NDH? Zagreb, 2002., JP) čime je stavila u istu ravan profesionalnu historiografiju i ispolitizirani (revizionističko-neoustaški) amaterizam (garniran uvreda i klevetama, što je 2022. dobilo i sudske pravorijek).

Doista bi bilo previše DRobilice, i dobro je bilo što o ovome nisam tamo govorio. Jer govor je bio, za sjajnoga hrvatskog čovjeka kakav je Gavran, zar ne!

Josip Pečarić

PRILOG

MIRI GAVRANU URUČENO PRIZNANJE – OSOBA GODINE!

13/02/2024

Pred ispunjenom dvoranom Specijalne policije iz Domovinskog rata RH u Zagrebu, svečano je uručeno priznanje Osoba godine 2023. poznatom hrvatskom književniku, dramatičaru i predsjedniku Matice hrvatske Miri Gavranu.

Ovo tradicionalno priznanje slavodobitniku je uručio Mladen Pavković, predsjednik Udruge hrvatskih branitelja Domovinskog rata 91., koja je i organizator ove svečanosti.

U prigodnom programu govorili su i akademik Josip Pečarić, Hrvatski ratni vojni invalid i književnik Mario Filipi, dok je dramski umjetnik Joško Ševo pročitao pjesmu Ivana Tolja – „Duša Hrvata“.

Skupu su se još obratili i ministar vanjskih i europskih poslova dr. sc. Gordan Grlić-Radman, ispred HAZU tajnica Razreda za književnost akademkinja Dubravka Oraić Tolić i državni tajnik Darko Nekić u ime Andreja Plenkovića, predsjednika Vlade RH i Tome Medveda potpredsjednika Vlade i ministra hrvatskih branitelja.

U glazbenom dijelu programa nastupao je Walter Neno Neugebauer.

Gavranu su još čestitke uputili i ministrica kulture i medija, ministar policije, župan Zagrebačke županije, Glavni ravnatelj policije i brojni drugi.

Svi su manje-više istaknuli iznimski doprinos slavodobitnika oko donošenja Zakona o jeziku, uspjesima Matice hrvatske, kao stožerne hrvatske kulturne institucije te njegov veliki doprinos u svijetu, kao istinskog ambasadora hrvatske kulture.

Otkako je Gavran na čelu Matice hrvatske, umnogome se osjeća i vidi iznimna suradnja i s hrvatskim braniteljima i stradalnicima hrvatskog obrambenog Domovinskog rata – čuli smo.

Dobitnik ovog tradicionalnog priznanja, kojeg su uz ostale prije njega primili Luka Modrić, Kolinda Grabar Kitarović, Tomo Medved, Zlatko Dalić i drugi iskreno je zahvalio na ovoj nagradi, uz napomenu da ju posvećuje svima onima koji su se izborili za Zakon o hrvatskom jeziku te svim svojim suradnicima u Matici hrvatskoj.

Teško mi je i riječima opisati koliko sam sretan – kazao je Gavran.

Tekst i slika: Milan Pišković

<https://kamenjar.com/miri-gavranu-uruceno-priznanje-osoba-godine/>
<https://infokiosk.net/miri-gavranu-uruceno-priznanje-osoba-godine/>
<https://fenix-magazin.de/osoba-godine-miri-gavranu-uruceno-priznanje-pred-punom-dvoranom-specijalne-policije-iz-domovinskog-rata-rh-u-zagrebu/>
<https://www.tjedno.hr/miro-gavran-osoba-godine-2/>
<https://www.croexpress.eu/udruga-hrvatskih-branitelja-domovinskog-rata-91-proglasila-je-miru-gavrana-predsjednika-matice-hrvatske-osobom-2023-godine/>
<https://infokiosk.net/miri-gavranu-uruceno-priznanje-osoba-godine/>
<https://bezcenzure.hr/toptema/miri-gavranu-uruceno-priznanje-osoba-godine/>

<https://laudato.hr/emisije/domaci-program/izdvojeno/miro-gavran-osoba-godine-2023>

‘DROBILIČARI’ (DRobilica o Thompsonu)

Dragi don Andelko,
Zahvaljujem Ti i na novom komentaru iz koga sam uzeo i naslov ovog teksta:

Subject: Re: MIRO GAVRAN – “OSOBA GODINE 2023.” (Odgovor don Andelku Kaćunku)

Date: Wed, 14 Feb 2024 14:50:35 +0100

From: Andelko Kaćunko <crodonangelo@gmail.com>

To: Josip Pečarić <pecaric@element.hr>

Opet si sjajan, fratelo - premda tvoji opisi djeluju preobširni, oni se s lakoćom čitaju pa čak ni ponavljanja u njima nisu suvišna, nego u funkciji "mater studiorum"!

Svaki medij koji objavljuje ono što je nama i svakom domoljubu na srcu pokazuje svoju opredijeljenost i svrstanost (jer, po Stepinčevoj "formuli" života, u bogoljublu, čovjekoljublju i domoljublju ne može biti "nesvrstanih"!)...

Budući da još uvijek ni jedan tiskani medij nije objavio vijest o "MG-osobi godine" - premda im se nikada ne žuri kad je riječ o nezaobilaznom događaju koji ih "ždere" - do konca tjedna im dajem vrjemena da me razuvjere kako nisu "drobiličari"...

Živ mi bio!

Pretpostavljam da nisi mislio kako su drobiličari samo ovi iz tiskanih medija. Meni je to sjajan naziv za sve koji podržavaju jugo-komunističku paradigmu u povijesti jer je doista dr. sc. Ivo DRobilica sjajan primjer koji sa svojim pronalaskom koji je doveo do toga da mu je nekadašnje prezime postao nadimak zapravo obilježio sve njih!

Zar nisu drobiličari i sudci kojima kada za takve pronalazače drobilica u Jasenovcu netko kaže da zapravo time žele dokazati navodnu genocidnost hrvatskog naroda osude kao da je tvrdio da je drobiličar izrekom to i rekao, pa da to nije nikakav zaključak tj. vrijednosni sud.

A da i ne spomenemo političare-drobiličare.

Ali ipak se trebam više osvrnuti na osobu po kojoj je uveden pojam „drobiličari“ dakle na dr. sc. Drobilicu s nadimkom Goldstein.

Na nedavnom predstavljanju zbornika radova u povodu obljetnice biskupa Košić u razgovoru se HRVATSKI biskup sjetio kako sam se uplašio da me dr. sc. Ivo DRobilica nije spomenuo u njegovoj knjizi „Povjesni revizionizam i neoustaštvo – Hrvatska 1989–2022“. Srećom jeste. Kad te takvi napadaju to su doista najveće pohvale jer radiš tako dobru stvar da takvi reagiraju. A kad te hvale prijatelji nikad ne znaš je li to samo zato što ste prijatelji, zar ne.

Još mi je draže kada me spominje zajedno s biskupom Košićem.

Tako na str. 375.-376. DRobilica piše:

Biskup Košić je proteklih godina u brojnim javnim istupim promovirao neoustaštvo. Na primjer, tvrdio je da su akademik Pečarić i pjevač Marko Perković "hrabri ljudi" te da se uz njih dvojicu "vezuje i domoljubni pozdrav 'Za dom spremni!'". A onda je krenuo objašnjavati da "ustaštvo nije bilo fašizam nego organizirano vojno djelovanje u obrani

Hrvatske kao države". Optužio je "hrvatske političare (posebice predsjednika Mesića) koji su u židovskom Knesetu, pa potom pri formiranju vlade s Karamarkom na čelu – optuživali Hrvate zbog 'ustaške guje' i 'skretanja u ustaštvo'". Službena "interpretacija Jasenovca temelji se na mitovima i lažima", tvrdio je, pa se zapitao "zašto naša država već jednom ne naloži istragu – ali ne političku nego znanstvenu, pa ako je potrebno i međunarodnu - da znamo što se to stvarno dogodilo npr. u Jasenovcu? A onda je pokazao da o Jasenovcu već sve zna: "u pola stoljeća, naime, svjedočili smo teroru gdje su slobodnomisleći i hrabri, najbolji ljudi koji su mislili drugačije od vladajućih, bili u Jasenovcu, Staroj Gradiški ili inozemstvu likvidirani. Danas se otkriva i taj Jasenovac, i kao komunistički logor" Umjesto da bude degradiran, Košić je baš tih tjedana 2015. zamijenio poziciju predsjednika Vijeća HBK za ekumenizam i dijalog (što je pozicija primjerena nekome tko promovira neoustaštvo!?) još prestižnijom – postavljen je za predsjednika Vijeća HBK za nauk vjere. Splitsko -makarski nadbiskup Marin Barišić je u propovijedi slavio Filipa Lukasa (v. str. 554-555), naglašavajući kako je bio "etičan, duhovan, pravedan, solidaran i osjetljiv na potrebe drugih". Istakao je i njegovo tobožnje "čovjekoljublje" i "demokratičnost".

Kao što vidiš tu me je povezao s velikim hrvatskim biskupom zbog Thompsona i ZDS. Kako si Ti još 2002. napisao članak **KORIJENI THOMPSONOFOBIJE – KAKO SAM RASKRINKAO THOMPSONOVU "USTAŠTVU"** u kome si napade na Thompsona i ZDS polemizirao s Ivanom Zvonimirom Čičkom čini mi se da sam ipak ja malo poslije Tebe to isto radio ali s Goldsteinom u članku objavljenom malo kasnije u *Hrvatsko slovo*, 28. veljače 2003. u članku koji dajem u Prilozima: **Neka pate kad im smeta, Hrvatska je prvak svijeta!**

Kako li je smiješno kad biskupove tvrdnje o ustaštvu komentira ljubitelje jednog od masovnih ubojica u prošlom stoljeću JB Tita koji na takvom popisu zauzima visoko 10. mjesto. Mnogo je bolje plasiran od Miloševića koji je na 30. mjestu ili od Nedića koji je na 40- mjestu

Kako je povod ovih mojih komentara bio moj govor na dodjeli priznanja „Osoba godine 2023.“ predsjedniku Matice hrvatske pa sam pisao i o Filipu Lukasu (dao sam i link za moju knjigu o njemu) i priglupim napadima na Lukasa i DRobilice i njegovog tate. Ipak lijepo je od DRobilica da je spomenuo kako je *nadbiskup Marin Barišić u propovijedi slavio Filipa Lukasa*.

Na str 424. Drobilica će, kao veliki ljubitelj vele-zločinca JB Tita, o fašističkim sklonostima branitelja pa i o ZDS:

Stav hrvatskih branitelja o ratu u kojem su su djelovali usporediv je s arditima u fašističkoj Italiji. Arditii su smatrali da Italija, iako pobjednica, nakon Prvog svjetskog rata nije dobila ono što je zaslужila. Govorili su o "osakaćenoj" pobjedi. Slično misli i značajan broj radikaliziranih hrvatskih branitelja koji tvrde da su donijeli svojoj domovini oslobođenje tako da na njezinu teritoriju nema više strane vojne sile, ali da ona nije oslobođena od Srba, "Jugoslavena", "udbaša", "komunista" i sličnih. Naravno, uz to ide i sva bagaža fašistoidnih elemenata, poput mržnje prema "drugom" i "drugačijem". I logično se, naposljetku narativ preljeva u povjesni revizionizam i neoustaštvu.

Na primjer, promocija knjige Josip Šimunić i "za dom spremni" Josipa Pečarića u prostorijama zagrebačke HIDRA-e 2019 . pretvorila se u ustaški dernek. Prvo je netko pročitao pjesmu posvećenu Šimuniću koja završava usklikom "za dom", našto je publika uzvratila: "Spremni!" U diskusiji, koja se većim dijelom nije direktno ticala teme promovirane knjige napadnuti su svi mogući "neprijatelji Hrvatske i hrvatskog naroda: Pupovac, Ivo Josipović, historičari Goldstein, Jakovina i drugi".

Ta mržnja branitelja koja se može nazvati eshatološkom ne proizvodi samo političke, društvene i psihološke posljedice, ona rezultira dubokim kulturnim lomovima. Tako da današnja Hrvatska nije sposobna, djelomično zahvaljujući i tim navodnim predstavnicima branitelja, da zajednički komemorira žrtve ratova koje su je zadesile. Tuga, koja bi trebala biti zajednička, utopljena je u mržnju. Neki su branitelji 2013. blokirali vukovarsku kolonu sjećanja, neki, pak, inzistiraju na lažima o povijesti Jasenovca. I opet se nameće usporedba s jednim europskim primjerom, ovaj put s Weimarskom Njemačkom: dvadesetih godina je socijaldemokratska pruska vlada (kao vlada jedne od njemačkih zemalja) planirala podizanje spomenika bici kod Tannenberga iz 1914. Radikalna je desnica sve učinila da pruska vlada 1929. ne sudjeluje na otvorenju spomenika.

A meni je drago da me takvi spominju kada napadaju branitelje. Krivi su im što im nema Juge.

Na str. 453. spominje opet Biskupa, ali npr. Borovčaka, Tomislava Vukovića, Thompsona, mene... Lijepo društvo, zar ne? A naslov još ljepši. DRobilica opet o Jasenovcu:

Sramotna debata o Jasenovcu

Nakon što je Franjo Tuđman u Bespućima 1989. otvorio debatu o karakteru ustaškog logora Jasenovac, u narednim su godinama taj posao nastavili drugi, revizionisti i neoustaše. Oni su u proteklih 30 i više godina opsjetivno nastojali ponovno napisati povijest tog najstrašnjeg ustaškog logora. Pristupi su im bili ponešto različiti, baš kao i činjenice i argumenti koje su koristili. Međutim, zaključak im je uvijek bio manje-više isti: trebalo je minimizirati ili posve negirati zločin koji se u logoru dogodio. Količina tih napisa, koji su često bili s one strane dobrog ukusa, stvarala je tijekom godina u hrvatskoj javnosti dojam da se u Jasenovcu uistinu zbivalo nešto što nije sukladno službenim tumačenju, kakvo prezentira JUSP Jasenovac.

Tvrđnje o takozvanom "jasenovačkom mitu", kao što smo pokazali, promovirane su još u dijaspori, i prije 1990. U Hrvatskoj je diskusija pokrenuta 1989., većim dijelom pod pritiskom srpskog nacionalističko-revizionističkog narativa utemeljenog na mitu o 700.000 jasenovačkih žrtava. u Hrvatskoj ga je prvi otvorio Ljubo Boban, potom i neki drugi, a onda na specifičan način preuzeo Franjo Tuđman, potom pravaši i drugi ekstremni desničari, pa i istaknuti HDZ-ovci, poput Andrije Hebranga (Hebrang mu se izrugao zbog 'pronalaška' novog biološkog zakona da bi objasnio nedostatak forenzičkih dokaza za navodno stradale u Jasenovcu, JP), ali i historiografski amateri (uvijek me obraduje kada vidim da DRobilica spominje amatere, a zapravo mu je pravi mentor bio neškolovani AMATER povjesničar tata Slavko što mu se zna npr. narugati i izvrsni hrvatski povjesničar dr. sc. Vladimir Geiger; JP) poput Marijane Cote, Josipa Pečarića, Vlade Vladića, Tomislava Vukovića, Damira Borovčaka, biskupa Vlade Košića Ivana Zvonimira Čička, pjevača Marka Perkovića...

Nije sramota kada 'istoričari' tako lažu da po takvoj laži dobiju i ime, a vidimo da ono sadrži i novi doktorat; dr. sc. Ivo DRobilica.

Sramotba je depata o lažima. Jer sigurno je istina kad DRobilica i njegov tata AMATER nešto tvrde, zar ne=

O Jasenovcu će DRobilica i na str. 455., a spominje i prof. Mrkocija o kome sam napisao knjigu (J. Pečarić, Vladimir Mrkoci, Zagreb, 2021., str. 285.):

Na početku novog vala promocije revizionističko-neoustaške "istine" o Jasenovcu nakon 2000. stoji knjižica (128 str. malog formata) Vladimira Mrkocija i Vladimira Horvata Ogoljela laž logora Jasenovac. Josip Pečarić je u predgovoru s negodovanjem konstatirao kako je "danас u Hrvatskoj kao točna prihvaćena brojka žrtava Jasenovca koju zagovaraju

otac i sin Goldstein - od 80 do 100 tisuća". Ključna teza glavnog autora Vladimira Mrkocija jest da valja dovesti u pitanje broj jasenovačkih žrtava koje predlaže Goldsteinovi, jer, tobože, "za masovna ubijanja zatočenika nema dokaza", a "u Jasenovcu, osim Židova i Cigana, nije bilo nevinih zatočenika. Svi ostali, osim možebitnih iznimaka bili su zatvoreni zbog antidržavne terorističke djelatnosti, i bili bi u svakoj državi u sličnim okolnostima za ista djela osuđeni i zatočeni". Pored te absurdne i duboko nemoralne tvrdnje, Mrkoci se najviše bavi uljepšanim prikazom svakodnevnog logoraškog života, dokazujući to istrgnutim primjerima iz memoara Milka Riffera i tretomne knjige Antuna Miletića, a prešućujući neusporedivo brojnije podatke iz istih knjiga koji daju pravu sliku Jasenovca kao brutalnog logora smrti.

Prpf. Mrkoci je želio da zajedno napišemo zajedno jednu knjigu, ali tada to nisam mogao. On je objavio knjigu:

VLADIMIR MRKOJI KRATKA POVIJEST KOMUNIZMA (ZA NEKOMUNISTE), Naklada Pavičić, Biblioteka XX. stoljeće, 2017. str. 240.

Knjigu su predstavili: prof. dr. sc. IVO BANAC, povjesničar; IVAN ZVONIMIR ČIČAK, gimnazijalski učenik prof. Mrkocija, predsjednik Hrvatskog helsinškog odbora; dr. sc. ZLATKO HASANBEGOVIĆ, povjesničar, saborski zastupnik; JOSIP PAVIČIĆ, pisac i nakladnik, urednik knjige.

Vjerovali ili ne na str. 469. on spominje i Pravednicu među narodima o kojoj sam također napisao knjigu (J. Pečarić, Pravednica Među Narodima - Ljubica Štefan, Portal dragovoljac.com: <http://www.dragovoljac.com/images/minifp/LjStefan.pdf>):

Prva osoba koja je iskoristila svjedočenja objavljena u Vjesniku bila je Ljubica Štefan, devedesetih godina bliska vlastima. Citirala je Ercegovića i druge navodne svjedočoke, pa onda i jednog svjedoka koji je (navodno!?) nazočio egzekucijama, ali je ostao, "zasada, sam o NN, jer se boji za svoju obitelj". Opaskom o poslijeratnom Jasenovcu tom se poslu priključio i Josip Pečarić te praktički istovremeno i Josip Jurčević: "...jasenovački je logor bio upotrebljavao kao logor i nekoliko godina nakon rata - poslužio je za logor novim vlastima, najprije jedinica JA, a zatim i civilnim vlastima NR Hrvatske". Jurčević smjerno citirao Tuđmanova Bespuća. Potom će 2005. u knjizi Bleiburg tu tvrdnju otprilike ponoviti ("Jasenovac, najveći logor u NDH, nakon rata bio je logor koji j e koristila jugoslavenska država"), ali ovaj put ne spominje Tuđmana jer podrazumijeva da su njegove tvrdnje postale općeprihvaćena činjenica.

Je li puka slučajnost da je taj porast interesa za poslijeratni Jasenovac koincidirao s pripremama za suđenje Dinku Šakiću? Potom je nastupilo svojevrsno zatišje; poslijeratni Jasenovac je potisnu u drugi plan.

Stipo Pilić i Blanka Matković su 2012. u Radovima Zavoda za povjesne znanosti HAZU-a u Zadru objavili tekst Poslijeratni zarobljenički logor Jasenovac prema svjedočanstvima i novim arhivskim izvorima u kojem su nastojali iznijeti dokaze o postojanju tog logora – unatoč golemom...

Posebno mi je drago što spominje autore Pilića i Matkovićku i knjigu tiskanu od stane HAZU jer je njegov tata neškolovani AMATER napao 2015. godine i knjigu „Jasenovački logori – istraživanja“, autora Vladimira Horvata, Igora Vukića, Stipe Pilića i Blanke Matković. Naime „Slobodna Dalmacija“ od 21. lipnja 2015. na str. 24 i 25 donijela je reakcije Slavka Goldsteina, Hrvoja Klasića i Tvratka Jakovine. Nažalost, kritike navedenih osoba nisu bile zasnovane na znanstvenim ili logičkim argumentima, nego na uvredama i prijetnjama.

Posebno treba izdvojiti prijetnju tate Slavka zato što je on bio posebni savjetnik predsjednika Vlade RH za kulturu. On tuđe argumente naziva neistinama i ocjenjuje da on *za takve stvari više nema tolerancije*.

Da to treba ozbiljno shvatiti vidi se i iz pisma g Đura Vidmarovića, predsjednika Hrvatskog kulturnog vijeća:

Nisam znao da je gospodin Goldstein savjetnik predsjednika Vlade RH za kulturu! Nikoga ne vrijedam, ali, mit respect, nonsens je pored tolikog broja eminentnih hrvatskih kulturnjaka na tako prestižno mjesto postaviti čovjeka koji nema visokoškolsku naobrazbu, a nije slikar-naivac ili pučki pjesnik, već izdavač, trgovac, čovjek iz poslovnih krugova. Njegov pokojni otac je imao umjetničkog dara i bio nadaren spisatelj i cionistički promičbenik, ali sin nije napisao niti jednog stiha. Gos'n Slavko je sa svojim sinom napisao nekoliko zanimljivih priloga iz povijesti Židova u Hrvatskoj, ali kada se uhvatio s problemom židovskih žrtava tada se pokazalo kako je političar koji ne zna struku, ali znade zaključivati od oka. To što je Židov svaka čast, ali to ga ne uzdiže automatski iznad ranga sveučilišnih profesora, akademika i istaknutih ljudi u kulturi. Sada mi je jasnije zbog čega se kod nas odvijaju procesi koje možemo nazvati kulturocidom.

Ti napadi su doveli do Pisma HAZU u kome se traži da Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti doneće deklaraciju o slobodi istraživanja, peticija. Potpisali su je:

akademik Josip Pečarić

prof. dr. sc. Matko Marušić

akademik Andrej Dujella

dr. sc. Vlado Košić, biskup sisački

akademik Dubravko Jelčić

akademik Marin Hraste

akademik Andrija Kaštelan

dr. sc. Mile Bogović, biskup gospicko-senjski

prof. dr. sc. Zvonimir Janko, dopisni član HAZU, Sveučilište u Heidelbergu

prof. dr. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački

Ante Ivas, biskup šibenski

akademik Stanko Popović

akademik Žarko Dadić

akademik Ivan Aralica

prof. dr. Ante Sekulić, dopisni član HAZU-a

akademik Frano Kršinić

dr. sc. Marin Barišić, nadbiskup, metropolit splitsko-makarski

mons. Josip Mrzljak, biskup varaždinski

akademik Stjepan Gamulin

prof. dr. sc. Dubravka Sesar, član suradnik HAZU, razred za filologiju

izv. prof. dr. sc. Mario Grčević, član suradnik HAZU, razred za filologiju

dr. sc. Henrik Heger Juričan, Sveučilište Pariz-Sorbona, dopisni član HAZU

Ante Glibota, potpredsjednik Europske akademije znanosti, umjetnosti i književnosti

prof. em. dr. sc. Zvonimir Šeparović, član Europske akademije znanosti i umjetnosti

prof. dr. sc. Ivica Veža, član Europske akademije industrijskog management

prof. dr. sc. fra Andrija Nikić, predsjednika HAZU sa sjedištem u Mostaru

dr. sc. Josip Stjepandić, Njemačka

prof. dr. sc. Ivan Malčić

doc. dr. sc. Dubravko Jelić

doc. dr. sc. Ivan Bokan
prof. dr. sc. Srećko Kovač
dr. sc. Mato Artuković, znanstveni savjetnik
dr. sc. Hrvoje Kalinić
izv. prof. dr. sc. Milica Klaričić Bakula
izv. prof. dr. sc. Borka Jadrijević
prof. dr. sc. Boris Širola
dr. sc. Stjepan Kožul
dr. sc. Stjepan Razum
prof. dr. sc. Boro Mioč
prof. emer. dr. sc. Ivo Soljačić
mr. sc. Ante Milinović, znanstveni savjetnik
dr. sc. Anđelko Mijatović
prof. dr. sc. Božo Goluža, Pročelnik Studija povijesti i voditelj Poslijediplomskoga studija Sveučilište u Mostaru Filozofski fakultet
prof. dr. sc. Nikica Uglešić
dr. sc. Zlatko Vučić
doc. dr. sc. Branko Hebrang
prof. dr. sc. Ivan Karlić, KBF Sveučilišta u Zagrebu
prof. dr. sc. Milko Brković
doc. dr. sc. Zlatko Begonja
prof. dr. dr. h.c. Nikola Debelić, veleposlanik u m.
dr. sc. Miroslav Banović
prof. dr. sc. Darko Žubrinić
prof. dr. sc. Slavko Kovačić
prof. dr. Stipe Kutleša
Mladen Ibler, dr. med., veleposlanik RH u mirovini
dr. sc. Anto Orlovac, svećenik
dr. sc. Vladimir David, Australija
prof. dr. sc. Jerko Barbić
prof. dr. sc. Mihovil Biočić
prof. dr. sc. Nikola Bradarić
dr. sc. Rok Čivljak
prof. dr. sc. Marija Definis Gojanović
prof. dr. sc. Marinko Erceg
prof. dr. sc. Mladen Kuftinec
prof. dr. sc. Ilija Kuzman
prof. dr. sc. Ana Marušić
prof. dr. sc. Darko Orešković
prof. dr. sc. Davor Pavuna
prof. dr. sc. Stojan Polić
prof. dr. sc. Ivan Poljaković
Branko Salaj, veleposlanik RH u mirovini, bivši direktor HINE
izv. prof. dr. sc. Danica Galešić Ljubanović
dr. sc. Marko Jerčinović
prof. dr. sc. Andrija Hebrang
prof. dr. sc. Ana Jerončić

dr. sc. Krešimir Bušić
dr. sc. Davor Pećnjak
prof. dr. sc. Vladimir Mikuličić
dr. sc. Vine Mihaljević
Marija Peakić-Mikuljan, bivša predsjednica Društva hrvatskih književnika
prof. dr. sc. Marin Čikeš
mr. sci. Gordana Turić, bivša podpredsjednica ukinute Državne komisije za istraživanje žrtava Drugoga svjetskog rata i porača
dr. Tomislav Djurasovic, München
doc. dr. sc. Srećko Botrić
prof. dr. sc. Ante Lauc
mr.art. Eva Kirchmayer Bilić, Muzička akademija, Zagreb
prof. dr. sc. Ivan Perić
prof. dr. sc. Miroslav Tuđman
prof. dr. sc. Neven Elezović
dr. sc. Vladimir Horvat
doc. dr. sc. Mario Puljiz
doc. dr. sc. Julije Jakšetić
doc. dr. sc. Josip Dukić
prof. dr. Sven Seiwerth
prof. dr. sc. Zvonimir Janović, umirovljeni redoviti professor u trajnom zvanju
dr. sc. Vladimir Ćepulić, umir. prof. FER-a
Rozina Palić-Jelavić, Odsjek za povijest hrvatske glazbe HAZU
doc. dr. sc. Maja Andrić
izv. prof. dr. sc. Anita Matković
prof. dr. sc. Zoran Vatavuk
prof. dr. sc. Ivan Petrović
dr. sc. Frano Glavina
Nikola Štedul, Master of Arts Honours, žrtva atentata
dr. sc. Pero Vidović SJ, bibličar
Benjamin Tolić, filozof, diplomat, publicist I kolumnist
izv. prof. dr. sc., Ružica Razum
mr. sc. Josip Ungarov, dobitnik državne nagrade za znanost
prof. dr. sc. Tomislav Živković
izv. prof. dr. sc. Mario Krnić
dr. sc. Domagoj Jamičić, znanstv. Savjetnik
prof. dr. sc. Branko Jeren
prof. dr. sc. Šimun Križanac
dr. sc. Niksa Krstulovic
prof. dr. sc. Nedjeljko Perić
prof. dr. sc. Mislav Grgić
prof. dr. sc. Zdravko Tomac
prof. dr. sc. Mladen Parllov
dr. sc. Zvonimir Marić, sveuč. prof. u m., bivši diplomat
prof. dr. sc. Stipe Tadić, znanstveni savjetnik
doc. dr. sc. Ambroz Čiviljak
dr. sc. Miroslav Medimorec

Prof. dr. sc. Vlado Jukić
dr. sc. Stjepan Kušar, red. prof. na Hrvatskom katoličkom sveučilištu
prof. dr. sc. Marinko Vidović, bibličar
prof. dr. sc. Zlatko Vrljicak
dr. sc. fra Smiljan Dragan Kožul O.F.M. (Duhovni ravnatelj Pokreta krunice za obraćenje i mir)
prof. dr. sc. Šime Vučkov
prof. dr. sc. Mijo Nikić, SJ
Vjekoslav Krsnik, prvi glavni urednik HINE
doc. dr. sc. Ljiljanka Kvesić, Mostar
dr. sc. Marija Buzov, znanstvena savjetnica
red. prof. art. Đuro Tikvica, pijanist, Muzička akademija Sveučilišta u Zagrebu
dr. sc. Davorin Lovrić
dr. sc. Osor Barišić
dr. sc. Ante Vučković
dr. sc. Irena Zakarija Grković
prof. dr. sc. Stipan Janković
prof. dr. sc. Antonija Balenović
prof. dr. sc. Željko Jeričević
Marko Perković Thompson
Miljenko Stojić, franjevac, književnik i novinar
prof. dr. sc. Ivica Grković
prof. dr. sc. Zoran Vatavuk
prof. dr. sc. Mladen Petracic
prof. dr. sc. Ivan Bodrozic
prof. dr. sc. Luka Tomašević
prof. dr. Ante Čuvalo
dr. sc. Jure Krišto, zaslužni znanstvenik u miru
dr. sc. Žarko Domljan, predsjednik Hrvatskog sabora u miru
izv. prof. dr. Ante Pavlović
prof. emeritus dr. sc. Radoslav Galić
doc. dr. sc. Ante Periša
Đuro Vidmarović, književnik, bivši veleposlanik, predsjednik HKV-a
Nikola Obuljen, bivši gradonačelnik Dubrovnika i saborski zastupnik u miru
dr. sc. Ante Matana, dr. med
prof. dr. sc. Milan Nosić
don Anđelko Kaćunko
dr. sc. Drago Katović, profesor emeritus
prof. dr. sc. Mile Dželalija
dr. sc. Stijepo Mijović Kočan, književnik
prof. Ive Livljanić, veleposlanik u miru
prof. dr. sc. Vlado Dadić
prof. dr. sc. Ivo Rendić – Miočević
prof. emer. dr. sc. Ivan Ilić
prof. emer. dr. sc. Marija Kaštelan-Macan
Potpisnicima su se pridružili i mnogi drugi. O tome vidjeti knjigu:

J. Pečarić: *Dva pisma koja su skinula maske / Na hrvatsku šutnju nismo spremni!* Zagreb, 2015.

Drugo pismo koje se spominje u naslovu te knjige je PETICIJA ZDS iz te godine s kojom se branio Thompson i njegova BOJNA ČAVOGLAVE koju su sudski pokušali zabraniti ali nisu uspjeli. Pri tome treba iznova podsjetiti na fašistoidno pismo koje je tada potpisalo više od 50% članova Odjela za povijest Filozofskog fakulteta u Zagrebu i s njima dr. sc. Ivo DRobilica. Tražili su da se iz strukovnih udruga izbace povjesničari koji nisu DROBILIČARI, pardon koji su potpisali to pismo, a vidimo da je peti potpisnik suradnik Predsjednika Tuđmana i ravnatelj HIP-a iz tog vremena:

akademik Josip Pečarić

prof. dr. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački

dr. sc. Vlado Košić, biskup sisački

akademik Stanko Popović

dr. sc. Mirko Valentić, znanstvenik emeritus, bivši ravnatelj Hrvatskog instituta za povijest Potpisnika je preko 4000 i naravno i Ti si među njima.

U prilozima pored spomenutog teksta u kome povezujem tatu Slavka s napadom na Thompsona i ZDS iz 2003. dajem još neke tekstove u kojima se spominje dr. sc. Ivo DRobilica i tata neškolovana AMATER do godine 2012. kada je trebao dr. sc. Ivo DRobilica postati redoviti član HAZU i neslavno prošao i on jer je dobio najmanje glasova na izbornoj skupštini, ali i HAZU jer je bilo skoro jedna trećina akademika koji si bili da onaj po kome su drobiličari dobili svoje ime postane akademik i tako od HAZU naprave AKADEMIJU REDIKULA.

Ne zaboravimo ni to da je Predsjednik Vlade RH imenovao dr. sc. Iva DRoblicu u onu čuvenu Komisiju za rehabilitaciju zvjezde petokrake i osudu ZDS u kojoj je osigurao prevagu drobiličara!

Josip Pečarić

PRILOZI

NEKA PATE KAD IM SMETA, HRVATSKA JE PRVAK SVIJETA!

Hrvatsko slovo, 28. veljače 2003.

Zadaća je Goldsteinovih stvaranje "antisemita", "nacista", a to je u Hrvatskoj doista nezahvalna zadaća. Sjetimo se samo vremena rata između Izraela i arapskih država. Goldsteinovi partijski sudrugovi u Zagrebu su organizirali protuizraelske, tj. protužidovske proteste. Rezultat je bio za njih porazan: bilo je više policajaca nego prosvjednika! Zato je smiješno kada Goldsteini i danas upiru prstom na "antisemite". A još smješnije je što su po Ivi Goldsteinu anrtisemiti svi oni koji napadaju njega.

To su i Kostelići. Ivo Goldstein (*Novi list* 1. veljače 2003.) kaže: "Valja shvatiti ideološka ishodišta ovog barda tuđmanovskog intelektualizma (Anta Kostelića, op. J.P.): naime, prije nekog vremena on je na OTV-u, ničim izazvan, ustvrdio da jedan od razloga lošeg stanja u Hrvatskoj jest između ostalih i taj, 'što o stanju u zemlji govore Goldstein i Puhovski, a ne neki drugi'. Ne znam koje su zajedničke karakteristike Žarka Puhovskog i mene – on ima mali nos, prćasti, arijevski, moj je malo veći, masivniji, vuče na jedan blagi balkanski štih. Dakle, nosevi su različiti. No, Puhovski i ja imamo samo jednu zajedničku crtu, a to je nacionalnost, pa je lako zaključiti da Kostelić misli kako Židovi u Hrvatskoj i o Hrvatskoj nemaju što pričati. To se može okarakterizirati samo kao čisti, nepatvoren antisemitizam ili, ako je Kosteliću na njemačkom jasnije, 'echtes Antisemitismus'. Tko ne želi vidjeti veze između svih tih pojava, slijepac je; onaj tko ih zataškava, radi protiv dobrobiti vlastite države i društva."

Kao, mi ne znamo da Goldsteina i Puhovskog povezuje ljubav prema Jugoslavijama. Što se nacionalnosti tiče, može ih povezivati samo promjena od jugoslovenstva k židovstvu. Sjetimo se javljanja hrvatskog branitelja Ivana Mustapića u emisiju HTV-a kada je napao Goldsteina i Puhovskog. Puhovski je tvrdio da ih se napada zato što su Židovi, na iznenadenje profesora Slavena Letice koji nije znao da je Puhovski u međuvremenu od Jugoslavena postao Židov. Na hajku režimskog tiska reagirao je sam Mustapić spominjući "jugoslavenčine s dna kace", ali pismo mu nisu objavili. Mustapić je pisao: "Moja izjava je domoljubna, a Vaše djelovanje naspram hrvatskog naroda uvijek je bilo rasističko, jedino ako mislite da rasizam prema Hrvatima nije rasizam."

Izvrтанje istine

Podmetanja nacionalnim veličinama kakvi su Kostelićima samo je još jedno podmetanje hrvatskom narodu. Goldstein mora biti sretan jer napad na Kosteliće izaziva željene reakcije: "Nedavno su, primjerice, neki navijači Janice Kostelić na natjecanje u Maribor donijeli transparent na kojemu se direktoru 'Nacionala' Ivi Pukaniću prijetilo deportacijom u Jasenovac." Dalje on posredno tvrdi da Kostelići ne govore istinu jer je Pukanić nevin. Pače, *Nacional* je pomagao Kostelićima tvrdi Drago Pilsel u *Novom listu* 26. siječnja 2003. napadajući *Glas Koncila* zbog tvrdnje "da su sporne izjave Ivice Kostelića u kojima momak izražava divljenje nacizmu, a koje su (neobjavljene do prije neki tjedan) spremljene u redakciji 'Nacionala' nakon intervjuja koji je dao 14. svibnja

2002., 'snimljene tajno i ilegalno'. Takvo nešto je ponovio i Ante Kostelić u razgovoru za 'Večernji list'. Istina, pak glasi, da je Ivica Kostelić znao da ga se snima, da se sporne izjave nalaze u središnjem dijelu intervjuja, da tada nisu objavljene kako bi se momka zaštitilo od vlastite gluosti i neobrazovanosti, te da su ugledale svjetlo dana kada se vidjelo da je Ivica, nažalost, kako je napisao Slavko Goldstein u posljednjem 'Feralu', bio spreman još dulje i više trovati hrvatski javni život i još dulje i obilnije sramotiti Hrvatsku pred svijetom. 'Nacional' je, zapravo, Kostelićima još jednom pomogao".

Jasno je da Pilsel "zna" što je istina, tj. da je Pukanić nevin. Je li poučen montiranim suđenjem u Rijeci kada su vještaci pronašli, a akteri snimanja potvrdili da je kaseta, koja je bila krunski dokaz optužbe, montirana?

A o kakvoj se "pomoći" Kostelićima radi, pokazao je Andelko Kaćunko u *Fokusu* od 31. siječnja 2003. Pokazao je da su upravo Goldstein & co. – a ne Kostelići – ti koji su "spremni još dulje i više trovati hrvatski javni život i još dulje i obilnije sramotiti Hrvatsku pred svijetom". Kaćunko prvo pokazuje kako Ivićina izjava "Nacizam je još uvijek bio zdrav sistem za nekoga tko je bio ambiciozan", u "obradi" *Nacionala* postaje "Nacizam je bio zdrav sistem". Iole pismeniji čovjek zna koliko je ogromna razlika između ove dvije izjave, pa nema sumnje da znaju i Goldsteini. Ali poznato je kako se oni zauzimaju za upotrebu laži u novinarstvu, kao što je to Ivo Goldstein radio i u znanosti.

Kaćunko misli da su najvažniji razlozi napada na Ivicu Kostelići njegove izjave o demokraciji – izjave koje su prije njega "izrekli i potpisali stotine kompetentnih na Zapadu (!), od filozofa i sociologa do globalnog poznatog Noama Chomskoga". Kada su Goldsteini u pitanju, nema sumnje da njih najviše pogada Ivićina izjava: "Komunizam je za mene gori od nacizma." Kaćunko konstatira: "Gomile knjiga napisane su o tome fenomenu. Je li gospodin Pleše čuo primjerice za *Crnu knjigu komunizma – zločini, teror i represija* (skupina francuskih autora, Paris, 1997.; ...) Osim toga, zašto *Nacional* nije osudio uglednoga Zbigniewa Brzezinskog koji je čak u cijeloj knjizi argumentirao tu činjenicu?"

U obrani komunizma

Upravo je to i pitanje na koje odgovara Ivo Goldstein u *Novom listu*: Neprestano traje rasprava o tome koje je zlo veće: nacizam ili komunizam. Što vi mislite?

– To su dva zla. Ipak: komunizam/socijalizam nosi u sebi ideju društva ravnopravnih. Bez obzira što se njegov veliki odvjetak izvrrgnuo u staljinistički totalitarizam s milijunima mrtvih, težnja za društvom ravnopravnih utkana je u temeljne postavke liberalne demokracije. S druge strane, nema ničega u liberalnoj demokraciji što bi se moglo smatrati nasljeđem nacizma ili fašizma. I nacizam i fašizam kao ideologije i praksa, izravna su suprotnost bilo kakvom konceptu liberalne demokracije – odgovara Goldstein. Dakle, bolje je ubiti puno više ljudi samo ako kažeš da želiš društvo ravnopravnih ljudi. Kaćunkova raščlamba pokazala je izrazitu intelektualnu superiornost mladog Ivice Kostelića nad Goldsteinima, Plešom, Pukanićem i drugima koji su ga napadali. Očito nije samo Ante Kostelić bard tuđmanovskog intelektualizma, kako reče Goldstein. Tu je i Ivica. Naravno, mi znamo ono što ne zna Goldstein: između tuđmanovskog i istinskog intelektualizam postoji znak jednakosti.

Podsjetimo se zato i nedavne sramote HTV-a kada je nakon ucjene Ive Goldsteina smijenjen Miroslav Mikuljan, urednik Dokumentarno-povjesnog programa Hrvatske televizije (o ulozi Žarka Puhovskog u toj smjeni vidjeti *Hrvatsko slovo* od 3. siječnja 2003.). Tada je zabilježena jedna slična izjava Ive Goldsteina, o tome kako je mnogo bolje

ubijati Hrvate nego neke druge: "Javnost mora znati da jasenovački i bleiburški zločin nisu isto. Jedno je zločin genocida, drugi je zločin osvete." Sam Mikuljan je u *Fokusu* 11. srpnja 2002. komentirao tu tvrdnju: "Znači li to da je jedan zločin manji, a drugi veći, opravdava li onaj prvi ovaj drugi, znači li to da nad Hrvatima bez obzira na to koliki bio broj ubijenih iz osvete ali i iz drugih razloga na Bleiburgu i poslije 1945. nije učinjen zločin genocida? Zar je, profesore Goldsteinu, protjerivanje Španovčana s njihovih imanja i iz njihova zavičaja samo čin osvete, a ne čin velikosrpske imperijalne politike uvijene u ideologiju koja joj je išla na ruku? Da je tomu tako potvrđuje i činjenica da su, osim ustaša i običnih seljaka u tom selu pobijeni i španovački partizani Hrvati, što također možete pronaći u dokumentaciji o tom događaju. Samo oko moga rodnog sela, gospodine Goldsteinu, pobijeno je 1945. više od 80 golobradih mladića. Sve su ih zvјerski pobili, kao pse, Srbi iz susjednoga sela s *friškom* petokrakom na čelu. Nema hrvatskoga sela ni grada u kojem se to nije dogodilo. Ubijalo se seljake, svećenike, intelektualce, HSS-ovce i partizane, svima je jedno bilo zajedničko: bili su Hrvati. Tisuće ljudi to zna, tisuće izjava o tome postoji, stotine spomenika tek danas podižu se onima koji ni groba nisu smjeli imati, koji su trebali nestati bez traga, imena i svjedoka."

Duševne patnje jugonostalgičara

Mrzitelji svega hrvatskog napadaju sve one koji jesu ponos ovog naroda: Tuđmana, Šuška, Gotovinu, Bobetku, Norca, vlč. Sudcu, Thompsona, Bobana, Kosteliće,... Znaju li Kostelići koliko su duševnih boli nanijeli hrvatskim jugonostalgičarima? Iz tjedna u tjedan im mašu hrvatskim zastavama s pobjedničkih postolja svjetskog kupa, olimpijada, svetskih prvenstava.

Na redu su i zlatni rukometari. Poručuju im da će proći kao Kostelići. Ivo Goldstein se spremu u lov na nove "ustaše". Prema *Vjesniku* od 5. veljače "za eksces na dočeku rukometne reprezentacije Hrvatske kazao je da bi morao provjeriti, ali misli da se 'nikad pred tolikim brojem ljudi ruka nije dizala na ustaški pozdrav...'. Čak je tri puta Thompson uzviknuo "Za Dom", a masa mu uglas odgovorila: "Spremni". Pozdrav »Za dom spremni!«, "uči" nas Slavko Goldstein u *Novom listu* 6. veljače, "oproštajni je pozdrav Evropi i najkraći put prema povratku u međusobno klanje na Balkanu, sve dok nas i odande ne izbacice" (kakve li tek duševne boli podnose Goldsteini vjerujući da nas mogu izbaciti s Balkana). To isto je tvrdio zato što koristimo kune! Goldstein upozorava i neposlušna predsjedništva HAZU i Matice Hrvatske. Poručuje "onoj 555-orici potpisnika" da ih ne smatra ustašoidima, ali: "Mislim da bi morali znati da se apeli hrvatskoj vlasti da flagrantno prekrši međunarodne obaveze i svoj vlastiti ustavni zakon u civiliziranom svijetu smatraju recidivima NDH-aške politike u Hrvatskoj, a takvi se recidivi s gađenjem odbacuju poput bacila zločudne bolesti." Kao, nismo "ustašoidni" već su naši postupci "recidivi NDH-aške politike". On sigurno bolje zna od nas 555-orice, pa nas mora podučiti. Tako je bolje znao interpretirati i rezultate saborske komisije o žrtavama nego 40-orica hrvatskih znanstvenika. Ipak radi se o "akademiku" i "znanstveniku" koji je to postao kao (ne)svršeni gimnazijalac, zar ne?

Kao da je njima najveći problem u imenu države. U tom imenu i u imenu NDH postoji ista riječ – Hrvatska. Doista bi to trebalo promijeniti tako da naši jugonostalgičari budu sretni, zar ne?

A tek ti rukometari. Pa, samo je Lino Červan u tri dana više puta izgovorio upravo tu neželjenu riječ Hrvatska, pa čak i Hrvati, nego predsjednik vlade u tri godine. Kako li je

tek našim jugonostalgičarima kada vide da su najuspješniji u Hrvatskoj – Hrvati! I onda im ti Hrvati pokažu time što je njihov gost na Trgu bio Thompson! Da je hrvatskim vlastima bilo stalo do svjetskih prvaka, oni bi ispunili njihovu želju da im doček u Domovinu uljepša onaj kojega vole, zar ne? "Mislili su nas pokoriti, ali nisu mogli." Kao da je Lino jednom rečenicom odgovorio našim jugonostalgičarima i mrziteljima.

A napadi na Kosteliće i rukometare kao da su opisani i u pjesmi. Doista, neka pate kad im smeta, Ivica je prvak svijeta! Neka pate kad im smeta, Janica je dvostruka prvakinja svijeta! Neka pate kad im smeta, Hrvatska je prvak svijeta!

PREDSTAVLJANJE KNJIGE "CRVENI JE CRVENI"⁹

"Crveni je crveni!" je nova knjiga dr. don Josipa Čorića. Sam naslov podsjetio me je na jednu zgodu iz Melbournea 1992. godine. Tada sam nekim našim ljudima iz HNV-a rekao o nama Hrvatima iz domovine:

- Znate svi mi koji smo odrasli u komunizmu imamo jednog malog crvenog u svojim glavama. A znate, operacije na mozgu su vam najteže.

- Profesore, i Vi nam dolazite iz Hrvatske. Imate li i Vi tog malog crvenog u glavi?

- Naravno. I sam ponekad otkrijem da sam postupio onako kako diktira taj mali crveni. Znate li što onda učinim?

- !?

- Odem pred ogledalo i pljunem u gada.

Tijekom mog posjeta 2001. podsjetili su me na tu priču uz komentar kako je 2000. godine na izborima pobijedio taj "mali crveni" u hrvatskim glavama.

Doista, teško je naći knjigu čiji naslov tako puno govori kao što nam govori naslov knjige dr. Čorića. Iako svi znamo što dr. Čorić misli, ipak evo kako nam je on to objašnjavao na sam Dan državnosti 1999. godine, dakle prije izbora koji su doveli ponovo "crvene" na vlast u Hrvatskoj:

"I dok su padom fašizma, nacizma i sličnih izama svi njihovi sljedbenici maknuti, a poneki i smaknuti sa svjetske pozornice, ne pavši im na pamet ući u strukture vlasti barem 5 desetljeća, dotle najodaniji sljedbenici komunizma, bez trunka crvenila, zauzeše sve moguće položaje u zemljama gdje su pašovali jače od turskih paša. Pri tome na najrafiniraniji način razaraju tkivo države kojom upravljaju ne uvijek pod svojim javnim zastavama čekajući vremena da se opet pojave, a gdjegod su došli, krvlju nevinih su oprali pločnike. I ako svijet na koncu drugog tisućljeća nije riješio tolike probleme najveći je onaj što se je dopustilo sljedbenicima marks-engels-lenjinovskog božanstva, a koje je prema vlastitom priznanju, za 'svijetle ideje oktobra' dalo potamaniti 100 milijuna poznatih žrtava, nastaviti bezbrižno i bogato živjeti na račun zgažene sirotinje. Nije li čudno da se ta knjiga, pisana od komunista, pod naslovom: 'Crna knjiga komunizma' još nije pojavila u hrvatskom prijevodu!? Koštati će Hrvatsku, ne pomirba, jer ona je nužna, nego davanje svih mogućih resora, bilo političkih, bilo kulturnih, bilo sudskih, bilo upravnih u ruke onih kojima je lakše promijeniti uvjerenje od prljavih čarapa, a znamo tko su oni. I neka se ne varaju oni koji vode ovu našu ispačenu zemlju da će uspjeti usrećiti hrvatski puk dopustivši da mu budu vođe oni kojima je mentalitet sav crven, pa i onda kada ga premažu crnilom."

Tekst je dr. Čorić poslao *Slobodnoj Dalmaciji* i nije objavljen. Vjerovatno će te pomisliti kako je to slučajno. Jer čini se da bi svatko potpisao svaku rečenicu koju napiše jedan tako vrsni polemičar kao što je to dr. don Josip Čorić. Dapače, natjera vas da budete ljubomorni što je to tako napisao baš on, a ne vi. A kako je on još i docent na rkt. Bogoslovnom fakultetu u Splitu te na Teološko katehetskom institutu u Zadru, pomislit će te, svake novine bile bi sretne da im piše netko sličan njemu. Međutim, ne objavljuvati njegove tekstove je - možemo slobodno reći – pravilo. U ovoj knjizi imamo skupljena 85 tekstova dr. Čorića, od kojih je 37 objavljeno, a ostalih 48 nije! Prvih 20 tekstova je poslano hrvatskim novinama prije 3. siječnja 2000. i samo je 8 (!) tiskano. Zašto? Pa čini se da odgovor možemo naći u naslovu teksta koji je 29. 8. 1999. poslan *Slobodnoj Dalmaciji* i

⁹ Govor J. Pečarića

koji – naravno – nije tiskan. Taj naslov je: "Je li još uvijek u Hrvatskoj zločin spomenuti Hrvatsku?"

Možda netko može pomisliti da sve osobe s kojima polemizira dr. Čorić nisu baš "crveni". U stvari svima je njima zajedničko to što im smeta neovisna Hrvatska. Smeta im što se Hrvatska oslobođila jugoslavenske tamnice. Ako i kojim slučajem nisu "crveni", to crvenilo im je draže od bilo kakvog hrvatstva. I tu me dr. Čorić podsjeća na priču iz Australije. U njoj sam, naime, varirao ono "mali crveni" s "jugoslavenčić". Dapače, kada sam pisao o problemu jugoslavenstva kod nekih bokeljskih svećenika, počevši još od biskupa Uccelinija, pozivao sam se često na dr. Josipa Čorića citiravši jedan njegov tekst iz *Glasa Koncila* od 25. rujna 1994. kada je pisao o don Branku Sbutegi: "neka mi bude dopušteno javno mu postaviti pitanje, kao čovjeku koji je puno putovao svjetskim meridijanima i paralelama – kako se predstavlja u službenim i neslužbenim trenucima s obzirom na nacionalnost do 1990.? Da se izbjegnu sve zablude – nije meni nacija fetiš, ali – u ovoj fazi opstanka mog naroda – ne priznajem poštenje onima koji su se stidjeli ili prikrivali svoju naciju plaštem jugoslavenstva."

U polemikama do dolaska "crvenih" na vlast 2000. spominju se imena: Jacques Klein, Paolo Magelli, Slobodan Šnajder, Ante Jelaska, dr. don Ivan Grubišić, mr. Luka Vuco, drugovi Fumić, Šuvar, Marin Jurjević Baja, Rade Bulat, Jurica Pavičić. Spomenimo samo što je dr. Čorić napisao Vladi Gotovcu na početku njegove političke karijere: "Nije, dragi Vlado, za tebe politika, jer pero u politici nije za pisanje nego za probadanje tijela i duha protivnika, a ti mi na to ne sličiš. Zato daj dite materi, a ti nastavi pisati onako kako si znao do sada i zbog čega smo znali ići izvan Domovine da bismo pročitali nešto tvoga.").

Dr. Čorić s pravom konstatira (neobjavljeni pismo u *Vjesniku*, 24. kolovoza 1999.):

"Očekivati od Srba ispriku za zločine počinjene hrvatskom narodu u ovom stoljeću, a iznad svega u njegovom posljednjem desetljeću, dok se hrvatski komunisti nisu ni jednom riječju ispričali za nevidene zločine nad Hrvatima tijekom, a posebno nakon II. svjetskog rata te sve do stvaranja samostalne hrvatske države, doista je sizifovski posao."

Ali ne propušta ih podsjetiti na njihov krvavi pir po Hrvatskoj. Tako dalmatinskom vladici g. Fotiju (*Slobodna Dalmacija*, 17. studenoga 1999.) kaže:

"Oprostite mi, oče Fotije, što ne poznajem dovoljno propise Pravoslavne crkve u vezi s ustoličenjem vladike. Vjerojatno vi ni(je)ste birali da vas ustoliči mitropolit Jovan Pavlović, jer se stvarno divim njegovoj hrabrosti da može, nakon lavina objeda i laži izgovorenih i napisanih njegovom rukom, dolaziti u zemlju Hrvatsku kao da se ništa nije dogodilo."

Kasnije će dr. Čorić polemizirati i s Milanom Đukićem, više puta će spomenuti dr. Milorada Pupovca koji "na početku krvavoga pira srpske vojske i njenih crnogorskih trabanata izjavlja da je katolička Crkva prekrstila 12.000 srpske djece. Kada ga je kardinal Kuharić pozvao da iznese dokaze o tom broju, on ih nije iznio, jer dobro znade da će zapadna 'bratija' uzeti zdravo za gotovo i prepisivati laži da bi postale istinom". Znamo da je danas dr. Pupovac u Saboru. Svoje laži – koliko mi je poznato – nikad nije pobio. Hrvatski generali i oslobođiocu su ili ih žele vidjeti u Haagu!

Zato se treba zamisliti nad riječima dr. Čorića (neobjavljeni pismo *Slobodnoj Dalmaciji*, 30. svibnja 2002.):

"Da su g. Pupovac i njegova sinhrona braća imali ljudskosti i poštenja osudili najprije pripremu agresije na Hrvatsku, kao i samu agresiju, kao što ima perverznih sklonosti svako malo optuživati zemlju u kojoj živi bolje nego li 95% njezinih stanovnika, onda krvi ovdje ne bi ni bilo."

Danas je svima valjda jasno da je trećesiječanska vlast nasrnula na ponos i pravo na krvavim ratom izborenu slobodu hrvatskog čovjeka. Čudi li nas onda to što je naslov prvog teksta dr. Čorića – naravno neobjavljenog – napisanog 7. veljače 2000. uz blitz posjet Madeleine Albright Hrvatskoj: "Ni za sva blaga svijeta ne prodaje se sloboda ni ponos!"? Nekako je i logično da je poslije gđe Albright prvi na redu novi predsjednik RH Stipe Mesić. Poslije umirovljenja hrvatskih generala dr. Čorić u tekstu ispija gorku crnu olinjalnu kavu s njim:

"Postavljam javno pitanje mass – medijima koji su izvještavali o vašem putu u Bugarsku i, samo u izravnom radio prijenosu, donijeli biser koji ni u jednu knjigu povijesti ljudske gluposti ne može stati. Navodim: 'Ja nisam čitao pismo generala, ali sam postupio ispravno kako je trebalo postupiti!' Nema što, pravi legalist – Koštuničina kova! Valjda su i izvjestitelji iz Bugarske vidjeli taj Mont-Everestovski idiotizam pa ga nisu više ponovili."

Redaju se potom Sanja Kapetanović mr. Luka Vuco, Vidulić, Gotovac, Linić, Supek, Zurof, dr. Ivan Grubišić, Tomislav Šagi, Nikola Visković, dr. Ivica Maštruko, dr. Mirjana Krizmanić, Čizmić Marović, Tanja Torbarina, Mirjana Nazor, Tomislav Klauški, Drago Pilsel, Lučin, i drugi.

Kao Bokelj, moram prije svih i iz ove knjige izdvojiti tekstove dr. Čorića o don Branku Sbutegi. Ja svoje Hrvate iz Boke volim usporediti s onima iz Hercegovine:

"Kada Hrvatu iz Boke netko kaže da je ustaša, onda prvo od njega pobegnu svi Hrvati. Kada to netko kaže Hercegovecu, ovaj ima besplatno piće do kraja života."

To ne znači da smo mi najlošiji, već da je pozicija naših ljudi u Boki vrlo, vrlo teška. Stoga nikad nisam posebno pisao o nekim istupima don Branka Sbutegi, za koga dr. Čorić kaže: "Uvijek mi dođe napast slušajući zanosne pjesmotvore 'jednom od najvećih intelektualaca kojega je dala Crkva' staviti ispred njegova imena ili samog prezimena barem jednu od nekih znanstvenih titula, ali uz najbolju volju ne smijem, jer, iako je imao više mogućnosti od ijednog svećenika birati i završiti teološke studije, on ih nije okrunio nijednom titulom." Moj i uopće problem Hrvata iz Boke u Hrvatskoj je bio taj što smo morali naučiti ljude u Hrvatskoj da uopće postoje Hrvati u Boki, a ne pisati o našim podjelama, kakvih uostalom ima i u samoj Hrvatskoj. Evo i ova promocija se odvija u - ako sudimo i po rezultatima zadnjih izbora - još uvijek "crvenom" Zagrebu. Ipak, znao sam spomenuti i don Branka komentirajući istupe njegovih prijatelja i istomišljenika Slobodana Prosperova Novaka i Iva Banca. Uostalom, sveučilišni su profesori, a ni ministarstva im nisu bila mrska.

Često o nekim stvarima govore ljudi koji bi zadnji to trebali raditi, vjerojatno upravo zato. I don Branko spada među njih. Ne čudi onda zašto se dr. Čorić u jednom svom tekstu osvrće na njegovu nevjerojatnu izjavu (*Slobodna Dalmacija*, 1. lipnja 2001.) kako je više stotina svećenika "izdalо svoј poziv u Hrvatskoj". Zašto je upravo don Branko osoba koja bi trebala biti zadnja koji će tako nešto govoriti, odnosno zašto je baš on to rekao, vidi se i iz teksta dr. Čorića (*Slobodna Dalmacija*, 22. 8. 2002.):

"Gdje kamufliranim novinarskim drugovima bijaše teologija kada je vrli don Branko, nakon što je podvijena repa napustio svoju malu biskupiju i ostavio na milost i nemilost svoje vjernike, vrativši se iz dobro potkoženog samoprogonstva, izjavio ni manje ni više nego da su više stotina svećenika izdale svoje poslanje. Jesu, jer nisu podvili repove nego ostali sa svojim progonjenim i iskravljениm narodom te nisu poslije razbacivali letke po Kotoru i drugim mjestima stvarajući autokarizmu o možebitnom mučeništvu. On umjesto da traži oproštenje za svoj kukavičluk dijeli zlobne i krvave lekcije, ne lekcije s mirisom tamjana, nego s mirisom holokausta."

Don Branko je odrastao uz don Niku Lukovića. Don Niko je bio jugoslavenski orijentiran katolički svećenik, narodni poslanik, ali i povjesničar koji je iza sebe ostavio značajna djela. Nadao sam se da će ga upravo u tom stvaralačkom putu slijediti don Branko. Nije, što nam potvrđuje i dr. Čorić:

"Dao sam jednomo studentu da mi potraži sva znanstvena djela jednog od 'najvećih hrvatskih teoloških intelektualaca'. Nakon malo vremena došao mi je s bolnim licem uz napomenu kako je pronašao svega nekoliko lijepo pisanih članaka, po njegovom sudu bez ikakve znanstvene težine."

Moramo reći da se don Branko ipak danas na svoj način bori za Hrvate u Boki. Za razliku od don Niku Lukovića, koji je bio i Srbin i Crnogorac i Jugoslaven, on danas ipak nastupa kao Hrvat. Don Branko je svojim prvim nastupom oduševio mnoge u Hrvatskoj. Ali mnogi su i tada spominjali "onog svećenika iz Crne Gore". Rekao sam mu tada u šali:

"Don Branko, Ti si od sebe napravio kulturni spomenik u Hrvatskoj. Hajde, molim te, promijeni svoje ime u Hrvoje, tako da ljudi znaju da se radi o hrvatskoj kulturi."

Bojim se svojih šala. Kasnijim nastupima, koje je i komentirao dr. Čorić, ona je postajala sve manje i manje šala. Sve više i više ljudi u Hrvatskoj je dvojilo oko don Brankova rada.

Nisu se samo hrvatske novine "proslavile" tako što su "zanijemile" na tekstove dr. Čorića. Njima se priključilo i jedan od najraširenijih i najpoznatijih tjednika katoličkog svijeta *Famiglia cristiana*. Dopustite mi da ovaj svoj prikaz sjajne knjige dr. Čorića završim dijelom iz tog teksta u kojem im dr. Čorić objašnjava kakav je bio Domovinski rat:

"Nije lako braniti svoju zemlju jer hrvatski narod nije naoružan, a s druge je strane imao srpsko-crnogorskog agresora naoružanog do zuba s oružjem koje je nabavljao od II. svjetskog rata i to najviše novcem hrvatskog i slovenskog naroda. Najveći dio političara, čak i intelektualaca, su se ponašali poput noja gurajući glavu u pjesak.

Unatoč tome hrvatski je narod, naročito u ovo ratno vrijeme, morao podnositи tolike kletve iz usta takozvanih velikih, a među njima je na žalost bilo i nekih predstavnika kulture i politike talijanskog roda. Upravo su te činjenice proizvele toliko patnje hrvatskom narodu. Unatoč tome hrvatski je narod uspio oduprijeti se i obraniti svoju mučeničku zemlju, zahvaljujući na prvom mjestu svojoj vjeri u Boga i Gospu koju naziva kraljicom Hrvatske. Možda se sjećate hrvatskih vojnika s krunicom oko vrata, loše naoružanih ali uvjerenih da uvijek pobjeđuju žrtve, a ne osvajači. Moram vas podsjetiti da je upravo hrvatski narod jedan od rijetkih kršćanskih, europskih naroda koji nije nikada stavio svoj pedalj na tuđu zemlju. Ne želeteći nikoga uvrijediti a naročito ne predragi talijanski narod, ova istina o hrvatskom narodu ne bi se mogla primijeniti talijanskom narodu i drugim narodima tzv. kršćanske Europe."

Objašnjavao je Talijanima, a kamo sreće da ovo nauče mnogobrojni lijevi "hrvatski" intelektualci. I Stipan Bunjevac ih u *Glasu Koncila*, 25. siječnja 2004. godine podučava: 'Crveni', ugledajte se na Srbe! Vjerojatno bi tada operacija uklanjanja "malog crvenog" odnosno "malog jugoslavena" iz njihovih glava bila uspješna. Nažalost, jasno je da traži previše. Srbima je uvijek srpstvo bilo u prvom planu. To sam u šali znao reći kroz pitalicu:

- Znate li koji je problem sa srpskim političarima?

- !?

- Svi su Srbi!

A naši su svoje jugoslavenstvo stvarali kroz mržnju prema svemu hrvatskom. I poslije novih izbora – ponovimo riječi dr. Čorića - "bez trunka crvenila, zauzimaju sve moguće

položaje". Pogotovu u medijima. A dr. Čorić još nije kolumnist! Dapače, i danas stvaraju slučaj "Thompson". Kada je neki HDZ-ovac tajno snimao svoju ljubavnicu i to dao u javnost – napadoše ga i zatvoriše. Kada stave na Internet nešto što je Thompson pjevao na nekoj veselici, očito u cilju da mu se naškodi, ne spominje te koji su prekršili zakon, već se lažno u medijima spominje "Thompsonova pjesma"¹⁰. Kao da ju je on komponirao. Thompson pjesmu nije javno izvodio, a Slavko Goldstein će Thompsonovo to usporedivati s masovnim javnim srpskim pjevanjem pjesme "Slobodane šalji nam salate, bit će mesa, klat ćemo Hrvate". Valjda će ti "genocidni" Hrvati čim čuju da je Thompson to zapjevao na nekoj veselici prije tri četiri godine odmah praviti zločine kao Srbi u Vukovaru, Škabrnji i gdje sve nisu! A u udarnim TV-emisijama citiraju napad nekog Engleza na Thompsona, pa im je Thompson fašist i zato što pjeva na koncertima uz sliku Oca hrvatske države dr. Franje Tuđmana. I nitko na to ne reagira! Mene samo interesira kada će na internetu osvanuti tajno snimljena snimka recimo predsjednika Vlade ili Sabora gdje na nekoj veselici pjeva "Juru i Bobana". Hoće li biti kažnjen zbog veličanja fašizma?

Da, u pravu je dr. Čorić. Crveni će i dalje "bez trunka crvenila, zauzimati sve moguće položaje". Podržavat će ih svi oni kojima je – kao i njima – mrska svaka hrvatska država. Mene iznova podsjećaju na moju pitalicu:

- Ima li razlike između četnika i Jugoslavena?

- !?

- Četnik je pošteni četnik, a Jugoslaven je pokvareni četnik!

Možemo u toj pitalici zamijeniti riječ "Jugoslaven" s "crveni". Da, dr. Čoriću! U pravu ste! Crveni je crveni!

¹⁰ Predstavljanje knjige dr. Čorića bilo je 27. siječnja 2004. Nekoliko dana kasnije u *Fokusu*, 30. siječnja 2004, naš poznati odvjetnik Željko Olujić je komentirao napade na Thompsona: "Pitam ja vas koja je tu zapravo tema? Nitko zdrav i trijezan ne može biti zadivljen tim tekstrom. A kakve smo sve gluposti i vjerovatno svi zajedno činili i pjevali pijani, to stvarno ne može biti tema od državnoga značaja. Ono što je činjenica jest da Thompson nije snimio kasetu, nego se netko uvukao u njegovo društvo i tajno snimio njegov (možda) glas. I to je ključna rema!"

Sam Marko Perković Thompson ("Ne dam svoje dostojanstvo", *Večernji list*, 30. 1. 2004.) kaže:

"Neka svima bude jasno: nisam autor te pjesme, nisam pridodavao nikakve svoje stihove, nisam je snimio i nikada nije bila dio mojih službenih koncerata. U vrijeme Domovinskog rata neke su pjesme služile kao sredstvo izražavanja bunda, otpora i zastrašivanja neprijatelja, što je po meni sastavni dio svakog rata.

- A dio o Račanu i Mesiću?

Nakon '3. siječnja', kada je došlo do nemilih događaja – obezvrijedavanja domovinskoga rata, proganjanja hrvatskih branitelja i hrvatskih generala, proglašavanja Hrvatske vojske agresorom, proglašavanja hrvatskih branitelja koji su izgubili dijelove tijela lažnim invalidima, raspisivanje tjeralica za našim junacima braniteljima, generalima, - koji su izazvali ogorčenje i nezadovoljstvo naroda, ljudi su svoja neslaganja s osobama i događanjima izražavali ponekad i vulgarno."

PREDSTAVLJANJE KNJIGE *SUBJEKT SLOBODE*

Nova knjiga kolumniste Sarajevskog "Katoličkog tjednika" Ivice Relkovića *Subjekt slobode* sastavljena je od njegovih kolumni u ovom tjedniku počevši od 20. srpnja 2003. pa do 14. ožujka 2004. Kako sam autor u svom Uvodu kaže, te kolumnе "tematski dotiču razna područja društvenog izazova pred kojima se nalazimo i kao pojedinci i kao nacionalna zajednica i kao Crkva". Sam naziv knjige je istovjetan s nazivom njegove kolumnе, a sam Relković ga je svojim čitateljima ovako prokomentirao (str. 29-30):

"Kad smo kolumni dali ime "subjekt slobode", željeli smo time istaknuti i pojedinačnu osobnu odgovornost u slobodi za sebe samoga, ali i izazvati u samoj zajednici (a to je pravo svake identitetske zajednice!) pitanje o svojoj subjektnosti (ne subjektivnosti!) i o svojem subjektivitetu. Subjektnost je način ostvarivanja vlastita subjektiviteta. Možeš ga i kao osoba i kao zajednica živjeti podložnički, neautentično, plašljivo i neodgovorno, a možeš ga živjeti odgovorno, s jasnom vizijom svojih "prava i dužnosti". Samo ovaj drugi način ostavlja prema drugim identitetima prostor za istinski dijalog, razumijevanje i toleranciju. Onaj prvi, možda drugima kratkoročno draži, neminovno i kad-tad rađa frustracijama, a zatim i nasiljem. Samo međusobna identitetska sloboda i odgovornost u slobodi rađa pravednim mirom, a čak i mir nasilju klica je nasilju. Ja svojoj identitetskoj zajednici koja je većinski nacionalno određena hrvatstvom, a duhovno kršćanstvom-katolištvom, želim spoznaju i življenje vlastite subjektnosti u suradnji i miru s drugim identitetima."

A tekstovi Ivice Relkovića pokazuju ono što mi koji ga poznajemo znamo: on sigurno nastupa autentično, hrabro i odgovorno. Sigurno ne podložnički. Pogledajmo samo naslove nekih njegovih kolumni: *Tinejdžeri u raljama medija*, *Matematika terorizma*, *Donacija prava nije prava donacija*, *Nova medijska strategija*, *Izbori (se)*, *Del Ponte više ne želi u Zagreb!*, *Sloboda se ne da utamničiti*, *Poslijeeizborni inženjeri*, *Crkva i politika*, *Dekontaminacija Hrvata*, *"Urbani govor mržnje*, *Hrvatski "izbor": Papa ili Rodman*, *Vrijedanje kršćana (katolika) kao demokratska norma*. Već iz ovih naslova očito je kako Relković u svojim kolumnama komentira pitanja bitna za hrvatski narod i u Bosni i Hercegovini i u Hrvatskoj. Sjetimo se da naši biskupi u BiH javno govore o tome kako su im razni predstavnici međunarodnih organizacija govorili da se Hrvati trebaju iseliti iz BiH ili promijeniti nacionalnost. Jasno je da i zato Relković puno piše o njima. Ali neće on zaboraviti ni moju Boku kotorsku tj. Zaljev hrvatskih svetaca a ni Hrvate u Australiji i diljem svijeta. Sve nas tište isti problemi.

Dugo je već Hrvatska izložena agresiji tzv. detuđmanizacije. Relković to komentira ovako (str. 70): "Zamislimo jednu situaciju: prvi hrvatski predsjednik, svjestan da će nakon smrti biti gažen kao 'najveća nesreća koja se dogodila Hrvatskoj, da će pozitivnost njegova imena biti prizivana samo u pojmu 'detuđmanizacije' – dakle, s tom proročkom sviješću, staje on pred razne 'generale poslije bitke' i pred cijeli narod (...) i kaže: ne želim vam nezahvalnicima biti ni predsjednik ni ratni zapovjednik! Nađite si vi drugu 'budalu' za to! I, tako redom, odbiju to svi hrabri i sposobni, jer nitko ne želi biti 'budala' usred takvog međunarodnog rašomona i 'balkanskog bureta'. I kamo će narod? Lijepo će sjesti na ledinu i s 'marković-protektorima' trgati latice tratinčice 'bit će rata' – 'neće biti rata'. Oni koji nisu imali snage, uz svu međunarodnu potporu koju mi još dandanas plaćamo omčom oko vrata, spasiti ni šačicu rudara na Kosovu, sada su odjednom 'vizionari' na čijim će 'sjećanjima' međunarodna zajednica oprati svoje 'Srebrenice', za koje – a tako su blizu Carli del Ponte i Den Haagu (u istoj državi!) – još nije podignuta nikakva optužnica."

Zar nas ovaj Relkovićev komentar ne podsjeća na pismo koje je svojevremeno Henry Kissinger uputio predsjedniku Tuđmanu: "*G. Predsjedniče, kao i svi veliki ljudi, za života nećete dočekati pravilnu interpretaciju zasluga za svoj narod. To će učiniti tek buduća pokoljenja. Ali, vjerujte, učinit će! Vi ćete biti velik čovjek hrvatske povijesti, ali ne za života, već kada ocjene budu donesene hladnom glavom.*"

Ili na isto tako duhovitu zgodu vezanu za bivšeg podpredsjednika vlade Bosiljka Mišetića. Naime, poslije trećesiječanskih izbora 2000. godine mnogi su se HDZ-ovi dužnosnici ogradivali od politike predsjednika Tuđmana. jedna novinarka je tako upitala g. Mišetića je li i on jedan od tih. Odgovorio joj je:

- Ne! Sada vidim da je Predsjednik bio genij!
- Zašto? – upitala je zaprepašteno.
- Pa stvorio je državu s ovakvim narodom!

A i iz ovog citata vidimo da Relković ne zaboravlja komentirati sramotnu ulogu suda u Haagu. Treba posebno podvući da su namjere tvoraca ovog suda u samom početku bile nepoštene. Naime sud je stvoren prema tzv. Nürnberškim načelima, a osnovni i najveći zločin – zločin protiv mira, tj. zločin agresije – nije ušao u statut ovog suda. Ako pogledamo same optužnice protiv hrvatskih generala, vidimo da je upravo njima najveći zločin – zločin agresije. Zločin izmišljene agresije na BiH, pa čak i agresije na izmišljenu državu Republiku Srpsku Krajinu. A znamo da svaka država ima pravo i obvezu oslobođati okupirana područja svoje države. A osnivač suda u Haagu, Vijeće sigurnosti UN-a je u dvije svoje rezolucije konstatirao da se radi o okupiranim područjima hrvatske države. Zato sam duboko uvjeren da s pravom mogu tvrditi, da su optužnice protiv Hrvata samo zločinački pothvat suda u Haagu.

Mogao bih navesti čitav niz sličnih Relkovićevih citata koji oduševljavaju. Ali onda bih oduzeo svima nazočnima koji će tek čitati Relkovićevu knjigu da ih sami otkrivaju i uživaju u njima. Zato sam sebi postavio neobičnu zadaću, neuobičajenu za predstavljanje knjiga: mogu li u knjizi naći nešto s čime se možda ne slažem? Je li to kolumna *Pismo bratu Marku* u kojoj Relković govori o tzv. slučaju Thompson? Tako Relković kaže (str. 126):

"Ti si, Marko (a to nije samo tek Perković, a još manje Thompson), veći od sviju o čijim hrabrostima pjevaš! Ti si, Marko, iznad svakoga smisla tih starih i novih opterećujućih stihova! (...) Hrvatski branitelju Marko (ne tek Perkoviću, a još manje Thompsonu), naša bi povijest bez tebe bila neizmjerno manja i zato se ne pozivaj na povijest koja je od tebe manja i koja te umanjuje! Ostani radikalni i stani na branik još jednom s jednom jedinom lozinkom: 'Domovina naprijed, a sve povijesne zastrane stoj!' I pjevaj o Bogu, o ljubavi i Domovini i javno i privatno na isti način."

Može li se zahtijevati od nekog jednak nastup u javnom i privatnom životu? Zar nije veći problem nečiji privatni život pretvarati u javni? Ja sam o ovome govorio na predstavljanju knjige dr. don Josipa Čorića *Crveni je crveni*, 27. siječnja o.g. na Kaptolu:

"I danas stvaraju slučaj 'Thompson' (misli se na medije o kojima je Relković u više navrata govorio u ovoj knjizi, pa je i ova kolumna o Thompsonu pisana u svezi s 'Latinicom', tj. 'Cirilicom'). Kada je neki HDZ-ovac tajno snimao svoju ljubavnicu i to dao u javnost – napadoše ga i zatvoriše. Kada stave na Internet nešto što je Thompson pjevao na nekoj veselici, očito u cilju da mu se naškodi, ne spominje te koji su prekršili zakon, već se lažno u medijima spominje "Thompsonova pjesma". Kao da ju je on komponirao. Thompson pjesmu nije javno izvodio, a Slavko Goldstein će to usporediti s masovnim javnim srpskim pjevanjem pjesme "Slobodane, šalji nam salate, bit će mesa, klat ćemo

Hrvate". Valjda će ti "genocidni" Hrvati čim čuju da je Thompson to zapjeva na nekoj veselici prije tri, četiri godine, odmah postati zločinci kao Srbi u Vukovaru, Škabrnji i gdje sve nisu! A u udarnim TV-emisijama citiraju napad nekog Engleza na Thompsona, pa im je Thompson fašist i zato što pjeva na koncertima uz sliku Oca hrvatske države dr. Franje Tuđmana. I nitko na to ne reagira! Mene samo interesira kada će na internetu osvanuti tajno snimljena snimka recimo predsjednika Vlade ili Sabora gdje na nekoj veselici pjeva "Juru i Boban". Hoće li biti kažnjeni zbog veličanja fašizma?"

Tri dana kasnije, 30. siječnja 2004., naš poznati odvjetnik Željko Olujić je komentirao napade na Thompsona: "Pitam ja vas koja je tu zapravo tema? Nitko zdrav i trijezan ne može biti zadržan tim tekstrom. A kakve smo sve gluposti i vjerojatno svi zajedno činili i pjevali pijani, to stvarno ne može biti tema od državnoga značaja. Ono što je činjenica jest da Thompson nije snimio kasetu, nego se netko uvukao u njegovo društvo i tajno snimio njegov (možda) glas. I to je ključna tema!"

Istog dana sam Marko Perković Thompson (*Ne dam svoje dostojanstvo*) u "Večernjem listu" kaže:

"Neka svima bude jasno: nisam autor te pjesme, nisam pridodavao nikakve svoje stihove, nisam je snimio i nikada nije bila dio mojih službenih koncerata. U vrijeme Domovinskog rata neke su pjesme služile kao sredstvo izražavanja bunda, otpora i zastrašivanja neprijatelja, što je po meni sastavni dio svakog rata.

- A dio o Račanu i Mesiću?

Nakon '3. siječnja', kada je došlo do nemilih događaja – obezvrijedivanja Domovinskoga rata, proganjanja hrvatskih branitelja i hrvatskih generala, proglašavanja Hrvatske vojske agresorom, proglašavanja hrvatskih branitelja koji su izgubili dijelove tijela lažnim invalidima, raspisivanje tjeralica za našim junacima braniteljima, generalima, - koji su izazvali ogorčenje i nezadovoljstvo naroda, ljudi su svoja neslaganja s osobama i događanjima izražavali ponekad i vulgarno."

Jedan sličan događaj odigrao se nedavno na OTV-u na sam Dan holokausta. Gost Bolkovićeve emisije bio je Slavko Goldstein. Na postavljeno pitanje treba li se utvrditi istina o broju žrtava Jasenovca 40 posto gledatelja – na zaprepaštenje samog voditelja – odgovorilo je sa: NE!

A razlogu zaprepaštenu nije trebalo biti. Jednostavno je Bolković izborom gosta sugerirao gledateljima kakva ta istina treba biti. Dakle i tih 40 posto gledatelja nisu bili protiv istine o Jasenovcu, već protiv "istine" Slavka Goldsteina. Onih 60 posto koji su odgovorili s DA, vjerojatno i nisu znali kakva je to Goldsteinova istina. Ja u svojim tekstovima pokazujem da je brojka koja se danas koristi (80-100.000) u stvari velikosrpska brojka Goldsteinovih i Draže Mihajlovića.

Ali, vratimo se Relkovićevom tekstu. Može li se zahtijevati od nekoga jednak nastup u javnom i privatnom životu? Očito je da Relković misli jedno, a recimo i Olujić i ja mislimo drugačije. A u biti mi se tu i ne razlikujemo, jer nije pravo pitanje o kome govorim, dakle "Može li se zahtijevati od nekoga jednak nastup u javnom i privatnom životu?" Bolje je: "Tko može postaviti takvo pitanje?"

I Olujić i ja nikada tako nešto sebi ne bi dopustili. Međutim, Relković sigurno može. I to ne zato što je kolumnist jednog katoličkog tjednika, već isključivo zato što se radi o njemu, o Ivici Relkoviću! Naime, on je tijekom Domovinskog rata bio 113 dana zatočen u srpskom logoru u Vojniću u kojem se našao kao hodočasnik na putu u Međugorje kroz okupirane dijelove domovine. Svojevrstan dnevnik iz logora je njegova knjiga *ZAGREB* –

MEDUGORJE: 113 dana tamnice (HKZ MI, 1995., Susret 2001). O tome on piše i u ovoj knjizi (vidjeti tekst *Logoraško sjećanje na Svetog Oca*).

"Usred logora bio je zajedno s još devetoricom logoraša, a zatim i pojedinačno, tjeran da psovka pogazi vlastito dostojanstvo i vlastitu vjeru. Odbio je, a učinila je to i jedna grupa logoraša. Rezultat je bio: čudesan prestanak torture za sve logoraše i skorašnje oslobođanje iz logora! Usred logora tako su ponovno dodirnuli subjektivitet slobode do granice spremnosti da tu slobodu plate životima. Posebno tjeran da psuje majku kardinalu Kuhariću, Svetom Ocu i Vatikanu, Relković je – odbivši to oči u oči s tamničarima – dobio jednu tada, usred logora, nezamislivu milost upravo s obzirom na ono na što je bio tjeran. Naime, nekoliko godina poslije, za prvog Papina posjeta Hrvatskoj bio je inicijator velike molitvene akcije 'Milijun krunica za Svetog Oca' koju je proveo Pokret krunice za obraćanje i mir, osobno ju je svojim potpisom podržao upravo kardinal Franjo Kuharić, a na koju se povratkom u Vatikan osvrnuo i sam Sveti Otac: *Predragi, ostvareni je pohod očekivan vrlo mnogo vremena. Prethodilo mu je živo razdoblje molitve, obilježeno brojnim pothvatima od kojih valja spomenuti i 'milijun krunica' za dobar uspjeh putovanja*"

Da, Relković sebi može dopustiti nešto što mnogi drugi ne smiju! Hvala mu i na ovoj izvrsnoj knjizi!

Govor na predstavljanjima u Davoru i Novoj Gradišci
23. svibnja 2004.

TOMIĆ-GOLDSTEINOVA POVIJEST

U „Hrvatskom listu“ od 8. listopada 2009. pisano je o zabrani ulaska najpopularnijem hrvatskom pjevaču Marku Perkoviću Thompsonu u Švicarsku i tom prigodom navedeni su i hrvatski novinari - „euroizmećari“ – koji su zaslužni za to. Naravno, odmah se pobunio kolumnist „Jutarnjeg lista“ Ante Tomić: Zar netko može biti veći euroizmećar od mene? I napisao tekst Švicarsko ‘marš’ Thompsonu. *To je Europa koju želim!*

Njega Thompson asocira na pokolj u Blagaju pa svoj tekst počinje ovako:

„Sada je to daleka prošlost, ali mi još uvijek svaki dan živimo s njom. U svibnju 1941. u jednom mlinu na Korani nedaleko od Blagaja ubijen je mlinar Joso Mravunac, njegova mater, žena i dvoje djece, a dvanaestogodišnja kći spasila se skokom u rijeku. Ništa u ovom zločinu nije upućivalo na motive ili počinitelje, ali ustaše vlasti svejedno su zaključile da on može biti potaknut samo nacionalnom mržnjom.“

U Karlovcu je žurno okupljeno sudske vijeće od politički provjerjenih pravnika, iz Zagreba je upućen Vjekoslav Maks Luburić s desetinom ustaša povratnika, a u srpskim selima oko Blagaja, najviše u Veljunu, bez reda je skupljeno nekoliko stotina seljaka. Najpouzdanija brojka koju je Slavko Goldstein našao je da ih je bilo tri stotine sedamdeset sedam.“

Već konstatacija kako je nešto najpouzdanije kad dolazi od Slavka Goldsteina sugerira da je vjerojatno potpuno suprotno tomu. Puno hrvatskih povjesničara i publicista dokazalo je da je to zapravo pravilo kada je riječ i o ocu i o sinu Goldsteinu. I sam sam pisao o nizu takovih primjera. Možda ovom zgodom podsjetim samo na jedan o kome sam pisao u tekstu *Montiranje slučaja Matice hrvatske*, „Hrvatsko slovo“ od 14. veljače 2003. Evo nekih djelova tog teksta:

„Mržnja Goldsteinovih prema hrvatskom narodu možda je najočitija iz njihove hajke na Maticu hrvatsku. Počeo ju je Ivo Goldstein još prije pojave knjige Holokaust u Zagrebu, nastavljena je u samoj knjizi i tako - sve do danas. Pogledajmo kako to izgleda u interpretaciji Slavka Goldsteina u Nacionalu 21. siječnja 2003. (Željka Godeč: „Matica hrvatska ne želi osuditi antižidovstvo svog čelnika u NDH“), gdje je dano njegovo pismo bivšem predsjedniku Matice Josipu Bratuliću i sadašnjem Igoru Zidiću, u kojem, među ostalim piše: „Zar je moguće da se dosadašnje i sadašnje vodstvo MH ne žele distancirati od postupaka Filipa Lukasa koji je u ljeto 1941. godine besramno zahtijevao pljačku imovine svojih sugrađana Židova u ime Matice hrvatske kojoj je tada bio predsjednik? U knjizi Ive Goldsteina 'Holokaust u Zagrebu', kojoj sam urednik i suautor, objavili smo na str. 193-194 pismo Matice hrvatske. U njemu se konstatira da 'sada postoji mogućnost da se pribave prikladne zgrade na mjestu, koje odgovara Matici hrvatskoj', a to je mjesto u središtu Zagreba, na Jelačićevom trgu br. 15, kojemu pripada dvokatnica prema trgu sa dvorišnim zgradama, vlasništvo Židova Sternberga', pa iako 'ove nekretnine još nisu vlasništvo Nezavisne Države Hrvatske' potpisnici pisma mole Državno ravnateljstvo da 'izvoli držati na umu prikazane potrebe Matice Hrvatske, kad spomenute nekretnine prijeđu u vlasništvo Nezavisne Države Hrvatske'. (...) Iz pisma se ne vidi je li se ijedan od potpisnika barem zapitao što će biti sa 'Židovom Sternbergom' i njegovom obitelji čija bi imovina 'savršeno odgovarala našim (tj. Matičnim) potrebama' i kakva će biti sudbinu još desetak obitelji koje su u to vrijeme bile stanari u traženim zgradama, pa ih treba izbaciti iz njihovih stanova, jer Maticu 'u novo doba čekaju nove, veće i mnogobrojnije zadaće'.“

(...)

Pismo MH pisano je 8. kolovoza 1941. Vidimo kako se Goldsteini pitaju jesu li se potpisnici matičina pisma barem zapitali za sudbinu Sternbergovih i odmah zatim spominje izbacivanje iz stanova. Pa jesu li doista Sternbergovi izbačeni iz svoje kuće? Odgovor potražimo kod tih istih Goldsteina koji čitateljima Nacionala sugeriraju ovako nešto. Na str. 190. Holokausta u Zagrebu piše: "Industrijalac Manfred Sternberg (1892) prvih je dana travnja 1941. sa suprugom i dvoje djece napustio Zagreb. Putovali su preko Mađarske i Austrije i, u dramatičnim okolnostima, 5. travnja poslijepodne u posljedni čas prešli u Švicarsku. Već sljedećeg jutra, kao putnici s jugoslavenskim pasošima, vjerljivo bi bili zadržani u Austriji, jer je 6. travnja Treći Reich zaratio s Jugoslavijom. Nakon spasonosnog bijega, cijela je obitelj vrlo brzo prešla u SAD." Jesu li stigli u SAD prije ili nakon uspostave NDH nije jasno, ali očito ih ustaške vlasti i Matica hrvatska, prema Goldsteinima, želete izbaciti iz njihove kuće 8. kolovoza 1941. godine! Ako je i od Goldsteina, mnogo je.

Poslije tog mog članka prestala je hajka na Maticu koju su svojim lažima pokrenuli Goldsteini!

Znamo da je Slavko Goldstein bio pokretač mnogih anti-hrvatskih akcija, kao na primjer kada mu je hrvatska valuta kuna značila obnovu NDH, svojevremeni napad na Ivicu Kostelića ili pak stalni napadi na Thompsona. Kako u nas nema hrvatskih medija, ne čudi kako kod nas nema ni mogućnosti odgovora onima za koje je mnogo puta dokazano da ne govore istinu (ili upravo zato!). Zako sam poslije napada Švicaraca na jednog od najvećih živih Hrvata – Marka Perkovića Thompsona – dobio slijedeće pismo:

Poštovani,

Temeljem najnovijih sramotnih blaćenja RH, koji uredno nailaze na odobravanje formalnog, a u stvari tek tzv. Predsjednika Republike Stjepana Mesića, izjavljujem slijedeće:

- branitelj i pjevač Thompson nije optužen, nije procesuiran, nije mu dokazana kaznena odgovornost (koliko mi je poznato) baš NIGDJE u svijetu,
- zloroba branitelja i popularnog domoljubnog pjevača obavlja se na potpuno isti način kao što se Hrvate svojevremeno teretilo za 1,500.000 žrtava Jasenovca,
- no, odnedavna čak i najrigidniji, najekstremniji, najradikalni ili ortodoksnii Židovi priznaju da Jasenovac nije imao više od 100.000 žrtava (inače poznato je da ja ovu brojku nazivam „velikosrpskom brojkom Goldsteinovih i Draže Mihailovića“, op. J.P.),
- iz meni nepoznatih razloga Židovska općina Zagreb, brojni njihovi lobisti i udruge te posebice jugo-komunjarski sklop u RH, POLA stoljeća marljivo prešućuje da je Tito sinagogu u Nišu dao pretvoriti u muzej, a da je Srbija bila JEDINA Europska država u Drugom svjetskom ratu koja je bila JUDEN FREI ! I time se i vrlo glasno, i vrlo dugo, i potpuno javno, hvalila!?
- Pa ipak, predsjednik ŽOZ-a, svojevremeno pri posjetu Srbiji, hrabro izjavljuje kako Židovi nikada nisu imali problema sa Srbijom ??!! „Lijepa“ pljuska svim mrtvima na Banjici, Sajmištu i ostalim (brojnim) srpskim gubilištima PRVENSTVENO za Židove...
- U kontekstu vrlo popularnog branitelja i pjevača Marka Perkovića Thompsona treba navesti notornu činjenicu da najljepši zagrebački trg još uvijek

nosi ime krvnika Tita, da taj isti trg još uvijek nosi čin okupatorske vojske (maršal JNA) koja je razarala, palila, ubijala i uništavala RH punih 5 godina !

- *U kontekstu vrlo popularnog branitelja i pjevača Marka Perkovića Thompsona treba navesti notornu činjenicu da zastava tzv. republike srpske, rsk, krajine, srpskog naroda ili kako već – a u stvari to je okupatorska zastava pod kojom se klalo Hrvate – i dan danas se SLOBODNO VIJORI I KORISTI U SLUŽBENE SVRHE UNUTAR RH !!*

Takve zemlje ipak nema nigdje na svijetu !!

- *I onda je Thompson fašist, a svi ti koljači, razaratelji svega hrvatskoga nisu fašisti ??*

- *Thompsona bismo trebali shvatiti kao uljudbeni i komunalni problem RH, umjesto njih ??*

- *Drugovi, suočite se s povijesnim činjenicama!*

hrvatski publicist Javor Novak

(10. listopada. 2009.)

Dakle, vjerojatno je i uvlačenje slučaja pokolja obitelji Mravunac nešto što ima veze s „povjesnom“ djelatnošću Slavka Goldsteina. Inače, Javor Novak mi je o Slavku Goldsteinu napisao slijedeće:

Poštovani,

U vezi g. Slavka Goldstein, a koji počesto rado optužuje Hrvate, trebam reći kako sam iz pouzdanoga izvora čuo da spomenuti „nezavisni, ugledni, liberalni intelektualac, veliki izdavač, ugledni povjesničar“ i ne sjećam se više kako mu sve ljevičarska javnost ne tepa - nije završio čak ni srednju školu. Štoviše, moj izvor kategorički tvrdi, kako isti ugledni gospodin, koji se rado igra tužitelja ne samo da nije završio srednju školu (jer se to mnogima iz opravdanih razloga može dogoditi) već je on više puta neuspješno pokušavao završiti srednju školu. No, njega to ne smeta da povjesnikuje i javno prepričava ružne mitove.

Iz osobnog pak iskustva tvrdim (jer sam to čuo na svoje uši) kako g. Slavko Goldstein sredinom 2009. godine u emisiji Prvog programa Hrvatskoga radija (u kojoj gostuje putem telefona) izjavljuje (nakon sugovornikovih iznesenih povijesnih činjenica) koje je odlično predstavio stvarno ugledni i zaista cijenjeni povjesničar dr Jurčević, „kako se on čudi dr Jurčeviću što on iznosi takve stavove“ (!). A sveučilišni profesor i dr povijesti te autor brojnih znanstvenih radova i naravno sudionik brojnih povijesnih i drugih simpozija, nije iznosio svoje stavove - već povijesne činjenice! Precijenjeni g. Goldstein uzeo si je to pravo zgražati se nad iznesenim podatcima kao da je i on sveučilišni profesor te i sam doktor povijesti...

Tragikomicno što šuplja ambicija i potpuna neobjektivnost učine od čovjeka. Osobe koja se tako rado igra javnoga tužitelja a nema završene ni srednje škole.

Koliko je opće-poznato da je Slavko Goldstein čovjek koji ne preže od laži svjedoči i njegovo nedavno otvoreno pismo kardinalu Bozaniću od 29. rujna 2009. godine. Reagirao je Nadbiskupski duhovni stol osvrtom »Istina se ne dopušta ušutkati« u Glasu Koncila 14. 10. 2009. U tekstu se komentira niz neistina Slavka Goldsteina. Isto pismo komentirao je

Hrvoje Hitrec na Portalu HKV-a, 14. 10. 2009. u tekstu znakovita naslova „Osnovna škola za krivotvoritelje povijesti“.

I doista, Slavko Goldstein je jedan od ideologa komunističke laži o tom slučaju koji je smislio kako se radi o „*prvom masovnom pokolju na Kordunu i jednom od prvih zločina takve vrste u cijeloj zemlji*“. Ivan Strižić u Žrtvoslovu Slunjskoga kotara“ piše o četničkom pokolju (usporedite s tekstom našeg euroizmećara) piše na str. 95.-128. koji završava riječima:

„Kada povjesničaru nije do istine, već do njezine instrumentalizacije, onda se lako poseže za lažima, klevetama nedužnih, s jedinom svrhom da se postigne cilj, odnosno da strijeljanje Veljunaca u Hrvatskom Blagaju bude opravdanje za planirani genocid počinjen nad Hrvatima 1941.-1995. godine.“

U knjizi je dano svjedočenje preživjele Milke Mravunac ud. Krpan (str. 101-103), koja je „*sve do sloma druge Jugoslavije bila pod stalnim nadzorom UDB-e (SDB-a). Slunjskom dekanu Peciću povjerila se, rekavši da ju je UDB-a motrila da ne bi govorila drugaćije nego što su to 'istoričari' odredili*“. Danas, kada znamo i za Hudu jamu možemo zamisliti kroz što je ona prolazila, da bi danas Goldstein i drugovi ponovo koristi njenu tragediju i tragediju njene obitelji u svojoj jugokomunističkoj propagandi, pa čak vidimo i u svojim euroizmećarskim napadima na Thompsona. U svojoj knjizi Strižić uspoređuje oba Goldsteinova teksta o ovom pokolju (onaj iz 1965. i ovaj koji spominje Tomić) pokazuje kako ta dva teksta nemaju veze jedan s drugim pa kaže:

„Očito, Goldsteina rukovodi samo jedna misao: optuživati Hrvate za djela koja nisu počinili.“

Kolika je njegova mržnja prema Hrvatima pokazuje i to kako Goldstein koristi UDB-in teror nad Milkom:

„Tada 12-godišnja djevojčica Milka Mravunac na upriličenom suočavanju sa svim uhićenicima, nije mogla prepoznati počinitelje. Doduše u nedavnoj je izjavi jednom istraživaču potvrđila da je jednog od počinitelja ipak prepoznala, ali se to ne može smatrati dokazom.“

Naravno, Goldstein ne bi bio Goldstein kada ne bi lažno tvrdio da je Milka prepoznala počinitelja tek nedavno.

Strižić na str. 106.-107. daje slijedeći tekst (iz iskaza Ivana Šimca, tj. rekonstrukcije događaja mještana Blagaja):

„Prepoznavanje

Oružnici pomažu pristiglim ustašama u hvatanju sumljivaca. Prva grupa je dovezena u Blagaj i smještena u školu. Ustaše pitaju Milku bi li prepoznala napadače.

- Bih – odgovara Milka, ali nikoga nije prepoznala. Ustaše odlaze s Milkom u Veljun, gdje su u međuvremenu priveli još pedesetak Srba. Postrojili su ih pred mjesnim crkvom u dva reda. Milka se pozorno zagledavala u preplašena lica postrojenih ljudi i prepoznala jednog.

- On je – reče tiho. Prepoznala je nekog Miku Kosijera. Drugoga nema. Ostali Srbi viču: - Vi ga pronađite, mi ćemo mu suditi! Kosijera odvode u sobu, presvlače ga i opet stavljaju u stroj. Kažu Milki neka dobro pogleda, ne bi li prepoznala i drugog. Milka ponovo zastaje kod Kosijera i kaže: - On je! Nije više bilo dvojbe, da se zaista radi o zločincu. Kosijer uzvraća Milki: - Ti mene pojede i moje četvoro djece!

Ostali Srbi bili su zadovoljni, što je bar jedan od krivaca pronađen. Drugi, koji je bio pobegao iz Vuljuna, pronađen je nešto kasnije u selu Točku, gdje je uhićen na spavanju.

Dok su pretraživali srpske kuće, oružnici i ustaše pronašli su oružje i mnoštvo promičbenih letaka, komunističkih i četničkih, kao i popis Hrvata koje treba likvidirati. Prijek sud imenovan iz Zagreba osudio je 32 čovjeka na smrt streljanjem. Strijeljani su iza škole i pokopani na mjestu zvanom Mijatov dol. Njiva je preorana odmah istog dana. Nije postojala druga grobnica, a niti je, mimo Prekog suda, uredovao Luburić, kako se navodi kod komunističkih pisaca. Luburića tada, a niti kasnije, u Hrvatskom Blagaju nije bilo.

Komunisti i Srbi htjeli su poslije rata pošto-poto dokazati da je Hrvatskom Blagaju pobijeno 400-500 Srba Veljunaca. Čak je i vojska početkom pedesetih godina (prošloga stoljeća) pretraživala Blagaj i okolicu ne bi li pronašla dokaze o pokolju, ali, pošto rezultati nisu nikada objavljeni, znači da ništa nisu pronašli. I drugi su tražili prirodne jame, misleći da će u njima pronaći „ubijene“ Srbe Veljunce, a pronalazili su samo kosti ubijenih Hrvata, i vojnika i civila. Osim toga, mnogi koji se vode kao ubijeni u Hrvatskom Blagaju nakon rata bili su živi, a mnoge, navodno ubijene, nitko ne zna, niti je za njih čuo, pa se s pravom vjeruje da su ih izmislili Pepa Zinajić i njegovi da bi se održala „teorija“ o 400-500 ubijenih Veljunaca u Blagaju. Ne treba biti puno pametan pa zaključiti, da se zaista dogodio tako strašan zločin, kako Srbi i komunisti govore, tko bi od Veljunaca muškaraca preživio? Pa nije to neko veliko selo, a to, da su hvatali i Srbe iz drugih sela i općina, pa kako se moglo, kad se sve brzo odvijalo? Ponavljam, osim onih strijeljanih, nitko tada u Blagaju nije ubijen.“

Spomenimo i „povjesničare“ o čijim tekstovima piše Stričić: Vladimir Dedier, Slavko Goldstein (spomenuta 2 teksta), dr. Đuro Zatezalo, dr. Dušan Korać, Dušan Z. Opačić (4 teksta), Mirjana Peremin, Milan Bulajić, Petar Zinaić. Evo njima se pridružio i Ante Tomić.

Vjerojatno Goldsteini može konkurirati samo jedan kolumnist poznatih dnevnih novina, kodnog imena „Stevan“, koji je stručnjak za HAZU, a nije uspio završiti ni fakultet. Zato i ne čudi što se Hrvoje Hitrec u spomenutom tekstu osvrnuo i na njegov „povjesničarski“ opus. Naslov tog dijela također puno govori „Medijski cirkusant o najbližoj povijesti“.

Zapravo, Tomić je najsmješniji kada u svom komentar jugo-komunističke laži povezuje s kako kaže

„nenadmašnom interpretacijom Marka Perkovića Thompsona:
Jasenovac i Gradiška Stara
To je kuća Maksović mesara.“

Nije mu jasno zašto je svojevremeno naš veliki kritičar Darko Glavan na to priupitao sarajevskog rabina hoće li zbog „nenadmašne interpretacije“ jedne druge pjesme tražiti zabranu dolaska predsjednika Mesića u Sarajevo. Mesićeva „nenadmašna interpretacija“ spominje se i u nedavnom Priopćenju ZU HIDR-a grada Zagreba u kome ga pozivaju da podnese ostavku:

„Mesić prigovara navodno 'koketiranje s ustaštvom', ali je amoralno da takvi besramni prigovori dolaze od čovjeka koji se istakao potpirivanjem rata, pjevanjem ustaške uspješnice 'Jure i Bobana', koji je tvrdio da 'ustaše nisu fašisti', da su 'Hrvati pobijedili 10. travnja 1941.', čovjeka koji je huškao na progon Srba iz Hrvatske pozivajući ih da 'odnesu blato koje su donijeli na svojim opancima', koji je neuvjmeno tvrdio da će 'uskoro svi Srbi u Gospiću stati pod jedan kišobran'...“

Još je smiješnije što Tomić „przvica“ i biskupe:

„Biskupi će se čak drznuti i napraviti blesavi, pa reći da nam Marko Perković Thompson zapravo poje o Bogu, domovini i obiteljskim vrijednostima.“

Jadni Tomić ne razlikuje što su autorske pjesme koje su Thompsonove o kojima govore biskupi od tuđih pjesama. I dok Švicarci spominju samo te pjesme, dotle jadničak Tomić misli da je to isto s „nenadmašnim interpretacijama“ tuđih pjesama. Još je smješnije što se priklanja sarajevskom rabinu pa smatra da je strašno ako neku nedoličnu pjesmu pjeva neki pjevač, a sasvim je normalno da takve pjesme pjevaju političari – pogotovu ako postanu predsjednici država. Nevjerojatno je kako naši biskupi nisi tako inteligentni kao Tomić, zar ne? Kako znamo da se pjevačima plaća da pjevaju pjesme, vjerojatno nam Tomić želi poručiti da je primjereno da to radi predsjednik, jer je on mnogo bolje plaćen za to. Vjerojatno to Tomić zna jer se u Priopćenju ZU HVIDR-a grada Zagreba ne spominje samo Mesićeva „nenadmašna interpretacija“, zar ne?

Pretpostavimo da Tomić i nije priglup. On, dakle, zna da će ovakvim napadom na Thompsona sve iznova podsjetiti na spomenuto Mesićevu „nenadmašnu interpretaciju“ i ne samo na to. Znajući kako mnogi u Hrvatskoj tvrde da je Mesić veleizdajnik, dapače postroji i knjiga prof. dr. Miroslava Tuđmana *Vrijeme krivokletnika* u kojoj je to dokazano, Tomić očito želi poručiti da Mesić spada među one koje je opisao kineski filozof i pisac Sun Tzu:

„Najveća umjetnost je slomiti otpor neprijatelja bez borbe na bojnom polju. Samo indirektna metoda može jamčiti pravu pobjedu. Rastvorite sve što je u zemlji neprijatelja dobro. Uvucite predstavnike vladajućeg sloja u zločinačke pothvate, potkopajte njihov položaj i ugled, prepustite ih javnoj sramoti pred njihovim sugrađanima. Iskoristite rad najnižih i najodvratnijih ljudi. Ometajte svim sredstvima rad vlade. Širite nejedinstvo i svađe među građanima neprijateljske zemlje. Nahuškajte mlade protiv starih. Ometajte svim sredstvima naoružanje, opskrbu i red u neprijateljskoj vojsci. Poništavajte sve vrednote. Budite velikodušni s ponudama i poklonima da biste kupili informacije i ortake. Svugdje smjestite svoje ljude. Nemojte štedjeti ni u novcu, ni u obećanjima, jer to donosi visoke kamate...“

Ili Tomić samo nije baš puno intelligentan?

Akademik Josip Pečarić

Portal HKV-a, 26. listopada 2009

PROF. DR. SC. SLOBODAN LANG

HRVATSKU TREBA BRANITI

Thompsona najviše napadaju Slavko Goldstein, Ivo Banac i Vesna Pusić. Ove kritičare povezuje i činjenica da nitko od njih nije sudjelovao u obrani Hrbatske i da su dvoje od njih značajan dio tog vremena proveli u inozemstvu. Nisu bili na mjestu stradanja, nisu se bojali, pomagali stradalima, smještali prognane, pokapali ubijene – nisu se molili, ni dajući vlastiti, ni spašavajući tude živote; nisu mislili što činiti, kako spasiti, gdje pokopati; nisu slušali ni pjevali glazbu i pjesme vjere i nade. Nakon rata nisu otišli ni prognanicima, ni udovicama, ni djeci poginulih; nisu obišli mjesta stradanja i nisu pitali branitelje. Zatvorili su oči, uši i srce za Hrvatsku.

Napad na koncert? Nije napadnut koncert Marka Perkovića Thompsona ni 77 uglednih intelektualaca koji su se suprotstavili ovakvim osudama. Dosadašnja rasprava nije poštovala istinu, ravnopravnost i dobromajernost. Odmah se pokušalo značajno umanjiti broj nazočnih na koncertu, a znatno uveličati broj ljudi s ustaškim znakovima i iskazivanjem mržnje. Besmisleno je Thompsonov mač naziva 'pseudokeltskim'.

Stalna je neravnopravnost u medijima: Jutarnjem listu i Globusu, ali i na HTV-u. Intervjui vodećih napadača banalnom su bahatošću 'ukrašeni' njihovim slikama preko cijelih stranica, dok drugi ne mogu iznijeti svoje stavove. Komentari s weba: kljuna, love69, lungomara i Žedesa dobijaju više prostora od branitelja ili intelektualaca koji drukčije misle. U Otvorenom HTV-a raspravlja se potpuno zatvoreno o braniteljima. Kritičari nisu pokazali ni najmanju želju da s onima koje napadaju i koji drukčije misle vode dijalog i omoguće im da iznesu svoje stavove.

Ne priznaje se pravo drukčijih stavova, 'drugih nema' dobromajernost, dakle, nije ni potrebna?!

Tko je napao?

Slavko Goldstein, publicist, ugledni stariji javni intelektualac, više puta rukovodilac raznih židovskih organizacija i prvi predsjednik Hrvatske socijalno-liberalne stranke (1989.-1990.). Istaknuo je da danas Za dom - spremni'. Nijemcima zvuči kao "Heil Hitler", i da su nekadašnje (prije 65 godina) 'ustaške postrojbe tim istim pozdravom polazile u pohode na lička, kordunska, istočno-hercegovačka i srednjjobosanska sela gdje su puškama i noževima ubijale djecu, njihove sestre, braću, majke, očeve, djedove i bake.' Goldstein smatra da 'istinu dugujemo svima, živima i mrtvima, baš svima, podjednaku A poštovanje dugujemo mnogima, i živima i mrtvima, ali ne baš svima.'

Vesna Pusić, političarka, predsjednica kluba zastupnika HNS-a i odbora za praćenje pregovora s EU-om.

Ocijenila je da je koncert Marka Perkovića Thompsona obilježavala "ustaška ikonografija i šovinističke poruke", da je policijski inspektor koji je reagirao 'spasio obraz cijeloj naciji i cijeloj zemlji', a da vlada "šalje poruku da ne želi sankcionirati tu vrstu šovinističkih incidenata".

Ivo Banac, političar predsjednik HHO-a, bivši zastupnik i predsjednik Liberalne stranke.

On smatra da 'u svijetu i dalje postoji predrasuda daje Hrvatska jedna, blago govoreći, problematična i kvazifašistička zemlja pa je zadatak politike, javnosti, inteligencije i raznih ustanova da takvu predrasudu potisnu, a ona ne će nestati dok se Thompson predstavlja neupitnim nevinašćem i veselo se razmahuje svojim pseudokeltskim mačem nad Jelačić placom.'

Za istup 77 intelektualaca smatra da 'imaju pravo istaknuti svoje mišljenje kao i svako drugi mada svi dobro znaju da se ja s njima nikada ne bih složio.'

Istupio je i Vlatko Silobrčić, akademik. Imao je više javnih funkcija. Nazvao je 77 intelektualaca 'akademicima - konzervativcima s autističnim pristupom nacionalnom identitetu'. Radi se o neukusnoj usporedbi protivnoj medicinskoj etici. Petar Ciganović, čitatelj kolumnist, napisao je za Grupu 77: 'Nisu to intelektualci niti stručnjaci, to su licemjeri koji žele da društvo bude prema njihovoj slici, mjeri i interesu'. Oglasio se i Zoran Pusić, i više anonimnih čije je stavove *Jutarnji list* prenio s internetskih stranica.

Što je napadnuto?

Zajednička poruka ovih napada stav je da je Hrvatska tijekom II. svjetskog rata bila fašistička država, daje ova ideologija dio njezina suvremenoga nastajanja i obrane, da se u svijetu misli daje takva i danas, da ima i opravdanja za takve stavove, da se ovakvi stavovi šire među mladima da je Hrvatska opasnost za Evropu. Ovaj su stav iznijeli jedna političarka, koja predstavlja Hrvatsku u Evropi, političar koji predstavlja ljudska prava i dugogodišnji ugledni član Židovske zajednice. Ove kritičare povezuje i činjenica da nitko od njih nije sudjelovao u obrani Hrvatske i da su dvoje od njih značajan dio tog vremena proveli u inozemstvu. Nisu bili na mjestu stradanja, nisu se bojali, pomagali stradalima, smještali prognane, pokapali ubijene nisu se molili, ni dajući vlastiti, ni spašavajući tuđe živote; nisu mislili što činiti, kako spasiti, gdje pokopati; nisu slušali ni pjevali glazbu i pjesme vjere i nade.

Nakon rata nisu otišli ni prognanicima, ni udovicama, ni djeci poginulih; nisu obišli mesta stradanja i nisu pitali branitelje. Zatvorili su oči, uši i srce za Hrvatsku.

Konačno, ni sada 30. svibnja 2008., kada se sve iskazalo u centru Zagreba, na Dan branitelja nisu došli zahvaliti ni moliti za poginule, nisu došli misliti, saslušati, vidjeti i raspraviti u šator i nisu došli na koncert.

Najviše mije žao zbog Goldsteina koji ima vlastito iskustvo progona i stradanja u vrijeme holokausta i zna da se istinu mora proživjeti. Ali upravo velika stradanja i šezdesetgodišnja introspekcija strahota holokausta, nameće nemilosrdnu odgovornost prema budućnosti.

Treba biti istinit, jasan i promišljen. Napadnuti su hrvatski branitelji, obrana, stvaranje i karakter hrvatske države. U današnjoj Hrvatskoj napadanje je postalo neupitno. Pitanje je smiju li se napadnuti braniti i smije li se braniti napadnute.

Ovoga puta ne samo što se smije, već se i mora braniti. Zbog toga sam potpisao istup 77 intelektualaca. To nije dovoljno i na ovom mjestu idući put, i gdje god bude moguće, odgovorit ću na ove optužbe. To smatram obvezom prema istini, moralu i vjeri.

Smisao i poruka branitelja 30. svibnja 2008.

Zbog svih - mladih, javnosti, politike, međunarodne zajednice, a možda i zbog pomoći shvaćanju onih koji su napali, treba iskazati i smisao i poruku branitelja.

Molitva

Ljudi vole život i malo je toga zbog čega ga se odriču. Dali bi život za našu djecu. Za što još? Bi li ga dali da brže uđemo u Europsku uniju? Za Jadranski pojas? Za pobjedu svoje stranke na izborima? Mali broj ljudi može izravno izabrati između života i nekoga plemenitog cilja. Na prvom su mjestu puginuli hrvatski branitelji. Oni su svoj mladi život uložili u obranu vlastitoga naroda od progona i očuvali slobodu hrvatske države. Uložili su tisuće mladosti, života, milijun godina života u svakom dijelu Hrvatske.

Dan branitelja grada Zagreba započeo je misom zahvalnosti u katedrali Sv. Stjepana. Tamo se okupilo mnoštvo da se zajedno i svaki za sebe povezu sa Bogom, međusobno, s mrtvima i s još nerođenima - da se zahvale puginulima, da vole Hrvatsku i mole za njih i za nju.

Mišljenje

Najveća opasnost svakoga vremena nedostatnost je istinskoga mišljenja, uključujući i namjeru da se mišljenje poistovjeti sa znanstvenim znanjem ili političkom moći.

Sokrat je za mjesto boravka odabrao tržnicu, mjesto gdje se susreće narod i vodi dijalog s sugrađanima. Na Jelačić placu postavljen je Šator, izložene su knjige, pjesme, sjećanja, fotografije, dnevničari, analize - prikazivani snimci. Vođen je dijalog s tisućama građana, posebno mladih.

Najviše se željelo i nastojalo poticati mišljenje. Vrijednost mišljenja posebno se iskazuje u trenucima kada se zlo nameće, a društvo kolabira. Tada je mišljenje bitno jer pomaže prosudjivati konkretno. Oluja misli omogućuje razlikovati dobro i zlo, lijepo od ružnoga. Kad je sve u pitanju, mišljenje može spriječiti katastrofu. Simbol poslušnosti a odsustva mišljenja je Eichmann. On nije mogao komunicirati, niti govoriti, jer nije bio sposoban misliti. Život poslušnosti i potrošnje ugoden je život jer na minimum smanjuje potrebu mišljenja.

Kada su se narod i Hrvatska suočili s agresijom i progonom, ljudi koji su mislili postali su branitelji. Mišljenje branitelja nije stvorilo nove istine ni akademike, ali je pomoglo da se razlikuje dobro od zla, zaštititi ljude, spriječiti progon hrvatskog naroda i braniti Hrvatsku.

Glazba

Napadi na pjevače nisu česti, ali ih je bilo. Zbog suradnje sa nacistima, napadani su Edith Piaf, i Maurice Chevalier. Poslije su im se ispričali. U Hrvatskoj je početkom sedamdesetih osuđen i onemogućen Viće Vukov. I njemu su se ispričali. Sada je na redu Marko Perković Thompson. Nije mudro napadati glazbu. Radije razmislimo o glazbi u obrani Hrvatske.

Okupljeni na Glazbenoj slušaonici Matice hrvatske 27. svibnja, uz predavanje Krešimira Brlobuša, slušalo se Lenjingradsku simfoniju. Za vrijeme nacističke opsade Lenjingrada 1941. godine, Šostaković je komponirao simfoniju koju su 1942. godine svirali gladni glazbenici, a za siromašne su vani stavljeni zvučnici. Ova je glazba postala simbolom odbrane protiv fašizma, ne samo u Rusiji nego i u drugim zemljama. Simfonija je izvođena na brojnim muzičkim, kulturnim i političkim događanjima i ušla je u povijest ne samo kao glazbeno djelo nego i akt ujedinjenja naroda. Lenjingradska simfonija pripada cijelom svijetu.

Za vrijeme opsade Dubrovnika 1991. godine, JNA i crnogorski četnici pucali su s brda iz topova, mitraljeza i pušaka, s mora iz ratnih brodova i iz zraka, iz aviona. Odgovorila si

im pjevanjem djeca 'Malog raspjevanog Dubrovnika' (kasnije su pjevali Svetom Ocu Ivanu Pavlu II.), Đelo Jusić, Marko Brešković, Buco i Srđan, klapa Ragusa, klavir u 'Argentini'... Kad su pogodili Zelence, Delo je odgovorio sa 'Kad zazvone zvona.' Na 200. godišnjicu Mozartova rođenja, 5. prosinca, održanje svečani koncert. Idućeg dana JNA je svom snagom artiljerije napala i razarala Grad. Zapalili su Stradun i veliki dio grada u zidinama. Usprkos opasnosti, ljudi su se okupili i uspjeli ugasiti vatru. Idući dan, novi koncert. Božićni koncert održala je Ruža Pospiš-Baldani, tada predsjednica Hrvatskog Crvenog Križa. Krajem studenog dr. Bernard Kouchner, danas ministar vanjskih poslova Francuske, s nekoliko uglednih intelektualaca došao je i bio s nama za najtežih dana obrane Dubrovnika. Slušao je našu glazbu u Gradu i 'Argentini'. Kad je video kako se branimo, priključio se obrani i odustao od 'pomoći' odvođenjem djece, žena i staraca. Za Novu godinu vratio se je s Barbarom Hendrix i nacionalnim orkestrom iz Toulusa, koji su u crkvi Male Braće održali koncert Bacha i Mozarta. Dubrovnik se obranio i glazbom. U to vrijeme želio sam da se, u znak zahvalnosti za međunarodnu pomoći, u Dubrovniku svake Nove godine održi koncert potpore i solidarnosti s gradom u nevolji. Da je to učinjeno, do danas bi bili održani koncerti za New York, Washington, Moskvu, London, Madrid, Istanbul, gradove u Libanonu, Kini, Indoneziji, Mianmaru ... Možda se još može? Uvijek treba pomoći ljudima u nevolji!

Duga je hrvatska tradicija obrane glazbom. 'U boj, u boj' je Ivan pl. Zajc napisao 1876. a deset godina kasnije ju je unio u operu 'Nikola Šubić Zrinski'. U prosincu 1989. pred početak rata, 'U boj, u boj' pjevao je Vice Vukov u Lisinskom.

Pjevali smo 1991. godine Juru i Bobana. Taje pjesma bila izvor snage i hrabrosti, i to će ostati. Nitko ju danas ne mora ni pjevati ni voljeti, ali nikada ne ću ni prihvatići da ju se zabranjuje ili kleveće

Na početku agresije na Hrvatsku veliki broj naših uglednih pjevača otpjevali su nezaboravnu 'Moju domovinu', a Tomislav Ivčić obratio se svijetu pjesmom 'Stop the War in Croatia'. Vice Vukov pjevao je 'To je twoja zemlja'. Hrvatsku su napadali, razarali, progonili i ubijali - a ona je ustala, snažnija nego ikada, otvarajući domove kolonama prognanih, tražeći nestale, okupljanjem žena, neumornim radom liječnika i medicinskih sestara i podizanjem, pogibanjem, ranjavanjem, invalidnošću i nezaustavljivim okupljanjem branitelja, koji su u boju i u boju pretvarali snove i pjesme u stvarnost hrvatske države.

Kada je početkom rata bombardiran Zagreb, akademik Frano Parać sjedio je sa stanarima svoje kuće i građanima cijelog grada u podrumu. Čuli su se avioni, rastao je strah od bombi i onda sve ponovno. Godine 1993. skladow je 1. Simfoniju i u 1. stavku izrazio ratnu anksioznost, strah i neizvjesnost rata, sa stalnim tam, tam, tam, trombona koji se pretvaraju u bum, bum, bum, bubenjeva i onda - isto. Za Vukovar je Miroslav Skoro spjevao 'Ne dirajte mi ravnicu', a Slavoniju je pjevao Kićo Slabinac. U Dalmaciji je bio Thompson s Čavoglavima, Ranko Boban je pjevao 'Moju Hercegovinu' a iz Srednje Bosne se javio Parni valjak i 'nada bolnice u Biloj'. Tereza je bila svuda. Ova je glazba djelo zajedničkog stvaranja glazbenika, naroda i branitelja u hrvatskim gradovima i prostorima, za vrijeme trenutaka i vremena, opasnosti, straha, molitve, progona, razaranja i ubijanja - jačajući ponos i nadu, da izdržimo i da svoji na svome, odlučujemo o svojoj sudbini.

Branitelji, dragovoljci, na početku rata nisu imali dovoljno ni oružja ni ljudi ni - pjesama. Partizanske pjesme pjevali su agresori sa zvijezdom dok su bombardirali Zagreb, Dubrovnik, Osijek i ubijali vukovarske pacijente na Ovčari. Morali smo pjevati, da bismo

izdržali, da bi smanjili strah, da bi iskazali vjeru u Hrvatsku i vlastitu ljubav za nju. Tada smo pjevali i 'Juru i Bobana'. Ova pjesma je 1991. bila izvor snage i hrabrosti, i to će ostati. Nitko ju danas ne mora ni pjevati ni voljeti, ali nikada ne ću ni prihvatići da ju se zabranjuje ili kleveće.

Obrana Hrvatske glazbom, nastajanjem, riječima, poticanjem, mjestima i vremenu izvođenja i značenjem slušanja, u svom je temelju glazba dostojanstva, vjere i nade za Hrvatsku. Ovo je glazba slobode država, ravnopravnosti naroda i ljudskih prava svakog i svih.

To je glazba koja povezuje Evropu.

«Hrvatski list», 3. srpnja 2008.

PROF. DR. SC. SLOBODAN LANG

THOMPSON I WOODSTOCK

Organizacija 56 država regionalne sigurnosti, uključivši i ljudska prava (OSCE) pitanjima anti-semitizma bavi se intenzivno od 2004. Na konferenciji OSCE o anti-semitizmu održanoj u Španiji 2005. su sudjelovali i uglednici poput Andrew Bakera iz Američkog Židovskog Kongresa i prof Gerta Weisskirchena, člana Njemačkog parlamenta i predstavnika OSCE protiv antisemitizma. Ljeti 2007. godine rabin Baker je **u Dubrovniku hrvatskoj ministrici vanjskih poslova** gdje Grabar-Kitarović iznio «uznemirujuće iskaze fašističkih pozdrava i simbola koji su postali obilježje koncerata Hrvatske rok zvijezde Thompsona». Ona je obećala pozvati Prof. Weisskirchena u Zagreb da to razmotre. Predsjednik Mesić izjavio je Bakeru da bi Sabor trebao poduzeti mjere zabrane ustaških manifestacija.

Posjet predstavnika OSCE Hrvatskoj

Prof. Gert Weisskirchen u Zagreb je došao **3.9.2007** «ispitati utjecaj Thompsona na nacionalističko raspoloženja u Hrvatskoj». U njemačkoj se ambasadi sastao s Ivom i Slavkom Goldstein, Žarkom Puhovskim (tadašnjim predsjednikom HHO), Tomislavom Jakićem (savjetnik Predsjednika RH), Slobodanom Uzelcem (Državni tajnik), Radovanom Fuchsom (Pomoćnik ministra), Ivicom Buconjićem (Državni tajnik) i Filipom Dragovićem (Pomoćnik ministra), a u Ministarstvo vanjskih poslova s Kolindom Grabar-Kitarović, Ognjenom Krausom i Sanjom Zorišić-Dabrović («stara» Židovska zajednica).

U razgovorima su izneseni sljedeće ocjene o Thompsonu i stavovi o stanju u Hrvatskoj.

Suprotstavljanju ekstremizmu: Hrvatska je aktivni partner u programima OSCE, posebno preventive. Premjer Sanader i s njim HDZ oštro se distanciraju od desnog ekstremizma; danas vodeći političari – Mesić, Račan i Sanader – pokušavaju ispuniti nastali vakuum davanjem pozitivnih primjera; hrvatske vlasti se energično odnose prema zločinima s antisemitskim predznakom unapređenjem zakona i ospozobljavanjem policije i državnih odvjetnika; obnova ustaških simbola je još uvijek sramotna; Hrvatska je spremna izvršiti zahtjeve međunarodne zajednice, kako se traži, posebno bliskom i istinskom suradnjom sa MKSJ; «Trebamo individualnu potporu u borbi protiv zločina mržnje, antisemitizma i ksenofobije kao i promoviranju pomirenja»; uspoređivana je Hrvatska i Srpska folk muzika.

Pozitivne ocjene Thompsona: Marko Perković je nacionalni junak iz devedesetih - umjetničko ime datira iz Hrvatskog rata za nezavisnost, kad je nosio pušku Thompson; muzika i sam pjevač su «više ili manje domoljubni», pjesme se mogu smatrati provokativnim ali ne ispunjene mržnjom (osim jedne pjesme) i ne treba ih smatrati opasnim; Thompson je «simbol nacionalnog Hrvatstva»; politički utjecaj na mlade ne treba precjenjivati; ova «alternativna muzika» sigurno jača anti-institucionalne odnose; ministar školstva Primorac je namjeravao privatno prisustvovati Thompsonovom koncertu, ali kad je odgođen zbog kiše naknadnom koncertu nije prisustvovao; nakon posljednjeg koncerta Thompson je izjavio da «nikada nije podigao ruku fašističkim pozdravom».

Novija povijest Hrvatske još nije analizirana: ovo razdoblje povijesti tek treba sistematski ispitati; hrvatska auto-percepcija još nije prošla adekvatnu povijesnu ili kritičku analizu. Zbog toga «marginalizirani mladi ljudi» prečesto izražavaju svoje proteste

simbolima iz ustaškog vremena; ne može se jasno razlikovati patriotizam od ustaškog nacionalizma, jer postoji sivo područje; problematičnim odnosima Srba i Hrvata dominira prijateljstvo i mržnja proteklih desetljeća, politički savezi i genocidni zločini.

Negativni utjecaj Thompsona: Thompsonova popularnost se očituje u činjenici da je 40,000 ljudi – većinom mlađih – došlo na njegov koncert pred ljetne praznike. Neki su nosili simbole iz nacističkog vremena; jedna pjesma uzima temu iz Hrvatske fašističke prošlosti i počinjenih zločina; Thompson predstavlja opasnost jer jača nacionalističko raspoloženje; na koncertima, on izvukuje ustaški poziva na okupljanje, «Za dom!» i potiče masu da odgovori «Spremni»; Thompson je izraz profitera i neriješenih socijalnih sukoba nastalih u sjeni Tuđmana. Vladajuća stranka mora napustiti svoj nedostatak jasnoće prema stavovima ekstremne desnice; na nedavnom Thompsonovom koncertu zabilježeno je i utuženo 17 povreda zakona.

Preporučeno je da se pismom zahvali Predsjedniku Mesiću za njegov odlučni stav u borbi protiv desnog ekstremizma; da se upita direktora HTV za stav o emitiranom koncertu, i hoće li budući koncerti biti popraćeni kritičkim komentarom; Žarku Puhovskom preporučeno je da pripremi simpozij suvremenih povjesničara, sociologa i političkih znanstvenika iz raznih država za raspravu o «odnosu prema nedavnoj prošlosti» a Kardinalu Lehmannu da o ulozi Thompsona govoriti sa predstavnicima katoličke crkve u Hrvatskoj.

Međunarodne ocjene Thompsona u jesen i zimu 2007.

U svom govoru pred Helsinškim odborom američkog Kongresa, Prof. je Weisskirchen za Thompsonove nastupa rekao «ne samo da su vezani za ustaške sloganе, nego i na stvarni način postoji neka vrsta neonacizma na njegovim koncertima».

U izvještaju OSCE o stanju nakon tri godine rada borbe protiv antisemitizma 1.11.2007., Prof. Weisskirchen se žalio na nedovoljnu potporu svom radu država članica. «Ove godine samo jedna država je dogovorena, Hrvatska. Na žalost nije bilo poziva iz drugih država». Naveo je razgovore u Hrvatskoj sa «više predstavnika vlade i Židovske zajednice», s ciljem postizanja suglasnosti sa «hrvatskim sugovornicima, da ma kakve nacionalističke pojave treba ugušiti u zametku». Istaknuo je i «uznemirujuća zbivanja» u vezi pjevača, zvanog «Thompson», koji je počeo je isticati razne simbole ustaškog vremena na koncertima».

Pred Božić, ABC je izvijestio da će u Australiji nastupiti „kontraverzni Hrvat Thompson“, imenovan po strojnici, s ekstremno nacionalističkim pjesmama koje glorificiraju hrvatsku nacističku prošlost. Naveli su da je u Maksimiru bilo oko 50 000 ljudi, mnogih obučenih u uniforme Ustaša, fašističkog režima koji je podržavao Hitlera. Po Ephraim Zuroffu iz Simon Weisenthal centra mnogi su pozdravljali nacističkim pozdravom a da Thompson nikada nije osudio simbole koji predstavljaju progon i masovno ubijanje Židova i Cigana.

Jednog od svjetski najuglednijih gradskih vijećnika koji je u Čikagu na funkciji već 35 godina g. Bernarda Stona, Židova, pokušalo se nagovoriti da spriječi koncert Thompsona u Chicagu, a zbog optužbi za antisemitizam i neonacizam. Fra Jozo Grbeš ge je zapitao zašto Židovi dozvoljavaju ovaku zloupotrebu Židovskog stradanja. Koncert je održan.

Konačno, ovih je dana u otvorenom je pismu SDP-u grupa intelektualaca i javnih djelatnika navela koncert Thompsona kao «... očit primjer potiranja vrijednosti antifašizma i demokracije ... uzvikivanjem profašističke poruke Za dom spremni, isticanjem ustaških simbola te šovinističkim skandiranjem... «

Sjećanje na mladost

Thompsonovim se koncertom ponovno bavim iz dva razloga. Prvo, jer se o svjetskim odjecima tih koncerata zna premalo i fragmentarno, i jer se u prvi plan ne stavljuju ocjene Thompsona i njihova razložitost, nego imena i funkcije pojedinaca koji te ocjene izriču. Drugi je razlog što me progoni jedna usporedba: kolovoza 1969. u Woodstocku je održan najveći festival mlađih moje generacije. I tamo je na prekide padala kiša... Prisustvovalo je oko 200 000 mlađih, nastupilo 32 muzičara. U trenucima značajnih sukoba i promjena u zemlji, mlađi su se okupili muzikom, i u izuzetnom miru slavili mir i ljubav. No vodeći su urednici tražili da se koncert prikaže kao socijalna katastrofa - kao gužva u prometu, kao nepodobno ponašanje, kao neodgovornost policije... Samo 18 godina kasnije izdata je marka a Woodstock festival je zauvijek ušao u legende kulture... Bez obzira koliko se mojim vršnjacima i današnjoj omladini primjeronom učini usporedba Woodstocka i Thompsonova nastupa na Jelačić placu, neporeciva je činjenica da su moćni oduvijek teško shvaćali prekrasnu dobrotu, brigu i mir mlađih...

Dio moćnih Evrope i svijeta bahato i površno ocjenjuju vrijeme i događaje obrane i stvaranja Hrvatske. Olako se postavljaju krive dijagnoze i nameće pogrešna terapija. Teško da u ovaku svijetu i može biti drugačije. No to je samo razlog više da Hrvatska sama, dostoјanstveno, slobodno i otvoreno istraži istinu o sebi. Javne ocjene i napisi koji podsjećaju na onu *«tko drukčije kaže taj kleveće i laže i osjetit našu će pest»* nemaju moralnu vrijednost i ne vode nikamo.

«Hrvatski list», 17. srpnja 2008.

JE LI JURICA PAVIĆIĆ DOISTA „JEDVA PISMENA BUDALETINA“?

Poznato je kako često ljudi pišu o drugima tako da svoju sliku prenesu na druge. To je veoma čest slučaj kada „hrvatski ljevičari“ (navodnici su stoga što je točnije reći jugonostalgičari, jugokomunisti ili nešto slično) pišu o hrvatskim desničarima. Tako i Jurica Pavićić u Jutarnjem listu od 29. 03. 2014. zapravo piše o „hrvatskim ljevičarima“ komentirajući djelovanje velikog hrvatskog domoljuba prof. dr. sc. Matka Marušića:

Poput nekih drugih uspješnih prirodoznanstvenika (recimo, matematičara Pečarića), Marušić je bio otjelotvorene paradoksa. Ti ljudi, naime, rade poslove koji očito traže stanovitu kognitivnu moć, apstraktno mišljenje i IQ. Istodobno, kad ih se s područja njihove fahovske ekspertize premjesti na područje društva i politike, te rasudne moći sasvim utrnu, a do maloprije pametni ljudi počnu rasuđivati kao drvenom sjekirom.

Naravno kada bi Pavićić imao *stanovitu kognitivnu moć, apstraktno mišljenje i IQ* zapitao bi se: Pa kako takvim ljudima daju podršku mnogi, recimo - da se Marušićeve beletističke knjige prodaju mnogo bolje od njegovih, da su mu "Škola plivanja" i "Medicina iznutra" duhovitije od Tomicjevih, o znanosti i edukaciji da i ne govorimo.

Ili – recimo – pismo VS UN-u je uz Pečarića potpisalo još 28 nadbiskupa, biskupa i akademika, a supotpisalo još 250-ak sveučilišnih nastavnika i znanstvenika uz mnoge druge. Očito i za njih Pavićić misli isto. A treba imati jako nisku ili nikakvu *kognitivnu moć, apstraktno mišljenje i IQ*, pa tako razmišljati, zar ne?

Zapravo, nije sigurno misli li Pavićić da su oni supotpisali to pismo zato što je ono o matematici. Čak nije ni daleko ot toga. Pismo itekako ima veze s logikom, a nedavno sam i pisao o tome kako me je jedan povjesničar s ljevice uvjeravao kako ima različitih logika. Nema sumnje da i Pavićić misli da u njegovim tekstovima ima logike, zar ne?

A Pismo VS UN-a itekako ima veze s pravom. I to s oblašću u kojoj je Predsjednik države to i postao zahvaljujući izvanrednim naporima da stvori novu logiku međunarodnog prava – međunarodno pravo po želji svjetskih moćnika. Dok je on to radio, ja sam kao matematičar tvrdio kako je to suludo. Rezultat znamo, za „veličanstvene“ doprinose predsjednika države, profesora s Pravnog fakulteta, kome je veliku podršku davao njegov fakultet sudac Theodor Meron je rekao da su NERAZUMNI. Nije daleko od onog mog SULUDI, čemu se priklonio i biskup Košić, koji nije matematičar.

Naravno, ne možemo za Josipovića reći, s obzirom da se radi o njegovo struci, da ima malu *kognitivnu moć, apstraktno mišljenje i IQ*. Zašto? Iz jednostavnog razloga što je on stavljajući svoju struku u službu svjetskih moćnika, dakle pljujući po njoj, iskoristio za dobivanje pozicije predsjednika države. Prodao je svoju struku da bi bio nešto što je već bio Mesić. Da umreš od smijeha.

Ovaj primjer se odnosio na pravnu znanost, u kojoj se zbog rada profesora Josipovića i njegovih kolega može slobodno reći kako postoji dio te znanosti koju po sudcu Meronu možemo nazvati MERAZUMNA PRAVNA ZNANOST. Meni ostaje satisfakcija da sam *rasuđivao kao drvenom sjekirom* i za takve tekstove dobio niz pohvala od izvrsnih pravnika, kojima nije bitna nerazumna pravna znanost. Jedan od njih je i predsjednik Hrvatske akademije pravnih znanosti prof. emeritus Željko Horvatić.

Rasuđujem ja kao drvenom sjekirom, ne samo u pravnim znanostima. Ima toga i u povijesti. Tako me je svojevremeno, dok je bio ravnatelj Hrvatskog instituta za povijest, dr. sc. Mirko Valentić pozvao da odustanem od profesure u matematici i dođem u njegov institut, a naš poznati povjesničar dr. sc. Zlatko Matijević komentirao pitanje što ja radim u povijesnim znanostima: Pečarić uvodi red u povijesnoj znanosti. Naravno, meni je najdraža definicija mog rada koju je dao akademik Dubravko Jelčić tvrdeći da su takva moja djela također djela iz matematike, samo je objekt koji proučavam kao matematičar neko djelo, knjiga iz povijesti. Zapravo Jelčić je već davno ismijao Pavičića, zar ne?

A kako to izgleda u životu: Odsjek za povijest Filozofskog fakulteta zaključi da bi njihov član prof. dr. sc. Ivo Goldstein trebao postati akademik. Podrži ih Filozofski fakultet i na kraju Razred za društvene znanosti HAZU. Tome se suprotstavio matematičar Josip Pečarić, *rasuđujući kao drvenom sjekirom*, i na Izbornoj skupštini Goldstein dobije najmanje glasova u povijesti akademije. Očito je Pavičić to protumačio kako više od dvije trećine naših akademika *rasuđuje kao drvenom sjekirom*, zar ne.

Naravno, mogli bi navesti puno ovakvih primjera iz kojih bi čitatelj mogao jednostavno zaključiti kakva je *kognitivna moć, apstraktno mišljenje i IQ* našeg Jurice. Zapravo svi to dobro znamo jer se radi o čovjeku koji je za jednu takvu veličinu kakav je akademik Slobodan Novak napisao da je stari prostak i kreten. Prof. Marušiću zapravo je čast što se na njega obrušio Pavičić, jer očito „našim“ ljevičarima smeta isto tako kao i veliki hrvatski književnik. Zapravo, ono što doista smeta Pavičiću i svim „hrvatskim ljevičarima“ i kod Marušića i kod Novaka (nadam se i kod mene) konstatira Pavičić na početku teksta:

Matko je Marušić ispisao desetine članaka, održao desetke tribina o veličini i jedinstvenosti dr. Franja Tuđmana...

Svugdje u svijetu slave olimpijske, razne prvake i sl., a Pavičiću i sličnima čudno je kada slavimo onoga koji je stvorio državu koju volimo i u kojoj živimo. Koliko treba biti glup pa se tomu čuditi? Ili su doista točne priče kako se takvi ne raduju ni našim olimpijskim i inim pobjednicima. Jer su to hrvatski pobjednici!

Komentirao sam Pavičićev tekst s jednim kolegom koji ima više znanaca među „hrvatskim ljevičarima“. Kaže mi kako hrvatski ljevičari doista vjeruju kako su mnogo intelligentniji od hrvatskih desničara. Odgovorio sam mu da ne vjerujem u to, osim kod onog dijela koji se baš ne mogu pohvaliti posjedovanjem *kognitivne moći, apstraktног mišljenja i IQ*. Naime, često puta su me napadali u svojim novinama kao npr. u Slobodnoj Dalmaciji i Jutarnjem listu u kojima je Pavičić kolumnist, ali te novine nikada nisu objavile moje odgovore. Da doista misle da su superiorni bili bi presretni da se mogu iživljavati nad tim mojim odgovorima, zar ne? Drugim riječima, na taj način samo priznaju svoju inferiornost.

Ipak pokušajmo naći i zrnce pameti kod našeg Pavičića. Bilo mi je čudno zašto je izabrao kao primjer usporedbe mene, a ne fizičara prof. dr. Davora Pavunu, koji je našoj javnosti mnogo poznatiji. Izgleda kako Pavičić ipak nije potpuni kreten jer dobro zna da su i Marušić i Pavuna bili gosti kod njihove TV zvijezde Aleksandra Stankovića koji je pored njih bio doista odmah ispašao smiješan, a to moramo priznati i nije glupo, zar ne?

Vjerojatno hrvatski ljevičari znaju za kineskog filozofa Sun Tzua koji je one koji služe neprijateljima svoje zemlje nazvao najgavnjijim ljudima. S obzirom da smo mi pobijedili agresora i od njih napravili zećeve, onda je služenje takvima još i gore, pa ih ja nazivan najgavnjijima među najgavnjijima.

Spomenuti kolega opravdava hrvatske ljevičare njihovim nerazumijevanjem važnosti nacionalnog pitanja. Odrasli su u sredinama u kojima je ljubav prema svom narodu i svojoj državi bilo nešto negativno. Teško je nešto naučiti pod stare dane, ali mogu onima koji to žele preporučiti da pogledaju moj razgovor na Vinkovačkoj TV (14. studenoga 2012.) koji mogu naći na YouTube. Naime, moje odgovor na tu temu komentirao mi je hrvatski publicist Šime Letina:

Poštovani gospodine Pečariću,

S velikom pozornošću i radošću saslušao sam Vaš razgovor na Vinkovačkoj televiziji, na kojoj sam i sam davne 1995. godine imao dulji razgovor. U svom nastupu, kroz beskompromisne i logične odgovore, Vi ste iskazali i potvrdili ne samo nacionalnu svijest, već i veliku građansku hrabrost, koju nažalost danas u Hrvatskoj posjeduju samo rijetki i časni pojedinci. Mnogi se u Hrvatskoj danas ponašaju kao da još uvijek žive u Jugoslaviji. Oni se, doduše, ponose svojim domoljubljem i nacionalnom sviješću, ali im nedostaje građanska hrabrost koja igra bitnu ulogu u isticanju i potvrđivanju istine i pravednosti, kada su u pitanju Domovinski rat, Hrvatska oluja i naši hrvatski generali. Opisujući građansku hrabrost, dr. Ivo Korsky, napisao je da je to "vrlina koja omogućuje promjene i napredak u društvu. Ona je osim toga i temelj slobode kao društvenog sustava i zato je sve diktature žele iskorijeniti."

I zato nije nimalo čudnovato što svjetski gospodari i mešetari preko svojih sluga i službenika u Hrvatskoj nastoje, kada god mogu, spriječiti Vaše javne nastupe.

U svom nastupu na Vinkovačkoj televiziji izvrsno ste definirali patriotizam i nacionalizam i time obranili hrvatske nacionaliste i posvjedočili važnost i čistoću hrvatskog nacionalizma. Potvrdili ste da su u krivu svi oni koji, bilo da se radi o strancima ili o Hrvatima, hrvatski nacionalizam, koji je uvijek bio obrambeni, usporedjuju s velikosrpstvom, koje je utemeljeno na nakaradnoj i ekstremnoj ideologiji, a Hrvatski obrambeni rat s Velikosrpskom agresijom na Hrvatsku i BiH. U velikosrpstvu ne postoji svijest o vlastitoj obrani već ćežnja za osvajanjem i prisvajanjem tuđih teritorija. Slobodan Milošević nije poveo rat da osigura Srbima prava u Hrvatskoj i BiH, već da pripoji što više teritorija Srbiji i na taj način ostvari Veliku Srbiju.

Vratit će se ponovno na dr. Ivu Korskoga, koji je napisao: "Nacionalizam nije ideologija, nego je samoobrana narodne zajednice protiv pokušaja uništavanja... Nacionalizam zahtijeva svoje oblike koji odgovaraju času. On nije reakcionaran nego iskreno napredan, jer se bori za zajednicu, dakle za sve, a ne samo za jedan dio naroda, bio on manjinski ili većinski. Zato i nacionalizam poprima socijalne ideje i nosi ih kao dio svog idejnog sustava."

U Vašem razgovoru, na pitanje novinarke, da li će netko drugi umjesto nas ispisati hrvatsku povijest, Vi ste bez oklijevanja rekli, Ne! Tako odvažan i ispravan odgovor mogao je izreći samo onaj Hrvat koji vjeruje da hrvatska sudska ne ovisi o drugima nego o nama samima. Mogao je to izreći čovjek koji vjeruje u sebe i u svoj narod. Svojim pozitivnim odgovorom Vi bodrite one pojedince u Hrvatskoj koji sumnjaju u sebe i u svoj narod, one koji sami sebe ubijaju samouvjerjenjima da su nemoćni i nevažni; da sudska Hrvatska ne ovisi o njima, pa ni o cijelom hrvatskom narodu, nego o strancima i moćnim stranim središtima. Prof. Ivan Oršanić je smatrao da naše oslobođenje i sloboda moraju biti djelo naše volje, naše savjesti i našeg idealizma. Zahvaljujući hrvatskim generalima, odnosno svima onima koji su branili svaki kutak

hrvatske zemlje, Hrvati su ostvarili svoje oslobođenje i time dokazali da je država Hrvatska plod hrvatskih htijenja, volje i jedinstva, a ne plod volje stranih sila. Danas je na svima nama da, nakon oslobođenja koje smo ostvarili, ostvarimo i istinsku slobodu. O svakome od nas ovisi da li će hrvatska država biti država slobode i pravde ili država korupcije i nemoralna, država u kojoj će strani moćnici preko anacionalnih i grabežljivih pojedinaca, donositi važne odluke o sudbini hrvatskoga naroda.

Kolegu sam također upozorio kako su nedavno objavljeni popisi koliko su plaćeni pojedini kolumnisti koje svrstavam u ove najogavnije među najogavnijim. Zapravo, samo su pokazali kolika im je cijena. A meni je to doista strašno saznanje za koliko te se može kupiti. S druge strane njima, koji ne poznaju ljubav prema svom narodu i prema svojoj domovini, doista se cijeli svijet svodi na materijalno. Nekoga treba platiti novcem, nekoga nagradama, a nekoga dobrim pozicijama (predsjednika države, vlade,...).

Logično mi doista jeste kako oni koji sve gledaju kroz interes, ne razumiju one koji imaju *stanovitu kognitivnu moć, apstraktno mišljenje i IQ*, a to ne naplaćuju prodajući svoj narod i svoju državu. Kako tek mogu razumjeti one koji su dali ili bili spremni dati mnogo više i za svoj narod i za svoju domovinu.

Jedan od onih koji je tu svoju ljubav na kraju platio i svojim životom je Miroslav Mikuljan. O napadima na njega sam pisao još u *Hrvatskom slovu*, 28. veljače 2003.:

Podsjetimo se zato i nedavne sramote HTV-a, kada je nakon ucjene Ive Goldsteina, smijenjen Miroslav Mikuljan, urednik Dokumentarno-povijesnog programa Hrvatske televizije (o ulozi Žarka Puhovskog u toj smjeni vidjeti Hrvatsko slovo, 3. siječnja 2003.).

Tada je zabilježena jedna slična izjava Ive Goldsteina o tomu, kako je mnogo bolje ubijati Hrvate, nego neke druge:

„Javnost mora znati da jasenovački i bleiburški zločini nisu isto. Jedno je zločin genocida, drugo je zločin osvete.“

Sam Mikuljan je u Fokusu, 11. srpnja 2002. prokomentirao tu tvrdnju:

„Znači li to da je jedan zločin manji, a drugi veći; opravdava li onaj prvi ovaj drugi; znači li to da nad Hrvatima, bez obzira na to koliki bio broj ubijenih iz osvete, ali i iz drugih razloga na Bleiburgu – i poslije 1945., nije učinjen zločin genocida?“

Zar je, profesore Goldstein, protjerivanje Španovčana s njihovih imanja i iz njihovog zavičaja, samo čin osvete, a ne čin velikosrpske imperijalne politike, uvijene u ideologiju koja joj je išla na ruku?

Da je tomu tako, potvrđuje i činjenica kako su, osim ustaša i običnih seljaka, u tom selu pobijeni i španovački partizani – Hrvati, što također možete pronaći u dokumentaciji o tom događaju. Samo oko moga rodnog sela, gospodine Goldstein, pobijeno je 1945. više od 80 golobradih mladića. Sve su ih zvijerski, kao pse, pobili Srbi iz susjednoga sela, s 'friškom' petokrakom na čelu.

A nema niti jednog jedinog hrvatskog sela ili grada u kojem se nešto takovo nije dogodilo. Ubijalo se seljake, svećenike, intelektualce, HSS-ovce i partizane, a svima je jedno jedino bilo zajedničko – bili su Hrvati

Tisuće i tisuće ljudi to zna, tisuće svjedoka i tisuće izjava o tome postoji, stotine spomenika..., ali tek se danas, kakvog li apsurda, podižu spomenici onima koji ni groba nisu smjeli imati, koji su trebali nestati... bez traga, imena i svjedoka.“

Mrzitelji svega hrvatskog napadaju sve one koji jesu ponos ovoga naroda: Tuđmana, Šuška, Gotovinu, Bobetku, Norca, vlč. Sudca, Thompsona, Bobana, Kosteliće...

(...)

To je isto tvrdio (Slavko Goldstein, J.P.) i kada smo uveli kunu i počeli ju koristiti kao valutu.

Goldstein je, stvarno, „veliki autoritet“ ovdje u Hrvatskoj. On upozorava, čak, i neposlušna predsjedništva HAZU-a i Matice hrvatske! Poručuje i „onoj 555-orici potpisnika“ (Peticija za generala Gotovinu, J.P.) da ih ne smatra ustašoidima, ali „Mislim da bi morali znati, da se apeli hrvatskoj vlasti da flagrantno prekrši međunarodne obaveze i svoj vlastiti ustavni zakon, u civiliziranom svijetu smatraju recidivima NDH-aške politike u Hrvatskoj, a takvi se recidivi s gađenjem odbacuju poput bacila zločudne bolesti.“ Poručuje nam i nešto kao: Mi nismo „ustašoidni“, nego su naši postupci „recidivi NDH-aške politike“.

On zasigurno bolje zna od nas 555-orice, pa nas, neznalice kakve jesmo, mora poučiti. Tako je bolje znao interpretirati i rezultate istraživanja saborske Komisije za utvrđivanje ratnih i poratnih žrtava, nego četrdesetorica hrvatskih znanstvenika. Ipak se radi o „akademiku“ i „znanstveniku“ koji je to postao kao (ne)svršeni gimnazijalac, zar ne?

E moj, narode! Kao da je njima najveći problem u imenu države!? Problem je njima, ustvari, u nečemu posve drugom! Problem je u tome, što u imenu sadašnje nam samostalne, neovisne, a uz to još i naše REPUBLIKE HRVATSKE, kao i u imenu NDH, postoji jedna te ista riječ koja njima smeta – HRVATSKA.

O Mikuljanu sam pisao u *Hrvatskom slovu* i 29. svibnja 2009., zapravo citirao sam što je u intervjuu za Portalu HKV-a rekao o svom razrješenju s mjesta urednika Dokumentarnog programa HTV-a:

...Kao što točno kažete 5. rujna 2002. godine sam dobio po prstima zbog emisije o tragicnoj sudbini sela Španovica, odnosno zbog emisije koja je govorila i o partizanskim zločinima i protjerivanju hrvatskog stanovništva s tog područja, za vrijeme Drugog svjetskog rata. U toj je emisiji iznesena i tvrdnja da je ustaški logor Jasenovac, i nakon završetka Drugog svjetskog rata, nastavio funkcionirati kao logor, sve do 1947. godine. Protiveći se toj tvrdnji, član Vijeća HRT-a dr. Ivo Goldstein je javno uvjetovao svoj ostanak u Vijeću, ukoliko ja ostanem na mjestu urednika Dokumentarnog programa. Rekao je doslovce „Ili ja ili on!“ To nije zvučalo ni dobromjerno ni intelektualno. Bio sam u šoku i nisam mogao vjerovati da će takav oblik diktata biti proveden, i da će cijela upravna struktura HRT-a kapitulirati i kadrovske se prilagoditi, ovom neobičnom profesoru povijesti, kojega previše često ne zanimaju činjenice, ali ga, čini se, zanima moć kao činjenica.

Tada sam komentirao:

Da, poslije rata su takvi ubijali naše ljude po ludim jamama, ali danas to ne mogu, iako iznimni hrvatski ljudi, poput Thompsona i Mikuljana, mogu doživljavati od njih, tih boljševika... to što i doživljavaju. Pri tome hrvatski boljševici sebe žele prikazati (istina neuspješno) nekakvim antifašistima, ma što god to danas značilo.

A zašto vam pišući o Pavičiću pišem o Mikuljanu? Ovih dana je tiskana knjiga o stradanju našeg redatelja i publiciste Smrtonosna paučina. Pogовор Domovina nije

logorovanje u pustinji napisala je poznata hrvatska književnica Nevenka Nekić. U tom pogovoru ona piše i o Pavičiću i pavičićima:

Miroslav Mikuljan u razgovorima za tiskovine otkriva svoje namjere da snimi mnoge teme koje su tužni memento hrvatske povijesti, otkrije zapretane istine i zato ostaje na nišanu raznim zadrtim crvenokošuljašima. Oni se okupljaju na „sjedećim emisijama“ HRT i javnost je zgrana koliko laži odjednom postaje istina, koliko mržnje curi niz jezike iste „moćne gomilice“, a kad im netko odgovori, oni to prozovu „govorom mržnje“!!! Domoljublje je omrznuto, baulja u kaosu egzistencije, a istaknuti intelektualci su proglašeni kretenima i bačeni u zapećak. Jedva pismena budaletina proglašava jednoga Slobodana Novaka starim kreteniom.

A kad tako nešto o Pavičiću kaže književnica od formata, kakva jeste Nevenka Nekić, moramo se zapitati:

JE LI JURICA PAVIČIĆ DOISTA „JEDVA PISMENA BUDALETINA“?

Akademik Josip Pečarić

Dnevno.hr., 10. 04. 2014.

Glas Brotnja, 11. 04. 2014.

THE JERUZALEM POST ODAO VELIKO PRIZNANJE THOMPSONU

The Jeruzalem post je objavio članak (vidjeti Hrvsijet, 2. lipnja 2013.): „*Vrijeme je da se Hrvatska suoči sa holokaustom*“ u kome se poziva Europu na dodatno discipliniranje Hrvatske ponavljajući sve poznate velikosrpske laži o Jasenovcu i Stepincu.

Međutim, treba posebno upozoriti da su ove visokotiražne novine posebno upozorile i na dva imena današnje Hrvatske.

Naravno “svijetli primjer” je predsjednik Josipović. Danas, kada mnogi državotvorni kolumnisti uočavaju njegovu glavnu ulogu u provođenju Velikosrpskog Memoranduma 2, to i ne čudi.

Međutim ono što posebno treba istaći je to što kao njegovu suprotnost, dakle predstavnika domoljubne Hrvatske The Jeruzalem post izabrao Marka Perkovića Thompsona i tako mu odao veliko priznanje.

Pišući o Thompsonovim koncertima, novinar se pita: „Možete li zamisliti sličan događaj koji se održava u Rimu za Mussolinija ili u Berlinu za Hitlera?“

„Jedan od najpopularnijih glazbenih skupina u Hrvatskoj, „rock bend Thompson“, privlači desetke tisuća obožavatelja na svoje koncerte, gdje mnogi mlađi ljudi dolaze ponosno odjeveni u ustaške uniforme. Bend je također u neke od svojih pjesama uključio ustaške parole, te je čak i pjevao stihove koji pozivaju na uklanjanju Srba“, navodi se u tekstu.

Naravno, jasne očite su neistine koje su tu izrečene. Ali zašto bi im i zamjerili kada su nam svima poznate antihrvatske izjave predsjednika Josipovića izrečene tijekom njegova posjeta Izraelu.

Zapravo su zanimljiva dva pogleda na ovakvo veličanje Thompsona.

Zapravo očito je da se gornji komentar poklapa sa starim pokušajem diskvalifikacije našega kantautora kada je na njegovom koncertu na Jelačić placu među 130000 ljudi bila i JEDNA ustaška kapa. Tada je Slavko Goldstein (danas savjetnik Predsjednika Vlade) pokrenu medijušku pravu histeriju protiv njega. Tada je vjerojatno Thompson spašen zahvaljujući pismu potpore hrvatskih intelektualaca. Očito je da Goldstein i sam zna koliko je Thompson bitan domoljubnoj Hrvatskoj, pa ga je i na taj priglup način pokušao uništiti. Dakle nije The Jeruzalem post originalan kada Thompsona izjednačava s predsjednikom Hrvatske.

Ipak je zanimljivo objasniti kako je moguće da jedan Slavko Goldstein može izazvati takovu šizofrenu reakciju po kojoj je uopće bitno što je jedan pojedinac učinio među 130000 ljudi, toliko da se na optuženičku klupu stavi svih tih 130000 ljudi na čelu s onim koji je održao koncert.

Čini se da je odgovor na to dao akademik Ivan Aralica (Portal HKV-a,):

Političku misao suprotnu Tuđmanovoj, jedinu pažnje vrijednu u to vrijeme, ponudio je Slavko Goldstein, osnivajući anacionalnu liberalnu stranku i uređujući časopis 'Erazmus' uz suradnju sestre i brata, Vesne i Zorana Pusića. I još nekolicine onih koji su zbog svojih pogleda uz njih pristajali ili onih koji bi ih slijedili neko vrijeme, dok ne bi shvatili o kakvu se političkom konceptu tu radi.

Oni su hrvatsku samostalnost iznad stupnja samostalnosti federalne jedinice držali nepotrebnom i retrogradnom – čak i neostvarivom – novom ustaškom tvorevinom, oni

su vjerovali da je jugoslavenska demokracija moguća i bez stranaka s nacionalnim predznakom koje će, dopuste li se, rascijepati Jugoslaviju, oni su vjerovali da se nacionalno može supstituirati građanskim i oni su vjerovali da se Hrvatsku, kao građansko društvo i kao geografski pojam, može i mora s Jugoslavijom u cjelini ugurati u europsku asocijaciju država.

Kad je razvoj političkih zbivanja i rata pokazao da je njihov koncept čista nebulозa neotriježnjenih komunista, da ga ne prihvaća nitko osim njih i njima po konfuznoj misli sličnih, u zemlji, a u inozemstvu onih koji su takav koncept raspleta iz svojih interesa ili zbog svojih ideoloških predrasuda prižeљkivali, ovi su oko Goldsteina i Pusića krenuli – sad se sjetite 'pisma šestorice' objavljena u 'Erazmusu' gdje je Tuđman prokazan svjetskoj javnosti kao zagovornik nacizma – s optužbom Tuđmana da, zanemarujući građansko i forsirajući nacionalno, vodi ustašku, nacističku politiku i tako nacificira Hrvatsku, ideologijom, nostalgijom prema ustaškoj prošlosti i svim drugim što se smatra sadržajem nacističke i fašističke politike. Ustaške politike!

Uza sva golema nastojanja i uz pokoji uspjeh – poneko slovo U na kapi za vrijeme koncerata na otvorenom ili na zidu ruševine, pokolu pjesmu o Juri i Bobanu, pokoji grob pristašama ustaškog režima ili obilježja mjesta njihove pogibije – optužbu da Tuđman ustašizira, odnosno, nacificira Hrvatsku ni u očima svjetske ni pred nosom domaće javnosti nije im bilo moguće dokazati i ostajali su dugo vremena bez nade u konačan uspjeh. Sve dok haško tužiteljstvo protiv Tuđmanova vojnog i civilnog vodstva nije, najprije pokrenulo, a potom i podignulo optužnicu za udruženi zločinački pothvat u cilju progona srpske nacionalne manjine u vojno-redarstvenim akcijama Bljesak i Oluja.

Tek tada skupina oko 'Erazmusa', koja je do tada izmišljala nacifikaciju Hrvatske i predlagala denacifikaciju eufemizirajući ju kao 'detuđmanizam' – koristeći se vlašću, najprije mentalnih komunista, a potom krimogenim klijentizmom vrha HDZ-a – kreće u akciju dokazivanja utemeljenosti optužnice tužiteljstva haškog suda, gledajući u njoj baš ono što su oni od prvog trenutka za tuđmanizam tvrdili.

Slijede svjedočenja u korist optužnice, zakonito i nezakonito isporučivanje dokumenata, umirovljenja i uhićenja generala, čišćenje medijskog prostora od Tuđmanovih pristaša, marginalizacija konzervativne intelektualne elite i svakovrsni progoni i šikane, kojih se ni jedan komunistički režim ne bi posramio. Očekivali su da će im osuđujuća presuda Haškog suda za udruženi zločinački pothvat radi progona srpske manjine i dati pravo za sve nezakonitosti što ih čine i da će im gurnuti u ruke instrument kojim će trajno uspostaviti nadzor nad svakom manifestacijom i svakim znakom hrvatske nacionalne samosvijesti. Tim instrumentom, tom osuđujućom presudom, dobit će moći da unedogled krote, kako su držali, hrvatsku endemsku genocidnost.

Kad se nakon drastične prvostupanske presude Haškog suda činilo da je osuđujuća presuda za udruženi zločinački pothvat u svrhu genocida gotova stvar, makar kazna generalima u pravomoćnoj presudi bila i bitno smanjena, zaključili su da će to biti najbolja potvrda kako je Tuđmanova vlast nacificirala Hrvatsku i kako je potrebno pristupiti temeljitoj denacifikaciji.

Ti su inicijatori 'detuđmanizacije' od tog trenutka organizirali sastanak za sastankom, na državnoj i regionalnoj razini, uz nazočnost trenutačnih vrhova vlasti mentalnih komunista, na kojima su raspravljali, ne plašeći se imenovati ljudi iz Tuđmanova okruženja, koga sve još treba osuditi na domaćim sudovima da bi se, kako

su opravdavali svoje komunističke čistke, na ovim prostorima uspostavio pravedan mir.

Bilo je gadljivo, ispod brka dementnog Zorana Pusića i iz ljupkih usta njegove glasnogovornice Vesne Teršelić, slušati koga sve treba suditi i kakva nas sve suđenja ne očekuju dok Hrvatska od tuđmanizma ne bude potpuno purificirana. Bilo je doista gadljivo od njih dvoje, i od onih što su ih za pare oko sebe okupili, slušati komu sve treba suditi, koje spomenike rušiti, kojim ulicama i trgovima imena mijenjati i što u udžbenicima preinačiti, što u njih novo unijeti, a što iz njih zauvijek izbaciti. I sve to s jednim ciljem: da bi se tuđmanizirana Hrvatska od Tuđmana 'detuđmanizirala' kao što se Hitlerova Njemačka od Hitlera denacifcirala.

Kad što! Od svega onoga, čime su se prijetili brkati maneken u poznim godinama i manekenka koja sanja o Nobelovoj nagradi za mirotvorstvo pa to s ponosom bilježi u svojoj biografiji, na 11. studenoga 2012., kad kihne miš – neće biti niš!

Oslobađajuća presuda generalima oslobađajuća je presuda tuđmanizmu! Nema denacifikacije jer nije bilo nacifikacije!

Goldstein je zašutio i apstinirao od istupa na televiziji, što baš laka srca ne čini. Ali je lako pretpostaviti da je kao savjetnik premijera svoje mišljenje najprije njemu kazao. Nikad se ne će znati je li prva premijerova izjava nakon oslobađajuće presude plod toga savjeta! Bila je u pravcu obezvrijedivanja oslobađajuće presude jer je, savjetovan ili ne savjetovan, premijer naciju podsjetio na to da svih pet sudaca nisu glasovali za oslobađajuću presudu, dva su bila protiv. Htio je reći, kad suci mogu biti protiv oslobađajuće presude, što ja ne bih biti mogao. I po tom sudeći, izjava bi mogla biti plod Goldsteinova savjeta!

U knjizi *Hajka na Thompsona* u više navrata sam spomenuo Goldsteinovu ulogu, pa čak i u samom Predgovoru. Iako sam pročitao negdje kako je Ivo Goldstein imao ambicije biti i predsjednikom države, ipak je uspio da po njegovim notama plešu sve vlasti od 2000. do danas.

Istu priču o Thompsonu ponavljaju i Srbi, pa onda i The Jeruzalem post. O razlozima zašto je i Srbima Thompson najveći živući Hrvat govorio sam na promociji knjige *Hajka na Thompsona* pa ču to samo ponoviti:

Doista je velika poteškoća i svjetskih moćnika kada moraju od Srba, za koje je poznato da nikada nisu pobijedili u ratu koji su sami vodili, stvarati mit ratnika. Tolić nam je tu pa ga možemo i upitati je li tada mislio na čuvenu srpsku „bežaniju“ u Prvom svjetskom ratu, kada su izazvali rat, a onda im je vojska pobjegla preko Albanije u Grčku, ostavivši svoj narod.

A još je nezahvalnija kada domaće sluge moraju sudjelovati u tome. Kada im je važnije služiti ovakvima, a ne vlastitom narodu.

Neka mi oprosti Tolić, ali još bolje su srpsku hrabrost opisali dva srpska predsjednika.

Prošli tjedan je Nikolić tvrdio kako u Srebrenici nije bilo genocida (9000 ubijenih!), ali jeste u „Oluji“ zbog progona velikog broja ljudi.

Taj „progon“ je opisao Milošević (sjednica Vrhovnog savjeta obrane Jugoslavije 14. kolovoza 1995.):

Molim vas, 6 hiljada Hrvata je branilo Vukovar pola godine; napadala je cela Prva armija, vazduhoplovstvo, čudo, sva sila koju je imala JNA, a oni nisu odbranili Knin, kojem se može prići samo iz tri pravca; nisu ga mogli braniti ni 12 sati!? Oni ga nisu branili, jer po svim izveštajima koje smo dobili od policajaca, građana i ostalih, čim je prestala artiljerijska priprema u sedam uveče, oni su naredili - bežaniju!

Prema tome, tu nije bilo nikakvog otpora niti je bilo borbenog dodira sa hrvatskim snagama. (...) - Tamo je palo naređenje da svi izađu iz Krajine istog dana, čak bez stvorenog kontakta sa hrvatskom vojskom na najvećem delu fronta. (...) Pitanje je ko je, zaista, doneo odluku da krajško rukovodstvo napusti Krajinu? Takva odluka, kada su imali sve uslove da se brane, izazvala je egzodus. Sada to treba da bude razlog da Jugoslavija jurne tamo da brani te teritorije, sa kojih su oni utekli kao zečevi??!

Iz ove dvije tvrdnje jasno proizlazi da je genocid to što je Hrvatska vojska od Srba napravila zečeve. A to je nešto što ja tvrdim od dana kada je Miloševićeva izjava objavljena. Dapače, i u tekstovima i javnim nastupima, tvrdim da je to najgori mogući genocid napravljen u povijesti: OD LJUDI NAPRAVITI ZEČEVE! STRAŠNO ZAR NE? Srbi bi u Bihaću pobili mnogo više ljudi nego u Srebrenici (u okruženju je bilo 150 do 170 tisuća ljudi). Ali ubijen čovjek je mrtav čovjek. Ali od čovjeka napraviti zeca. Doista strašno!

A Thompson je svojim pjesmama, zapravo opisivao Srbe kao zečeve! I ne samo to, već je od njih i on stvarao zečeve. Otud je i njegova odgovornost ravna onoj Hrvatske vojske.

I doista „Bojna Čavoglave“ se pojavila početkom rata. Učinjeno je sve da Hrvatska bude razoružana i tako omogući Srbima da prvi put u povijesti pobjede nekoga s kojim ratuju sami. I Srbi su doista pobjeđivali razoružane protivnike. Strah u kostima uvukla im je ta Thompsonova pjesma. Počinje sa starim hrvatskim pozdravom koji su koristile Ustaše. A učili su ih da su Ustaše nešto najstrašnije na svijetu, a i to da su svi Hrvati ustaše. A taj Thompson im još kaže:

*Čujte srpski dobrovoljci bando četnici
Stiči će vas naša ruka i u Srbiji!
Stiči će vas Božja pravda to već svatko zna
Sudit će vam bojovnici iz Čavoglava!*

Da, stići će ih naša ruka i u Srbiji. Pa kako se ne bi i danas bojali te pjesme kada su na kraju doista i pobegli u Srbiju. Kao zečevi, kako reče Milošević, a a kako im je Thompson to poručio, tj. kako je predvidio na samom početku rata.

Svjesni tog zločina sudjelovanja u pravljenju zečeva od Srba pjesmom „Bojna Čavoglave“ bili su i Švicarci, pa su 2009. uskratili Thompsonu vizu.

Isto su Nijemci prepoznali u pjesmi *Anica – kninska kraljica*, pa su mu zabranili da je pjeva u njihovoј zemlji. I doista, Thompson pjeva:

*Zbog Anice i bokala vina,
zapalit ću Krajinu do Knina
Zapalit ću dva, tri srpska štaba,
da ja nisam dolazio džaba*

Pa zar nije jasna poruka da su Srbi zečevi. Pa valjda sam Thompson i pored bokala vina koji je popio, ne misli da bi mogao zapaliti Krajinu i dva tri srpska štaba, da ne zna da su tamo zečevi koji će pobjeći čim ga vide? A da sve bude još gore u „Olui“ su pobegli pred cijelom vojskom, a ovdje zbog Thompsona, Anice i bokala vina!

Zbog svega toga je i opravdana Hajka domaćih slugu na našeg kantautora. Pa kako oni mogu objasniti hrvatskom narodu svoju prosrpsku politiku, bolje reći svoje sluganstvo

Srbima, ako taj narod Thompson stalno podsjeća na Srbe – zečeve? Zato su samo donekle u pravi naši jugonostalgičari kada tvrde kako su to Thompsonove ideje o krvi, tlu i militantnom kršćanstvu, kao u Jutarnjem listu, 26. 04. 2013. Donekle zato što je Thompsonov zločin sudjelovanja u stvaranju zečeva daleko teži.

Govor na predstavljanju knjige završio sam zahvalom predsjedniku Nikoliću koji me je svojom izjavom o genocidnoj „Oluji“ upozorio i na krivnju samog Thompsona u tom strašnom genocidu pravljjenja zečeva od Srba. Isto tako se sada moram zahvaliti The Jeruzalem postu što je odao veliku počast Marku Perkoviću Thompsonu. I doista, ako danas svi iole misleći Hrvati doživljavaju Josipovića kao najistaknutim predstavnikom one izdajničke i sluganske Hrvatske, onda je doista i Thompson zasluzio da bude izdvojen kao predstavnik one druge – domoljubne.

Čestitamo Ti Marko. Što te više napadaju pokazuju koliko si im velika smetnja u ostvarivanju protuhrvatskih namjera.

Josip Pečarić
Hrvsijet, 04. 06. 2013.

„SVI HRVATI SU USTAŠE“

1. PROIZVODNJA USTAŠA U DANJAŠNJOJ HRVATSKOJ

Milan Ivkošić u svojoj *Tjednoj inventuri* u *Večernjem listu* za ponedjeljak 20. 10. 2008 piše:

Je li Vlatko Marković nasjeo internetu?

Sanader je napao predsjednika HNS-a Markovića koji je nedavno rekao da je poklič „Za dom spremni“ iz opere „Zrinski“. Na blogu „Tulumarka“ naišao sam na citat iz libreta od oko 50 stihova u kojima na nekoliko mjeseta ima „Za dom spremni!“ Pronašao sam originalni libreto opere i usporedbom ustanovio da je bologer nekoliko stihova krivotvorio i umetnuo sporni poklič. Možda je i Marković nasjeo tom blogu, a vjerojatno je bologeru i bila namjera nekoga „navući“. Budući da mu je uvod u tu krivotvorinu rasistički, onda su mu nakane provokatorske. Ta podvala na internetu odgovara stilu vremena, stilu Mesića, Sanadera, Goldsteina, Latina... Kad treba skrenuti pozornost s nepodnošljivog kriminala, korupcije, sve većeg socijalnog raslojavanja, sve većeg siromaštva, crkvenog licemjerja, općeg materijalnog i moralnog nazadovanja i sramotne kolonijalne pokornosti Hrvatske – ustaštvo je spasonosna tema!

Doista, bilo bi i krajnje neobično da Sanader, koji je doktorirao povijest književnosti i koji je bivši intendant HNK Split, ne zna libreto opere Zrinski. Međutim, bit Markovićeve izjave je u nečemu drugom, jer je ovdje riječ o starome hrvatskom pozdravu, a ne o pozdravu koji je svojstven samo za NDH. Markovićeva tvrdnja odnosila se na Thompsonovu pjesmu Bojna Čavoglave, dakle kulturnu pjesmu iz Domovinskog rata, koja počinje tim pozdravom. Takvi napadi na Thompsona su samo odraz stare priče, a cijela priča stane uz jednu, dobro nam poznatu krilatiku: „Svi Hrvati su ustaše“.

Razlika je jedino u tome što je nekada ona služila za očuvanje Jugoslavije, a danas služi za očuvanje vlasti u Hrvatskoj.

2. HRVATI USTAŠE I OČUVANJE JUGOSLAVIJE

Još kao student u Beogradu, zapazio sam kako se svaka politička rasprava o međusobnim odnosima unutar Jugoslavije, završava s tim „ustaša“, njihovim „najsnažnijim“ argumentom. Zato sam uskoro odlučio takve rasprave uvijek započinjati svojom tvrdnjom kako sam ja ustaša.

Slijedila bi, nakon toga, burna diskusija i uvjeravanja mojih kolega kako ja to nisam. Tako bi im glavni „argument“ bio eliminiran, pa se onda moglo raspravljati i s argumentima.

Slično je bilo kada sam 1987. došao u Zagreb.

I tu sam ubrzo shvatio da je taj isti „argument“ i tu bio najsnažniji. Zato sam i ovdje znao u društvu izjaviti kako sam ja ustaša. Nastupila bi konsternacija, a ja bih potom nastavio:

„Znate, ja sam jedno vrijeme živio u Beogradu, a tamo vam Hrvate dijele na ustaše i srpske sluge. A ja vam, ljudi moji, ne volim biti sluga!“

Tijekom Domovinskog rata vidjelo se, kako oni koji su voljeli biti sluge, a bilo je i takvih, baš i ne vole neovisnu Hrvatsku. S druge, pak, strane bilo je i onih, kojima je „U“ doista bilo drag, ali koji su se stavili uz većinu naroda, i u obranu Hrvatske.

Agresori su se borili protiv „ustaša“, bez obzira radilo se o regularnoj Hrvatskoj vojsci ili onima rijetkim koji su na sebe stavljali slovo „U“, jer agresoru je neovisnost Hrvatske bila istovjetna ustaštvu, a oni koji su se borili za njenu neovisnost, bili su svi odreda ustaše.

Bilo je pokušaja, nažalost, da se takvo poistovjećivanje napravi i ovdje u Hrvatskoj. Tako je Slavko Goldstein, i ne samo on, istu takvu tvrdnju iznosio prigodom uvođenja kune. Naravno, tada je predsjednik bio dr. Franjo Tuđman, Otac hrvatske države, pa to nije moglo „procći“. I kuna je još i dan-danas tu!

Tu su bili i hrvatski branitelji, jer im tada nisu prolazili, na njihovu žalost, ni napadi na one koji su se borili za slobodnu Hrvatsku.

Tek pred kraj Tuđmanova života, takvi napadi mogli su imati nekakvog stvarnog, ali jedva vidljivog uspjeha.

Jedan od takvih uspjeha je i neusvajanje Izvješća Saborske komisije o žrtvama rata i poraća. Inicijator te kampanje bio je član te iste komisije Slavko Goldstein. Tu se baš zorno vidi prava veličina Predsjednika, kada je u tu komisiju stavio čovjeka koji je zbog kune htio izjednačiti ovu Hrvatsku s NDH.

Naravno, dотični je taj svoj položaj kasnije iskoristio za lažne tvrdnje o radu te iste komisije, jer je cijeloj toj njegovoj „bratiji“ itekako bilo važno zaustaviti njen rad, kako bi na taj način zaustavili i objektivno sagledavanje cijele te problematike. Naime, glavna karika u držanju Hrvata u pokornosti, bio je mit o Jasenovcu. A laž o Jasenovcu kao konclogoru, bila je najjača karika u borbi za očuvanje Jugoslavije.

I dan-danas se povlači paralela: Jasenovac – Križni put hrvatskog naroda. Međutim, dok smo svi mi svjedoci kako se kosti ubijenih s Križnog puta iskopavaju, i „izlaze iz grobišta“, praktično svakog dana, takvih nalaza za Jasenovac nikada nije bilo.

I tadašnja komunistička vlast, ona bivše države, pokušavala je pronaći takve ostatke i oko Jasenovca, ali sva iskopavanja dala su manje pronađenih, od onih 1180 kostura koji su sasvim slučajno iskopani u blizini Tezrog kod Maribora. A da i ne spominjemo da su, navodno, pronašli i neka veća grobišta, za koja su hrvatski istraživači kasnije dokazali, kao na primjer pokojna hrvatska pravednica Ljubica Štefan, da se radi o hrvatskim žrtvama s Križnog puta. Materijalnih dokaza nije bilo, pa je tadašnjim vlastima jedino preostalo praviti popise prema mjestima navodnih grobišta, a po izjavama o navodnom stradanju, članova njihovih obitelji ili bliže i daljnje rodbine. Ali, samo površna raščlamba tih popisa, ukazuje na niz netočnosti.

Neka su imena izmišljena, neki su doista i stradali, ali ne od posljedica rata. No autori popisa su dobro znali kako je teško provjeriti sva ta imena... i kako je s tim, navodnim imenima, lako manipulirati.

Zato im je i bilo mnogo brže i učinkovitije dodati na popis neka nova, nepoznata i izmišljena imena... I to rade sve do dana današnjega.

Manipuliraju...

Jer tehnologija vladanja Hrvatskom u komunističkoj Jugoslaviji bila je vrlo jednostavna: Ako si za neovisnu Hrvatsku – onda si ustaša! A kroz 45 godina postojanja te bivše države, njihovi povjesničari mogli su od ustaša napraviti sve što su htjeli, željeli i mogli napraviti. Ustvari sve najgore što postoji ili što se može zamisliti.

To je često znalo dovesti i do apsurdnih situacija, pa su i jednom Miloševiću, kada nisu bili zadovoljniji učincima njegove politike, vikali: „Slobro – ustaša!“.

Ali istinu o sebi sami i nehotice otkrivaju, jer su im i hrvatski branitelji u Domovinskom ratu – ustaše. No istina je jednostavna!

Oni ne žele samostalnu i neovisnu Republiku Hrvatsku! Oni ne žele nikakvu Hrvatsku! I sve ono najgore što postoji za njih, upravo je... željeti i imati neovisnu državu Hrvatsku.

Često se pitam, a to sam često i isticao, kada su nama, živim svjedocima veličanstvenoga Domovinskog rata, uspjeli toliko blata nabaciti na taj isti Domovinski rat, i to nakon rata u kojem smo izvojevali veličanstvenu pobjedu, koliko su samo bolesnih laži mogli izmisliti i provesti u djelo poslije rata, u kome su oni bili pobjednici. A koliko, tek, tijekom 45 godina njihove tiranije i diktature!?

Dodajmo tomu još i da je i dr. sc. Franjo Tuđman svojevremeno stradao, jer je bio prvi koji je dirnuo u mit o Jasenovcu. No, postoje istraživanja o tom logoru koja do temelja ruše dosad ustaljene predodžbe. Posebno bih ukazao na knjigu „Jasenovac – Brojke“ mr. sc. Mladena Ivezića u kojoj se polazi od partizanskih izvješća. Na tom tragu je i najnovija knjiga: V. Mrkoci, V. Horvat, „Ogoljela laž logora Jasenovac“, Zagreb, 2008.

U sljedećem poglavlju je predgovor koji sam napisao za tu knjigu.

3. SRPSKE LAŽI I LAŽI HRVATSKIH KOMUNISTA O LOGORU JASENOVAC

Godišnjica probaja zatočenika iz koncentracijskog logora Jasenovac, obilježena je i ove godine.

„Građanke i građani, gospode i gospodo, drugarice i drugovi“ – započeo je svoj govor predsjednik RH Stjepan Mesić.

„Mi ne zaboravljamo“ – rekao je, te dodao, kako se treba snažno boriti protiv zaborava. Potom je ispričao priču o događaju na kojemu je bio nazočan i bivši predsjednik SAD-a Dwight Eisenhower. U svom obraćanju Eisenhower je zatražio da se zločini koji se događaju snime, jer *će se jednog dana naći neki gad koji će reći da je sve to izmišljeno*.

„I danas ima gadova koji će reći da je sve ovo bilo izmišljeno“ – upozorio je Mesić.

„Mi želimo svijet“ – nastavlja on dalje – „u kojemu se ljudi ne će razlikovati, a kamoli stavljati u podređen položaj samo zato što su druge vjere, nacije ili boje kože.“

Je li Mesić, doista, razumio ono o čemu je govorio Eisenhower?

„Snimiti zločin koji se događa, istovjetno je ISTINI o tom zločinu.“

Misli li Mesić da je Eisenhower govorio jedno a mislio drugo, tj. da je govorio o „istini“ koju diktiraju moćnici?

Jasenovac je doista idealno mjesto da se govori o „istini“. Pa već sam naslov knjige Vladimira Mrkocija, „Ogoljena laž logora Jasenovac“, ukazuje na to.

Tko dakle stojiiza „laži logora Jasenovac“?

U poglavlju „Političko oružje par excellence“, Mrkoci konstatira riječima (str. 11):

...Mit o Jasenovcu je oružje dvostrukog karaktera: njime su se služili Srbi protiv Hrvata u Jugoslaviji, ali i hrvatski komunisti protiv opozicije u Hrvatskoj.

Tko su, ustvari, ti Mesićevi „gadovi“?

Ne vjerujem da u Hrvatskoj postoji više ljudi (a da bi bili vrijedni spomena) koji tvrde da je sve u svezi s Jasenovcem izmišljeno. Ali, zato ima puno, puno više onih koji ukazuju na laži o logoru Jasenovac. I to Mesića boli.

Njemu su gadovi svi oni koji govore istinu! Jer on istinu niti poznaje niti prepoznae!!!

Pa svi znamo da je Mesić sinonim za čovjeka, sposobnog pored ostalog, i na stranom sudu, lažno svjedočiti protiv svoje države i svoga naroda. Pa i svojom interpretacijom Eisenhowera, on samo brani svoju ulogu lažnog svjedoka na sudu, koji svoje (a time i Mesićeve) pravo lice pokazuje svakim danom...sve više i više. Osvrnimo se samo na najnoviji proces protiv generala Gotovine, Markača i Čermaka. O tome u *Hrvatskom listu* od 17. travnja 2008. Ivica Marijačić piše:

...Obrana generala Gotovine maestralno je pripremila obranu i navela na kraju svjedoke da praktički priznaju da lažu. Loše uvježbane lekcije i montaže u velikosrpskoj kuhinji Veritasa, i od strane srpskih obavještajnih službi, padaju u vodu pod naletom dokumenata i činjenica. Takve velikosrpske podvale možda mogu proći na nekom hrvatskom sudu, ali ne i pred Mišetićem i Kehoeom u Haagu, gdje svjedoci tužiteljstva na kraju više koriste obrani...

Posebno istaknimo slučaj koji je najjednostavniji odgovor na pitanje broja žrtava u Jasenovcu:

...Svjedokinja, bivša medicinska sestra kninske bolnice, Mira Grubor tvrdila u Haagu da je kninska bolnica 5. 8. 1995. zaprimila 120 tijela, a onda je puštena izjava liječnika, Srbina, snimljena istog dana, s tom istom medicinskom sestrom u društvu, gdje kaže da je u bolnicu dovezeno sedam tijela.

Dopustimo, ipak, da je Eisenhower govorio o istini. Doista, oni koji se koriste lažima i jesu gadovi. Ali ovdje ipak moramo razlikovati dvije vrste gadova.

Srbi su koristili laži po onom Čosićevom: „Laž je Srbima najviše pomogla u njihovoj povijesti“, koristili su laži da bi pomogli svom narodu.

Hrvatski komunisti, povjesničari i svi drugi, o kojima govori Mrkoci u svojoj knjizi, koristili su je protiv, i na štetu, svoga naroda. Zato su oni mnogo, mnogo veći gadovi.

Naravno u pravu je Marijačić i kada kaže kako je „stvar laganja pred sudom od strane tužiteljevih svjedoka, a mahom je riječ o Srbima, jedina dosad potvrđena činjenica. Srpski svjedoci dolaze u Haag na ovo Suđenje i besramno lažu, najvjerojatnije zbog goleme mržnje prema Hrvatskoj i njezinim generalima i zbog želje da generali dobiju što težu presudu.“

Ipak, Mesić je doista poseban. Ima ga i u Jasenovcu i u Haagu. Imamo ga i kada izravno laže (Haag) i kada se bori za očuvanje laži (Jasenovac). U oba slučaja to je laž kao političko oružje par excellence, kako reče Mrkoci.

Citajući ovu knjigu vidjet ćemo kako Mrkoci razotkriva cijeli niz tzv. svjedoka o logoru u Jasenovcu. Počinje s „glavnim i osnovnim dokumentom na kojem se osniva cijeli mit o Jasenovcu“, to jest s 'Izvještajem Zemaljske komisije Hrvatske za utvrđivanje zločina okupatora i njihovih pomagača': Zločini u logoru Jasenovac, Zagreb, 1946.

Izvješće je načinjeno na temelju izjava svjedoka i zapisnika triju komisija koje su obišle logor Jasenovac 11. i 18. svibnja te 18. lipnja 1945. godine. Glavni dio Mrkocijeve raščlambne odnosi se na Miletićevu knjigu „Koncentracioni logor Jasenovac 1941. – 1945.“, tiskane 1985.

Raščlambom laži svjedoka, u Izvješću i Miletićevu knjizi, Mrkoci ukazuje na žalosnu činjenicu koja upućuje na to, kako su u „lažima o logoru Jasenovac“, sudjelovali i mnogi drugi (str. 35. –36):

...Sasvim razumljivo, ako su ova svjedočanstva klevete i laži – onda su i svjedoci lašci, nisu vjerodostojni, uopće im se ne može vjerovati (...) Međutim, sve tvrdnje tih nevjerodostojnih svjedoka, makar i najapsurdnije, kada se odnose na ustaše, uzimaju se kao potpuno vjerodostojne. Isti oni koji su svjedoke odbacivali, kao nevjerodostojne, u pogledu Židova i Cigana, te iste svjedoke smatrali su, apsolutno, pouzdanima u njihovim iskazima o ustašama.

Mrkoci dokazuje – upravo raščlanjujući ove dokumente –da je logor Jasenovac bio radni logor, a za to su mu izvrsno poslužili i navodi iz knjige Milka Riffera *Grad mrtvih*, napisana 1945., a tiskana 1946. Ne čudi nas zato što je takva knjiga kritizirana i povučena iz prodaje. Na str. 44. – 45. Mrkoci konstatira:

...Nakon 2000 stranica Miletićeve knjige, i nakon kritičke analize izjava i dokumenata u njoj, moglo bi se reći da se dobila jasnija i realnija slika Jasenovca – ali još uvijek daleko od slike koja bi se dobila kad bi bili poznati i ostali dokumenti koji su još uvijek skriveni. Najteže doba logora bilo je prvo – VIII. 1941. do II. 1942., doba formiranja logora, doba Bročića i Krapja i preseljenja u Ciglanu. Vrlo teški uvjeti života, težak rad, slaba hrana, zima i kiša. Zbog svih tih uvjeta, zbog bolesti i napora i smrtnost je vrlo velika. U drugo doba — 11.1942. do V. 1945., kad su sagrađene stambene barake i uspostavljena organizacija logora i proizvodnja, položaj zatvorenika se donekle popravio.

Glavni uzrok smrtnosti u logoru bili su teški uvjeti života, slaba hrana, loši uvjeti stanovanja, zima, fizička iscrpljenost i bolesti – i to naročito u prvo doba. Zatim epidemije, u doba epidemije umrlo je u jednom mjesecu preko 1800 ljudi.

Represalije strijeljanjem vrše se zbog bijega zatočenika, naročito nakon ubojstva stražara – strijeljaju se sunarodnjaci bjegunaca. U prvo vrijeme odmazde nad zatočenicima i nakon napada na širem području logora – tako nakon napada u Gradini, mjestu Jasenovac, Ustici – strijeljane su skupine zatočenika.

Za usporedbu neka posluže neki podatci iz Lepoglave: 1945. pokušaj bijega 95 zatvorenika – većina na razne načine likvidirana, 1946. u travnju ubijen 1 zatvorenik, u svibnju ubijeno 7, u travnju ubijeno 5 zatvorenika i 2 bjegunci, u srpnju ubijen 1, u studenom ubijena 3, ranjena 2 zatvorenika, do 5. srpnja 1948. ubijeno još 36 zatvorenika; 5. kolovoza ubijena 4 bjegunca i 10 zatvorenika (Politički zatvorenik br. 7/79). I sve se to događalo u doba mira. Za masovna ubijanja zatočenika nema dokaza. Budući da je logor imao važnu proizvodnu funkciju i kapacitet 3000 zatočenika, svako masovno pogubljenje, utjecalo bi na proizvodnju. Nema dokaza niti za masovno ubijanje civilnih osoba, žena, djece i staraca, dovedenih u Jasenovac nakon vojnih akcija na pobunjениm dijelovima zemlje (Kozara, Kordun). Svi su oni iz Jasenovaca odvedeni – ili raditi u Njemačku ili naseljeni u drugim dijelovima zemlje.

Naravno, Mrkoci dobar dio svoje raščlambe posvećuje i lažima oko broja žrtava Jasenovca. Nabroja sva istraživanja u kojima nije ukupno pronađeno ni onoliko žrtava koliko je iskopano žrtava „Križnog puta“, sasvim slučajno (samo u Teznom kod Maribora), a poznato je da su istraživanja kod Maribora pokazala da tamo ima mnogo više žrtava.

Mrkoci posebno ukazuje na bilježnicu Zemaljske komisije koja je otkrivena „sasma slučajno“ 1998., u Hrvatskom državnom arhivu.

Inače, danas je u Hrvatskoj, prihvaćen kao točan broj žrtava Jasenovca kojui zagovaraju otac i sin Goldstein – od 80 do 100 tisuća. A to je broj koji treba i dalje omogućivati „dokazivanje“ genocidnosti hrvatskog naroda, jer se, kao što Slavko Goldstein to u Globusu kaže, od 10. siječnja 2003., može govoriti o „strahotnoj činjenici da je u prosjeku, u Jasenovcu svakoga dana, ubijeno oko 70 ljudi“.

Taj njihov broj nazivam velikosrpski broj Goldsteinovih i Draže Mihailovića. Zašto? Dr. Vjekoslav Perica (Slobodna Dalmacija, 27. srpnja 2002.) pronašao je u Chicagu knjigu koju su 1943. tiskali Eparhija Pravoslavne crkve iz Chicaga i Ravnogorski četnički pokret Draže Mihailovića.

U njoj se govori o 40 tisuća ubijenih Srba u Jasenovcu. Polovica rata, pa množenje s dva daje donju granicu „rezervnoga“ broja za „dokazivanje“ navodne genocidnosti hrvatskog naroda.

U ovoj nas knjizi Mrkoci upozorava kako je Žerjavić prvo govorio o 85.000 žrtava, a potom je smanjio na 80.000, što Goldsteini uzimaju, kao donju granicu, mogućeg broja žrtava. A Žerjavić je objašnjavao razlog što su njegove procjene veće od nekih drugih (str. 49):

„Da bi spriječio prigovore uzimao sam najveći mogući broj žrtava.“

Inače, Ivan Stričić je u svojoj knjizi Žrtvoslov Slunjskog kotara pokazao kako su popisi u koje je Žerjavić imao najviše povjerenja – oni iz Karlovca – lažni. Naime, slično onome o čemu govori današnja TV emisija Istraga, kako je na popisu navodnih srpskih žrtava u Domovinskom ratu mnogo onih koji su umrli ili se međusobno poubijali.

Eto, takvi su i ovi popisi žrtava Drugog svjetskog rata koje je Žerjavić koristio.

Zato nas ne iznenadjuje kada Mrkoci kaže (str. 51):

...Pa i razlika u usporedbi žrtava po godinama, između Žerjavićeve procjene i bilježnice Zem. komisije je neshvatljiva. Za 1941. Žerjavićeva je procjena 5 puta veća, 1942. – 4 puta, 1943. – 50 puta, 1944. – 2 puta, 1945. – 3 puta, a ukupan zbroj je 4 puta veći. Budući da bilježnica obuhvaća samo SRH, a Žerjavićeva procjena za cijelu NDH, ako bi se sve cifre povećale za 100 %, što je pretjerano, još uvijek bi Žerjavićeva procjena bila 2 puta viša. Ovakvo stanje u znanosti je nezamislivo, u bilo kojoj, pa i u komunističkoj nauci. Vjerojatno bi i kod Pol Potovih „naučnika“ izazvalo nelagodu.

A odmah potom, Mrkocijev zaključak pogoda u sam bit cijelog problema, oko broja žrtava Jasenovca:

...Sve to vrlo uvjerljivo dokazuje da se nijednoj procjeni komunističke nauke u pogledu žrtava ne može vjerovati – sve su lažne, sve su tendenciozne. Pa i ovoj bilježnici Zemaljske komisije ne može se potpuno vjerovati. I ona je djelo komunističkih stručnjaka i stoga, mora se ponoviti, jedino je sigurno da je točan broj žrtava niži, od najniže službene komunističke procjene!

Inače, kada se govori o logoru Jasenovac, posebno treba ukazati na pitanje knjiga ulaska i izlaska koje su, vjerujem, danas u Washingtonu. O tome ovih dana piše i dr. Ružica Ćavar predsjednica Hrvatskog pokreta za život i obitelj u svom pismu Tihomiru Dujmoviću:

Ja se osobno vrlo dobro sjećam jedne emisije na TV-u o Jasenovcu, iz vremena 1971. godine, gdje se govorilo o broju žrtava. Prikazane su sve evidencijske knjige iz logora, one velike bilježnice s tamnim tvrdim koricama. Vidio se cijeli visoki stupac tih knjiga - bilježnica, a rečeno je da je u njima upisan, po imenu i prezimenu i ostalim generalijama, svaki pridošli logoraš, svaki otpušteni, svaki umrli ili prijekim sudom osuđeni na smrt, te čak dobiveni paketi, posjete itd. Točno se sjećam da je bilo rečeno kako je za cijelo razdoblje djelovanja logora, kroz njega prošlo 18.000 i nešto osoba, a ipak nisu svi smrtno stradali ni ubijeni. Pitam, a već sam o tome i pisala, gdje su danas te evidencijske knjige? Naravno, nitko ih ne želi imati u Hrvatskoj jer bi one itekako pomogle da logor u Jasenovcu ne bude više „političko oružje par excellence“, kako reče Mrkoci.

4. HRVATI-USTAŠE I VLADANJE HRVATSKOM

Dolaskom Račanove vlasti, učinjen je najvažniji korak u stvaranju ovakve Hrvatske koju danas imamo – izvršena je kriminalizacija Domovinskog rata i svih branitelja. Oni koji su donijeli slobodu svome narodu, umjesto da budu slavljeni, ponižavaju se na sve moguće načine.

I dok su ljudi poput mr. Ivezića ili prof. Mrkocija praktično onemogućeni u iznošenju svojih spoznaja, jer je učinjeno sve da one ne budu dostupne svim građanima RH, dотле je mimo izbora, za profesora povijesti 20. stoljeća, na Filozofskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu, postavljen dr. sc. Ivo Goldstein. Dakle, jedan od „pronalazača“ velikosrpskog broja Goldsteinovih i Draže Mihailovića.

Karakteristika današnjeg vremena je da se svako malo pokreću prave hajke na sve što ima veze s NDH ili se takve veze izmisle (slanje provokatora „ustaša“ na skupove, montiranje fotografija s „ustašama“ i sl.):

...Samo zato što su željeli i žele neovisnu državu, poslije kriminalizacije branitelja i Domovinskog rata, treba ponovno uvjeriti, i one preostale Hrvate, da su ustaše.

Takvim histeričnim hajkama provocira se poznata „hrvatska šutnja“, a onda oni koji takvu histeriju nameću, mogu mirno vladati.

A što je još gore, kao rezultat svih tih manipulacija, zaštićeni su upravo oni koji su još živi i koji su sudjelovali u stvaranju lažnih slika i negativnih mitova o Jasenovcu i o ustašama. Činjenica je da takve histerije nije bilo za vrijeme Račanove vlasti. Jednostavno, nije je ni moglo biti dokle god su branitelji imali ugled kakav su imali, i kakav je normalno da imaju. Vjerojatno sama Račanova vlast i nije bila podobna da kao nasljednici onih koji su pobili na stotine tisuća Hrvata, ponovno vladaju pomoći tvrdnje *Svi Hrvati su ustaše*. Kao što je Sanader morao biti onaj koji će uhapsiti Gotovinu, tako je njegova vlast moralna i mora omogućiti i ovo.

I doista, sjetimo se samo hajke zbog spomen-ploče velikom hrvatskom književniku Mili Budaku. Za Sanadera je to bio pogodan moment da zaustavi sve takve hajke. Naime, kao što je povjesničaru Tuđmanu bilo jednostavno to učiniti u njegovo vrijeme, kada je u pitanju bila valuta, tako smo tada imali za predsjednika Vlade, povjesničara književnosti, koji je, isto tako i punim pravom, mogao učiniti nešto slično. A u isto to vrijeme, reagiralo je poznatim „Apelom“ i 400-ak hrvatskih biskupa, akademika, sveučilišnih profesora, umjetnika i drugih građana, što bi svemu tome dalo još i dodatnu težinu.

Tražili su obnovu političkih procesa, a proces Mili Budaku je upravo bio takav, da je tako nešto i bilo normalno učiniti. Naime, od pokretanja procesa do izvršenja smrtne kazne, nije prošlo ni 24 sata. Umjesto toga, Sanader naređuje nasilno skidanje spomen-ploče velikom književniku.

Ali ne staje sve na tome! Za potpisnike „Apela“, uvodi se i nova „moralno-politička podobnosc“. O čemu se radi, najbolje je vidjeti iz pisma, koje je Vladi uputilo pedesetak biskupa, akademika, sveučilišnih profesora i umjetnika.

Pismo hrvatskih intelektualaca Vladi RH

Izražavamo veliko čuđenje i nevjericu što je hrvatska Vlada iz saborske procedure povukla prijedlog o imenovanju uglednog hrvatskog povjesničara Milana Kruheka, bivšeg ravnatelja Hrvatskog instituta za povijest, članom Odbora za etiku u znanosti i visokom obrazovanju, zbog primjedbe jednog, ideološki ostrašćenog zastupnika iz redova oporbe, da je Milan Kruhek potpisnik apela o Mili Budaku i da stoga ne može biti članom spomenutog Odbora.

Je li tim činom hrvatska Vlada neizravno poslala poruku javnosti kako nitko od potpisnika Apela o Mili Budaku, opet, (deset činjenica i deset pitanja s jednim apelom u zaključku, dakle više stotina uglednih znanstvenika, profesora, javnih radnika, akademika, biskupa), ne može biti u javnoj ili društvenoj funkciji? Ili, s obzirom da se radi o Odboru za etiku, Vlada R Hrvatske misli da su etični politički procesi u kojima od pokretanja postupka... do izvršenja smrtne kazne, prođe manje od 24 sata?

U spomenutom apelu predlaže se obnova procesa održanih u doba komunističke i drugih totalitarnih vlasti, pa tako i procesa protiv Mile Budaka.

Je li za Vladu zahtjev za obnovom, svih komunističkih i drugih totalitarnih političkih procesa i sudskom rehabilitacijom nevinih žrtava, humani i etički stav ili nije? Napominjemo kako takav zahtjev ne prepostavlja svrstavanje uz bilo koga, kako je to saborskim zastupnicima podvalio nekadašnji ministar znanosti, te aktualni zastupnik Gvozden Flego, u svojoj saborskoj inicijativi, glede imenovanja Milana Kruheka.

Umjesto odgovora mjerodavnih, na takav jedan demokratski apel, koji je u međuvremenu osnažila Rezolucija vijeća Europe o osudi komunističkih zločina i Deklaracija o osudi zločina počinjenih tijekom totalitarnog komunističkog poretka u Hrvatskoj od 1945. do 1990. (donio je Hrvatski sabor 2006.), uslijedila je hajka, za kakvu smo mislili da je za nama. Suočavamo li se to mi s nečim što smo mislili da je, kao i totalitarizam, za nama, samo sada još u perfidnijim oblicima?

U Zagrebu 4. lipnja 2008.

Pismo je bilo prešućeno u medijima, a Vlada nije imala potrebu ni osvrnuti se na njega! Markovića je bar komentirao Sanader, dok svi ovi biskupi, akademici, sveučilišni profesori i umjetnici, to i ne zaslužuju, zar ne!?

A u normalnoj državi, poslije ovakvog skandala, ne bi trebao nitko od članova te komisije ostati u njoj! Pa zar oni podržavaju politička suđenja?

Ali vratimo se Domovinskom ratu i činjenici da je agresija na Hrvatsku izvršena pod znakom petokrake i kokarde. „U“ se nije moglo naći među agresorima, već na strani onih koji su branili Domovinu, ali danas u Hrvatskoj, agresorsko znakovlje je dobrodošlo, čak se i Predsjednik države diči „petokrakom“, a „U“ se proganja. Koliko je to postalo smiješno, pokazao je i koncert Marka Perkovića Thompsona u Zagrebu. Naime, među sto trideset tisuća (130 000) ljudi, novinari su pronašli jednog-jedinog s tim znakom (a i taj jedan-jedini je mogao biti, po udbaškoj staroj praksi, ubačeni provokator). I umjesto da one, koji od toga prave cijelu cirkusku predstavu, pošalju psihijatrima, država se mjesecima tresla zbog toga jednog-jedinog znaka među 130 000 ljudi. Za ne povjerovati!!!

I Sanader se tome pridružio i proslavio „izjavom“ da takav Thompsonov koncert šteti Hrvatskoj, pa otud i ona njegova „polemika“ s Markovićem.

Naravno, opet su reagirali biskupi, akademici, sveučilišni profesori i umjetnici (njih osamdesetak):

*Poštovani gospodine Marko Perkoviću Thompsonu,
nadamo se da s prijezicom gledate na podmetanja i ovu prljavu kampanju koja se vodi protiv Vas. Zahvalni smo Vam na djelu, koje svojom glazbom, pjesmama i javnim nastupima darujete hrvatskom narodu i svim ljudima dobre volje. Vaši nastupi pobudjuju plemenite osjećaje solidarnosti, a emocije bude optimizam koji iz ravnodušja i rezignacije podiže mnoštvo ljudi.*

Zato što cijenimo i poštujemo Vaš rad ovim putem Vam javno izražavamo potporu te želimo da Vas ne obeshrabre sitna, prizemna i priglupa podmetanja koja su se razbuktala poslije Vašeg iznimnoga nastupa na Trgu bana Jelačića u Zagrebu, koji su organizirali hrvatski branitelji.

U Zagrebu 20. lipnja 2008.

HTV opet nije smatrala potrebnim spomenuti ovo pismo u svojim emisijama.

Uslijedile su zabrane Thompsonovih koncerata. Novo pismo hrvatskih intelektualaca potpisalo je preko 300 javnih osoba:

HRVATSKOJ JAVNOSTI O ZABRANI KONCERATA MARKA PERKOVIĆA THOMPSONA

U Hrvatskoj je počelo zabranjivanje koncerata Marka Perkovića Thompsona.

Prihvatanje zabrane ovih nastupa značilo bi dopustiti Hrvatsku u kojoj se ne smije pjevati. Hrvatski narod vjekovima iskazuje svoju radost, bol, vjeru i nadu... pjesmom. Hrvatska glazba daje ljepotu našem životu, našem življenju i dostojanstvo našem narodu.

Žele zabraniti naše snove i naše pjesme!!!

Prošli smo bolna iskustva zabrana i suđenja javne riječi. Hrvatsko sjećanje je puno ponosa na one koji nisu prihvatali zabranu slobode misli, riječi, pisma i okupljanja.

Nemojmo dopustiti zabranu pjesme!!!

Mi smo odgovorno iskazali hrvatskoj javnosti da nastupi Marka Perkovića Thompsona pobuđuju plemenite osjećaje solidarnosti, a emocije bude optimizam, koji iz ravnodušja i rezignacije podiže mnoštvo ljudi.

S prezirom gledamo na zabrane njegovih koncerata i pozivamo i cijelu Hrvatsku da:

Ne prihvati i ne dopusti zabranu hrvatske pjesme, zabranom koncerata Marka Perkovića Thompsona.

Zagreb, 18. 07. 2008.

Ali u isto ovo vrijeme, tzv. lijevi intelektualci, uputili su pismo partijskom šefu Milanoviću...

I što mislite da se dogodilo?!

Dogodila se prava eksplozija!!! Frcale su optužbe, kao i navodni argumenti lijevih drugova, i njihove bratije. O tome se raspredalo u svim tiskovinama i njihovim TV emisijama... danima i danima.

Prof. dr. Slobodan Lang i akademik Josip Pečarić, inicijatori pisma hrvatskoj javnosti, tada su poslali sljedeće pismo:

Otvoreno pismo predsjedniku Saborskog odbora za ljudska prava

G. zastupniče, predsjedniče Odbora za ljudska prava Sabora Republike Hrvatske

I. Na dan branitelja grada Zagreba:

1. Ujutro je služena misa zahvalnosti braniteljima, mladim ljudima koji su dali vlastiti život za obranu, istinu i čovječnost u demokratskoj Hrvatskoj. Trebali ste biti na ovoj misi!

2. Preko dana je postavljen Sokratov šator, gdje su izložene knjige i prikazivani filmovi, a najvažnije ljudi koji su proživjeli obranu i stvaranje Hrvatske - branitelji, obitelji stradalih, logoraši i invalidi. Došli su mnogi građani, a posebno su došli mlađi, da se sretnu sa svjedocima, da im netko kaže da smiju biti ponosni na obranu i stvaranje Hrvatske države i da se odluče i oni uključiti izgradnjom sebe, da bi stvarali obitelj i gradili Hrvatsku. Trebali ste doći i susresti istinu!

3. Navečer su se mlađi došli radovati, jer se pjevalo njima a oni su bili ponosni na poginule mlađe i državu koja je stvorena. Jeste li bili na koncertu?

II. Tada je došlo do straha od ljubavi za Hrvatsku, vjerom, znanjem i pjesmom. Počeo je napad. Progoverili su moćni ljudi, i izgovorili najteže riječi.

1. Nisu se usudili napasti misu u crkvi.

2. Nisu se usudili napasti šator, knjiga, filmova i fotografija stradanja i junaštva.

3. Nisu se usudili napasti logoraše, udovice, invalide, branitelje ...

4. Napali su jednog pjevača, jedan pozdrav, jedan znak na jednom mladom čovjeku i jednu pjesmu koju nitko nije pjevao. Vi ste ih trebali braniti!

III. Htjeli su probuditi strah!

1. Tada smo progovorili – Zahtijevali smo slobodu od straha. Pozvali smo ljudе vjere, znanja i misli da nam se pridruže.

2. Oni su se odazvali, stotine akademika, biskupa, sveučilišnih profesora, umjetnika, intelektualaca, više od 300 građana. Potpisali su i pridružili se protestu protiv straha, zabrana javnih skupova, slobode govora i pjesme, neistinitog prikazivanja Domovinskog rata, izazivanja podjela u Hrvatskoj, neistinitog informiranja uglednih međunarodnih ličnosti i zajednice – a sve na štetu istine, demokracije i ljudskih prava u Hrvatskoj. Niste potpisali, a trebali ste!

IV. Tada je krenulo novo plašenje!

1.. Napadnut je gradonačelnik glavnog grada, zašto dozvoljava javni skup onima koji su ga obranili.

2. Napali su i predsjednika Vlade, jer akademici, biskupi, znanstvenici, profesori, umjetnici, građani .. ne znaju sami misliti, a ne bi ni smjeli progovoriti bez njegove dozvole?! Trebali ste nas tada pozvati, saslušati i vršiti ono za što ste zaduženi – braniti ljudska prava.

V. Tada su se doista i uplašili, ali oni koji su plašili! Pozvali su upomoć, i dobili su pomoć – kakvu pomoć

1. Član Sabora, je rekao da se ne smijemo slobodno kretati po Hrvatskoj, da ne smijemo dolaziti u Istru, Pulu, bez dozvole.

2. Predsjednik Srbije je tražio da se ispričamo za slobodu!

3. Međunarodni predstavnik je izjavio da je sprečavanje genocida u Bihaću kontraverzno! Zar mu Srebrenica nije dosta?

7. Talijanski fašisti su ocrtali Poreč, a vlast to nije ni primijetila?!

II. Onda je došao dan svehrvatske zahvalnosti za slobodu i braniteljima za obranu.

1. Sakupili smo se u Čavoglavama, iz svih dijelova Hrvatske, Bosne i Hercegovine, Evrope, Australije, SAD.

2. Došli smo avionima, vlakovima, autobusima, automobilima, motorima, biciklima i pješice.

3. Predstavili smo knjige i razgovarali o Hrvatskoj, igrali nogomet, pjevali s desetcima klapa, plesali i onda se okupili na koncertu – 100 000, više od 100 000.

4. Mladi ljudi, hrvatski narod je dao odgovor. Nisu dozvolili da ih se uplaši! Pokazali su da su spremni voljeti i braniti Hrvatsku u svakom njenom djelu! Trebali ste biti u Čavoglavama, upoznali bi hrvatski narod koji vam je povjerio da čuvate ljudska prava u državi gdje se dugo i teško za to borilo!

III. Dan poslije zabranili su koncert u Puli. Sada bježe iz moralnog u birokratsko opravdanje

1. Zabrane, dio totalitarnih režima, iza nas su i ne prihvaćamo ih pred nama!

2. Istra je otvorena za pjevače iz Srbije, u posjete dolaze talijanski i redentisti i neofašisti – neprijatelji Hrvatske. Samo nije za hrvatskog branitelja i pjevača domoljubnih i bogoljubnih pjesama Marka Perkovića Thompsonsa?

3. Ogoromna većina hrvatskog naroda vjeruje da mu je zabranjen dolazak zato što im smetaju hrvatske zastave? Niste se oglasili.

VIII. Vrijeme je da poštujete ljude. G. zastupniče, predsjedniče Odbora za ljudska prava Sabora Republike Hrvatske,

1. Niste molili, branili, potpisali, pozvali, reagirali, ni bili s nama.

2. Prestanite ne vidjeti, ne čuti i šutjeti na ugroženosti ljudskih prava i demokracije u Hrvatskoj

3. Odmah zahtijevajte slobodu javnog okupljanja da bi se pjevalo pjesme obrane, radovalo slobodi i sanjalo buduće stvaranje. Na kraju zamolite i nas da Vas upoznamo s našom istinom i zahtjevima. Biti će to dobro i korisno Vama i Hrvatskoj i svijetu.

Pismo nije prenijela čak ni HINA. A da ne spomenemo da autori nisu dobili nikakav odgovor!

Ali hajka na Thompsona nastavljena je tamo gdje je svojevremeno i počela – u inozemstvu, točnije u Hamburgu. Ovaj put su hrvatski intelektualci djelovali drugačije. Pismo koje je predloženo na portalu Hrvati amac, a koje je preneseno i na portal Hrvatskoga kulturnog vijeća, potpisivali su pojedini hrvatski akademičari, i sami slali Sveučilištu u Hamburgu. To sam učinio i ja:

Mi Hrvatski akademici protestiramo protiv svrstavanja hrvatskog domoljuba Marka Perkovića Thompsona u naciste. To je protuhrvatska propaganda onih koji ne priznaju Republiku Hrvatsku i žele oživjeti komunističku Jugoslaviju. Njemačka je bila među prvima koji su priznali hrvatsku neovisnost. Zašto to sveučilište nije zatražilo tekst svih pjesama i tada odlučilo radi li se o fašizmu ili naci(onal)izmu ili samo domoljubnim pjesmama. Baš ovakove nepravedne presude, kao ova Sveučilišta u Hamburgu, čine potrebnim potvrđivati domoljublje, koje nema veze s nacizmom. Nevjerojatno je da njemačko sveučilište osuđuje jednog pjevača za nacizam, kad je to bila osobina njemačkog režima za vrijeme WWII i ranije, čiji su sinovi na žalost u tragično velikom broju dali živote za tu ideologiju.

Thompson se nije još niti rodio, ali želja za hrvatsku nezavisnost je uvijek živjela i nije imala nikakve veze s nacizmom ili fašizmom. Čudno je da jedno sveučilište ne može razlikovati ljubav i ponos za domovinu od nekakovog nacizma, koji nije nikada niti bio hrvatski.

Hrvatski akademik

Josip Pečarić

Permanent full professor at University of Zagreb (Croatia)

Foreign professor at GC University (Lahore, Pakistan)

Full member of Croatian Academy of Science and Arts

Active member of The New York Academy of science

Member of editorial boards:

(navedeno je 17 međunarodnih časopisa)

Naravno, mi i ne očekujemo odgovor od njih.

Međutim ovdje je važno istaknuti – kako se i kada krenulo na napade na Thompsona. O tome piše Slobodan Lang i svoj tekst *Thompson i Woodstock* počinje ovako:

Organizacija 56 država regionalne sigurnosti, uključivši i ljudska prava (OSCE), pitanjima antisemitizma bavi se intenzivno od 2004. Na konferenciji OSCE-a o antisemitizmu, održanoj u Španjolskoj 2005., sudjelovali su i uglednici poput Andrewa Bakera iz Američkog židovskog kongresa i prof. Gerta Weisskirchena, člana Njemačkoga parlamenta i predstavnika OSCE-a protiv antisemitizma. U ljeto 2007. godine, rabin Baker je u Dubrovniku, hrvatskoj ministrici vanjskih poslova, gospođi Grabar-Kitarović, iznio „uznemirujuće iskaze fašističkih pozdrava i simbola koji su postali obilježje koncerata, hrvatske rock zvijezde, Marka Perkovića Thompsona. Ona je obećala pozvati prof. Weisskirchen u Zagreb da to razmotre. Predsjednik Mesić izjavio je Bakeru da bi Sabor trebao poduzeti potrebne mjere zabrane takvih ustaških manifestacija.

Prof. Gert Weisskirchen u Zagreb je došao 3. rujna 2007. „ispitati utjecaj Thompsona na nacionalističko raspoloženja u Hrvatskoj“. U njemačkom se veleposlanstvu sastao s Ivom i Slavkom Goldsteinom, Žarkom Puhovskim (tadašnjim predsjednikom HHO-a), Tomislavom Jakićem (savjetnik Predsjednika RH), Slobodanom Uzelcem (državni tajnik), Radovanom Fuchsom (pomoćnik ministra), Ivicom Buconjićem (državni tajnik) i Filipom Dragovićem (pomoćnik ministra), a u Ministarstvu vanjskih poslova s Kolindom Grabar-Kitarović, Ognjenom Krausom i Sanjom Zorišić-Dabrović („stara“ Židovska zajednica). (...)

Odakle tolika panika kada se među 130 000 ljudi pojavi jedan sa slovom „U“ na kapi? Je li ikada u povijesti zabilježeno takvo sramotno ponašanje vlasti, neke neovisne države? No, sada je sve malo jasnije!

Otud je, dakle, i došla podrška zabranama nastupa, pjevaču Marku Perkoviću Thompsonu; zabranama za koje smo vjerovali da su za nama.

Zašto se, onda, čudimo, da neki tamo Slovenac, govori o Hrvatima kao o stoci, i dobije 19 posto glasova na predsjedničkim izborima!?

Ali, kako reče Ivkošić, vlastima to dobro dođe da bi vladali, a nekima i da se izbore za očuvanje njihovog životnog djela – dokazivanju kako su svi Hrvati ustaše. Naravno, to „ustaše“, nudi onaku sliku o ustašama kakvu su drugovi, kroz godine svoje komunističke vladavine, uspjeli nametnuti. Zato i danas govore kako ustaše nisu Hrvati. Njima su, valjda, Hrvati – samo one dobre srpske sluge o kojima sam govorio na početku ovog teksta. A takvi, doista, nisu ni ustaše, ni hrvatski domoljubi, a ni branitelji iz Domovinskoga rata.

5. ZAVRŠNI POTEZ

Veliki hrvatski književnik Ivan Aralica u *Hrvatskom listu* od 28. kolovoza 2008. piše:

...Dotakli smo se i pjevača M. P. Thompsona. Smatrati li da je današnja država, u moralnom i demokratskom smislu izobličena, s obzirom da smo dospjeli u vrijeme zabrana. Njemu ne daju pjevati, kao nekad, Vici Vukovu?

Između progona Thompsona, a to jest progon, i progona bilo kojeg pjevača ili intelektualca u vrijeme komunizma, nema nikakve razlike. Progoni ga se zbog nacionalizma. U komunizmu je 95 posto političkih progona bilo zbog iste stvari. Dakle, zbog pjevanja pjesama, knjiga i sl. Sada se to ponovno javlja. Doduše, kada se očitava taj slučaj do kraja, može se pronaći i nešto novo. Svi oni, osobito Mesić, i oni koji ga slijede i savjetuju, mislili

su da će kroz ovih desetak godina proganjanja nacije i vjere, postavljanja pitanja vjeroučenja, dakle, da će istisnuti i rodoljublje i vjeru. I kad nema pjesme, kad nema manifestacije, oni imaju dojam da su to i učinili, da su uspjeli jer vladaju dobrim dijelom medija i javnog mnijenja. Međutim, kad Thompson dođe na trg i skupi onoliku masu ljudi, oni vide da je njihov trud uzaludan, vide da vjera i nacija žive. Da su malo pametniji, mogli bi zaključiti sljedeće: vjeru i naciju nisu mogli istisnuti ni zatvoriti ni progoni za ovih 50 godina komunističke represije, pa kako će ih istisnuti u slobodnoj zemlji bez komunističkog sustava, kako će ih uništiti njihove riječi preko televizije. Druga stvar ili druga novina je sljedeća: oni su do krajnje mjere frustrirani. Mesić nikad nije uspio okupiti veći skup, on uvijek govori skupinama od nekoliko desetaka ljudi. Nakon izgreda u vojarni u Splitu, on ima strah pred masom. Da su ga tamo drukčije dočekivali i njemu pljeskali, onda bi i on drukčije reagirao. Ali on to nije doživio, pa čak, ni u izbornoj promidžbi, ne može to doživjeti.

Da, tako narod misli. To pokazuje i masovnim odlascima na Thompsonove koncerne. Dapače, poslije nedavne utakmice Hrvatska – Andora, gledateljstvo je poručilo što misli o tome što se ustašto Hrvatima imputira sa svih strana (a ponajviše od vlastite političke elite (kako je dobro zapaženo na portalu HKV-a), tako što je cijeli stadion uzvikivao „Za dom spremni!“. Reakcija je analogna onoj kad sam se i ja Srbima predstavljao kao ustaša, ali je i onakva kakvu sam i očekivao, a posebno nakon što je na sve ljubitelje Thompsonove, i uopće domoljubne glazbe, podignuta neviđena hajka zbog jedne kape sa slovom „U“ među 130 000 ljudi.

I koliko sve to skupa znači vlastima? Žalosno je, ali njima je jedino važno osigurati na izborima glas toga istog naroda, koji uvijek bira ono „manje zlo“, što će reći – ili današnju poziciju ili opoziciju. No, i jednima i drugima, parola „Svi su Hrvati ustaše!“, uvijek dobro dođe, kako bi ih uvijek taj isti narod i birao.

A nakon svega toga nametnutog, izrežiranog i falsificiranog, ostaje im samo još jedan završni korak. I cilj je ostvaren. Razoriti i uništiti i posljednje uporište – Crkvu! Jer, još samo Katolička crkva treba prihvati takvo stanje stvari, i sve je sređeno. A to opet jedino može postići Sanader.

Sve je za to već učinjeno, i sve je već za to pripremljeno.

Podlogu su pripremili Goldsteini, i oni oko njih. Velikosrpski broj Goldsteinovih i Draže Mihailovića prihvatala je, po zadatku, i Sanaderova Vlada. Nikada se, kao u vrijeme Sanaderove vlasti, hrvatski intelektualci nisu tako i toliko omalovažavali. Dok se njihova pisma ignoriraju i proglašavaju „moralno-politički nepodobnjima“, a radi se o nizu biskupa, akademika, sveučilišnih profesora, znanstvenika, umjetnika ..., dotle se danima razglaba hoće li ili ne će Goldstein ići na Bleiburg.

Stariji Goldstein (možda) ima završenu srednju školu, i sigurno će napisati i tiskati knjigu i o Bleiburgu. Već znamo kako to obično biva i kako će sve to, u konačnici, izgledati! Prihvatić će i koristiti sve što su hrvatski znanstvenici pronašli, ali će zaključak zaokružiti, upućivanjem na genocidnost hrvatskog naroda.

A sin? Sin jest sveučilišni profesor, ali njegove kolege su ustanovali, i već to dobro znaju, da on u svojim radovima izmišlja.

Pa to je danas najidealnija osoba za kreiranje hrvatske povijesti, onakve povijesti koja će odgovarati svemu (posebno naredbodavcima), samo ne istini!!!

A pravi hrvatski povjesničari, poput Ivezića i Mrkocija, moći će i dalje pisati istinitu povijest (možda?) u vlastitoj nakladi... I u malim nakladama.

Dakle, Sanader je na djelu.

Pogledajmo što o tome piše Zvonimir Despot u Večernjem listu od 24. 10. 2008.:

...Ivo Sanader u Hrvatskom saboru, kad je naveo kako bi za to, da se prevlada hrvatska bliska prošlost, bilo poželjno da politički i vjerski vođe ove zemlje odaju počast žrtvama i u Jasenovcu i u Bleiburgu. Ali potpalio ih je u pozitivnom smislu, i svima, zapravo, odasao pravu političku, dalekovidnu pljusku. (...)

Što Sanader želi poručiti? To da je svaka žrtva – uvijek žrtva, te da svi mi danas, u 21. stoljeću, imamo civilizacijski dug prema svim žrtvama i stradalnicima, koje ne smijemo mjeriti prema nečijim uskogrudnim, ideološkim i politikantskim potrebama. Isto tako, zločin je uvijek zločin, i kao takav, treba ga osuditi, kao i to da nitko ne može biti kažnjen bez nepristranog suđenja. Niti se jedan zločin može opravdavati drugim zločinom. Jasenovac i Bleiburg ne mogu se izjednačiti, ali ocjene tih događaja treba prepustiti povjesničarima. Društvo se s time mora suočiti, a pojedinci u tome moraju prednjačiti.

Naši antifašisti sigurno se ne će odazvati jer ih koči ideološka zadrtost. Ali vrh Katoličke crkve, o tome bi i te kako trebao promisliti, i učiniti taj simboličan korak, unatoč nekim razumnim protuargumentima, a ne da sve ostane samo na požeškom biskupu u jasenovačkoj crkvi. Crkvu su nekad krasili vizionari koji su pokretali društvo, pa bi tako i biskupi danas, trebali biti, iznad ostataka komunista. Nemojmo zaboraviti predsjednika Stipu Mesića koji traži nemoguće argumente kako ne bi otisao u Bleiburg. On se očito ne može izdići iznad svojih skučenih povijesnih okvira, što bi kao predsjednik svih građana, trebao i morao. Sanader je pokazao da se može, kao i Račan i Milanović. Tko je sljedeći? Sanader je uhapsio generale, srušio spomenik velikom hrvatskom književniku, podržavao prigluge napade na Thompsona i učinio sve što treba (a što nije smjela prethodna vlast) za vraćanje priče o „svim Hrvatima ustašama“. Ostalo mu je još jedino natjerati Katoličku crkvu da poistovjeti Jasenovac, dakle ono što vidimo u knjizi profesora Mrkocija, i Križne putove. Bit će interesantno vidjeti hoće li uspjeti ostvariti i tu mu zacrtanu zadaću.

*

Toliko sličnosti s ovim što se dešava danas, zar ne?

Izvrsni hrvatski književnik i kolumnist Nenad Piskač daje na Portalu HKV-a sjajnu analizu o poslušnosti u Hrvatskoj prema Beogradu kada je u pitanju korištenje zastrašivanja ustašlukom u tekstu: *Tko i zašto ustašizira akademika Josipa Pečarića?*

<http://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/nenad-piskac/21073-n-piskac-tko-i-zasto-ustašizira-akademika-josipa-pečarica.html>

Zapravo, napad na mene je samo nastavak one moje priče iz 1987. kojom sam htio naučiti, barem one koje poznam, da se ne boje optužbi da su ustaše: Oni vam samo kažu da ste Hrvati i da volite i svoju državu i svoj narod. Pa upravo zbog toga je Josipović izgubio izbore – ljudima je postalo jasno da on (i oni) ne vole ni hrvatsku državu bi hrvatski narod. Potpuno isto želi postići i izvrsni hrvatski kolumnist Marko Ljubić kada poručuje mojoj Akademiji:

Vrijeme je da i HAZU zaradi kvalifikaciju – ‘USTAŠKE AKADEMIJE’!

<http://www.dnevno.hr/kolumnisti/marko-ljubic/vrijeme-je-da-hazu-zaradi-kvalifikaciju-ustaske-akademije-826461>

Da, ako su njima svi Hrvati ustaše, očito im je zato i pozdrav Za dom spremni ustaški, pa zašto ne bi i HAZU 'priznala' da je hrvatska Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti, zar ne?

HAJKA NA THOMPSONA

PREDGOVOR

VRATIMO HRVATSKOJ PONOS

Gostovao sam na Narodnom radiju kao gost iznenađenja u emisiji posvećenoj Marku Perkoviću Thompsonu. Poslije te emisije javio mi se naš priatelj, don Vinko Puljić iz Siegena, Njemačka:

Hvala Vam, dragi Profesore, na Vašem neumornom radu za Boga i Domovinu.

Slušao sam Narodni radio i Vaše uključenje u razgovor s našim Markom Perkovićem Thompsonom. Hvala Vam za sve lijepo i istinito što ste tom prigodom rekli!

A u tom javljanju, obećao sam sabrati sve nove tekstove o Thompsonu i pripremiti ih za tiskanje u novoj knjizi. Ako zbog ničega drugoga, a onda zbog ovih riječi našega don Vinka, to obećanje moram i ispuniti.

Prethodna knjiga, „Thompson u očima hrvatskih intelektualaca / I to je bilo jednom u Hrvatskoj“, nastala je poslije sveopće hajke na našeg velikog kantautora, a sam podnaslov sugerira kako se tu radi o vremenu nakon njegova velikog albuma *Bilo jednom u Hrvatskoj*. A kako se očekuje novi Thompsonov album, vladajući sve više strepe da opet ne će dobro „proći“ u tekstovima njegovih pjesama, pa je za očekivati i novu hajku na njega.

Za konstatirati je, nažalost, kako se radi o kontinuiranim napadima na njega, kao što su kontinuirani i napadi na hrvatsku državnost, poznati kao detuđmanizacija.

Koliki je simbol hrvatstva postao Thompson, pokazuje nam i nedavna vijest u svezi s Europskim nogometnim prvenstvom (HRsvijet, 16. lipnja 2012.).

Kako javlja *Večernji list*, slavlje navijača hrvatske reprezentacije u Fojnici, nakon utakmice Hrvatska – Italija, pretvorilo se u sveopću moru. Nekoliko navijača privela je policija. Privedeni kažu, kao i oni koji su bili dio navijačke skupine koja je brojala tridesetak članova, da je policija bez ikakve potrebe upotrijebila silu, a jednom od navijača, tvrde oni, slomljena je i ruka.

...Utakmicu smo gledali organizirano u kafiću Čarli. Pjevali smo navijačke i Thompsonove pjesme, a nakon toga smo se automobilima provozali do naselja Gojevići, i to sporednim putovima, jer nam policija nije dozvolila s hrvatskim zastavama voziti se glavnom ulicom. Nakon povorke automobila, vratili smo se do kafića Čarli, okupili smo se ispred i slavili tako što smo stajali ispred kafića i na nogostupu. Tu smo opet zapjevali navijačke i Thompsonove pjesme. Tada je upala policija, i silom odvela nekoliko navijača, a jednom su čak i slomili ruku. Nije mi jasno zašto su to uradili, jer mi nismo nikoga vrijeđali; nismo namjeravali niti upotrijebili pirotehniku, a kamoli vatreno oružje; nismo ni blokirali ni ugrozili promet-samo smo slavili. Zar je zbog toga trebalo upotrijebiti silu, a jednog od navijača zadržali punih 12 sati? – pitao je jedan od navijača.

I eto, upravo zbog toga, odlučio sam sakupiti svoje tekstove, u kojima sam govorio o napadima na našega velikog pjevača. O najnovijima napadima, najbolje je odgovorio sam Thompson u intervjuu za *Hrvatski list*, koji je s njim, u spomenutoj knjizi o Thompsonu, vodio naš poznati novinar i moj koautor, Mate Kovačević. Tekst je prenio i HRsijet, 14. svibnja 2012.

Thompson za *Hrvatski list*:

Nikada se tim kukavicama, lažovima, izdajicama i krivokletnicima ne će pokloniti!

U zadnje vrijeme opetovao se niz medijskih napadaja na pjevača Marka Perkovića Thompsona, a neki događaji kao oni u slučaju Gvozdanska, kada se privodila skupina mladih (samo zato što su slušali Thompsonove pjesme), kao da dovode u pitanje, ne samo osobnost ovoga iznimno popularnoga hrvatskog pjevača, nego otvaraju i niz pitanja o ustavom zajamčenoj slobodi izbora, pa i samoga slušanja glazbe, ali za sobom povlače, u najmanju ruku i strepnju – jer, eto, i samo slušanje Thompsonove glazbe postaje „krimen“, iza kojeg bi se mogla kriti namjera određenih skupina da prešutno ozakone tu zabranu, a njega kao osobu, oklevetaju i ocrne u javnosti.

Upravo zbog svih tih razloga, kolega Mate Kovačević zamolio je Thompsona da odgovori na nekoliko pitanja.

Kako komentirate najnovije medijske napade u sklopu javne kampanje, koja prati suđenje Ivi Sanaderu, a u kojima se ponovno i Vas proziva?

To nije ništa novo. Ali budući da je sada suđenje i čitanje iskaza, ti su napadi ponovno aktualizirani. Istinu o tome rekao sam već prije više od godinu dana pa nisam osjećao potrebu ponovno polemizirati sa zlonamjernim i tendencioznim medijskim izvješćima. Ali u tom svemu je najzanimljivije da Novi list dobiva podatke od Porezne uprave.

Ako je doista već sve o tomu rečeno, i u medijima i u institucijama koje se time bave, zašto onda opet oko Vas toliko buke?

Zato što pojedini mediji, pod patronatom određenih političkih skupina, žele iskoristiti još jednu priliku ne bi li me ocrnili, kompromitirali, poglavito kod ljudi koji su do sada slušali moje pjesme, dolazili na moje koncerte, i davali potporu mom radu.

Možete li konkretno reći koji mediji?

Zanimljivo je da je ovu zadnju priču pokrenuo riječki Novi list, inače medijska kuća koja mene nikada nije pozorno pratila, nego je uglavnom prenosila tekstove iz drugih medija. Još je zanimljivije da taj isti riječki Novi list dobiva prerađene i necjelovite podatke iz Ministarstva financija, odnosno Porezne uprave. Nije li to čudno?

Možete li komentirati svjedočenje Mladena Barišića u kojem navodi da Vam je isplaćeno 517.000 eura za nepjevanje u kampanji 2007. godine?

To je bezočna laž, ali i više od toga. To je tipično pakiranje po starim udbaškim, komunističkim receptima, opet inicirano od riječkoga Novog lista. Ponavljam, nikad mi nitko nije ponudio niti dao toliki novac za pjevanje, a kamoli za nepjevanje! To bi bio jedinstven slučaj u svijetu – i gdje je tu zdrava pamet!?

Kako onda komentirate izravne optužbe Mladena Barišića?

On je jadan čovjek. Kriminalac koji je priznao – da je kriminalac. Čini sve što se od njega traži, podmećući drugim ljudima, da bi sačuvao sebe. Pristao je biti batina u rukama nekih struktura koje se njime koriste. Budući da mogu komentirati detalje iskaza, a s obzirom da je optužnica javno pročitana na sudu, mogu samo reći da je iskaz koji je pročitan na sudu, bitno drukčiji od onoga pročitanog meni, prije nešto više od godinu dana. Ovaj put malo su se više potrudili ne bi li sastavili suvislju priču. Porezni postupak proveden je lani.

Jedno od češćih pitanja je i porezni nadzor Vaše imovine. Jeste li dobili poziv iz Porezne uprave nakon Uskrsa, kako neki mediji pišu?

Nije istina da sam dobio poziv iz Porezne uprave nakon Uskrsa. Riječki Novi list laže!

Porezni postupak o kojemu su se mediji raspisali, proveden je prošle godine. Na sva pitanja u svezi s mojom imovinom, odgovorio sam dokumentima. Nakon što sam dao sve potrebne informacije i dokumente, Porezna uprava je provela postupak, sredinom prošle godine. Mislio sam da je sve gotovo. Međutim, nakon ponovne aktualizacije Barišićeva iskaza, u novinama sam pročitao da sam dobio poziv od Porezne uprave. Dakle, Porezna uprava najprije me je pozvala javno, preko medija, da bi desetak dana nakon medijskog poziva, dobio od Porezne uprave upite radi pojašnjavanja dokumentacije koju sam im predao, u kako sam mislio, okončanom postupku iz prošle godine. Ponovno sam morao odgovarati na pitanja na koja sam već odgovorio i dokumentirao. Čovjek ne može ostati ravnodušan na način na koji se sve ovo provodi jer je očigledna sprega određenih krugova s medijima, čak i u samoj Poreznoj upravi

Neki Vas optužuju za neplaćanje poreza, a takav postupak kvalificiraju kao nedomoljuban čin. Čak su ga nazvali i kunoljubljem!

Moja imovina i moja zarada nisu nikakva tajna. Bavim se poslom koji volim, od toga dobro živim, a imam i prostora doprinositi općem dobru i iznositi određene stavove o svjetonazoru kojemu ja pripadam. Zar to nije blagoslov?!

Ja porez plaćam uredno i pozivam Poreznu upravu, ako to zakon dopušta, da javno objavi koliko sam platio poreza. Uvjeren sam da sam među vodećima iz kruga moje djelatnosti. Što se tiče kunoljublja, tu se moram složiti s njima! Kuna mi je kao povjesna hrvatska valuta mnogo draža od dinara koji oni, vjerojatno, ne mogu prežaliti!

U medijima se spominje i nekakav vaš prijatelj iz Argentine, koji Vam je, navodno, posudio novac. O čemu se tu radi?

Nešto su pobrkali! Opet riječki Novi list. Čovjeka iz Argentine su izmislili. No želim dodati da ja stvarno imam toliko prijatelja u svijetu koji bi mi, kada bi mi slučajno novac i zatrebao, u roku od 24 sata taj bi mi novac i poslali. Hvala Bogu, novac mi nikada u životu nije bio problem. To dobro znaju oni koji me poznaju.

Cijeli sam život radio i imao novca, ali sam uvijek bio osjetljiv prema onima koji nisu bili takve sreće.

Smatrate li da su Vam ovi napadi i laži naštetile i da je ipak dio ljudi u to povjerovao?

Čitav svoj život živim i radim pošteno! Moj javni rad, moji stavovi, moj veći dio života općepoznat je. I sada, ako netko više vjeruje jednom kriminalcu, ovakvim medijima i trećerazrednim političarima, negoli meni, onda me za njih nije baš ni briga. Znam da oni koji dijele moje stavove ne će nikada posumnjati, i da ih nikada ne će slomiti.

Očekujete li probleme budući da uskoro izlazi novi album i kreće nova turneja?

Od njih možete svašta očekivati, samo ne ništa dobro! Ali, ni za to me nije briga! I dalje ću pisati, skladati i javno progovarati o temama kojima sam zaokupljen.

Nikada se tim kukavicama, lažovima, izdajicama i krivokletnicima ne ću pokloniti! Mogu oni lagati, zabranjivati me i „hapsiti“, ali ja ću uvijek pronaći načina kako im odgovoriti, i u konačnici ih pobijediti!

Nikada im se ne ću pokloniti!!!

I na kraju, kada će novi album?

Uskoro! Ha! Ha! Ha!

Zapravo, moj prvi tekst *Vratimo Hrvatskoj ponos*, u kome sam govorio o Tompsonu, tiskan je još prije deset godina u *Hrvatskom slovu*, točnije 8. studenoga 2002. (tiskano i u hrvatskom tjedniku *Spremnost*, 17. prosinca 2002.).

Zato su nama, svidjalo se to nekima ili ne, bliski svi oni koji vole i Thompsona i velečasnog Suca i Bobana, jer oni zajedno s generalima Gotovinom i Bobetkom, vraćaju Hrvatima ponos. A to je i cilj Hrvatskoga bloka.

Vratimo Hrvatskoj ponos!!!

Dok čitate priložene tekstove u ovoj knjizi, postat će vam jasno koliko su veliku ulogu u ovoj hajci na Thompsona, odigrali otac i sin Goldstein. Zato mi se čini da je konačno, na nekakav način, zadovoljena pravda prema našem velikom pjevaču, jer sin nije nagrađen za te svoje „rabote“ još i mjestom redovitog člana u HAZU-u. I eto, zašto sam u jednom svom tekstu (*Ruga li se Krile Goldsteinu (IV. dio)*, HRsvijet, 10. lipnja 2012.), govoreći o jednoj drugoj hajci, iza koje također stoje Goldsteini – onoj na hrvatskog povjesničara Juru Krištu – također spomenuo hajku na Thompsona. Zapravo, narugao sam se onoj koja slijedi:

„Krišto!? A što da je prošao kao Thompson (taj će još vidjeti!)?“

Dakle, u očekivanju novih priloga hajci na Thompsona, pogledajte što sam do sada o toj hajci pisao.

AKADEMICI I „AKADEMIK MAGLE“

U *Vecernjem listu* od 21. lipnja 2008. Milan Ivkošić, pod istim naslovom komentira činjenicu da su mediji i sama Vlada prešutjeli naše pismo:

...Od pouzdanih dužnosnika i medija javnost je informirana, kako je policijski inspektor Josip Gašparac, aferu oko prijave Thompsona napravio ne bi li se spasio od otkaza, zbog nepodopština koje godinama čini na poslu i izvan njega. Slučaj još traje. Naravno samo zato što je posrijedi Thompson, i što je u zaštitu Gašparaca stao „ugledni intelektualac“ Slavko Goldstein. Taj „ugledni intelektualac“, koji ima samo srednju školu, moćniji je, naravno, od četrdeset intelektualaca, kojima po ugledu zasluženim djelom, ne bi mogao ni cipele obrisati, a koji su prije dva tjedna u pismu Vladi prosvjedovali što je Vlada, zbog istupa jednog „ideološki ostršćenog zastupnika“, iz procedure povukla prijedlog, da se za člana Odbora za etiku u znanosti i visokom obrazovanju, imenuje poznati povjesničar Milan Kruhek.

Osim nekih niskonakladnih listova i portala, to pismo desetaka akademika, biskupa i drugih značajnika, nitko nije objavio niti se na njega Vlada udostojila odgovoriti. Ali kad „akademik magle“ Goldstein, koji u Hrvatskoj uspješno prodaje dim o svom utjecaju i ugledu u svijetu, negdje objavi svoju boljševičku potporu jednom policijskom delinkventu – trese se cijela Hrvatska. O jadna zemljo!

O „djelu“ Slavka Goldsteina i njegova sina, govorili smo u tekstu „*Anacionalni Jugonostalgičari*“.

Međutim, ja sam već pisao o jednom slučaju iz 1999. godine, sličnom ovom, o kojemu piše novinar i kolumnist Večernjeg lista, Milan Ivkošić. Naime, pišući knjigu „Brani li Goldstein NDH?“, zamolio sam predsjednika Komisije za utvrđivanje ratnih i poratnih žrtava, g. Kazimira Svibena, za napomene o njihovu osporavanom Izvješću o radu, od osnutka 11. veljače 1992. do rujna 1999. godine. Odgovorio mi je 11. siječnja 2002. pa tu možemo naći i sljedeće (str. 174. – 175.):

Na posljednjoj sjednici Komisije, 8. listopada 1999., Izvješće je prihvaćeno, sa samo jednim glasom protiv. Bio je to glas gospodina Slavka Goldsteina, koji je jedini u našim tablicama vidio konačne brojeve o žrtvama, dok su za sve nas ostale, brojevi predstavljali rezultat našega rada do rujna 1999., s time da rad treba nastaviti i praznine popuniti. Osporavatelj Slavko Goldstein, nije se mogao pomiriti s premalim brojevima židovskih, srpskih i pravoslavnih žrtava. Svoje protivljenje podnio je u pisanim oblicima, a poslao ga je i na više različitih adresa.

Nakon toga, počela je medijska hajka na Komisiju. Naša evidencija žrtava proglašena je konačnom, što ona ni izdaleka nije bila, a onda su nam nabrajane „mane“. Kao „krunski dokaz“ upotrijebljene su preslike naših tablica o nacionalnoj i vjerskoj pripadnosti žrtava. Zlouporaba ne bi bila moguća da smo kod svake tablice napisali da je to stanje od osnutka Komisije do rujna 1999. (kao što piše u naslovu Izvješća).

Poslije trećesiječanjskih izbora 2000., Sabor nije imenovao članove Komisije iz redova zastupnika, pa ni predsjednika. Tako obezglavljeni Komisija samo je

životarila. Izgubljene su dvije dragocjene godine. U međuvremenu, pomrli su brojni svjedoci genocida nad Hrvatima, što ga izvršiše Partija i njezina Armija. Sada se Saboru predlaže da Komisiju ukine.

O toj Goldsteinovoj „rabići“ pisao sam i u Glasu Koncila, 27. siječnja 2002. (Goldstein u Komisiji za utvrđivanje ratnih i poratnih žrtava), ali i drugim tiskovinama.

Bilo kako bilo, lažnim predstavljanjem rada u određenom razdoblju, i donošenjem konačnih zaključaka, uspjeli su da se Komisija ukine.

HOĆE LI USPJETI U POKUŠAJU DA „UKINU“ I THOMPSONA?!

Podsjetimo se na još jedan sličan pokušaj kada Goldstein i drugovi nisu uspjeli. Bilo je to prigodom uvođenja kune. I tada je pokrenuta velika medijska kampanja kako se time vraća NDH, ali unatoč protivljenju, Goldstein i drugovi i dan-danas žive u toj i takvoj državi i sami koriste kune, (mora se priznati da im nimalo nisu mrske), ali unatoč tomu, i tadašnja njihova priča slična je ovoj današnjoj.

No, i kuna i pozdrav „Za dom spremni!“, postojali su i prije NDH!

Ali njima je cijeli život – upravo prizivanje NDH.

Očito je sve i počelo i završilo s tom hrvatskom državom, koja još uvijek živi, samo u njihovim glavama!

U knjizi: *Zločinački sud u Haagu*, Zagreb, 2008., str. 142. – 143.

POVIJEST PRETVORENA U IDEOLOŠKU MUSAKU

U razgovoru za *Spektar Slobodne Dalmacije*, Ivo Goldstein kaže:

Samo glupani mogu tvrditi da se na Thompsonovim koncertima ustaški simboli nađu slučajno. Poruke koje nam Thompson odašilje jesu negacija svakog civiliziranog hrvatstva.

Poznata su nedavna pisma potpore Marku Perkoviću Thompsonu, s više od trista potpisa, (vidjeti na primjer Portal HKV-a) među kojima je 11 akademika, 3 biskupa, preko 40 sveučilišnih profesora, niz umjetnika itd.

Eto tako nas g. Goldstein uči što je civilizirano hrvatstvo. Već samo to, najviše govori o njemu samome. On će, kao nas naučiti, kakve poruke šalje Thompson. Da umreš od smijeha! – reagira akademik Josip Pečarić.

Ali cijeli njegov tekst je takav. Vidimo da spominje glupane. Sveučilišni profesor koji spominje nekoliko takvih glupana na koncertima od preko sto tisuća ljudi?! A još bi bilo dobro da samo spominje. Goldstein hoće dokazati kako je Thompson „propagator ustaštva“, jer mu na koncertima, među 130 tisuća posjetitelja, bude nekoliko njih s ustaškim simbolima. I onda se uzbuni cijela zemlja, zbog takve uspješnosti našega pjevača, u propagiranju ustaštva.

Pa tko je tu onda glupan!?

Neobičan profesor, a nije Baltazar

I, zaista, samo glupani mogu tvrditi da se Ivo Goldstein bavi samo profesorskim poslom. Sada ga vidimo u ulozi cenzora umjetničkih tekstova, na čiji mij se zabranjuju koncerti i lijepo ideološke etikete, nepočudnim hrvatskim umjetnicima. Bez imalo stida i moralnog zazora, ovaj neobični profesor, iščitava Thompsonove stihove na način na koji bi čak i bivši agitpropovci zaključili da je ili sišao s uma ili da je to novi kurs politike, s nekog višeg mjeseta.

A onda se tako, o pameti i logici, ne raspravlja.

Zaista, samo glupani mogu tvrditi da je nakon Goldsteinove sramotne analize Thompsonove poezije, Hrvatska još uvijek demokratska zemlja. Jer, obožavatelj jednog od najvećih zločinaca 20. stoljeća, poučava našu mladež novijoj povijesti, i evo, sada je jasno stavio do znanja da će i on i njegovi od sada odobravati koje je hrvatstvo pravo, a koje krivo; o čemu se smije pisati i pjevati, a o čemu se ne smije ni misliti.

Hrvati prestanite misliti, jer Ivo Goldstein javno kaže, da bez obzira o čemu Vi to pisali, govorili, pjevali..., on zna što Vi u stvari mislite! A na toj tezi, kao što znamo, milijuni ljudi su završili po Gulazima, o čemu nam je argumentirano posvjedočio i nedavno preminuli ruski nobelovac i mučenik A. Solženicin.

Iako je I. Goldstein već imao ovakvih cenzorsko-epileptičkih napadaja (posebno pamtimmo onaj na HTV-u gdje je zbog njega stradao sjajni filmski profesionalac i urednik Dokumentarnog programa M. Mikuljan), ovaj njegov intervju predstavlja nezapamćenu intelektualnu sramotu i suočava sve misleće ljude u Hrvatskoj s pitanjem, kako je moguće da kod nas danas, nakon svega što je hrvatski narod prošao u komunizmu, ponovo uskrsvaju udbaški aktivisti, a što je još strašnije, tom se mentalitetu širom otvaraju

medijski prostori. Pitamo se što je sljedeći korak ovog nepredvidivog profesora povijesti, ljubitelja poezije, filma i televizije, ozbiljne i lake glazbe, i ...kontrole ljudskih misli.

Pravi primjer vrhunske gluposti!

Inače, Goldsteina uvek uzimam kao očiti primjer kako netko može daleko dogurati, a da ne zna logično razmišljati. Svoje studente učim da je to iznimka i da će, učeći matematiku, naučiti kako ne raditi takve gluposti.

O čemu se zapravo radi? Prof. Vladimir Mrkoci je upozorio (Fokus, 6. prosinca 2002.), kako u knjizi Ive Goldsteina A History, Hurst & Co. London 1999. piše:

...Četnici se osvećuju Hrvatima i muslimanima za genocid u NDH, kao na primjer 15. IV. 1941., kada je četnička jedinica koja se povlačila pred ustašama u Mostaru i okolicu, ubila više tuceta hrvatskih civila i popalila veliki broj kuća.

A prema tome istom sveučilišnom profesoru povijesti, četnici se već petog dana po uspostavi NDH osvećuju za genocid napravljen u toj državi, a znamo da 15. IV. 1941. u Mostaru još nije ni bilo ustaške vlasti niti je Pavelić došao do Zagreba!

Da ne bih studentima ukazao na Goldsteina i njegove nebuloze po kojima su Hrvati, „napravivši genocid za tih nekoliko dana od proglašenja NDH“, zapravo najgenocidniji narod u povijesti, uzimam to kao najočitiji primjer vrhunske ljudske gluposti!

Što mislite je li to bilo presudno da Goldstein postane profesor hrvatske povijesti dvadesetog stoljeća na zagrebačkom Filozofskom fakultetu?

Možda!!! Više puta sam se rugao takvim bedastoćama, ali vidim da se u ovom intervjuu ipak malo popravio. Sada mu je Pavelić „najavio i genocid nad Srbima 1941. godine“. To kaže vrli Goldstein, komentirajući jednu Thompsonovu pjesmu koja ima naslov „Na ljutu ranu ljutu travu“.

Zamislite, to je bila i Pavelićeva dosjetka!

Eto, zato su Hrvati i napravili genocid prije nego li je Pavelić i došao u Zagreb! Znali su što je on najavio, zar ne?

Genocid izvršen u pet dana, a najavljen još u stoljeću sedmom!

Goldstein dalje veli:

...Pravi je ustank izbio 27. srpnja, na području sjeverozapadne Bosne i istočne Like, kada su spontano organizirane grupe zauzele Srb, potom i Donji Lapac, te znatan dio južne i srednje Like.

Možete li, molim Vas, zamisliti povjesničara koji ne zna kakav je to „ustanak“ bio!?

Evo što o tome nedavno piše Tihomir Dujmović:

Povjesna vrela uče da su 27. srpnja 1941. u Lici, potaknuti talijanskom fašističkom podrškom, lokalni Srbi krenuli u rat. Povjesni dokumenti bilježe da su tog 27. srpnja, ustanci iz vlaka izvukli drvarskog župnika koji se vraćao s hodočašća iz Knina, potom mu oderali kožu, nabili ga na kolac i na kraju pekli na ražnju!

U ustaničkom naletu u lapačkom kraju masovno su napali lokalne Hrvate i gotovo ih istrijebili. Kao i 90-ih! Povjesni izvori tvrde da ustank ubrzano dovodi do ubojstva 20 Hrvata u Metku, 30 Hrvata u selu Kuli, 7 hrvatskih seljaka u Divoselu, 5 u Oštrovici. Okupirana je i Udbina, iz koje se u dogovoru

s ustanicima, povlače Talijani. Pokolj ide dalje... U pograničnom bosanskom selu Krnjeuši, ubijena su 83 zarobljena seljaka, a selo Boričevac, 2. kolovoza 1941., spaljeno je do temelja! Selo sa 2200 ljudi! Bio im je zabranjen povratak, spaljeni su općinski dokumenti o postojanju sela, a sve kako bi ono bilo izbrisano s popisa naselja!

Naravno, čovjeku kojemu su Hrvati u pet prvih dana od proglašenja NDH napravili genocid, ovo nije ništa. Pa ubijeni su samo Hrvati, tj. „tuceta hrvatskih civila“!!!

A koga to uopće treba uz nemirivati?! Htjeli su svoju državu, pa eto im sada!!!

A sada, tamo neki Thompson, 1991. kada su opet ubijani Hrvati, koristi neke krilatice iz hrvatske povijesti. Pa se čak usudi tražiti da Hrvati budu – i za dom spremni! Strašno, strašno!!!

A svi ti akademici, biskupi, sveučilišni profesori i umjetnici misle (kako su se samo usudili drznuti), da je hrvatski branitelj imao pravo koristiti sve što je mogao, u obrani svoje napadnute domovine. Dapače, misle kako Thompsonova „ustaška“ Bojna Čavoglave, zauzima posebno mjesto u Domovinskom ratu.

U vrijeme kada je Hrvatska bila izložena agresiji, Thompson poziva narod da budu spremni... boriti se za dom.

I danas, nakon toliko vremena, treba opet od Hrvata napraviti gubitnike – „svaka hrvatska država je genocidna“ – pa im za to trebaju poslužiti Thompsonove pjesme. Taman posla!!!

Tito je zločinac bez navodnika

Zalud im Thompson objašnjava da je on samo hrvatski branitelj. A kako im i može objasniti, kada je time, naravno po njihovom mišljenju, i počinio „zločin stvaranja hrvatske države“ (ili: 1941. godina koja se stalno vraća)! No, prava je istina, u momentu kada je Thompson koristio u obrani, agresiji izloženoj – domovine, bilo što iz hrvatske povijesti, to postaje dio povijesti i povijesti Domovinskog rata. Osim za zlonamjerne, bolje reći one koji su izgubili, voljenu im, Jugoslaviju.

Ali Goldstein to ne razumije, niti razumije ono o čemu piše – ili jednostavno rečeno, ne zna povijest:

...NDH nije napisljetu bila niti Hrvatska, jer kakva je to Hrvatska u kojoj nisu Split i Šibenik, a jesu Čajniče i Foča?...

Očito Goldstein ni ne zna kada je kapitulirala Italija, ali u isto vrijeme i pokazuje, kako ne razumije što znače njegove riječi:

...Ne mogu se veliki povijesni događaji ocjenjivati po mjeri kolektivnih ili osobnih interesa ili probitaka, nego ih valja protumačiti okolnostima i uvjetima njihova razvoja...

Ili je, pak, toliko zaljubljen u NDH da misli da su Trojni pakt činili NDH, Njemačka i Japan.

Ali kada govori o Bleiburgu, onda će naglasiti kako su „ustaše, pa i domobrani“, tijekom toga rata bili na krivoj strani“, što je točno, i što upravo Thompson svojim

pjesmama uči... i Goldsteina i mnoge druge. Jer, ako je problem što si na krivoj strani, onda je deplasirano govoriti o genocidu.

Ili možda Goldstein misli da je mnogo gore od genocida – biti na krivoj strani. A ako je problem što si na krivoj strani, onda tek ne može sve rečeno ili napisano u NDH biti zločin.

I uopće– može li to biti zločin???

Vratimo se Thompsonu, „propagatoru ustaštva“.

Koja li je razina sveučilišnog profesora koji piše tako o Thompsonu, u trenutcima, kada po uzoru na totalitarne režime, zabranjuju njegove koncerte, optužujući na taj način za ustaštvom i na stotine tisuća posjetitelja pojedinih Thompsonovih koncerata?

Kakva to budala može biti netko tko će im takvo što poručiti? A još su, što je još tragičnije, toj istoj osobi, totalitarni svi režimi, osim onog, njegova ljubljenog, koji zabranjuje pjesmu. Naravno, radi se o hrvatskoj pjesmi, pa je to dobrodošlo, zar ne?

Za plakati je koliko je Goldstein površan i ne zna značenje nekih riječi i pojedinih svojih tvrdnjki.

Na pitanje **tko je najveća hrvatska politička i društvena osoba XX. stoljeća, Goldstein odgovara:**

...Jednom sam rekao da su to Tito i Tesla. Napali su me, međutim, jer da je prvi ‘komunistički zločinac’, a drugi Srbin...

Njemu je Tito zločinac pod navodnicima, jer tome povjesničaru, kojemu ni na stotine pobijenih ljudi nakon svršetka rata nije dovoljno uvjerljivo da je netko bio zločinac (bez navodnika).

Ma da... radi se o „**tucetu**“ ubijenim Hrvatima, a to nije zločin, zar ne !?

Brak politike i povijesti, Mesića i Goldsteina

Goldstein kaže:

...Možemo uistinu reći da niti Mesić niti Sanader ne nameću historiografska objašnjenja i da se klone takvih aktivnosti.

Naravno da bi taj brak politike i historijske znanosti bio loš za oboje, i za političare i za povjesničare, i da je svakom pametnom to danas jasno...

Ali poznato je „**svakom pametnom**“, kako Mesić ide čak i u HAZU držati predavanje iz povijesti. Uči povijest i povjesničare i akademike, taj „veliki znalač povijesti“! Kakva smijurija!!!

I uz to napravi još i čitav niz faktografskih pogrješaka, pa sada jadni akademici-povjesničari, vjerojatno imaju silne muke, kako tu novu „povijesnu građu“, ugraditi u svoje povijesne knjige.

A je li ono Mesić predstavlja i Goldsteinove povijesne knjige?

Pa gdje je onda „**brak politike i historijske znanosti**“ doli u djelima dr. Goldsteina, a očito i u ovom intervjuu?

I onda on, takav kakav i jest, sebi daje za pravo tumačiti nam... što je Thompson htio reći svojim pjesmama! Što je još gore, on to čini u maniri najžećeg udbaša i optužuje nekoga zbog nečega, jer „misli“ da zna što je netko mislio ili misli.

Dakle, on misli da... misli. Ha! Ha! Ha!

Čemu, dakle, služi priča o Thompsonu, zapitajmo se na kraju? Je li sve to u službi vraćanja na tezu kako su svi Hrvati ustaše ili povratku jugoelita, pa ponovnom ujedinjenju?

Ili je u pitanju – i jedno i drugo?

Mesić u Pekingu otvara „hrvatsku kuću“ Marko Polo, u nazočnosti dužnosnika **Srbije, Crne Gore i BiH!** Znakovito, zar ne!?

A Goldstein je, svojim autoritetom, „**znanstvena**“ potpora takvoj politici pa je njegova „**objektivna**“ znanstvena simbioza politike i povijesti, tu tako očita:

... **Glavni akteri ili zločinci su privredni sudu, ili su umrli.– kaže Goldstein.**

Znamo točno (jer je očito) kako je za to potrebito uništiti ponos Hrvata. A nitko to tako izravno ne kaže kao naš vrlji profesor Goldstein:

„U pjesmi 'Lijepa li si' podilazi secesionističkim željama hercegovačkih Hrvata (stih 'Herceg-Bosno, srce ponosno').“

„Srce ponosno“ kod Hrvata, njima znači secesionizam, ustaštvo, nazadno, ognjištarski...

Jadna li je svaka hrvatska vlast koja zabranjuje **pjesme... simbole hrvatske pobjede!!!**

A kakva im je politika, takva im je i „znanstvena“ potpora!

Zato se ide još i dalje... Jer – hrvatska vlast mora, pod svaku cijenu, pokazati svjetskim moćnicima kako se stidi pobjeda u Domovinskom ratu, kako se stidi nečeg najvećeg u povijesti hrvatskog naroda.

Narod to prepoznaće pa je zato prava proslava Dana domovinske zahvalnosti u Čavoglavama. Ove godine se tamo okupilo više od 120 000 ljudi. Proslava se održava tamo gdje ju organizira čovjek koji se ne stidi svog **HRVATSTVA**.

I eto, zašto Thomson može okupiti mnogo, mnogo više ljudi, nego što će to ikada uspjeti, bilo kojoj, sličnoj ovoj sada, hrvatskoj vlasti!!!

A to „boli“, zar ne?

Hrvatsko slovo, 22. kolovoza 2008.

PREDSTAVLJANJE U PULI

BOLJŠEVICIMA SMETA HRVATSKA PJESMA

Neviđeno zanimanje za predstavljanje knjige o Thompsonu, 6. svibnja u Puli, gdje se okupilo više od 700 posjetitelja, ponukalo nas je da prenesemo prigodnu riječ akademika Josipa Pečarića, izgovorenu na predstavljanju, odmah po njegovom povratku iz Pakistana.

Dopustite mi da vas na početku sve lijepo pozdravim i izrazim svoje zadovoljstvo što sam danas s vama, ovdje u ovom drevnom hrvatskom gradu. Da je to doista tako potvrđuje i činjenica da sam prekjučer doputovao iz Pakistana, s kašnjenjem od 12 sati, a danas sam, unatoč svemu, ovdje s vama. Činjenica je da je ova knjiga dobrim dijelom i nastala zbog događanja u ovome gradu, ali meni je, priznajem, najvažnija sama poruka koju sa sobom nosi ovo predstavljanje. Bez toga bi ostala tek nevjerica i gorka spoznaja, koju je vlast u ovome gradu, i u samoj Istri, ostavila u nama. Ostala bi spoznaja o Puli kao gradu zabrane koncerata, i to samo... hrvatskom domoljubu i branitelju, Marku Perkoviću Thompsonu.

Vidite, danas živimo u Hrvatskoj koja je obilježena saznanjima o Hudoj jami, bolje reći o hudim jamama, u kojima su hrvatski iini boljševici, na najzvјerskije načine ubijali Hrvate. Te boljševike danas vidimo okupljene u Jasenovcu kako slušaju boljševičke govore današnjeg hrvatskog Predsjednika, dok ovdje istarski skojevci – provodeći politiku toga istog Predsjednika, zabranjuju koncerte najpopularnijem hrvatskom pjevaču, koji pjeva o hrvatskim vrjednotama: o obitelji, o Bogu i o svome narodu. Da pjeva o nekom drugom narodu, bio bi poželjan u takvoj Istri, kao što su poželjni svi oni koji su bili potpora onima koji su htjeli uništiti hrvatsku slobodu.

A Marko Perković Thompson, ne samo da pjeva o hrvatskim vrjednotama, on ih i živi. A tada, kada je trebalo, branio ih je, kao što je branio svojim životom i svoju Hrvatsku. Ne čudi stoga što im i dan-danas najviše smeta njegova Bojna Čavoglave, jer je to pjesma koja je postala simbol hrvatske borbe za slobodu. No najgore od svega im je to što Thompson i danas ustrajava u obrani hrvatske slobode, pa je kao takav i postao simbolom te obrane. Dok slušaju kako njegove pjesme pjevaju toliki mlađi ljudi, postaje im jasno da su cijeli svoj život potrošili uzalud – jer Hrvatska, hrvatska Hrvatska – živjet će usprkos njima i svima onima koji su protiv nje.

Ali kada vidimo na što su sve danas spremni istarski boljševici, onda nam je mnogo jasnije zašto su nekadašnji kajini u hudim jamama ubijali svoju braću.

Pogledajmo zato tko su sve oni, a o kojima pišu hrvatski intelektualci u ovoj knjizi, koji napadaju Thompsona!

To su vam, dragi naši istarski Hrvati, isti oni koji napadaju i Domovinski rat, i koji se bore za očuvanje komunističke povjesnice u Hrvatskoj – o Hrvatskoj.

A među najglasnijima su, kao i uvijek dosad, otac i sin Goldstein. O njihovim priglupim napadima na Thompsona pisao sam i u ovoj knjizi. Posebno ću spomenuti tekst o napadima Goldsteina mlađeg. Riječ je o profesoru povijesti sa zagrebačkog Filozofskog fakulteta, o čijoj je najnovijoj sramotnoj knjizi „Hrvatska 1918. – 2000.“, u nizu tekstova objavljenih u *Hrvatskom listu* pisao i prof. dr. Slobodan Lang,. A zapravo, možda nam

ponajbolje o tom „povjesničaru“ i uopće o ljudima koji napadaju Thompsona, govori priča hrvatskog redatelja Miroslava Mikuljana, (intervju na Portalu HKV-a) kada, o svom razrješenju s mjesta urednika Dokumentarnog programa HTV-a, kaže:

...Kao što točno kažete 5. rujna 2002. godine sam dobio po prstima zbog emisije o tragičnoj sudbini sela Španovica, odnosno zbog emisije koja je govorila i o partizanskim zločinima i protjerivanju hrvatskog stanovništva s tog područja, za vrijeme Drugog svjetskog rata. U toj je emisiji iznesena i tvrdnja da je ustaški logor Jasenovac, i nakon završetka Drugog svjetskog rata, nastavio funkcionirati kao logor, sve do 1947. godine. Protiveći se toj tvrdnji, član Vijeća HRT-a dr. Ivo Goldstein je javno uvjetovao svoj ostanak u Vijeću, ukoliko ja ostanem na mjestu urednika Dokumentarnog programa. Rekao je doslovce „Ili ja ili on!“ To nije zvučalo ni dobromanjerno ni intelektualno. Bio sam u šoku i nisam mogao vjerovati da će takav oblik diktata biti proveden, i da će cijela upravna struktura HRT-a kapitulirati i kadrovski se prilagoditi, ovom neobičnom profesoru povijesti, kojega previše često ne zanimaju činjenice, ali ga, čini se, zanima moć kao činjenica.

Da, poslije rata su takvi ubijali naše ljude po hudim jamama, ali danas to ne mogu, iako iznimni hrvatski ljudi, poput Thompsona i Mikuljana, mogu doživljavati od njih, tih boljševika... to što i doživljavaju. Pri tome hrvatski boljševici sebe žele prikazati (istina neuspješno) nekakvim antifašistima, ma što god to danas značilo. Dok ovdje u Istri imamo suprotan proces. Stvarne istarske antifašiste danas zamjenjuju najtvrdi boljševici, pa se zato i mogu dogoditi, samo ovdje, zabrane koncerata hrvatskim domoljubima. Ali ne vjerujem da to može predugo trajati. Na našu sreću, a njihovu žalost, to ne vjeruju ni oni sami, kada se toliko boje Thompsonova nastupa u Puli. Očito je koliko se boje hrvatske pjesme, i svega onoga, svih onih hrvatskih vrjednota, o kojima pjeva Thompson. I nema dvojbe da imaju razloga za takav strah, jer ne prežu ni od najgorih boljševičkih metoda, koje su sve vidljivije i vidljivije..., a dokazi o njima „izlaze“ iz jama.

Ali već danas je vidljiv napredak i kod njih. Da ponovim riječi g. Zdravka Barišića:

...zahvaljujući Thompsonu, uskoro će se obnoviti i Arena u ovome gradu. Pa tko bi mogao biti toliko utjecajan u Hrvatskoj i postići takvo nešto, osim Marka Perkovića Thompsona?!

Hvala mu, i zbog toga, u ime svih nas! Zato mi nije danas bilo teško doći ovdje i doživjeti onu istinsku hrvatsku Istru. Onu hrvatsku Istru koje se tako užasavaju svi oni kojima je u srcima svaka druga država – samo ne ona Hrvatska...hrvatska Hrvatska!

AMERIKANCI O THOMPSONOVU „FAŠIZMU“

Kraj je ljeta. Za mene doista uspješnog. Još krajem srpnja u Splitu je održana prva obrana doktorske disertacije iz matematike, već 32. doktor matematičkih znanosti iz moje znanstvene škole!

U kolovozu dvije vijesti. Prva je o tome kako je i treći matematički časopis kojeg sam osnivač i jedan od glavnih urednika uvršten u liste priznatih svjetskih časopisa. *Journal of Mathematical Inequalities* uvršten je i u SCIE i u CC listu i to od prvog broja iz 2009. godine. Tako Hrvatska sada ima pet matematičkih časopisa na SCIE listi, a od njih su dva i na CC listi (oba moja).

O drugoj vijesti već sam pisao na portalu *HRSvijet* 9. kolovoza 2011.

Doznao sam kako smo Mate Kovačević i ja sastavili knjigu *Marko Perković Thompson u očima hrvatskih intelektualaca* zbog vlastite promidžbe:

Neki su Marka, poznatog, priznatog i omiljenog pjevača u narodu smišljeno i lukavo zlorabili i zloupotrijebili za svoju promidžbu. Oni koji su pisali o njemu, u većini slučajeva predstavljali su sebe, oni koji su uređivali te tekstove, nastojali su nešto ušiće biti preko napisa, zapisa... Vala, mašala im bilo!

Ono u čemu je Ante Matić doista u pravu jest činjenica da autori u svojim tekstovima najviše i napišu o sebi samima. Tako Matić pokazuje kako misli da ja mogu nešto ušiće biti pišući o Thompsonu. On doista misli da je netko tko pripada među pet prvih autora iz matematike po broju objavljenih radova u svijetu, kome se posvećuju konferencije, brojni radovi pa čak i brojevi međunarodnog časopisa, zaista poznatiji u Hrvatskoj zato što piše o Thompsonu nego što bi bio da ne piše?

Očito Matić ima ružičastu sliku o stanju u Hrvatskoj i u svijetu. Možda će mu takvu sliku pokvariti moj govor na prosvjednom skupu u Zagrebu 9. listopada 2009. protiv sramotne odluke švicarske Vlade protiv našeg kantautora. (Govor je objavljen na Portalu HKV-a, 12. listopada 2009.).

Dragi prijatelji,

nema dvojbe da je zabrana ulaska Marku Perkoviću Thompsonu u Švicarsku i Europsku Uniju poruka svima nama. Njihovo obrazloženje počinje konstatacijom kako je on „jedan je od najuspješnijih i najpopularnijih pjevača hrvatske glazbene scene“. Očito nam poručuju: „Kakav je vaš najpopularniji pjevač – takvi ste i vi.“ Mi njima odmah kažemo: „Hvala vam! Kamo sreće da smo svi kao Marko Perković Thompson!“

Sam tekst obrazloženja je doista nešto sramotno:

Poznat je postao 1991. s pjesmom 'Bojna Čavoglave'. Ta pjesma ima za temu borbu protiv pripadnika srpske paravojske za vrijeme građanskog rata u Hrvatskoj (...) Perković Marko hrvatski je folk-rock pjevač čije pjesme djelomice sadrže dijelove teksta koji veličaju ratne zločine i genocid. Slovi za predstavnika ultranacionalističkog svjetonazora koji se nastavlja na fašističku prošlost

Hrvatske. Tako on u pjesmi 'Bojna Čavoglave' pjeva o tome da na Srbe treba bacati bombe i pucati u njih iz pušaka te da sve Srbe treba razbiti šakom.

Ovo zadnje ne postoji u toj pjesmi, ali je zanimljivo to njihovo izjednačavanje srpske paravojske sa svim Srbima, zar ne?

Tu je još i najmanji problem što oni velikosrpsku agresiju na Hrvatsku nazivaju građanskim ratom. Mnogo veći problem je što njihov tekst, kako bi to rekao predsjednik Mesić, koketira s neonacizmom. Naime, oni su svjesni da je 'Bojna Čavoglave' pjesma iz rata, ali ako u takvoj pjesmi kažeš da će se Hrvati braniti tako što će na one koji ih napadaju bacati bombe ili pucati iz pušaka onda veličaš ratne zločine i genocid! Time nam Švicarska, koja se obogatila i zahvaljujući – kako kaže Milan Ivkošić u „Večernjem listu“ – „neizmjernim svotama novca nagrađenog na krvi, na strašnim nesrećama i Židova i podosta drugih naroda, pogotovo afričkih, azijskih i južnoameričkih“ poručuje da smo genocidan narod. Sama hrvatska obrana od velikosrpske agresije njima je ratni zločin i genocid.

Po istom obrascu se sudi danas Hrvatima u Haagu i u Hrvatskoj.

Po istom obrascu danas inzistiraju na tzv. Topničkim dnevnicima. Oni su im veoma važni jer je Hrvatska napravila genocid samim tim što je u granatiranju Knina pогинuo čak JEDAN srpski civil. Topnički dnevniци za bombardiranje hrvatskih gradova od Vukovara do Dubrovnika im nisu interesantni. Da, tamo su stradali mnogi Hrvati. Ali, zar su svi oni vrijedni u usporedni s JEDNIM srpskim civilom?

Zar nisu i nacisti određivali koji su narodi vrijedni a koji nisu. Vidimo da se to radi i danas, a ti nevrijedni ne smiju se ni braniti?

Organizatori ovog prosvjeda vjeruju da je ovaj švicarski čin „instruiran iz Hrvatske i to iz ureda predsjednika države“! To je očito već i iz plakata u kome se nalaze Thompsonove riječi:

Domoljublje prozvali fašizam,

Tako brane njihov komunizam.

Predsjednik Mesić se opet prepoznao pa se opet sam i javio. Naravno, njemu nije ništa sporno u tekstu kojim Švicarci zapravo tvrde da smo genocidan narod.

To nas ne čudi!

Znamo da je predsjednik ove države lažno svjedočio u Haagu. Njegove laži raskrinkane su u knjizi prof. dr. Miroslava Tuđmana „Vrijeme krivokletnika“. Našu tzv. pravnu državu to ne interesira!

Znamo i Mesićevu ulogu u priči o Topničkim dnevnicima.

Znamo i Mesićevu ulogu u falsificiranju dokumenata s pomoću kojih sud u Haagu treba optužiti naše generale.

Znamo i Mesićevu ulogu u protuzakonitom dostavljanju dokumenta s oznakom „državna tajna“ tom судu.

Znamo i za Mesićevu ulogu u protuustavnom projektu restauracije nove balkanske federacije. Sjetimo se samo njegova nedavnog nastupa na skupu tzv. Federacije balkansko-američkih udrug u New Yorku.

Zato je potpuno opravdan poziv ZU HVIDR-a grada Zagreba takvom predsjedniku „da podnese ostavku, da odstupi i prije isteka posljednjih dana svojeg mandata kako ne bi nanosio daljnju štetu našoj domovini i sramotio časnu funkciju predsjednika hrvatske države“. Međutim, takav častan čin ne može se od njega očekivati. Logičnije bi bilo da ga Hrvatski sabor opozove s te časne funkcije. Nažalost, ni to ne možemo očekivati. Pa svima je jasno da naši političari samo slušaju što im svjetski moćnici kažu.

Zapravo, kakav je „problem“ u Thompsonu i u nama, najbolje je opisao bivši francuski vojni biskup Michel Dubost, kada je na međunarodnom vojnom hodočašću u Lourdesu rekao da se divi Hrvatima, jer mi imamo nešto što sve više nestaje: *imamo vrijednosti koje se u Europi gube, a bez kojih ona ne može živjeti?*

A hrvatske vrjednote su ono o čemu pjeva Marko Perković Thompson. Pjeva o vrijednotama koje se u Europi gube. Oni koji žele takovu Europu zabranjuju mu ulazak u nju.

Thompson pjeva o ljubavi prema obitelji, domovini („neka nitko ne dira u moj mali dio svemira“), svom narodu i Bogu. On pjeva o slobodi i onima koji su je izborili našem narodu. Zato nikada ne smijemo zaboraviti da je Sveti Otac Ivan Pavao II. za svoj stoti posjet izabrao Hrvatsku i da mu je prva poruka – ona u Dubrovniku – bila o vrijednosti slobode.

Švicarci kažu kako „treba spriječiti da on svojim djelomice ekstremističkim pjesmama na svojim nastupima uzmogne radikalizirati dijelove hrvatske iseljeničke zajednice“. Ne štite oni samo svoju „unutarnju i vanjsku sigurnost“, nego „unutarnju i vanjsku sigurnost“ takve Europske Unije koja ne želi vrjednote o kojima Thompson pjeva. Jer, pjevajući svoje pjesme hrvatskim iseljenicima u europskim državama, on čini da te vrjednote žive i u tim državama.

Sam Thompson u svom nam Priopćenju poručuje:

Zar nije već vrijeme reći dosta tim lažima i poniženjima?

Ne smatram se žrtvom niti se tako osjećam, niti želim da me itko tako doživljava, ovo što se meni događa je ništa u usporedbi sa žrtvom i nepravdom koju su mnogi Hrvati podnijeli u borbi za ponos, dostojanstvo i suverenitet Hrvatske.

Sjetite se samo naših generala, Ante Gotovine i drugih na koje se ta njihova pravda i pravosuđe obrušilo. Je li to ono što nas čeka u Europskoj uniji?

Ne smatramo ni mi Marka Perkovića Thompsona žrtvom. Zar može biti žrtva netko o kome su hrvatski intelektualci napisali knjigu, čiji jedan prikaz ima naslov

„Thompsona opjevali biskupi i akademici“?

Zapravo i ovaj napad samo potvrđuje moje riječi, koje se nalaze i u spomenutoj knjizi, da je Thompson jedan od najvećih živućih Hrvata, ili kako je ta moja tvrdnja interpretirana u „Hrvatskom listu“:

„Upravo je Thompson – a ne nitko od onih glavonja za koje se glasuje na izborima – politički najvažniji živi Hrvat.“

Napadi na Thompsona, za koje Matić ne zna ili samo ne zna da je zbog njih nastala naša knjiga, pokazuju svu bijedu i hrvatskih vlasti i većine medija. Zapravo, pokazuju i svu bijedu i mnogih zemalja iz EU-a, pa i Švicarske, koji su spremni koristiti i ovakve prljavštine da bi kaznili Hrvatsku zato što je izborila nezavisnost

usprkos njihova protivljenja. Pa zar i rasističke presude hrvatskim generalima, u njihovoj režiji, to najbolje ne pokazuju.

Ali, ono sto nama sigurno najviše smeta jest sudioništvo hrvatskih političara i medija u tome.

Sveprisutni hrvatski lijevi intelektualci (bolje reći jugo-intelektualci) ideolozi su takve politike. I „slučaj“ Thompson pokazuje čime se sve oni služe da bi ocrnili istaknute Hrvate i hrvatstvo. Ishodište je uvijek njihova mržnja spram hrvatske države. Još 2000. godine napisao sam **kako sam u mnogo boljoj poziciji od njih jer ja živim u državi čije ime volim, a oni vladaju ili diktiraju vlastima što trebaju raditi u državi čije ime ne vole!**

Podsetimo se s koliko pažnje je pripreman napad na Thompsona. Iskorišten je njegov veliki koncert na Dinamovom igralištu 2007. godine. Navodno je tridesetak posjetitelja od njih 60000 imalo ustaško znakovlje. Dakle nekih pet promila je bilo dovoljno da bi o tome bilo riječi čak i u Europskom parlamentu. Vjerovali ili ne! Uslijedile su instrukcije hrvatskim vlastima. O tome piše Slobodan Lang u tekstu *Thompson i Woodstock* koji je dan u našoj knjizi, str. 51.:

Organizacija 56 država regionalne sigurnosti, uključivši i ljudska prava (OSCE) pitanjima antisemitizma bavi se intenzivno od 2004. Na konferenciji OSCE o antisemitizmu održanoj u Španjolskoj 2005. su sudjelovali i uglednici poput Andrewa Bakera iz Američkog židovskog kongresa i prof. Gerta Weisskirchena, člana Njemačkoga parlamenta i predstavnika OSCE-a protiv antisemitizma. Ljeti 2007. godine rabin Baker je u Dubrovniku hrvatskoj ministrici vanjskih poslova gospođi Grabar-Kitarović iznio „uznemirujuće iskaze fašističkih pozdrava i simbola koji su postali obilježje koncerata hrvatske rock zvijezde Thompsona“. Ona je obećala pozvati prof. Weisskirchena u Zagreb da to razmotre. Predsjednik Mesić izjavio je Bakeru da bi Sabor trebao poduzeti mjere zabrane ustaških manifestacija.

Prof. Gert Weisskirchen u Zagreb je došao 3. rujna 2007. „ispitati utjecaj Thompsona na nacionalističko raspoloženja u Hrvatskoj.“ U njemačkom se veleposlanstvu sastao s Ivom i Slavkom Goldsteinom, Žarkom Puhovskim (tadašnjim predsjednikom HHO-a), Tomislavom Jakićem (savjetnik Predsjednika RH), Slobodanom Uzelcem (državni tajnik), Radovanom Fuchsom (pomoćnik ministra), Ivicom Buconjićem (državni tajnik) i Filipom Dragovićem (pomoćnik ministra), a u Ministarstvu vanjskih poslova s Kolindom Grabar-Kitarović, Ognjenom Krausom i Sanjom Zorišić-Dabrović („stara“ Židovska zajednica)...

Ovih dana je, zahvaljujući Wikileaksu, do kraja razobličena sva prljavština vlasti i poznatih ljevičara koji su organizirali progon hrvatskog kantautora i branitelja koji traje do današnjih dana. Zapravo, očito je da je to sve u sklopu njihovog kontinuiranog djelovanja protiv Domovinskog rata i hrvatske države.

Naime, moj koautor Mate Kovačević upozorio me da je u Slobodnoj Dalmaciji 26. kolovoza 2011. objavljen podatak da je svima njima bilo jasno da je priča besmislena:

Spisi iz američke ambasade objavljeni na Wikileaksu otkrivaju kako je SAD pomno pratilo zbivanja na ovim prostorima. Ali ne samo politička, već ponekad i glazbena – posao ih je 2007. godine odveo na Thompsonov koncert u Splitu kako bi se uvjerili da nema straha od neofašizma.

Veleposlanik SAD-a u Zagrebu Robert A. Bradtke poslao je stažista veleposlanstva na Thompsonov koncert u Splitu. Deset dana ranije održan je čuveni koncert u Zagrebu, koji je podigao puno prašine, čak i u inozemstvu. Bradtke u izvješću piše da je Thompson na Starom placu u Splitu uspio kontrolirati publiku i da je zaustavio isticanje ustaških simbola.

Wikileaks nam je pokazao da američko veleposlanstvo vidi ono što hrvatski političari, glavni mediji i naši ljevičari koji još obavljaju zadaću koju su dobili na spomenutom sastanku. I neistine su dobre kada možeš raditi protiv bilo kakvog hrvatstva, zar ne?

Sjetimo se kako je još veći napad na Thompsona započeo godinu dana kasnije poslije njegova koncerta na Jelačić placu. Tada su vidjeli jednu ustašku kapu među 130 000 ljudi!

Neću ponavljati sve ono što se dobro zna. Uostalom, mnogo toga je dano i u našoj knjizi. Međutim, potraga za ustaškim kapama nastavlja se. Sudbina ove države ovisi o tome, zar ne?

I ove godine su ih tražili u Čavoglavama. I našli čak 13. Vjerojatno su zaključili da je fašizam u Hrvatskoj između ta dva koncerta porastao 13 puta, čim je to bila vijest na glavnom dnevniku. Zabilježeno je tada kako su na tom dnevniku interpretirali to što je Thompson pjevao i *Bojnu Čavoglave*. Navodno je pozdravio s zabranjenim pozdravom. Zapravo, smeta im *Bojna* jer je postala simbol Domovinskog rata i hrvatske pobjede. Smeta im *Bojna* jer na neki način predviđa veličanstvenu hrvatsku pobjedu kada su u *Oluji* od srpske vojske napravljeni, da parafraziramo Slobodana Miloševića, zečevi!

Podrška državotvornih intelektualaca Thompsonu onemogućila je provođenje plana naših ljevičara i njihovih sponzora. Ostaje samo sramota svima onima koji su sudjelovali u tome.

HRsvijet, 2. rujna 2011.

GUARDIAN VELIČA THOMPSONA

Govoreći o svojevremenom napadu na našeg uglednog povjesničara Juru Krištu, u tekstu *Ruga li se Krile Goldsteinu*, (IV. Dio), HRsvijet, 10. lipanj 2012. , narugao sam se:

**Krišto!? A što da je prošao kao Thompson
(taj će još vidjeti)?**

Naravno, nije bilo teško predvidjeti da će se i dalje nastaviti s napadima na Thompsona. I nije trebalo dugo čekati! A gdje bi se drugo moglo nešto takovo i „zakuhati“, ako ne u Velikoj Britaniji, tj. u *Guardianu*??!

Zapravo, očita je kako će Thompson biti stalna meta napada, i u zemlji i izvan nje, i to od onih kojima je on prijetnja u ostvarivanju njihovih antihrvatskih interesa. Vjerljivo ne bih komentirao taj predvidivi napad, jer ga je već komentirao i Robert Horvat na HRsvijetu, 26. lipnja 2012., ali sam u međuvremenu dobio sljedeći e-mail:

Poštovani prof. Pečariću,

šaljem Vam ovaj članak londonskog *Guardiana*, glede hrvatskih nogometnih navijača i *Guardianova* sramotnog komentara na tu temu. Molim Vas da odgovorite na takve izjave i na njihovu protuhrvatsku propagandu.

Ali ništa novo iz Engleske i od Engleza!

Samo bih htjela znati – pošto ne živim u Hrvatskoj – rabi li Thomson zaista takve riječi u svojim pjesmama? Ako rabi rasističke riječi, ne čini narodu slavu. Hrvate se **ionako** gleda kroz povećalo, pa nešto takvo samo čini štetu Hrvatskoj. Ne mogu vjerovati da bi on to činio, jer – kao što rekoh, ne znam – pa mi možda Vi možete odgovoriti

S poštovanjem,

Hilda Marija Foley

rođena Zagrepčanka

Na ovo, doista, moram odgovoriti, jer se radi o gđi Foley, koja je svojim mnogobrojnim pismima učinila jako puno, za njenu i našu Hrvatsku i za hrvatski narod.

Što se tiče nogometa, dovoljno je spomenuti otvoreno pismo Platiniju, koje mu je uputio Ante Glibota, ugledni hrvatski intelektualac i član *European Academy of Sciences, Arts and Humanities* iz Pariza.

Evo još jednoga, upravo pristiglog, e-maila:

Dragi Josipe,

nakon jedne neprospavane noći, poslije utakmice Hrvatska – Španjolska, odmah sam ujutro kontaktirao UEFA-u, kao i DFB (Deutscher Fussball Bund), gdje za Bundes ligu, također sudi i sudac Wolfgang Stark.

Žalio sam se na skandalozno suđenje, iako je moje osobno mišljenje kako Wolfgang Stark i nije toliko kriv. On je tek samo „izvršitelj“ onoga što su mu naredili. Doduše, to je učinio onako kako bi to učinila i najobičnija prostitutka, koju su, najprije unajmili za prljave poslove, a odmah nakon toga, odbacili i suspendirali, da ne bi, kojim slučajem, i dalje radila takve stvari (tj. da ne bi i drugima studio).

Ali, planirani operativni zahvat bio je uspješan, no nažalost, pacijent je preminuo.

A što tek reći za „suđenje“ na utakmici Engleska – Ukrajina? Ukrajini je poništen čisti gol!!! Tu također sudac nije video ništa, pa se pitam, što su suci s linije, i onaj četvrti koji sjedi na klupi, radili? U što su, i u koga su to, gledali suci???

A što reći za ponašanje Michela Platinija?

Javna je tajna kako je Michel Platini ogrezao u korupciji.

Ali nije samo korupcija u pitanju! Česti su njegovi nekorektni ispadci i nekulturno ponašanje. Takvo što nije izostalo ni ovaj put...

Tako je izrečena još jedna besramna rečenica, koju je njemački reporter ponovio u eteru:

„Manche kroatische Fans Arschlöscher“.

Zar na ovu uvrjedljivu poruku treba nešto pridodati???

Ali, neka ga bude stid i sram, jer da ima samo trunku karaktera, ili barem mrvicu kulture, ne bi se služio ovakvim skandaloznim riječima!

S poštovanjem,

Vaš Mladen Kostić iz Stuttgarta

E pa, sada nam je kristalno jasno zašto u *Guardianu* povezuju nogomet i Thompsona!!!

Hajka na Thompsona traje najmanje jedno desetljeće, a onda se dogodi nogomet, i naša nogometna reprezentacija ostavi na Europskom prvenstvu, onakav sjajan dojam... Pa, himna navijača Hrvatske nogometne reprezentacije upravo je ono što oni ne mogu podnijeti:

Thompsonova pjesma „Uvijek vjerni tebi“

Jadan li je učinak njihove dugogodišnje hajke!!!

Za sve nas, ovdje u Hrvatskoj, zanimljive su tvrdnje autora teksta u *Guardianu*. On kaže kako se na Thompsonovim koncertima „mogu vidjeti fašistički i rasistički simboli“.

Ustvari, i ne znam što je autor, ili da se malo narugam, što je pisac htio, i mislio reći. Možda pobliže objašnjenje imamo u njegovoj tvrdnji kako se radi o pjevaču „u čiji je prvi hit unesen slogan koji su koristili hrvatski fašisti“, a tu su, tvrdi Holiga, „i pjesme u kojima on pjeva o ubijanju Srba u logorima“.

I doista, u svih ovih desetak godina, imamo stalnu i nesmiljenu hajku na Thompsona, zbog Bojne Čavoglava, koja počinje starim hrvatskim pozdravom „Za dom spremni!“.

Ali njima nije do istine!!! Ne obaziru se oni ni na činjenice da u Hrvatskoj postoje sudske presude koje govore istinu o ovom pozdravu, koji veliča i slavi obranu svog doma i svoje domovine!

Istina je da su taj pozdrav koristile i ustaše, ali su ga Hrvati koristili, davno prije toga, isto kao što je istina da se i kuna, stoljećima prije NDH, koristila kao platežno sredstvo.

Zato se Slavko Goldstein „propeo na sve četiri noge“ i pokušao i to povezati s NDH, i poistovjetiti današnju državu s njom, ali mu to nije uspjelo. Bilo je to u vrijeme jednog

gorostasa, kakav je bio Tuđman, koji se na takve njegove bedastoće, nije ni obazirao. Istina je da se u NDH koristio i hrvatski jezik, pa je, taj isti Slavko Goldstein, kao savjetnik premijera, pokušavao opet vratiti, omiljenu mu, komunističku varijantu hrvatskog jezika, njegov hrvatsko-srpski jezik.

Zapravo bi im najdraže bilo da ne postoji ni država niti riječ Hrvatska, jer, Bože moj, ta je riječ bila i u imenu Nezavisne Države Hrvatske!

A sve je ovo skupa, toliko jadno i prozirno, da mi ih je,jadnike jadne, ponekad, zbog, uzaludno uloženog truda, žao iz dna duše!!! Ne mogu im nikako pomoći, već im samo mogu poručiti:

Uzalud vam trud svirači!!!

Međutim, znakovito mi je i zabrinjavajuće, da jedan tako iskusan borac za hrvatske nacionalne interese, kakva je gđa Foley, može i pomisliti da u Thompsonovim pjesmama ima rasizma!

Pa, nedavno smo mi poslali pismo VS-u UN-a, zbog rasističkih presuda našim generalima u Haagu, jer ne podržavamo nikakav rasizam?! Upravo su se, kao glavni rasisti pokazali Britanci, jer su podržavali pokolj više od stotinu tisuća muslimana u Bihaću i užasni genocid u Srebrenici. Podsjetit će vas samo na to kako je tadašnji američki vojni ataše u Hrvatskoj rekao da su general Gotovina i HV, spašavanjem Bihaća, od UN-a zaštićene zone, „spriječili genocid, takvih razmjera, kakvi su bili u Drugome svjetskom ratu“.

A sve zato što su Britanci željeli proglašiti Srbe pobjednicima u ratu!

Zato...optuži kako ne bi bio optužen!!!

A koga optužiti..., pa, naravno, Thompsona!!!!

Treba ga optužiti... Pod hitno!!! I kao čovjeka, i kao bojovnika koji je izrastao u simbol Domovinskog rata i pobjede hrvatske vojske!?

S optužbama treba ići još dalje! Treba mu sve zabraniti i sve oduzeti!

Dostojanstvo, ugled, pjesmu i pjevanje...egzistenciju.

Pa, zar Thompsonu, ne tako davno, nisu zabranili i ulazak u EU?!

Podsjetit će vas što sam tom prigodom rekao na prosvjednom skupu.

(vidjeti str. 188.: Govor akademika Josipa Pečarića s prosvjednog skupa u Zagrebu 9. listopada 2009.)

Napadom na Thompsona, oni, zapravo, neizravno napadaju i hrvatski narod i poručuju da su Hrvati genocidni.

Svima je poznato kako su mnogi hrvatski biskupi, akademici, sveučilišni profesori, književnici, i inni intelektualci, pružili potporu Thompsonu, koji po njihovom „cijenjenom mišljenju“, „veliča genocid“.

Znači li to da su i svi gore navedeni – pripadnici jednog genocidnog naroda???

Genocidni ti Hrvati, zar ne?

Obrazac koji je ostvaren, pod redateljskom palicom Slavka Goldsteina (pronađena jedna kapa sa znakom „U“ među 130 000 Hrvata na Thompsonovu koncertu u Zagrebu), bilo je po Goldsteinu – veličanje ustaštva. Slično kao kad je njegov sin Ivo tvrdio kako je

Marko Perković, zvani **Thompson**, najobičniji propagator ustaštva, a dernek u Čavoglavama, proglašio je „najobičnijim ustašoidnim dernekom“.

Naravno, na tom „ustašoidnom derneku“ skupi se i do 150 000 „genocidnih“ Hrvata. Spomenimo da je njima to ustašoidni dernek, zato što se tamo slavi *Oluja*, kojom je pobijeden velikosrpski fašizam, a fašisti su, za te i takve, svi koji slave pobjedu nad srpskim fašizmom, a ne oni, tj. velikosrpski fašisti!

Fašisti su im i oni koji slave „Oluju“, akcijom kojom je spriječen genocid u Bihaću.

Ne čudi onda zašto, i otac i sin Goldstein, smatraju da se treba podići spomenik, pa uz dan proslave naše pobjede, obilježavati i stradanje srpskih civila koji su, kako svjedoče srpski književnici, svi bili vojska.

Zar se smije, zbog tih „pišljivih“ stotinjak tisuća muslimana, dopustiti da nastrada petstotinjak Srba?

Jesu ti Hrvati genocidni, zar ne?

Za ovakvo djelovanje, Ivo će, ako već nije, biti i nagrađen veleposlaničkim mjestom, a zamalo nije... i redovitim članstvom HAZU-a.

No, vratimo se *Guardianu* i objavljenom tekstu o Thompsonu, u kome istovjetno, na način na koji su Švicarci optužili Thompsona (da veliča genocid, a genocid im je zapravo kada se usudiš braniti svoj dom), danas i u *Guardianu*, Thompsona proglašiše i rasistom.

Nije rasizam željeti da Srbi pobiju sto tisuća muslimana, nego je rasizam to što su Hrvati to spriječili!

Na kraju, ne treba zaboraviti ni to da *Guardianu* smeta što hrvatski navijači pjevaju Thompsonovu pjesmu „Lijepa li si“.

Osobito im smeta ...što se u pjesmi spominju sve povijesne hrvatske regije, pa tako i Herceg Bosna, odnosno stih „Herceg-Bosno srce ponosno“.

Ali, problem je u nečem drugom! U već citiranom tekstu, koji su hrvatski navijači i igrači uzeli kao svoju drugu himnu, Holiga vidi, u tekstu o Herceg-Bosni, i činjenici da **'Herceg-Bosna nije dio Hrvatske'**, pa je to posezanje za tuđim teritorijem...

I Horvat je, u svome tekstu, taj problem pomno analizirao. Međutim, kod ovakvih prosudbi i analiza, treba uvijek uzimati u obzir „onu drugu stranu medalje“, tj. što je to tako veliko u protimbi s britanskim interesima, kad oni to (**nešto**), tako napadaju.

Herceg-Bosna je bila i jest hrvatska zemlja, jer je i BiH država tri ravnopravna naroda, pa i Hrvata.

A Britancima, upravo, to i smeta. Smeta im sama činjenica da je BiH država i hrvatskoga naroda. Mnogo puta do sada su nas naš kardinal Puljić i drugi biskupi upozoravali na strane političari koji su dolazili iz zapadnih zemalja i njihove stalne prijetnje, kako Hrvati trebaju nestati iz BiH...

Ili će postati Bošnjaci ili neka se ise!

Dakle, i ovakav napad na Thompsona u *Guardianu*, treba shvatiti kao veliko priznanje našem Thompsonu. Očito ga smatraju velikom **smetnjom** u ostvarivanju britanske želje za Bosnom i Hercegovinom, bez Hrvata!

TKO SE SVE BOJI THOMPSONA?

„DOMOLJUBLJE PROZVALI FAŠIZAM, TAKO BRANE NJIHOV KOMUNIZAM“

Šest godina je već prošlo od kada je izdan Thompsonov album *Bilo jednom u Hrvatskoj*, a na kojem je on u pjesmi *Neka nitko ne dira u moj mali dio svemira* napisao stihove

*Domoljublje prozvali fašizam,
tako brane njihov komunizam.
Prozirna demagogija!*

U istoj pjesmi su i stihovi:

*Napadaju ta sluganska pera,
k'o da oni branili su sela.
Miševi, iz rupa izišli!*

Thompson je jedan od rijetkih ljudi u današnjoj Hrvatskoj, koji u hrvatskom narodu može sa svojim stihovima i pjesmom probuditi domoljublje ravno onome iz devedesetih te samim tim vlastodršcima predstavlja prijetnju. Upravo zato ga javno, u medijima, među narodom gledaju ocrniti, spočitavajući mu nelegalno uzimanje novca, neplaćanje poreza, skrivene račune, i što ja znam što još sve ne, a sve s ciljem kako bi ga pribili na stup srama i kako bi uništili njegovu moć – moć koja može ujediniti istinske domoljube. Domoljube čija krv trenutno vrije, ali se još čeka nekakva iskra, koja će sve te nagomilane frustracije izbaciti na površinu, poput erupcije vulkana.

Preokrenute Thompsonove stihove „Domoljublje prozvali fašizam“, u *Slobodnoj Dalmaciji* u subotu, 22. rujna, u tekstu *Mi smo ljudi Cigani, Hrvatskom prokleti*, koristi „slugansko pero, mali miš, izišao iz rupe“, Damir Pilić, još jedan od brojnih antihrvatskih kolumnista, koji uz Tomića, Dežulovića, Galla, Jergovića i ostale, u posljednje vrijeme ne prestaju javno, u tiskanim izdanjima i na Internetu, blatiti Hrvatsku, sve što je hrvatsko, i Crkvu.

Novinar i kolumnist kao samoprovani branitelj Srba, Roma i pedera

„U Hrvatskoj manjine moraju znati gdje im je mjesto – Srbima ispod stola, Romima s druge strane potoka, pederima u njihova četiri zida. **Svi u Hrvatskoj moraju znati gdje im je mjesto, jedino mi Hrvati slobodno možemo biti fašisti, jer se to kod nas zove domoljublje.**“ – kaže Pilić u svom tekstu, u kojem se osvrće na nedavne situacije u Škabrnji i mjestu Gornji Hrašćan, u kojima mještani ne dozvoljavaju da romska djeca pohađaju nastavu zajedno s hrvatskom djecom.

E, sad, da li je to ok, ili nije, ostavit ćemo za neki drugi tekst, a u ovome tekstu je bitno protumačiti Pilićev stav (i mržnju?) prema Hrvatima. A u gornjoj rečenici kaže „mi Hrvati“? Pa gdje to na svijetu ima, osim u Hrvatskoj, da pripadnik jednog naroda optužuje, „gadi“ i osuđuje sve ostale pripadnike tog istog naroda, a sebe također naziva Hrvatom? Ako ga je toliko sram što je po nacionalnosti Hrvat, tko mu brani da nacionalnost promijeni u Srbin? Ionako brani Srbe, za koje kaže kako im je mjesto „ispod stola“. Ne znam gdje je upravo on bio devedesetih ...možda upravo ispod nekakvog stola?

Ponovno prozivanje Crkve i Željka Keruma

„To je to opjevano hrvatsko srce, široko kao Panonsko more i veliko kao zagrebačka katedrala. Katedrala iz koje se nitko nije oglasio – ni prije petnaest dana, ni sada – da vjernicima iz Škabrnje i Gornjeg Hrašćana citira što biblijski evanđelisti misle o takvom njihovom ponašanju i odnosu prema bližnjima“ – navodi Pilić dalje u svom tekstu malobrojnim čitateljima ove tiskovine, koja je sve, a samo ne „slobodna“.

Dakle, nakon ovotjednog Dežulovićeva napada na Crkvu u Hrvata, evo sada i Pilića. I mene zanima zašto Crkva šuti i zašto sve vas, antihrvatska sluganska pera, javno ne prozove. Jer, Crkva ima tu moć! Svake nedjelje se vjernici okupljaju na Svetim Misama, širom Hrvatske, odavno nazvane „predzide kršćanstva“.

Na kraju teksta se Pilić osvrće i na Željka Keruma i njegovu izjavu u emisiji „Nedjeljom u dva“, u kojoj je spomenuti izjavio kako hrvatskim medijima vladaju Srbi. Pa, Piliću, čini se kako je Kerum pogodio... Tko je, uostalom voditelj emisije „Nedjeljom u dva“? Hrvat? A i ti si, kao, Hrvat? A Kerum je hrabro rekao samo ono što većina Hrvata i misli, ali nemaju medije u svojim rukama, pa im preostaje samo komentiranje ispod vaših tekstova na internetskim forumima. E, to je istinski glas naroda...

Tko misli kako je „Hrvatskom proklet“, neka se odseli

Naslov teksta je također fin: „Mi smo ljudi Cigani, Hrvatskom prokleti“. Pilić očito aludira na Štulićeve stihove „Mi smo ljudi Cigani, sudbinom prokleti“ iz pjesme „Balkane moj“. Piliću, Štulić je barem pošten, otisao je u Amsterdam i ne daje nikakve izjave niti se u Hrvatskoj pojavljuje. A ti živiš u zemlji koju toliko mrziš, pišeš protiv Hrvatske koja te hrani i uzimaš masne pare za ove svoje antihrvatske „baljezgarije“.

Slažem se s dijelom naslova „Mi smo ljudi Cigani“ (sebe možeš slobodno nazvati Ciganinom, ne zato što imam nešto protiv Cigana, već zato što njih nije briga koje su nacionalnosti i nomadi su), dok se ne slažem s drugim dijelom naslova „Hrvatskom prokleti“. Ako misliš da si ti „Hrvatskom proklet“, molim te, Piliću, odseli se s teritorija moje prekrasne zemlje koju velika većina Hrvata ljubi i voli na onaj način koji je tebi nezamisliv. Vjerujem kako će mnogi Hrvati, ako pokrenemo akciju preko Facebooka, uplatiti koju kunu za tvoj bezuvjetni odlazak preko granice. Ne znam zašto mislim, kako bi u tome slučaju krenuo na istok... a mogao bi sa sobom povesti i većinu kolumnista iz cijele Hrvatske.

Kap po kap, kap po kap, od devedesetih do danas, Hrvati su otprilike opet na početku

Pilić u tekstu spominje i sintagmu „govor mržnje“, o čemu kaže:

Romski klinci iz Međimurja još su premali da bi razumjeli što znači sintagma 'govor mržnje?', ali čitatelji *Slobodne Dalmacije* nisu. (...) A govor mržnje je nešto kao pokvarena slavina iz koje kaplje kap po kap, kap po kap, sve dok se kada, umivaonik ili sudoper ne prepune, pa se sve te nagomilane kapi – ako vodoinstalater ne intervenira na vrijeme – izliju u bujicu koja preplavi i zagadi hrvatsko društvo. Pardon, koja preplavi i zagadi hrvatsku kuhinju ili hrvatsku kupaonicu. Ako ne intervenira Državno odvjetništvo.

Da, Piliću, upravo se to dogodilo u Hrvatskoj, nakon što smo se u Domovinskom ratu, braneći Hrvatsku od tvojih prijatelja Srba, izborili za samostalnu i neovisnu Domovinu. Umjesto da ološ i kukolj, koji se tijekom rata krio u mišjim rupama i ispod stolova, i bježao brodovima u Anconu, odmah stavimo tamo gdje mu je mjesto, mi smo dozvolili da nama Hrvatima od devedesetih, pa sve do danas, kap po kap, kap po kap, voda dođe do grla, tj. da u hrvatskim medijima trpimo vas, antihrvate, koji s neizmjernom količinom mržnje u hrvatskim medijima, pišete protiv nas, HRVATA, i protiv NAŠE HRVATSKE CRKVE.

Kap po kap, kap po kap, uljuljkani u napokon tisućljetni ostvareni san o hrvatskoj državi i hrvatskoj slobodi, dozvolili smo da nama Hrvatima, i nakon Domovinskog rata, povijest ponovno pišu Goldsteini, Jakovine i ostali, a da o nama, kao braniteljima hrvatske slobode i neovisnosti, raspravljaju Teršelićke, Dokumente, Rekomi i ostali, koje financiraju strani centri moći, razni Soroši.

A svi imate zajednički cilj: uništiti hrvatski ponos i domoljublje, koje, upravo kako je vizionarski Thompson i predvidio, nazivate fašizmom.

E, pa ako je tako, većina Hrvata se još uvijek ponose što su domoljubi, ma kako ih vi nazivali! Barem znaju tko su i što su!

A, znaš li ti, Piliću, i tvoji prijatelji kolumnisti, tko ste?

Jer, Hrvati svakako niste!

Petra Jurčević

HRsvijet, 22. rujna 2012.

NE ŠUTIM ZATO ŠTO JE HRVATSKA I DANAS IZLOŽENA AGRESIJI

Akademika Josipa Pečarića (Kotor, 1948.) ne treba posebno predstavljati hrvatskoj javnosti. Po broju objavljenih radova i drugim referencijama, jedan je od najpoznatijih i najpriznatijih naših znanstvenika u svijetu. Međutim, široj javnosti Pečarić nije poznat samo kao znanstvenik, svjetski priznati matematičar, nego i kao angažirani intelektualac i publicist. Objavio je cijeli niz publicističkih knjiga (*Srpski mit o Jasenovcu: skrivanje istine o beogradskim konc-logorima; Za hrvatsku Hrvatsku; Brani li Goldstein NDH?; Za hrvatske vrednote; Zločinački sud u Haagu i dr.*) u kojima angažirano i polemično progovara o brojnim pitanjima iz hrvatske povijesti i suvremenosti.

Gospodine Pečariću, uže su područje vašeg znanstvenog interesa matematičke nejednakosti. To prosječnom čitatelju zvući prilično ezoterično, biste li nam pokušali laiku razumljivim jezikom malo približiti to područje matematike?

Još u osnovnoj školi učili ste što je manje ili veće i kako to u matematici označavamo. Dakle, 3 je manje od 5. U teoriji nejednakosti uspoređujemo matematičke izraze. Recimo, aritmetička sredina je uvijek veća od geometrijske. Naravno, „priča“ se dalje komplicira jer se u raznim područjima mora definirati i što znači da je nešto veće ili manje. U tom području Hrvatska je danas svjetska velesila. Naše monografije služe mnogima u svijetu kao osnovna literatura u njihovom znanstvenom radu. Tri časopisa iz područja nejednakosti su na SCIE listi poznatih časopisa, od toga su dva naša, a jedan naš je od dva na CC listi. Zapravo, od časopisa koji su proizšli iz te „moje“ znanstvene škole, na tim listama su tri, tako da ih Hrvatska ima pet, a, recimo, Srbija dva. Nebrojeni su časopisi u kojima smo mi recenzenti, često smo ocjenjivači doktorskih disertacija u inozemstvu i sl. Konferencija koja je prije četiri godine bila u Trogiru, povodom moga 60. rođendana, nastavila je svoj „život“: prije dvije godine bila je u Pakistanu, a ove godine će se održati u Južnoj Koreji. Za dvije godine bit će opet u Hrvatskoj. Moji suradnici hoće je posvetiti mome tisućitom radu u znanstvenim časopisima. Ako znate da sam bio deseti matematičar u svijetu koji je imao više od petsto radova, bit će Vam jasno otkud ta njihova želja.

Jedan ste od rijetkih akademika kojemu u potpunosti pristaje naziv angažiranog intelektualca, to jest takvog intelektualca koji, kao misleća i društveno odgovorna osoba, aktivno sudjeluje u javnoj raspravi o pitanjima koja su izvan njegovog uskog stručnog područja, ali su od vitalnog značenja za širu društvenu zajednicu. Kako Vi vidite ulogu intelektualca u suvremenom društvu?

Upravo tako kako ste opisali angažiranog intelektualca. Zapravo, uvijek treba imati u vidu da je Hrvatska bila izložena agresiji, a kada Vam netko napadne domovinu, morate je braniti ili oružjem ili perom. Ili niste čovjek. Kako je Hrvatska i u miru izložena agresiji, samo drugim sredstvima, čini mi se da u takvim uvjetima prestaje razlika između pojmove intelektualac i angažirani intelektualac. Svaki je intelektualac pozvan sudjelovati u rješavanju pitanja koja su „od vitalnog značenja za širu društvenu zajednicu“. Naravno, govorim o hrvatskim intelektualcima. Nažalost, danas se u Hrvatskoj više „čuju“ oni uz koje ne možemo vezati pridjev „hrvatski“.

Iako ste matematičar po struci, često se upuštate i u polemike s povjesničarima, i to, čini se, vrlo uspješno. Već u nekoliko navrata ste polemizirali s povjesničarom Ivom Goldsteinom. Upravo ovih dana aktualni su polemični odjeci oko ne/primanja

Ive Goldsteina u HAZU. U tim polemikama vrlo aktivno sudjelujete. Hoćete li nam reći nešto o tome?

Zapravo, danas zastupnici jugokomunističke paradigmе u povijesnoj znanosti imaju veliki problem. Iako je današnja garnitura na vlasti njima veoma sklona, oni ipak djeluju u uvjetima kada smo imali veličanstveni pobjednički Domovinski rat. U tim uvjetima, i unatoč preferiranju koje imaju u medijima, može se čuti i onaj drugi – hrvatski glas. Zato je njima izuzetno teško ispuniti zadaču koja im je postavljena – od pobjednika Hrvate pretvoriti u gubitnike.

Što se tiče prof. Goldsteina, treba znati kako njemu logika nije jača strana. Zato mnogi vrlo lako mogu uočiti gluposti i neznanje u njegovim interpretacijama povijesti. Sakupio sam članke u kojima sami povjesničari govore o takvим njegovim glupostima. Već se od takvih tekstova može napraviti knjiga, a naglasit će kako su to tek odabrani primjeri, ponajprije zbog cjelevitosti usmjerenе neznanstvenosti I. Goldsteina, ali i nešto šire „atraktivnosti“ teme.

Naime, teško bi bilo prebrojiti sve one „packe“ usmjerenе I. Goldsteinu, koje se mogu naći u znanstvenoj literaturi. Zato me je zapanjila vijest da je takav znanstvenik, ako se za njega to uopće može reći, predložen za hrvatskog akademika. U pismu koje sam uputio predsjedniku i Predsjedništvu HAZU-a, Goldsteinovu glupost o osveti četnika petog dana od proglašenja NDH – zbog genocida koji su ustaše napravili nad Srbima – uzeo sam kao primjer za ironičnu interpretaciju svih njegovih gluposti. U svom odgovoru (što su „naši“ mediji prešutjeli), Goldstein je pokušao prevariti hrvatske akademike, tvrdeći da ga njegov mentor profesor Brandt nije spominjao u svojoj knjizi. Time je samo zorno pokazao koliko je Brandt bio u pravu kada je za Goldsteina napisao da je pripravan za znanstveno nepoštenje.

I danas se slatko nasmijem kada se sjetim kako je u Globusu, 20. rujna 2002., Ivo Goldstein napisao kako bi „po izmišljanju Tuđmanu u nekim aspektima, eventualno, mogao konkurirati njegov kolega, također član HAZU-a, velecijenjeni akademik Josip Pečarić“. Ne može se reći da sam s I. Goldsteinom imao bilo kakve polemike. Ja sam, poput njegovih kolega povjesničara, samo komentirao mnogobrojne gluposti u njegovim tekstovima. Zapravo, naša „polemika“ svodi se na to što su mi on i njegov otac, još prije deset godina, najavili da će učiniti sve da ja ne mogu objaviti ono što mislim o njihovim uradcima. I sada se moglo vidjeti: I. Goldstein je mogao po medijima govoriti što je htio, a meni je bilo potpuno onemogućeno odgovoriti mu u istim medijima. Zapravo, to je klasična „polemika“ kako je doživljavaju naši „ljevičari“.

Stječe se dojam da ste Vi jedan od rijetkih akademika koji se ne krzma reagirati na otvorene ili slabo prikrivene napade na tu ustanovu, posebno na njezinu simboličnu ulogu najvažnije hrvatske kulturne i znanstvene ustanove. Što mislite, zašto je tomu tako? Zašto su akademici, u načelu, neskloni polemičnom angažmanu oko važnih društvenih pitanja, pa i kada je riječ o samoj Akademiji?

Vjerojatno mislite i na napade kod neizbora, bolje reći prevođenja dopisnog člana Miroslava Radmana u redovitog člana, čemu sam posvetio knjigu „Kako su rušili HAZU?“ Nisu svi skloni polemici. Vjerujem da i za to treba imati sklonosti. Pa i kada su akademika Aralicu napali zbog „Ambre“, ja sam bio taj koji je pokazao koliko su ti napadi bili smiješni, a ne netko od njegovih kolega, osim što je naš veliki književnik akademik Slobodan Novak za HTV napisao da potpisuje skoro svaku riječ iz mog pisma.

U svojim dosadašnjim javnim istupima i brojnim objavljenim knjigama, vrlo ste jasno izrazili svoju političku poziciju, koja bi se mogla definirati kao pozicija angažiranog patriotizma bez ideoloških predrasuda i opterećenja. Naravno, ispravite me, ako se ne slažete s takvim određenjem Vašega javnog angažmana! No zanima me zašto je u Hrvatskoj pomalo zazorno ako intelektualac pokazuje „previše“ patriotizma?

Nemam što ni dodati ni oduzeti Vašoj definiciji. Navest će Vam dio mog govora u Adelaideu, na komemoraciji, dan poslije smrti našeg Predsjednika:

Tuđman je ukazao da budućnost imaju i „mali“ narodi.

Takvo djelovanje predsjednika Tuđmana izravno je u suprotnosti s današnjim pokušajima stvaranja novog svijeta u kojemu je bitan jedino pojedinac. Svijet u kojem nema mjesta ni za obitelj niti za malobrojne narode. Jer, oni najmoćniji su sebi i svojim narodima već osigurali vladajuće pozicije u današnjem svijetu. Svi oni koji žele boljšitak svojih naroda izravno ih ugrožavaju. Zato su predsjednik Tuđman i Hrvatska stalno na udaru medija koji su u rukama najmoćnijih i preko kojih svjetski moćnici osiguravaju svoje interese.

Danas se u Hrvatskoj provodi suprotna politika. Sve se svodi na servis moćima. Žalosno je što mnogo više naših ljudi, pogotovo intelektualaca, ne učine sve da zazorno bude pokazivati kako ne voliš svoj narod.

Jednom prilikom sam od jednog vašeg mlađeg kolege, matematičara, koji Vam nije ideološki pretjerano blizak, čuo da Vas visoko cijeni zbog vaše otvorenosti prema mlađim znanstvenicima, spremnosti da im pomognete u akademskom napredovanju. Znam da dosta gostujete i na inozemnim sveučilištima, u posljednje vrijeme dosta ste angažirani u Pakistanu. Hoćete li nam reći nešto o tome dijelu svoga rada i uopće o tomu kakva je društvena klima i odnos prema znanosti i znanstvenicima u Hrvatskoj u usporedbi s nekim drugim sredinama? Je li jedini put za ambicioznog i nadarenog mladog znanstvenika zapravo put odlaska u inozemstvo?

Pa zar bih volio svoj narod ako ne bih sebe posvetio tome da što više mladih talentiranih ljudi postignu što više. Tim prije što biti mentor u matematici nije jednostavno. Tome služi i sve ono što sam Vam već rekao o dostignućima „moje“ znanstvene škole. Drago mi je i djelovanje u Pakistanu jer su tamo napravili školu u kojoj zadržavaju najbolje mlade matematičare u zemlji, tako što su im omogućili da im profesori i mentori budu izvrsni svjetski znanstvenici. Iz moje škole u Hrvatskoj upravo izlazi 36. doktor, u Pakistanu ih već imam šest, a sedam ih radi doktorate. U Australiji ih je dvoje, u BiH jedan i na Kosovu jedan. Čini se da je kod nas odnos prema znanosti sve lošiji.

Dosta ste bili angažirani u obrani Marka Perkovića Thompsona od organizirane medijske hajke na njega, također i obrani naših generala u Haagu. Taj angažman uudio je prosvjednim peticijama koje ste Vi inicirali. Recite nam nešto o tome!

Hajka na Thompsona, vjerovali ili ne, traje barem deset godina. Sjetite se samo kako se cijela država tresla zbog jedne kape sa slovom U među 130 000 ljudi na njegovom zagrebačkom koncertu. Potom mu zabranjuju pjevati u Istri. S obzirom da su im dobrodošli oni koji su pjevali agresorima na Hrvatsku, a nije hrvatski branitelj i simbol hrvatske obrane Marko Perković Thompson, očit je zaključak, zar ne? Tada su hrvatski intelektualci uputili

Thompsonu pisma potpore i vjerujem zaustavili ono najgore što su našem pjevaču namijenili. Ne zaboravimo da je on postao i problem svjetskim moćnicima, pa su ga pokušali riješiti zajedno s hrvatskim vlastima. I doista, Thompson njima jest problem: pjeva o hrvatskim vrjednotama, a pjeva i o onima koji zbog svojih interesa prodaju interes svog naroda. Zato svaki novi njegov projekt dočekuju sa strahom. Spomenute peticije bile su povod za knjigu koju sam objavio zajedno s vašim (i našim) poznatim kolumnistom Matom Kovačevićem. Kako je Thompson najavio novi CD, ne čudi što se sada intenziviraju ti napadi. Ali ono što su htjeli, više ne mogu postići. Thompson ostaje simbol hrvatske borbe za neovisnost.

Što se tiče naših generala, tu se najmanje radi o njihovoj obrani, jer već je mnogima u svijetu jasno da se tamo sudi Franji Tuđmanu i svima nama zato što smo se izborili za slobodu i svoju državu, iako nam svjetski moćnici to nisu dozvolili. Meni je smiješno kada se za Sud u Haagu govori kako ima dvostruka mjerila, jer to podrazumijeva da za isti zločin sud različito osuđuje zločince.

Međutim, mi imamo slučaj kako sud jednako osuđuje za zločin i za neviđeno junaštvo i humanizam. To nisu dvostruka mjerila, nego je to zločin samoga suda! Zapravo, prvostupanska presuda generalima Gotovini i Markaču, presuda je i svjetskim moćnicima i samom tom sudu kao njihovom eksponentu. Naime, u njoj se konstatira da na osnovu dokumenata nisu mogli zaključiti o navodnom zločinu, nego su to uradili promatrajući učinke same operacije.

A svjetski moćnici su, ako se sjećate, odmah osudili Oluju i proglašili je zločinom!

Dakle, porekli su pravo hrvatskoj državi i hrvatskom narodu na ono što po međunarodnom pravu i svom Ustavu moraju učiniti – oslobođiti okupirana područja svoje države. Dakle, to je prvi veliki zločin koji su oni počinili i posredno je i njih i sebe za to osudio „Sud“ u Haagu. Drugi veliki zločin koji su napravili leži u činjenici da je Olujom spašena od UN-a zaštićena enklava Bihać. Poslije genocida u Srebrenici, trebao se odigrati i u ovoj enklavi, da bi Britanci, Nizozemci i drugi proglašili srpsku pobjedu u ratu. Ako se sjetimo da je u toj enklavi bilo između 150 000 i 180 000 ljudi, jasno je koliko je u pravu tadašnji vojni ataše u Hrvatskoj kada kaže da je Gotovina spasio Bihać od genocida „razmjera onih u Drugome svjetskom ratu“.

Nevjerojatna je orkestrirana šutnja o tome: međunarodna javnost, hrvatske vlasti, hrvatski glavni mediji, obrana naših generala, međunarodni stručnjaci u svojoj poznatoj ekspertizi – ne govore o tome! Ne govore čak ni vlasti u BiH! Ali upravo to optužuje sve njih. Uostalom, američki vojni ataše je i prozvao obranu zašto ga nisu pozvali kao svjedoka da svjedoči o tome. Zato je to drugi veliki zločin i svjetskih moćnika i svih koji sudjeluju u tome, o kojem „govori“ presuda tog „suda“, upravo zato što o tome ne govori! Zato smo nas dvadeset akademika, biskupa i nadbiskupa napisali prosvjedno pismo VS-u UN-a, koje je supotpisalo više od 2300 naših ljudi (recimo samo nekoliko stotina sveučilišnih nastavnika i znanstvenika), naglasivši da se radi o rasističkim presudama!

U tijeku je i potpisivanje sličnog pisma VS-u UN-a o Hrvatima u BiH. U osnovi je završni (veličanstveni) govor generala Praljka.

Pred ulaskom smo u EU. Većina intelektualaca i sve parlamentarne stranke bezrezervno podržavaju ulazak Hrvatske u tu asocijaciju. Kako Vi gledate na to? Što nas čeka u EU-u?

Ja se ponosim činjenicom da sam u Akademiji bio među onom trojicom-četvoricom koji nisu bili za ulazak u EU. Svoje stajalište definirao sam prije desetak godina, kada sam tražio da nam se ispričaju zbog svog sudjelovanja u velikosrpskoj agresiji na Hrvatsku. Ako ne žele, to je ravno našem NE u EU, a ako nam se ispričaju, ispunili bi nadu mnogih da sa svojim vrjednotama možemo pomoći Evropi da opstane, možemo im pomoći da se vrate istinskim vrjednotama kojih je bio svjestan i blaženi Ivan Pavao II., kada nas je prozvao narodom nade. Tome su i služila dva naša otvorena pisma: Zahtjev za odgodu referendumu do presuda hrvatskim generalima i Ne u EU do slobode hrvatskih generala. Oba je potpisao veliki broj naših ljudi.

HDZ je nedavno dobio novo vodstvo, koje je izbore dobilo na obećanju povratka stranke korijenima, odnosno tuđmanizmu. Kako Vi vidite budućnost HDZ-a i uopće onog dijela političke scene koji svoju politiku temelji na nacionalnom i tradicionalnom?

Zbog tog obećanja smo ih podržali na izborima i sprječili ono što su im namijenili – nestanak s političke scene. Na drugo pitanje odgovor čete i sami znati kada vidimo odgovor na pismo koje sam im upravo poslao:

Poštovani g. predsjedniče HDZ-a,
poštovani članovi HDZ-a!
Ponovno vas pozivam da potpišete novo pismo

VIJEĆU SIGURNOSTI UJEDINJENIH NARODA O HRVATIMA U BIH.

Naravno, među potpisnicima ima mnogo članova vaše stranke, a od saborskih zastupnika, tu je prof. dr. sc. Miroslav Tuđman. Osnova pisma je završni govor generala Praljka u Haagu. Vjerljivo vam je poznato da je nas general više učinio od cijele države u obrani te iste države na tom „sudu“. Tim prije bi svojim potpisima pokazali da je vraćanje vaše stranke tuđmanizmu stvarno, a ne deklarativno.

S poštovanjem,
akademik Josip Pečarić

Evo i jednog mišljenja o tom pismu:

Poštovani gospodine Pečariću,
ovaj prijedlog predsjedniku HDZ-a, lakmus je za stvarne namjere HDZ-a. I sâm sam član HDZ-a i mislim da će mi odnos prema tom apelu biti raskrsnica za daljnju vjernost HDZ-u ili ne. Hvala Vam na upornosti i motivima, na misiji koju radite u ime golemog broja domoljubnih ljudi koji pate u traženju Istine.

Prof. dr. ...

Gospodine Pečariću, zahvaljujem Vam na razgovoru. Zamolio bih Vas još samo da kratko prokomentirate činjenicu da je Ministarstvo kulture Republike hrvatske drastično rezalo sredstva za Hrvatsko slovo, dok su, primjerice, Vijencu i Zarezu odobrena ista sredstva kao i lani.

To me podsjeća na vrijeme kada su prvi put bili na vlasti. Tada su moj projekt proglašili najslabijim matematičkim projektom u zemlji. A rezultat tog projekta sve je ono o čemu sam već govorio. Dodat će samo kako je jedan međunarodni časopis (Banach Journal of Mathematical Analysis), koji je i na CC i na SCIE listi, jedan broj posvetio meni, zbog mojih zasluga u matematici. Dakle, to što *Hrvatsko slovo* ima „poseban“ tretman, samo znači da su ga prepoznali kao tjednik koji doista promiče hrvatske nacionalne interese.

Razgovor s akademikom Josipom Pečarićem,

Damir PEŠORDA

Hrvatsko slovo, 6. srpnja 2012.

EPILOG HAJKA NA THOMPSONA

Vraćam se zadovoljan iz Južne Koreje jer je konferencija, koju sam organizirao s još trojicom tamošnjih kolega, kažu sudionici, bila uspješna.

U zrakoplovu koji je poletio iz Frankfurta, dijeli Jutarnji list, a jedino u takvim prigodama i prelistam te „naše“ novine. Samo letimičan pogled na prvu stranicu, dovoljan je da me podsjeti zašto je to tako.

Najprije čitam kako „lijepo“ pišu o „Oluji“ i Thompsonu. Naravno, to je priča o navodnoj Thompsonovoj utaji poreza (1,7 milijuna kuna).

Ponavljam kao pokvarena ploča, ono što je već davno Thompson opovrgnuo u intervjuu za Hrvatski list, koji je vodio s njim, naš poznati novinar i moj koautor u spomenutoj knjizi o Thompsonu, Mate Kovačević. Tekst je prenio i HRSvijet, 14. Svibnja 2012., a ja sam ga već i uvrstio kao predgovor moje nove knjige o Thomsonu.

Valjda se nadaju kako će njihove, papagajski ponavljane laži, postati jednom i „istinom“.

Na Thompsonovim stranicama čitam:

Ne čudi nas što svake godine uoči pobjede u Čavoglavama slijede pokušaji kompromitiranja Marka Perkovića Thompsona, a tada im se zaista povampire lica.

Ovdje je već odavno svima jasno da se radi o političkom i medijskom linču. Novi list ponavlja jednu te istu laž ne bi li u javnosti postala istina.

Ovdje je, već odavno, svima jasno da se radi o političkom i medijskom linču, u čemu, kao i uvijek, prednjači *Novi list*, koji ponavlja po prokušanoj komunističkoj recepturi, jednu te istu laž, iz godine u godinu.

Zapravo, čini mi se, da onima kojima smeta Thompson, još više smeta najava njegova novog CD-a. Boje se da će o njima, i njihovoj izdaji Domovine, opet pjevati i znati svi. A najviše ih boli to što će te pjesme pjevati mladi (koji su dominirali i na jučerašnjoj proslavi u Čavoglavama). Zato sam svojevremeno na Narodnom radiju, kao gost iznenadenja, pozdravio Thompsona (njegovim) riječima: „Uvijek vjerni Tebi“.

Nije trebalo dugo vremena da bismo vidjeli epilog ove priče. Portal HKV-a je 31. srpnja 2012. objavio tekst čiji naslov već sve govori.

Thompsona nema na listi dužnika, ali ima Davora Butkovića

Tekst završava ovako:

Inače, zanimljivo je kako na listi dužnika (objavljenoj u *Jutarnjem listu*, op. J. P.) nema pjevača Marka Perkovića Thompsona, ali se na njoj nalazi Davor Butković, urednik *Jutarnjeg lista*, novina koje su mjesecima vodile nesmiljenu hajku protiv ovoga estradnog umjetnika, upravo pod optužbom da nije uredno plaćao porez. Podsjemo da je Butković u svojim kolumnama godinama naglašavao kako je pravi domoljub onaj tko uredno plaća porez, dok sada vidimo da je bilo riječ o običnom licemjerju, toliko svojstvenom za većinu zaposlenika EPH industrije laži.

Butković je državi dužan gotovo milijun i pol kuna.

Oh, kako je dobro ne čitati Jutarnji list!!!

A nekako me sve ovo skupa podsjetilo da nisam, zbog konferencije u Koreji, stigao dovršiti cijeli tekst osvrta (koji sam planirao napisati) na jedan intervju. Naime, želio sam reagirati na intervju, inače našeg poznatog kolumniste Ivice Šole, *Komunistički mentalitet čini hrpa nekompetentnih komesara koji sustavno uništavaju sve*, objavljenog u Vijencu, a koji je prenio i HRsvijet, 13. srpnja 2012.

Osvrnut ću se na samo dva pitanja i dva odgovora.

Slažete li se da na naše društvo i politiku utječe naša povijest?

Povijest može biti blagoslov, ali i prokletstvo. Mi bolujemo od viška povijesti. Čitam baš ovih dana što onaj neuspjeli akademik Ivo Goldstein piše o Titu, **de facto** ga je beatificirao. Kada bi takav negacionizam vladao na drugoj strani, to bi bio škandal, s pravom. Goldstein i njemu slični čine od ovoga društva bolesnu zajednicu, mitomansko leglo za opravdavanje najopskurnijih ideja i likova kao što je bio Josip Broz. Od tog koljača i bonvivana oni prave medijsku zvijezdu, totalitarnog modnog mačka samoupravnog socijalizma. No tu očigledno nema pomoći. Zato se, u slučaju Hrvatske, ne slažem da povijest treba prepustiti povjesničarima, već psihijatrima.

To prihvaćanje da je skandal ako se nešto događa na „desnici“, zapravo je snaga „ljevice“. Zamislite da su mene uhvatili u pokušaju prevare Izborne skupštine Akademije, kao što je to učinio Goldstein kada je tvrdio da ga njegov mentor profesor Brandt uopće nije spomenuo u svojoj knjizi. Vjerojatno bih dobio barem, da se malo i našalim, doživotnu robiju, tj. nitko nikada više ne bi držao do onoga što govorim. A kada to učini „neuspjeli akademik“, nije vrijedno ni da se spomene. Zar to nije najbolji mogući način eliminacije „desne“ tj. domoljubne inteligencije iz javnog života, a obrana „lijeve“ jugonostalgičarske? A provodi je ta ista domoljubna inteligencija!

Još mi je užasniji početak odgovora na pitanje:

Vjerujete li da je zbog etiketiranja koja im lijepe pristalice komunizma i Jugoslavije mnoge Hrvate opet strah izjašnjavati se Hrvatima?

Ako je točno ono što se piše o Thompsonu i novcu iz HDZ-ovih mračnih fondova, bljuje mi se na takvo hrvatstvo. Hrvatstvo se očituje, između ostalog, i jednom „banalnom navadom“ – plaćanjem poreza. Kao i poštivanjem narodne imovine, što baš nije krasilo sanaderovski HDZ i njegove „poduzetnike“.

Otkako je hrvatske države hrvatstvo i hrvatovanje postalo je najprije moda potom biznis, baš kao i srpstvo. Najveći profesionalni Srbin u Hrvatskoj Milorad Pupovac metafora je toga procesa, on je od **ujdijevca** evoluirao do šefa nacionalne, da ne kažem nacionalističke stranke, kojoj je na čelu, blago rečeno, suspektni tip kao Voja Stanimirović koji je bio dio srpske okupacijske vlasti. Pa još ta stalna patetična Pupovčeva poza..., karikaturalni, loše dizajniran Pribičević. Od internacionalista do nacionalista, koliki su prošli taj „psihomodo“ put: Ja volim samo sebe!

Nakon svih nanesenih nepravdi i podmetanja Thompsonu (iako znamo da je sam Thompson ovo opovrgao u svom intervjuu u *Hrvatskom listu*), pisati nešto ovakvo o njemu, mogu samo hrvatske „prodane duše“??!

I kako uopće možemo govoriti o nekakvom hrvatstvu, ako pokazujemo takovo nepoštovanje simbola tog istog hrvatstva. Umjesto da se simboli brane (jer i elementarna logika nameće da će biti napada na te simbole, a još kad znamo tko ih napada, lako je zaključiti da će ih napadati lažima), dovoljno je da nam netko slaže o nekoj hrvatskoj veličini, pa da mi odmah to i prihvativimo, po onoj: *Sačuvaj me Bože od prijatelja – od neprijatelja ču se sam čuvati!*

Jučer sam bio u Čavoglavama. I sjedeći tako u društvu s našim sjajnim biskupom Antom Ivasom i Thompsonom, nisam mogao a da ne komentiram ovakav način pisanja našega ponajboljeg kolumniste, kakav doista i jest g. Šola, no mnogi su od njih to već i uočili.

Druga stvar, koju nisam mogao prešutjeti, jest nevjerljivo odvajanje od hrvatskog naroda, koje su jučer demonstrirali, hrvatski državotvorni političari, ako to doista i jesu, i državotvorna inteligencija. Pojavljuju se u Čavoglavama kada smatraju da od toga mogu imati koristi. Stvarni državotvorni Hrvati bi se trebali tamo pojavljivati kada vide da se pojačava intenzitet napada na jednu instituciju hrvatstva, kao što to Thompson, doista, i jest. Kako im vjerovati da misle na Hrvatsku, a ne na same sebe, kada padaju na ispit u elementarne obrane Hrvata i hrvatstva?

I dok pišem ovaj tekst, stiže mi e-mail od g. Davora Ljubičića koji govori o tome. Zato ču ga i završiti njegovim komentarom:

KOME SMETAJU ČAVOGLAVE

koje su postale najznačajnije u proslavi dana Pobjede i domovinske zahvalnosti

Čudan je to fenomen koji se dogodio i događa u Čavoglavama. Nema reklama niti medijske potpore, i zapravo je, medijski prešućivan i obeščaćen. Samome Marku Perkoviću Thompsonu oduzeta su osnovna ljudska prava, pravo na rad i slobodu (Arena Pula), a taj isti naš pjevač, svojom srčanošću i pjesmama, pogoda u sred srca hrvatski narod, te tako postaje ikona hrvatskog domoljublja. Redovita je i, zapravo, znakovita ta medijska agresija koja uvijek kulminira uoči proslave Dana pobjede i domovinske zahvalnosti.

(LAŽNO prikazivanje Marka kao utajivača poreza, kriminalca i sl.).

Pitam se samo komu to smeta volja naroda? Komu to smetaju Thompson i onaj osjećaj hrvatskog zajedništva, domoljublja i sloge, koji on uspješno hrani i napaja svojim pjesmama, diljem Lijepe Naše, i evo sada, i u Čavoglavama, koje su postale najznačajnije mjesto, središte i ishodište naše ljubavi prema Domovini, uz 5. kolovoza.

Pa kako to da su u toj istoj, našoj Hrvatskoj, Čavoglave, postale trn u oku mnogih vladajućih?

Kako to da su ti isti, s narodom i uz narod, samo onda kada im narod zatreba.

Sjećam se kako je lani bilo mučno gledati mnoštvo političara – i onih koji su se nadali preuzimanju političke vlasti u Hrvatskoj – kako jedu, piju i uživaju u druženju... Naravno, na račun Marka, njegovih prijatelja i tog malog sela, koje se teško i na kartu ucrtava zbog svoje malenosti. Jest, ali prošle godine!!!

A ove godine, naroda sve više..., a političara sve manje i manje.

Želim im zato poručiti : Molim vas očistite savjest, budite ljudi i prestanite biti bezočni licemjer!!!

Uvjeren sam da se u Čavoglavama, zaista, događa nešto veliko, jako važno i moćno. Nešto ljudski, toplo; nešto što nam daje snage, potiče vjeru i vraća nadu u bolje sutra. U tom malom mjestu održava se, „sije i rasadjuće“ domoljublje, slavi se Hrvatska – za hrvatsku opstojnost.

No sudeći po izjavama i ponašanju današnje vlasti, slobodan sam reći, da bi svi ovi s druge strane, danas najradije preskočili ovu proslavu i bacili je u zaborav, zbog globalnih nametnutih interesa vanjskih vladara ovim prostorom, ali to naravno ne smiju učiniti, jer bi Čavoglave postale još važnije i ušle u legendu. Svima nam je jasno da je ova vlast, nažalost, marionetska vlast, i da svim silama uništava sve hrvatske temeljne tradicijske vrijednosti, pa tako želi uništiti i ovu manifestaciju.

DOŠLO JE IZGLEDA, OPET, VRIJEME KADA SU HRVATSKI PONOS, HRVATSKA OPSTOJNOST I HRVATSKA ODANOST BOGU I RIMOKATOLIČKOJ CRKVI, PRAVI TRN U OKU, VLADARIMA NOVOGA SVJETSKOGA PORETKA; TRN KOJI, PO NJIMA, TREBA IZVADITI, UNIŠТИTI, I POD SVAKU CIJENU, ZATRTI.

Poremećeni globalisti, kao da nisu svjesni činjenice, da kada čovjeku izvadiš srce, tijelo umire (zapravo oni su toga jako svjesni i to nam uporno rade),

**ALI NE ĆE USPJETI DOK NAS ŠTITE BOG, NAŠ ISUS KRIST I
NJEGOVA MAJKA MARIJA!!!**

Hrvatske vlasti, agresivno „ploveći u smicalicama“, Knin kao centar ove proslave, održavaju samo formalno na životu, a zapravo da nema Čavoglava, kninska bi se manifestacija i proslava, svela, uz ovaj naš veličanstveni praznik, samo na podizanje zastave na Kninskoj tvrđavi. Dakako njima nije samo to dovoljno, pa su Milanović, Kotromanović i ostali Sinjani u vlasti, odcijepili VELIČANSTVENU ALKU od njene okosnice – VELIKE GOSPE SINJSKE. Zapravo, ovo održavanje Sinjske alke, dva tjedna prije najvećeg sinjskog blagdana (ŠTO ODSTUPA OD DOSADAŠNJE TRADICIJE), zapravo ima, iako izgleda naivno, prikriveni cilj, a to je ponovno, zamagljivanje istine.

Dužan sam ovdje pripomenuti, da je Alka nastala kao spomen na davna vremena, kada je hrvatska, sinjska, tj. cetinjska vojska porazila Turke, uz pomoć čudotvorne Blažene Djevice Marije. Zato se zapravo Alka, u bivšoj državi i održavala, tjedan dana uoči Velike Gospe, da bi se civilna proslava odvojila od euharistijske i crkvene proslave. Dakle, Alka je zapravo sastavnica proslave Velike Gospe, ali za današnju vlast (slijednicu one iz bivše države), Alka je nešto što treba također odcijepiti od Crkve, a dio pučanstva... i od Čavoglava i institucije Marka Perkovića Thompsona.

Za vlast i političare, Kninska proslava mora postojati na ovoj razini samo zbog Čavoglava, usudim se reći – da nema Čavoglava, Kninska proslava bi zaista utihnula, kao i mnoge proslave diljem Lijepe Naše.

**ZATO, HRVATI, NE ZABORAVIMO KNIN, VUKOVAR,
ŠKABRNJU... KAO NI SVA STRADANJA I PORUŠENA MJESTA U
LIJEPOJ NAŠOJ!!!**

**SLAVIMO OVAJ DAN U SVAKOM SELU, U SVAKOJ KUĆI, U
SVAKOJ OBITELJI! NA ČAST I PONOS NAŠOJ DOMOVINI!!!**

**SLAVIMO NA VELIČANSTVEN NAČIN, OVAKO KAO ŠTO TO
RADIMO OVIH DANA I U ČAVOGLAVAMA!!!**

Pa, dragi moji političari, zaista vas molim da se, već jedanput, zapitate što to radite i kuda to želite odvesti, ovaj napačeni puk? Zar niste svjesni da u nama i vama kola ista krv? Zar niste svjesni kazne koja vas čeka – i na ovome i na onome svijetu?

U svima nama teče i vrije hrvatska vrela krv, koja će i u vašem tijelu, jednom proključati! A kad-tad, vaša će savjest proraditi, izjesti vas i naplatiti sve vaše grijehе (bili vi... vjernici i bogobojažni... ili ne bili)?

Nepobitna je činjenica da su Čavoglave postale najpopularnije mjesto u našoj Domovini i da nije fer producirati (a što drugo i očekivati od bivših komunista) toliku medijsku blokadu.

U Čavoglavama se sakupi oko stotinjak tisuća ljudi, a toliko se ne sakupi, ni na svim proslavama diljem Hrvatske zajedno, kao ni na svim srpskim proslavama, koje redovito pohodite.

Začuđen sam i zatečen ponašanjem desno orijentiranih političara ili popularnije rečeno, onih s desnog centra. Umjesto da dođu i da slave tamo gdje je najviše Hrvata i hrvatski orijentiranog puka, te da tako poentiraju i potvrde svoje domoljublje, oni se ponašaju jednako kao i ostali globalisti, kojima smeta bilo hrvatskog *naroda i hrvatska samostalna nacionalna država*.

Zar vas nije sram da vaše ponašanje, navodnih zaštitnika nacionalnih interesa i velikih domoljuba, sliči (KAO JA JE JAJETU) na ponašanje, usuđujem se reći... skoro neprijateljskog, suprotnog političkog tabora?

I zato za kraj, osobno i u ime stotina tisuća hodočasnika u Čavoglavama, želim samo reći :

Hvala ti, Thompson, hvala tvome malenom rodnom mjestu, kao i svim tvojim prijateljima, koji su pomogli i pomažu, da se održava ova veličanstvena proslava!!!

**NE ODUSTAJMO OD ČAVOGLAVA, JER ONE NAS ZAISTA HRANE
SLOGOM I HRVATSKOM LJUBAVLJU...**

ZA SADAŠNJA I BUDUĆA VREMENA !!!

Potrudimo se s ljubavlju slaviti Dan pobjede, diljem Lijepe naše!

6. kolovoza 2012.

A ja bih dodao svoje, posve drugačije viđenje:

Upravo zato, što su izostali svi ovi gore navedeni, jučer smo imali najčišću i najponosniju proslavu Dana domovinske zahvalnosti, zbog jednostavnog razloga, jer su bili nazočni samo oni, kojima je:

PRIJE SVEGA I IZNAD SVEGA HRVATSKA!

akademik Josip Pečarić

HRsvijet, 6. kolovoza 2012.

GOVOR POF. DR. SC. DRAGANA PRIMORCA NA DODJELI PRIZNANJA BRANKU ROGLIĆU (IDEOLOGIJA GENOCIDA COHEN-PEČARIĆ)

Mojoj supruzi je mentor bio sjajni hrvatski povjesničar dr. sc. Zdravko Dizdar iz Hrvatskog instituta za povijest. Kada je dr. Dizdar dobio knjigu osnivača Muzeja genocida u Beogradu „Tuđmanov Jasenovački mit“ komentirali su je, a moja Ankica je rekla: *Što bi mu tek moj Joško radio*. Dizdar je smatrao da je to dobra ideja, koju je podržao i tadašnji ravnatelj HIP-a dr. sc. Mirko Valentić pa je njegov institut i tiskao moju knjigu:

4. J. Pečarić, *Srpski mit o Jasenovcu / Skrivanje istine o beogradskim konc-logorima*, Hrvatski povjesni institut, Zagreb, 1998.

Na radiju *Slobodna Europa* (Prag) organizirano je moje sučeljavanje s. dr. Bulajićem. To je bila katastrofa za njega, pa je napisao novu knjigu u kojoj je tvrdio da su ta moja knjiga i knjiga Philipa Cohena „Srpski tajni rat“ dvije najantisrpskije knjige u povijesti. U knjizi je pisao i o ideologiji Cohen-Pečarić. Odgovorio sam tako da sam ponovo tiskao moju knjigu:

5. J. Pečarić, *Srpski mit o Jasenovcu I. / Skrivanje istine o beogradskim konc-logorima*, Drugo izdanje, Zagreb, 2000.

Uz nju sam tiskao i drugi dio u kome sam dao komentare na njegovu novu knjigu, ali i cijeli naš razgovor s radija *Slobodna Europa*:

6. J. Pečarić, *Srpski mit o Jasenovcu II /: O Bulajićevoj ideologijigenocida hrvatskih autora*, Zagreb, 2000.

Australski Hrvati su slušali naše sučeljavanje i skupili sredstva da se obje knjige izdaju na engleskom:

7. J. Pečarić, *Serbian myth about Jasenovac*, Zagreb, 2001.

Samo sučeljavanje sam objavio u više knjiga, a i jednu o njemu i napisao:

8. J. Pečarić, *O sučeljavanju Bulajić vs. Pečarić*, Portal dragovoljac.com, 2021.:
http://www.dragovoljac.com/images/minifp/suceljavanje_hazu.pdf

U toj knjizi je dana i moja druga knjiga, dok je prva dana u sklopu knjige:

9. J. Pečarić, *Hrvatski 'luđak' i srpski znanstvenici*,

dragovoljac.com, 2023:

<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/jlphsz.pdf>

Pa kakve veze ima govor prof. Primorca s cijelom tom pričom o „Ideologiji genocida Cohen-Pečarić“?

Itekako ima.

Dok nisam čuo njegov govor vjerovao sam da je mojoj Ankici, ali i dr. Dizdaru i dr. Valentiću (a i Anti Belju) trebam zahvaliti što sam napisao prvu knjigu i po njoj zasluzio laskavo priznanje IDEOLOGIJA GENOCIDA COHEN-PEČARIĆ.

Naime u svojoj knjizi sam jako puno koristio Cohenovu knjigu, a onda sam od prof. Primorca čuo kome za to trebam zahvaliti:

Gospodinu Branku Rogliću“

Naime on je samoinicijativno odlučio na hrvatski jezik prevesti knjigu „**Tajni rat Srbije**“, **Phillipa Cohena, koju je izdao Ceres, 1997. godine.**

A već slijedeće godine sam je mogao iskoristiti i objaviti moju polemičku knjigu zahvaljujući kojoj sam u knjizi Goldsteinovih „Holokaust u Zagrebu“ dobio veliko priznanje jer su pisali o revizionistima u povijesti i poslije Utemeljitelja RH akademika Franje Tuđmana dobio najveći prostor u toj knjizi. Još je lješe to istakao dr. sc. Ivo DRobilica u Globusu, 20. rujna 2002. (tada je bio poznatiji po prezimenu Goldstein).:

Po izmišljanju bi Tuđmanu u nekim aspektima eventualno mogao konkurirati njegov kolega, također član HAZU, velecijenjeni akademik Josip Pečarić.

Evo i govora prof. Primorca:

GOVOR POF. DR. SC. DRAGANA PRIMORCA

Poštovani gospodine Pavković, poštovani članovi Udruge hrvatskih branitelja Domovinskog rata '91, poštovana gospodo Zidić, mons. Koren, gospodine Culej, akademičke Pečarić, poštovani i dragi uzvanici.

Danas smo se okupili na poziv Udruge Hrvatskih branitelja Domovinskog rata '91 koja dodjeljuje VELIKU ZLATNU PLAKETU - DA SE NE ZABORAVI gospodinu Branku Rogliću. U obrazloženju ove nagrade se navodi da se ovo posebno priznaje **dodjeljuje jednom od najuspješnijih hrvatskih poduzetnika, velikom humanistu, domoljubu i istinskom stvaratelju hrvatske države**. Kao hrvatskom branitelju, ovih nekoliko snažnih riječi bile bi mi i više nego dovoljne da ova promocija dobije svoj puni smisao. No, mi njegovi prijatelji, danas smo ovdje kako bi svatko od nas u par rečenica opisao naše prijateljstvo koje nas veže s Brankom.

Brankov život započeo je u Makarskoj 1943. godine, a 1954. se nastavio u Splitu, gdje je kao junior Hajduka osjetio svu ljepotu, izazov i prkos našeg Splita. U jedno sam siguran, gdje god bio, i što god radio, Brankovo srce je bilo i ostalo vezano uz Dalmaciju. I tako je to traje 79 godina njegova stvaralačkog vijeka. Uvijek je bio ispred vremena, ponekad možda i neshvaćen, no uvijek je znao da poštenje nema alternativu. Živeći čestito, izložen neverama privatnog sektora, daleko od poslova s državom, nikada nije sudjelovao u privatizacijama. Njegovo ime nije vezano uz niti jednu aferu i niti jedan skandal zbog kojih se danas mnogi srame. S druge strane, zbog dobročinstava koja je činio, svakog tjedna je mogao biti na naslovnicama, no one ga nikada nisu privlačile.

Branko je vjeran prijatelj koji ne mijenja „bandijere“, obiteljski je čovjek i istinski domoljub, kojem je inspiracija bila i ostala, činiti dobro čovjeku. Ipak govoriti o Branku, a

ne povezati njegov život s Župom Imotskom, bilo bi kao da ste tijelu uskratili dušu. Župa Imotska pored Zagvozda, dala je mnoge učene ljude, domoljube, stvaratelje, koji su joj se uvijek vraćali. Tako je bilo i s Brankom. Prkosila je Župa Imotska oduvijek i vremenu i nepravdi, a čovjek iz tog kraja, izrastao iz kamena, okružen vinovom lozom, maslinama naučio je biti strpljiv i postojan. Zar to u ostalom i nije vrlina mudrih ljudi, koje kao da je i sam Gospodin predodredio da budu njegovi izabranici.

Gotovo da nema razgovora u kojem se Branko ne vraća svojim korjenima i povijesti svoje obitelji koja je iznjedrila 8 svećenika, među kojima i brata njegova pradjeda Ante, don. Nikolu Roglića, autora jednog od prvih hrvatskih molitvenika „Kitica duhovnog cvijeća“. Uistinu golemo nasljeđe, ali i teret ako ga vlastitim djelima ne nastaviš, dapače i uzdigneš.

No, Branko kao da je rastao sa stihovima velikoga Tina Ujevića, koji je navještao ne biti zaboravljen. „**Leti ko lišće što vir ga vije, za let si dušo stvorena; za zemlju nije, za pokoj nije cvijet, što nema korjena**“, napisala je Tina, a živješe Branko.

A kako razumjeti Tina i njegove stihove „**I na oblak koji tišti i na munju koja prijeti, naša blaga Nada vrišti: biti čisti. Biti sveti.**“, ako nisi čist i skroman. Upravo ta skromnost, darivanje sebe i shvaćanje prolaznosti svega pa i života, Brankova je najveća snaga.

Branko ne bi mogao živjeti bez svoga krša, mora, balota, obitelji i prijatelja. Uz suprugu Vjekicu i djecu, živi tradiciju i obitelj. No, to nije slučajni; njegovi preci su u njega duboko usadili vrijednosti zajedništva. Uz sve to, iako dolazi iz siromašnog dalmatinskog krša, naslijedujući obiteljsku tradiciju Zaklade koja financira školovanje pripadnika obitelji Roglić, rano je spoznao golemu snagu obrazovanja. A on sam, tražeći vlastiti put, prvi ozbiljan sukob, doživio je s politikom. Bilo je to tijekom Hrvatskog proljeća, kada se vođen idejama Savke i Tripala upisuje u partiju, i postiže nemoguće: zbog svojih stavova izbacuju ga iz partije prije nego je platio prvu članarinu. No želja za boljom Hrvatskom i istinom o Hrvatskoj odavna su smisao njegova života. Tako je samoinicijativno odlučio na hrvatski jezik prevesti knjigu „Tajni rat Srbije“, Phillipa Cohena, koju je izdao Ceres, 1997. godine. Ta jedinstvena knjiga donosi brojne argumente protiv mitova o povijesti Srbije, Drugom svjetskom ratu, a razmatrajući podrobno srpski nacional-socializam i antisemitizam iz prošlosti, ona omogućuje da lakše shvatimo kako vladajući mentalitet u Beogradu, tako i korijene današnje tragedije u započete u bivšoj Jugoslaviji. Upravo tim riječima knjigu je prokomentirala Margaret Thatcher, bivša premijerka Velike Britanije.

Čuvanje hrvatskog kulturnog bogatstva je zapravo čuvanje naše budućnosti. Potudio se da neka od najboljih djela Vidovića, Crnčića, Stančića, Murtića, skulpture Augustinčića, Meštrovića, Kovačića objedini na jednom mjestu i da postanu dio njegove kolekcije.

O njegovom poslovnom uspjehu, mogu se napisati knjige, no reći će ukratko: Orbico je njegovo životno djelo. No, podjednako je važno da ga njegovi radnici poštuju i vole, prvenstveno kao čovjeka.

Što više reći o čovjeku koji kao jedan je od najimućnijih Hrvata, cijeli život nosi Murina odjela.

Možda je već Tin rekao sve stihovima „**Drugi prte sa sobom teške kovčuge i sanduke; ali moja je prtljaga lakša od paunova perca i sunčane zrake**“

Gotovo da i sam ne zna koliko je jahti imao, a niti u jednoj se nije vozio, osim u svom malom i najdražem brodiću nazvanom po suprugi Vjekici. Svaki izlazak u ribolov ga nadahnjuje i raduje. A kolika tek radosti vrije u njemu kad se dogodi da ulovi npr. škarpinu... I poput ribara iz Hemingwayeve knjige „Starac i more“ duboko proživljava svaki šum mora i u ribarenju, kao da se svaki put natječe s ribom koja je odlučila ostati u dubokoj tamnoj vodi, daleko od svih zamki, obmana i lukavština.

Sve što je usitinu veliko i nadahnuto stvaraju slobodni pojedinci. Slobodni od obveza, dugova, licemjerstva, slobodni od samoga sebe, jer su spoznali da se jedino sloboden čovjek ne plaši svakoga šuma. A Branko je uvijek bio čovjek slobode, i zbog toga su mu takva djela. No, naš Branko davno je shvatio da se živi samo jednom, no da ako to činiš kako treba, da je dovoljno i jednom.

*

Da, doista bi teško moja knjiga izazvala toliku pozornost da u njoj nisam mogao koristiti Cohenovu knjigu.

Velika zahvalnost g. Branku Rogliću što mi je to omogućio.

Akademik Josip Pečarić

PRILOG

UHBDR91.: PRIZNANJE POZNATOM GOSPODARSTVENIKU BRANKU ROGLIĆU!

12 prosinca, 2023

U zagrebačkom hotelu Westin, Mladen Pavković, predsjednik Udruge hrvatskih branitelja Domovinskog rata91. (UHBDR91.) je uručio tradicionalno priznanje – „Veliku zlatnu plaketu-Da se ne zaborav“ poznatom i uglednom hrvatskom gospodarstveniku – Branku Rogliću.

Priznanje je dodijeljeno, prije svega, za iznimne rezultate u gospodarstvu, koje je od početka stvaranja hrvatske države ostvario Roglić i njegova kompanija koja danas uspješno djeluje u dvadesetak zemalja.

Na svečanosti su uz ostale govorili prof. dr. sc. Dragan Primorac, povjesničar umjetnosti Igor Zidić, mons. Zlatko Koren, hrvatski branitelj i izaslanik potpredsjednika Vlade RH i ministra branitelja Stevo Stiv Culej i drugi.

U prepunoj dvorani bili su nazočni i predstavnici i veleposlanici Slovenije i Bugarske te hrvatski generali Mladen Markač, Ljubo Ćesić Rojs i Krešimir Čosić, zatim akademici poput Josipa Pečarića, poznati hrvatski gospodarstvenici, hrvatski branitelji i stradalnici i drugi.

Ovo priznanje ima iznimnu vrijednost jer su hrvatski branitelji i ovog puta dokazali da cijene i gospodarstvenike, odnosno da žele skrenuti pozornost na ljudе koji nisu izravno sudjelovali u borbenim akcijama, ali koji su dali nemjerljiv doprinos, poput Roglićа, u pomaganju Hrvatskoj vojsci, humanitarnim aktivnostima i ostalome, što se često zaboravlja. Što bi hrvatski branitelji tijekom velikosrpske agresije da nismo imali i iznimnu potporu? – pita se Culej, inače i bivši zastupnik u Hrvatskom saboru.

S njim se složio i general Markač, koji je imao samo lijepe riječi za slavodobitnika i nastojanje UHBDR91. da se ne zaborave oni koji su dali veliki doprinos, poglavito na početku stvaranja hrvatske države.

Dosad sam primio niz nagrada i priznanja, kako u Hrvatskoj, tako i u inozemstvu, ali ovo mi je jedno od najdražih- rekao je Roglić.

Svoju podršku ovoj dodjeli uputili su i predsjednik Hrvatskog sabora, ministar obrane, predsjednik HAZU, general Ivan Tolj, župan Zagrebačke županije, Hrvatska gospodarska komora, gospodarstvenik Anton Kikaš iz Kanade, predsjednik Gradske skupštine Grada Zagreba i brojni drugi.

U glazbenom dijelu programu nastupali su Radojka Šverko i Đani Stipanićev, dok je program vodio Petar Stefanić.

(Tekst i slika:Milan Pišković)

<https://portal.braniteljski-forum.com/blog/vijesti/uhbdr91-priznanje-poznatom-gospodarstveniku-branku-rogllicu>

<https://bezcenzure.hr/gospodarstvo/uhbdr91-priznanje-poznatom-gospodarstveniku-branku-rogllicu/>

AKADEMIK JOSIP PEČARIĆ – ŽIVOTOPIS

Akademik Josip Pečarić rođen je 2. rujna 1948. godine u Kotoru. Tamo je završio osnovnoškolsko i srednjoškolsko obrazovanje, a 1972. diplomirao na Elektrotehničkom fakultetu u Beogradu s radom iz područja nuklearne fizike. Na istom fakultetu je i magistrirao 1975. godine, a 1982. obranio doktorsku disertaciju iz područja matematike s naslovom Jensenove i srodne nejednakosti.

Nakon završenog studija radio je u Geomagnetskom institutu u Grocki te od 1977. kao asistent fizike na Građevinskom fakultetu u Beogradu. Godine 1987. se s obitelji preselio u Zagreb te zaposlio na Tekstilno-tehnološkom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu kao izvanredni profesor matematike. Od 1990. radi kao redoviti profesor na istom fakultetu, od 1996. kao redoviti profesor u trajnom zvanju. Umirovljen je 2018. Do početka agresije Rusije na Ukrajinu bio je istraživač Matematičkog instituta Sveučilišta RUDN u Moskvi (Rusija).

Od 2000. godine je redoviti član Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti, od 2016. inostrani je član Dukljanske akademije nauka i umjetnosti

Za doprinos u znanosti je 1996. godine dobio Državnu nagradu za znanost (prirodne znanosti), te je 1999. odlikovan ordenom Reda Danice hrvatske s likom Ruđera Boškovića. Akademik Josip Pečarić je jedan od vodećih svjetskih stručnjaka u području matematičkih nejednakosti. Jedan je od najproduktivnijih svjetskih matematičara s više od 1300 objavljenih ili prihvaćenih za tisak radova u matematičkim časopisima. Također je i najcitaniji hrvatski matematičar, a ima preko 230 suradnika iz zemlje i svijeta (na svjetskim bazama ima:

Google Scholar: publikacija 1508 citata: 22994, H-index: 53;

MathSciNet: publikacija: 1364, citata: 6917, H-index: 27;

Scopus: publikacija: 825, citata: 7923, H-index: 38;

WoS: publikacija: 826, citata: 7039, H-index: 34..

Prema istraživanjima sa Sveučilišta Stanford u Kaliforniji (SAD) Pečarić je po broju objavljenih radova na 2434. mjestu njihove liste za cijelu karijeru od 204644 svjetskih znanstvenika, a prvi iz RH je 8046. Na njihovoј listi za 2022. godinu koja ima 210199 znanstvenika Pečarić je po broju objavljenih radova na 2331. mjestu, a prvi iz RH je 9412. Osim velikog broja članaka u međunarodnim matematičkim časopisima, autor je ili koautor 40 monografija. O jednoj monografiji je u poznatom časopisu Amer. Math. Monthly, July-August 1991, poznati matematičar D. Pedoe objavio cijeli članak, a izdavačka kuća Element pokrenula je seriju „Monographs in inequalities“ u kojoj je do sada tiskano 20 monografija.

Osnivač je seminara Matematičke nejednakosti i primjene na Matematičkom odjelu Prirodoslovno-matematičkog fakulteta, Sveučilišta u Zagrebu, i s tog je seminara do sada izašlo preko četrdeset doktora matematičkih znanosti. Danas ovaj seminar također ima i svoj dio na Sveučilištu u Splitu. Niz godina gostovao je na Abdus Salam school of mathematical sciences in Lahore pa i u Pakistanu ima niz svojih učenika koji rade po tamošnjim sveučilištima. Akademik Pečarić ima preko 230 suradnika iz cijelog svijeta. Prvi hrvatski matematički časopis koji je uvršten na svjetske liste najboljih znanstvenih časopisa bio je Pečarićev časopis *Mathematical inequalities and Applications* (MIA). Taj časopis je bio i na Q1, a sada je na Q2 listi, kao jedan od dva hrvatska znanstvena časopisa koji su na toj listi Q2 časopisi. Drugi Pečarićev časopis *Journal of Mathematical inequalities* (JMI) je na Q1 listi kao jedan od dva hrvatska znanstvena časopisa na toj listi koji su Q1 časopisi. Ono što je još impozantnije JMI je top 5% matematičkih časopisa, tj. 15. od 329 matematičkih časopisa koji se tiskaju u svijetu a imaju impact faktor. Pokrenuo je i časopis „Fractional Differential Calculus“ koji je na Scopus listi.

Krajem godine je zatražio da se njegovo ime izbriše iz uredništava tih časopisa:

J. Pečarić, „Pomozi sirotu na svoju sramotu! / Više to nisu moji časopisi“
dragovoljac.com, 2024.:

<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/visetonismojicasopisi.pdf>

Glavni urednik je i novog časopisa „**Pakistan Journal of Mathematical Sciences**“.

Osim toga, član je uredništava ili recenzent brojnih međunarodnih časopisa. Kao pozvani ili plenarni predavač akademik Josip Pečarić je održao mnoga predavanja na međunarodnim konferencijama, a povodom njegovog 60-og rođendana je 2008. godine u Trogiru održana međunarodna konferencija „Mathematical Inequalities and Applications 2008“. Tu konferenciju su slijedile:

Mathematical Inequalities and Applications 2010, Lahore, Pakistan, March 7-13, 2010.,
Pakistan

Mathematical inequalities and nonlinear functional analysis with applications, July 25-29,
2012, Jinju, South Korea.

U lipnju 2014. godine (22.-26. lipnja) u Trogiru se pod pokroviteljstvom Razreda za matematičke, fizičke i kemijske znanosti HAZU održala konferencija pod nazivom „Mathematical Inequalities and Applications 2014 – One thousand papers conference“ u čast akademika Josipa Pečarića povodom objavlјivanja više od 1000 znanstvenih matematičkih radova,

Slijedeće godine je održana konferencija Mathematical Inequalities and Applications 2015, 11-15 November, Mostar, BiH

Tri godine kasnije je u Zagrebu održana međunarodna konferencija MIA 2018 povodom njegovog 70-og rođendana..

Sigma mathematics

IMPACT FACTOR 2.258

CITESCORE 2.2 SCOPUS

The Hölder and the converse Hölder inequality for $p > 1, q = \frac{p}{p-1}$:

$$\begin{aligned} A^{\frac{1}{p}} (wf^p) A^{\frac{1}{q}} (wg^q) &\geq A(wfg) \\ &\geq K(p, m, M) A^{\frac{1}{p}} (wf^p) A^{\frac{1}{q}} (wg^q) \end{aligned}$$

The Minkowski and the converse Minkowski inequality for $p > 1$:

$$\begin{aligned} A^{\frac{1}{p}} (wf^p) + A^{\frac{1}{p}} (wg^p) &\geq A^{\frac{1}{p}} (w(f + g)^p) \\ &\geq K(p, m, M) \cdot \left(A^{\frac{1}{p}} (wf^p) + A^{\frac{1}{p}} (wg^p) \right) \end{aligned}$$

Refinements of the Converse Hölder and Minkowski Inequalities

Volume 10 · Issue 2 | January (II) 2022

MDPI mdpi.com/journal/mathematics
ISSN 2227-7390

Cover Story

Article: Refinements of the Converse Hölder and Minkowski Inequalities

Josip Pečarić, Jurica Perić and Sanja Varošanec

Mathematics 2022, 10(2), 202; doi:10.3390/math10020202<https://www.mdpi.com/2227-7390/10/2>[Mathematics | January-2 2022 - Browse Articles](#)

Zbog njegovih zasluga u matematici, akademiku Pečariću je posvećen jedan broj časopisa „Banach Journal of Mathematical Analysis“, Vol. 2, No.2 (2008). Riječ je o međunarodnom znanstvenom časopisu koji je na SCIE i CC listi, a u tom posebnom broju članke su objavili i posvetili ih akademiku Pečariću mnogobrojni svjetski matematičari. Intervju koji je tamo objavljen (str. 163-170) objavljen je i na kineskom u časopisu Mathematics 3 (2012), 245-249. Nekim Pečarićevim istraživanjima (inače citiranih i u časopisu „Nature“, a s P.T. Landsbergom objavio je članak u časopisu Phys. Rev., A35 (1987), 4397–4403.) posvećen je i članak "Accentuate the negative", Math. Bohem. 134 (2009), no. 4, 427-446. kojeg je napisao Peter Bullen, profesor emeritus sa Sveučilišta u Vancouveru.

Nedavno je tiskana knjiga Matice Hrvatske PRIJELOMNA VREMENA / Hrvatske zemlje nakon 1918, a o znanosti piše dr. sc. Zdravka Jelaska Marijan s Hrvatskog instituta za povijest. Tako na str. 413. piše: *Djelovali u inozemstvu ili u Hrvatskoj, neki od hrvatskih znanstvenika su tijekom 20. stoljeća dali važan doprinos svjetskoj znanosti, prvenstveno nobelovci Lavoslav Ružička i Vladimir Prelog (kemija). Značajan ugled stekli su i fizičar Ivan Supek (električna vodljivost materijala na niskim temperaturama), matematičari Vilim (William) Feller (teorija vjerojatnosti) i Josip Pečarić (teorija nejednakosti), molekularni biolozi Miroslav Radman i Ivan Đikić, fizičari Davor Pavuna (supraprovodljivost i nano-inženjering) i Marin Soljačić (bežični prijenos energije i nano-fotonika) i mnogi drugi.“*

Akademik Pečarić poznat je i po svom publicističkom radu. Objavio je 180 publicističkih knjiga.

29/1/2024.